

پښان

جنگای به تالی سلوچ

پڙهان

جيڳاي بهتائي سلوچ

مهحمود دهولت آبادي

وهر ڪيڙائي

ٽه مين گهرديگلاني

ناوی کتیب: جیگای به تالی سلوچ

- نووسینی: مه محمود ده وله ت ئابادی
- وه رگتپانی: ئه مین گه ردیگلانی
- نه خشه سازی ناوه وه: گوران جمال رواندزی
- پیتچنین: شاسه نه م
- به رگ: ئاسق مامزاده
- سه ریه رشتی چاپ: هیمن نه جات
- ژماره ی سپاردن: ۶۸۹
- تیراژ: ۱۰۰۰ دانه
- چاپی یه که م ۲۰۰۶
- نرخ: ۵۵۰۰ دینار
- چاپخانه: چاپخانه ی وه زاره تی په روه رده

پیشکش به:

باو کم، ئیپراهیم حه سه نیپوور و

هه موو خه م و دلّه خورپه کانی ژییانی

زنجیره ی کتیب - ۸۸ - (۱۹۱)

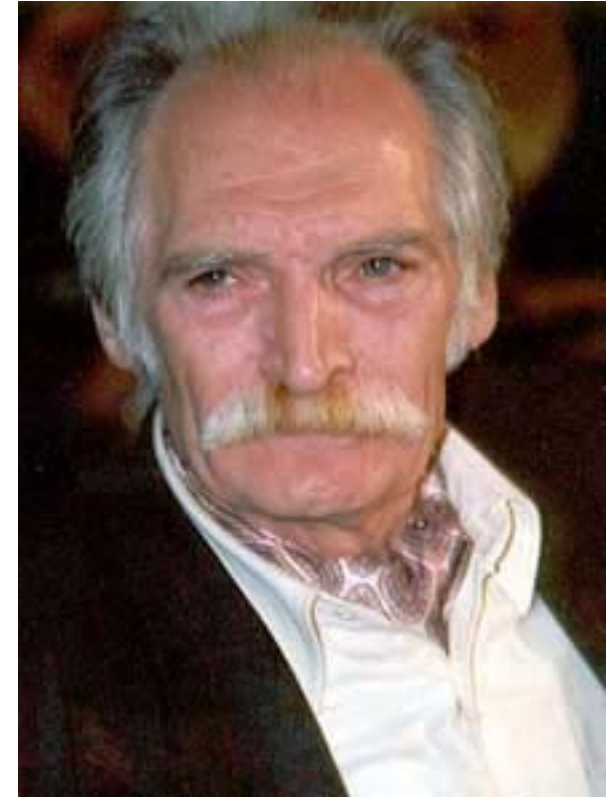
ده زگای توژی نه وه و بلاو کردنه وه ی موکریانی

www.mukiryani.com

asokareem@maktoob.com

Tel: 2260311

ناوہرۆك

مەحمود دەوڵەت تابادی

أ	پیشە کی
	بەشەن یەكەم
۱	بەندی یەكەم
۳۲	بەندی دووهم
۴۸	بەندی سێیەم
۷۸	بەندی چوارەم
	بەشەن دووهم
۹۷	بەندی یەكەم
۱۴۶	دووهم
	بەشەن سێیەم
۱۷۵	بەندی یەكەم
۱۹۵	بەندی دووهم
۲۲۸	بەندی سێیەم
۲۷۶	بەندی چوارەم
۳۱۵	بەندی پێنجەم
	بەشەن چوارەم
۳۴۲	بەندی یەكەم
۳۵۸	بەندی دووهم
۳۸۳	بەندی سێیەم
۴۱۰	بەندی چوارەم
۴۲۳	فەرھەنگۆك

بەرھەمەکانی دەولەتئابادی بریتین لە:

۱. "کارنامەى سپەنج" لە سى بەرگدا، پازدە کورتە چیرۆک و نۆڤلیتی گرتوتە خۆى و بەرگی سێھەمی، رۆمانى "جیگای بەتالی سلوچ"ە، کە لیڤەدا کراوە بە کوردی.

۲. "کەلیدەر"، رۆمان، دە بەرگ.

۳. "رۆژگاری بەسەرچووی خەلکانى بەسالداچوو"، رۆمان، دوو بەرگ

۴. "قەقنوووس"، دەقى شانۆیى

۵. "پاس"، دەقى شانۆیى

۶. "ئاسكى بەختى من گویزەل"، نۆڤلیت

۷. "سلووک"، رۆمان

زۆربەى نووسراوەکانى بە زمانى ئینگلیزى، فەرەنسى، ئەلمانى، چینی و سویدی وەرگێردراونەتەو.

دەولەتئابادی خۆى دەلى: ئیمە چیرۆکنووسانى ئیرانى بەرەى دووھەم (۱۹۲۰- ۱۹۷۰) ھەموو لە تاریکخانەى سادقى ھیدایەتەو ھاتووینەتە دەرى. بزووورگی عەلەوى، دەولەتئابادی، ھوشەنگى گولشیری، ئەحمەدى مەحموود و... ئەو نووسەرەن کە پاش سادقى ھیدایەت ھەر کامەیان بە شیوەیەک، لە ژیر کاریگەری ئەودان و ھەر کامیکیان لایەنیکى کارى چیرۆكى ئەویان درێژە پێداو. دەولەتئابادی لایەنى زمانى چیرۆكى گرتوو و بە تیروانین و ئاوردانەو لە زمانى دەقە کۆنینهکانى ئیرانى وەک "میژویى بەیھەقى" و زمانە شیعرییەکەى "عەتتار" و خۆراسانى کۆن، توانیى بیته خاوەنى زمانى تايبەت و شیوازىكى گێرانهوى تايبەت بە خۆى لە چیرۆکنووسى فارسیدا. بە وتەى زۆربەى رەخنەگران و توێژەرانی چیرۆک، دەولەتئابادی باشتەرى نووسەرى ئیرانییە کە توانیویەتى ئەدەبى لادىیى بنوسى.

پێشەکی

مەحموودى دەولەتئابادی یەکیکە لە گەرە نووسەرانی رۆژھەلات. سالی ۱۹۴۰ لە دەولەتئابادی سەبزهوار سەر بە شارى خۆراسان لەدایک بوو. خویندنى سەرەتایی لەو شارە تەواو کردوو. مەحموود تەمەنى چوار سالانە بوو کە پالەوانانى رۆمانى "کەلیدەر" کوژراون و بە نیو شاردای گێراویانن. لە منداڵییەو ھۆگرییەکی زۆرى بە گێرانى کۆتەل و نەقل گێرانەو و ھەکاىت و ئەوسانە و بىبىجان بوو. لە تەمەنى ۱۵ سالیدا دەستى کردوو بە نووسینەو ھى کتیبە کۆنەکان و دەسنووسى قەدىمى. زۆر شەیدای شانۆ بوو، بۆ بەشداری کردن لە یانەى شانۆیى «ئاناھیتا» کە تىپىكى شانۆیى بەناوبانگى ئیران لەو سەردەمەدا بوو، چۆتە تاران و لە شانۆى "شەو سپیەکان"ى دیستۆیۆفسكى، دەورى مردنى دراوھتى. سالی ۱۹۶۱ یەكەمین چیرۆكى بە ناوى «ئەدبار» نووسیو. وەك خۆى دەلى: من یەكجار زۆرم نووسیو، بەلام زۆر كەمم بلاو کردۆتەو.

سالی ۱۹۶۲ دەست لە خویندن ھەلدەگرى و ناتوانى قوتابخانەى دواناوەندى تەواو بکات.

سالی ۱۹۷۴ بە ھوى دەورگێران لە شانۆى «لە قولاییدا»ى ماکسیم گۆرکى، بۆ ماوھى سى سال لە لایەن رېژیمی شاوھ کەوتۆتە بەندیخانە.

سالی ۱۹۸۳ رۆمانى دە بەرگی «کەلیدەر» تەواو دەکا. ھیندیک لەسەر ئەو باوھەن "کەلیدەر" باشتەرى وینەى ئەدەبى لادىیى فارسىیە. برىكى تریش دەلین "کەلیدەر" سەرەتای سەرھەلدان و خولقاندنى رۆمانى فارسىیە.

رۆمانی "رۆژگای به سه رچووی خه لکانی به سالداچوو" ئه گهرچی رۆمانیکی شاربییه، به لام نهیتوانیوه وهک رۆمانی "که لیدهر" و "جیگای به تالی سلووج" له نینو دلی جه ماوه ری خوینده واردا جی بکاته وه.

پیکه وه رۆمانی "جیگای به تالی سلووج" ده خوینینه وه. به و هیوایه ی توانیبیتیم ئه مانه تداریم تیدا کردبیت و کورداندیبیتیم.

ئه م رۆمانه جگه له وه ی له باری تکنیکی و هونه ری رۆمان نووسییه وه زۆر به رزه، له گه ل ژیا نی هه ژارانه ی خه لکی کوردستانیشدا یه کده گریته وه. زۆر به ی ئازاره کانی مروۆفی له دلی خویدا جی کردۆته وه. هه ر بۆیه بریارم دا ئه م رۆمانه وه رگێرمه وه.

وه رگێر

به شی یه که م

به ندی یه که م

میرگان که سهری له سهر سهرینه که ی هه لئنا، سلوچ دیار نه بوو. منداله کان هیشتا هه ر خه وتببون: عه باس و ئه براو و هاجهر. میرگان ئه گریجه کانی لاجانگی خسته بن له چکه که ی و توند بهستی، ههستا سهرپی و له که رکه رۆکی درگا که وه پی نا حه وشه چکوله که یان و راست رۆی پی بۆ هه یوان و سهر ته ندووره که. سلوچ له وئ نه بوو. شهوانی رابردوو سلوچ له گوئی ته ندووره که دهخوت، میرگان نه یده زانی بۆ له وئ دهخوت؟ ته نیا دیدی ده رواته سهر ته ندووره که و دهخوت. شهوانه زور درنگ ده هاته وه بۆ مالی، یه کسه ر ده رۆی بۆ به ره یوان و گوئی ته ندووره که، له ژیر میچی قورماوی هه یوانه که و له قه راغ ته ندووره که هه لده کورما. قه لافه تیکی وردیله ی بوو. خوئی کوشمه له ده کرد و هه ردوو چۆکی توند به زگییه وه ده گوئی و هه ردوو دهسته ره قه له که ی ده نا به ینی رانییه وه و له سهر لاتهنیشت سهری ده کرده بن دیواره که و کورتانه کونی گویدریژ که ی - ئه و گویدریژه پیره ی به هاری رابردوو نه خوئی وه ک جالجالو که ی لی کرد و توپی به خویدا ده دا و دهخوت. یان نه شده خه وت. کهس نازانی له وانه یه هه تا به ری به یانی له گه ل خوئی قسه ی کردبی، چونکه ئه م چه ند رۆژی دوایی به جارئ له دمودوو که وتبوو. بیده نگ ده هاته وه و بیده نگ ده رۆیشت. به یانیان زوو میرگان ده چوو هشت سهری، سلوچیش به هیمنی له خه و هه لده ستا و بی ئه وه ی چاویک له ژنه که ی بکا، به ر له هه ستانی منداله کانیان به ره و ده ری ملی پیوه ده نا.

میرگان ته نیا کۆخه کۆخی هه میشه یی میرده که ی له کۆلانه که وه ده بیست و دوای ئه وه سلوچ ون ده بوو. سلوچ و قۆخه قۆخه که ی ون ده بوون. کاله و پیتاویشی له پینا نه بوو که میرگان گوئی له ترپه ی پی بی.

بۆ کوئی ده چوو؟ میرگان ئه وه شی نه ده زانی، ده یوانی بۆ کوئی بچی؟ چون ون ده بوو و په یدا ده بووه؟ کهس نازانی. کهس له کهس بوو، خه لک هه رکه سه ی له بیر دهر دو خه می خویدا بوو. هه موو گرفتار و خه مبارو مل به خوزدا گرتوو، نه ده بینران، هه یچ کهس دیار نه بوو. ده نگوت خه لگی زه مینج هه موو له بن کلیله به فرو سه هۆلدا خوئیان حه شار داوه و ته نیا وشکه سه رماو کزه بای بی برانه وه بوو کۆلانی ته نگ و پینچه لاو پیوچی زه مینجی پر ده کرد. سلوچ شرۆل و پیخاوس و سه ر روت، کۆپانی گویدریژه توپیوه که ی دابوو به شانیدا و له و وشکه سه رمایه دا که تلۆ خوئی نه ده گرت، ون ده بوو؛ میرگانیش نه یده زانی بۆ کوئی ده چی. سه ره تا پیخوش بوو بزانی، به لام ورده ورده بۆی ئاسایی بوو. ده روا با بروا، چش ده روا! میرگان ئیتر هه یچ هه ست و تامه زرویییه کی بۆ میرده که ی نه بوو. ئه م هه ستی پیوه ندییه ده می بوو دامرکابوو و ته نیا خووخده یه کی سارد ماپوو، که له م دوا بییانه دا ئه ویش ورده ورده سارد بووه و خه ریک بوو ته واو ده بوو... تاکه ی ده بی خه می ئه و له دلیدا کۆکاته وه و خوئی له نیو به ری. هه موو ئه و شتانه ی که به ئاشکراو به نه هینی ژن و میرد پیکه وه ده به ستیته وه، له نیوان میرگان و سلوچدا نه مابوو. نه کاری بوو نه سفره، هه یچ کامیان. به بی کار سفره نابج و به بی سفره ش خوشه ویستی. به بی خوشه ویستی ئاخافتن نییه و که ئاخافتنیش نه بوو به زم و هه را و شه ر و قوونه شه ر نابج، پیکه نین و گالته نابج؛ زمان و دل کۆن ده بن لیوباری لی ده نیشتی. رۆح له رۆخسار و نیگا له چاودا ده ژاکین. ده ست له بیکاریدا ده پر ووکین و پیمه ره و شه نه و درمه غ و بژارچن له پشت که ندوو ته پوتوزیان لی ده نیشتی. ئیتر چی؟ گویدریژ که توپییی و زستانی وشک و سارد بالی ره شت به سه ردا بکیشی و خه م و په ژاره گیان بیئیته سه ر لیوت... ئیتر کوا جییه ک بۆ پیوه ند و خوشه ویستی ده میتی؟ کوا جییه ک ده میتی بۆ دل و زمان؟

سلوچیش له م دواييانه دا كاس و وړ بووبوو. قسه ی نه ده كرد و ده تگوت گوښی له هیچ نابی. به لام میرگان، كوا قسه یه کی له دلدا بوو كه بؤ سلوچی بگړیته وه تاكوو بزانی ده بیستی یان نا؟ شتیک، مه گین شتیک له نیواندا بوو كه میرگان به بونه ی ئه وه وه قسه ی له گهل بكات؟ وه ختی هرچی هیه و نییه له بن ته پوتوژیکی كړو مه رگاویدا نیژراون، ئیتر لیو چوون ده توانی بیزوی؟ لیوی میرگان به ده ستیكي نادیار دورا بوون. ته نیا چاوی كراوه بوون. واق وړمان چاوی پی زهق كړدبؤوه. ده تگوت دارو دیواریش هر بووبوونه هوی واق وړمانی. ده تگوت له بوون و هه ناسه كیشان و هه نگاوه هه لئانه وه و هه سكردنی سهرما هه تا سهر یه سقانه كانیشی سهری سووړماوه. ده تگوت له وهش كه له دایك بووه و دایك شیری داوه تی و گوره ی كړدووه واقی وړماوه. شتی وا بلیی راست بی؟ ده بی؟ بلیی شتی وا بی؟ چهنده شتی سهیرو سه ماره له م دنیا یه دا هیه؟!

هه موو شتیک سهیر بوو. له بهر چاوی میرگان هه موو شتیک سهیرو سه ماره بوو. له هه موو شتیکش سهیرتر جیگای به تالی سلوچ بوو. به لام هیچ وړژیک جیگای به تالی سلوچ تا ئه م راده یه میرگانی توشی دل خورپه نه كړدبوو. ئیتر سهر سووړمان نه بوو، مه ترسی بوو. ترسیکی تازه وكتوپر و نامو بوو. بی ئه وه ی خوی تیبگا، چاوی پی زهق ببؤوه و ده می داچه قابوو. جیگای به تالی سلوچ ئیستا به تال تر له جارن دیار بوو. بؤ میرگان بووبووه نه هینی. شتیکی دیار و نادیار. دردونگی. هه ئه وه ی كه ژنی لادیی پی ده لئین «ئو». یان له وانه یه سلوچ وړیشتی.

ئوه خه ریک بوو بؤ میرگان ورون ده بؤوه، میرگان تازه ههستی كړدبوو كه سلوچ له هه موو شتیک پاریز دهكا، خولادان له میرگان و ماله كه ی به هانه نه بوو، بوار بوو. سلوچ خوی جیا كړدبؤوه، دوره په ریز بووبوو. وهك نووکی قامكیک كه له ناکاو به زهبریك بپهړی. چهنده شهوگاری دریز و تاریك سلوچ له گهل خوی كه وتبووه كیشه؛ چ وړژگاریکی تاقت پروو كین ده بی جارز و بی هیوا له كه لاوه و چوگه و دركه لاند راییواردی. ئه م هه موو بیرو گومان و خه یاله، په ننگه له گهل ژان و نازاریکی قورس مناله كانی دانه به دانه له دلدا هه لکه ندی و تووړی هه لدا بیتن،

هه روه ها میرگانیشی له نیو بیره وه ری خویدا پیوار كړدی. ئیتر چی له پاش خوی به چی هیشتووه؟ خه م كانی نا! هه تمه نه به شی خوی بردووه. لیم ورونه بردووه تی. ئه وه ئیتر ناتوانی له خوی بچپړی و فری بدات. ئیتر ئه وه ناتوانی بدا به هیچ كه سیک. نا، ده بی باریکی قورستری له دلدا هه لگرتی و وړیشتی. وړیشتووه. لیبگهړی با بړوا، لیبگهړی با بړوا!

«لیبگهړی با بړوا؟!»

ئوه ته نیا له سهر زمانی خه یالی میرگان سانا بوو. ته نیا له سهر زمانی خه یال. چونكه میرگان له ته واوی ته مهنی خویدا، ئاوا وهك ئیستا، ههستی یه كبوونی له گهل میرده كه ی نه كړدبوو. له پړ شتیکی لی و ن بووبوو كه به راستی نه یده زانی چییه؟ میردیک بوو به ناوی سلوچ؛ به لام به ههست، شتیکی دیکه. په ننگه بتوانین بلیین میرگان نیوه یه کی خوی لی و ن بووبوو؟ نه یده زانی. نه دهست بوو، نه چاو بوو، نه دل. وړی، ههستی؛ خوی و ن بووبوو. بنمیچی ژوور سهری و دیواری دور و پستی تیک ته پیبوون. ههستیکی وهك وروت بوون. وروت بوون له ناخه وه، وروت بوون له سهر سه هؤل. ده ستانیک ئه ویان به تال كړدبوو. خالی و خولی، وروت و قووت. راست ده تگوت و قووت له سهر ووبه ری سه هؤلینی به نداوه كه ی لای حه مام گیزوویژ بووه. وروت و قووت و بی سینه ر. تو بلیی په یكه ره یه کی بی سینه ر هه بی؟ ههستی میرگان دهرهق به خوی ئاوا بوو؛ وروت و به تال و بی سینه ر. له پردا ده سووتا. شتیک ده سووتاند. خوله میشتیک كه هه موو شتیکی ژیانی میرگانی داپوشیبوو، تاوئ له سهر دلی ده سر درایه وه. شتیکی و ن و لیل. شتیکی له بیركراو له سنگیدا سهر هه لده دا: سلوچ ئه وینیکی كؤن، غه ور گرتوو. خۆشه ویستییه کی ئاویته ی نازار، ههستیکی كتوپر. بوی دهر كه وت كه چهنده ی سلوچ خۆش ده وئ و خۆشی ویستوه!

تا چاوت له گهلندایه ئاسای دپته بهر چاو؛ به لام هه ركه ئه و چاوانه له ناکاو كویر بن، به شیشه یه کی سووره وه بوو یان نیوخی ساردو سر؛ تو ئیتر ته ندووری مایلكیش نابینی كه عومریك دایساوه. تازه بؤت دهرده كه وئ كه چیت له دهست داوه، چ خۆشه ویستیكت لی و ن بووه: سلوچ!

«به راستی سلوچ پویشتووه؟ پویشتووه بۆ کوئی؟، ئه‌ی هاجهر؟ ئه‌ی کوپه‌کان؟ عه‌باس و ئه‌براو؟ سلوچ پویشتووه! بۆ کام به‌قورپی‌گیراو چووه؟ ئیمه‌ی به‌سهر کیدا به‌جی‌هیشتووه و پویشتووه؟! ها!»

میرگان خه‌ریک بوو ورده ورده وه‌خۆ ده‌هاته‌وه. خه‌ریک بوو چاوی ده‌کراوه و گوشار و وزه‌یه‌کی وه‌حشی له‌ناخیدا جارێکی دیکه‌ بالایی ده‌کرد و هه‌لده‌چوو. چاوی جارێکی دیکه‌ خۆی ده‌دی. ده‌ورو پشتی خۆی به‌ پوونی ده‌دی. هه‌موو شتیک پو‌حیکی تازه‌ی به‌به‌ردا کرابوو. له‌ هه‌ناوی سه‌رماو سه‌وله‌ی زستانه‌وه جارێکی دیکه‌ ژیان هه‌لده‌قوللا. ده‌تگوت هه‌موو شتیک دیسان زیندوو ده‌بنه‌وه. سه‌هۆلبه‌ندانیک که‌ چه‌ند مانگ بوو ده‌وری میرگانی ته‌نیوو، ئه‌وی له‌نیو خۆیدا که‌وی کردبوو ورده‌ورده‌ خه‌ریک بوو هه‌لده‌کزاو ده‌تاوایه‌وه. میرگان وه‌جموجۆل که‌وتبوو، له‌ سه‌رماوه بوو بووه‌ ئاور؛ ده‌سووتاو ده‌چوو هه‌تا بسووتینی. گره‌مشقان، وه‌ک پشیله‌ نه‌وتینه‌یه‌ک که‌ به‌ زیندوویی ئاوری تیبه‌رده‌ن و هه‌لی. توانه‌وه‌ی هه‌موو سه‌هۆله‌کانی دنیا‌ی له‌ خۆیدا هه‌ست پیده‌کرد. سیلاوی گر بوو. جو‌ریک که‌ هه‌ستی ده‌کرد ده‌توانی سه‌رما‌ی زستان له‌ نیو به‌ری. بیده‌نگ و کر و کپ بوو مه‌قی نه‌ده‌کرد، بیده‌نگ و بی‌ئوقره. دل له‌ سینگی میرگاندا دل نه‌بوو؛ کووره‌ بوو. کووره‌یه‌کی پر له‌ رق و قین. گه‌راوه. له‌گه‌ل ئه‌وه‌ش هیشتا شتیک جه‌زه‌یه‌ک وای‌لنده‌کرد هه‌تا چاویک له‌ جیگای به‌تالی سلوچ بکات. له‌به‌ر چاوی میرگان جیگای به‌تالی سلوچ سات له‌دوای سات قوولتر ده‌بوو. به‌ ئه‌ندازه‌ی منالدانیک. هه‌ر به‌و شیوه‌یه. جیگای سه‌رو جیگای لاقی شه‌ته‌ک دراو و جیگای کوور بوونه‌وه‌ی پشت. یانی سلوچ چکۆله‌ ببۆوه؟

میرگان پووی وه‌په‌گیرا. که‌ندوو‌ه‌که‌ی سلوچ هیشتا له‌ هه‌وشه‌ بوو؛ له‌پال قوولکه‌که‌دا. که‌ندوو‌یه‌کی نیوه‌چل. پچه‌که‌کانی و دیواره‌ قورینه‌که‌ی وشک و قه‌له‌شت قه‌له‌شت بوو بوو. سه‌رما‌ی به‌ ته‌وژم قه‌له‌شان‌دبووی. سلوچ به‌ نیوه‌ چلی به‌جی‌هیشتبوو. له‌به‌ر چاوی که‌وتبوو و به‌ نیوه‌ چلی به‌جی‌هیشتبوو. مانگیک ده‌بوو ته‌ندوو‌ره‌که‌ش له‌وئ بوو له‌ بیر چووبۆوه، له‌ بیر بردرابۆوه. هه‌چ که‌س ئه‌و که‌ندوو‌ه‌ی له‌لای سلوچ به‌ دروستکردن نه‌دابوو. هه‌ر خۆی له‌به‌ر بیکاری ده‌ستی

کردبوو به‌ دروستکردنی و چه‌ن پوژ له‌مه‌وبه‌ر له‌ پرده‌ ده‌ستی لی هه‌لگرتبوو. جا بۆ ده‌ستی لی هه‌لنه‌گرئ؟ وه‌ختی به‌ره‌م و ده‌غل و دان نه‌بی، که‌ندوو به‌کاری چی‌دی؟ بۆچی ده‌بی؟ ته‌ندوو‌ر بۆچی؟ بۆ کئ؟ بۆ کام ته‌شت و هه‌ویر؟ مخابن بۆ ئه‌و گله‌ی سلوچ به‌ هیزی شان و باهۆی هینای؛ حه‌یف بۆ ئه‌و قوریه‌ی که‌ خۆشی کرد بۆ دروستکردنی که‌ندوو. مخابن بۆ ئه‌و هه‌موو ئاره‌قه‌ی نیو چاوانی؛ حه‌یف بۆ سلوچ! قوریه‌که‌ی ده‌شیلاو ده‌شیلاو خۆشه‌ی ده‌کرد. نه‌رم و شل، وه‌ک ماجوومی لی‌ده‌کرد. هه‌چ نانه‌وایه‌کی کارامه‌ هه‌ویری ئاوا نه‌ده‌شیلاو هه‌لبی. وه‌کوو کیمیاگه‌ر کاری ده‌کرد. هه‌موو که‌ندوو‌ی ئاردو ده‌غل و دان و ته‌ندوو‌ری تازه‌ی زه‌مینچ به‌ده‌ستی ره‌قه‌له‌و قامکی دریز و باریکی سلوچ ساز کرابوو. هه‌تا کاریان پیتی بوو، هه‌موو به‌ چاوی پیشه‌کاریک ته‌ماشایان ده‌کرد. به‌چاوی که‌سیک که‌ له‌هه‌ر قامکیکی گه‌وه‌ریک داده‌هرئ، شاره‌زای هه‌موو هونه‌ریک: سلوچی هه‌ورپه‌ر، سلوچی که‌ریزکه‌ن، سلوچی جو‌مال‌که‌ر، سلوچی سه‌پان و دروینه‌وان، سلوچی تاقلیده‌ر، سلوچی کو‌ل‌کیش، سلوچی دارتاش، سلوچی نالبه‌ند، ته‌نانه‌ت له‌ دیهاته‌کانی ده‌ورو به‌ریشه‌وه‌ ده‌هاتن ده‌یانبرد ته‌ندوو‌ریان بۆ دروست بکات. قور له‌ ده‌ستی سلوچدا وه‌ک میو وابوو:

«گول بباری به‌ سه‌ر ئه‌و قامکانه‌دا»

ئه‌وه‌ی له‌ پاش سلوچ به‌جی‌ماوه، هه‌ر ئه‌م که‌ندوو‌ه‌ نیوه‌چل و قه‌له‌شت قه‌له‌شت و بی‌که‌له‌یه. ئه‌و جییه‌ی که‌ سلوچ چووبوو بلینی که‌ندوو دروستکردن له‌وئ بایه‌خی هه‌بی؟

ئه‌براو کووری دووه‌می سلوچ به‌ گو‌یچه‌ی زه‌لام و هه‌لگه‌راوه‌و چاوی زه‌ق و خه‌والوووه‌وه‌ له‌ که‌رکه‌روکه‌ی ده‌رگا‌که‌وه‌ پیتی نا‌هه‌وشه‌و راست پویشت بۆ لای قوولکی بن دیواره‌که‌. دایکی به‌ په‌نایدا تیبه‌ری و خۆی کرد به‌ ته‌ویله‌که‌دا. ئه‌براو بۆی ده‌رکه‌وت که‌ هات و چۆی دایکی له‌گه‌ل پوژان تو‌فیری هه‌یه. بی‌ئوقره‌ دیار بوو. نه‌ده‌سه‌روت. له‌ شو‌ینیک گیر نه‌ده‌بوو. له‌ ده‌رگا‌که‌ هاته‌ ده‌ری و پو‌یی به‌ره‌و هه‌یوانی سه‌ر ته‌ندوو‌ره‌که‌. ئاراوقارای لی هه‌لگیرابوو. بی‌هۆ هه‌لده‌سوورا و له‌م

قوژبنه وه بۆ ئەو قوژبن دەرویشت و سەری بە کەلین و کولینەکاندا دەکردو لەبەر خۆیەوه ورتە ی دەهات:

«رۆیشت. چاکە ها! رۆیشت... ئا! رۆیشت با برۆا. چش با برۆا ئاوی ئاران نیوهی ریگای بی! با برۆا. جا چییه؟ گورگ دهیخوا؟ ئا. رۆیشت!

ئەبرو که چاوی له دایکی نه ده ترووکاند، پرسیی:

- کئ رۆیشت؟ له گه‌ل کئته؟

- به گۆری بابییه وه. رۆیشت بۆ سەر گۆری بابی، بۆ سەر گۆری ئەو بۆره که پشت دەرپه‌ریوه. بۆ سەر قه‌بری دایکی. من چوو زانم؟ رۆیشتووه. دیار نییه.

نه‌دیوه؟ نییه، نی. رۆژان که ده‌رویشت شتیکی لیره دهما؛ لیرانه... به‌لام ئەمڕۆ هیچ شتیکی دیار نییه، هیچ!

- رۆژان چیی بوو که به‌جیی بهیئیی؟ چیی بوو؟ ته‌نیا کورتانی که ره‌که‌ی بوو که

ئەویش هه‌موو رۆژی له‌گه‌ل خۆی ده‌یبرد.

میرگان گێژوویژ بووبوو. جار له‌گه‌ل جاریش په‌رۆش و په‌شیتو تر ده‌بوو. بی‌هۆ ده‌ستی هه‌لده‌ته‌کاند. باله‌په‌رژێ ده‌کرد، مه‌لی سه‌ر برۆا. له‌بەر خۆیەوه. به‌ کورپه‌که‌ی-

گوت:

- خۆشم نازانم؛ نازانم. به‌لام پیموایه شتیکی لئ به‌جیده‌ما. به‌جیی ده‌هیشت؟

- وه‌ک چی؟

میرگان قیژاندی به‌سه‌ر کورپه‌که‌یدا:

- چوو زانم؟ من چوو زانم؟ نازانم، کفنه‌که‌ی به‌جیده‌هیشت، کفنه‌که‌ی!

ئەبرو ده‌ستی شۆرد و له‌سه‌ر قولکه‌که هه‌ستا، ئاوی سارد له‌ نووکی قامکی ده‌چۆرا، هه‌ردوو ده‌ستی نایه بن باخه‌لی و چوو تا زیاتر له‌گه‌ل دایکی بدوئ. به‌لام

میرگان رۆیشت. له‌ کەلینی بی‌درگای هه‌وشه‌که‌وه رۆیشته ده‌ری و به‌ره‌و رۆی وشکه‌بای پرته‌زوو پیی نایه کۆلان. بچی بۆ کوئ؟ بۆ کوئ ده‌چی؟ کۆلانی چۆل،

کۆلانه‌کان چۆل و هۆل. وشکه سه‌رمای قاق، به‌ ته‌زووی خۆی دارو دیواری زه‌مینجی ده‌رزی ئازن ده‌کرد. سه‌گه‌ل، ته‌نیا سه‌گه‌ل له‌و کۆلانه‌ ده‌سوورانه‌وه.

سه‌گه‌لی برسی و له‌رو نه‌خۆش، سه‌گه به‌ره‌للا. په‌شیواو و پاپه‌تی، به‌توی کراسیک،

میرگان به‌ره‌و مالی کوئخا ملی پیوه‌نا. که‌گه‌یشته گۆره‌پانی به‌نداوه‌که، که‌ربه‌لایی سه‌فی، باوکی زورهانی کوئخا نه‌ورۆزی دی که له‌ هه‌مام هاتبووه ده‌ری و له‌

سه‌ره‌وژووری کۆلانی هه‌مامه‌که به‌ کومه‌کۆم ده‌هاته سه‌ری. که‌ربه‌لایی سه‌فی، خۆی یه‌کی له‌ ریشسپییه‌کانی زه‌مینج بوو. به‌ دیتنی که‌ربه‌لایی سه‌فی، میرگان

له‌جیی خۆی راوه‌ستا. له‌ بن دیواره‌که راوه‌ستاو سا‌لوی کرد. که‌ربه‌لایی سه‌فی هاته‌ پێشتره‌وه‌و ده‌ستی نا که‌له‌که‌ی و یه‌کدوو هه‌ناسه‌ی قوولی هه‌لکیشاو گوتی:

- ئەوه چییه میرگان! ... به‌و به‌یانیه زوو بۆ کوئ؟ شیواوی!

میرگان تازه خه‌ریک بوو هه‌ستی به‌ له‌رزینی سه‌رتا پای خۆی ده‌کرد، ده‌سته شووش و باریکه‌کانی نایه بن باخه‌لی، سه‌ری داخست و گوتی:

- سلوچ دیار نییه، که‌ربه‌لایی گیان. سلوچ دیار نییه، رۆیشتووه. سلوچ ون بووه. دیار نییه!

که‌ربه‌لایی سه‌فی بی‌ئوه‌ی ته‌ماشای میرگان بکا، به‌بەر ده‌میدا تیپه‌ری و گوتی: له‌هه‌ر کوئ بی دیته‌وه. ده‌توانی بچی بۆ کوئ بۆره‌که‌ی هه‌ژاری نیوه مردوو؟

خۆ هیژی ریگا رۆیشتنیشی نییه!

میرگان وه‌دوای که‌ربه‌لایی سه‌فی که‌وت و گوتی:

- دیار نییه که‌ربه‌لایی گیان. له‌ دلی داوم که رۆیشتووه. هه‌موو رۆژی به‌یانی زوو له‌ مال ده‌رده‌که‌وت، به‌لام رۆیشتنی ئەم‌رۆی جیاوازه. جۆریک رۆیشتووه که

ده‌لینی هه‌ر نه‌بووه.

که‌ربه‌لایی سه‌فی ریشی خوراند و ساتی بیده‌نگ بوو، پاشان بی‌ئوه‌ی مه‌ته‌ق بکات قامکه ئەستوو رو خوارو خپچه‌کانی نا به‌ ده‌رگا داره‌ پزیه‌که‌ی مالمیوه.

درگاکه له‌گه‌ل جیره‌یه‌کی ساردو وشک کرایه‌وه و که‌ربه‌لایی سه‌فی پیی نا نیو دالانه سه‌نگفه‌ر شه‌که‌وه و به‌ هه‌نگاوی نه‌رم و هییدی گه‌یشته هه‌وشه.

میرگان نه‌چوو ژووری. هه‌ر له‌وئ راوه‌ستاو چاوی له‌ که‌ربه‌لایی سه‌فی بری. که‌ربه‌لایی سه‌فی پیی له‌سه‌ر پلیکانه که‌رپووچه‌کان دانا و له‌شه قورسه‌که‌ی به‌

هیوری وه‌سه‌ر خست و له‌بەر هه‌یوانه‌که له‌چاو ون بوو. میرگان تاویک راوه‌ستا و هیواش خۆی کرد به‌ دالانه‌که‌داو له‌ سووچیکی لای درگاکه هه‌لترووشکا. بیرى

ئەوێ کویخا خەوتوو و هەتا ئەو کاتە لە خەو هەڵدەستی دەبێ چاوەڕوان بێ. چنگی لە دلی میرگان گیر کردبوو. لەگەڵ ئەوەش چارە نەبوو. دەبوو پراوەستی هەتا یەکیان دیتە دەری و لە خەو هەڵدەستن:

«ئەللاھوو ئەکبەر»

دەنگی بانگی کەربەلایی سەفی بەرز بوو. دواي ئەو تەق و هۆرو خشپەیی هاتوچۆی موسلیمە، خیزانی کویخا پەیدا بوو. قابله مەیی لە مەنجەل و تاووی لە سویتە دەردینا و جیرە و تەقەیی ساوینی قاپ و قاچاگی مسین تیکەل پرتە و بۆلەیی موسلیمە، زایەلەیی دەنگی کەربەلایی سەفی دادەر ووشاند.

موسلیمە لە بەیانییەووە کە هەڵدەستا دەیبۆلاندو نیوچاوی دەتگوت هەوری بەھارە. قسەیی لەگەڵ کەس نەدەکردو دەتگوت لەگەڵ عالەم دەنگی داگۆرپووە.

وێک دەلێن:

«لەگەڵ تری خۆی بەشەر دەهات. »

«سەری لە کیشە دەخورا. »

ژن و پیاوی زەمینج هەموو لە ئاکارو خووی موسلیمە گەیشتبون و وێک ژنیکی چاویان لیدەکرد کە دانووی لەگەڵ کەس ناکولێ و وێک هیچ ژنیکی تر ناچێ. شیتتیکی پاک و خاوین. بەرچاوترین هۆی ئەم خووخەشیان لە چاوی باوک و براکەیی دەدی. موسلیم برای موسلیمە بوو. شیتتیکی بوو ئاوی نەدەپالۆت. بەلام باوکی، حاجی سالم هەموو خەلک بە شیتیان دەزانی.

- ئەیه پۆ، کچی تۆ بۆ لەوئ دانیشتووی؟!

موسلیمە بوو. قابله مەییەکی بە دەستەووە بوو و لەبەر پلیکانەکاندا بەرەو پووی میرگان پراوەستابوو. میرگان لە نیو دالانەکاندا هەستاو سلاوی کرد.

موسلیمە رویشت بۆ تەویله و گوتی:

- وەرە یارمەتییه کم بده، وەرە! ئەو گویلکە بیینه با سی چوار گورم لە گوانی دایکی بدا. قۆرە کوشتوو هەتا پاشەلی گویلکەکەیی نەلیسیتەو، شیر دانادا. مانگایەکی بەغیل و بەرچاوی تەنگە.

میرگان بە دواي موسلیمە دا خۆی بە تەویله دا کرد. تەویله کە هیشتا تاریک بوو. تاپۆی مانگاکە لە سەری ئەوسەری تەویله کە دا بە حال دیار بوو. چاوی بریقەیی دەهات و سەرە زەلامەکەیی بە لایە کدا نووشتاندبوو.

مانگاکە لە سەرەخۆ، کە دەرگاکە کرایەووە هەنگاویک هاتە پیشی. تا چاوی بە تاریکی راهات، موسلیمە قابله مەیی لە سەر پەینی نەرمی تەویله کە دانا و بە میرگانی گوت:

- ملی بگرە، بیهینە، بیهینە بۆ ئیرە!

میرگان مانگاکەیی هینا پیشی. سووراندی هەتا قابله مەکە کەوتە حاندی گوانی. موسلیمە کورتانیکی کونی لە پەنا ئاخوورە کە راکیشاو شانی نا بە زگی مانگاکەووە و لە سەر کورتانە کە دانیشت و چلی هەلمەساوی گوانی بە قامک دامالی و دەستی کرد بە دۆشینی: سەقیل مەبە چاوەکەم؛ سەقیل مەبە ئیتەر. دەی لە دەورت گەرپیم. دایکەکەم.

دەیی... دەیی... دەیی شیرەکە دادە! شیرەکەت دادە دایکەکەم. دەیی بەرخەکەم. دەیی ماشاللا... دەیی ماشەللا... دەیی دەردت لە گیانم. دەیی لە دەورت گەرپیم. دەیی دایکەکەم...

مانگاکە شیریی دانەدەدا. ئەو گوانە گەورانە دەبوو وێک هەوری بەهار دابارن. هەر چلە گوانیک دەبوو وێک پلووسک شیر داریژیتە نیو قابله مەکەووە. بەلام مانگاکە شیریی دانەدەدا و سەری بۆ لای کۆزەکە خوار کردبوو و چاوی لە چاوی گویلکە خەنەبیەکەیی نیو کۆزەکە بریبوو کە لە پشت دوو تەختە داری گەورە بەسترا بوو. گویلکی خەنەبی سەر و چاوە جوانەکەیی لە سەر تەختەکانەووە هینابوووە ئەمدیو و بە نەرمی دەیبۆراند. دایکیشی بە نیووە بۆرەیهک وەلامی دەداو. موسلیمە وردە وردە دەیبویست خۆی بدۆزیتەووە.

قۆرە کوشتوو، پیاو دەکوژی هەتا چۆرکالیک شیر دادەدا.

بەریدە، گویلکەکە بەردە با بی سەری من بخوا!...

میرگان درگای کوزہکھی کردہوہ و گوئلہوساری لہ ملی گوئلکہکھی دامالی و گوئلکہکھی بہ سہرہوہ ہہرای کردہ گوانی دایکی و دەستی کرد بہ گورم لیدانی گوانہ پیر شیرہکھی و موسلیمہ قامکی بۆ دۆشیننی مانگاگہ خستہ کار.

مانگا شیرہکھی دادابوو و قابلمہکھی جار لہ گہل جار پرتہر دەبوو.

موسلیمہ کھی سہری بہ زگی مانگاگہوہ نابوو، بہ ہہموو توانایی و لیزانییہوہ قامکی بہ گوانیدا دیناواواری دەکرد:

– بیگرہ دەی ئەو قۆرہ کوشتووہ. دەلیئی ئەو شیرہ بہ لولہی ئەفتاوە ہەلدەمژئ! بیگرہ دەی، بیگرہ دەلیئی نەمەییوی؟

میرگان ملی گوئلکہکھی نابووہ بن باخەلی و ہەولی دەدا تا ئەو جینیہی دەتوانی لہ دایکی دوور خاتہوہ. بہلام گوئلکہکھی گوانی دایکی بہر نەدەدا. میرگان شہرمەزارو و بیہیز گوتی:

- قەوہم پیئی ناشکی؟ ماشەللا وای دەم پیئوہ ناوہ کھی دەلیئی...

– قەوہت پیئی ناشکی؟ بۆ نانت نەخواردووہ؟ ئەو دەمیئینہ بہو سنگہوہ ہەلواسراوہ بیہینہ لہ دەمی بکھی. ہۆ لہوئیہ. لہو قوژبنہ، ژیر تاقہی چرا دەستیہکھی.

میرگان دەمیئینہکھی لہ سنگہکھی کردہوہ و ہینای. موسلیمہش دەستی لہ دۆشین ہەلگرت و پیکہوہ سہری گوئلکہکھیان لہ گوانی دایکی کردہوہ و موسلیمہ دەمیئینہکھی کردہ دەمی گوئلکہکھی و گوتی:

- ئیستا بہریدہ!

میرگان ملی گوئلکہکھی بہردا، گوئلکہکھی سہری کرد بہ ژیر زگی دایکیدا و موسلیمہش دیسان دەستی کردہوہ بہ دۆشین و لہسەر کورتانہ کونہکھی دانیشت.

ئوستا ئیتر میرگان کاری نەبوو. لہسەر لیواری ئاخوړیک دانیشت و چاوی لہ گوئلکہکھی دەکرد کھی بیہۆ لمبۆزی لہبن زگی دایکی دەدا و مانگاگہش دەوری کلکی گوئلکہکھی دەلستہوہ. کارہکھی سہری گرتبوو و موسلیمہ کھی خەمی گوئلکہکھی لہ دلدا نەمابوو گوتی:

- دەی بہو بہیانییہ زووہ چ کاریکت بہ دەستہوہیہ؟

میرگان وەک ئەوہی لہ خەو راجەنییی، گوتی:

- رۆیشتووہ. باوکی ہاجرہ رۆیشتووہ!

موسلیمہ گوتی:

- رۆیشتووہ؟ دەی رۆیشتووہ با بروا! ئەگەر جینیہکھی باشتری دەست نەکھیوئ

دەگہریتہوہ. ئەویش کوئی بۆ پەیدا دەبی؟

میرگان ئیتر متەقی نەکرد. دەمتەقی بیہوودہ بوو. موسلیمہش لہ سہری نەرۆیشت. خەریکی دۆشین بوو و دەیویست بہ جارئ چۆرہی لیبیرئ.

قامکیکی ماوہ قابلمہکھی پیر بی لہ شیر. رازی و ماندوو دەستی لہ دۆشین ہەلگرت. کورتانہکھی ہینا ئەم لاوہ و بہ ہیناوشی دەستی دا قابلمہ سہرہکھی و لہ کاتیکدا لہ تەویلہکھی دەہاتہ دەری بہ میرگانی گوت:

دەمیئینی گوئلکہکھی دامالہ.

میرگان دەمیئینہکھی لہ لمبۆزی گوئلکہکھی دامالی و بہ سنگہکھی دا ہەلیواسی و ہاتہ دەری. موسلیمہ لہ دەرہوہ قابلمہکھی دانا و ماتلی ما. میرگان ہات دەستی دا قابلمہکھی، ہیناوش نایہ سەر سہری و بہنەرمی بہرہو ہۆدہی ژیر پلیکانہکان وەرپیکہوت. ئەو ژوورہ کولین بوو، موسلیمہ لہوئ ماست و پەنیر و لۆرکی بہرہم دینا. میرگان کھی زۆری کار لہ گہل موسلیمہ کردبوو، شارہزا بوو و ہەموو کەلین و کولینہکانی دەزانی. لہ پەنا درگای ژیرخانہکھی دا قابلمہی لہ سەر سہری داگرت و لہ پال دیوارہکھی دایناو پشتی ہەلینایہوہ. موسلیمہ کھی شەفیکی لہ سەر قابلمہکھی داناو ہاتہ دەری، بہ میرگانی گوت:

- تا ئەو گۆزہ دوو قولفہ لہ حەوزہکھی پردہکھی و دەبیئینی، کوئخا لہ خەو ہەلدەستی.

ئەوہتا لہو سووچی دیوارہن. ئالیرہ. لہبەر ئەوہی گۆزہکان نەقەلەشین لیفہ کۆنیکم پینا داوون.

میرگان دەستیدا گۆزہکھی و لہ درگای مالی ہاتہ دەری.

ہیشتا کۆلان چۆل و ہۆل بوون. دەتگوت خەلک نایانہوئ لہ مال بیئہ دەری. کزہبا تەزووی بہ لہشدا دیناواو خۆی بہ ژیرکراسہ شر و کون کونہکھی میرگاندا دەکرد. قامکھی تەزیوہکانی میرگان دەسکی گۆزہکھی توند گرتبوو و بہ شانییہوہ

نووساندبوو که با له دهستی نهرفیتی. له بهر ته زووی سهرما چاوی پر بووبوو له ئاو. به لأم هوشی له لای خوی نه بوو و بی ئیختیار چاوی به ملاو ئه ولادا دهگیرا، تاکوو سلوچ، یان ناونیشانیکی پهیدا بکات. به لأم دیوار و کولان و درگا و که لاوهکان ئه وهنده چول و خه لوته بوون، که هیچ هیوایه کیان له دلی میرگاندا نه ده هیشته وه. به لأم میرگان سهری به هم مو که لین و قوژبنی که لاوه و بن دیوارهکاندا ده کرد. که گه یشته هه زه که، بهر له وهی له پلیکانهکان پرواته خواری، ده ورئکی گومبه زه که ی لیداو چاوی به چال و چولی ده ورو به ریدا گیرا. وهک رۆژ لیشی پوون بوو که سلوچ له و ده ورو به رانه نییه. له پلیکانهکان چوووه خواری گۆزه که ی پر کرد له ئاو و هاته سهری، پشتی کرده گژه با و به ره و مالی کویخا نه ورۆز وه ریکه وهت. بایه که پالی پیوه ده نا و وهک بابرده له رایدده دا. به و حاله ش هه ولی دها گۆزه که ی سهرشانی توند بگری و لئی بهر نه بیته وه. چونکه هه مو جار ی که به هه وژه هه وژ گیزی دها خه ریک بوو گۆزه که ی له سهر شان به ردا ته وه. ریگای دژوار هه ر ئه و گۆره پانه بهر به ره لایه ی نیوان کانی و کولانه که بوو. که گه یشته نیو کولانه که، خوی خسته په نا دیواریک و گۆزه که ی له شانی داگرت. زگی گۆزه که ی به لاقییه وه هه لپه سارد و له پر ههستی کرد قامکی له سهرمانا ده زیری نیی. دهستی نا بن باغه لی و توند گوشیی. پاشان دهستی له بن باغه لی دهره ینا و لیک خشاندا. به لأم قامکه له گۆچوووه کانی به و شتانه گهرم نه ده بوونه وه. هه ر ئه وهنده ی بتوانی قامکی لیک بلاو بکاو بیقووچینیته وه ته واوه. میرگان دهستی دا قولی گۆزه که و نایه سهر شانی و وه ریکه وهت.

له کولانه که تووشی حاجی سالم و موسلیمی کوری بوو. حاجی سالم هیشتا ئه وهنده ی هوشوگوش مابوو که چاوه پروانی سلأوی زه عیفه یه ک بی. میرگان به سهر داخستوویی سلأوی کرد و حاجی سالم له ناخی قورگییه وه جوابی سلأوه که ی داوه. موسلیم چاوه گه وره کانی له میرگان بری و به باوکی گوت:

- ئاو، ئاو، باوه ئاو دهخۆم.

میرگان ههنگاوه کانی خاوه نه کرده وه. تاقه تی نه بوو له گه ل ئه م باوک و کوره سهر و که لله لیدا. بایداوه و دوور که وته وه. دهنگی پیر و گری حاجی سالم له ولای دیواره که وه ده هات:

- ئاقل به ئاقل رۆله! تو هیشتا نانی به یانیت نه خواردوه، کویرا توونیتته. چاوت به هه ر شتی بکه وی، ده ته وی، گه وچه! ئه وه هاتوو ئه و زه عیفه یه سمه که ری له سهر شان بوو، ده بی تو بیانوی بو بگری؟ ئاقل به ئاقل ولاخ. موسلیم گوتی:

- ئه گه ر وایه برسیمه. نانم ده وی نان، برسیمه!

حاجی سالم گوتی:

- ئاقل به ئاقل، که ره گیان ئاقل به!

میرگان ئیتر گویی لی نه بوو باوک و کور چیی به یه ک ده لین. گه یشتی و گۆزه که ی له بهر هه یوانه که دانا. کویخا دهستی شوورد بوو و له پلیکانهکان ده هاته سهری. میرگان گۆزه که ی ئه مباره و بار کرد و سلأوی کرد. کویخا بالی بالته که ی به رز کرده وه و له بن لیوه وه جوابی سلأوه که ی داوه و خوی کرد به وه تاغه که دا و گوتی:

- وه ره بزانه کارت چییه، میرگان!

میرگان به دوا کویخادا چوووه ژووری و له په نا درگا که دا ویستا. کویخا نه ورۆز دهسته تیسکنه کانی به لوی په رده که وشک کرده وه و چوو له بهری سهره وهی کورسییه که دانیشته و لیفه که ی به سهر لاقی دادا و به سهر یه کی له کوره کانیدا که هیشتا خه وتبوو گوراندی:

- ههسته خوت کۆکه وه ههسته ئه وه نیوه رۆیه! وه ره دانیشه دهستت گهرم که وه میرگان. وه ره له سهرمانا له رزت لیپهاتوه.

میرگان هاته پیشی و له بهر پیی کوره که ی کویخا نه ورۆز دا له سهر چۆک دانیشته و دهستی کرد به ژیر کورسییه که دا و لیفه گهرمه که ی به دموچاویدا هیئا. پشتی کوور بۆته وه و تیغه ره ی پشتی له ژیرکراسه جاوه که یه وه دیاره، کز و رهقه له، ده توانی موره کانی پشتی بژییری. شانه له رزه و موچرکی نیو پشتی

کاکلیکه‌ی وه‌شقه شهق خستبوو. تینی نهرمی کورسییه که له گیانی گه‌رابوو و جه‌سته سه‌رماتیزاوه‌که‌ی له‌رزی لپه‌اتبوو. هه‌ر بویه جارجار له‌رزی لپده‌هات و جارجار خاو ده‌بوو. مۆچرکی پیداده‌هات و داده‌سه‌کنا. کوره ناوه‌نجییه‌که‌ی کوپخا سه‌ماوه‌ره‌که‌ی هینا. میژگان کاری خوی ده‌زانی. هه‌ستا ده‌ستی دا موجه‌مه‌که و هینای له‌سه‌ر کورسییه‌که داینا. که‌شه‌فی پیاله و ئیستیکانه‌کانی برده‌ده‌ری، خیرا شور‌دنی و هینایه‌وه. ده‌یزانی که موسلیمه‌ی ژنی کوپخا که‌م وایه له‌گه‌ل می‌رد و مناله‌کانی نان و چایی بخوا. نان و چیشته‌که‌یان بۆ ساز ده‌کاو خوی ده‌چپته وه‌تاغیکی دیکه و به‌ته‌نیا نان و چایی ده‌خوا. مه‌گین نالین شیته؟ بویه نان و ماستیکی ترشه‌لوکی دا ده‌ست میژگان که بیبا بۆ کوپخای دانی. سه‌فی ئه‌للا کوره گه‌وره‌که‌یان که خه‌ریکی کورتانکردنی که‌ره سه‌پییه‌که‌یان بوو موسلیمه‌ی پینی گوت:

- بۆ کوئی ده‌چی؟ ئه‌و زه‌وییه به‌سته‌له‌که کوا بۆ کیلان ده‌بی؟ راوه‌سته با لانی‌که‌م خۆر سیواد بدا!

کوره‌کانی کوپخا که‌م وایه به‌ قسه‌ی دایکیان بکه‌ن. سه‌فی ئه‌للا که‌ژووی که‌ره‌که‌ی به‌ست و میژگان نان و ماستی هینا له‌ پیش کوپخا نه‌ورۆزی دانا. کوپخا لاقی نا سه‌ر مه‌چه‌کی کوره‌که‌ی و قه‌وه‌ی دا سه‌ری. نه‌سروللا به‌ خه‌والوویی قیزاندی و کوپخا نه‌ورۆز پینی گوت:

- هه‌سته خۆت کۆکه‌وه ئیتر؛ هه‌سته برۆ ده‌ست و چاوت بشۆ!

نه‌سروللا مه‌چه‌کی ده‌ستی به‌ ده‌سته‌که‌ی تری گرت و له‌ بن لپه‌که‌هاته‌ده‌ری، گیژ و کاس به‌ له‌تردان پۆیشته‌ده‌ری. نه‌ورۆز ده‌ستی برد بۆ نانه‌که و پارووی گرت. میژگان سه‌ری داخست. نه‌یده‌ویست چاو له‌ نان و ده‌سته تیسکه‌کانی کوپخا بکا. تفی زاری قووت دایه‌وه. ده‌بویست به‌ر به‌ نه‌وسی خوی بگری. هه‌روه‌ها جوریک مه‌ترسیی بوو له‌وه‌ی که چاو له‌ نان بکا. ده‌تگوت نان ئه‌و ده‌خوا.

نه‌یده‌ویست خولکی بکه‌ن. خوی به‌ سه‌ماوه‌ره‌که‌وه خلاقاند. چایی بۆ کوپخا تیکرد، ئاوی له‌ ئیستیکانه‌کان وه‌ردا و دیسان چایی تیکرده‌وه.

- چایه‌کیش بۆ خۆت تیکه، با گه‌رمت بپته‌وه. وادیاره زۆرت سه‌رما بووه.

- من نان و چاییم خواردوو، نۆشی گیانت بی.

کوپخا ده‌یزانی میژگان درۆ ده‌کا. میژگانیش ئه‌وه‌ی ده‌زانی؛ که کوپخا له‌ درۆکه‌ی گه‌یشته‌وه. له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا کوپخا لپی دووپات نه‌کرده‌وه. میژگان چاوی له‌ ده‌می کوپخا بوو. چاوه‌رپی قسه‌یه‌که بوو که ره‌نگه‌ گریی دلی بکاته‌وه. یان تۆزی پووناکی. ئه‌گه‌رچی میژگان، هه‌ر له‌ و کاته‌دا که هیوای به‌ قسه‌یه‌کی کوپخا بوو، خه‌ریک بوو له‌ و ریگه‌چاره‌یه‌ی خوی په‌شیمان ده‌بوو. یانی ناھومیدییه‌که ده‌هات تاکوو وه‌ک شه‌و ئه‌و و ریگه‌چاره‌ی داپۆش. ئه‌ویش به‌ پرسیاریکی میژگان له‌ خوی سه‌ری هه‌لدابوو. هه‌ر به‌راستی بۆ هاتبوو؟ که چپی بۆ بکه‌ن؟ گه‌رانی بیهووده بوچی؟ پیاویک که شه‌وانیکی زۆر به‌ ته‌نیاو بی‌ده‌نگ له‌ گوی ته‌ندوور رابیواردوو، بۆ پۆیشتن خه‌به‌ری به‌ که‌س نه‌ده‌دا! ده‌ی خه‌لکیش خۆ که‌راماتیان نییه تاکوو شتیک که میژگان نایزانی و ده‌یه‌وه‌ی بی‌زانی، پینی بلین. ئه‌وه گریمان دلخۆشییه‌کیان دایه‌وه، ده‌بیته‌چی؟ دلدا‌نه‌وه؛ دل‌سۆزی بی‌هۆ. ئه‌وه گریمان ئه‌م دل‌سۆزیانه له‌ ناخی دل‌یشه‌وه بی، ده‌ی چی ده‌گۆردری؟ ئه‌م قسه‌و باسانه کوا خه‌می دل سووک ده‌که‌ن؟ که‌وايه بۆ میژگان له‌ خۆرا سه‌ری پتوه ناوه و به‌ره‌و مالی کوپخا نه‌ورۆز وه‌ریکه‌وتوو؟ بوچی ئاوا ئاراو قارای لی هه‌لگیرابوو؟ بۆ خوی سووک کردبوو؟ چ قازانجیکی بوو؟ عاده‌ت! ئه‌وه هه‌ر عاده‌تیکی ئاسایی بوو که کاتی گروگرفت سفره‌ی دلتی بۆ گه‌وره‌تر بکه‌یته‌وه، په‌شیمانی. ئه‌وه‌ش ئاکامی عاده‌ت. هه‌ستاو چوو ده‌ری. به‌لام به‌ر له‌وه‌ی پین بنیته سه‌ر پلیکان، سه‌ریکی کرد به‌ هۆده‌که‌ی موسلیمه‌دا تاکوو بزانی کاریکی تری نییه؟ عاده‌ت! موسلیمه که‌م ویژ و که‌م بیس، له‌به‌ر خۆوه سه‌ریکی له‌قاند و میژگانی تیگه‌یاند که: «نا». میژگان که گه‌یشته دل‌انه‌که گویی له‌ ده‌نگی کوپخا بوو که له‌ موسلیمه‌ی ده‌پرسی:

- ئه‌ری ئه‌م ژنه‌ی سلوچ بۆ هاتبوو؟!

میژگان رانه‌وه‌ستا، هه‌نگاوی کرژ کردو به‌ره‌و مالی پینی پتوه‌نا.

له‌ کۆلان زاواکه‌ی مه‌له‌ک ئاغا و زه‌بیحووللا و که‌ربه‌لایی دووشه‌ممه‌ باوکی سالار عه‌بدوللا به‌ره‌و مالی کوپخا ده‌هاتن میژگان به‌ره‌و په‌نای دیواره‌که پۆیشته، سه‌ری داخست و سلّوی کرد. زاواکه‌ی مه‌له‌ک ئاغا جوابی سلّوه‌که‌ی دایه‌وه و درێژه‌ی به‌ قسه‌کانی دا:

- هیندئ شت وهک چقل له چاو رۆ دهچن. ئیستا ئیوه هه رچی ده لئین، بیلین. به لام من ده زانم ئه م کاریزه له وشک بوونه. من له گه ل سالار عه بدوللا و کوئخا نه ورۆزیش باسم کردووه، به رله وهی بی ئاوی غافلگیرمان کا ده بی فکریکی بو بکهین. من هیوایه کی زۆرم به «خوازهوی» ههیه.

میرگان گه یشته وه مائی عه باس له خه وه هه ستابوو. به دوا ی به ن کاله کهیدا ده گه را. عه باسی سلوچ تازه لای بوو. قیت و قۆز، پارزه شازده سالان. گوچکه ی زه لام و قوت. دهموچاویکی دریزۆکه و ره قه ل. چاوی ره ش و گه وره. رهنگ و پووی له بهر زه رده لی مه یله وه که هووی ده نواند. هه تا باوکی بوو ناچاری ده کرد سه ری له بندا بتاشی. به لام عه باس به هه زار حال و پی له عه رزی وه ژاندرن توانیبووی دلی باوکی نه رم بکا که فولکه یه ک له پیشه سه ری بیلته وه. بویه ئیستا توپه لی قژی زبرو ئالۆزکاو به ته ویلییه وه له ژیر کلاوه دراهه که یه وه هاتبووه ده ری. چاکه تیکی له بهر کردووه که به به ری ته نگه و سه ر شان و هه نیشکی شی بوته وه. ره شمه یه کی له قه دی به ستووه و ده لینگ ی پاتۆله که ی توندوتۆل به په ت به ستووه و پاژنه ی کلاشه کانی هه لکیشاوه و به په تیک توند به ستوونی. کلاش نابی به په ت به ستی، به لام ئه گه ر عه باس نه ییه ستایه ن و سه ر و بنه که یانی له لاقی توند نه کردایه له پیی داده که وتن. کلاشه کانی عه باس به جاری تان و پۆکه یان پزیبوو.

میرگان چارشینو نوینه که ی له سه ر هاجه ر لادا، لاقی له شانی ئه براو کوتا و گوتی:

هیشتا ناته وی ههستی و بو تسه که ت با ببیا؟ خو تو که ره ی به یانی هه ستابووی. ههسته کچی تۆش! ئه م هه موو خه وه له کوئ ده که ن!

میرگان گوئی به پرته و بۆله ی منداله کانی نه دا، رۆیشه ته هه وشه و ویستی له درگای هه وشه بچیته ده ری، که عه باس له ته ویله هاته در و له گه ل ئه وه ی به سه ر قۆلی چاکه ته که ی ته رای ی ده م و لووتی ده سپری، به دایکی گوت:

- دایه نان!

میرگان گوئی خوی لی خه واند و له که لینی دیواره که وه به ره و ده ری پی پئوه نا. به لام عه باس نانی ده ویست. له سه ر دیواره نه وییه که وه ملی کیشا کولان و گوتی:

- گویت لی نییه؟ نان! دهمه وه ی بجم بو کو کردنه وه ی چیلکه و چالی په مو.

میرگان ئاوری دایه وه و گوتی:

- بنی ناندینه که خو نانی تیدا بوو!

- ئه وه م خوارد.

میرگان له جیی خوی وشک بوو:

خواردت؟! ئه ی خوشک و برا که ت؟ سه ری باوکت بخۆن؟!

عه باس گوران دی:

- هه موو مه گین چه ند بوو؟ له خۆراکی کاژیه یه کیش که متر بوو!

میرگان له جوابی گوره ی عه باس دا:

- ده ی چبکه م؟ خو م بکه م به نان؟ نییه! خو ت نابینی نییه؟

- ده ی دوو نان له جیرانه کان قه رز که. بچۆ بو مالی عه لی گه ناو. لاقت نییه؟

میرگان که له داخانا لیو و پیلووی چاوی ده له رزی، هاته پیشتره وه و بوغز و

تووره یی دهنگی قووتدایه وه و لووت به لووتی عه باسه وه گوتی:

- لاقم هه یه، له روم هه لئایه! خو قسه ت به گویدا ده چی؟

رۆیشت. عه باس گوران دی به سه ر دایکید:

- که وایه ئه مرۆ لاسقه په مۆکانم ده فرۆشم. ده بیبه م بو قه لا و ده یفرۆشم!

میرگان به ده م هه لاتنه وه گوتی:

- ئه براویش له خه وه هه ستینه، له گه ل خو ت بیبه. سیخورمه یه کی تیکوته و له

جیگاکه ی ده رکیشه!

عه باس گوران دی:

- یه ک شایی له پارهی لاسقه لۆکه کانم به که س ناده م. هه مووی ده ده م به نان و

بوخۆم ده یخۆم.

میرگان گوئی پینه دا. سه ری پئوه ناو به ره و ده ره وه ی دی رۆیی.

هیشتا کەس لە مال نەهاتبوونە دەری. تەنیا حاجی سالم و موسلیم لە دەری بوون. هەردووکیان پالیان بە دیوارەو دەبوو، چاوەڕێ بوون خۆر هەلێ. موسلیم دەستی خستبوو بە باغەلی و لاقە زەلام و پەتیەکانی لە پەستا هەلدینا و بە عەرزیدا دەدایەو و لە بەر خۆیەو دەیکوت:

«هاه ئەم خۆرەش هەر هەلنایە؛ هەلنایە نا. وادیارە هەلنایە، ها، باوە؟ ئەمڕۆ وا دیارە خۆر هەلنایە!»

حاجی سالم گوتی:

«ئۆقرە بگرە حەییوان. کفر مەکە! خودا غەزەبت لێ دەگری، سەبرت بێ!»

میرگان بە پال باوک و کورپی هەژار و بەلەنگازدا تێپەری و پووی کردە ڕیگیەک کە لە داوینی (بلوکی سەری) را دەهات و لە زەمینج لەگەڵ ڕیگی (دوبید) دەبوو دوو ڕینیانی بەرەو شار. میرگان لە زەمینج دوور کەوتەو. خۆر هەروا لە بن گەوالە هەوری وشک و نەزۆکدا بوو، هەوریەک کە تۆزقالب ڕووناکییەکی نەدەخستە دلی وەرزیارنەو. کەلکی ئەم هەورانە تەنیا ئەو بوو پیشی تیشکی خۆریان دەگرت و هیزیان و بەر سەرما دەنا. کزەیان بە با دەداو دلتەنگی خەلکیان زیاتر دەکرد. خیزەلان و قاق، لە نیو دلی ساردوسپریاندا دەتگوت بوونەتە بەستەلەک. کەسیرە. گرژییەکی کەسیرە، بە سیمایانەو دیارە و لەگەڵ هەرچی هەیه و نییە دەنگ دادەگۆرن. باوکیکی مەر و مۆچ، جەرگ سووتاو. بۆ دیسان داناکن؟ بۆ جاریکی دیکە داناڕژین؟ تەنیا رێژنەیک!

ڕیگا سنگی قاقری دابریو و وەک کرپژە ماریک لەبەر وشکە سەرما خۆی پاکیشاوە. بیابانکی چۆل، بنچک و گراکی پار تەنیا لق و پەلکی وشکیان لێ ماوەتەو لقی وشکەل دەلەرز، هەتا کزەیی با زیاتر بشارنەو. باو بیابان، بیابان و با. ڕیگا و باو بیابان. تەنیا یی و هیوا براوی. لاقی میرگان لە سەرمانا دەزیرین. پەنجەیی پای بە ئاشکرای دەزیرین. شتیکی زیاتر لە ژان، قوولتر لە ژان، پەنجەکانی وە زیرە خستوو.

میرگان گەیشتە لیواری ڕووبارە سویر (رود شور). ڕووبار بووبوو حەوت کەرت! هەر کەرتەیی هەژدیهاییکی پیر، نەرم و بیدەنگ دەخوشی. ئاوی کەم، تەنک

و بیکەلک. بە سەر ئاوەکەو تویژیک سەهۆل. دەکرا بە پێخاوسی بە سەریدا برۆی. نەدەشکا. سەهۆلەکی ئەستوور بوو. بەلام فایدەیی چی؟ ئەوبەری ڕوود شور ئەوەندەیی میرگان چاوی هەتەری دەکرد هیچ تارماییەک نەدەجوو لآو. تاکوو ئەو پێی وایی سلوچە. هیچ و هیچ دەتگوت ئەو ناو زیندەوهری تیدا نییە و جووقەواری لێپراو. نە چرندەیکە. نە فرندەیکە. ئەی دەبی چوویی بۆ کوئی سلوچ؟ بۆ کوئی بچی میرگان؟ بۆ هاتبوو؟ ئاخەر بۆ؟

بە دواي چیدا؟ تەنانت ئەگەر سلوچیشی بدیایە...؟

بیدیایە! دیتی؟! خۆی بوو. ئەو بوو خەریک بوو دەهات! سلوچ؟ لە پەنا کاو لاشەکەو هاتبوو دەری و دەهات! کەپەنکەکی لە خۆی پێچابوو و دەهات! خۆی بوو! سلوچ بوو؟ خەون؟ نا! ئەو پۆژە. پۆژی روون. راست خۆیەتی. کورتە بالا و وردیلە. میرگان چاوی خۆی هەلگۆفی. نا! خۆیەتی. چاوە بە قوولداچوو کانی. دەموچاوە پەقەلەکی. گنجی نیوان چاوانی. دەمە قووچاوەکی.

دەموچاوی رەشوشین داگەراو و سەرکلاو بەنەکی. هات؛ هات! تەواو نزیک بوو. لاقە پێخاوسەکانی، قەلافەتی لە عەبا پێچراوی ئەوی دینا پیشی و نزیک دەکردەو. هیور دەهات. وەک نیس.

چاوی لە بەر پێی خۆی بریبوو و دەهات. هات و گەیشتە لای میرگان. بیدەنگ. بیدەنگ. هەر دەتگوت ژنەکی نەدیو لەوی ویستاو. هەر گویشی لێنەبوو کە میرگان بە دواي ئەو دا هاتوو؛ هەر دەتگوت نە کەسی بوو و نە کەسی هەیه. هەر هیچ، هیچ. تارمایی! بەبەر چاوی بە مۆلەق ویستاوی میرگاندا تێپەری و پۆیی بۆ لای چۆمەکە. قولی هەلنەکرد. ئارام و بیدەنگ وەک هەمیشە. تارمایی پێی نایە سەر سەهۆلی چۆمەکە. نەرم دەپۆیی. دەتگوت پێی بە عەرزیدا نانی. بەپێدزکەش نا، هەلەدەفری. تارمایی سلۆک دوور دەکەوتەو. با عەباکەیی دەبرد. دوور دەکەوتەو. دوور کەوتەو. ئەوبەری چۆمی. ئەوپەری سەهۆل، بەستینی سەهۆل، ئیستا لە نیوان میرگان و سلوچدا بوو. پیموا ئاورپیکی دایەو و چاویکی... بەلام نا. تارمایی خۆ سەری نییە. دەروا. فرینیکی خەفەتبار لە کورترترین مەودا دا. دوايين وزە

تارمایی بالدار بہ سہر ریگہ خولینہ کہہ دا دہ خوشی. دور دہ کہوتہ وہ. دور دورتر. ہیور ہیور بی شکل و بارستایی. دور دہ کہوتہ وہ. تاپویہ کی چکولہ.

دورتر. خالیک. کال دہ بوو، تہ میک. ہیچ.

بیابان و با. باو بیابان. خہ یال، خہ یال و چوم.

- خوی بوو؟

میرگان لیوی بزواند. ہستی کرد ہیوونی وشکی چاوی توژی تہر بوون. پہنگہ بہ ہوی کزہی سہرماوہ بی. ئیتر چ بکا؟ راوہستی؟ دیسان راوہستی؟ بروا. بروا و راوہستی؟! لیگہ ری چاوہکانی برؤن و ئەم لہ جیی خوی وشک بی. چاوی بقووچینی؟

بہ لی، چاکترہ. دہستہکانی، توژی شانی ہلہتہ کینی؟ ہا؟ خوی لہو توژیہ سہ ہولہ دہرباز کا کہ دوری تہ نیوہ؟ بہ لی. سہرما. سہرما و ہلہرزینی خست. زانی خہونی دیوہ. خہونیک کہ ئەوی زیاتر تووشی سہرسورمان کردبوو، نہک ترس. دہتگوت ژیان ساتیک لہودا قہتیس ماوہ. سوامای چاوی، تہنیا سوامای چاوی بہ خہ بہر بوو. سہرسورمان. یانی بہم دوو چاوہ چکولہ دہکری ئەم ہموو شتہ سہیر و سہمہریہ بیینی؟ دہکری؟ ئیستا میرگان دیووی. سلوچ رویشت. ہرہک ئاو بہ بن توژی سہ ہولدا، چوم بزر بوو.

«من دیتم؛ سلوچ دی رویشت!»

میرگان توانیی جوولہ یہک بکا. وہخو ہاتہ وہ. جہستہی بہجاری کہ سیرہ بوو بوو. نہدہبوو لہوہ زیاتر راوہستی، دہبوو بروا. نہک بہدوای سلوچدا. پشت لہ سلوچ بکاو بہرہو زہمینج بگہریتہ وہ. وہریکہوت و ویستی ہنگاوی خیراتر ہلہلینیتہ وہ. نابی مولہت بہ سہرما بدہی. تو راوہستی ئەو ہلہدہ کوتیتہ سہرت. نابی لہ شوینیک راوہستی، دہبی بجوولی. لہشت و ہگہرخہی. سہرما قافر ناجوامیرانہ ہلہدہکتیتہ سہرت.

ئو بہ چاوی میرگاندا دہاتہ خوری و ئەو دہویست وا بیر بکاتہ وہ کہ خہتای باہ. نہیدہویست وا بنوینی کہ دہگری. دلی پیوہ نہبوو بگری. گرینی چی ئیتر؟ چاوی

میرگان سالانیکی زورہ وشکاوی ہاتوہ، ئەی ئیستا... ئیستا ئیتر تاقہتی نہبوو. ئیستا ئیتر تاقہتی نہمابوو. چ شتیکی لی کہم بوو بووہ؟

«با بروا. بہ جہندہم. وا چاکہ ہر گویشی پی نہدہم. ئەم ہموو ژنہ بی میردہ

ہہیہ. ئەو ہموو پیاوہ رویشتن و نہگہرانہ وہ. نا! گریانی ناوی. ہرکس بہ ری

خوی. با ہرکسہ و ہشوین کاری خوی کہوی. با بروا بہ گوری بابییہ وہ!»

میرگان ئەوہی لہ ژیر لیویدا لیی دہگہرا، بہ رواہت ہر ئەوہ بوو. بہلام ئەمہ خو ئەو بلیسہیہ نہبوو کہ لہ ناخی تہندووری دلییہ وہ ہلہدہستا و بہ ہیچ فیئل و تہلہ کہیہک دانہ دہمرکایہ وہ. میرگان نہیدہویست ئەو بلیسہیہ لہ چاوی و لہ گہرووی و لہ دہست و زمانییہ وہ سہر و دہرنی. نہیدہہیشت. ئەوہ بوو کہ ئەو بلیسہیہ لہ ناخوہ دہیسووتاند. ہلہدہچوقاند. ناخی میرگان، گرپژین بوو. خو خوارنہ وہ و بیدہنگی. دہتگوت بہ ئامور ناخی دلی دہکین. رگ و ریشہ! ئەو رگ و پیشانہی سالانیکہ لہو دلہدا پەلیان کیشاوہ لہ شوینی ہزار سالہی خویان

ہلہدہکندرین و ژیر و ژور دہبن. ہست و نہست دہشیوا. کاول دہبوو. دلی

میرگان ئیتر ئەو بالندہ نہرم و نیان و کہویہ نہبوو. ئەو بالندہیہ بالی لہ بندا

ہلہکندر ابوون. پروت و بی پەر و پو. شہمشہمہ کویرہ. شہمشہمہ کویرہ فرکہی

بالیان دہات. کہوایہ دالہ کہرخور لہ کوین؟ سینگی ئەم زہویہ ہروا دہکیلدرا و

تہزووی نووکی تیژی گاسنہکانی لہ سہر پەرہی جہرگی ہست پی دہکرد، ئەوہی

لہو زہویہ لہ بیرکراوہ شہوہ سہری و دہر دہنا و شین دہبوو چاوی ئەو ژنہ

بیچارہی ئاژن ئاژن دہکرد و لہویوہ دہرسکا: میرگان، عاشقی میردہکەہی بوو!

ئیستا ئەوہی ہست پی دہکرد. ئەو عاشقی سلوچ بوو! ہاتہ وہ بیر کہ عاشقی

میردہکەہی بووہ. ئەوینیک کہ لہ بیر چوتہ وہ. تازہ و ہیری دہاتہ وہ کہ عیشقی

خوی دہرہق بہ میردہکەہی لہ بیر چوتہ وہ! ہتا ئەم دوا بییانہ سلوچ ئەگہر ہزار

شہویش لہ گوئ تہندوورہ کہ خوی لیکہ وتایہ، میرگان بہ بای خہ یالیشیدا نہدہات

و بوون و نہبوونی و ہک یہک و ابوو. بہلام ہر ئەو کہسہ لہ بیرکراوہ ئیستا لہ نیو

دلی میرگاندا سہری ہلہدابوہ. میرگان تازہ تیدہگہیی ئەوینداری سلوچہ. عاشقی

سلوچ بووہ. ئەمہ چ بوو؟ لہ کوپوہ سہری ہلہدابوو؟ چون لہ ناخیدا راپہریبوو؟

پۆیشت، دەی با بپروا. به گۆری مردوو یه وه! به لام ئه وهی له دلی میترگاندا به جینی هیشتوو، به جینی هیشتوو و ئیستا شین بووه له ناخیدا، چیه؟ ئه مرۆ نزیکهی حه قده به هار له ژانی ژن و میردایه تییان تیده په ری. حه قده به هار، عه باس کوره گه وره که یان، ورده ورده خه ریک بوو ده بوو به پیاو. سمیلی بۆر کردبوو. به و دوو ددانه پانه و دمه گه وره که ی جینوی چونی ددها...

حه قده سال! ده کړی سالانیکی زۆر شتیک له تۆدا ون بووی و لئی بئ خه بهر بئ؟ ناشقی میزده که ت بی و ئه ووت له بیر چوو بیته وه؟! ده توانی ئه م قسانه بۆ کوئ به ری؟ لای کئ بیدر کینی؟

میترگان هه هه نگاویکی هه لدینایه وه، هه ر پشوویه ک که له سلوچ دوور ده که و ته وه، هه سته ده کړد دیسان هه زاران هه رسه خ لئی نزیک و نزیکنر ده بیته وه. چه نده دوور له یه کتر شه و پۆژیان تیه پ کردبوو! ئاخ... ژیان چۆن به فیرو ده چی!

خه لک ورده ورده له زه مینج وه دهر ده که و تن. وه رزی جوو تکردن بوو. به لام نه ک بۆ زه ویی دیمه کار. دیمه کار هیشتا چاوه پروانی باران بوون. وه رزیان هیشتا له مالی دانیشتبوون و ده سته و دۆعا چاویان له ئاسمان بریبوو. تاق و لۆق پیاو به گاجووته وه له زه مینج وه دهر ده که و تن و به ره و زه وییه کانی سه روو ده پۆیشتن. حاجی سالم و موسلیمی کوری، هه روا له بن دیواره که دا بوون. موسلم ئیتر لاقه و لاقی نه ده کړد، به لام ده سته هه روا له بن باغه لی توند کردبوو.

- باوه!... باوه!...

حاجی سالم وه لامی نه ده داوه و چاوی له بن برۆ خۆله می شینه کانیدا له شوینیک رامابوون. ده تگوت له شوینیک گیری کردوو.

- باوه!... باوه!...

پیره پیاو وه خۆ هاته وه:

- سندانای باوه! چه گولیکت به دمه وه یه؟

موسلم ددانه زهرد و زله کانی به په زایه ته وه گر کرده وه و گوتی:

- خۆر! خۆر هه لات!

- دهی چش، چیکه م؟

- خۆت گه رم که وه، خۆت گه رم که وه!

حاجی سالم چاویکی له کوره که ی کرد، تۆزی بیده نگ بوو پاشان گوتی:

- گه مژه!

میترگان به تاو به په نا باوک و کوره دا تیه پی و له کاتیکا سه رما رهش و شینی داگیرابوو، گه یشته وه مالی و خۆی کرد به ژووریدا. سالار له پال هه رزاله که دا دانیشتبوو. پیچه که ی توند له سه ری هالاندبوو و قۆلی فش و قۆلی که واکه ی به سه ر ئه ژنۆیدا داوو.

میترگان بئ سلوو و ته نانه ت چاو لیکردنیکیش، تیه پی و له لای سه رووی وه تاغه که له قوژبنیکی تاریک و نپنگدا دانیشت و ده سته که له سه رمانا ژانی تیچوو بوو هه لی هینان و قامکه له گۆچوو ه کانی شوپ بوو بوونه وه. قامکه کانی میترگان له سه رمانا ده یانزیراند و ئه گه ر پی عه یب نه بوایه ده سته ده کړد به گریان. به و حاله شه وه نه ییده توانی بهر به ناله و لیوه له ره ی خۆی بگری. ژان، وه ک ناله یه کی له گه روو دا قه تیس بوو، به نیو جو مگه کانی قامکیدا ده گه را. ئاوی گه رم.

سالار گورانای به سه ر هاجر دا:

بۆ هه روا کاس و وپ دانشتووی کچی؟ هه سته قاپی ئاو گه رم که و بیهینه، هه سته دهی!

هاجر هه سته و ه جاخه که ی هه لکرد. ئه براو به پیشکانیکی شکاوه وه هاته ژووری. چروچاوه هاو لاییه که ی تیکنابوو و لچه ئه ستووره که ی خواره وه ی ده گه زی. بئ ئه وه ی چاو له که س بکا، وتی:

- به و پیشکانه شکاوه چۆن ده توانم لاسکه په مۆ هه لکه نم!

میترگان که سه رما لیوی له گۆ خستبوو، گوتی:

- ئه و برا جوانه مه رگه ت کوا؟ له کوئییه؟

ئه براو گوتی:

- خه ریکه قه برغه ی کلاشه که ی ده دووریتته وه. پیشکانه که ی ئه و نه شکاوه. به م

پیشکانه شکاوه وه ده ته وه ی منیش کۆله پووشه که م به قه د ئه و بئ؟

- برۆ پیشکانیک به ئەمانەت وەرگرە. ئیستا خۆ قەرەجەکان لێرە نین که پیشکانیکت بۆ بە دروستکردن بدەم.
 ئەبراو گوراندی و رۆیشتە دەری:
 - بە ئەمانەت، بە ئەمانەت، کێ بە ئەمانەت دەمداتن. هەموو خۆیان کاریان پێیەتی.

- دەی دتەهوی چبکەم؟ خۆم بکەم بە پیشکان؟ هۆی... عەباس!
 عەباس بە لینگە کلاشینکەو هەبەر دەرگاکی قوت بۆو. میترگان پێی گوت:

- بۆ کاری براکەت جیبەجی ناکە؟

عەباس دەزووی کلاشەکەکی بە ددان قرتاند و گوتی:

- جا بۆ من ئاسنگەرەم؟

- دەی پیشکانیکی لە مالتیک بۆ وەرگرە؛ خۆ زمانت نەبەستراوە؟ لە کەسینکی بۆ وەرگرە.

- چی وەرگرەم؟ مەگین ئێرە بازاری ئاسنگەرەنە؟! پێی بلی پیمەرەیهک بێنی خۆ ئەو خەلکە هەموو بە پیشکان لاسقە لۆکە هەلناکەن!

سالار هاتە نێو قسەکانەو و بە ئەبرای گوت:

- برۆ بۆ مالتی ئیمە بە دایکی عەلی رەزا بلی ئەو پیشکانە دەسک کورتەکەت بداتن، دەبرۆ دەی، بلی بەو ناوینشانە کە دویشەو تۆو شووتیمان برژاند. دەبرۆ دەی.

ئەبراو خۆی دەخلافاند کە نەچی. عەباس پشت ملی گرت و راپیکش و لە درگای حەوشەکەو پالینکی پێو نەنا بۆ کۆلان. ئەبراو بە پرتە پرت وەرپیکەوت و عەباس گەراپەو بە درگای وەتاغەکە و دانیشت. خەریکی لە پێ کردنی لینگە کلاشەکەکی بوو. ئیستا دوو کەل مالهەکی داگرتبوو. سالار چوو بۆ لای وەجاخەکە، دەستی کرد بە نێو ئاوەکەدا و گوتی:

- باشە. خۆ نابێ قولتە بکولن.

قاپە ئاوەکەکی لە سەر وەجاخەکە هەلگرت بردی لە بەردەمی میترگان دایناو گوتی:

- دەستت بنی نێوی. زوو کە دەی. ئاخە تۆ بەو کەرپەهی بەیاننیه لە کوئی بووی.

میترگان دەستی کرد بە نێو ئاوە گەرمەکە دا:

- رەحمەت لە بابت، سالار. ئاخ... چۆن من عەقلم بەو نەشکا؟! کورپە عەقڵی چی ئەویشم لێ ون بوو!

سالار لە پەنا دیوارەکە دانیشت و گوتی:

- ئاخەر دادە گیان هەر کەسەکی بۆ کاریک دروست کراوە و لە شتیکی ئەزموونی هەیه. پیاو بۆ کاریک و ژن بۆ کاریک. لەو سەفەرەنەدا کە دەچووین بۆ مەشەد، شەویک یەکی لە هاورپیکانمان کە خەلکی ئەنارەک بوو، سەرما بردی. خەجالەتییه لە رووی تۆ، بیلامانی پیاوەتییه کە سەرما برد بووی. ئیمەش هەرچۆنی بوو گەیانمانە قاوەخانەیهک، پیرە پیاویک لەوێ بوو کە وەفریای ئەو هاورپیی بێچارەیی ئیمە کەوت. هەرکە چاوی پێیکەوت هەستا ئاوی هەموو کتری و قورییهکانی کردە تەشتیکەو و تۆزێ ئاوی ساردی تیکرد و پێی گوتین رووتی کەینەو جەکانمان لە بەر پیاو داکەند و هەتا پشینی لە نێو ئاوە گەرمەکەدا رامانکیشا. نیو سەعاتی پێتەچوو دەرد و عەلمی لێ برأ. بەسای خۆداو عەبیداریش نەبوو... دواي ئەو سەفەرە بوو کە و شترەکانم فرۆشت و بە پوولەکەکی ئەم چەند سەعات ئاوی کاریزەم کړی و لە دەست ئەو سەرگەردانی و بێ مال و حالیه پزگارم بوو. ئیستا، بەو بستە زەوییە و چۆرکالە ئاوەو خۆم سەرقال کردوو... ئەی ئەو وەستا سلوچ لە کوئیە؟

میترگان گوتی:

- لە گۆری بابیدایە، چووزانم!

- چیبیە؟ دیسان وەک سەگ و پشیلە ئاوقای چپو چاوی یەک بوون؟ ها؟ چی

بوو؟ وادیارە زۆر توورەیی لە دەستی. بەو بەیاننیه زوو چوو بۆ کوئی؟

رۆیشتوو.

- بۆ کوئی؟

- خوا ده زانی. من چووزانم. به یانی که هه ستام دیار نه بوو. یانی دویشه ویش... نازانم. به جارئ گیژ و ویژ بووم. هه موو شهوئ ده هاته وه و له په نا ته ندووره که دا ده خوت. به لام دویشه و گوم و گور بوو. ئیتر نازانم.

سالار به سه رسوورماوی و بی ئیختیار گوتی:

- گوو به گوری بابی پیاوی که مته رخه م! دوینی به یانی له بهر درگای حسینییه به لینی دا که ئەمرو بییم و ئەو پینج مهنه مسهم ده داتی.

- پینج مهنه مسی چی؟

- هه ر ئەوهی که پازده مهنی گهنم له باتییان لی وهرگرتبووم ئیتر.

میرگان گوتی:

- ئیستا خوی له مالی نییه.

- دهیجا له مالی نییه با نه بی. قول و به لینه که ی خۆ هه یه. شایه دمان له نیوان

دایه. کوئخا نه ورۆز زه مانه تی کردوو.

- برۆ له کوئخای بستینه.

- له کوئخای بستینم؟! گهنم داوه به سلوچ، بچم مس له کوئخا بستینم!؟

- خۆ مس هی سلوچ نییه. سلوچ میراتی له مالی بابییه وه نه هیناوه ته مالی من!

ئهو سی چوار قاپ و قاچاخه مسه ش که هه یه براهه م به جیازی داوییه به من. ئیستا ده ته هوئ بیده مه وه له قهرزی میردیکدا که نازانم له چ جحه نده میکه؟

سالار که توزئ وه خۆ هاتبووه، له سه ره خۆ گوتی:

- ده باشه، ئەی قهرزه که ی من ده بی به چی؟ سلوچ گهنمی لی وهرگرتووم، ئیوه

خواردووتانه. ئیستا تاوانم کردوو که زستانی ژن و منداله که ییم له برسییه تی نه جات داوه؟

میرگان گوتی:

- خۆ من نانی گهنمی تۆم نه خواردوو، منداله کانی خواردوویانه. بچۆ ورگیان

بدره و گهنمه که ت دهره یینه وه.

سالار که زانی خیزانی سلوچ زۆر که لله ره قه، رقی هه ستاو به توورپه یی گوتی:

- ئەوه تۆ ده لئی چی! به شیتیم ده زانی؟! خۆ من گالته م له گه لت نییه ئاوام جواب ده ده یه وه. من گهنم پیداون و ئیستا پوله که ی یان بابی گهنمه که مسهم ده وی.

دوینی سلوچ خوی قه ولی پیدام.

- ده ی برۆ خوی ببینه وه خۆ نه چۆته بن عه رزه وه، ره نگه له که لاهه کوئیکی ئەم

ده ورو به رانه دا مرد بی!

- یانی تۆ مسه کانم پیداده ی؟

- من مسهم نییه تاکوو بتده می.

سالار له میرگان چوه پیشی و گوتی:

- چاو له من که؛ بۆ چاوت له پشتی ده ستت برپوه؟ جوان گوی بگره؛ من

مسه کانم ده وی.

میرگان ده ستی له ئاوه که دهره ینا. وشکی کردنه وه و گوتی:

- تۆ ئەوه هاتوو سه ری منداله کانم و بست؛ ده بی بتده می؟!؟

- ئاخو خۆ ئەوه سه ری منداله کانت نییه؛ من قهرزم له سه رتانه.

- برۆ به کیت داوه له وی بستینه وه. ده ست ده ست ده ناسی. خۆ من گهنم لی

وهرنه گرتوی.

- میزده که ت ئەوه له مال نییه. هه ر ئەم کورپه ت ته لیسه گهنمه که ی به کوئیدا داو

هینایه وه بۆ مالی. عه باس نه ته یینایه وه؟ له بیرته؟ عه باس چاویکی له دایکی کرد.

میرگان گوتی:

ئهو هیشتا منداله. هه ر کاتی به ته مه نی قانونی گه یشت له و بای بیابانه ی به

میراتی باوکی پی گه یشتوو ده داتی!

سالار هه ستا پی و میرگانی وه بهر لافاوی ته شه ر و لاتاوا دا:

- خه ریکه یه ک وچان ده پرپسی و به شیتیم ده زانی! چه نده زمان شیرینیشی،

ژنه تیوه ی رووه له مالای ده م چه پله! پی ت وایه من هاوشان و هاو زمانی تۆم ده م

بنیمه ده مت و ده مه قالی ت له گه ل بکه م؟ چیت له که لله دایه؟ پی ت وایه ده توانی مالی

من بخوی؟ من هه قی خۆم له گه رووی گورگ دهرده کیشم، جا تۆ چیت؟!؟

- ئەگه ر ده توانی فه رموو دهریکیشه. خۆ من له گیانم بیزارم.

- به قهره قهمر بیزاری یان بیزار نی. من قهرزی خوم دعوئ.

میرگان چه قوت لیدایه خویتی نه ده هات. ههستا پی و گوراندی:

- وهدر که وه ناپیاوی چاو برسی. شه پی له قه لافه تت هه لده وهدر که وه!
ته ماشا چ قرم و قالیکی وهریخستوه. که رخور! من نانم نییه بیده م به منداله کانم،
ئو هاتوو دهیه وئ ئو چوار کوته مسهم له ژیر ددان درکیشتی. بیکه سی وه گیر
که وتوه!

سالار که به ره و رووی میرگان ویستابوو گوتی:

وهدر که وم؟! باشه دهرؤم، به لام به بی پینج مهن مس له و ماله نارؤمه دهرئ.
سالار خوی کرد به کولینی پشته وهی و هتاغه که دا و مجوعمه و تاسه و تهشت و
مه نجه لیکه هیئا دهرئ میرگان په لاماری دهستی سالاری دا و نه پراندی:

- دایاننی، زوکه دایاننی نا پیاوی سهر سوالکه ر!

سالار دهستی برد ناندینه مسه که شی له په نا درگاکه دا هه لگرت. میرگان شالاوی
بو برد و دهیویست له چنگی بستینته وه گوتی:

دایاننی! ده لیم دایاننی زولی سه گ. به خوی قور ت ده که م، دایاننی.

سالار ته کانیکه له خوی دا و میرگانی دا به عه رزدا. میرگان هه ستایه وه و
گوراندی:

- رؤله! عه باس، ئه براو، هاجهر بهر ئو درگایه بگرن. نه هیلن ماله که تان ببات.
بیگرن!

ئه براو که به کوله پیشکانه که ی سالاره وه تازه گه یشتبو وه مالی، شان به شانی
عه باس بهر درگاکه یان لیگرت. سالار به قاپ و قاچاخی مسه وه به ره و درگاکه
رؤیی. میرگان له پشته وه په لاماری داو پیچه که ی له سهری کرده وه و فرییدا
ئه وسهری هؤده که. سالار گه رایه وه. میرگان شاقه لی که واکه ی گرت. سالار ناچار
بوو مسه کان دانی و له گه ل میرگان تیبه لچن. هاجهر گورج مسه کانیه هه لگرت و
بردی له دؤلابه که دا شار دبییه وه. میرگان و سالار تیکه وه گلان. سالار نه یده زانی
چبکا. میرگان له بهینی لاقی سالار دا دانیشتبوو دهستی کردبوو به نیو گه لیدا.

سالار هاواری لیته ستا. بایده داو ده یکتیشا. سالار یه ک به خوی هاواری ده کرد.
که شه که ژنوی به توندی له شانی میرگان راکیشا. میرگان تلار بووه.

سالار نیستا ده می کرا بووه. هه رچی جنیوی به ده میدا ده هات نه یده گیپراوه.
کورپه کان چوونه ژووری. ئه براو به پیشکان و عه باس به گوریس. میرگان ئه گه رچی
ژانی شانی هیزی لی بریوو به لام هه ستایه وه و په لاماری ده لینگی سالاری دا و
قه پی کرد به نه رمایی به له کی لاقی دا. سالار قیژاندی و به له قه یه ک میرگانی فریدا
دواوه. سالار له گه ل سی که س تیبه لچوو بوو. ده یوه شانند و دیخوارد و جنیوی ده دا.
عه باس و ئه براویش ده ستیان نه ده پاراست. ده یانکوتا و ته پوتوزیان له ژن و مندال
و دایک و باوکی سالار هه لده ستانند. هاجهر له سووچیکدا ویستابوو و ده یقیژاند.
سالار جاریکی دیکه خوی له دهستی میرگان و کورپه کانیه راپسکاند و هه رای کرده
دؤلابه که، درگاکه ی کرده وه و قاپ و قاچاخه کانیه هه لرشته دهرئ. عه باس و ئه براو
خویاندا به سهر مسه کاندا.

سالار چنگی له هه موو ئه ندامیکی کورپه کان گیر کرد بو ئه وه ی مسه کانیان له
ژیر دهرکیشتی. میرگان به ره و دهرئ هه لات و هاواری کرد:

- دز... ئای خه لکینه دز... بگه نه فریام. ناپیاوه به رؤژی رووناک خه ریکه تالانمان
ده کا!

پاشان خوی کرد به ته ویله که دا دهستی دا قوله پیمه ره که ی سلوچ و خوی کرد
به وه تاغدا. خوین بهری چاوی گرتوووه. پیمه ره که ی هه لینا و به چاوی زهق و ده می
که ف کردوووه گوراندی:

- سالار عه بدوللا... خوینت له پای خوت. ده تکوژم. توش ده کوژم و یه کی له و

کورانه ش، به زاتی خودا ده تکوژم. من له گیانی خوم بیزارم، بیزارم، بیزار!

سالار له ژیر پیمه ره که ی میرگاندا پشتی به دیواره که وه دا و ترس چاوی پی
زهق کرد بووه و چاوی له میرگان بریوو. خوین بهر چاوی میرگانی گرتبوو.
ده یکوشت! هه ر به راستی ده یکوشت؟! سالار به سهری رووته وه، هه ستا پی و
هه لات بو حه وشه. له کاتیکا ترس سهر تا پای داگرتبوو، هه رکه چاوی به
جیرانه کان که وت هاواری کرد:

- ئەو ژنەتیوہ... ئەو ژنەتیوہ شیتە! دەیہەویست بمکوژی. ئای خەلکینە بە خودا دەیویست بمکوژی! بە خودا... بە خودا... بە سەری پیغەمبەر دەیویست بمکوژی. کوێخا... کوێخا نەورۆز... ئەو ژنەتیوہ دەیویست بمکوژی. پیمەرەکە ی هەلینا بۆوہ، دەیویست لە تەپلی سەرمی راکیشی.

جیرانەکانیان یەک یەک و دوو هاتنە کۆلان و تیکەلی کیشەکە بوون. عەلی گەناو بوو نەوێکیار. کورپی سەنەم رۆیشت کە پورە میرگان خاوەن کاتەوہ. لەو دەمدا کوێخا نەورۆز گەیشتی. لەگەڵ ئەو دا زاوای ئاغامەلەک و زەبیحوڵلا و کەربەلایی دووشەممە هاتنە ئەمبەری کۆلانەکە. کەربەلایی دووشەممە باوکی سالار هەروا بیدەنگ بوو. بەلام زەبیحوڵلا چاوی بەرایی نەدەدا کە بیوہژنیک لە رۆوی کورپە مامیدا راولەستاوہ. بەلام پێش ئەوہی زەبیحوڵلا بەرەگە ی شەر بگریتە بەر خۆی، کوێخا نەورۆز هاتە پێشی و بە پەنا شانی سالار عەبدوڵلا دا خۆی کرد بە ژووریدا. میرگان پیمەرە بە دەست بە چاوی زەقەوہ راولەستاو. کورپەکان عەباس و ئەبراو هەرکام لە سووچیک پالیان بە دیوارەوہ داو. هاجەر دەلەرزى. کوێخا پیمەرەکە ی لە دەستی میرگان ساند و بە پشتی دەست زلە یەکی قورسی خێواندە رومەتی:

- شیت و شوور، وادیارە شووت لیھەلکیشاوہ!

هاتە دەری. پیمەرەکە ی فریدا حەوشەکە و پیچەکە ی داوہ بە سالار و جیرانەکانی دەرکردە دەری.

- بۆ راولەستاو. سەیری چی دەکەن، سینەمایە!؟

سالار عەبدوڵلا پیچەکە ی لە سەر هالاندەوہ. زاوای ئاغا مەلەک چووہ ژیر بالی و لەگەڵ زەبیح و کەربەلایی دووشەممە و کوێخا نەورۆز لە حەوشەکە چوونە دەری.

میرگان لە بەر درگاکە دا چۆکی دادا، دەموچاوی بە هەر دوو لەپی دەستی گرت و ئەو گریانە ی لە سینگی دا پەنگی خواردبووہ دایە دەری و لە هۆرژنی گریانى دا.

بەندی دووہم:

زەویی ئاودراو لە ژیر لاقی کورپەکانی میرگاندا بەستبووی. عەرزى سەھۆلین بەری پێی وەسۆلە سۆل دەخستن، هەرەک بەسەر وردە شووشە دا برۆی. هەر ئەوہش کارەکە یانی وەداو خستبوو. هەولێ زۆر، دەسکەوتی کەم. کورپەکانی میرگان ئەوہی هیزی لە شان و باھۆیاندا بوو وەکاریان خستبوو، بەلام بەو جۆرەش کارەکە یان بە دژواری دەچووہ پێشی. خۆر بالا پیاویک هاتبووہ سەری، بەلام عەباس و ئەبراو هەرکام لە باوہشیکیان کەمتر پەمۆ کۆ کردبووہ. ریشەکان چنگیان لە زەویی بەستەلەک گیر کردبوو و هەلنەدەکە ندران. دەتگوت لەسەر بەرد راون. هەلکەندنی هەر لاسکیک گوشاریکی لە رادابە دەری بۆ شان و باھۆیان دینا. هیزیان لێ براو. ئەبراو جاری وابوو پشتی بە چریکە دەویستا و هەلنەدەهاتەوہ. دەموچاوی گرژ دەبوو، دەوری چاوی گنجی تیدەکەوت و چاوی چکۆلە دەبوونەوہ. پیلووی چاوی ویک دەهاتنەوہو بە هەزار زمان ژان و ماندوویەتیان دەرکاند. بەلام ئەبراو نەیدەوێرا فززه بکا. عەباسی برای وەک شبر وابوو. لە کاریشا خەرچەکە ی خۆی جیا کرد بۆوہ، کەچی هەمیشە بیانووی بە ئەبراو دەگرت و چاوی لەسەر هەلنەدەگرت. چونکە دەیویست خیراتر کار بکاو ئاگاداریش بی نەکا ئەو رەگانە ی خۆی هەلیکەندووہ، ئەبراو لینی بدزی.

لە کاردا هەمیشە عەباس ئەبراوی دەبوغزاندا. ئەگەر کۆلەکە ی ئەبراو لە هی عەباس کەمتر بوايە - کە هەمیشە وابوو - بە تانەو تەشەر کونە جەرگی دەکرد. تا وای لیدەهات بە شەر دەهاتن و تیک هەلدەچوون.

لە ئاکامدا ئەبراو جییەکی لەشی بریندار دەبوو و بە گریان کوتاییان بە شەرەکە دینا.

به لام زهویی به سته لهک ئازاری ددا و به هانه شی ئه وه بوو که پیشکانه کهی سالار کار ناخوشه و دهمه کهی کول بووه و لاسکه لۆکهی پی هه لئانه ندری. ئه مرۆ زیاتر ئه وه بوو بووه هۆی رق هه ستانی ئه براو. چونکه ئه گهر دهمی پیشکانه که جاری هه وه له لاسکه په مۆکه گیر بکهی نه بیبری و بترازی، ئیتر هه لکه ندنه کهی سه د به رانه بر دژوارتر ده بی. چونکه تیخوولی لاسکه گری گری که داده مالدری و ئه و لاسکه خاوو بن بۆشه دهمی پیشکانه کهی له سه ر ده خزی و ناقرتی. پیاوی کاریش کوا ده توانی تاق و لۆق لاسک به جیایی و تیپه ری. هه ر بۆیه پیشکانی تیژ و هیژی باهۆی ده وی که بتوانی ریشه له چنگی پژی زه وی بستینی. هه ر ئه وه ی که ئه براو نه یبوو. نه پیشکانی کاری پیبوو، نه هیژی باهۆی بوو. هیشتا ئیسکه کانی ئه ستور و قایم نه بوو بوون. ماسوولکه کانی هیشتا شل بوون. ئه گهرچی له و ته مه نه دا قامک و مه چه کی ئه ستور و له کار ده رها توو بوون. به لام هیشتا ئه براو به پله ی به رز و پر غلووری لاوی نه گه یشتی بوو. به بالا، ته نانه ت له ته مه نیشی کورته بالاتر بوو. به لام له کارکردندا به گیر و ماندوویی نه ناس بوو. که به سه ر لاسکه په مۆیه کدا دهنووشتا یه وه ده نگوت می شه نگوینه و به سه ر گولیکه وه نیش تو ته وه و شیله که ی هه لده مژی. ده میژی و ده میژی. شیله ی گول، شیله ی کاری ده مژی. پیشکان ده نگوت نینۆخیه تی و لاسکه په مۆش دروویه ک که له لاقی هه لچه قیوه. ئه براو ریشه ی له خاک ده رنه ده کیشا، به لکوو درووی له لاقی خۆی ده ردینا. گرمۆله ده بوو. هه رتۆپه لیک. پشتی هه لنه ده هی نایه وه. نه وه ک له عه باس وه دوا که وی. نه کا له ئاکامدا کۆله که ی له کۆلی عه باس که متر بی و چکۆله تر دیار بی. ته وژی سه رما هیژ و چالایی ده ستی ئه براوی به جاری که م کردبووه. قامکه کانی وه ک سمی کاژیله ره ق بوو بوون. ئاو به لووت و چاویدا هاتبووه خوار. گوچکه زله کانی له سه رما سوور بوو بوونه وه. ده سکی سر ی پیشکانه که به ری ده ستی ده سۆلانده وه. به و حاله شه وه به کۆمه کۆمه وه ک کارما میژیک، له م لاسکه وه بۆ لاسکیکی دیکه و له م ره گه وه بۆ ره گیکی دیکه ده خوشی. بۆ ئه وه ی هوویه ک له ده سته سر و له گۆچووکانی بکا، ناچار بوو راوه ستی. پشتی هه لئینایه وه و ده ستی برده به رده می. فووی له ده ستی کرد و له یه کی خشاندن. ده نگوت تاوانی ده سته کانیه تی که سر

بوون. پیشکانه که ی به ده سته وه گرته وه، به لام به ر له وه ی دابیته وه چاویکی له ده سته که کرد. منالانی هاو ته مه نی خۆی گه وره تر و چکۆله تر به ده سته که دا بلاو بوو بوونه وه و خه ریکی هه لکه ندنی لاسکه په مۆ بوون. له دووره وه، هینده ی ده نگ بیگاتی، چوار پینج لاو ئاوریان کردبووه و ئه براو ده دیدتن که ده ست و لاقیان به سه ر ئاوره که دا ده گرن و گه رمی ده که نه وه. بی ئیختیار به زمانیدا هات: - ئاور.

عه باس هه روا به سه ر لاسکه په مۆدا داها تبووه، سه ری وه رسوران و چاوه گه وره و پر سپینه که ی تیبری. ئه براو بۆ ساتیک له به ر چاوی عه باسدا ده وامی هینا. عه باس گوتی:

- تاویکی دیکه خۆر له بن هه ور دیته ده ری، خه ریکی کاری خۆت به! عه باس ده ستی کرده وه به کار و ئیتر ئه براو قسه کردنی بی فایده بوو. هه ر بۆیه داها ته وه و هیژی دا سه ر پیشکانه که ی. قه وه ی له خۆیدا. ئه براو ئه وه ی ده زانی که عه باس به ده ردی ده زانی. هه روه ک خۆی به ده ردی عه باسی ده زانی. به لام ئه م به لئینه له نیواناندا بوو که هیچکات له ماوه ی کار کردندا پرته و گله یی نه که ن. ده تگوت هه ردووکیان ئه و ئه زمونه یان وه ده ست هی ناوه که ئه و کاره ده بی بکه ن. جا چ به گله یی و نووکه نووک بی، یان به بیده نگی و له خۆ بردوویی. له گه ل ئه وه شدا زۆر جار ئه م قه ول و به لئینه یان ده سکا. چونکه ته وژی ژان و ماندوویه تی نه ده کرا له ناخیدا قه تیس بکه ن، ده بوو بیده نه ده ری. ئه وه ش ئیتر به ده ست خۆیان نه بوو. جوانه گایه ک که یه خته ی ده که ن به ته وی و نه ته وی ده بو ری نی. لاقه فرتی ده کا و خۆ راده پسکینی. ته نیا هه ولی کورپه کانی میژگان ئه وه بوو که له هه مبه ر گوشاری کاردا تا قه ت بینن و خۆراگر بن. هه ر بۆیه کاتیک به زمان یان به کرده وه نا په زایه تی یان نیشان ددا گوشاری ژان و ماندوویه تی تی که ل ده بوو و تا قه تی لی هه لده گرتن. چونکه ئه و ناله و نووکه یه شتیکی بی ئیختیار و هه وسار پساندو بوو.

عه باسی میژگان ده سکی پیشکانه که ی کرد به قایشی نیو قه دیدا و گه راوه تا کوو ئه و لاسکه په مۆیانه ی هه لیکه ندبوو کۆیان بکاته وه. هه ر بۆیه ده ستی کرد به کۆ کردنه وه ی ئه و ریشانه که یه ک یه ک و دوو دوو له دوا یه وه که وتبوون.

- بۇ لاسكەكانى من ھەلدەگرى؟

- لاسكى تۆ كامەيە؟

- ھەر ئەوھى كە رېشەكەى قور و خۆلى پىوھىيە باوكم ھاتۆ پېش چاوم ھەتا ھەلمكەندوون.

- ئاخەر تۆ مل چەكچەكىلە كوا دەتوانى رەگى ئاوا بە قور و كۆلۆو ھەلكەنى؟!

- كۆيرى، نايىنى چۆن دەتوانم. دايىنى بزىانم. شويىنى من ديارە، ئەوھتا جىپى و بەرەكەى من. دايىنى دەى!

رەگى گرى گرى و ئەستوورى لاسكە پەمۆ ھەروا بە دەست عەباسەو ھەبو.

ئەبراو مەچەكى براكەى گرتبوو و عەباس ھەولى دەدا ھەرچۆنىكە خۆى لە دەست راپسكىنى. ناچار خۆى توورە كرد و بە گرژى گوتى:

- دەستم بەردە و لەوہ زياتر درۆ مەدە پالم؛ دەنا بەو لاسكە لۆكەيە بیدەم بە سەرو چاوتدا كۆيرت دەكەم ھا!

ئەبراو لە خولك و خوى عەباس بەلد بوو. نەشىدەويست تووشى شەر بن. چونكە ئەبراو ھەك رۆژ لىي رون بوو كە ديسان عەباس دەيكوتى. ھەر بۆيە گوتى:

- سویند دەخۆى كە ئەو رېشەيە تۆ ھەلتكەندووه؟

- تۆ خۆت بۇ سویند ناخۆى؟

- من سویند دەخۆم.

- نا! پىويست ناكا. خۆم سویند دەخۆم. بە چى سویندت بۇ بخۆم؟

عەباس ھەروا كە رېشە گرى گرىكەى دەنا بن باغەلى گوتى:

- بەو قىبلەيە ئەو لاسكە خۆم ھەلمكەندووه.

- بە كام قىبلە؟ بە ھەسىلەكەى حاجى ھەيب سویند دەخۆى و دەلىتى بەو قىبلەيە؟

قىبلە لەم لايەوھىيە، لاي خيزەلانەكە!

عەباس رووى كرده قىبلە و گوتى:

- بەو قىبلەيە، باشە؟!

ئەبراو گوتى:

- بەو قىبلەيە چى؟

- بەو قىبلەيە ئەم لاسكە خۆم دەرم كىشاوہ.

- لەبن چنگى درۆزندا.

- لەبن چنگى خۆتى دا، قرنوو!

ئەبراو گوتى:

- باشە لە ئىستاوہ خەتیک دەكىشىن. تۆ لەوبەر و من لەمبەر.

عەباس كە سەقالى كۆ كردنەوھى لاسك بوو گوتى:

- تۆ بچۆ بۇ ئەو پەمۆ جارەى ديكە. خۆ خودا ھەر ئىرەى دانەناوہ.

- بۇ من بچم؟ تۆ بچۆ بۇ ئەوئ!

- من بچم؟! گيسكە گولە جا بۇ من بەردەستى تۆم؟

- ئەى بۇ منىش بەردەستى تۆم؟

- ئەى بەردەستى كىي؟

- من ئىختيار بە خۆمە. من پىم خۆشە لەم جارە لاسك ھەلكەنم بە تۆ چى؟! خۆ زەويى تۆ نىيە!

- ئەوئندەم جوابە جەنگى لەگەل مەكە ئەبراو. لىتدەدەم دەتكۆژم ھا!

ئەبراو ئىتر ھىچى نەگوت. پيشكانەكەى لە لاسكى بەردەمى گيراند و لە بەر خۆيەو پرتاندى. عەباس وەرسووراو گوتى:

- ئەوہ جنىو دەدەى؟! كورە لىتدەدەم دەموفلچت تىكدەشكىنم ھا!

ئەبراو بە دلپرىيەوہ گوتى:

- ئەوہش ھەك كارەكەى بەيانىت وایە، ھەموو نانەكەت بە تەنيا خوارد.

- نانم خوارد؟ دەيجا ديارە دەبخۆم. خۆ نانى مالى باوكى تۆم نەخواردووه!

- ئەى ھى كىيە خواردووتە؟ بۇ ئىمە بەشەر نىين؟ ھەر تۆ ددانت ھەيە؟ خۆ ھەر

كارى ئەمجارەت نىيە. ھەميشە وادەكەى. ئەوجارە ھەموو خورماى نىو دۆلابەكەت

بە تەنيا خوارد بوو. تازە خورماى خىراتيش بوو!

- دەيجا ديارە دەبخۆم. ئەى بیدەم بە تۆ بىخۆى؟!

- بخۆ، بەلام بەشى خۆت، نەك بەشى ئەوانەى ديكەش.

- پیت نه گوتبووم!

- ئەو ئیستا پیت دەلیم.

عەباس باوەشە لاسکەکەى کۆ کردبوو لە سەر گوریس و چەلمەکەى دانا و
هەترووشکا. لە براکەى چەپوچیر بوو و گوتی:

- دەمت گرێدە ئەبراو. بۆ خودات پێدەلیم.

- باشە، باش.

عەباس بە توورەبى گوراندی:

- زۆر چاکە برالە؛ لال دەبم، باشە!؟

- خۆزگە لال بوایە؟

سینبەرى رەشى سالار عەبدوللا مەودای نیوان دوو براکەى پێ کرد. عەباس و
ئەبراو ئاگایان لە هاتنى سالار نەبوو. هەر دووکیان لە پێکدا ماق مان. ئەبراو
کشاو و چوو نزیك عەباس و یستا. عەباسیش هەنگاوێک بۆ لای ئەبراو کشا.
شان بە شانى یەك راوەستان. سالار عەبدوللا لە هەمبەریان راوەستابوو.
چروچاوى لە توورە نەدەچوو. بەلام سارد و سربییەكى سەیر دەموچاوى
داپۆشیبوو. ئەو زەویە سالار عەبدوللا بە ئیجارەى گرتبوو، بەلام هیچ زەویەك
پاوانى نەبوو و هەموو کەس دەیتوانى لە هەركوێ پێخۆشە لاسکە پەمۆ هەلکەنى.
ئەو بۆ زەویە بەکەلکە. چونکە نیرو ئاموور رەگى لاسکە پەمۆى بۆ هەلناکەندى.
مەگین زەوى بە گاسنى تەراکتور بکێلدى. بۆ داچاندنەوى زەویە باش نییە کە
لاسکە پەمۆى سالى پێشووى تیدا بمینیتەوه. هەر بۆیە کارى هەلکەندى لاسکە
پەمۆ هیچ زیانیک بە زەوى و وەرزیڕ ناگەینى و قازانجیشى هەیه. کەوايە سالار
عەبدوللا دەیتوانى بلێ چی؟

کۆى کەنەوه تووتکە سەگانە! گوریس و پێشکانەکانتان هەلگرن و لەم مەزرایە
پروونە دەری!

ئەبراو چاوى لە عەباس کرد. عەباس هەروا بێدەنگ بوو. لێو لەرزەى
پێکەوتبوو.

سالار گوتی:

- تۆش ئەو پێشکانەى بەیانى لە مالى ئیمەت وەرگرتوو بێنە بۆمەوه کارم
پێتەتى.

ئەبراو دیسان چاوى لە عەباس کردەوه. عەباس پێشکانەکەى سالار عەبدوللاى
لە ئەبراو ساند و کردى بە قایشەکەى نێو قەدیدا. وەر سوورا و رویشت بۆ لای
لاسکە پەمۆکانى.

سالار چاوى لە ئەبراو برى و گوتی:

- مەگین پێم نەگوتى پێشکانەکە بە من؟ کەرى؟

- عەباس لێى ساند!

سالار پرووى کردە عەباس و گوتی:

- هۆى... کەلەکەر! ئەو پێشکانە بێنە بێدە بە من.

عەباس خەریكى بەستنى لاسکەکان بوو گوتی:

- من پێشکانم لە تۆ وەر نەگرتوو.

تۆ هەر ئیستا لە دەستى ئەبراو نەسند؟

- لە ئەبراو وەرگرت! خۆ لە تۆم وەر نەگرتوو. دەست دەست دەناسى. لە خۆى
وەرگرەوه!

پێشکان بە نێو قەدى تۆوێە من لەوى وەرگرم؟

- چووزانم!

- وادیارە گیانت بۆ چەن شەق و زللهى تەر دەخوری، ها؟!!

- ئەگەر دەتوانى وەرە لێمە!

- پیت وایە دەترسم؟ خۆ دایکە سەلێتەکەت لێرە نییە دەرپێکەى بە شانى داداو

هاوار بکا! توخمە سەگ! دەلیم ئەو پێشکانە فرێدە، کەرى!؟

عەباس لاسکەکانى هەمووى بەستبوو، بى ئەوێ سالار بە هیچ بزانی، کۆلە

ناتەواوەکەى دا بە کۆلیدا و بە ئەبراوێ گوت:

- دەى ئەو لاسکانە کۆ ناکیەوه. تۆ بە هەزار زەحمەت هەلتکەندوون، زووکیە

کۆیان کەوه!

ئەبراو دەستى کرد بە کۆ کردنەوه. سالار چوو بۆ لای عەباس و گوتی:

- له گه ل تۆمه زۆلی سهگ؛ ئه و پيشكانم ده وه، هي خۆمه!

عه باس پشتی کرده سالار و وه ریکه وت و گوتی:

- له خۆی وه رگره. به من چی؟ خۆ من پيشكانم له تۆ وه نه گرتوه!

به هیمنی قسه ی ده کرد و به توندی ده رۆیشت.

سالار وه دوا ی که وت و گوتی:

- تووتکه سهگ له وه زیاتر تو وره م که. پيشكانه که دانئ و بۆ هه رکوی ده چی،

بچۆ چاوت ده ری!

عه باس به توندی ههنگاوی ده نا و جار جار به دزییه وه گورگا ورپکی ده دایه وه.

سالار ههنگاوه کانی توندتر کرد. عه باسیش توندتری کرد. عه باس له به هانه یه که

ده گه را بۆ ئه وه ی ده ست بکا به هه لاتن. سالار دانه و ییه وه و خرکه به ردیکی

هه لگرت. عه باس هه لات. سالاریش به دوا یدا غاری دا و به رده که ی تیهه لکرد.

به رده که وه سمتی عه باس که وت. عه باس ئیشی پیگه یشت به لام وه پرووی خۆی

نه هینا. هه لات. توندتر و توندتر. عه باس وهک تیسکه ی تفهنگ هه لده هات و سالار

قورس بوو. پیتی نه ده گه یشته وه. راوه ستا ده ستی کرد به جنیو دان. عه باسیش

راوه ستا. دوور که وت بوو. سالار هه رچی به سه ر زمانیدا هات له جنیوو قسه ی

پیس به عه باسی گوت. عه باسیش ئه وه ی به ده میدا هات نه یگترایه وه و ژن و مندالی

سالاری جنیو باران کرد. جنیوی نامووسی. ئه ویش له ده می که سیکی هیچ و پووچ

که حورمه تی ژن و میزدایه تی نازانی، وهک گولله دلی سالاری کون کون ده کرد.

ته نانه ت له کاتی گالته ی ئاسایی دا، ئه وه ی ژنی نییه. نابئ له گه ل پیاویکی به ژن و

مال دمبه دمه بکا. جا هیدی به راست و ئاوا بئ په رده ئاور له ناخی پیاو به رده دا.

سالار هه رای کردئ. ته نیا به لیدان ده توانئ داخی دلی بریژی. به لام عه باس

سووک و گورج و گو ل بوو. هه لات. ترس ئه وهنده ی دیکه بالی پیگرتبوو. له م

چاره وه بۆ ئه و جار، له م که ندره وه بۆ ئه و که ندر. سالار دیسان ناچار بوو

راوه ستئ. پشووی سوار بوو بوو. تۆزی راوه ستا و گه رایه وه. ئه براو خه ریک بوو

دوا یین لاسکی ده پیچاوه و کۆله که ی ساز ده کرد.

سالار ئاغز و نه ی قایشه که ی کرده وه و بۆی چوو. ده بوو جو ریک داخی خۆی

بریژی. ئه براو هه ولیدا تا کوو سالار ده گاتی کۆله که ی به سه تی و هه لی؛ به لام فریا

نه که وت. سالار عه بدوللا گه یشته سه ری و دای به عه رزدا:

- تۆش له په سه نی ئه و زۆله سه گه ی!

گریان و پارانه وه ی ئه براو بئ که لک بوو. سالار عه بدوللا به و عه با

فشوقۆله یه وه وهک باشوو به سه ر سه ریدا هه لده سو را. خوری شو ری کرد.

قایشه که ی قورس و ئه ستوور بوو. جه سه تی له ر و لاوازی ئه براویش به پاتۆلیک و

کراس و چاکه تیکی فشه وه له به ر ده ستیدا که وتبوو.

سالار عه بدوللا خوین به ری چاوی گرتبوو. ئه وه ی هه ر له بیر نه بوو که ئه براو

هیشتا ته مه نی پا زده سال نابئ. به زه بری قایش و پینا لقه و چه پۆک هه موو گیانی

ره ش و شین کرده وه. پاشان له گه ل ئه وه ی قایشه که ی نیو قه دی ده به سه ته وه گوتی:

- ئه مجار هه سه ته؛ برۆ ئه و خه به ره خو شه بۆ دایکت به ره وه و پیتی بلئ له گه ل کئ

تیگه وتوو! به و برا نا پیاوه شت بلئ چاوه ری بئ، مه گین هه ر له و دئییه نه میتئ، ده نا

خۆم ده زانم چیی لیده که م. هه سه ته برۆ!

ئه براو کراس و پاتۆله پۆکا وه که ی له به ر ده ستی سالاردا له چه ن جیوه

دا قلیشا بوو. به گریان و هه نیسه که وه کۆله که ی دا به کۆلیدا و به شه له شه ل

وه ریکه وت. ئه براو شه که ت و ته پ و تۆزاوی گه یشته قه راغ ئاوا یی. عه باس له وئ،

له پشت دیواری که لاوه یه ک دانیشتبوو. ترپه ی پی و هاسکه هاسک و ورده

هه نیسکی دوا ی گریان و مووشه مووشی لووتی ئه براو، عه باسی له پشت دیواره که

هینایه ده ری. ئه براو وهک ئه وه ی برا که ی نه دیبئ. به ره و مائی سه ری پتوه نابوو.

پیتی خو ش بوو له سووچیک بخزی و سه ر بکا به ژیر لیفه یه کدا. به ناهه ق کوتانی

خوارد بوو له ده ست عه باسیش وه ره ز بوو. پیتی خو ش نه بوو ئه دگاری گه ماری

ببینئ. هه میشه ش هه روا بوو. که ده هاته ئه وه ی له سه ر کاریک سزا بدرئ.

هه لده هات. ئاوره که ی ده کرده وه و خۆی ده رباز ده بوو. له گه ل ئه وه شدا عه باس زۆر

له وه ناجسنتر بوو که ئه براو بیرئ لیده کرده وه. پی به پیتی ئه براو ده هات و زوو

زوو لئی ده پرسئ:

- رۆیشت؟ سالار رۆیشت؟ ها؟ له کام لاه رۆیشت؟ ئه وه كه پرى، گيسكه گوله؟ له گهل تومه، زمانت نيبه؟ چۆش!

چنگى رهق و توورپهى له شانى ئه براو گيرکرد و رايگرت. عه باس كه لاده مى كه فى دهردابوو چاوى له براكهى برى و گوتى:
- چوو بۆ كوئى ئه و ده ويته؟! چاوت لينه بوو؟!
- نا!

- زۆرى ليداي؟... به چى ليداي؟
- به قايش. به پيلاقه. به چه پۆك. به زلله. ليدام هيدى!
- زۆر؟

ئه براو هيجى نه گوت. عه باس كۆله پووشكهى براكهى له پشتى كرده وه و داى به كۆلى خۆيدا. دانىشت و به ئه براو وىشى گوت دانىشى. ئه براو چوو بن ديواره كه به لام دانىشت. شانى دا به ديواره كه وه و دهستى لىك هه لپىكا.
عه باس هه لئوته كا. پيشكانه كهى له عه رزى ده دا و به راست و به درۆ جنيوى به سالار عه بدوللا ده دا:

- حوو جهى ديئه وشتر! رۆژيكم مابى بۆ ئه وم ماوه. به دانىك ئاو و سى چل سه ر مه رمه وه چاك خۆى لىگۆراوه. خويزى. جا بزانه چى ليده كه م. ده بى قه له مى لاقى بشكىتم!

ئه براو گوئى له قسه كانى عه باس گرتبوو. به لام باوه پرى پينه ده كرد. عه باس هه ميشه زمانى له دهستى دريژتر بوو. پشتى هه لده كردو زمانى ده خسته گه ر، چل درۆ! درۆى هه لده پششت. رهنگى ده گۆرا. سوور ده بۆوه. توورپه ده بوو. به لام تا ئه و راده يه ش نا كه سه رى خۆى به ديواردا بكيشى. دايمه له فكرى خۆيدا بوو. هه ر ئيستاش ئه براو بۆى رپون نه بوو كه عه باس بۆ ئه و قسانه ده كا. مه به ستى دلدا نه وهى ئه براو بوو؟ ده يو يست دللى چاك بكاته وه؟ هه لاتنى خۆى له شه ر ده يو يست به و قسانه قه ره بوو بكاته وه؟ چى بوو؟

عه باس ديسان دهستى پيكرده وه:

- تو... تو شه رم ناتگرئى... به و دوو لقه پووشكه يه وه به به ر چاوى خه لكى دا برۆى.

ئه براو بيده نگ ويستابوو. له به ر تينى به ر به رۆچكه كه پيلووى چاوى داخستبوو و ليوه گۆشتنه كانى كۆ كردبۆوه. عه باس دريژهى پيدا و گوتى:
- من پيم عه بيه. كچان كۆلى له وه گه وره تر ديننه وه بۆ مالى. به و كۆلانه مانه وه خه لك چيمان پيده لين.

ئه براو گوتى:
- ئه گه ر پيشكانىكى باشم پيئوايه ده چووم له زه وييه كى ديكه كۆله كه م ته واو ده كرد.

عه باس گوتى:
- به رچاو ته نكى سه گباب؛ مست قووچاوى چكوس! چۆن ده وييرى بمرئ؟ ئه و كه ربابى ده ويته!... ئيستنا چبكه ين؟ من به م دوو لقه پووشكه يه وه له رپووم هه لئايه بچمه نيو دئ.
ئه براو گوتى:

- تو خو پيشكانى چاكت پييه. برۆ له زه وييه كى ديكه كۆله كه ت ته واو كه.
- ئاخه ر سالار هه ر له و ده شته يه ده ترسم بييينم. واى ليدم سه قه تى بكه م! دلپشم پيچى پيدا دئ. زگم وه قۆره قۆر كه وتوووه. برسيمه.

- تو به يانى هه رچى نانمان بوو لووشت كرد.
- هه مووى چى هه موو؟ ها!
عه باس دهستى كرد به گيرفانى دا و هينديك وركه نانى رهق و خۆلاوىي ده رهينا و له به ر ده مى ئه براو رايگرت:
- ها! بيخۆ. به رى دلته ده گرئ.

ئه براو به ناچارى و هه روه ها به مه يلى خۆى دهستى برد و وركه نانه كهى وه رگرت. كرديه سه ر زمانى، ده مه گه وره كهى قووچاند و شه ويكهى خسته كار.
نيوه تيكه يه ك. قووتى دا.

عه باس گوتى:

- ئەگەر هەر دوو کۆلەکه مان تیکەل کەین هەتا دوانیوەرۆ دەتوانین بيفرۆشین.
خۆم دەچم دەيفرۆشم بە نانەواخانە یەک و بە جیى ئەو نانئ وەر دەگرم و
دەیهینمەو بە بۆ مالى.

ئەبراو لە فیلى براکەى گەیشت. عەباس دەیویست کارەکه بە ناوی خۆى تەواو
بکات. هەروەها نانەکه ش. ئەبراو رازى نەبوو، گوتى:

- خۆم دەيفرۆشم.

عەباس وەک سەگ پىی وەرپى:

- ئاخەر چ کەریکە ئەو قوڵە چیلکە یە لە تۆ دەکرى؟ کۆلى پووشکە دەبى لانیکەم
تەندووریک گەرم کا، یان نا؟ ئەم قوڵە چیلکە یەى تۆ وەجاخیکیش گەرم ناکا. دەیکا؟
ئەبراو گوتى:

- تۆ چى؟ ئەو باوہشە چیلکەى تۆ چى؟ بۆ هی تۆ لە هی من زیاترە؟

- نا!

- کەوا یە بۆ من سەرکۆنە دەکەى؟

- سەرکۆنە ناکەم. ئەگەر لە قسەى من بگەى دەزانى کە قسەکەم بى عەقلانە
نییە. من دەلیم وەرە با ئەو دوو باوشە چیلکە یە بخەینە سەر یەک با ببیتە کۆلىک.
ئەوسا دەیبەین لە ناو دى دايدەننن و دەيفرۆشین.

ئەبراو گوتى:

- باشە قسەم نییە. کۆلەکان دەخەینە سەریەک، بەلام من بە کۆلیدا دەدەم.
دەیبەمەو بە بۆ نىو دى.

- تۆ؟! تۆ هەلیدەگرى؟ مەگین من مردووم؟! من برا گەورەتم. چۆن دەهیلیم تۆ
ئەو کۆلە قورسە هەلگرى. خەلک چیم پیدەلین؟ تف لە پرووم نا کەن؟ نالین ئەو
خویریبیە برا چکۆلەکەى خستۆتە ژیر بار؟! تۆش قسەى سەیر دەکەى؟

ئەبراو گوتى:

- من... من هەلیدەگرم. قەیناکا.

- قەیدەکا و زۆر چاکیش قەیدەکا! خەلکى چۆن بیر دەکەنەو؟ ئەوان پنیان وایە
من کار لە تۆ دەکیشم. هیشتا تۆ ئیسکەکانت شلن. من چۆن دەهیلیم ئەو کۆلە

قورسە تۆ ھەلىگىرى. مەگىن من مردووم! ئەگەر قۇر بووى چى؟ ھەر ئەو كەربەلايى دووشەممەيە. باوكى سالار عەبدوللات ديوە. لەوھتا قۇر بوو، بەجارى لەكار كەوتوو. تۆ ھىشتا منالى، من ناھىلم براكەم عەبىدار بى!

ئەبراو، لەسەر قسەكەى خۇى سوور بوو، گوتى:
- كۆلەكە من ھەلىدەگرم.

عەباس رەگى لاملى ھەستاو گوراندى:

ئەوھندە خىشە سەرى مەكە زۆلەكەر! من خۇم ھەلىدەگرم.

ئەبراو ھەر دوو پىنى لە كەوشىك كىردبوو، بە ئارامى گوتى:

من كۆلە پووشكەكە دەبەم بۇ گۇرپانى بەر مزگەوت. تۆش لە كۆلانى پشت مالانەوہ برۆوہ بۇ مالى. خۇم دەيفرۇشم، پارەكەشى دەدەم بە نان و دەيھىنمەوہ بۇ مالى.

- تۆ دەيفرۇشى؟! بەو دەم و زمانەتەوہ! تۆ چووزانى كرىن و فرۇشتن چۇنە؟ من سى جار لەگەل خالە مەولانا چووم بۇ سەفەر مامەلەم كىردوو. ئىستا تۆ دەتەوئى كۆلە پووشكەكە بفرۇشى؟! ئاخەر كى ھەيە لە مندالۆچكەيەك پووشكە بكرى و پارەكەشى نەغد پىيدا؟ دەتەوئى زەحمەتەكەى ئەمرۆمان بە فيرۆ بەدى؟ خۇ دلت پىنى ناسووتى. تەواوى ئەو لاسكە پەمۆيانە من دانە دانە بە نىنۆخ ھەلمكەندون. ئىستا تۆ دەتەوئى مفت و مەرحەبا لە ئاويان كەى؟

ئەبراو لەسەر قسەى خۇى سوورە. گوتى:

- من دەيىبەم و دەيفرۇشم. تۆش ئەگەر لەگەل خالە مەولانا دەچووى بۇ كرىن و فرۇشتن ھەر كەرت لىدەخورى؛ بۇ نازانم؟ ئەگەر پياوى كار بوايەى ئىستاش لەگەل خۇى دەيىردى. من پووشكەكە دەبەم و دەيفرۇشم. پىت خۇشە وايە پىت خۇش نىيە من كۆلەكەى خۇم دەبەم، تۆش كۆلى خۇت، خۇ پىشكانت پىيە، بچۆ كۆلەكەت تەواو كە و وەرە بىفرۇشە.

- پىشكانەكە دەدەم بە تۆ!

- بۇ خۇم، خۇم.

- نا؛ ھەر ئەمرۆ. بچۆ كۆلىكى گەورە بۇ خۇت ھەلكەنە، ئىتر چىت دەوى.

ئەبراو گوتى:

- باشە پىشكانەكەم دەيە. نىوہ كۆلىكم ھەيە. دەچم ئەوھندەى دىكەش دىنم و كۆلەكەم تەواو دەكەم.

- يانى ئەو كۆلە پووشكەيە ديسان لەگەل خۇت دەبەيەوہ بۇ مەزرا؟ پىت عەيب نىيە؟ تا ئىستا كىت ديوە لە ئاويىەوہ سووتەمەنى بەرى بۇ مەزرا؟ دەتەوئى خەلك پىت پىيكەنن؟

- قەيناكا با پىيكەنن؛ بۇ خەلك نانى شەویم دەدەنى كە پىم پىدەكەنن؟!

عەباس ددانى لە رىچەوہ برد و گوتى:

- ئەوھندە خىشەسەر مەبە گووگلىنكە؛ لىتدەم وەك سەگ دەتتوپىنم! زگى برسى بى بەزەيىە. سوارى سەرت بم دەتخنىكم. پىت وا نەبى برامى بەزەيىم پىتدا دى. نا! من ئەوہ رىخۇلەم لە برسانا پىچى پىدا دى. رەقم ھەستى بە ددان كەولت دەكەم. وەرە سەر رى و ئەوھندە پى مەچەقىنە. خۇمن نامەوئى نانى ئەو كۆلە پووشكەيە بە تەنيا بخۇم؛ بەشى تۆشى لىدەدەم. بە سەرى برايەتيمان بەشى تۆشى لىدەدەم. بۇ ئەوھندەم ئازار دەدەى؟ لە دەست تۆ نازانم قورى كوى وەسەر كەم. بى دىن، مەگىن تۆ دىن و ئيمانن نىيە؟ خودا ناناسى؟ من براى تۆم، برا گەورەت! يانى شەرم ناتگرى؟ گىسكە گولە، شەويلكەم شل بوو لەگەلتدا بۇ حالى نابى؟ ئاخەر بۇ بەزەيىت بە مندا نايە؟! من براتم. شىرى مەمكىكمان خواردووہ. بۇ حالى بوونت نىيە؟ تۆ دەتەوئى ھىندە بگورىنم تا گەرووم دادەكەوئى؟ من شەو و رۆژ بە دەست ئەو ھەموو نارەسەنىيەى تۆوہ عەجمانم نىيە. ئاخەر تۆ چ دوژمنايەتتىيەكت لەگەلم ھەيە؟ دەتەوئى دىقم پىيكەى؛ ھا؟ دەتەوئى لە دەست تۆ شىت بم و بدەم بە كىودا؟ ئەبراو گوتى:

- من كۆلە پووشكەكە دەبەم.

- تۆ دەيىبەى؟! تۆ گووى جەدد و ئابادت دەخۇى، كورى كەرى لەكەر بوو! تۆ

دەيىبەى؟! ئىستا پىت دەلىم چۇنى دەبەى!

عەباس ھەستا و ئاوقاي ئەبراو بوو، خۇيدا بە سەر كۆلە پووشكەكەيدا و گورىسەكەي گرت. ئەبراو پيش بەسەر خۇيدا كيشا و توند لە باوھشى گرت. ئىتر عەباس لە دىن دەرچوو، خوین بەر چاوى گرت و ھىچى نەدى.

دەبويست ھەرچۇنىكە ئەبراولە سەر كۆلە پووشكەكەي ھەلپچرى كە وەكوو قىرنو پىوھى نووسابوو. ھەر چۇنىكە كۆلە پووشكەكە بخاتە سەريەك. ھەر بۇيە باوھشى بە ئەبراو و كۆلە چىلكەكە دا كرد و تا سىنگى ھەلھىيان بە توندى بە عەرزى دادان. بەلام ئەبراو ھەروا بە كۆلە پووشكەكەيەو نووسابوو و بەرى نەدەدا.

عەباس لاقى ھەلناو ھەتا توانى پىلاقەيەكى دا بە مۇغەرەي پىشتى ئەبراو داو نركەي لى ھەستاند. بەو حالەش دەستى لە كۆلە پووشكەكەي بەر نەدا. دەقىقۇاند و بەرىنەدەدا. عەباس وەك شىت و ھارى لىھاتىوو. ئىتر سەبرى لىبراوو. بەزۇر دەستى كرد بە بن زگى ئەبراودا كە ھەموو پىشتى دەستىشى پووشا. ھەر دوو چنگى لە بن زگى ئەبراو گىر كرد و چۆكى دادا. ئەبراوى دەكىشا. بەلام ئەبراو لەگەل پووشكەكە بووبوو يەك و جيا نەدەبوو. عەباس بەسەر پىشتى براكەيدا خەوت. ھەر دوو كەشكەژنوى نايە سەر خالىگەي و قەپۇزى برده بن گوئى ئەبراو و قەپى كرد بە گوچكە خۇلاوييەكەيدا و جاويى.

بە گوشارى ئەژنوى و چنگى ژىر ناوك و جاورانى گوچكە گەرەكەي، ئەبراو لەژىر ددانى عەباسدا دلى بىخود بوو. وەك ميوەيەكى گەبىو كە لە دار دەوهرى، ئاوا لە كۆلە پووشكەكەي بۇو و بىھۇش كەوت بە سەر بەرد و كۆلوى بن ديوارەكەدا.

دەمى عەباس پىر بووبوو لە خوین. پىرشنكى خۇرى دەمەو بەياني بە سەر خوینەكەوہ برىقەي دەداوہ. عەباس لەسەر كۆلۇيەك دانىشت و ھەردوو دەستى بە سەريەوہ گرت. گريانىشى نەدەھات. دەتگوت لەو چاوانەي تەنيا دەكرى خوین بچۆرى. ھەستا كۆلەكەي ئەبراوى خستە سەر كۆلەكەي خوى و گورىسەكەي فرىدا بەنا تەرمەكەي ئەبراو. لەبەر كۆلەكەدا ھەلترووشكا و لە پىشتى خوى قايم كرد:

«ئىستا ئابەوہ دەلین كۆل!»

كەشكەژنوى لە عەرزەكە چەقاند و بە تەكانىك ھەستا پى. ھەروا بە پىشت دانەواوى كۆلەكەي بە پىشتىوہ پاستەو پاستە كرد. ئەبراو لە بەر دەمىدا كەوتىوو. بە پەنا سەرىدا تىپەرى و پىيى نايە كۆلانى ئاوايىوہ. سىبەرەكەي لە پىش خۇيەوہ دەرۇيى و عەباس چاوى لە سىبەرى كۆلەكەي بوو. خۇزگە گەرەتر ديار بوایە. بەلام وا ديار نەبوو. خۇرەكە لە پىشتەوہ لىدەدا. لاشانى لە خۇرەكە كرد و پراوھستا. سىبەرى كۆلەكە گەرە ديار بوو. عەباس گەشايەوہ. وەرپكەوتەوہ. كۆلانىكى تر. دەنگى ھەناسە بركىنى ئەبراو لە جىيى خوى رايگرت. ئاورى دايەوہ. ئەبراو بە دوايدا دەھات. پراوھستا. چاوى ئەبراو وەك دوو كوانووى پىر ئاور واپوون. دلى عەباسىشى سووتاند. لەگەل ئەوھشدا عەباس وەبەر تانەو تەشەرى دا:

- چىيە؛ ئەمجار چىت دەوى؟ خۇ ھەقەكەيت وەرگرت.

- ئەبراو وتى:

- پىشكان. پىشكانەكەتم دەوى.

بەندى سېھەم:

كە خۆر ئاوا بوو، ئەبراو ھاتەو. كۆلىكى لاسكە لۆكە بە كۆلدا بوو و ئارەق لە سەرى لووتى دەتكا. پەنگى بە پروو ھەنەبوو. ھومايى. لىو و پرومەتى لەبەر شەكەتى و بى ھىزى دەلەرزى. ھىچ لەبەر دلىدا نەبوو. ئەو ئارەقەى نىوچاوان و لاملى خووساندبوو ئارەقى ماندوويەتى نەبوو، زياتر ئارەقى بى ھىزى و برسىيەتى بوو. ھەستت دەکرد تان و پۆى لەشى خەرىكە لەبەرىك ھەلدەو ھەشى. بىستبووى «پىاو ئەگەر ئەژنۆى بلەرزى، دەكەوئ» لەگەل ئەو ھەشدا ئەبراو خۆى نەخست بە ھەرزىدا. دوایىن تۆزقالە تواناكانى خۆى كۆ کردەو ھەنگاوىكى دىكەى بەرەو ھەيوان و سەر تەندوورەكە ھەلئىنايەو. بە لەتردان و لاتراسكە بەستىن گەپشتى، كۆلەكەى بە دیوارەكەو داو ئەژنۆى نووشتايەو. كۆلى لاسكە پەمۆ دیوارەكەى دارووشاند و لەبەر دیوارەكەدا كەوتە ھەرزى و ئەبراو پىشت بە كۆلە چىلكەكەو ھەسەر ھەرزى دانىشت. پىشتە سەرى نا بە چىلكەكانەو ھە لاقى پاكىشا. لاقى بى ئىختىار پاكىشان و پىلووى بە ئارەق خووساوى پىكدا نووسان. دەستىشى شىل بوون و بەملاو ئەولادا كەوتن. بەلام گورىسەكە ھەروا راست و چەپ لە سىنگ و شانى توند بووبوو. ھىزى نەبوو گرىي گورىسەكە لەسەر قەفەزەى سىنگى بکاتەو. دەتگوت لەشى بۆتە پووش. سەرى لە گىژەو ھەتات و خۆى ھەك پەرە كاغەزىكى سووك دەدى كە با ھەھەوای خستوو. ھەستى دەکرد ئەندامەكانى جەستەى خەرىكن لىك بلاو دەبن. دەتگوت وردە وردە دەپووكىتەو ھە چكۆلە و چكۆلەتر دەبىتەو. لە بەرزايىيەكەو بەردەبىتەو. جىابوونەو ھە بەردىك لە ئەستىرەپەك. وئىل و سەرگەردان بە ھەواو. ماوہىەك لە نىوان بوون و نەبووندا. بىھۆش. پىچ و خول دەخوا، پىچ و خول دەخوا. پىيى وایە ھىچ شتىك لە جىيى خۆى بەند نابى، لە نىو تەم و مژ و دووكەلدا ھەلدەسوورپىن. ھەلدەسوورپى. باويلكە. لەسەر بەرداش. دەتگوت

لەسەر بەرداش، لەگەل گەنم تىكەل بوو. جۆلانئ. ھەك جۆلانئ. سلوچ جارىك بەنەمالەكەى برد بوو بۆ سىزىدە بەدەر و ئەو رۆژە جۆلانەى بۆ ھەلبەستبوون. گورىسكى لە دوو دار سنجوو بەستبوو. ئەبراو سەرى لە گىژەو ھەتاتبوو. پەرووش. دلى تىكەل دەھات. ئەو زەرداوى خۆى لە رىخۆلەو گەدەى ھەلدەساوى جىنگلى پىدا. ھەلىستاندە سەر چۆك، لەگەل ئەو، كۆلە پووشكەكەش ھەستا. ئەبراو دەمەورپو كەوت و كۆلە پووشكەكەش بە سەرىدا. زەرداو. ئەبراو زەرداوى ھىناو ھەمى لە ھەرزى ھەلچەقى. كۆلە پووشكە لەسەر پىشتى خوار بوو بۆو. ژان و پىچى رىخۆلەكانى ھەجمانى لىھەلگرتبوو. ھەلىدەچۆقاند. ھىزى جوولانى نەبوو. ھىزى نەمابوو. بەلام گوشارى زەرداو وای لىكرد لەخۆى بەوئ. وىستى خۆى لە چىنگ كۆلە پووشكەكە رىگار كا. دەستى برد بۆ گرى قولفەكەى سەرسنگى. بە تەكانىك گرىكەى ترازاند. كۆلە پووشكە كراو ھەكەوت بەلادا. ئەبراو سووك بوو. دىسان رشانەو. ئەمجارە زەرداوى خالى نەبوو. لكەى خوئىن. ئەبراو خىرا دەستى برد بۆ گوىچكەى. نا، خوئىنى گوىچكەى وشك بىو، قەتماخە. بەلام ئەبراو نەیدەوئىست باوەر بكا كە خوئىن رشاوئەتەو. شەلالى ئارەقە. بە گاكۆلكى بەرەو ھەتاغەكە خوشى و خۆى گەياندە پەنا ھەجاخەكە. ھەجاخ سارد و سىر. زۆرى پىتەچوو سەرما، سەرمايەك كە ئەبراو لەبەر تاوياوى بەتىنى لەشى لەبىرى چوو بۆو، ھەلەرزىنى خست. چەق و چۆ. ھەك شەقشەقە دەلەرزى. كەس نەبوو. ھىچ كەس لە مال نەبوو. «ھىچ كەس لە مال نىيە؟ ھىچ كەس؟!»

دەنگى لەرزۆكى ئەبراو گەرايەو ھە گوىيى خۆى. دەبوو ھەستى. ھەستا. دەستى بە دیوارەكەو گرت و راوہستا. راوہستا. لەرزى. جىنگلى دا. چلە بىيەكى لەبەر با دا. دەتگوت بۆمەلەرزەپەك رایدەو ھەستى. ئەژنۆى، شان و پىشتى دەلەرزىن. بە زەحمەت دەستى بە دیوارەكەو گىر بووبوو. مالەكە رەش داگەرابوو يان ئەو چاوى لە رەشەو ھەتات؟! چاوى لە درگاگە كرد. شەو گەرووى درگاگەى پىر كردبوو. نا، كەوايە ژوورەكە تارىكە. لەگەل ئەو ھەشدا دەبى كارىك بكات. لىفەكان لەسەرى ژوورەكە بوون. لەسەر ھەرزالەكە. بە كوئىرە كوئىرە پۆى بۆ لای نۆتەكان. بە لەرزە لەرز لىفەپەكى داگرت و بە خۆيدادا. نا، لىفەپەك بەس نىيە. يەكى

دیکه ش. دیسان یه کی دیکه. ئه وه ی بوو، هه رچی لیفه بوو دای به خۆیدا. چه ق و چۆ وشه قه شه قی ددانی که م نه ده بوو. شه قه شه قی کاکلیکه ی له بن لیفه که دا دهنگی دداوه. شتیک که خۆشی نهیده زانی چیه، وای لیده کرد بنوو زینی. نالین. شتیک. حاله تیک بو دهر برینی ژان. تووله رییه ک که مرۆقی نه خۆش بو دهر باز بوون له چنگ ژان هه لیده بژیی. ئه گهر ئه و ژانه له ناخیدا بی و کر و کپ بی. ته قه ده کا. تان و پۆی له شی له بهر یه ک هه لده وه شی. نالین. نالاندنیکی خه ماوی. له و شیوه نالینه ی که دلی پیاو ئاور تیه ر ددا. سینگی پیاو ده کیلی. نالینیکی وا که پیت وایه هه زار سال له ناخدا قه تیس بووه.

له ناخدا ره گ و پنچی دا کو تاوه. له ناخی یه سقانه وه سه رده کا. نا، هه ر ره گ و پنجه که، یه سقانه که، ئه و ره گ و پنج و یه سقانه ی که بوونه ته نالین. بوونه لالانه وه و کوپوزه و له ئه وکه وه هه لده قولین. گیانه و خه ریکه دهر چی. گیانه و خۆی له زمانه وه ده پیچی. هه لده سووری و له نیتوان ددانه چیره و ددان به جه رگدا گرتندا، بو هانایه ک ده گهری. به لکوو بگه نه فریای:

«وهی... دایه... دایه...»

ئه وه، هه ر ئه و هاوار و نالینه خه ماوییه بوو که له ژیر ددانی ئه براوی کوپی سلووچدا قرچ و هوړ ده سکا. ئه وه ش ده بی یه که م وشه یه ک بی که له کاتی ژانی جه رگ ته زیندا به سه ر زمانی مرۆفدا تیه ریوه و دهر باز بووه.

عه باس هاته وه. نانی به ده سته وه یه و پارووی له ده میدایه. له گه ل جوینی پارووی نان چاوی زیاتر زه ق ده بنه وه. گوریسه قولفه کراوه که ی له شانی کرده وه و فرییدا بن دیواره که. زمان درێژانه، وه ک پیاویک که بژیوی خیزانی له ده ستدایه و بنه ماله یه ک به ختیو ده کا، گوپاندی:

- که س له م به قورپیگه راوه دا نییه؟

ته نیا نووزه ی ئه براو تاریکایی ژووره که ی ده له زانده وه.

- ئه و چرا ده سته یه سه گ خاوه نه تان بو هه لنه کردوه؟

ئه براو قسه ی بو نه ده هات. وشه له ژیر ددانیدا ده تلیسه انه وه. عه باس پلیته ی چرا ده سته یه که ی داگیرساند و شو قیقی لیل، تاریکایی ژووره که ی شه ق کرد. عه باس

هیشتا نانه که ی به ده سته وه بوو. عه باس که وه رسوو پراوه چاوی به ده موچاوی وردیله ی براکه ی که وت که له بن لیفه که وه دیار بوو و چاوی به ترسه وه ترووکه یان ده هات. هه رچی لیفه بوو دابووی به سه ر خۆیدا. ئه براو به و ئه دگاره وردیله و ترساویه وه له گیانه به ریکی گیرو ده ی بریندار ده چوو. عه باس بی ئه وه ی بیر له و دیمه نه بکاته وه، پۆی بو لای ئه براو و به زمانیک که توورپه یی لیده باری گوتی:

- چیه؟ بو وا خۆت هیناوه ته حالی جاو؟ چیه، ها؟!

ئه براو هیچی نه گوت. نه یده توانی. نه شیده ویست. عه باس خۆ کویر نه بوو؛ ده بوو بزانی. عه باس هاته په نای و لینی پرسى:

- ده مو فلچت بو خویناوییه؟ دیسان وه گیر سالار که وتی؟!

ئه براو ده له رزی و شه قه ی ددانی ده هات. عه باس به ناقیلی له بهر ده می ئه براو چۆکی دادا و گوتی:

- چیه زمانت شکاوه؟! که ر و لالی؟! بو قسه ناکه ی؟!

ئه براو پچر پچر گوتی:

- چه قوچۆ، یه سکی له شم خه ریکه ده ته قن. گیانم دهر چوو، فریام که وه! سه رمامه.

- چت لیکه م؟ هه رچی شره و بره یه داوته به خۆتا.

- خۆت، خۆت، قرم هات. سه رمامه.

عه باس هه ستاو به زگه وه، به سه ر لیفه کاندرا راکشا. له رزینی جه سته ی ئه براو ئه ویشی ده له زانده وه.

- چ به لایه کت به سه ر خۆت هیناوه؟!

- زگم، زگم، ریخۆله م...

- چ قوزه لقورتیکت خوار دووه؟

ئه براو هیچی نه گوت. ته نیا نالین و نووزه. عه باس له سه ر لیفه کان هه ستاو نانه که ی هینا:

- ره نگه هی ئه وه بی زگت خالییه. ها؟ هانی! ها!

په نچکی نانی کرد به ده مییه وه:

- ورد بیجاوه، ورد بیجاوه. دیسان ده تده می. تیر بخۆ، ورد بیجاوه ورد.

- سه‌رمامه سه‌رما، گهرم که‌وه. مردم. قرم هات!

عه‌باس بی‌پاوه‌ستان کلاشه‌کانی دا‌که‌ند. خوئی خزنده بن لیفه‌که‌وه. توند
ئه‌برای له باوه‌ش گرت. له‌رزینی ئه‌برای ئه‌ویشی وه له‌رزین خستبوو. به‌لام
عه‌باس وه‌ک ئه‌وه‌ی جاشکیکی چه‌مووش رام بکا، توند توند له باوه‌شی گرتبوو:

- نان بخو نان؛ چه‌ندهت پی خو‌شه بخو! زگت خالییه بویه ده‌له‌رزی، بخو ده‌ی!
ئه‌برای پاروو له دوی پاروو قووتی ددا و له نانه‌که که‌م ده‌بوو. راست وه‌ک
ماریک که که‌وتیته چنگ ژیشکیک و خهریکی قووتدانی بی. جار له‌گه‌ل جار کورتر
ده‌بوو. عه‌باس ئه‌گه‌ر هه‌ر ئاوا بیده‌نگ بویه. ئه‌برای قرته‌ی له نانه‌که ده‌بری. بویه
له پر وه‌خو هاته‌وه و له‌تکه نانه‌که‌ی له ئه‌برای ساندوه.

- بی ئینساف؛ خو نه‌مگوت پرزه‌ی لی ببره. نیوه‌ی زیاترت لووش کرد!

ئه‌برای به نکوناله‌وه گوتی:

له‌تکه برشته و برژاوه‌کانی هه‌مووی تو خواردبووت.

- ئه‌وه زمان درژی‌ش ده‌که‌ی؟! خه‌تای خو‌مه که... وادیاره ئارام بوویه‌وه، نا؟

- توژیک.

عه‌باس که کراسه‌که‌ی له‌به‌ر زگیدا به ئاره‌قه‌ی ئه‌برای خوسابوو. له‌شی له
له‌شی براکه‌ی کرده‌وه، له ژیر لیفه‌که هاته ده‌ری و گوتی:

- خو‌ت وه‌به‌ر با مه‌ده، ئاره‌قه‌ت کردوو.

تاویاو. دوی تاویک له‌شی ئه‌برای وه‌ک گری ته‌ندووری لیهات. نازای له‌شی
وه‌سه‌ر ئاره‌قه که‌وتبوو. ئاره‌قیکی لینچ و شیلای. وه‌ک لاسکه جه‌گه‌ن له نیو
مه‌نجه‌لیکی کولاتوو دا. ده‌تگوت کیویک له سه‌ر جه‌سته‌ی باره:

- ئه‌و شپه و شالاته‌م له سه‌ر لاده خنکام.

عه‌باس جوابی نه‌ده‌دایه‌وه:

- ئاره‌قه‌ت کردوو نابی با لیت بدات.

- باشه لانیکه‌م هیندیکیان لابه، خهریکه هه‌ناسه‌م راده‌وستی.

- نا، تاقت بیته.

ئه‌برای له‌به‌ر براکه‌ی ده‌پارایه‌وه:

- تو خودا، تو پیغه‌مبه‌ر، تو گیانی ئه‌و که‌سه‌ی خو‌شت ده‌وی، فریام که‌وه، گیانم

ده‌رچوو!

عه‌باس ده‌ستی له خیره‌سه‌ری هه‌لگرت. ئه‌و له‌ته نانه‌ی مابوو نایه باخه‌لی و
پاروه‌که‌ی ده‌می قووت دا و گوتی:

- باشه باش. ئیستا که ناوی خوات هینا یه‌کیان لاده‌به‌م.

پلاسیکی له سه‌ر لایرد.

ئه‌برای پارایه‌وه:

- یه‌کی دیکه‌ش، یه‌کی دیکه‌شم لیکه‌وه، تو گیانی باو‌کم.

عه‌باس توژی مت بوو:

«هه‌ر به‌راست بو چه‌ن شه‌ویکه دیار نییه؟!»

- تو ده‌لی چی ئه‌برای؟ هه‌ر به راستی رویشتوو. یانی دایکم له‌به‌ر ئه‌و کابرایه،

سالار عه‌بدوللا، وا خوئی هیناوه‌ته حالی جاو؟

ئه‌برای پارایه‌وه:

- کوره ئاورم تیبه‌ر بوو، سووتام! لیفه‌یه‌کی دیکه‌شم له‌سه‌ر لابه.

عه‌باس گوتی:

- ئه‌ی ئه‌وه له‌کوئییه؟ دایکم ده‌لیم. نه‌کا ئه‌ویش به لایه‌کی دیکه‌دا سه‌ری پیوه

نابن و رویشتی؟

ئه‌برای هاواری کرد:

- عه‌باس... عه‌باس... بی دین خنکام! لیفه‌یه‌کم له سه‌ر لابه. توژی ره‌حمت بی.

عه‌باس لیفه‌یه‌کی دیکه‌ی له سه‌ر لایرد و دوایین پارووی نانه‌که‌ی له گووی

ئاخنی و گوتی:

- باشه؟ ئه‌وه‌ش لیفه‌یه‌کی تر.

ئه‌برای بیده‌نگ بوو. له‌شی ده‌تگوت سر بووه. لایه‌کی روومه‌تی نایه سه‌ر

عه‌رزه‌که و پیلووی قورسی چاوی له سه‌ر یه‌ک دانا و پارایه‌وه:

- کو‌له پوشکه‌که‌م... کو‌له‌که‌م بو بیته... بیه‌ته پشت سه‌رم.

ورپىنە دەستى پىكىرد. عەباس بېستېبوى كەسىك كە تاو ياوى بى، ورپىنە دەكا. كەوايە جىي مەترسى نەبوو. ھەزىكرد بچى چاويك لە كۆلە پووشكە كە بكات. چوۋە دەرى و كۆلەكەي راست كىردەو. قورسى ھاتە بەر چاۋ. لەبەر كۆلەكەدا دانىشت و پشتى پىۋەدا. ۋەسەسە دلى داگرت. سەرى پەتەكەي بە سەر شانيدا ھىنايەو لە سەر سنگى توند گىرى دا. كۆلەكە بە پشتىيەو جىي خۇش كىرد. ھىزى لە خۇي داۋ كۆلە پووشكەي بۇ بەرز نەكرايەو. قورس بو. بەلام عەباس نەيدەويست ئەو قەبوول بكا كە ھى زۇرىي پووشكەكەيە. پىي وابو بە ھۇي تەر بوونى لاسكە پەمۇكانەو ھىە. ديسان ھىزى لە خۇي دا. كۆلە پووشكەكەي ھەلىنا، بەلام لە سەر پشتى رانەو ھەستا و بە لادا كەوت.

«ئەم گىسكە گولە چۇنى ھەلگرتوۋە ھىناوييەتەو؟»

ۋاي دانا كە ئەبىراۋ كورتە بالاترە. بۇيە باشتر دەتوانى لە ژىر كۆلەكەدا ھەلترووشكى و بۇ ئەو ھى كۆلەكە لە سەر پشتى جىگىر بى ھەر توزى بەرزى بكاتەو تەواۋە. لەگەل ئەو ھەشدا زۇر شوورەيى بو ئەگەر عەباس كۆلە پووشكەكەي ئەبىراۋ نەتوانى. ھەموو ھىز و گورى خۇي خستە كار و بە كۆلەكەو ھەستا سەر پى. ئەژنۇي لە بن قورسايى كۆلەكەدا دەلەرزى. لاتراسكەي بەست و خەرىك بو بە لادا بگەوئ. خولىكى لىندا، بەلام بەر لەو ھى سەرى لە گىژەو ھى، خۇي گرتەو ھى و پىي لە ھەرزى چەقاند. ھەستىكى تىكەل بە غوروور كۆلەكەي لە سەر پشتى سووكتىر كىرد. ئەگەر وانەبوايە، ئەگەر لە ژىر كۆلەكەدا نەيتوانىيە خۇي راگىرئ، لە خۇي شەرمەزار دەبوو. ويستى كۆلەكە دانىتەو، بەلام شتىك نەيدەھىشت، ھەستىك، ويستىك، جارىكى دىكە كۆلەكەي لە سەر پشتى ھەلتەكاند و راستە و پاستەي كىرد. بەرەو كۆلان مىلى پىۋەنا لەگەل تارىكى ئاۋىتە بو.

عەباس گوئى لە ترپەي نەرمى ھەنگاۋى مېرگان بو. پاشان تۋانى تاپۇي بارىكەلەي بىنى. ھاجەرى خوشكى عەباسىش لەگەل دايكى بو. عەباس كۆلەكەي بە دىۋارەكەو ھى ناۋ لە ژىرىدا بە كوورپى مايەو:

دايك و كچ تا ئىستا لە چ بە قورپىگىراۋىك بوون؟

مېرگان كە رقىكى پەنگ خواردوۋى لە گەرودا بو، بى راۋەستان گوتى:

لە سەر قەبرى بابت!

ھەنگاۋى ھەلىنايەو ھى بە بەر دەمى عەباسى كورپىدا تىپەرى، بەلام ھەنگاۋەكانى خاۋ كىردەو ھى و پرسىي:

خەرىكى دىتتەو، يان دەرپۇي؟

عەباس كۆلەكەي لە دىۋارەكە كىردەو، پشتى كىردە دايكى و مىلى پىۋەنا و گوتى:

دەچم بۇ نانەواخانە.

مىرگان ددانى چىر كىردەو ھى و تىپەرى.

عەباس لە تارىكىدا و مىرگان و ھاجەر لە درگاي مالىدا ون بوون.

ئەبىراۋ ھەروا ورپىنەي دەكرد:

«كۆلەكەم، كۆلە پووشكەكەم. بۇم بىنن بۇ ئىرە. بۇم بىنن. لە پشت سەرم

داينىن. دەيىن، دەيىنەن.»

مىرگان بەرەو لاي ئەبىراۋ رۇيى. پىۋىست بە قسە نەبوو. ئەبىراۋ ھەموو گىيانى ھاۋارى دەكرد كە نەخۇشە. تاۋياۋ. مىرگان لىقەكانى لە سەر لادا. تەۋىل و برژانگ و برۇي شەلالى ئارەقە بوون. مىرگان دەموچاۋى كورپەكەي بە لۇي چارۆكەكەي وشك كىردەو ھى و لە پشت سەرى دانىشت و دەستى بە سەرىدا ھىنا. قزى خوسابوو. تەر تەر.

ھاجەر لە جىي خۇي ماق ما. ئەو ھىشتا كەمتر لەو ھى بو كە بتوانى كارى شتى لە خۇ بگىرئ. لانىكەم خەمى نەخۇشىنى براكەي. ھاجەر دەبوو راۋەستى ھەتا كارىكى پى دەسپىرن. ھەتا كەسىك شتىكى بوئ، داۋا بكا. تەنانەت ھىشتا ئەو ھەندە جى نەكەوتبوو گۆزە بنىتە سەر شانى، ئەو كارەشى دەكرد، بەلام كاتىك كە دايكى پىي دەگوت. كچۆلە و پاشەبەرى بنەمالە بوو. ھەر ئەو ھى ھاجەرى ئەو ھەندەي دىكە نازدار كىردبوو. بۇيە ھەمىشە جۆرىك دوو دلى و چاۋەروانى بە سىمايەو دىار بوو. شتىكى ۋەك دردۇنگى و دلە خورپە، لەو روخسارە چكۆلەيەدا، ھىشتا شتىكى خۆرپسكى لى نەروابوو. گۇلاۋىكى چكۆلە بوو، ھىندى جار كە تىشىكى خۇر لىدەدا، دەدرەوشايەو ھى. ھىندى جارپىش لىل دەبوو كە توفانى لم ھەلىدەكرد. ھىندى جار

دهیبه سست که سه رما ده بزوت. هیندی جاریش تیک ده چوو که گه واله هه ور تیک ده هالان و ئاسمانیان ده تهنی. ئەم شه ویش ئە گهر تیک چوو و شلوئ بووه، هی ئە وهیه ماله که یان تاریک و کپ و خه ماوییه. هاجر هه ر ئە وهی پیوه دیار بوو که ده ورو به ری داده گرت.

- کتربیه که بنی سه ر کوانوو کچی.

هاجر ده سته جی هه ستاو رۆیی که کوانوو که هه لکا.

نالو نووزهی کوربه کهی دلته نگ و خه ماری کردبوو، پیداجر له هه مبه ر پیشهاته کاند، هه م خوین له چاوی زابوو، هه م رق له گه روویدا په نگی خوارد بۆوه. میرگان جینگلی هدا و تیده کوشا خوراجر بی. ده بوو کاریک بکات. رزگار بوون له وههنگاوه دا بوو که هه لیدینایه وه. هه ر بۆیه چرا ده ستهیه کهی له سه ر تاقه که هه لگرت و خۆی کرد به کولینی پشته وهی وه تاغه که دا. له وه که لوکوانه دا که ته نیا دایکان به جیگا کهی ده زانن، دوو سی جور گیای وشکی ده رهینا و له به ری ده ستیدا وردی کردن و کردیه نیو کتربیه که وه. تاکوو بیکولینی و ده ر خواردی ئە براوی بدا. چرا ده ستهیه کهی له سه ر جیی خۆی دانایه وه و بی ئیختیار خولیکی به ده وری خۆیدا لیداو له پشت سه ری ئە براو چۆکی دادا.

نه خۆشی، بۆ میرگان شتیکی تازه نه بوو که سه ری لی بشیوین. میرگان له گه ل نه خۆشی گه وه بوو بوو، له سه ر ئە و باوه ره ش بوو له گه لی پیر ده بیت و له گه لیشی ده چیه گۆره وه. زۆر پیر و لاوی دیتبوو که درهنگ و زوو له گه ل مه رگ ده سته ملان بوو بوون. زۆریشی دیتبوو له مردن گه راونه ته وه و دیسان باوه شیان له ژیان وه ره هیناوه و شان به شانی رۆژگار که وتوونه ری. دیتن و بیستن. مالۆچکه ی زهینی میرگان پراو پر له وه دیتن و بیستانه بوو. به لام کی ده توانی چاوه پروانی بیدهنگ دانیشتنی دایکی بی که رۆله کهی نه خۆشه؟ با نه خۆشییه کهی تاویاویکی ساده ش بی. میرگان به ره والته ئارام بوو، به لام له دل وه شله ژاو و بی ئوقره. له گه ل ورینه کردنی ئە براو، جاری وابوو و تووشی گیژ و خولی باره شی خه م ده بوو، له ناخه وه هه لده چۆقا و بۆکرووز له هه ناسه ی هه لده ستا. له وه کاتانه شدا ته نیا کاری که له ده ست میرگان ده هات، ئە وه بوو که ده مکر او ده ر خواردی

کوربه کهی بدا، ئیستاش خه ریک بوو ئە و کاره ی ده کرد. ئیتر چی؟ به وه دلخۆشیی خۆی ده دایه وه که کوربه کهی ئاره قه ی کردوه، ئە وه باشه. به لام ده بی وریا بی و نه هیللی سه رما لیددا. دوا ی چاک بوونه وه ش نه هیللی باپه ر بکات و نه خۆش که ویته وه. ئە ویش هه ر ئە وانه ی له ده ست ده هات.

- نه کولا کچی؟

هاجر نه یگوت «نا». گوتی:

- خه ریکه ده کولی.

میرگان به خۆشی و به هاجریشی گوت:

- ئە مرۆ کی ته ندووری داخستوه؟

ئە مرۆ هاجر هه ر له گه ل دایکی بووه. که وایه میرگان ده یزانی هه ر له خۆوه پرسى بووی. به لام میرگان به وه قسه یه ده یویست دلی خۆی ساریژ کا. هه ر ئە م گوتنی «له کوئ ده توانین ئاوری ته ندوور په یدا که یین» دلگه رمی ده کرد. جوریک به خۆی و به منداله کانی ده سه لماند که له بیری گه رمایه کدایه بۆ شه وی. به زمانیک له منداله کانی ده گه یاند که کاری هه موو شه ویکی سکل و خۆله میش له ته ندووری ئە م و ئە و هینانی له بیر نه چۆته وه. جوریک به ورینه کردنی ئە براو و چاوی پر له ترسی هاجر و دلته نگه کهی خۆی هیوادار بوو.

هاجر کتری و قاپه کهی هینا و خۆی گه راوه بۆ لای وه جاخه که و له بن دیواره که دا دانیشت. میرگان پیاله کهی پر له ده مکر او کرد و به ئە براوی گوت سه رت هه لینه. ئە براو زۆر به زه حمه ت هه ستا سه ر قوون دانیشت و هه ردوو ده ستی کرده کۆله کهی له شی و وه ک پشیله یه ک له جیی خۆی مات بوو. دایکی بیستبووی که: سه ر دل که قورس بی تاویاوی پیوه یه. ئە وه شی بیستبوو و ئە زموو بووی که ده مکر او سه ردل سووک ده کا. هه ر بۆیه ده مکر او هه کهی له قاپه که دا سارد کرده وه و به ده مییه وه ی کرد. میرگان بی زیاد و که م ئە وه ی ده یزانی ده یکرد. به گیان و دل هیوا ی چاکبوونه وه. ده مکر او ی گوله هیرو و وه نه وشه و خه یار چه مبه ری به ده م کوربه که یه وه ده کرد که ده ستی له گو یچکه برینداره که ی ئە براو

کهوت و هاواری لینههستا. میرگان تازه بوی دهرکهوت که گوچکهی کورهکهی گهزراوه:

- کئی؟ چ توتکه سهگیگ؟ کئی گوچکهتی گهزیوه؟ ها؟ ئه و چه قوچویهش هی ئهوهیه! پیم بلئی؛ زولی سهگه کییه؟ ها؟ پیم بلئی دهی. ههر کهس بی! دهیرینم به گوری بابه سهگیدا. پیم بلئی با بجم داری له قوون برم. سهگبابانه، ههتیویان وه گیر کهوتوه! خودا خوی له منداله چارههشهی داوه. ئیوه ئیتر بۆ لینی دهدن، رهبی ئاورتان تیهر بی!

میرگان ئیتر له ئهبرای نهدهپرسی کئی لینی داوه. قسهی بۆ ئهویش نهدهکرد. قسهی بۆ ههموان دهکرد. بۆ ههوا. بۆ دار و دیوار. بۆ گوچکهکانی خوی که دهیانیبست و نهیاندهیبست. دهستی له ئهبراو بهردابوو. ههر دوو لوی چارشیهکهی له نیو قهدی توند کردبوو و به نیو ژوررهکهدا ههلهدخولا. هاجر ههر لهو سووچه دیواره خوی کوشمهله کردبوو و ئهبراو کاس و وپ سهری له عهرزهکه چهقاندبوو. میرگان ههلهدسوورا و رادههوستاو رادههوستا و یهک وچان قسهی دهکرد. دهیگوراند. قسهی دهکرد به توندی. لهگهله خوی، لهگهله مالهکهی، لهگهله شهو، لهگهله بوون و نهبوون، قسه کردنهکشی ساده و ئاسایی نهبوو. جۆریک ههرهشه و گورهشه بوو. دهیگوت و بیدهنگ دهبوو. خاو دهبوو و له پرده ئالهتی دهبوو. دهنگی ههلهدینا و هاواری دهکرد:

- فریای کامهیان بکهوم؟ بالم وهسهر کامیان بکیشم؟ دان و ئاو به دم کامیانهوه بکهم؟ ههر کهس ههلهدستی چزهیان لی ههلهدستینی. ههر کهس دهگاتی یهکیان دهداته بهر مشت و چهپوک. ده یهکجاری وهرن بمانخۆن! ههمومان بکهنه مهنجهلیکهوه و بمانکولینن. وهرن؛ وهرن دهی!

- کهس سهری پروت نهبی؛ یا ئهله!

ترپهی قورسی پیی کوچا نهوورۆز، لهگهله کوخهیهکی کورت. میرگانی وهخۆ هینایهوه و پاشان قهلافهتی دوو پیاو نیو درگاکی وهتاگی پر کرد. کوچا نهوورۆز بالتهکهی به شانیدا دابوو و سالار عهبدوللا عهباي له بهردابوو. ههر دووکیان

میزهریان به سهروهوه بوو، سالار عهبدوللا لکهیهکی میزهرهکهی بهسهر سینگیدا شوپ کردبووه.

لهگهله هاتته ژووری سهرمایان لهگهله خویاندا هینا. تا ئهه کاته سهرما له نیو ژوررهکهدا لهبیر چوو بووه. تهنیا هاجر بوو که به تهواوی ههستی به سهرما دهکرد و له پهنا وهجاخهکهدا خوی کوشمهله کردبوو. میرگان و ئهبراو ههردوکیان له کلی تاویاو دا دهسووتان. ئهبراو له تاو یای نوبهتی داو میرگان له تاویای رق و قیندا. لهگهله دیتنی پیاوهکان میرگان بیدهنگ له سووچیک دانیشته. هیچی نهگوت. تهنانهت سلای له بیر چوو بووه. وانهبوو که چاوهروانی دیتنی سهر و سهکوتی سالار و کوچا نهبی؛ چاوهری بوو. له سهریشی حیساب کردبوو. بهلام لهگهله ئهوهشدا دلی داخووپا. دیتنی ئه پیاوانهی هینده پی ناخۆش بوو که له سهر جیی خوی وشکی کرد.

پیاوهکان دانیشتن. سالار لای درگاکهوه و کوچا له پهنا وهجاخهکه. هاجر له پهنا کوچا خزیهه داوه. کوچا نهوورۆز جۆریک له سهر ئاورهکه ههلهترووشکا که نافهکی پاتولهکهی له سهر تینی کهمی وهجاخهکه بی. بویه بۆ دیتنی میرگان و بۆ ئهوهی چاو له چاوی بیری، ناچار بوو سهره زهلامهکهی وهرسوورینی و میرگان تیگهییتن که:

- ههسته ئه و سنی چوار کوته مسه بیته!

میرگان له جیی خوی نهبزووت. پشت به دیوارهوه بیدهنگ ئهژنوی له باوهش گرتبوو. کوچا دووپاتی کردهوه:

- ههسته... ههسته دهی ئه و چوار کوته مسه بیته دهی!

میرگان دیسان جوابی نهداوه. جوولهشی نهکرد. سالاریش چاوی له میرگان بریبوو. گونای وشک و لاجانگی میرگانی له بهر شوقی کزی پیوسۆزهکه دهی. بیدهنگیهکی خیشه سهرانه له جیی خوی وشکی کردبوو. دهتگوت له جیی خوی رهق بووه. نهخشی بهر جهستهی ژنیک له سهر بهرد. بهلام سالار ئهوهندهش له سهرهخۆ نهبوو. دلی پر بوو له قسهی تال و رهق که دهیتوانی بیدا به گورچووی

میرگان و کوره کانیدا. به لام چونکه کوئخا نه ورؤز بؤ ناو بژیکاری هاتبوو، جوان نه بوو هه لچی. کوئخا سه ری وهر سوو پاند و گوراندی به سه ر میرگاندا:

. نه وه که ر بووی؟! ده لیم هه سته نه و چوار کوته مسه میراتیبه بیتنه! به زمانی خوش حالی نابی؟

میرگان هه روا که چاوی له عه رزه که بریبوو، گوتی:

خوتان بچن بیهینن، خو جیگا که ی ده زانن.

کوئخا گوتی:

. نه گهر به دهستی خوت نه بیهینی دیاره که خوم ده بیهینم. خو من نه هاتووم بؤ ئیره چاو له سه ر و سه کوتی تو بکه م!

میرگان گوتی:

. خودا له گه وره بییت که م نه کا!

کوئخا قسه که ی له دل چه قی و گوتی:

. حیساب حیسابه. برابه تیش به جیی خوی، برامان برابه تی، کیسه مان جودابه تی... سالار خوت هه سته. هه سته برؤ مسه کان له په نا که ندوو هه که ده رکیشنه. هه سته ده ی. هه تا من لیره بم کاره که ت دژی یاسا نیبه.

سالار عه بدوللا ناماده له جیی خوی راوه ستابوو. خوی کرد به کولینه که دا، نه م دیوی درگا کرؤکپ. میرگان و کوئخا و هاجه ر و نه براو هه رکامیان به شیوه یه که بیده نگ بوون. دهنگی ته قه و زرینگه ی مسه کان له پشت په رده که وه هه ستا. سالار عه بدوللا په رده ی درگا که ی لادا. مسه کانی دانه دانه خسته ده ری و پاشان به پیاله یه که وه هاته ده ری و به کوئخای گوت:

مسه کان له نیوه ش که متر بوونه ته وه. کوئخا! هه تا زوه وهره ته ماشا بکه!

کوئخا هه ستا. رویی کرده درگای کولینه که وه سه ر حیسابی مسه کان بوو:

. ده سیر. نیو مه ن پازده سیر. نه م قاپه ش داینین حه وت سیر؛ له سه ر یه که ده بیته... دهو سی و پازده و حه وت، مه نیک و دوو سیر. ده مینئ چوار مه ن دوو سیر که م. باشه ئیتر، باشه؟ پیش نه وه ی شه ره چه قه ده ست پییکات، سالار عه بدوللا پیو سؤزه که ی له سه ر تاقه که هه لگرت و دیسان خوی کرده وه به

کولینه که دا، هه موو قوژبن و که لینه کان گه راو هاته وه ده ری. پیو سؤزه که ی له جیی خوی دانایه وه و گوتی:

. نه ماون. مسه کان نه ماون. بوونه ئاو به عه رزیدا رؤچووون!

میرگان بیده نگ بوو و چاوی له به ر پیی خوی بریبوو، به لام سه رنجی تیژی سالار و کوئخای له سه ر نیو چاوان و لاجانگی خوی هه ست پیده کرد. چاوه ریی تووره بوونی پیاوه کانیش بوو. هه موو شتیکی له به ر چاو گرتبوو. هه ر بویه ئاوا قورس و قایم له سه ر عه رزه که دانیشتبوو. ماری سه ر خه زینه. له وه ش زیاترچی له ده ست ده هات، عه رز ته نها پشتیوانی بوو. هیزی هه ستان و ویستانی نه بوو. پیی خوش نه بوو له ژیر تانه و ته شه ری کوئخا و سالاردا چؤکی بله رزی. پیی خوش بوو تاقه ت بیئی. هه ر بویه وه ک سندانی ئاسنگه ری له سه ر عه رزه که چه قی بوو. سالار گوتی:

. ناخونه که! ده ستیان تیبردوو. من خوم دیتبووم. قابله مه، مه نجه لی گه وره، له گه ن و تاسه و ده ری. قاپی لیو برکه یی و موجوعه یه کی سی سیر. ته نیا نه م سی چوار کوته مسه قوپاوه نه بوو خو. ده ستریزی کراوه ته سه ر ماله که م! رایانگویستوو. نه و مسانه هی من بوون.

«هی تو؟!»

سروشتی بوو نه گهر میرگان وا بلئ. به لام نه یگوت. ته نیا به دلیدا هات.

کوئخا به شه قاوی گه وره هاته پیشی و له نزیک میرگان راوه ستا:

. مسه کانی دیکه له کوین؟ له کویت شار دوونه وه؟

میرگان نقه ی نه کرد. کوئخا دیسان دوویاتی کرده وه:

. له گه ل تومه! له کویت شار دوونه وه؟

کوئخا دهنگی ده له رزی. میرگان ئیتر نه یتوانی بی وه لام دانیشی. هه ر بویه گوتی:

. له کوی بوون هه ر له وین! من چووزانم.

سالار په ریبه نیو قسه کانیا نه وه و گوتی:

- نه ماون؛ دیار نین! ئەمانه تهنیا چوار کوته مسی شکاون. ئەوهی به کار دئ دیار نییه.

میرگان گوتی:

- له قهبری بابم دان، له کوین؟! من چووژانم چیان لیهاتووه. ئاور تیبهر بوو خوی هه موو شهوئ کویکی هه لدهگرت و دیبرد له ئاوی دهکرد. من چووژانم! دهچوه ئاوااییهکانی سهروو دههاتهوه. رهنگه لای ئاشنا و رۆشناکانی به بارمته دایناپی. رهیبی عهمری نه میتنی. خودا فهوت و فهنا ی کا.

سالار له پر گوراندی:

- درۆیه! درۆ دهکهی! به چه زهرتی غهوس درۆ دهکهی! نانه جیم هه کار ی خوته گوموگورپ کردوون!

میرگان چاوی له سالار بری و گوتی:

- من؟! دهستم شک ی ئەگه ر من دهستم لیداییتن. ئەو مندالانهم جوانه مه رگ بن ئەگه ر رۆحم ئاگاداری ئەو مسانه بی. سلووچی باوک سهگ هه موو مسهکانی به تالان بردم. هه موو جیازی خۆم بوون. ئەو هیچ و پووچه بردوونی و فرۆشتوونی. - درۆ دهکهی له گه ل جهدد و ئابادت. چل درۆی روو رهش! ئەو پیاوه قهت دهست بۆ مالی هه رام درێژ ناکا. سلووچ دزی له مالی خۆی بکا.

- مالی خۆی؟! ئەو له کوئی هیناوه که مالی ببی؟ مهگین میراتی باوکه هه ورگه رهکهی پی برا بی! خو ئیوه خۆتان له بیرتانه وهختی باوکی مرد چی له پاش به جیما؟ تهنیا پیمه رهیهکی هه ورگه ری کوا میراته کهی له وه زیاتر بوو؟ مالی خۆی؛ مالی خۆی! یهکی نابه له د بی پی وایه بووکی قه پالی فه رهنگ بووم!

سالار گوتی:

- سویند بخۆ؛ دهست به قورئاندا ده دهی!؟

- بۆ دهست به قورئاندا دم؟

- سویند بخۆی که خۆت ئەو مسانهت نهشاردۆتهوه!

میرگان له جیبی خوی راسته وه بوو، هه لات بۆ لای هاجه ر و باوهشی پیدئا کرد.

ههتا توانی چه پۆکیکی به سه ریدا داو گوتی:

- خودا ئەو که چه م لی بستینی، بهو دهستانه ی خۆم کفنم کردبی ئەگه ر... ئەگه ر خه بهرم له شتیک بی. کوئخا! لانی کهم تو قسه یه که بکه!

کوئخا نه ورۆژ میرگانی دهناسی. نهک هه ر میرگان. زۆربه ی خه لکی زه مینجی له سالار عه بدوللا چاکتر دهناسی. هه ر بویه ش ئەو کوئخا بوو، نهک سالار عه بدوللا. ده یزانی ئەگه ر له وه زیاتری له سه ر برۆا، میرگان فوو له دۆ ناکا و له وانیه هاجه ر بنیته ته پالی سه ری و پیدا به سه ر سالار عه بدوللا دا. کوئخاش پیخۆش نه بوو وای لیپی. نه یده ویست به حوزووری ئەو شتی وا بقه ومی. په لاماردانی هاجه ر، به برۆای کوئخا، بۆ ئەوه بوو. بویه کوئخا وای به باش زانی که نیو بژیان بکا. له وه زیاتر نه دهکرا پی له کلکی میرگان نیی.

میرگان له و جۆره خه لکانه بوو که کهسانیکی وهک سالار عه بدوللا و کوئخا پینان دهگوتن «رهش و پووت» له لایه که وه راستیش بوو. چونکه میرگان له ته وای ته مه نیدا ده رفه تی ئەوه ی نه بوو بوو خۆی بناسی. نه سه ری شانیه دیتبوو، نه لاقی که وش. نه زگی تیز بوو بوو، نه جل و به رگی ته وای له به ر خۆی و مندالیا دیتبوو. به لام ئەگه ر «رهش و پووت» شتیک ی غه یری ئەوه بی، ده بوو کوئخا خۆی مانا که ی بزانی. چونکه میرگان یهکی له ژنه ئازا و به کار و توند و توله کانی زه مینج بوو. رهنگه به کارترین ژنی ئەو دینه ش. کێردی تازه سوو. تاوئیک سه ره وتی نه بوو. ئەگه ر ده که وته کار به قه رای دوو پیاو کاری ده کرد. گورجوگول. ئیستاش کوئخا سوور ده یزانی میرگان نابه زئی. هه ر بویه چاوی له سالار کرد و گوتی:

- هه لگه ره؛ ئەم سی چوار کوته مسه هه لگه ره پاشان باقییه که ی دیکه ی وه گیر ده خه ین.

میرگان راوه ستاو گوتی:

- باقی و ماقی نییه کوئخا؛ من ناتوانم وهخت و ناوهخت له به ر که سیکا سه ر دانه وینم و به قه رزدارم بزانی! یان ئەم مسانه ده با و حیسابمان پاک له پاک ده بی، یان ناهیلیم که وچکی له م ماله به رنه ده ری. به خوا ئاور هه لدا یسینم!

- باشه توش باشه. پیویست ناکا ئەوه نده ده می خۆت شل که ی.

- زور چاکه کوپخا، تو هر چاو شووری کس و ناکه سم مه که، له وه لا خوت چونی به چاک ده زانی با وایی.

کوپخا چاوی له سالار عه بدوللا کرد و گوتی:

- دهی، تو ده لئی چی؟

سالار ناچار دانه وی قاپ و قاچاخه شکاوه کانی هه لگرت، چاویکی پر له رق و بیزاریی له میرگان کرد و گوتی:

- باقییه که ی دیکه شت لی ده ستینم. جا بزانه چونت پین په یدا ده که!

میرگان په لاماری دهستی سالاری داو گوتی:

- باقی و ماقی نییه. حالی بووی؟ پاک له پاک. ده ته وی وایه. ناته وی نه مانه ش دانی و برؤ.

کوپخا میرگانی کیشا دواوه و گوتی:

- برؤ ده ری سالار. برؤ دهی! خو هیشتا سلوچ نه مردووه. هه ربینا دیت هاته وه.

سالار مسه کانی هه لگرت و چووه ده ری. کوپخاش میرگانی به ردا و بالته که ی له شانی که وتبووه خواری هه لیگرت هه و به دوا ی سالار دا چووه ده ری؛ میرگانیش دانیش.

له که لینی درگای ته ویله وه، عه باسی میرگان رویشتنی سالار عه بدوللا و کوپخای ده دی. گویشی بو قسه کانیان راداشتبوو. دوا ی تاوی به هیواشی هاته ده ری.

ده ترسا سالار بگه ریته وه، هر بویه له سهر دیواره که وه چاویکی له کولان و رویشتنی سالار و کوپخا کرد و وهک ریوی خوی کرد به وه تاغه که دا. میرگان به رقه وه لیوی خوی ده کروشت. هاجه ر مات و ترسا و له سووچیک خوی کوشمه له کردبوو، نه براو له بن لیفه که دا دیار نه بوو و جار جار ورینه ی ده کرد.

عه باس له په نا وه جاخه که چوکی داداو گوتی:

- مسه کانت له کوپ شاردو ته وه دایه؟!

میرگان که تا ئیستا خوی خوارد بووه و له وانه بوو شق به ری. گوراندی:

- له جهه ندهم! نوره ی تویه نه مجار. ده لیم گه ری با به ده ردی خومه وه دیق بکه م.

عه باس بی نه وه ی خوی شلوی بکا، گوتی:

- گویم له هه موو قسه کانتان بوو. تو مسه کانت له جییه ک شاردو ته وه. میرگان

بو نه وه ی قسه که ی بگورپی. ده م و لووتی به لوی چارو که که ی سرپی و گوتی:

تو که نگی هاتییه وه ناگام لی نه بوو؟ نه ی کوا نان؟ مه گین کوله پووشکه که ت نه برد بو نانه و اخانه؟

عه باس گوتی:

- سه بگاب لی نه کریم. گوتی نه مشه و نامه وی. بو سووته مه نیی سبه ینیش هر

سبه ینی ده کریم. هه تا نه و کوله دوا براوهم هیناوه بو مالی تو یخم چوو!

میرگان راسته وه بوو گوتی:

- ته ندووره که یان پولووی تیدا بوو؟

- نازانم. درگای ماله که یان داخرا بوو.

میرگان هه ستا دهستی دا ته نه که ی پال وه جاخه که و هه لیگرت. عه باس مه چه کی دهستی دایکی گرت و گوتی:

- نه تگوت مسه کانت له کوپ شاردو ته وه؟! بو خوتی لی گیل ده که ی؟ چیت له

ژی سهر دایه؟! ده ته وی کلاوم له سهر نیی؟ نه و مسانه به شی منیشی پیوه یه. خو به ناوی تو تا پو نه کراوه.

میرگان دهستی له دهستی کورکه ی ده رکیشا و گوتی:

- ده مت لیک نی توش. زمانی گرتووه! هر تو م که م بوو. جاری راوهسته با

میزه که ت که ف بکا. جا سینگت بیته پیشی و بوهره، بی چاوو روو!

هر چو نیک و له هر کوپیه ک بی، ده بوو میرگان پولووه ره زی په یدا کا.

له وه زیاتر رانه وه ستا ده م بنیته ده م کورکه که ی. دهستی دا ته نه که که و وهک

گورگ لوول بوو به ره و ده ری. عه باس، دوا ی نه و قسانه ی دایکی، ههستی کرد زور

ورد و ناچیزه یه. جو ری که بو لی دانیش نابی. قسه کانی بایه. نه وه ش ته نیا شتی که که

گه نج و لاو خوی له بهر دا ناگری و پیی ده شکی. بویه که سی که هیشتا ریشی

نەھاتىن، دەتوانى بە كەيفى خۆت كارى لى بېكىشى؛ بەلام بە شەرتى حىسابى لە سەر بگەى، بە پىياوى بزانى. بەلام مېرگان لەم بارودۇخە نالەبار و پر لە كوئىرەوهرى و ژىنە تالەدا، دەرڧەتى ئەم وردىبىنىيەى نەبوو. ھەر بۇيە عەباس رقى لە داىكى بوو. قىن، ئەگەر بۇ ساتىكىش بى. ئاواتى ئەو بوو پۇژىك بەسەر داىكىدا زال بى. گەورەى مال. بەلام ئەو بەس نەبوو. پۇژى.. ؟ كەنگى؟ كوا تاقەتى گەيشتن بەو پۇژە؟ ھەر ئىستا. ھەر ئىستا دەبوو ئەو كەمايەسىيە قەرەبوو بگاتەوہ. ئەگەر چى كەسى لىتەبوو. لاي خەلك بەخۇدا نەشكابۇوہ. بەلام عەباس لەبەر چاوى خوشكى سووك بووبوو. بۇيە ھاجەر كە چاوى لىدەكرد، عەباس گوراندى بە سەريدا:

- چىيە؟! بۇ چاوت تى بريموم؟! بنيادەمت نەديوہ؟

ھاجەر سەرى داخست.

عەباس گوتى:

باشە دەى! ئىستا ئەگەر ناتەوى خورى شورت كەم، پىم بلى ئەمرو لەگەل داىكم چوون بۇ كوى؟

ھاجەر بە ھىواشى گوتى:

- چووين بۇ كەشك و دۇينە ھەلخستن.

- چىي دىكەش؟ پاشان؟

- پاشان؟ پاشان؟

- منجە منج مەكە! بىللى بزائم. مسەكانتان برد لە كوى شاردتانهوہ؟

ھاجەر نيوہى لە ترساناوي نيوہشى بە مەيلى خوى، دەستى كرد بە گريان:

- بە خودا... من نازائم. من لەوى نەبووم! بە قەبرى بابم!

- دەمت لىك نى دىلە دۇم! مەگىن باوكم مردووه سويند بە قەبرەكەى دەخوى؟

ھاجەر بە ھۆلە ھۆلەوہ گوتى:

- داىكم گوتى. ئەمرو گوتى مردووه!

- دەمى شكى بۇ دروى! مردووه؟ ھا! پراوہستە بىتەوہ، دەبى باوك مردنىكى

نیشان بەم كەيفى پىبكا!

ھاجەر داى لە قولپەى گريان. بەلام عەباس ئەوہندە دلناسك نەبوو، بەو شتانه دەست لە كۆل خوشكى بگاتەوہ. ديسان پرسىيار:

باشە دەى. ئەم قسانە بەجىي خوى. واى دائىين باوكم مردووه. پىم بلى بزائم مسەكانتان لە كوى گوموگور كرد؟

ھاجەر ديسان وەلامى نەدايەوہ و خوى وا نیشان دا كە شوينى مسەكان نازانى. عەباس دەستى برد بۇ قايشى شەروالەكەى و ھەستا:

- دىلە دۇمى جادووباز! قسە دەكەى يان وەقسەت بىنم؟

ھاجەر خوى خزاندە ژوورەكە. عەباس وەك مىرخەزەو بۇى چوو. لەبەر دەمى پراوہستا و قايشەكەى لە ەرزى پاكىشا:

- زووكە پىم بلى دەى! دەنا بەو قايشە تەواوى گيانت رەش و شىن دەكەمەوہ.

ھاجەر چاوى قووچاند و دەستە چكۆلەكانى بە بەر چاوييەوہ گرت. دەستى كرد بە گريان. عەباس گوراندى:

بە غەوس دەتتوپىنم! بەزەبىت بەو چوار كوتە يەسقانەى خۇتا بى. زووكە پىم بلى!

ھاجەر گريا. لە دلەوہ گريا. نەك ھەر لە ترسان؛ بەلكوو لەبەر ھەموو شتى.

ھەموو ئەوانەى دىتبووى و بىستبووى لەسەر دللى خپ بوو بۇوہ و خۇ شوينىكىش نەبوو ئەم ھەموو دەرەدى بدركىنى. تەنيا دەيتوانى بگرى و دەگريا. لەوانەيە ئەگەر

عەباسىش ئاوا ھەلىنەپىچايە، بەھانەيەكى ھەر دەدۇزىيەوہ بۇ ئەوہى بگرى. بەلام ئىستا كە عەباس ئاوا ھەلىپىچابوو لە دلەوہ دەگريا. وەك كوانىكى گەيىو كە بە

نووكى دەرزى دەركى بوو بى. ئىتر ئەم خويئاوہ بە كەس پاناوہستى. ھەتا گرىي دللى دەكرايەوہ، دەبوو بگرى. ئەگەر ويستبايەى نەشگرى. نەيدەتوانى. ئەم لافاوى

فرمىسكە بۇيە ھەستابوو كە دارژى. ئەم گريانەش ئەوہندەى دىكە عەباسى قەلس كردبوو. گريانى ھاجەر و قوفل كردنى زمانى، عەباسى وا لىكردبوو كە پىيى وا بوو

ھاجەر درۆيەكى لە پشت گريانەكەيدا شاردۆتەوہ. ھەر ئەوہش ئارامى لە عەباس بربىوو. رەنگە ئەويش لە بەھانەيەك دەگەر. قايشەكەى ھەلسووراند و دايھيتايەوہ.

ھاجەر وەك ژى وىكھات. عەباس بى بەزىيانە لىنى دەدا. ئەويش چ لىدانىك.

شەرخەي قايش ئەبراي راجلەكاند، چاوى بە حالە حال ھەلئنا و ديتى خوشكى لە سووچى وەتاغەكە لە ژير قامچىي بى ئەمانى عەباسدا گىرى خواردووھ. بى ئىختيار ھەستا. لىفەكەي فېردا و ئاوقاي بوو. تاوياو گەرمى داھىتابوو. لە پشتمە چنگى لە بىنە قاقاي عەباس گىر کرد و كىشايە داواھ. عەباس و ئەبراي ھەردووکیان بە پشتمە کەوتن. ھاجەر توانى ھەلئى. دەریپەریپە دەرى و قىژاندی. بەلام دوور نەكەوتەوھ. خیرا گەراوھ نىو درگاگە و تەماشای براكانى کرد كە یەكتریان دەتلاندەوھ. راوھستا. ماروقامچى. تىك دەھالان و دەتلانەوھ. ھاجەر نەیدەویرا نزیك بىتەوھ. بە سووران و خو راپسكاندنیک عەباس توانى مى لە چنگى ئەبراي رزگار كا و سواری سەرى بوو. ئىستا بە ھەر دوو دەستى مى ئەبراي گرتبوو:

ـ وا چاكە بتخنكىم، مشكە توپيو! تو ھىزت نىيە بە پىوھ راوھستى، بو خوت لە كىشە ھەلدەقوتىنى؟ ھەستە برۆوھ نىو جىگاگەت و ن بە لەبەر چاوم دە!

عەباس لە سەر سنگى ئەبراي ھەستا و لىفەكەي كىشا بە سەرىدا و ھۆمەنى بو ھاجەر برد. ھاجەر پى پىوھ ناو خو گەياندە كۆلان. قىژاندی و بەرەو مالى داكى عەلى گەناو ھەلات. عەباس نەبووست بەو شەوھ ھات و ھاوار ساز بى. ھەر بۆیە گەرايوھ ولە نىو درگاگە ھەلتووتەكا.

ئەبراي ديار نەبوو. سەرى خو داپۆشىبوو. رەنگە لە شەرمانا خزابووھ نىو جىگاگەيوھ. عەباس واى ھەست کرد. وىستى دلخوشىي بداتەوھ و پىشى بسەلمىنى كە لە خوړا لە ھاجەرى نەداوھ. پاشان گوتى:

ـ داىك و كچ دەستبەيەكيان كردووھ. كە ئىمە لە مال نەبووین، مسەكانيان بردووھ و شاردوويانەتەوھ. حالى بووى؟ گویت لىيە؟ ئەو سى چوار كوتە مسەى بە كەلك دەھاتن بردوويانە و گوموگورپان كردووھ. ئەویش لە جىيەك كە ھەر خوړيان دەزانن. ئەم دىلە دوّمەش گوئى لە مستى ئەوھ و ئەخت و چار دەكەم زمانى ناگەرى. ئەمجارە توّش...

ئەبراي نەقى نەکرد. تاقتى نەبوو. نەیدەووست سەرى دەرهىنى. لە بن لىفەكە خزابوو. بەلام عەباس ئوقرەى نەگرت. نەیدەتوانى ئوقرە بگرى. ھەستا، سەرى لە درگاگە برده دەرى و نەراندى:

ھۆى... دىلە سەر تاشراو! ئەگەر ناتەوى بتتۆپىنم بە پى خوت وەرەوھ بو مالى. ھەستە وەرە، باست ناكەم... بە مى شكوت لە كوئى؟ ھۆى لەگەل تۆمە. زوو كە وەرەوھ؛ لە كوئى؟!

ھاجەر دەنگى نەبوو. عەباس چووھ ھەوشە. سەر تەندووورەكە و تەويلەكە گەرا. ھاجەر ديار نەبوو. رۆشتمە دەرى. كۆلان تارىك و تنوك بوو. لەو تارىكە شەوھشدا مندالۆچكەيەك چۆن دەدۆزىتەوھ. دەيتوانى لە ھەموو قوژبنىكدا خو حەشار دا. كەوايە دەبوو عەباس بە زمانى خوش قاوى لىيكا:

ـ ھەى فىلەزان... بو پىت وايە نازانم لە كوئى خوت شاردۆتەوھ؟ دەتوانم بتدۆزەوھ، بەلام پىم خوشە خوت بىيە دەرى. وەرە دەى! من شوخىم لەگەل كرى گەوجە! شوخىش نازانى؟ وەرە دەى... ھاجەر... ھاجەر... لە كوئى؟ لەگەل تۆمە رۆلە گيان؟

عەباس ديسان خەرىك بوو قەلس دەبوو. ھاجەر رقى ھەلدەستاند. بىدەنگى كتوپرى ھاجەر لەو تارىكە شەوھدا، جوړى ترسى خستبووھ دلى عەباسەوھ. زورىش جىگای نىگەرانى نەبوو. بەلام مەعلووم نەبوو بوچى عەباس وا تووشى دلە خورپە بووھ. شتىكى ناديار دەيترساند. شتىكى وەك لە بىر و چال كەوتنى ھاجەر. ھەر بۆیە عەباس بە پىخاوسى بە سەر عەرزى سارد و كەسىرەى كۆلانەكەدا لەمسەر بو ئەو سەر ھەنگاوى دەنا، قايشەكەى لە مەچەكى دەھالاند و دەيكردەوھ:

ـ لە كوئى دىلە سەگى لە سەگ بوو؟ دەتەھوى ئەمشەو دىقم پىبەكەى؟ لە ھەر كوئى وەرە دەرى قەرەچى؛ دەلیم وەرە دەرى! ئىوھ بو وا بوونەتە بەلاى گيانى من؟ دە وەرە دەرى ئىتر، سەگباب. وەرە دەرى، ھاجەر... ھاجەر...!

ھاجەر ديار نەبوو. دەتگوت دلۆپى ئاوەو بە زەويدا رۆ چووھ. عەباس توورە و ماندوو، سەگى برىندار، خو كرىدەوھ بە ژووړىدا و لە پەنا وەجاخەكەدا دانىشت.

ئه براو هیشتا سهری له بن لیفه که دهر نه هینابوو. عه باس ئاراو قارای لیته لگیرابوو.

هاواری کرد:

- تۆش وهک ریوی خۆت توپاندوو و فززهت لیوه نایه! ههسته بزانه ئه و چه تیوه چۆته چ به قور گیراویک؟ ههسته دهی ههسته!

ئه براو ههروا بیدهنگ بوو. پیی خۆش نه بوو جوابی براکهی بداتهوه. عه باس به توورپیی ههستاو لیفه کهی دا به شانیدا، له مائی وه دهر کهوت و گوتی:

- به گۆری بابی هه مووتانهوه، به جه حندهم، بۆ هه کوی ده چن چاوتان دهری. به من چی!

ههستا و ریوی بۆ گوی ته ندووورکه. له سووچیکی نیو ماله که دانیشته و پالی به دیواره کهوه دا، ئه ژنۆی له باوهش گرت و سهری کرده سهر کهشکه ژنۆی خۆی و مات بوو. ههستی کرد له دلوه گریانی دی. به لام ئه و چاوه زهق و زهلامانه دهتگوت جگه له خوین هیچی دیکه یان لی ناچۆری. بیدهنگ و دلپر، بوغز گهرووی دهگوشی. وهک کۆلکه داریکی نیوه سووتاو له جیی خۆی مات بوو، لیفه کهی له خۆی پیچا.

شهوی رهش. کزهی سهرمای شهوی رهش. دهتگوت تیغی سهرتاشه. عه باس پهنجهی لاقی له نیو لیفه کهدا شاردهوه و به بهری دهستی لووتی سهری. رقیکی بی هۆ. بۆ هیندهی برو بیانوو دهگرت؟ ههستی دهکرد شتیکی ئه ولاتر له م گیره و کیشهیه نازاری دهدا. شتیکی ون. وهک درکیکی ته، نه رم وهیدی له دلی رادهچوو و جار له گهل جار زیاتر دهپویشته خواری. زور به ژان بوو، ژان و ئازار، دهیزانی که کۆژهر نییه، به لام ههستی دهکرد خهریکه دهپووکی نیتتهوه. دهیدی. به چاوی خۆی دهیدی که ئارا و قارای لیته لگرتوو، دهیدی بۆته سهگی هار. در و تووش. هه میسه باوکی دهیگوت عه باس یهک پارچه ئاوره. ئه گهر بهر بیته لیپره واریک هه موو دهکاته قاقه ناز. باوکی زۆری ههول دابوو هه رچۆنیکه عه باس بکاته هه ورگه ریکی باش. به لام عه باس هیچکات ملی نه دا و به قسهی باوکی نه دهکرد. هه لدهات. هه لدهات و شهوی کوتانی دهخوارد.

باوه گه وره ی عه باس هه ورگه ریکی به ناوبانگ بوو. که له و سالانه ی ئاخری ته مه نیدا به جاری پشتی کۆم بوو بۆوه. بوو بووه چه له مه. کاتی به پیدایه ده پویشته دهستی به چۆکی خۆیی وه دهگرت. جۆریک به پیدایه ده پویشته، عه باس پیی وابوو هه ر ئیستا نا ئیستا لووتی له عهرزی دهچه قی و وهک ته گه ره شکاوی داشقه خلور ده بیته وه.

عه باس که سب و کاری باوانی به دل نه بوو. کوور بوونی پشتی باوه گه وره ی - سه مه دی هه ورگه ر. هه میسه له بهر چاوی بوو. به لام بۆ که ریژکه نی جاروبار ملی ده دا. هیندی جار که سلوچ قولنگ و خاکه نازی هه لدهگرت و دهچوو بیر بۆ مالیک هه لکه نی، یان دهچوو کاریزه گیراویک بکاته وه، عه باس وه دوای ده کهوت. ئه و کاره ی زیاتر به دل بوو. سلوچ عه باسی له لیواری بیره که داده نا و خۆی دهچوووه خواری. به دوای سلوچدا عه باس که ره سه ی کاری دهخسته ده لوو که وه و رایه لی ده کرده خواری. چرای پیوسۆز و چاره که نانه که شی رایه ل ده کرده خواری. هه تا سلوچ پر ده لوویه کی گل و بهرد هه لده که ند، عه باس له سهر کۆگا گله که به پشتا راده کشا و له فرینی بالنده و ئاسمانی دهروانی. دهیتوانی له بهر خۆوه گۆرانی بلنی و جار جار بهرده فرکیته ک بکات. چاوی له دهشت و بیابانه که ده کرد و تووله ریی بهر قه دی ته پک و یاله کانی ده دی.

«هۆۆۆۆی ی...»

ئه وه دهنگی سلوچ بوو له ناخی بیره که وه دههات. عه باس ده بوو گوریسه که توند بگری و ده لووی پر له بهرد و گل و قور به هیواشی له قورگی بیره که وه هه لکیشی. خالی بکات و دیسان رایه لی بکاته وه خواری.

«هۆۆۆۆی ی... بیگره وه!»

ئه وه له گهل هه ورگه ری جیاواز بوو. هه ورگه ری که سیکی دهوی که سه لیه ی باشی بیی. که سنی که تاقهت بیی و له به یانییه وه هه تا شهوی به رده وام کار بکا. وردبین و هیدی. به هۆش بی و دل به کار بدا. هه روه کوو سلوچ. ئه و جۆره ی که سلوچ دلی به کار ده دا، سلوچ ورته ی لیوه نه دههات، دهست و چاوی جۆریک له

كاردا بوو كە دەنگوت ھەوريشم دەچنى. ئەو كارەش لەگەل تاقەتى عەباس يەك نەدەكەوت، چونكە نەيدەتوانى تاويك لە شوينى ئوقرە بگرى.

عەباس كەريزكەنى لە ھەورگەرى پىخۆشتر بوو؛ چەرچىيەتيشى لە كەريزكەنى پىخۆشتر بوو. كەسپەكەى خالى. كەريك و تيريك، ھىندى وردەوالە و گەشت و گەران. دارونەدارى مەولا ئەمان چوار كەللە قەند و چوار بەستە چايى و دە بەستە دەريزىلە و دە بەستە دەريزى دروومان و دوومەن نوقل و چل پەنجا دانە گەز و يەك دوو دەستە بازنى زەردى لە شارى دەكرى و لە كەرەكەى بار دەكرد و مىل رىگاي گوندەكانى داوينى (كئوھ سوور)ى دەگرت و دەروى. عەباس يەك دوو جار لەگەل خالى كەوتبوو، سەفەرى كردبوو، بەلام مەولا ئەمان ئەوى لە لاي خوى رانەگرتبوو. مەولا بە مېرگاني خوشكى كوتبوو عەباس دەست پيسە.

بەلام عەباس دەيزانى كە ھۆيەكەى شتىكى ديكەيە. ئەوھى كە مەولا ئەمان نەيدەويست عەباس لەسەر سفەرەكەى خوى ببينى. عەباس ھەقىشى بە خالى دەدا كە بەھانەى لى ديوھتەوھ و لەكوئل خوى كردۆتەوھ. مەولا ئەمان بە خوشكى گوتبوو:

«ناويرم چاوى لى خال كەم كورەكەت دوو سىر نوقل دەفرۆشى و پارەكەى دەنيتە تەنگەى باخەلى. زورى پىخۆشە شتەكان بە نەغد بفرۆشى!

جگە لەوھش، دەريزىلە و بازەنەكان بە خورايى دەدا بە كچان. ھەر ئەوھى بەھال بە دەمبىيەوھ پىكەنن ھىدى ھۆشى لە سەردا نامىنى و مال لەبەر چاوى سووك دەبى و ھەروا دەزانى با ھىناوييە! ھەر وەنازانى ئەم شتانەم بە خوينى دل و دەست ھىناوھ. دەترسم رۆژيك لە لاي كچىك پى ھەلخىسكى، گىرە و كىشەم بۆ ساز بكا و لەو گوندانە سەد پياوم بە تىلا و پەياغەوھ وەسەر بگىرئ و خورى شورم بكەن. ئەوھ ھىدى لە تامى دەردەكا؛ جاوھرە ئەو كەرە لەو قورپاوھ دەرهينەوھ!»

قسەى خالە ئەمان بىجيش نەبوو. كچانى ئەو ديھاتانەى سەروو زور روو ھەلمالو بوون. چارشىويان ھەر بە سەردا نەدەدا. زوريش دەم بە پىكەنن و روو خوش بوون. بە كۆمەل دەھاتن بۆ شت كرين. دەورى وردەوالەكەيان دەدا و بە

پىكەنن و ناز و نووز عەباسيان گەرم دادىنا. عەباسيش بەجارى دەست و پىنى خوى ون دەكرد و كچان دەريزىلە و قردىلە و بازەنەيان پاشقول دەدا و ناز و بزەيان بۆ دەنواند.

جاريكيشيان عەباس و خالە ئەمان دەمقرەيان لى پەيدا بووبوو. لە چۆلگەيەك. خالە ئەمان لە دىن دەرچووبوو، لە خىزەلانىك عەباسى كىشابوو بە عەرزىدا و گوتبووى دەبى ھەموو گيانت بگەرئيم. تەنانەت كونى لووتيشت!
گوتبووى:

«تۆ خريكى ئەو دوو قرانە پوولەشم بە با دەدەى؛ خەريكى نابوتم دەكەى ھەتيوھ ھەرام خۆرە. ئاخە من لە دەست تۆ قورى كوي بەسەردا كەم؟»

عەباسى رووت كردبووھ. رووت وقووت. تەواوى كەلنى پىنە و پزووى جلەكانى پشكىنيوو، تا ئەوھى لە پزووى ژير پاتۆلەكەيدا، لە نيو پۆلى رشك و ئەسپىدا دوو تمەنيەكى كاغەزى دەرهينابوو. عەباس بە سەر و لاقى پەتییەوھ جلەكانى لە باوھش گرتبوو و بە شوين خالىدا ھەلاتبوو و پارا بۆوھ:

«بەخودا، بە خوينى گەرووى ئىمام حسين ئەو دوو تمەنيە ھى خۆمە. بە قومار بردوومەتەوھ!»

بەلام خالى باوھرى پىنەكردبوو. ھەرەشەشى لىكردبوو:

«ئەگەر ئەمجارە وەشوينم كەوى، دەست و لاقت دەبەستم و ھەر لەو چۆلگەيە فرىت دەدەم با قەل و دال چاوت دەرهينن.»

ھەر بۆيە عەباس ددانى بەخۆيدا گرتبوو ورد بە دوای خالى و كەرەكەيدا گريابوو. سلووچيش كە ھىچكات لەگەل خالە ئەمان نيوانى خوش نەبوو، ھەروا كە خەريكى ھەورگەرى بوو، گوتبووى:

«ئەوھ كارت كرد! خالت كاسپى فير كردى! ئەگەر گوشتى كەرت نەخوارد بى، تازە وەدوای خالت ناكەوى. وەرە مل بدە كارەكەى خوت و باو باپيرت و تىكەيەك نانى حەلال پەيدا كە!»

بەلام عەباس جوايى نەدا بۆوھ و پەشيمانيش نەبوو. ئىستاش بىرى ھەر لە لاي كچانى ديھاتى سەروو بوو و ناز و بزەكانيانى لەبەر چاوانەدەچوو:

«بئ دینانه هه موو ده تگوت شه کی کالن، قلانه ده که ن!»

میرگان به دهستیکی ته نه که ی ژیله مو و به دهسته که ی تری دهستی کچه که ی گرتبوو، پئی نایه حه وشه. عه باس تارماییه که یانی ده دی. هاجهر تازه کولی گریانی هه ستابوو. به رز نا، له بهر خویه وه ده گریا. دایکی مه چه کی گرتبوو و به دوا ی خویدا راپده کیشا. هاجهر جار جار پئی ده چه قاند. جوړیک ترس، ترسی براگه وره که ی، ئه ژنوی وه له رزه خستبوو. ئه گهر چی خوی دابوو په نای دایکی، به لام دیسان ترسی له دلدا بوو. پئی ده چه قاند و ئوقره ی لی هه لگیرابوو. ئه وهش زیاتر رقی میرگانی هه لده ستاند. ههر بویه هیشتا نه گه یشتبووه مالی عه باسی وه بهر جنیو و قسه داو ئه وه ی به زمانیدا هات پئی گوت:

- ئیستا له کوئییه ئه و به چکه شبره؟! له کوئییه به ملی وردی؟ بوته نیری وردی مال. پئی ده لیم پووتیک چهن سیه یه. چاوی منی دوور دیوه و هار بووه، ها؟ له کوئییه ئه و برا که لپه سه گه ت؟!

ئه براو سه ری له بن لیفه که ده رهیناو گوتی:

- نازانم. به یانیش ئه و گوچکه ی منی ئاوا به ددان جاوی.

ئه وهش ئه وهنده ی دیکه میرگانی ئاله تی کرد. عه باسی جنیو باران کرد. عه باس خهریک بوو ده بووه کو سپیکی گه وره له ژیانی میرگاندا. نه ده بوو بیلی له وه زیاتر پئ داکیشی. هه تا زوه ده بوو لایه کی به لایه کا بخا. له و ماله دا ده بوو گه وره تر یان میرگان بئ یان عه باس. تا سه ره چه رمه که ئا و نه یبردوو. میرگان نه ده بوو بیلی کو سپی له سه ر پئ ساز بئ. مندالوچکه یه کی بسته بالا خهریکه خویان لیده کاته شیر. خهریک بوو منداله کانی میرگانی به جارئ چاو ترسین و چاو شوړ ده کرد.

میرگان ته نه که ی ژیله مو که ی له پال کوانوو که داناو خوی کرد به کولیندا، به شیشه ی ته ندوو ره وه هاته ده ری. راپکرده ته ویله و نیو ئاخوړ و که لین و قوژبنه کان گه راو هاته ده ری گوراندی:

- ئه وه له کوئییه، ریوییه حیزه؟! ئه گه ر پیایوی وه ره ده ری خوتم نیشان بده تووتکه سه گی ناجسن!

عه باس له قوژنیک ده ره پری و به دیواره که دا هه لگه را. میرگان تارماییه که ی دی و هه رای کردی، به لام بهر له وه ی میرگان بگاته سه ری عه باس گه یشته سه ر دیواره که و خوی گه یانده سه ربان، میرگان له بهر دیواره که دا به توور په ییه وه گوتی: - تووتکه سه گ! جار یکی دیکه ده ست له مندالم هه لینیته وه داغت ده که م! هیدی ئه وه به میشتکدا بچی و له بیرت بئ!

عه باس بئ ئه وه ی جوابی دایکی بداته وه، سه ربانه و سه ربان هه لات. له وسه ره سه رما زیاتر چزووی داده گرت؛ به لام ههر ده ستی میرگانی پینه گا به سیه تی. میرگان ده ستی دا لیفه که، له گوئ ته ندوو ره که هه لیگرت و به ره و وه تاغه که پویی:

- ئه مشه و هک سه گه به ره لالا له سه ربان و کولان هه لله رزه ئه وه گوړت بئ! میرگان خوی کرد به وه تاغه که دا و تایه قورسه که ی درگا که ی پیوه داو شه وژنه ی خسته پشتی. هاجهر هیشتا ده له رزی. میرگان لیفه که ی به شانی کز و لاوازی کچه که یدا داو به و شیشه ی به ده ستیه وه بوو ژیله مو ی نیو ته نه که که ی شیواند. پاشان شیشه که ی فریدا په نا دیواره که و ده ستی کرد به جئ داخستن. ده بوو جیگا کان به ده وری ته نه که سه گه که وه داخا. وه ک شه وانی دیکه. میرگان کورسییه نیوه سووتا وه که ی له سه ر ته نه که سه گه که دانا و لیفه یه کی به سه ر دادا. هاجه ری برده سه ر جیگا که ی و جوان دایپوشی. پاشان لاقی ئه براوی گرت و کیشایه بن کورسییه که. فووی له چرا پیوسوژه که کرد و هاته سه ر جیگای راکشا.

له ژیر بنمیچی ویک هاتووی وه تاغه که دا شه و دوو هینده ره شتر بوو. چونکه زستانان سه ری کولوا که کانیشیان ده نایه وه، هیچ درز و ده لاقه یه ک نه بوو که چاو بتوانئ بارستایی ره شی تاریکی کون بکا و بگاته ئاسمانی به رین و خوی بگه یه نیته ئه ستیره یه ک. له ژیر بارستایی قورسی شه ودا له شی میرگان هیشتا ده له رزی. لاقی و ده ستی و دلئ ده له رزین. ئوقره ی لیبرابوو. قامکی به نیو قژی نه رمی کچه که یدا کرد و سرتاندی:

- زوری لیدای؟

هاجه ر گوتی:

- پیمنه گوت. هیچم پینه گوت:

میرگان سهری کچه که ی به سنگییه وه گوش ی و ههستی کرد شتیک وهک دووکه ل له دلی ههستا، به نازای نه نامیدا گه پراو ئیستا دههات له چاو و گه رووی دارژی. لیو و پیلووی وهله رزین که وتن. به لام میرگان به رگری له ته وژی نه شه پوله کرد. نهیده ویست قولی گریانه که ی هاجر بشله ژینی. ماته م خانه ی پیخوش نه بوو. هه ر بویه سهری هاجر ی به رداو ههستا. خوی کرد به کولیندا و مشتیک گهنم هینا، خزا ژیر جیگا که یه وه و نیوه ی کرده مشتی هاجر وه و گوتی:

- سبه ینی ئارد پهیدا ده کم. خومان ته ندوور داده خهین.

ویستی توی ئوقره بگری. به لام به جار ی ئاراو قارای لیهه لگیرابوو. که وتبووه دل وریزه. دلی بو هه زار لا ده چوو. زیاتر له هه موو شتیک عه باس بووبوو هوی ئازاری. ده ری سارد بوو. وشکه سه رمای قافر. توله خوی نه ده گرت. ئیستا نه مندالو کچه یه چده کا؟ ده نگیشی نایه؟ میرگان چاوه ری بوو عه باس نووزه ی بی له سه رمانا. بگری. جنیو بداو خو بدا به درگا که دا. به لام عه باس وای نه ده کرد. نه ی چی ده کرد؟ چووبوو بو کوئی؟ بو سه ر و سو رخی نه بوو؟

میرگان دلی پیوه بوو ههستی و وهدر که وئ. دهستی بگری و بیهینیتیه وه ژووری. به لام شتیک که نهیده زانی چییه، نهیده هیشت. رهنگه بو نه وه بی که نهیده ویست خوی سووک بکا. یان قسه که ی خوی بی با یخ بکا. نهیده ویست هه ره شه و گوره شه کانی به هیچ ده رچی. گیری خوارد بوو، به ده ست خوییه وه پیوه بووبوو. دلی قوفل ده بوو. نهیده ویست به دهستی خوی کوره که ی ئازار بدا و دهیدا. نهیده توانی نه و ئازاره تامل بکاو تاملی ده کرد. نه وه خوی زور به ژانتر بوو. نه وه ی که خه ریک بوو ئوقره بگری و پوخی نهیده ویست. یانی دوو جار خوی بریندار ده کرد. یه کیان نه وه که به ده ست کوره که یه وه ئازاری ده کیشا و یه کیشیان ئازار دانی کوره که ی ئازاری ده دا. نهیده زانی چیکا؟ نه گه ر بانگی بکر دایه ته مالی، ئیتر عه باس هیچکات قسه و جنیو و توورپی و فه رمانی میرگانی به هیند نه ده گرت. نه گه ر ئاواش بوایه، ده بوو هه تا به یانی خه می کوره که ی له دلدا بی و له ناخه وه هه لکزی و ددان به جه رگیدا بگری. نه گه ر هاجریشی به دوا دا بنار دایه، عه باس

نه وهنده وریا بوو بزانی فیرکراوی دایکیه تی. بویه ته نیا شتیک که به و کاته ی نه و زیاد ده بوو، دوو رووییه کی بی فایده بوو. نه وه ش میرگانی به جار ی گرفتار کردبوو.

دل ه کوته ئوقره ی لیهه لگرتیوو. له په ستا له نیو جیگا که یدا نه مدیوه و دیوی ده کرد و ددانی له لیواری لیفه و بالنجه که گیر ده کرد.

به لام چوون دهیتوانی تا قهت بیینی؟

میرگان ههستا و به پیندزکه به ره و درگا که خشی. هیواش و بی چر په شه و ژه نی لابر د و تاویک گوئی راداشت. خه به ریک له عه باس نه بوو. ته نانه ت ترپه ی پی. ته نانه ت ترپه ی دلی ده ویست بتوانی جار یک هه را له کوره که ی بکا، به لام نهیده توانی. نه ویست که بتوانی. هاوار هه روا له سینگی میرگاندا قه تیس بووبوو. ناچار رویشته وه سه ر جیگا که ی و پراکشاو چاوی ئاواله تر له پینشو و له درگا که بری.

ئیستا میرگان هیچ ئاواتیکی نه بوو جگه له وه ی که لینی درگا که بکریتیه وه و عه باس بیته ژووری. بیته ژووری به جنیودان. بیته ژووری و ولات به یه کدا داو ئاور له ماله که به ردا. بیته ژووری و ده ست بکا به لیدانی دایکی. لیدایه قه ینا کا. هه ر بیته وه ژووری!

هاجر پرسی:

- دایه سکلت له کوئی هینا؟

- له جه حه ندهم!

به ندی چوارهم:

وشکه سه رما، له سه ر سهر بانه گومبه زییه کانی زهمینج، عه باسی هه لده لهرزاند. با ده لینگى شه وواله که ی ده شه کاند و ئه ویش راست له جی خوی چه قیوو و هه ر دوو ده ستی کردبوو به ژیر باخه لیدا. له رزیک دایگرتبوو. که شه قه شه قی ددانی ده هات. ورده ورده خه ریک بوو ئاو به چاویدا ده هاته خوارى. پشتی کرده با و له په سیویکی نیوان دوو سه رباندا هه لتووته کا و خوی کوشمه له کرد. به لام ئه و سووچی سه ربانه په نابایه که نه بوو که بتوانی شه وی لی پوژ بکاته وه. که وایه ده بوو کاریک بکا. جیگایه که، ده بوو جیگایه کی گهرم بدوژیته وه. به لام که سیکی وه که ئه و، له و کاته ی شه ودا، ده یوانی له درگای کی بدا؟ کی درگای له عه باسی میترگان ده کرده وه؟... ده بوو که سیکی وه که خوی په یدا بکا. مالی پووره سه نه م! به لام نا. ئه وی جیگای خه و نه بوو. چونکه ئه و که سانه ی هاموشوی مالی پووره سه نه میان ده کرد یان قومار باز بوون یان تلیاکی. بو میتر مندالیکى وه که عه باس، له شه ویکی وادا، ئه وی جیگا نه بوو. ئه گهر بیتوانیبایه هه تا ده مه و به یانی تا قهت بینى، رهنگه بیتوانیبایه بچیته توونی گهرماوه که ی عه لی گه ناو و چاویک گهرم بکا. به لام هه تا نوژی سبه ینى که عه لی گه ناو گهرماوه که ی ده کاته وه، توله ش ناتوانی تا قهت بینى. عه باس که وته بیرى ئه وه ی خو بکا به ته ویله یان ئاغه لیکدا و به هالاوی مانگا و مه پ خوی گهرم بکاته وه. به لام له م وه رزه دا و له سالیکی ئاوا ره شدا له وانه بوو تو مه تی دزی له که سیکی وه که کورى میترگان بدن. ئه وه ش ئیتر به هیه چ شتیک پینه نه ده کرا. نا! ئه و کاره ش ری ئه قل نه بوو. ته نیا جیگایه که مابوو. ژیرخانه که ی حاجی سالم، له قوونه بانى مالی عه لی گه ناو و دیوار به دیواری ئاغه له که ی کوخا نه ورؤز.

عه باس هه ستا و له سه ر ده ست و پی به نه رمى سه ربانه وه و سه ربان وه ریکه وت. وه که پیشیله یه کی ره ش به پندزکه ده رپوی نه کا گوچکه یه که ترپه ی پی بیستی و زمانه لیکى لی وه کار که وی و هاوار هه ستى.

«به م نیوه شه وه، له سه ربانى ئیمه چی ده که ی نیره که ری سه گباب؟! مه گین خوت شه ره ف و ناموست نییه؟»

هه رسات له وانه بوو که سیکی ئاوا به سه ریدا بگورینى. بویه ده بوو پیشیله ئاسایی بروا که یشته سه ربانى مالی عه لی گه ناو راوه ستا و ته ماشای کرد.

پیوسوزه که ی حاجی سالم هیشتا دایبسا. عه باس ده یزانی که پیره پیوا درهنگ ده خه وی. هیشتا ش که سه ره تای شه و بوو.

له پر عه باس دیتی تیه کی درگای وه تاغی شانیشی کوخا نه ورؤز جیره ی هات و به دواى ئه ودا کوخا به له نته ریکه وه و عابایه که به شان وه له قالد رمه کانی هه یوان هاته خوارى. عه باس گوئی له دهنگى موسلیمه بوو له ژیرخانه که وه بوله ی ده هات و به گله یی و بناشته وه ده ییرسى:

- به م شه وه بو کوئی؟! به م که شمو نه شمه وه وه ریکه وتووی؟ بو کوئی؟!

کوخا بن ئه وه ی گوئی بداتى، گوئی:

- ده چم بو مالی میرزا حه سه ن، زاواى ئاغا مه له ک.

نه که له گه ل موسلیمه ی بن، که پنی نایه دالانه که له به ر خو یه وه گوئی:

- ده ممان شل بوو هینده مان له سه ر ئه و مه کینه یه چه نه لیدا... ده ترسم ئاخیریش...

شه قه ی پیکدا درانى درگا قورس و گه وره که ی حه وشه، پرته و گله یی کوخا

نه ورؤزی له خو یه وه پیچاو عه باس سه ری وه ر سووراند و چاوی له ژیرخانه که ی

حاجی سالمی باوکی موسلیمه برى. شه وقى کزی پیوسوزه که ی حاجی سالم، له

درز و که لینی درگا که وه شه به قی دها. عه باس چاویکی له به ر پی خوی کرد. بن

ئه و دیواره ی ئه وی له سه ر بوو، ته پو لکی خو ل و خو له میش بوو. عه باس بازیدا

خوارى و تلاسکه ی به ست و که وت، هه ستایه وه خو ی ته کاند و له بن دیواره که

خوی مات کرد.

دهنگى حاجی سالم له نیو ژیرخانه که وه هه ستا که به سه ر کوره که یدا ده هات:

- ولاخ! ئەو دۆخینەت بیهستە! ڕووت و قووتی جوان نییە، پانیر! ئەو دۆخینە میراتییەت بیهستە! ئەمشەو کارمان هەیە. گویت لە شەقەیی درگاکی مائی میردەکی خوشکت نەبوو؟ کویتا ڕۆیشت؛ ڕۆیشت. من لە دلی داوم که چووہ بۆ مائی یه کی له شه ریکه کانی. ئەو دۆخینەت بیهستە حەرمازاد؟! مەگین چەن هەزار ئەسپی لە پزووی شەرۆالە که تدا هیلانەیان کردووہ؟! هەر خۆت هەلە کړینی!

موسلیم به ناقایلی گوراندی:

- ئەه... تۆش...

عەباس لە بن دیوارە که وه خۆی گەیانده پەنا ژیرخانە که و پشتی به دیوارە که وه دا.

ئەگەر باوک و کور بیانەهوی بینە دەری لە مائی، ئیتر عەباس چۆن دەتوانی ببیتە میوانیان؟

حاجی سالم هەر وا دەنگی دەهات:

- بیبەستە، دۆخینە که ت بیهستە ولاخ! بەسە ئیتر؛ سبەینیش ڕۆژی خودایە. دەبی ڕۆین. بەرەو بژیو. ئەمشەو، دەولەمەندەکان لە دەوری یه کتر کۆ دەبنەوه و تۆ دەبی بتوانی بژیوی حەوتەیه کی خۆتیا لیهه لکړینی. دەلیم دۆخینە که ت بیهستە ولاخ!

- به چاوان... به چاوان... باوه گیان لیم مە دە به سەر چاوا!

حاجی سالم به عەبای شۆر و پینه پینه یه وه، به دار دەستە خوار و خێچە که یه وه، به کوورە کوور لە درگا که هاتە دەری و لەبەر درگا که سەری بەرەو ئاسمان هەلپری:

- خودایە به هومیدی تۆ. ئەگەر منت هەژار و نەدار کردووہ. خەلکی ناھومید مە که و بیان دەیه! ئەگەر دەستی منت بەستووہ. دلی خەلکی فراوان که...

وہرە دەری ئیتر کہری خودا!

موسلیم هەر وا که دەستی به دۆخینە که یه وه بوو هاتە دەری و گوئی:

- نابی باوه نابی! ناخەر ناتوانم باوه گیان!

حاجی سالم به جنیودان، لەبەر پیتی پیتخاوس و گەرەهی کورە که یدا چۆکی دادا، دۆخینە که ی لە دەستی کورە که ی دەرھینا و لەگەل ئەوہی خەریکی بەستنی بوو تووک و دۆعای لیدە کرد:

- خودا تۆلە ی منت لی بستینی، بۆ ئەو هەموو دەر دە ی به منی دە دە ی!

دەستت شکێ ولاخ. ئەوہ سی سالت تە مە نە کور ی کہر، هیشتا نازانی دۆخینە که ت... لا الہ الا اللہ! ریکە وه ئیتر! زوو به زوو دە ی!

موسلیم به دوا ی باوکیدا کہ وتە ری و پرتاندی:

- زۆرت... باوہ...! باوہ... زۆرت...

حاجی سالم وەرگەر پايه وه و گوئی:

- قوزەلقورتی باوہ. چی زۆرم؟!

موسلیم گوئی:

- زۆرت توند کردووہ. زۆر توندە. گریی دۆخینە که م دە لیم.

حاجی سالم کہ وتە وه ری و گوئی:

- وەرە بزائم! خۆی و ردە و ردە شل دەبیتە وه. دۆخینی موو خزە، زوو که دە ی ولاخ!

- باشە! باش! ئەوہ هاتم!

باوک و کور لە کہ لاوہ که چوونە دەری و عەباس پشتی لە دیوارە که کردووہ و به ناچاری وه دوايان کہوت. خۆ دەشیتوانی به دزییە وه خۆ بکا به ژیرخانە که داو هەتا باوک و کور دەهاتنە وه لیفە و پلاسەکانیان لە خۆیە وه بپنچی و تۆزی خۆی گەرم بکاتە وه. بەلام بی ئیختیار به دواياندا خشی.

عەباس پیتی وابوو حاجی سالم بەم شەوہ شتیکی هەلناوہ که وا موسلیم به دوا ی خۆیدا کیش دەکا.

حاجی سالم و موسلیم - باوک و برای موسلیم - لە پشت مائی کویتا نەورۆز لە ئاغەلە کونیکدا. لە ژیر میچی داھاتووی تەویلە یه کی شیدار دا دەژیان و نانە زگیان لەم و لەوہو پیندە گە یشت. ئەو کارە ی که ئیستاش حاجی سالم به دوا یه وه بوو، هەر ئەو پارووہ نانە بوو. کەس نەیدیبوو. بەلام دەیانگوت حاجی سالم پر

تاقەيەكى گەورەى كۆنە كىتىب ھەيە. زۆر لەو كاتە تىنەپەرىپوو كە حاجى سالم شانامەيەكى خەتتى گەورەى دەنایە بن باغەلى و دەچوو پەنا دیوارى مزگەوتەكە و گۆچانە گرى گرىكەى بە دیوارەكەو ھەلدەپسارد و شانامەى بۆ خەلكى زەمىنج دەخویندەو. بەلام لەو دوايیانەدا ئىتر چاوى سۆمابى نەمابوو شانامە يان كىتیبى دىكە بخوینیتەو. ئەو بوو كە ئىتر (ویدەچوو) كىتیبەكانى لە نىو تاقەكەدا تۆزىان لىنىشتى:

- ئەو گۆچانە بگرە، موسلىم!

- باشە باو. بە چاوان. بىنە. گۆچانەكەم بدەيە...

- باشە! ئىستا دەستم بگرە و بە بن دیوار و دیواردا برۆ نەو ەك بکەوینە نىو چالۆچۆلەو!

- بە چاوان باوە گيان. بە چاوان.

- شەو زەنگە و دەلىنى دنيا لە قىل ھەلكىشراو!

- بە چاوان باوە گيان؛ بە چاوان. دەتەم. بتەم بۆكو؟

- بۆ مالى زەبىحوللا، مالى زەبىحوللا. ئەربابەتازەكان دەبى لەوى كۆبووبنەو!

- بە چاوان باوە گيان. مالى زەبىحوللا خان. زەبىحوللا خان.

موسلىم كورپى گەورە و يەسك ئەستورى حاجى سالم، ھەمىشە ھاوړى باوكى بوو.

حاجى سالمىش ەك كراسە كۆنەكەى بەرى، خووى بە كورپە شىت و ویتەكەى خوى گرتبوو. ھەموو بەيانىيەك كە حاجى سالم عەبا شوڤ و شپەكەى دەكرە بەر و گۆچانە خوار و خىچەكەى ھەلدەگرت و لە ئاغەلەكە دەھاتە دەرى. موسلىم ەك نىسى لە گەلىا بوو. ھەموو پۆژى لەگەل ئەوەى - ئەگەر بووبووايە - يەكى لەتىكيان نانى وشكى بە دەستەو دەگرت و بەرپۆ دەیانخوارد، بە مشتومر و قوونەشەر بە كۆلانەكانى زەمىنجا دەكەوتنە رى. گوچكەى خەلك خوويان بە جنىو و شەرە چەقەيان گرتبوو. چونكە ئەو شەرە چەقە بووبوو پلاس و راخەرى ژيانيان و لە سەرى دەژيان. ئەم شەرە چەقەنش ئاكامەكەيان دەبوو ئاشتى. دوو كەس ئەگەر ناچار بن پىكەو بژين، ئەگەر رەنگى يەكيش نەگرن خووى يەك دەگرن و لەوانەيە

وا خوو بە يەكتر بگرن نەتوانن بە بى يەك بژين. ھەر بۆيە ناتوانن لە كىشە و ھەراى - ئاشكراو شاراو - خۆ ببویرن. ەك ئەوەى بە كەندرىك بە يەكتەو گرى دابن و دەست و شان و لاقیان پىكەو شەتەك دابىتن و سەرى پەتەكەش بە دەست خۆيانەو بى. گىرۆدەى يەكتر. لەم گىرە و كىشەيەدا - كەویدەچى ناچارى بى - ئەگەر لە يەكتر نزيك ببەو دىق دەكەن و ئەگەر دووريش بکەونەو ترس داياندەگرى. ئەگەر سەرى گورىسەكەيان لە دەست نەترازى ئەم كىشمەكىشمە ھەروا بەردەوام دەبى. حاجى سالم و كورپەكەى بەرپدا رۆيشتنەكەيان كىشمە كىشم و قوونەشەرەكەشيان، لە راستیدا پەت و گورىسيك كە ئەوانى پىكەو گرىدابوو، ھەر ئەو دەمەقەرە و شەرەچەقەيە بوو. لە خوردوخەو و ھەلسوكەوتدا پىكەو كىشەيان بوو.

موسلىم ھەمىشە پىخۆشبوو لەبەر چاوى خەلكى شان بە شان و پىبەپى باوكى برۆا. بەلام حاجى سالم واى پىخۆش نەبوو. موسلىم شانى دەنا بە شانى باوكىيەو و حاجى سالم بە گۆچانەكەى دەيكىشا بە چۆكى موسلىمدا و دەيخستە دواى خۆى. موسلىم دەستى بە چۆكىيەو دەگرت و نىو چاوى تىكدەنا و لىوى كۆ دەكرەو و حاجى سالمىش بە زمانىكى شىرىن - ھەر وەكوو بۆى بووبوو عادت - بە كورپەكەى دەفەرموو:

«دوو شەقاو لە دوواو، گەلحو!»

موسلىم بۆ ھەزارەمىن جار، بە نىشانەى ناپەزايەتى دووپاتى دەكرەو:

«دە... دە... دەى...!»

بۆ ھەزارمىن جاريش دوو ھەنگاو لە دوواو دەپۆيشت و لەگەل ئەوەى كە مەوداى ديارىكراوى لەبەر چاو بوو بە دواى باوكىدا دەپۆشت.

- ئاخىرى كارى خۆت كرد، ھەرامزادا! ئاخىرى داخى دلى خۆت پى رىشتم، ولاخ! وەى... پىشتم!

لە نزيكى مالى زەبىحوللا حاجى سالم لاقى خزى بوو كەوتبوو خەندەكى بن دىوارىكەو، گۆچانەكەى بە دەست موسلىمەو بوو و پىرە پىاو لە نىو چالەكەدا

به ملاو ئه ولادا که وتبووه چنگه کرکی. موسلیم گۆچانه که ی بۆ نیو چاله که راداشتبوو دهیگوت:

- باوه گیان... باوه گیان... بیگره! سهری گۆچانه که بگره. بیگره با دهرتکیشم.

- چاوم نابینی ولاخ! نابینم! بۆ کویری نازانی چاوم نابینی؟!

- بیگره ئه وه تا لیروه، داره که لیروه یه، ها.

- ئاخ... ئاخ... تووتکه سهگ... بۆ داره که له لاجانگم ده کوتی؟ لیتمه ده! لیتمه ده کورم! عه مر دریژ نه بی!

موسلیم پیده که نی. قاقا پیده که نی. پیره پیوا له نیو چاله که دا، بۆ هه موو لایه ک دهستی ده کوتا و به دوری خۆیدا ده خولاوه و جنیوی ده دا. موسلیمیش داره که ی به سه ر سهریدا ده گیزاو جار جار له ریش و لاملی ده کوتا و قاقا پیده که نی. حاجی سالم ئیتر تاقه تی لیبرابوو و ئه مجاره که وتبووه پارانه وه:

- ئازارم مه ده کورم! ئازارم مه ده خودا به ردارنییه، ئازارم مه ده، تکات لیده که کم

ها، ئازارم مه ده. ئه مشه وه له م کهنده لانه دا له سه رمانا قرم دئ. ئازارم مه ده. بی

باوک ده که وی ها موسلیم، له گه ل تومه! ئاخ... بی باوک بووی موسلیم، بی باوک!

حاجی سالم له پال دیواری کهنده لانه که دا دانیشت و سهری کرده سهر ئه ژنوی و دهستی کرد به گریان. موسلیمیش له لیواری کهنده لانه که دانیشت و زووره زوور دهستی کرد به گریان و کیشای به سهری خۆیدا. که موسلیم داره که ی له دهست که وته خوارئ و که وته نیو خه نده که که وه، عه باس دلاودلی نه کرد و خوی خسته نیو کهنده لانه که وه گۆچانه که ی دایه وه دهست پیره پیوا، دهستی گرت و له وسهری کهنده لانه که وه هینایه ده ری و خۆل و خاکی عه باکه ی ته کاند.

حاجی سالم گوتی:

خوا هه روا ویلم ناکا. فریشته! خودای گه وره خدری زینده ی بۆ ناردم، خدری زینده! تۆ کیی کورپه؟ تۆ کیی به م نیوه شه وه. تۆ کیی؟ ئه ی ئه و شبری دایک

سه لیته یه، ئه و حه رامزادی دلره قه چوو بۆ کوئ؟!

- هۆ له وییه حاجی گیان، له ولای کهنده لانه که یه.

- نابینم خۆ، نابینم! شه و کویریم گرتووه، ئاخ... شه و کویریم گرتووه! تۆ کوره که ی میزگان نیت؟

- با، ئه وم حاجی گیان.

- به دهنگتا ده تناسم. به دهنگتا. یا خوا ته مه ن دریژ بی کورم. خودا توی بۆ

نه جات دانی من نار. ده زانم. تۆ... تۆ... خدری زینده ی. به لام ئه و... ئه و ئه و

حه رامزاده یه کوا؟ موسلیم!

موسلیم له پیشه وه هه لده هات و ده پارایه وه:

- لیتم مه ده باوه، لیتم مه ده. تۆ گیانی خۆت لیتم مه ده. باوه گیان.

- لیتم ناده م، راوه سه ته. نامه وی له وی بییه ئابروو به ره. راوه سه ته!

- باشه باوه گیان، باشه. راوه وه ستم، به چاوان!

عه باس سهری داره که ی گرت و دایه ده ست موسلیم. موسلیمیش به ره و مالی

زه بیحو للا وه ریکه وت.

له ته ویله که ی مالی زه بیحو للا وه هۆره ی مانگا ده هات. موسلیم باوکی له بن

دیواره که راگرت. حاجی سالم فه رمانی دا:

- له درگا بده!

موسلیم له درگا که ی دا. دوا ی تاویک زارای خوشکی زه بیحو للا درگا که ی

کرده وه. حاجی سالم گوتی:

- له کوئییه کچم؟

له مالی میرزا هه سه ن، زاوای ئاغا مه له ک.

حاجی سالم به موسلیمی گوت:

- با بروین ولاخ! خۆ گویت لی بوو!؟

موسلیم گۆچانه که ی کیشا تا کوو حاجی سالم بیا بۆ مالی زاوا که ی ئاغا مه له ک.

عه باس له په نا درگا که ی مالی زه بیحو للا هه روا راوه ستابوو. زارا ویستی

درگا که داخاته وه عه باس هه لاته پیشی:

- گویم له دهنگی بۆره ی مانگا که تان بوو!

- خه ریکه ده زی.

- بچم ئاگام لینی بئی؟

- نا، خۆی ده‌زی..

- بچم زه‌بیحو‌للا بانگ بکه‌مه‌وه؟

درگا‌که داخراو عه‌باس له کۆلانه‌که ماوه. رینگایه‌ک نه‌بوو جگه له‌وه‌ی بر‌وا بۆ مائی زاواکه‌ی ئاغا مه‌له‌ک.

موسلیم و حاجی سالمیشیان ری نه‌دابوو بچنه وه‌تاغ. باوک و کوپ له بن دیواره‌که کز دانیشتیبون. عه‌باسیش له په‌نای حاجی سالم دانیشت. حه‌وشه‌که تاریک بوو. دوو تاله‌ تیشک له که‌لینی درگای مدبه‌قه‌که‌وه به‌حال ره‌شایی شه‌وی کون ده‌کرد. دیار بوو ژنه‌که‌ی و دایکی میرزا حه‌سه‌ن له مدبه‌ق خه‌ریکن. عه‌باس چاوی لیبوو که حاجی سالم مه‌چه‌کی موسلیمی گرتبوو و بۆنی هالاوی مدبه‌قه‌که‌ی له دووره‌وه هه‌لدمژی.

پیاوه‌کان - که ده‌نگیان ده‌بیسترا - له شانشین به‌ ده‌وری کورسیه‌که‌وه دانیشتیبون و ده‌مه ته‌قه‌یان بوو. عه‌باس به‌ جوانی ده‌نگی هه‌موویانی لیک ده‌کرده‌وه:

- ده‌زانم. ده‌زانم. وه‌ک رۆژ لیم روونه که ئه‌و ژنه‌تیوه مسه‌کانی شارده‌وته‌وه؛ له جینگایه‌ک دابینی کردوون. من ئه‌و جادووبازه ده‌ناسم!

- ده‌بی راوی شیر بکه‌ی سالار عه‌بدوللا. بۆ ئه‌و چوار کوته مسه‌ بۆچی ئاوا خۆت هه‌لده‌کوشی؟!

- داخم لیدی میرزا خان داخ! پیاو ئه‌گه‌ر هه‌زار تمه‌ن له مامه‌له‌دا زه‌ره‌ر بکات ئه‌وه‌نده‌ی داخ لیتایه، که تمه‌نیکی لی ون ده‌بی. ئیستاش من ده‌لینی ئه‌و مسانه‌م لی ون بووه! بریا ملم بشکایه، ئه‌گه‌ر ئه‌و رۆژه یه‌خه‌ی سلووچم بگرتایه و هه‌مووم لی بستاندبایه، یستا ئاوا... ئاخ‌خ... ئیتر ده‌بی پشتی ده‌ستی خۆم داخ که‌م و پیاوه‌تی له‌گه‌ل شتی وا نه‌که‌م.

کوێخا نه‌ورۆز هه‌لیدایه:

- له‌وه گه‌ری سالار! با بچینه سه‌ر باسی که‌ر و تیپه‌که‌ه. کاره‌که‌ی خۆمان

گرینگه.

که‌ربه‌لایی ئیوه فه‌رموون بزانه‌م ده‌لین چی؟

که‌ربه‌لایی دووشه‌مه‌ نه‌کرد. به‌جیی ئه‌و میرزا خانی زاوای ئاغا مه‌له‌ک هه‌لیدایه:

- تۆ هیشتا له که‌ربه‌لایی نه‌گه‌یشتوی کوێخا؟! ئه‌و قسه‌یه‌ک سه‌د جار له ده‌میدا ده‌کولینی و ده‌یه‌ینی و ده‌ییا، جا نیوه‌ی ده‌داته ده‌ری. ئه‌ویش له دوا‌ی هه‌موو که‌س!

سالار عه‌بدوللا گوتی:

- باوکم دلی به‌و کاره‌ خۆش نییه.

پاشان چاویکی له که‌ربه‌لایی دووشه‌مه‌م کرد و گوتی:

- ئه‌وه له‌لای خۆشی ئه‌وه ده‌لیم، ئه‌و دلی به‌و کارانه‌وه نییه.

زاواکه‌ی ئاغا مه‌له‌ک گوتی:

- یانی دلی نایه‌ پوولی به‌سته‌زمانی خۆی بۆ ئه‌و کارانه‌ خه‌رج کا، نا؟

سالار عه‌بدوللا وه‌لامی دایه‌وه:

- ئه‌وه‌تا. ئاکامه‌که‌ی لی روون نییه. هه‌ر له ئه‌وه‌لیشه‌وه، دوا‌ی ئه‌وه‌ی

وشتره‌کانی فرۆشت، په‌له‌یه‌ک زه‌وی و نۆره ئاویکی پی نه‌کپی. خۆ ئه‌وه‌ش

هه‌موومان به‌ باشی ده‌زانین!

زاواکه‌ی ئاغا مه‌له‌ک پرسیی:

- خۆت چی، سالار؟

له‌و تۆزه بیده‌نگییه‌دا که که‌وته نیوانیان، عه‌باس خۆی گه‌یاند به‌ر درگای

شانشینه‌که و سالار عه‌بدوللا له جوابی میرزاخاندای گوتی:

- من؟ من وه‌رزییم. غه‌یری ئه‌وه‌ش کاری دیکه‌م نییه.

- ده‌توانی چه‌نده شه‌ریکایه‌تی بکه‌ی؟ چه‌ن سه‌عات؟

- چل سه‌ر له مه‌ره‌کانم ده‌فرۆشم. پاره‌که‌ی هه‌رچه‌ندیک بوو بۆ ئه‌و کاره‌ی

داده‌نیم.

- تۆ چی زه‌بیحو‌للا خان؟!

زه‌بیحو‌للا لئوه قه‌له‌شیوه‌کانی پیکدا هیتاوی گوتی:

منیش کر و کاشیک ده که م. رهنگه بتوانم بیست هه زاریک جور که م. بیست هه زار تمه ن. له راستیدا نیوهیم بۆ زهماوه نده که م دانابوو و نیوه که ی دیکه شی دهمویست مامه له ی پینکه م. به لام هه رچی ده بی با بیی. من ئەم کاره ده که م.

ئێستا عه باس لایه کی دهموچاوی ره قه له و سمیلی رهش و باریکی زاواکه ی ئاغا مه له کی له بهر شه وقی چراتورییه که لی دیار بوو. زاواکه ی ئاغا مه له ک قوونچکی جگه ره که ی له پال که شه فی سهر کورسییه که کوژانده وه و گوتی:

- کوئخا... تۆش حه تمه ن... سی چل هه زاریکت بۆ جور ده بی!

کوئخا نه ورۆز پیا له چاییه که ی کیشا بهر ده می خۆی و نوقلیکی خسته ده می و گوتی:

- باوه ر ناکه م ئەوه نده م بۆ جی به جی بی، به لام فکریکی بۆ ده که م.

- هه رچۆنیکه ده بی مه علومی که ی یه کی چه نده مان بۆ هه لده سوو ری. ئیمه به و پارهی وه ده توانین قۆل هه لمالین و داوای وامیش له ئیداره ی کشت و کال بکه ی ن. کوئخا نه ورۆز بهر له وه ی و لامیکی رۆشن به میرزا خان بداته وه پرسی:

- بیرتان له زهوییه که کردۆته وه؟ ده بی له ئیداره ی داراییه وه بی ن و چاویان به زهوییه که بکه وئ. ئەوان ده بی مه علومی بکه ن ئەو زهوییه به کاری لیدانی نه مامی پسته دی یان نا. چونکه پسته کاری له م ناوچه یه نۆبه رانه یه.

دهوله تیش هه روا له خۆرا پوول و پارهی خۆی له ئاو ناکا. ده زانن خۆ؟

زاواکه ی ئاغا مه له ک ئیستیکی کرد و پاشان گوتی:

- کوپی ئەو پیاوه نه مرئ. ده بی زهوییه کی به قه وه ت و باش نیشان فه رمان به ره کان بده ی ن. ئیمه که لی ره کۆ بووینه وه، بۆ ئەوه یه مه زراکانمان به پال یه که وه یه. به لام زهوییه کانمان رهنگه بۆ ئەو کاره باش نه بن و عه بییکیشیان هه یه.

- عه بیه که شیان ئەوه یه ئیمه ده مانه وئ له و زهوییه نه دا کشت و کال بکه ی ن و هه ر له و زهوییه نه شدا به ره م و داها ت کۆکه ی نه وه. ئیمه خۆ ناتوانین ده ست له کشت و کالی گه نم و جۆ و په مۆ و زیره و کاله ک و شووتی هه لگرین و ئەوه ی زهویمان هه یه بیکه ی نه پسته و پاشان ده سته و ئەژنۆ هه تا حه وت سال له په نا نه مامی پسته

دانیشین! ئەوهش به جی خۆی، نه مامی پسته زهوییه نه رمانی ده وئ. خۆ له زهوییه خیزه لانداناکرئ نه مامی پسته لیده ی!

زاواکه ی ئاغا مه له ک گوتی:

- منیش مه به ستم هه ر ئەوه یه کوئخا. بۆ ئەوهش بیرم هه ر له لای خوا زهوییه کانه.

- خوازه وئ؟!

که ره لایی دووشه ممه به دوای قسه که ی ئاغا مه له ک دا چه زه یه کی ها تی.

زاواکه ی ئاغا مه له ک گوتی:

- بزته دیتی که ره لایی؟! به لی، خوازه وئ. کلکه ی زهوییه کانی ئیمه و زه بیحو للا و به ربینا و زهوییه کورده که ت له گه ل خوازه و بییه کان پیکه وه ن و ده توانین به ئاسانی له سه ر ئەو زهوییه نه پی راکیشین.

که ره لایی دووشه ممه گوتی:

- خوازه و بییه کان هه موو به ده ست فه قیر و هه ژاران ه وه ن.

زاواکه ی ئاغا مه له ک گوتی:

به ده ست خه لکه وه یه، به لام خۆ هی خه لک نییه!

- ئە ی هی کییه؟!!

- هی خودایه. ناوه که شی به خۆیه وه یه.

- ده ی باشه؛ خۆ ئیستا ئەو بیچارانه کاریان له سه ر ده که ن و چوار ده نک گندۆره ی لی په یدا ده که ن.

- چوار ده نک گرکه و گندۆره به کاری چی دی؟ ئیمه خوا زهوییه کانیا ن لی ده کرین!

- ئە ی ئە گه ر نه یان فرۆشت؟!!

- ئیمه ده یکرین و تا پۆشی ده که ی ن. چونکه هه رچه نده تا پۆی زیاترمان به ده سته وه بی، ده توانین پارهی زیاتر له ده ولت وهر گرین. بواره که شم بۆ ره خساندوه.

- دل ی پینخۆش مه که!

- بۆ دلی پيخوش نه کهم که ره لایي؟ توش ئه وهنده ره شیبینی و خراب ده خوینی.
من له ئاشییه وه دیمه وه، تو ده لایي نوره ی منه؟!
- باشه با وایی!

که ره لایي دووشه ممه له بهر کورسیه که ههستا و هات که وشه کانی له پی بکا.
زاواکه ی ئاغا مه له ک به ته شه ریکه وه گوئی:

- چیه توری که ره لایي دووشه ممه؟!

که ره لایي خه ریکی له پی کردنی پیتاوه کانی بوو، گوئی:

- نا، نا... خودا حافیز... خودا حافیز....

که ره لایي دووشه ممه هات له درگا که بیته ده ری، به لام میرزا هه سه ن له قسه ی
گرت:

- که ره لایي وه ره بۆ جاریکیش بووه ئه وه پاره به سه ته زمانانه ت بۆ کاریکی خیر
وه گه پ خه!

که ره لایي دووشه ممه له درگا که هاته ده ری و گوئی:

- من پاره کانم له ئا وه ئه گو یستوه، که بیه نیم له خاکی خوا زه ویی پپرژینم!
عه باس سه ری کیشا دوا وه و به ره و تاریکایی هه وشه که خشی. که ره لایي
دووشه ممه له پلیکانی هه یوانه که هاته خواری. حاجی سالم له به ری هه ستا.
که ره لایي دووشه ممه را وه ستا و چاویکی له باوک و کوپ کرد:

- چیه لی ره، چ خه به ره؟ هه لوا ده به خشنه وه؟!

پانه وه ستا که وه لام وه رگریته وه. رۆیشت. موسلیم هه ستا وه دوا ی که وئ، به لام
حاجی سالم پیلی گرت و له پال خوی داینیشانده وه:

- دانیسه گه مژه! ئه وه ناناسی؟ گیان به مه لکه مووتیش نادا!

عه باس خوی گه یانده وه بهر درگا که. زاواکه ی ئاغا مه له ک خه ری که بوو
جگه ره یه کی دیکه ی داده گیرساند. که ره لایي دووشه ممه چاکی رۆوشکین کرد بوو.
ده بوو به قسه یه ک خوی ده رباز کا. گوئی:

- ترسه نو که!

زه بیحو لا گوئی:

- هه ره له هه وه له وه هیوام به مام نه بوو. ئه وه شه وانه پووله کانی نه نیته ژیر
سه ری خه وی لینا که وئ! که سیک که بیست سا له چاوی له ده ستی ره ش و پووتانه
که به ره ی پاره یان قران قران لی بستینی، چۆن دلی دئ بۆ کاریکی ئاوا پاره ی
خوی وه گه پ بخا؟!

سالار عه بدول لا گوئی:

- پیر وایه ئاموزا گیان، هه موو هه روان، دلایان چکۆله ده بیته وه. خو هه ره ئه وه
وانییه.

کو یخا نه ورۆز گوئی:

- چا که، با بچینه سه ر باسی خومان. میرزا خان تو پیت وایه بتوانی ئه وه خوا
زه وییانه به سه فت بگه یه نی؟ گوئی بواره که هیت ره خساندوه وه؟

زاواکه ی ئاغا مه له ک وه لامی دایه وه:

- من به سه فتی ده گه یه نم!

- به ناوی خۆت؟!

- نا؛ به ناوی هه موومان. داوام کردوه. ئیمه له زه مینج په مپیکی ئا و
ته راکتۆریکمان پیویسته. هه ره ئه وه. ئه گه ر قسه کانمان بکه یه یه ک، من وه ری ده که وم
به ره و گورگان. له وئ ده توانم ته راکتۆریکی ده ستی دووی خا وین په یدا که م، ئاشنام
هه یه.

سالار عه بدول لا پرسیی:

- تو خۆت چه نده پاره داده نیی میرزا خان؟

زاواکه ی ئاغا مه له ک گوئی:

- من و بی بی په نجا هه زار. ئه گه ر پیویست بی زیاتریش.

دهنگی بی بی، خه سووی میرزا له مدبه قه وه هات:

- شیو سازه میرزا خان.

میرزا هه ستا و گوئی:

- سکی ژیر مه نجه له که بیته بۆ ژیر کورسییه که بی بی.

زه بیح و سالاریش هه ستان و که وشیان له پی کرد.

- شیو چی؟ ناخون؟

زه بیحوللا گوتی:

- من ده بی زوو برۆم. مانگا که م له سهر گوانه، له م شه وانهدا ده زئی. له سهر ئه و
حیسا به ی کردوومه لاشی داوه.

- سالار تو چی؟

- منیش ده برۆم به شکوو بتوانم که ربه لایی دوو شه ممه رازی که م. ئاخو ئه و پاره
به سته زمانانه ی له خورا خه واندوو.

میرزا حه سه ن گوتی:

زوری لیمه که. ئه و تازه «نا» ی گوتوو. شه ریک ده بی هه موو یه کدل بن.

- با بزانی چۆن ده بی.

سالار و زه بیحوللا هاتنه ده ری. عه باس له بهر درگا که کشا دواوه و کوخا
نه ورۆز - به ته شه ره وه - به ده نگیکه به رز گوتی:

- ئه و پیره پیاوه په شیمانته نه کاته وه، سالارا!

- خاترجه م به کوخا. قسه ی پیاو یه که.

حاجی سالم و موسلیم له بهر پپی پیاوه کان هه ستان. حاجی سالم دو عای کرد:

- خیر ده بی ئیشه لالا. به خیر و خوشی ده بی ئیشه لالا.

زاواکه ی ئاغا مه له ک چوو زه بیح و سالار هه تا بهر درگای ده ری به ری بکا.
موسلیم دهستی له دهستی باوکی به ردا که به دوا ی سالار و زه بیحدا برۆا، به لام

حاجی سالم رایگرت و به سرته گوتی:

- که لحو! بونی ئه و پلاوه ت نه بیستوو؟ ئه وانه خو بو غه ربیایه تی ناچن!

له دالانه که دا میرزا حه سه ن سهری برده ده ری و گوتی:

- هه تا شه وی هه یینی خه به ره که ی به یه کتر ده ده یینه وه!

زه بیحوللا سهری وه رسووړاند و گوتی:

- پاره ی من حازره.

- منیش ده چم قیمه تیکه مه ر بزنام.

زاواکه ی ئاغا مه له ک گوتی:

- وه لحاسل شه وی هه یینی هه موومان لیژه یین!

- شه وی هه یینی.

میرزا حه سه نی زاوا ی ئاغا مه له ک گه راوه و به پلیکانی هه یوانه که دا چوو ه
سه ری. بی بی خیزانی ئاغا مه له کی خوالیخو شبوو. له تی نان و قاپی پلاوی بو حاجی

سالم و کوره که ی هیئا و گوتی:

- ها بیبه ن له ده ری بیخون. برۆن ده ی. ده مه وی درگای ئیره داخه م.

- به چاوان... به چاوان بی بی گیان.

بی بی گه راوه بو مدبه ق و عه باس وه ک پشیله هه لاته دالانه که وه و له درگا وه
ده ره پریبه ده ری.

زه بیحوللا و سالار عه بدوللا گه یشتبوونه کولان.

زه بیحوللا دریژه ی به قسه کانی داو گوتی:

- ئه م میرزاخانه زور به توندی قسه ده کا! وا خو ی نیشان ده دا ده لپی له

نیوعه ره ب و عه جه مده دهستی ده روا. به م سه ره وفو کله یه وه بلیی گری و گولی له
کاریدا نه بی؟

- ئیمه خو کارمان به و نیبه و ئه و ناناسین. ئیمه له گه ل ده ولته ته ره فین. تا پیوی

ملکه که به بارمته داده نیین، پاره قه رز ده که یین. سه ری هه ر مانگیکیش بریکی
ده ده یینه وه. لاملا شه وه سه رو کارمان له گه ل ئه و سنی چوار ماله ره شاییه یه وا له سه ر

خوازه ویی کار ده که ن، ئه وانیش سه رو پاروویه کیان له ده م ده نیین و برایه وه.

- من خه می ئه وه مه، ده لیم ئه م چوار قرانه پاره شمان له ده ست نه کاته وه!

زارای خوشکی زه بیح به له نته ره وه به هه له داوان له وسه ری کولانه وه ده هات. به

هه ناسه برکی و ده نگی له رزۆکه وه گوتی:

- ئه وه تو له کوئی؟! مانگا که خه ریکه مندار ده بیته وه... به لام تو... تو...

- چی مندار ده بیته وه؟

- خه ریکه ده ری، لیتا بیته وه. به سته زمان خو هیزی نیبه!

- چۆن ناتوانی بزئی؟

- گویلکه که ی لاقی له پیشا هاتوو!

- چی؟

- لاقی هاتووه!

زه بیحووللا له نته ره که ی له دهستی خوشکی ساند و هه لات. زاراش به دوایدا هه لات. عه باس خوی گه یانده سالار عه بدوللا و گوتی:

- منیش هاتبووم ئه و هه واله بگه یه نم، سالارا!

سالار وهر گه رایه وه و چاویکی له کورپی میرگان کرد:

- سهیره تو له پرووت هه لدی له گه ل من قسه بکه ی؟! له عنه ت له دلی ره شی شهیتان! پیاو شتی چون ده بین!

عه باس نه گه راوه. پی به پینی سالار چووه ته ویله ی مالی زه بیحووللا.

ته ویله که گهرم بوو. مانگا له سه ر لاته نیشته که وتبوو و چاوی به مؤله ق ویستابوو. زه بیح چاویکی له کورپه مامی کرد:

- چیی لیکه یین سالارا؟

سالار عه بدوللا کۆته که ی داکنه، قولی هه لمالی و گوتی:

- هیچ؛ لئی راده کیشین. برۆ مه نجه لیک ئاو گهرم که کچی! تو ئه و له نته ره بینه پیتی بیگره!

عه باس به دوای زارادا له ته ویله که هاته ده ری. مانگا که ش جار له گه ل جار زیاتر بۆره ی لیته لده ستا.

هه تا ئاوه گهرمه که ساز بوو، سالار عه بدوللا گوئیکی منداره وه بووی ده رکیشا و خستییه لایه ک. مه نجه لی ئاویان هینا پیتی. سالار خه ریکی شتی دهستی بوو.

زه بیحووللا له پشت سه ری گوئیکه منداره وه بووه که هه لئروشکابوو به هه ر دوو دهستی نیو چاوانی خوی ده گوشی. زارا پالی به دیواره وه دابوو. عه باس چووه سووچیکی تاریکی ته ویله که و راوه ستا. مانگا که هه روا له سه ر لاته نیشته که وتبوو و هاسکه هاسکی بوو.

سالار عه بدوللا هه ستا پی، لاقی گوئیکه منداره وه بووه که ی گرت و رایکیشا و بردی بۆ کۆلان. وه پینی چهن سه گه به ره للا ده بیسترا. سالار عه بدوللا گه راوه.

باسکی کورپه مامی گرت و هه لیستانده سه ر پی:

- ههسته! قه زاوه گیر بی. مانگا که ساغه، ده بی شوکری خودا بکه ی.

زه بیحووللا هه ستا پی و گوتی:

- دیاره پیمان هه نایه، ئامۆزا. ئه و کاره ی له پیتشمانه هیچ له وه ناچی شوومی باش بی.

سالار گوتی:

- بۆ مه قرینه پیاو، ئه م جۆره شتانه هه ر ده قه ومی، هیچ نییه. ههسته با برۆین.

- نا؛ نا! من ده بی ئاگام له مانگا که بی ئه مشه و هه ر لیتره ده بم.

عه باس هاته پیتی و گوتی:

- ئه گهر پیتخۆش بی من لیتره ده بم... ئالیره... له و نیو ئاخورپه دا...

- نا، نا. خۆم لیتره ده بم.

زه بیحووللا ئه مه ی گوت و له سه ر لیواری ئاخورپه که دانیشته. سالار عه بدوللاش

له په نای دانیشته. زارا چوو لیفه که ی زه بیحووللا بیتی. ئیتر جیی عه باسی میرگان نه بوو. به هیواشی خشی و له ته ویله که چووه ده ری.

کۆلان. کۆلان هه روا سارد و تاریک بوو. حاجی سالم و موسلیم له چه قی

کۆلانه که دا ده مقره یان بوو موسلیم گۆچانه که ی باوکی ده کیشا و حاجی سالم په یتا

په یتا پیی ده گوت:

- ولاخ! ولاخ!

- موسلیمیش په یتا په یتا له جوابی باوکیدا ده یگوت:

- ئه ه... ئه ه... ئه ه...!

عه باس چوو بۆلای حاجی سالم و موسلیم.

به لام سفره‌ی به تال؛ له ته پووتوژ و خوّل زیاتر چیی لی وه ده‌ست ده‌که‌وی. چه‌رخ و خولی پوژگار ئه‌وی فه‌قیر کردبوو. می‌رگان ئه‌گه‌ر دلّی برسی بوو. که زوریش بوو. به لام چاو برسی نه‌بوو.

می‌رگان ئیتر جوان و جه‌حیل نه‌بوو. زوری چه‌ر مه‌سه‌ری و کویره‌وه‌ری چیشتبوو. ورده ورده ته‌مه‌نی ده‌گه‌یشته چل. ئه‌گه‌رچی روخساره تیکسمراو و ره‌قه‌له و ماندووه‌که‌ی پیرتر له‌وه‌ی ده‌نواند. به لام تازه بسکه ره‌شه‌کانی، جی‌جی، ریگایان به لقی سپی دابوو. خوار ته‌ویلییه‌وه له‌سه‌ر پیستی وشکی نیو چاوانی دوو سی لۆچی باریکی تیکه‌وتبوو. ده‌وری چاوی چرچ و لۆچیکی باریک و ناسکی پیوه دیار بوو. ژیر کولمه‌کانی به ئاسته‌م تیک قو‌پابوون. ددانه درشت و سپیه‌کانی له روخساری شه‌که‌تیدا، لیوه ناسک و بارگرتووه‌کانی لادابوو. چه‌ناگه‌ی له هه‌ردوو لای ده‌مییه‌وه به دوو هیلی که‌وانی رازابووه. ره‌گی لا ملی هه‌ستابوون، به‌رملی ئه‌و جیگایه‌ی لکه‌ی کولوانه‌که‌ی به ده‌رزله‌ی عورووسی لیک قایم ده‌کرد، به قوولدا چووبوو. شه‌ویله‌که‌ی ده‌رپه‌ریوی کاتی که ددانی پیکدا ده‌نا ریزی ددانه‌کانی له ژیره‌وه ده‌نواند.

له راستیدا گوشتی روخساری می‌رگان سووتابوو. ده‌تگوت ژیر ئه‌و پیسته ته‌پایی تیدا نییه. پیستیکی وشک. وه‌سه‌ر یه‌سقانیکی سه‌خت و ره‌ق کشاو. به چال و چۆلی ئاشکراوه. له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا چاوه‌کانی جوان بوون. خه‌م تیزاو و جوان. ئه‌گه‌رچی چاوی به قوولدا چووبوون، به لام پر له ترووسکه‌ی نیگا بوون. به‌ژن و بالای می‌رگان ئه‌گه‌رچی لاواز و ره‌قه‌له بوو، به لام چه‌ماوه نه‌بوو. راست و زراو. له ناخی ئه‌و به‌ژنه شووش و زراوه‌دا، رو‌حیکی بریندار جینگلی ده‌دا. به لام ئه‌و رو‌حه نه‌پلیشابوو. رقیکی په‌نگ خواردوو، ئه‌و رو‌حه زاماره‌ی له خویدا هه‌لگرتبوو، نه‌ک کرووزانه‌وه‌یه‌کی ژاناوی. هه‌ر ئه‌وه‌ش بووبوو هۆی ئه‌وه‌ی چاوی ئاوا جوان بمینن. دره‌وشانه‌وه‌یه‌کی خیره سه‌رانه له ناخیکی هیوا براودا.

بلیسه‌ی له‌رزوکی له‌نته‌ریک، له شه‌وه زه‌نگدا. می‌رگان ئیسک ئه‌ستووور بوو. وه‌ک براکه‌شی نه‌بوو که که‌راکه‌ی سه‌ری به‌قه‌د که‌راکه سه‌ری ئه‌سپیک ده‌بوو.

به شی دوهم

به‌ندی یه‌که‌م:

زستان تییه‌ری. زستانیکی ئارام و له سه‌ره‌خۆ. یه‌ستریکی پی له قور چه‌قیو گیانی ده‌دا و تیده‌په‌ری. ئیتر پشتی شکابوو. سه‌رما! هه‌تا بوو سه‌رما بوو. وشکه سه‌رمای به‌رده‌وام. ئیستا له پر به‌فر! شه‌وی، به‌فر که‌وتبوو. به‌فریکی قورس. به‌گوژمه ده‌یانگوت: «پشتینه‌یه‌ک» به لام نه‌ک پشتینه‌یه‌ک. ئه‌ژنویه‌ک بوو. سه‌رپانه گلین و گومبه‌زییه‌کان له ژیر سنگی به‌فردا پشوویان لی‌پرابوو. کرۆکپ، ماندوو، ده‌تگوت و شترن به باره‌وه، هیشتا ده‌باری، به لام کرۆیه نه‌بوو.

به‌ره‌به‌یان خاوی کردبووه ورد پرووشه‌ی ده‌کرد. په‌ری کوتر، خولیان ده‌خوارد و ده‌نیشتنه‌وه. بۆ می‌رگان به‌فر ته‌نیا په‌ستی پیوه بوو. به لام بۆ ده‌شت و بۆ زوربه‌ی خه‌لکی زه‌مینج، بۆ ئه‌وانه‌ی لانی‌که‌م په‌له زه‌وییه‌کی دیم و گاجووتیکی سه‌ر ئاخو‌پیان بوو، به‌فر ئالتوون بوو ده‌باری. هه‌ر کولووه به‌فریک هه‌زار ده‌نکه گه‌نم بوو. شووتیه‌که بوو، مستی هه‌رزن بوو. چل قوزاخه په‌مۆ. نه‌ک هه‌ر بۆ خه‌لکی زه‌مینج، بۆ هه‌موو دانیشتوانی بیابان به‌فر نان بوو. نان بوو ده‌باری. چ خۆش ده‌باری. سه‌ختی سه‌رماکه‌ی و که‌م بوونی ده‌غل و دان ده‌کرا تا‌قه‌ت بینن. ده‌گوزه‌را. هیوای به‌هار و گژ و گیا تامل کردنی ئاسان کردبوو. می‌رگان ئه‌وه‌نده‌ی دنیا دیبوو که له‌و شتانه بگا. سفره‌ی پر شتیکی لی وه‌گیر ده‌که‌وی که به‌ری دلّی خو‌ی و منداله‌کانی بگری.

به لآم له نیو ژاندا سهره بوو. ئەگەرچی تا رادهیهک تیک شکابوو. به لآم هیشتا جوانی و له باری خوی له به ژن و بالای نامۆ نه کردبوو.

میرگان دهبروانی. سپیدهی به بیان لهو به فرهدا سپی تری دهواند. پروناکییهکی جوان؛ رهنگیکی بی وینه. ته نیا به پروانینی چاو ههست پینه دهکرا. دهبوو به گیان بیبینی. دهردهدار مه رهه م چون دهبین؟ تینوو ئاو، میرگانیش به فری ئاوا ددی و ههستی پی دهکرد. ئەگەر به وردی بپروانیبایه ته روخساری، وینهی ئەو سپیده به فرینه تیدا ددی.

جموولیک. شتیکی تازه. ههستی. ههستی ئەوهی شتیکی، شت گه لیک خه ریک بوون تووشی ئالوگور دهبوون؛ ههستی ئەوهی تۆوی گیا، گژ و گیای رهنگاو پهنگ، له بن زهویی سامالسا به بهفر، رادهچهن؛ ههستی ئەوهی بزوتتی ئەو تۆوانه، له زهویییهکی سارد و سردا که سی مانگهی زستان گرژ و مۆن و سپر ههلتووته کاوه و ئیستا خه ریکه به حال زهرده دهگرئ و لئوی دهپشکوئ؛ ههستی ئەوهی هه ئیستا ههتاویکی گهرم و گور ئەو بهفرانه ههله دهچۆقینی؛ ههستی گاسن و نیروئاموور و کووز و هۆگانی دیمه کاران؛ ههستی ئەوهی هه ئیستا دهشت و دهر ئامیزی سهوز و بهرینی خوی دهکاتهوه؛ ههستی ئەوهی هه ئیستا زه زه زه ری گویدریژ و بارهی پهز و هۆهوی شوانان و دووکه لی له کولانکه وه دهرباز بووی نیو دئ بهرز دهبنه وه؛ ههستی ئەوهی هه ئیستا گنج و لۆچی نیوچاوانی خه لک به هیرشی پهیتا پهیتای پیکه نین دهکرته وه؛ میرگانی لهو باره وه خستبووه باریکی تر. ههستیکی نوئ. لهو جۆرهی که کچانی تازه پیکه یشتوو دهگه شینیتته وه. چونکه ئەو کاتهی میرگان عازهب بوو و مهست و خه ریمان و به ناز ریگی ده پینوا. وهک بیست سال له مه وه بهر. ئەو پۆژانهی که ههستی دهکرد دهتوانی هه موو پیاوانی جیهان له باوهش بگرئ. ئەو پۆژانه میرگان به هار مهست بوو.

پیکه نین و گالته و سهما و دایره لیدانی. کاروبار و نان کردن و بژار و دهسکه نه و گول چینه وه به دواي پیاوانی دروینه وانه وه. ته شی رستن و شه و گاری دریژی زستان، له گه له دهسته خوشکانی خه ریکی هه لکردنی ماشه رو قانگله و خه رهک هه لسوورانن دهبوون. گورانی و چیرۆک و مه تله و بهیت و نه زیله. چپه و سرته

و باسی پیاوان و لاوان؛ له ره ی مه مک و کورکه کورکی دل؛ شه پۆلانی خوین له دهماردا و بلیسه کیشانی ئەوین؛ ئەوینیک که بزر بوو و هیشتا دیار نه بوو. ههستی ئەوین. ههستی ئەوینداری. ئەویندار بوون، له کاردا، له مالدا، له پێخه ف و له مه زرا دا. له گه له ئەوین ئاویتته بوون. گریدانی لاسکه گیا. مندال، منداله بهر بوون. شیر پیدان، مه لۆتکه کردن، لایه لایه. شووردنی مندال له بهر خۆره تاوی نیوه گهرمی نیوه رۆیان. ههستی خۆشی. کور ختیلکه ی دئ! پیکه نین. ئاو. خور. پیکه نین. پیکه نینی پاکژی مندال. پشکووتنی خونچه. شتیکی له نیوان گریان و پیکه نیندا. ئاشقی هه موو شتیکی بوون. ته پوتۆزی سه ر شانی پیاو. بۆنی خۆشی ئاره قی بن باخه ل. کراسی سلوچ ئاویتته ی خۆل و ئاره قیه. کورپه شلپه دهستی دها به ئاوی ته شته که دا. ماچ، ماچ کردنی سه رو لاقی زارۆک، هیشتا ددانی نه هاتوو، به لآم زۆری ختیلکه دئ. که پیده که نی، خونچه! دهپشکوئ. ئای...

مه زرا به گه نم سامالسا یه. زێرین. ئەو ده شته زێر بارانه. هه تاوی ته مووز. هه را و هۆهوی پیاوان. قریشک و هۆری گول چنه وه کان. ژنان، کچان، مندالان، گۆزه ی ئاو، له بن تایه گه نم. خه وتوو له نیو قولکه یه کی فینک و به گیا سپر داپوشراو. کورتانی گویدریژه که ی سالاری بۆ کراوه ته سییه ر. نان و چایی و خورما. لاییتی. پیاوان. دهره ی هه وریشمین. لاوان دهره ی هه وریشمینان له مل کردوه؛ به سه ر و فۆکله ی بی کلاوه وه، ئاره قه به ژیر دهره که دا ده خزیتته خوارئ؛ به چالی نیو شاندا داده گه ری و له به ندی نیو قه دیدا گیر ده کا و به ملاوئه ولای که له کهیدا بلاو ده بیتته وه. کراسی خووساو به ئاره قه تۆزی گه نم و شه کرۆکه ی لیده نیشی. ئاویتته بوونی ئاره قه و خاک کراسه کانی لۆچ کردوون. دۆکه. ئاره قه و خاک. خاک و ئاره قه. باسک و باهۆ ده بزوین. کاری شان و باهۆ. ئامرازه کانی دروینه. داس و مه له غان و شه نه و درمه غ له بهر هه تاو ده بریقینه وه. دروینه وانان به هه موو توانایانه وه له سواله باقه و له باقه تایه و له تایه خه رمان دروست ده کن. به دواي دروینه وانانه وه ژنان و کچان. کاتی گه نمه کان ده بنه باقه و تایه و کۆلکیش ده یانباته سه ر خه رمان. وه چاره گه نم ده که ون و دهست ده که ن به گول چینه وه.

میرگان له گهل گول چنه وه کان بوو. له گوئ خه رمانه که دانیشتبوو و چاوی له بهره دروینه ی سلوچ بریبوو. سلوچ دروینه وانیکي به ناوبانگ و ئازا بوو. قه لافه تیکي وای نه بوو. به جهرگ نه بوو، به لام کار جوان و به برشت بوو.

وردیله وگورج و گول. سلوچ به هله تر ووشکانه وه دهورا و چله گهنمی بهرز و نه ویی دده وورییه وه و جار هکه ی دهور و تانده وه. دروینه وانیکي کار خاوین، سلوچ، به قهستی دهسته سواله ی شل دهگرت و گوله گهنمی ده رشت. بۆ ئه و کارهش سالار دهنگی نه ددها. چونکه دهیزانی سلوچ ئه و گوله گهنمانه بۆ میرگان به جیدیلئی. ئه وهش خوی جوریک نه ریت بوو. بووبوو نه ریت. جوریک بریاری نه هیئی له نیوان دروینه وان و سالار و گول چنه وه دا. دروینه وان ی لاو ئه گهر دلی به کچیکه وه بوایه، ئه وه ی به ههقی خوی ده زانی که لیزانانه گوله گهنم بوهرینی. بهر کوشی کچه دهبوو پر بی: پیشکه شیی ئه وین. میرگان دهبوو به دهستی پره وه بگه ریته وه بۆ مالی. میرگان به دهستی پره وه ده چوو وه بۆ مالی. تانه و ته شه ری ئه م و ئه و؟! ههر کهس هه رچی ده لی با بیلی! میرگان به با ی خه یالیشیدا نه ده هات.

زمانی خه لک دلی خه لکه. چش با دلی بریکیان له میرگان برهنجی. چش. خه لکی وا زورن که هه میشه رقی ناخیان به توانج و تانوت دهرده برن. ئه و خه لکه به بروای خویان زیره کن! له وه خافلن که ئه وه زیره کی پینالین، ئه وه دوور ووییه. له خویان رانابینن یه کپوو بن. ئاخری ده یانگوت چی؟

میرگانی ساره وانان و سلوچی هه ورگه ران دلیان به یه که وه یه. چش با وا بلین! با خه لکی زه مینج به و قسانه ده می خویان شیرین که ن! ده ی چییه؟ تاوانه؟ خودای ده کرد هه موو ده پهرینه سه ربان و هاواریان ده کرد که میرگان و سلوچ پیکه وه که ین و به یینیان هه یه، کی بوو به رگری له میرگان بکا؟ هه یچ کهس. میرگان تاقه برایه کی بوو. باوکی مردبوو و دایکیشی گرده نشین بوو. ئه مان ده یوانی بلئی چی؟ خوی شیت و شه یدا ی بسک و پرچ بوو. نازناوی شیتی بسکیان به سه ردا بریبوو. مه ولا ئه مان! مه ولا ئه مان، خوی ئاشقیکی سه ودا سه ری بسک بوو. وه ک شیتی لیه اتبوو. به ریدا ده رۆیشت و به یتی بۆ بسک داده نا. بووبوو شایه ر. به ئه شقی بسک و قژه وه به کولاندا ده گه را و گورانیی ده گوت. شه وانه تا به یانی

نه ده خه وت. چیرۆکی مه ولا ئه مان و بسک بووبوو به نیشته خۆشه ی سه ر زاری هه مووان. ده ی برایه کی ئاوا کاری به میرگان چییه؟ میرگان ته نیا شیتی سلوچ بوو. مه ولا ئه مان که خوی شیتی بسک بوو ده یوانی چی به ئه و بلئی؟ گریمان شتیکی گوت. جنیو و زله و پیلایه که. چش! ئه وه ی میرگانی کوشتبوو خۆ لیدان و قامچی و پیلایه نه بوو. دووری سلوچ میرگانی ده کوشت.

دووری کوره هه ورگه ر.

«له کوی، ون بووی میرگان!»

وه خۆ هاته وه. سه رما وه له رزه ی هیئا. چه نده دوور! چه نده له خوی دوور که وتبۆوه! بۆ کوئ چووبوو؟ بیره وه ری... بیره وه ری. لای کرده وه. منداله کانی هیشتا خه وتبوون. پشکوی ژیر کورسییه که سارد بووبۆوه؛ خۆله میش. منداله کان له ژیر لیفه چل تیکه که دا خویان کوشمه له کردبوو. میرگان چوو قولیکی لاسکه په مو هیئا و وه جاخه که ی پیوه نا و کترییه که ی وه سه ر نا. هاجر سه ری هه لئنا. کچۆله دهبوو زووتر له کوره کان هه ستی. عه باس و ئه براو دواتر هه لده ستان. هه ستان. له و به فره؟! .

عه باس هه لات بۆ بهر درگاکه. ئه براویش خوی گه یانده لای شانی براکه ی و هه ردووکیان چاویان له و به فره قورسه بری که به سه ر دیوارۆچکه ی ماله که یان و له ولاتره وه به سه ربانی ماله کانی زه مینجا باریبوو. بی ئیختیار گه شابوونه وه. چاویان له یه ک کرد و نه رمه بزیه ک. که م وابوو ئه و دوو برایه پیکه وه پیکه نن. پیکه نین. له و دوورانه وه قه ل و قازوو په یدا بووبوون. : قار قار. عه باس و ئه براو ئه مرۆ ده یانتوانی له مال بمیننه وه. ئه وهش بۆ ئه وان خۆش بوو. له رۆژیکی وادا هه موو ده یانزانی که کهس له زه مینج ناچیته ده ری. بیریکی کتوپر عه باسی راتله کاند: قوما! ئه مرۆ ده کرا به زمی قوما و ده ریخه ن. لاوانی بیکار ئه مرۆ هه موویان له دووکان کۆ ده بنه وه و هه لئا ده کرن. هه لئا گوژیی. پاشانیش گه وره کان، ئه وانه ی که گیرفانیان سه وزه لیی نه ده گوت، هیواش خویان ده خزانه پشتی دووکانه که و قوماریان داده مه زرانده. به ینی بوو کاسادق ده ستیکی پاستوری ده ستیدوو له شار هیئا بوو. گه وره کان به پاستور قوماریان ده کرد، کوره کانیش، به

جگ. کا سادق له وهتا پاستوری هینابوو، ئیتر پی خۆش نه بوو له دووکانه کهیدا جگین بکه. چونکه تهق و کوتی جگین ده بووه هوی ژانه سهر و بری له مشتته ریبه کان ده رویشتن. هه موو که سیکیشی ری نه ددها بچنه پشتته وهی دوکانه که:

«لیره چده کهی رۆله گیان؟! برۆ! برۆ بازه لاین بکه. هیشتا ئیره بۆ تو زوه!»

که وایه مندالان جینان نه بوو. بهو به فره له که له واکانیشا نه یانده توانی جگین بکه. ده ماوه جیهی کهی گهرم که که سیک بتوانی پهیدای بکا، گهر. کوئ چاتر له گهره خالییه کهی مالی سلوچ. عه باس پی و ابوو ده توانی سی چوار دانه له و مندالی قوله به گانه له داو خاو به زمی قوما وهری بخا. رهنه که علی گه ناویش بی.

تامی ئه و خه یاله عه باسی به رهو دۆلابچه که کیشا. له ژیر که له لوه که کاندای پر قوتوویه کی جگ دهرهیناو گه رایه وه بهر رووناکیی درگا که. جکه کانی هه لپشت و دوو دهستی جیا کرده وه. دهستی که سی دانه یی و دهستی که چوار دانه یی. سی دانه یی که بۆ کایه ی سی جگین و چوار دانه یی که بۆ کایه ی گورگین. ههر دهسته جگه ی له په رۆیه که وه پینچاو نایه باخه لی و گه راوه بۆ لای وه جاخه که.

ئه براو له به ره وهی وه تاغه که دانیشتبوو. میرگان توژی وشکه گیای کرده کتریه که وه و هاجر دهستی کرد به کوکرده وهی لیفه و نوینه کان. له سووچیک هه لیچنین و هات له په نای دایکی دانیشته. عه باسی له پال ئه براو دا دانیشته و دهستی به سهر ئه و ئاوردها گرت که خهریک بوو له دوو که لدا ده خنکا. دو که لی چوو په موی ته ر ئاوی له چاو دینا. ئه وه بوو که میرگان و منداله کانی سهره رای ئه وهی له و جاخه که چوو بوونه پینشی بۆ ئه وهی خویان گهرم بکه نه وه، ناچاریش بوون روویان له و جاخه که وه رگین و چاوی ئاو تیزاویان بقووچین و په یه تاپه یه تا لووشمه یان بی. دوو که ل خهریک بوو ماله کهی داده گرت. ئه براو که وه ته سهر چۆک، هه ردوو به ری دهستی نایه عهرزی و فووی له و جاخه که کرد. یه ک وچان فووی لی کرد به لام دماندی ئه و وه زیه کی وای نه بوو ئیزنگی ته ر داگیرسینیه ته وه. نه خوشی و برسینه تی هیزی لی بریوو. کز و لاوان. هیشتا گوپ و تینی وه بهر نه هاتبووه. هه روا شیناو و تیکشکاو بوو. لووتی دریز بوو بۆوه. ددانی گر و ده می گه وهی ده نواند. لیوه گوشتنه کانی شین هه لگه را بوون و چاوی له نیو هیلووندا زیته یان

دههات. ئاخری پشووی لیبراو کشایه وه دواوه. عه باس له بهر وه جاخه که خوی کوور کردوو و به هه موو هیز و توانیه وه دهستی کرد به دماندی دوو که ل و چوو په موی ته ر. دوو که ل بهرز بۆوه و بلیسه یه کی نه رم له ناخی وه جاخه که وه هه ستا. میرگان به هاجر ی گوت پیاله کان بینی. هاجر هه ستا دوو قورو وشکه ی سواله تی له دۆلابچه که هینا و له بهر دهستی دایکی داینا. دایکی گوتی ئه و سی چوار دهنکه سنجوو هه ش بینی. هاجر شوینی سنجوو هه کی ده زانی. چوو تووره که یه کی چکوله ی هینا. میرگان سنجوو هه کی به ش کرد و هه ریبه کی دوو دهنکی پیدان. پاشان پیاله کانی له رهنگای گهرم پر کرد. عه باس پیاله یه کی کیشا بهر ده می خوی. ئه وهی که عه باس چایی یه که م هه لقورینی و پارووی یه که م بگری، رازی و نارازی له لایه ن به ماله وه قبول کرابوو. چ ئیستا و چ پیشوو عه باس که سی به هیند نه ده گرت. به مافی خوی ده زانی که بهر له خیزانه که یان ده ست بکا به خواردن.

تا عه باس و ئه براو چاییه که یان هه لقوران، میرگان چوو کولینی پشتته وهی وه تاغ و که گه راوه هیشتا ئه براو چاوی له درگای کراوه و بارینی به فر بریوو:

- خۆزگه ئه مرۆ بمانتوانیایه به فر و دۆشاویک بخۆین!

- میرگان پیمه ره و وه ره وهی سلوچی هینا، له بهر درگا که داینا و گوتی:

- ئه گهر پیاون هه ستن دۆشاوه که ی پهیدا کهن، نانه که ی له سهر من.

ئه وه پیمه ره و ئه وه هه وه ره. سهر بانی چوار مال بمال و به پاره که ی چورئ دۆشاو بکرن و بیهیننه وه.

عه باس گوتی:

- رۆژیک که بۆ ئه وه نابی بچین بۆ دهشتی، ده بی بچین بۆ سهر بان مالین!

- بۆ خۆته؛ ناچی مه چۆ. به بای خودا به ری ناچن.

- رۆژیک که ناتوانم بچم بۆ چرپی و چال ده بی به بای خودا به ری بچم؟!

ئه براو گوتی:

- ئه گهر دیسان سهرمام بی چبکه م؟

- سہرمات نابی، خُو جووجہلہ مریشک نیت! ئہو چارشئیوہی من لہ شان و ملت ہالینہ.

عہباس گوتی:

- پیلاو چی؟ بہو کلاشہ شہق و شرانہوہ خُو ناتوانین و ہنیو پشتینہیہک بہفر بکہوین، لاق و قولمان سہرما دەبیا!

- چُون بُو بہرللایی دہکری و ہنیو بہفر کہوی، بہلام بُو کار نابی،... لاقوقولیشتان بُو دەپیچم ئیت دہلین چی. ہہتا دینہوہ ئاوریکی چاک دہکہمہوہ و ژوورہکہ و ہک تہندوور گہرم دادینم.

عہباس گوتی:

- ہہرکەس سہربانی خُو دەمالی؛ کئی ہہیہ سہربان بہ ئیمہ بمالی؟

- ہہیہ! بُو وینہ بی بی بیوہژنہکہی ئاغا مہلەک کئی ہہیہ سہربانی بُو بمالی؟

- رەنجبەرہکہی! ئہو رەنجبەری ہہیہ. کہرہلایی حەبیب.

- کہرہلایی حەبیب کوا دەتوانی بہو ہہوا ناخوشہ سہربان بمالی؟ لووتی بگری

گیانی دہردہچی، پیرہ پیایوی بہستہزمان!

- گریمان ئہوا من بہفری سہربانی مالی ئاغا مہلەکم مالی، ئہبراو بہفری چ

بہقورپیگراویک بمالی؟

- بہفری سہربانی مالی بی بی دایکی عہبدوول. عہبدوول خُو لہ مال نییہ.

چووہ بُو شار و ناشی ئاوری کریوہ. ئہبراو بچی سہربانی ئہوان بمالی چوار قران پارہ وەرگری.

ئیتر بہہانہیان نہما. عہباس گوتی:

- ئہی سہربانی خومان؟ لینیگہرین ہیندہ بہفر لہ سہری بنیشی تا تیک دہتہپن؟

میرگان گوتی:

- خوم سہربانی خومان دەمالم.

- بہچی دەیمالی؟

- تُو چکارت داوہ؟ برُو بہ دواى کارى خوتدا!

ئیتر بہہانہی نہما بوو. عہباس ہستاو وەرورہکہی ہہلگرت. پیتمہرہکہش بُو ئہبراو. سہیر نہبوو. ئہوہ کاری ہہمیشہی عہباس بوو. لہبارترین کہرہسہی ہہلدہگرت بُو خُو. لہگہل ئہوہشدا ئہبراو بیانووی گرت:

- تا ئیستا کئی دیویہ بہ پیتمہرہ سہربان بمالن؟

عہباس گویی بہوانہ نہبزوا. وەرورہکہی ہہلگرتبوو بُو خُو و خہریک بوو لاقوقولی دەپیچا. ئہبراو ہہروا چاوی لہ دایکی بریبوو. میرگان گوتی:

- ہەر مالیک سہربانی بیی وەرورہشی ہہیہ، خەم مەخو، ہہستہ خوت بیچہوہ!

ئہبراو تہمبہل نہبوو، شہکەت بوو. جۆریک شہکەتی بہردہوام. بی ہیز بوو، کار چاو ترسینی کردبوو. سہرما و برسییہتی و نہخوشی موخی چنیبوو. دوورویوی بُو چییہ، پیی خُو ش نہبوو بہو بہفر و سہرمایہ لہ مال دہرکہوی! جۆریک ترس بہ عہرزہکہوہ میخکوتی کردبوو.

میرگان چارشئیوہ گول وردہکہی بُو ئہبراو فریدا و گوتی:

- ہہلیگرہ و لہ خوتی ہالینہ؛ جوان شان و ملت داپوشہ. لاقوقولیشت بہ دوو سی کوت پەرۆوپال داپیچہ.. وەکوو بەنگی ئەوہندە وەنەوز مەدە؛ ہہستہ دەی ہہستہ!

ئہبراو بہ ناچاری ہیزی لہ خویدا و ہستا. دەسەلاتی نہبوو. چارشئیوہکہی دایکی قەد کرد. میرگان بہ ہاجہری گوت:

- سہریکی چارشئیوہکہی بُو بگرہ با لہ خُو ہالینئ کچی! بُو وا لہ جیی خوت وشک بووی و زیتہت دی؟!

ہاجہر چوو چارشئیوہکہی دایکی لہ پشت و نیو قەدی براکہی بہالینئ. عہباس پاژنہی کلاشہکانی ہہلکیشا، لہچکہیہکی لہسەر و گویی ہالاند، وەرورہکہی ہہلگرت و رۆیشتہ دہری. ئہبراو ما بوو کہ دایکی و خوشکی داییچن و بہریی کەن. میرگان چارشئیوہ قەدکراوہکہی لہ شان و مل و کہلہکہی ئہبراو ہالاند.

ئہبراو گوتی:

- توربین؛ ئەو توربینەم بۆ بینە هاجەر با لە ژێر چارشێوەکەو بیبەستم بە پشتمەو!

هاجەر چاوی لە دایکی کرد. دایکی گوتی:

- برۆ بیهینه؛ ئەو توربینەش بینە با لە نیو شانی بیبەستم. خەریکم عەلی ئەکبەر دەنێرمە گۆرەپانی شەر!

ئەبراو گوتی:

ئەی لاقم؟ بە پیناوسی وەنیو ئەو بەفرە کەوم؟

- لاقیشت بە پەرۆپال دەپینچم؛ باشە بەو نووکه نووکه ئەوەندەم داخ مەکە دلەو!

توربین؛ ئەبراو توربینەکە لە کۆل کرد و پەتەکانی لە سەر سنگی گریدا. میرگانیخ خەریک بوو دەلینگەکانی ئەبرای بە پەرۆپال دەپینچا. پاشان نۆرە لە لاقی بوو. ئەبراو لە بن دیوارەکە دانیشت. پشتی بە دیوارەکەو دا و لاقی درێژ کرد. میرگان لاقیکی ئەبرای لە سەر رانی دانا و هاجەریش ئەوی دیکەیان، بە هەردووکیان خەریکی داپینچانی لاق و لەتەری بوون. دوایین گری لە سەر بۆقەتە لە لاقی. میرگان کلاشەکانی ئەبرای هینا فرییدایە بەر دەمی و گوتی:

- هەستە هیدی! خۆت کۆکەو. خۆ ئاوس نیی!

ئەبراو هەروا دانیشتوو و خەریکی لەپێ کردنی کلاشەکانییەتی. هیشتا هەر دلای دڵ بوو. بۆیە زۆر بە خاوی دەجولایەو. میرگان لەو زیاتر خۆی لەگەڵ ئەبراو ماندوو نەکرد. رۆیشتە پەنا وەجاخەکە و بانگی هاجەری کرد و دستیان کرد بە خواردنەوێ چایی. ئەبراو هەستا پێ. وادیارە چارە نییە. پیمەرەکە لە هەلگرت و رۆیشتە دەری.

کریو وەرە وەرە خۆشی کردووە. ئاسمان ئیتر خەریک بوو دوایین پرۆوشە و کولوی خۆی دادەتەکاند. میرگان کەشەفی تەنەکە لە هەلگرت و بە کچەکە لە گوت تەنەکە لە ئاورەکە هەلگرت و خۆلە میشەکە لە خالی بکا و بچیتە یارمەتی. چوونە دەری. سەرەتا دەبوو بەفری سەر پلیکانەکان پاکەنەو.

دەست بەکار بوون. بەفرەکە قورس بوو. بەلام میرگان زۆری بەفری وا دیوو. کەشەفی دەکرد بە ژێر بەفرەکەدا و دەیکردە نیو تەنەکە لە ئاورەکە و هاجەر دەبیردە کۆلان و دەپرشت. کە ریگای پلیکانەکانیان پاک کردووە میرگان ریگە لە سەربانیشی کردووە و چوو سەربان.

بەفر خۆشی کردبوو. ئاسمان کش و مات بوو. مات و تەماوی. هەوریکی چر و پەر ئاسمانی داپۆشیبوو. سەربانەکانی زەمینچ، گومبەزی و بانێزەیی، سامالسا لە بەفر بوون؛ سپی. قەلە رەشە. هیللی رەشی بالیان بە سەر سپیایی یەکدەستەو: قارقار. تاق و لۆق خەلک بە سەربانانەو. کەهوو کەهوو. خال و پەلە لە کەهوو. پیاوان بوون خۆیان بە کەپەنک و پووزەوانە داپینچابوو. وەرورە بە دەست و دەستکیش لە دەست؛ یا کوتە پەرۆیکە، لە گیرفانی بالته کونیک. سەریان بە شالگەردن و کلاو داپینچراو. ناو قەدیان بەستراو بە پشتین و قایش یان گوریسە کونیک. جی جی ژنیک. هالای زار، دووکه لە تەرە سووت لە کوانوویەکی دەم بادا، لە سەر کەشە بەفریکی سپی. قوولە تیگەل بە شادی لایک لەو پەری زەمینجەو. بیدەنگی دەشکی. زایەلە. لەم سەربانەو بۆ ئەو سەربان. قسە کردنی بەرز لە سەر بەستینی هالای دەم. عەلی گەناو لە سەربانی گەرماو کەیه. «چ بەفریکە! بەرەکەت!»

بەختی ئەوانە لە کشتوکالیان کردووە. هەوا هەروا قورس دیارە. بەرەیهکی ئەستور بەسەر ولاندا کینشراو. گۆرەو هەرای لاوان لەم سەربانەو بۆ ئەو سەربان. قسەو باسەکان تام و چێژیکی تازەیان هەیه. وشەکان، هەر ئەو وشە کۆنانە تازە دەنوینن. تەرۆبەر لە بەفر هەلەدەقولین. هەناسەکان زیندوون، هەناسە زیندوون. دڵ وریا و بەئاگا. دەللی هەر سەریک کە بەیانی لە سەر سەربان هەستاو هەگبەیک ئالتوونی بە چاوی خۆی دیو. لەش ماتی و کەسەریان لە خۆ تارانوو. کەهوو، لەشی کەهووی خەلک، بە سەر نوا بەفری سپیی و پاکژووە شادانە دەجولین. بزووتنی لەباری شان و باهوکان. وەرورە ریک و پیک و هەماهەنگ وەکار کەوتوون. داهاتنەوێ پشت. نەخشی لەمیژنە لە کاروباری مرۆف. بە سەر سنگی سپی سەرباندا، شاقەلیان شوێر بۆتەو. بەفر بە دەلینگی پاتۆلەکانیانەو

نووساوه و رہقیتہ بووہ۔ ہناسہ توپہل توپہل لہ دم دینہ دہری و لہ سہرمانا پرژ و بلاو دہبن۔ بہفری سہربانہکان وردہ وردہ کم دہبنہوہ۔ رہشانگی سہربانہکان وردہ وردہ خوئیان لہ ژیر بارستی بہفر دہر دہکیشن۔ و دہر دہکون۔ سہربان ہناسہ دہکیشن۔ پیاو ئارہقہی نیو چاوانی دہسری۔ ژن گہسکی بہ ہہر دوو دہستی دہگری۔ ئو بہفرہی لہپاش وەرورہ بہجی دہمینئ بہ گہسک رایدہدا۔ توپہلہ بہفر لہم سہربانہوہ بو ئو سہربان ہلدہفرن۔ شہرہ توپہلہ۔ لاوان دلیان خوۛشہ۔ بالئ قہلہرہشان۔ دہندووک و بالئ کراوہی قہلہرہشان۔ سہفرہی کورت بہ بال لیکدانئیک۔ لہم سہربانہوہ بو ئو سہربان۔ زہمینج تہنیا چہن درہختی لئیہ۔ کاجیک و دوو سئ سنجوو۔ ہلفرینی قہلہرہش بہ سہر سپیدا۔ زایہلہی قہلہقاری قہلہرہشان۔ قہلہرہشہ ہہر دہلئی بو ئوہ خولقاون لہ بہفردا ہلفرن۔ بہ دواہی بہفردا قہلہرہشہ ئاوا زور پیدادہبن؟ لہ پینشا لہ کوئ بوون و پاشان دہچن بو کوئ؟ لہ دہست چی تاراون و بہ دواہی چیدا و لہچی دہگہرین؟

میرگان بہ قارہ قاری قہلہ رہشاندا دہزانی کہ شہوئکی سارد بہرہوہیہ!

میرگان بن باخہلی ئارہقی کردووہ و لاقی تہزیوہ۔ لہ سہربان مالین بوۛتہوہ۔ بہ کچہکہی دہلی: و ہجاخہ کہ داگیرسینی و خوی ہول دہدا پاشماوہی بہفرہکہ راداتہ خواری۔ بہ ہاجر دہلی گسکیکی بو فریداتہ سہربان۔ ہاجر ناتوانی بو فریدا۔ بہ نہردیوانہکہدا سہر دہکہوئ و دہیداتہ دہست دایکی و زوو دیتہ خواری ئاور بکاتہوہ۔ پاشماوہی بہفرہکہ بہ گسک دہمالئ و چاوی بہملاوئہولادا دہگری۔ لہوہ دہچی نگہران بی۔ نگہرانی کورہکانی۔ نہکا خوئیان لہ کار دزیبیتہوہ؟ لہ پہستا چاوی دہگری بہلکو بہ سہربانیکہوہ بیانینی۔ عہباس! لہپر چاوی بہ عہباس دہکہوئ۔ بہلام ئہبراو دیار نییہ۔ دادہنہوئ تاکوو مالینی سہربانہکہ تہواو کا۔ بہفری مالڈراو بن دیوارہکہی پر کردووہ۔ پیئی وایہ بیکاتہ قولکہی کولانہکہوہ باشہ۔ کاری سہربان تہواو بوو۔ میرگان خہریکہ بہ قالدہرہکاندا دیتہ خواری کہ لہو سہری کولانہکہوہ قیژہ و گریانی ژنان بہرز دہبیتہوہ۔ دایکی عہلی گہناو سہربانہکہی بہسہردا پروخواوہ۔ ژنان دہقیژینن۔ تازہ دایکی عہلی گہناویان و ہبیر ہاتبوہ! پوورہ گہناو سہرہتای زستان لہ کور و بووکہکہی جودا بووہوہ و

لہوسہری کولانہکہ لہژیر میچیکی نہویدا دہژیا۔ دویشہو لہ نیوہشہودا سہربانہکہ تیکتہپیوو۔ ئیستا کولانہکہ جمہی دہہات و جارلہگہل جار خہلک دہہاتن۔ بنمیچہکہ ہہمووی دانہرماوہ۔ خشتی کالی تلیساوہ دہلئی ہہلواسراون۔ ئم و ئو بہ یہکتر دہلین:

«کورہکہی! کورہکہی بانگ بکن!»

«ئہری عہلی گہناو لہ چ بہقورپیگراویکہ؟!»

«لہ سہربانی گہرماوہکہ بوو۔ خہریک بوو سہربانی گہرماوہکہی دہمالئ!»

ژنان تووک و نزایان لہ بووکہکہی پوورہ گہناو دہکرد۔ ئو بوو سہر لہ زستانی ہہردوو پیئی لہ کہوشیک کردبوو کہ پوورہ گہناو مال و خہرجیی خوی جیا کاتہوہ۔

میرگان خوی گہیاندئ۔ ہہموو چاوہرئی عہلی گہناون کہ بیت و دایکی لہ ژیر خول و بہفرہکہ دہرکیشن۔ میرگان لہ کہلاوہکہ نزیک دہبیتہوہ، سہری بہ ژووریدا دہکا و چاو بہ قہراغ و قولاغی میچہ دارماوہکہدا دہگری، سہری پوورہ گہناو لہ بن دیوارہکہدا بوو، بوہ ہتا سینگ و ہژیر ہہرسہی میچہکہ کہوتووہ و مل و سہری بہ دہرہوہیہ۔ میرگان غیرہت و ہہرخوی دہنئ خوی دہکا بہ ژیر میچہ نیوہ رماوہکہدا و لہ لایہکی بی بنمیچی ژوورہکہدا رادہوہستئ۔ پاشان دہگہریتہوہ و چاو لہ خہلکہکہ دہکا۔ دوو سئ کہسی جحیلان غیرہتیان دہبزوی۔ ژنی کہلاتیش دیتہ یارمہتیان۔ بہفرہکہ لادہدہن۔ خشت و خولہکہ لادہبہن۔ نیوہی لہشی پوورہ گہناو بہجاری کوتراو و پلیشاوہ؛ گوشتی لہ ہاوہنگدا کوتراو۔ دہموچاوی کہ خوی رہش داگیرساو بوو و ہک کہوکہمانہی لہہاتبوو۔ مہعلووم نہبوو ماوہ یان مردووہ۔ دہبوو ہہرچی زووتر لہ بن خشت و خولئ دہرکیشن۔ دہریان کینشا۔ لہ لئفہیہکہیان پیچا و ہینایانہ دہری۔ چہن کہس دہستیان کرد بہ پا کردنہوہی بہفری کولانہکہ۔ میرگان و ژنی کہلاتی لہگہل چہن ژنی دیکہ پوورہ گہناویان لہ بہریکی کولانہکہ دانا۔ عہلی گہناو گہیشتی۔ بہ ہلہداوان ہات۔ شاقہل و لکہی پیچہکہی بہ دم باوہ دہشہکیتہوہ۔ خیزانی عہلی گہناویان دہگاتی۔ عہلی گہناو وەرورہکہ فریدہدا و لہ پشت سہری دایکی دادہنیشئ۔ دہگری۔ لہ ہورژنی گریان دہدا۔ پیواون پیلی دہگرن

و دهیکشنه دواوهو تهرمی پووره گهناو هه لده گرن. عهلی گهناو دهستی له سهر چاوی لادهبا. چاوی به ژنه کهی ده کهوی له بن دیواریک پراوه ستاوه و دهگری. عهلی گهناو ههرا دهکاته وهروره که و هه لده گری. به وهروره وه ههرا دهکاته ژنه کهی. جنیو له دهمی دهباری. جنیوهکان ده لاین بۆ دایکت له مال دهرکرد ژنه تیوه مزیر و ناجسنه! روقیا زمانی دهشکی هه لده. عهلی گهناو به دوایدا. لاقی روقیا هیزیان لیبراره. به فرئه وهندهی دیکه هیزی لیده بری. دهمه وروو ده کهوی به سهر به فرده که دا. عهلی گهناو هه لده کوتیته سهری. دهسکه وهروره! به دهسکه وهروره وهریده گه پیتی. روقیا بی هیزه. ههرا به زهر بهی یه کهم له کار ده کهوی. پشووی لیده بری. عهلی گهناو خوین بهری چاوی گرتووه. ههرا وهنازانی ئه و سئ چوار کوته یه سقانه بهرگی ئه و لیدانه ناگری. شیت و هار بووه. پیاوان دهوری دهن، وهروره کهی له دست دهستین و فری دهن:

«گهوجه پیاو! ئه و ژنه بهسته زمانهت کوشت!»

ژنان خیزانی عهلی گهناو له نیو به فرده که هه لده ستیننه وه. به فرده که له خوین هه لکشاهه. خوین له پشته سهری ژنه وه دده لئ. شانی و قولایه لاقی شکاوه. رقیبا هیزی نالاندنیشی نییه. دوو ژن، میرگان و ژنی که لاتی، روقیای هیژ لیبراره به رهو مالی عهلی گهناو ده به نه وه. عهلی گهناو له سهر به فرده که دانیشتووه و به چاوی سووره وه له ژنه کهی دهروانی. چ بووه؟ تازه وه خو هاتوته وه. له پریکدا له قولپه ی گریان دده و به مشت له سهر و سه کوتی خو ی به رده بی. عهلی گهناو پشتی شکاوه.

عهباسی سلوچ گهیشتی. ئه و له گه ل عهلی گهناو خهریکی قومار بوو. زور بهی کات عهباس و دوو سئ کهسی دیکه له ژیر قورسییه کهی عهلی گهناو قوماریان دادمه زرانده. عهلی گهناو شهیدای قومار بوو. ههرا که له سهر به فرده خویناوییه که دانیشتوو، له وه دهچوو له هه ره که که وتبی. دهموچاوه رهش و پانه کهی، لچه ئه ستور و شینه کهی، بزکابوو. چاوی سوور سوور بوو بوو. گومی خوین. که چاوی به عهباس کهوت دای له هور هژنی گریان:

- مال ویران بووم عهباس، مال ویران!

عهباس چوووه ژیر پیلی عهلی گهناو و له سهر به فرده که هه لیستانده. هاجهرا له پهنا دیواری ماله که یان دانیشتبوو. عهباس وهروره کهی فریدا به رده می خوشکی و کوتی:

- وه جاخه کهت داگیرساندوووه؟! ... برۆ هه لیکه دست و لاقم وهخته هه لوه ری. هه لئ زوکه دهی!

هاجهر وهروره کهی نایه سهر شانی و عهباس، عهلی گهناوی برده وه بۆ مالی. هاجهرا، له وه پیش له قولکه ی ژیر قورسییه که دا ئاوری کردبووه، به لام لاسقه په موی تهرا به ئاسانی گری نه ده گرت. بویه دوو که ل ماله کهی داگرتبوو. هاجهرا وهروره کهی به دیواره که وه هه لپه سارد و له بهر قولکه که دا چوکی دادا، له پی دهستی نایه عهرزی، چاوی قووچاند و دهستی کرد به فوو کردن. لاسکه په مۆ نهیده گرت و دوو که ل له قولکه که وه هه لده ستا. دوو که ل. دوو که ل. له گه ل ئه وه شدا چاره ی نه بوو، ده بوو بیده مینی. چونکه دوو که له که لاسکه په مۆکانی نه رم و وشک ده کرده وه. ههرا به ئاسته م گریکی بگرتایه. هاجهرا دهیتوانی به که شهفه ته نه که کهی هینه دی باوهشین کا هه تا به جوانی گر ده گری. به لام هیشتا گری نه گرتبوو و هاجه ریش به غهیری دهماندن هیچی دیکه ی له دست نه ده هات. دوو که ل چاوی پر کردبوو له ئاو. ئاو به لووتیدا ده هاته خوار ی. سییه کانی پر بوو بوون له دوو که ل و هه روا دهیده ماند. براکانی خو ی باش دهناسی. ئه گهرا ئاوره کهی ته یار نه کردایه و براکانی بهاتبایه نه وه له وانه بوو تووشی کیشه بی. هاجه ریش تا راده یه که هه قی پیده دان. دایزانی به لاقی په رۆ پیچ و پیلاوی دراوه وه دوو سئ سه عات له نیو به فردا بوون یانی دا. پاویل سه ره تا سر دهن، که سیره دهن و پاشان وه ژان ده که ون. لاق و په نجه ی لاق وهک مندال ده زیرین. ههرا ئیستا په نجه کانی پای خو ی له سهرمانا ده یانزیراند. به لام نهیده توانی هوشی له لای لاق قولی خو ی بی. ترس. ئه وه ی له ناخی هاجه ردا له هه موو شتی به هیژتر بوو، ترس بوو. ترسی که له هه موو کهسی هه بوو. له هه موو کهسیش زیاتر ترسی براکانی له دلیدا بوو. نه که ئه وه ی که گوی به دایکی نه دا، نا! ئه گهرا ئاوری ته یار نه کردایه میرگانیش هه روا ده ستبهرداری نه ده بوو. لانی کهم چهن چه پۆکی پیتا ده کیتشا. بویه هاجهرا به هه موو

توانایه وه فووی لیده کرد. دهیده ماند. ئه وه نده که لاسکه په مؤکان گر بگرن، یان ئه وه پشووی لیبېږی.

ئه براو خووی کرد به ژووریدا. دهله رزی و ددانه چۆقهی پیکه وتیوو. پیمه رپه کهی فریدا له سووچیک و دانیشت؛ کلاشه خووساوه کانی داکنه، په رۆ و پاله تهره کانی له لاقی کرده وه و خووی گه یانده قولکه ی کورسییه که:

- هیشتا نه یگرتوه؟

هاجر هه روا دهیده ماند. ئه براو لاقی کرد به نیو لاسکه په مؤکاندا. به لام چاره ی نه بوو، لاقی دهرکیشایه وه له په نا خوشکیدا چۆکی دادا، بهری دهستی نایه عهرزی و هاو پشو له گه ل خوشکی دهماندی. چیلکه ی ویشک له بنه وه ورده و رده گریان گرت. خوشک و برا و یکر فوویان له و توزه گرپه ده کرد.

ئاوره که تازه گری کیشابوو که عه باس و میزگان گه یشتنه وه مالی. میزگان راست هات بۆ لای ئاوره که. ئاوره که قسه ی له سه ر نه بوو. عه باس له په نا دایکیدا چۆکی دادا، بهری دهستی نایه عهرزی و فووی له ئاوره که کرد. هه ر چواریان بی وچان فوویان لیده کرد. گر به رز بۆوه. جهسته ی لاسکه لۆکه کان له و دووکه له دا وشک بوو بونه وه و نیستا نه رم نه رم ئاوره که یان له خو یان ده هالاند. تینی ئاوره که هه ست پیده کرا، دهموچاوی میزگان و منداله کانی خه ریک بو گه رم داده هات. گرپه که خو ش بوو بوو. به لام میزگان و منداله کانی هه روا ده یانده ماند. ئه و ئاوره ده بوو رۆشن بی. له وه یکه به سه ر ئاوره که دا زال بوو بوون هه ستیان به شادی ده کرد. بلێسه به رز بۆوه و سه ری پی کیشانه دواوه، له پی ده ستیان له عه رزه که کرده وه و ئاوی به ر چاو و لووتیان سه ری و له ده وری ئاوره که کۆ بوونه وه. ئه براو لاقی به سه ر ئاوره که دا گرتیوو. به جوړی که ده لینگه ی پاتوله که ی ئاوری گرت. میزگان لاقی ئه براوی کیشا دواوه و ئاوری دهره لینگه که ی به له پی دهستی کوژانده وه. عه باس چیلکه یه کی به دهسته وه گرتیوو ئاوره که ی ده شیواند و خو شی ده کرد. هاجر کتری سه ر وه جاخه که ی هیتاو له په نا قولکه ی ئاوره که داینا. کاتی ئه وه بوو بزانه عه باس و ئه براو چیبان هیتاوه توه بۆ مالی.

عه باس به دایکی گوت دهرتیک بیته. میزگان به قولی کراسه که ی که شه فه ته نه که که ی سه ری و له به ر ده می عه باس داینا. عه باس پشتینه که ی کرده وه. زارکی گیرفانه کانی باخه لی کرده وه. پشتینه که ی له سه ر زارکی گیرفانه کانی به ستیوو. خو ی له دایکی نزیکتر کرده وه و گوتی:

- ها خالی که!

میزگان قامکه شووش و باریکه کانی به گیرفانی عه باسدا کرد و گه نمه که ی لویچ لویچ خالی کرد. خراپ نه بوو. نیو مهنیک ده بوو. عه باس کاتی گیرفانی خالی ده کرا، چۆکی له عهرزی چه قانده بوو و به قه لافه تیکی راست و قیت و ئارامه وه راوه ستابوو. وه ک مانگایه کی نه جیم و خو شدۆ ده چوو که سه تلیان دابیته به ر گوانی و ئه ویش به مه یلیکی تیکه ل به غوروره وه شیر ی دادای.

دهموچاویکی هیمن. چاوی له سه ر ئاوره که هه لنیشتیوو. ده می قووچانده بوو. ئه براو سه ری داخستیوو و له بنه وه چاوی له براکه ی ده کرد. هاجر له پشته وه ویستابوو. به چاویکی پر له ریزه وه له عه باسی دهروانی. میزگان شادی خو ی دهرنه ده خست. به لام جوولاندنی به پرتاوی دهستی و ترپه ی دلای نه ده توانی بشاریته وه. به وردی هه موو درز و که لینی گیرفانه کانی پشکنی و دوا یین دنکه گه نمی به نووکی قامکی دهره ینا. پاشان به ری گیرفانه کانی دهرکیشا له سه ر که شه فه که دایته کاندن و دیسان خستیه وه جی خو یان. ویستی به خو شه ویستییه وه باسکی کوره که ی بگری و بیگوشی، به لام وای نه کرد. سه ر قولی کراسه که ی گوش ی و به هاجر ی گوت:

- بیاله یه که چایی بۆ تیکه کچم!

نوره ی ئه براو بوو. دهستی کرد به باخه لیدا نانیکی نه رمی دهره ینا و له سه ر گه نمه کانی دانا و گوتی:

- ئه وه... ژنه که ی ئاغا مه له ک پییدام.

پاشان چه ن دراوی ده شایی تاققرانی له تووره که یه کی چکوله که هه میشه له ملیدا بوو، دهره یناو کردیبه سه ر له پی دهستی و گوتی:

- ئه وانه ش زاواکه ی ئاغا مه له ک پییدام.

دهستی عه‌باس و میزگان هاوکات له ژیر دهستی ئه‌برادا له‌پیان کرده‌وه.
 ئه‌براو قه‌ره‌پووله‌کانی کرده دهستی دایکییه‌وه. چاوی عه‌باس به دیتنی ئه‌و
 پووله وردانه برووقه‌ی لینه‌ستا و تاریک بووه. دهستی کیشا دواوه و گوتی:
 - ئه‌ی نه‌چم دوشاوی ترئ بکرم؟!

ئه‌براو گوتی:

- خۆم ده‌چم دوشاوه‌کرم!

- به‌و پینلاوه شرانه‌وه ده‌چی؟! نه‌تدیوه لاقت له سه‌رمانا وه‌ک چه‌وه‌نده‌ری
 لینه‌توووه.

عه‌باس له‌سه‌ر جواب رانه‌وه‌ستا. هه‌ستاو قاپیکی له سه‌ر تاقه‌که هه‌لگرت،
 کلاشه‌کانی له‌پنج کرد و له‌به‌ر ده‌می دایکیدا راوه‌ستا. میزگان نه‌یتوانی بلی «نا».
 خۆی له‌به‌ر روانینی عه‌باسدا نه‌گرت. وا راوه‌ستا بوو و پیتی چه‌قاندبوو ده‌تگوت
 قه‌ره پووله‌کان له ته‌نگه‌ی باخه‌لی دایه. میزگان که ده‌یویست قه‌ره پووله‌کان بنیته
 لکه‌ی ده‌سما‌ه‌که‌ی و گریی دا، هیوا براوانه کردیه مشتیی عه‌باسه‌وه و گوتی:
 - تو سه‌ری خۆت قه‌ول بده لئی پاشقول نه‌ده‌ی.

عه‌باس به‌ره‌و ده‌رئ ملی پیوه‌نا. خرینگه خرینگه قه‌ره پوول بالی پیگرتبوو.
 ئه‌براو که چاوی له ده‌رپه‌رینی براهه‌ی بوو و هه‌روا چاوی له جیگا به‌تاله‌که‌ی
 بریبوو گوتی:

- عه‌باس و دزی نه‌کا! ئه‌و عه‌باسه‌ی من ده‌یناسم مه‌مکی دایکیشی ده‌پچرئ!
 میزگان هیچی نه‌گوت. بلی چی؟! چایه‌کی بو ئه‌براو تیکرد و چوو سئ چوار
 ده‌نک سنجوو بینئ. ئه‌براو پیاله چاییه‌که‌ی هه‌لگرت و میزگان هاجه‌ری نارد توژی
 به‌فری خاوین بینئ:

- له‌سه‌ر دیواره‌که بینه.

ئه‌براو ناوکه سنجوه‌که‌ی ده‌رداوه نیو ئاوره‌که و پرسیی:

- خه‌به‌ریکت له باوکم نه‌زانی؟

میزگان رووی وه‌رگێرا و گوتی:

- نا!

ئه‌براو ده‌یویست هه‌والی باوکی بزانی به‌لام میزگان قسه‌که‌ی ده‌می بری:
 - چاییه‌که‌ت بخۆ!

ئه‌براو چاییه‌که‌ی هه‌لقوراند و مات بوو. دیار بوو میزگان نایه‌وی باسی سلوچ
 بیته گورئ. قه‌ت نه‌یده‌هیشته باسی بکه‌ن. له‌بیر بردنه‌وه! خه‌ریک بوو ورده ورده
 به ناچاری میرده‌که‌ی له بیر ده‌برده‌وه. سلوچ رویشتیوو و میزگانیش ئه‌م کۆلکه
 ددانه‌ی کیشابوو و له قه‌له‌شته دیواری بیره‌وه‌ری ئاخنیوو. دلئ ئه‌و - په‌نگه -
 له‌گه‌ل دلئ منداله‌کانی جیاواز بوو. میزگان ده‌یویست هه‌رچۆنیکه
 خوشه‌ویستییه‌که‌ی له دلئ خۆی ده‌ر هاویژئ. نه‌یده‌هیشته مناله‌کانیشی ناوی
 سلوچ بینن. منداله‌کانی هه‌قیان نه‌بوو لای ئه‌و باسی باوکیان بکه‌ن. هه‌ر بۆیه
 ئه‌براو زمانی خۆی گریدا و هیچی نه‌گوت.

هاجر به‌فری هینا. میزگان له‌چکه‌ی پر له به‌فری لی‌وه‌رگرت. هاجر له په‌نا
 ئاوره‌که دانیشته. میزگان به‌فره‌که‌ی کرده نیو قابله‌مه‌که‌وه و گه‌پایه‌وه بو گوی
 ئاوره‌که.

- دایه پوره‌گه‌ناو ده‌مرئ؟

میزگان له جوابی کچه‌که‌یدا گوتی:

- هه‌موو که‌س ده‌مرئ کچم!

میزگان پیتی وابوو که هیشته توژی پیو له بنی کووزوو‌که‌دا ماوه. هه‌ستا چوه
 کولین و کووزوو‌که‌ی هینا. بنی کووزوو‌که‌ی کراند و قابله‌مه‌ به‌فره‌که‌ی وه‌سه‌ر
 ئاور نا. پاشان که‌شه‌فه گه‌نمه‌که‌ی برده کولین دابینی بکات.

که له کولینه‌که هاته ده‌رئ عه‌باس هاتبووه. میزگان قاپی دوشاوی له عه‌باس
 وه‌رگرت، کردییه نیو به‌فراوه‌که‌وه و به هاجر گوت سفره‌که راخا. هاجر
 سفره‌که‌ی هینا و عه‌باس له گوی ئاوره‌که دانیشته:

- له دووکانی کا سادق باس باسی نه‌نی گه‌ناوه ده‌لین ده‌مرئ!

ئه‌براو گوتی:

- هه‌موو پاره‌که‌ت دا به دوشاو؟

عه‌باس بی ئه‌وه‌ی چاو له براهه‌ی بکا، گوتی:

هه موو بۆ چهنده بوو؟

ئه براو گوتی:

- وهك گوی سهگ به حه رامت بئ ئه گهر شاییهكته لئ پاشقول دای!

عه باس بئ ئه وهی خوی شلوی بكا گوتی:

- سه د جار!

ئه براو وهك پوژ لئی پوون بوو كه عه باس هه موو پارهكهی نه داوه به دوشاو. ئه و ته نانهت به گوومان بوو - گوومانیکی نزیك راستی - كه عه باس ئاوی كردبیتته نیو دوشاوه كه وه. به لام به لگه ی به دهسته وه نه بوو كه قسه كهی خوی بسه لمینئ. كا سادقی دووكانداریش خۆ ناكړئ قسه ی لئ ده ركیشی. چونكه خوی به مه حره می هه موو كه س ده زانی. نهك ئه وهی شتی دزی بكریتته وه، پپی وابوو ده بی هه موو كاره كانی به نه یئنی بكا. ئه براو لئی پوون بوو كه ناتوانی یهك قسه ش له كاسادق ده ركیشی. ئه و قسه ی پوژانه شی ده خوارده وه، چ بگا به وهی له سه ر قرائنك و ده شایی خوی تووشی گیره و كیشه بكا. ئه ویش له به ر مندالیکی وهك ئه براو. به لام ئه براو له دل خویدا شه رتی كرد ئه و دزییه ی عه باس ئاشكرا بكات. هه ر بویه عه باسی خسته ژیر چاوه دیری. عه باس ده ست و لاقی تیکه ل ده هات و نه ییده توانی ئه و ده ست و لاق تیکه ل هاتنه ش بشاریته وه؛ ئه وه له لایهك، له لایه کی دیکه شه وه وهك ریوی خوی توپاندبوو و نه ییده ویست جوابی ئه براو بداته وه. سه ری به خوزدا گرتبوو. له وه ده چوو پلانیک له ژیر سه ردا بئ. كه سفره كه شیان راخست. به په له دوو سی پارووی خوارد. له تی نانی هه لگرت. پیلاوه كانی له پی كرد و له مال ده رپه ری. پویشتنه كه شی جوړیک بوو. ده تگوت بالی گرتووه. ئه و جوړه بالگرتنه ی عه باس بئ هۆ نه بوو. له بنه وه هینه شاد بوو به كلک گویزی ده شكاند.

«باشه با بزائم!»

ئه براو بنی قابله مه كهی لسته وه، كشا دواوه و پالی به دیواره كه وه دا و گوتی:

- گر هكه دامركاوه دایه، كورسییه كه بینه!

هاجره كورسییه كهی له سه ر قوولگی ئاوره كه دانا و لیفه یه کی پیدادا. ئه براو چوو بن كورسییه كه پال كه وت و لیفه كهی هه تا بن لووتی كیشا. ئه گهر عه باس

ئاوا دلی وه قرت و فرت نه خستایه ده یوانی روژیک خۆش له بن ئه و كورسییه گهرمه دا رابویری. به لام خه یالی عه باس وهك كیچ كه وتبووه كه ولی. نه ییده توانی بیر له وه بکاته وه كه عه باس بۆ قوما ر بچی بۆ مالی عه لی گه ناو. عه لی گه ناو هه ركه سیك و هه رچو نیک بوو ئه براو پپی وانه بوو به و حاله وه - كه ژنه كهی شه لوکوت بووه و دایکی له گیانه لالا دایه - له گه ل ئه و لاتولو تانه ده ست بکات به جگین. کاسادقیش له گه ل عه باس پوو ناخۆش بوو و پپی پینه ده دا بچیتته پشتته وهی دووكانه كهی. چونكه عه باس نه پاره ی له گیرفاندا بوو و نه هاوشان و هاوه لی قوما ركه ره كانی دووکانی کاسادق بوو. ئه وانیه ی بۆ قوما ر له دووكانه كهی كۆ ده بوونه وه پیاوانی به ئابروو و ده وله مند بوون. یه کیان سیایی نووسی حاجی عه لی بوو. یه کیان مراد ده شته وان و یه کی دیکه یان ئاغای واسقی له قوله به گه كانی زه مینج بوو. یهك دوو كه سی دیکه ش تازه بۆ پشتی دووكانه كهی کاسادق پییان كرا بۆوه. خوداداد و حه مه دوللا كه له م دوا ییانه دا - وه بال به ملی خویان - له ملاوئه ولا ده ستیان به ده له دزی كردبوو. كه وایه عه باس ده بی چه ند كه سیکی په یدا كردبئ و له گه ورپك یا كادینه روخواویك خه ریکی جگین بن! به یانیش له خورا جگه كانی هه لئه بژارد بوو. شتیکی له ژیر سه ردا بوو. له وانیه نیوه ی گه نمی هه قده ستی به فر مالییه كهی له پیشا بردبیتته دووکانی کاسادق و كردبیتیه پاره! هه رچی بلئی له ده ستی دئ:

- دایه پیت وایه ئه و گه نه می عه باس هیتایه وه هه موو هه قده ستته كهی بوو؟

میرگان كه هیشتا خه ریکی لسته وهی قامکی بوو گوتی:

- توش بۆ ئه وه ندنه ره شینی؟ ده ی دیاره هه مووی بوو. تو پیت وایه ئه و ژنه تیوه

له وه ده ست و دل بازتره؟

ئه براو بیده نگ بوو. میرگان گوتی:

- راکشی و چاو یک گهرم كه، ئه و قورسییه گهرم و خۆشه...

ئه براو گوتی:

- من باوه ر ناکه م! ئه و عه باسه ئه گهر بلئ ماست سپییه باوه ری پیناکه م!

میرگان ئیتر جوابی نه داوه. خوئی به دوزینی سهر و قژی هاجه ره وه سهرقال کرد. ئه براویش ته واو خوئی خزانده ژیر قورسییه که و لاقی دریژ کرد.

تینی کورسییه که شه که تی و سهرمای له له شی دهرده کرد. به لام ئه براو ئوقره ی لیبراوو و بیرى ههر له لای عه باس بوو. ورده ورده گیانی خاو بووه و پیلووی چاوی قورس بوو. خه و گوئی: «بگره وا هاتم!» دنیا له و کاتدا ته نیا بیشکه ی ئوقره گرتن بوو.

پرخه ی نه رمی ئه براو ئوخزنی به دلی میرگان ده به خشی بی ئیختیار چاوی له کوربه که ی بریبوو. پیلووی و برژولی نیشتبوو نه سهر یه ک. سیمایه کی هیمن. شوینی تیمیسکه ی لایووی خه ریک بوو چاک ده بووه. قژه کورته که ی به نیو چاوانه پانه که یه وه نووسابوو. دهموچاوی وه ک ناوی کانی نه رم و پاک بوو. میرگان پینی خویش بوو هه ستی و به دزییه وه پوومه تی رامووسی. به لام شتیک بووبوووه په رژین. له وه ی خویشه ویستی خوئی دهربرئ شه رمه زار بوو، میرگان وا بوو. نهیده توانی خویشه ویستی خوئی به ئاسانی دهربرئ. عاده تی نه بوو. رهنگه هوئی ئه وه بوو که دربرینی خویشه ویستی هه لی ده ویست. هیندئ جاریش که میرگان ده که وته داوی دلی خویه وه، که له که یه کی قورس و تووره ری لیده گرت. ههر بویه دهربرینی خویشه ویستی نامۆترین خووخده ی ئه و بوو. ئه گهرچی هه وینی ئه وین و خویشه ویستی قوولترین خووخده ی میرگان بوو. رق و تووره یی، لیدان و دانه چیره و قین. ئه وه بووبوووه عاده ت بوی. عاده تی شه ر و قره و دژ کرده وه ی سهخت له هه مبه ر هه موو شتیکدا. هه ستی خویشه ویستی لای میرگان بووبوووه غه زه ب. ده کرئ بلین: «تالان! ئه و هه سته ش ته نیا کاتیک خوئی دهرده خست که روچی ئوقره بگری. ده ریا که ئارام بیته وه مرواری لئ وه ده ست ده که وئ: شه به قی خویشه ویستی. »

میرگان ئوقره ی گرتبوو، روخساری ئارام و هیدی بوو. له پال کچه که یه وه له بن کورسییه که خزی. سهری کرده سهر قوئی خوئی و ده سته که ی تری به سهر و قژی کچه که ییدا دینا. هاجه ر به دلنیای و ئارامییه وه له پال دایکیدا پاکشابوو. وه ک ئه وه ی هیچ رووداویک نه قه وما بی و هیچ رووداویک نه قه ومی. خه می ئه وه ی نه بوو

خه وی لیده که وئ یان لینا که وئ. دایکی له پالیدا بوو. ئیتر خه می چیه تی؟ میرگان ده یسرتاند به گوئیا. دهنگی نه رم و هیدی. شیرین له به ر دل و گوئی:

«رؤژگار ههر ئاوا نابی. شه و و رۆژ هه یه. پرووناکی هه یه، تاریکی هه یه. سه روخوار هه یه، که م و زور هه یه. زستان ئه وه نده ی به به ره وه نه ماوه. ته واو ده بی. به هار دئ. هه وا خویش ده بی. خه لک له ته نگانه رزگار ده بن. کار په ییدا ده بی. ده ستهنگی نامینی. ده روا. پیمان بۆ دهشت و سارا ده کریته وه.

کیو و مه زرا پر ده بن له گز و گیا. شیر و ماست زور ده بی. ئه گهرچی خویمان مه رومالاتمان نییه، به لام خه لکی که م و زور هه یانه. هیچ نه بی قاپه دویه کمان ده ست ده که وئ بۆ پیخۆر. براکانت گه وره ده بن. رۆژ له گه ل رۆژ گه وره تر ده بن. ده بنه پیایوی کار. تۆش گه وره ده بی. بالا ده که ی. به خویدا دئی. سمت و پووزت له بار ده بن. مه مک ده که ی. ههر ئه وه نده ی بای به هار لیتدا ده بیته گه وره کچی ته واو. مه گین چیت له کچانی تر که متره؟ له چاو ته مه نت زور باشیشی. ده ست و چاویشت له سایه خوداوه ساغ و بی عه یین. که روالال و حه پۆلش نییت. چوارپه لت ساغه. ئه گه ر ده بینی ئاوا دالگوشت و لاوازی، خه تای زستانه. زستانان زور که س وان، کز ده بن. هه ره وه نده به هار بیت ده گه شیته وه. ته روبر. په له ی ناوی. هیشتا دووسالت ماوه ببیته چارده سالان. له م دووساله شدا پاروو له ده می خویم ده گرمه وه و ده یده م به تۆ. ناهیلیم کز بی و چاوت به قوولدا بچی. ناهیلیم یه سکی له شت بتویته وه. هه ولی خویم ده دم، پینده گه یه نم. ئاخری به نده ی خودایه ک په ییدا ده بی و وه ک پیوان ده ستت ده گری و ده تباته مالی خوئی و ده تکاته هاوژین و هاوسه ر. ئه مپۆ نا، سه بی. ده بی قوراوخوریش بن. کچی خویم ده لئی ده نکی هه ناره. باوکیشتی وه ک زور که سی دیکه چۆته سه فه ر و ده گه رپته وه. پیای بۆ سه فه ر خولقاوه. هه موو پیایویک سه فه ر ده کا. هه موو پیایویکیشت تووشی مه ترسی ده بی!»

میرگان درۆی ده کرد و خویشی ده یزانی درۆ ده کا. به لام بۆ، بۆ باسی سلوچی ده کرد؟ ئه وه ی نه ده زانی که بۆ به درۆ ده لی هه والی باوکیان گه یشتوو؟ رهنگه ده یویست مناله کانی پشتیوان و دالده یه ک. ئه گهرچی دورو پیواریش بی. هه ست

پینکهن. هەر بۆیه ئەم درۆ و دەلهسه تازانەى پیکهوه دەنا و مندالەکانى پى دڵگەرم دەکرد. دوور و نزیک ئەم درۆیانەى به جۆریک به گوێی خەلکیشدا دەدا:

«له تارانەوه پارەى بۆ ناردوومهوه!»

«هەوالیان هیناوه که عارەبانەیهکی کرپوه، له چاوی پیس به دوور بی!»

«گوتوویه دیتەوه و منیش دەبا. بەلام کوا کارى وا دەکەم. پێیویه دەچم و دەبمه هۆی ئەوهى له کارى بکەم و بەر دەستیشى بگرم! ها!»

بەدوای درۆکانیدا، دیزەى بى گوشتى دەنا سەر ئاور، وشکە پووشکەى پێوه دەنا و دووکه له کهى هەتا ئەو پەرى کۆلان دەروێی:

«خوشکى گیان! چۆن دێلم مندالەکانم برسێیهتى بکێشن! ئیستا که باوکیان برى پوولێ بۆ ناردوومهوه منیش نیو کیلۆ گوشتى پێدەکرم و بۆیان لێدەنیم. چونکه مرووفى موسلمان ئەگەر چل پوژ گوشت نەخوا دەلێن کافر دیتە ئەژمار! شوکر بۆ خودا ناهێلم مندالەکانم تەلخیان لى بگوزەرى. «

بەلام ئەگەر کەس نەزانى، خۆ شەمسوللا قەساب دەزانى مێرگان زۆر لە مێژە گوشتى لێنەکرپوه.

با بزنان، چش. ئەم درۆیانە خۆ زەرپان بۆ کەس نییه، به هەرشێوه و لەو نێک بوو مێرگان نەیدەویست مێردەکهى به مردوو بزانی. دوايهش خودا خۆى دەمێنى و ملکی.

هاجر خەوى لیکهوتبوو. پرخەى خەو ژوورەکهى داگرتبوو. تەنیا مێرگان به خەبەر بوو و چاوى له درگاکه بریبوو. کرۆکپ بوو، کر و کپییه کهشى له گەل پرخه پرخی هاجەر و ئەبراو زیاتر دەبوو. چاوى له دەرى بوو. بن دیواری حەوشەکه به کۆما بەفر ئاخرا بوو. هەوا بەره بەره پوون دەبوو. لەوه دەچوو هەورەکه رەویبى. رەنگه خۆر بکەوى. ئەگەر خۆر هەلبى بەفر دەترووسکیتەوه. هەر بۆیه سەرنجى مێرگان دەدرەوشایهوه. چاوى له بەفرەکه بریبوو و چاوهروانى هەتاو بوو. دەویست هەستى و بچى هەوالیکى پووره گەناو بپرسى. بەلام خۆشى نەیدەزانى بۆ دلاودل دەکا! تەمبەلیی دەکرد. قورسییه که گەرم بوو. ماله که بێدەنگ بوو، خەيال هەلێدەگرت. بەلام لەو دەمهوه که بیری مالى عەلى گەناو و حال و بالی

پووره گەناو له میشكى هالابوو، ئاراو قارای لێهەلگیرابوو. شتىک ئارامییه کهى لى تینکەدا. ئاخرى تاقەتى نەهینا. خۆى له ژیر لێفەکه کینشا دەرى و کەوشەکانى له پى کرد. چارشێوى به سەردا دا و ویستى له درگاکه بێتە دەرى، که قەلافەتى عەلى گەناو چوار چێوهى درگاکهى پر کرد. عەلى گەناو، وەک هەمیشە خەریکی چینیى جل و بەرگی زستانه بوو. گۆرەویى بەن، کلاو و شال گەردن و... له بەر درگاکه دا بێدەنگ راوهستا و چاوى له مێرگان کرد:

- دەمویست بێم بۆ مالى ئیوه، دایکت چۆنه؟

عەلى گەناو لێوه شین هەلگەراوو گوشتنەکهى بزواند و به دەنگیکى نەرم و نیان گوتى:

- باش نییه! پیموانییه بمینى. دەمهوى که سیک بنیرم بۆ «دوبید» بەدوای شکستەبەند دا.

- بۆ روقیا؟

- ئەرى، بۆ روقیا. تازە دایکم کارى تەواوه. روقیا، ئەو ژنەتیوه نەگبەتە ئاوا چاره‌ره‌شى کردم! ئەوه‌ندهى به بەردا هەلخویندم هەتا ئەو پیریژنە قورپەسەرەم هەلوه‌دای نیو ئەو که‌لاوه رووخاوه کرد و ئاخیش بهو مەرەده چوو. ئەم‌رۆ به‌یانی ئاگام له خۆم برا و ئاوا شپرزەم کرد. پیموایى سى چوار جیى شکاوه. ئیستا دەلێن دەبى بنیرم بەدوای شکستەبەندیکدا. خالۆزاکی روقیا ویستى وەرێ کهوى، بەلام دایکی نەیهیشت. دەلى بهو هەوا ناخۆش و تووشه نایەلم کورەکه‌م به تەنیایی له دى وەدەر کهوى. هاوړییه‌کی دهوى. منیش به چاکم زانى یه‌کى له کورەکانى توى له‌گە‌لدا بنیرم. هەقه‌که‌شیان دەدهمى.

مێرگان گوتى:

- عەباس له مالى نییه. ئەبراویش خەوتوو. خۆت...

عەلى گەناو گوتى:

- گویدریژەکه‌شمیان دەدهمى. لەم سەرەوه دەتوانن به نۆره سوار بن و لەو سەرەوه‌ش کابرای دوییدی سوار کەن و بیهینن. تیلای پەیاغیشیان دەدهمى، ئەگەر ئاژەل و درەندەیه‌ک هاته سەر رێیان هەلپێرن.

میرگان به دوو دللی ئاوری داوه و چاویکی له ئه براو کرد:
 - نازانم! کامیانت دهوئ؟
 عهلی گه ناو گوتی:

- عه باس له کار دهرهاتووتره به لام ئه برا لهو گورجوگولتره. هه رکامیشیان پینان
 خۆشه بچن بۆ من جیاوازی نییه. کابرا بهینن پینج تمه نیان ددهم. خۆم ده بی
 ئاگام لهو دوو ژنه نه قوستانه بی دهنه خۆم به ته نیا ده چووم. خه ریکه تاویش
 ده کهوئ. چوون و هاتنه وه سی چوار کاتژمیر ده خایه نی. ئیستا وه ری که ون پیش
 نوێژ ده که ریته وه. له مرۆدا پینج تمه ن پوولیکی که م نییه. خۆ ده زانی!

میرگان دللی نه ده هات ئه براو له خه وه هه ستینی. نه یه ده توانی لهو پینج تمه نه ی عهلی
 گه ناویش چاوپۆشی بکا. بهو پارویه ده ی توانی نانی چه ن پۆژی منداله کانی دابین
 بکا. له م کاته ی سالدا له کوئ کاری ئاوا ده ست ده کهوئ؟ هه لکه وه ت بوو. له سالان
 و له مانگان شتیکی ئاوا هه لده کهوئ. که وایه نه ده بوو میرگان به یلی عهلی گه ناو به
 که سیکی دیکه بلن. به لام ده بی کامیان بنیری؟ میرگان له دل خویا ده یگوت: عه باس.
 عه باس به هیتر و گه وره تره. ئه براو له گه ل ئه وه ی له عه باس چکوله تر بوو
 نه خۆشی و چه قوچۆ ئه وه نده ی تر شه مزاند بوو. میرگان ده ترسا له پۆژیکی ئاوا
 تووش و سه غله تدا ئه براو بنیری. ده ترسا نه توانی ئه و رچه و ریگایه ببری.
 عه باسیش دیار نه بوو، ئه گه ر له مالیش بووایه میرگان هیوای پی نه بوو و ده یزانی
 هه موو کریکه ی نادا به مالی. بویه میرگان هه روا دوو دل راوه ستابوو.

- له پینج تمه ن زیاتر ناده ی کا عه لی؟

ئه براو که سه ر و سینگه ره قه له که ی له ژیر لینه که وه دهره ینا بوو له عه لی
 گه ناوی دهروانی. عه لی چووه ژووری و گوتی:

- تو به خه به ری؟

ئه براو به ته وای له بن لینه که هاته دهری و گوتی:

- به دهنگی تو خه به رم بووه. به ته نیا بچم؟

- نا! قولی جهه ری - ش له گه لتا دی. گویدرێژه که شتان ددهم سوار ی بن.

ئه براو گوتی:

- کاله و پووزه وانه و که په نکه که تم بده یه ی ده چم.
 عه لی گه ناو گوتی:

- کاله و پووزه وانه کان بۆ تو گه وره ن!

- تو چکارت به وه یه؟ لاق و قولم به رو پیچ ده که م.

- که وایه ههسته وه ره بۆ مالی ئیمه. نانیکیشتان بۆ ده خه مه تی ره که وه، وه ره بۆ
 مالی چایه کیش بخۆوه.

عه لی گه ناو ئه وه ی گوت و رویشته دهری. ئه براو هه ستاو به دایکی گوت:

- پینج قرانی بۆ خۆم.

میرگان هیچی نه گوت. ئه براو کلاشه کانی له پی کرد. دهنگی عه لی گه ناو له پشت
 دیواره که وه هات:

- تازه ئه براو خۆی پینچا وه ته وه و ده یه وی برۆا.

عه باس گوتی:

- به چی خۆی ده پینچیته وه؟ خۆ جل و پیلای نییه. بهو کلاشه شه قوشرانه وه
 ده کری و هنیو ئه و به فره کهوئ؟

عه لی گه ناو گوتی:

- قه رار وایه من کاله و پینچا وه کانی خۆمی به ئه مانه ت بده می. که په نکه که شمی
 ددهم له به ری کا.

عه باس گوتی:

- بهو قه راره بی من ده چووم!

عه لی گه ناو گوتی:

- منیش پیم خۆش بوو تو بچی، به لام تازه له گه ل ئه و قسه م بریوه ته وه. بچۆ
 رازی که و خۆت بچۆ. ئه ی ئه وانه ت کۆ کردۆته وه چیمان لینه که ی؟

مه به سته ی عه لی گه ناو کوره ناوه نجییه که ی کوخا و تا قانه کوره که ی سالار
 عه بدوللا و یه ک دوو کوری تری زه مینج بوو که له گه ل عه باس ویستابوون.

عه باس گوتی:

- ئەوانە دەروونەوه بۆ مائی خۆیان. قوماز زۆر گرنگ نییه! ئەگەر من بچم ئەو سەیدە شکستەبەندە لەبن عەرزیش بێ دەیهینم. بەلام ئەو مندالۆچکەیه کوا دەموزمانی ئەوەی هەیه ئەو پیره پیاوه بەنگییه بەو سەرما و سەغڵەتە لە ژیر کورسی دەرکێشی؟

ئەبراو هاتبوو دەری و لەپەنا دایکی راوەستابوو گوتی:

- کاتی که سەیدم هیتا بۆت دەردهکهوئ. با بروین کا عەلی!

ئەبراو وەرێکهوت بەلام عەلی گەناو هەروا راوەستابوو. بۆنی قومازی کردبوو. چاویکی لە کورەکان کرد و گوتی:

- بە جگ یان بە پاستۆر؟

عەباس چاوی لە کورەکان کرد و گوتی:

- پاستۆرمان لەکوئ بوو؟! پاستۆرەکانتمان بە ئەمانەت پێدەدە؟

عەلی گەناو بەدوای ئەبراو دا وەرێکهوت و گوتی:

- ڕەنگە خۆم بیانیهینم.

تازە ئەو ڕوون بوو که عەلی گەناو ئەبراو دەنیڕی، چونکه ئەگەر عەباسی ناردبایه قومازەکان یان دەچوو و عەلی گەناویش ئەوەی نەدەویست. هەر بۆیه عەباس لەگەڵ کورەکان بەرەو مائی خۆیان وەرێکهوتن و بە ڕۆیشتنەوه ئاوێری داوه، گوتی:

- خۆ دێی، ها؟

عەلی گەناو گوتی:

- با بزانی چۆن دەبێ، ڕەنگە بێم!

عەباس کورەکانی لەگەڵ خۆی بردە مائی، میزگان گوتی:

- لێرەنا؛ ژووری جیی ئەو نییه! ئەگەر زۆرتان پێخۆشه بچنە تەویله! بۆ چوونە تەویله دەبوو لەپیشا بەفری بەرەدرگا که خاوین کەنەوه. عەباس خۆی کرد بە ژووری و پیمەرەیهکی هیتا و دەستی کرد بە ڕیگا کردنەوه. کورەکهی سالار و کورەکهی کوێخا راوەستابوو، پێ پێیان دەکرد و لێوی خۆیان دەگەست. دیاربوو دەترسن. ترسی ئەوەی نەکا لەو دەوروبەرە بیانبین. نەشیان دەویست که

هاوکایەکانیان عەباس و قودرەت و کورەکهی سەنەم لەو ترسەیان بگەن. پێیان عەیب بوو که بزانی لە باوکیان دەترسن. عەباس گوتبووی کەسمان لە مائی نییه. بەلام تا ئیستا سێ کەس دیتبوونی. ئەگەرچی غەریبه نەبوون، بەلام هاوکایەیان نەبوون، هەر ئەوەش دلی وەرترتووت خستبوون. بەلام کورێ سەنەم و قودرەت خەمی هیچیان نەبوو. قودرەت قوماز و فرتوویله کهی لە باوکی فیڕ بوو.

حەمە غەریب خۆی یه کپارچه قومازچی بوو. کاری بە سەر قوماز کردنی قودرەتەوه نەبوو. تەنیا بە دۆراندنی قودرەت لە دین دەردهچوو. ئەگەر قودرەت بەگیرفانی بەتالەوه بچوایه تەوه بۆ مائی، حەمە غەریب هەرچی لە بەر دەستیدا بوایه پری دەدایه و هەلیدەبری هەتا دەرەوهی زەمینج، بە دەوری جی خەرمانەکاندا ڕهپی دەنا و پاشان ئارەقه لە ژیر کلاوه لەمەده چلکه سووه که یه وه بەلا جانگیدا دەهاته خوار و تیکهڵ ڕیشه تەنکه کهی دەبوو. بە هەناسه برکیوه جنیوی دەدا و هەرچی جنیوی خراپ بوو ئاوقای کورەکهی دەکرد:

«ئابروو بەره! نیو چاوان ڕهش! کئ پئی گوتی ئەو پارە سەوز و سوورانهی من لە ئاو کهی و لەولاوه بیته وه؟! میر؟ تۆ میرت بۆ بی؟! تۆ تەفت بۆ بی؟ تۆی چاره ڕهش کوا بەختت، دیگۆنه چاری؟ قوون ڕهشی حەرامزاد! تۆ که لە دایکت بەر بوویه وه سەریت خوارد، پئ ڕهش! زوو خاوت پئ هەلینام، پیرت کردم. تۆی نیو چاوان ڕهش جگ هەلده خەئ و دەتەوئ تەفت بۆ بی؟»

لەم جۆره وەختانەشدا حەمە غەریب گویی لێنەبوو که قودرەت بە قسەئ دەکا یان نا؛ یان خەلک گوئیان لە قسەکانی دەبێ. بۆ حەمە غەریب لەو کاتەدا تەنیا ئەو قسانە گرنگ بوون و گویشی بە شوین و کاتەکهی نەدەدا. داخی دلی خۆی دەرشت و ئەگەر واشی نەکردایه دلی دەتوقی. ئەگەرچی سێ بەشی جنیوهکان بەر خۆی دەکهوتن. بۆیه قودرەت زۆر کەم باسی دۆراندنی خۆی بۆ باوکی دەگێراوه.

کورێ سەنەم وانەبوو. هەوساری بە دەست خۆیه وه بوو. دایکی و برا گەورهی تریاککیش خانەیان بوو. تەنیا مراد لەو بنەمالەدا بەنگی نەبوو. دەمدریژی بەسەر دایکی و براکەیدا دەکرد. قەلافەتی زەلام و کردەوهکانی وای کردبوو که برا گەوره کهی نەیدەویزا دەم بنیته دەمی و کیشەئ لەگەڵ سازکا. مراد زۆر بەکار بوو

و بژیوی خوی وده دست دینا. بویه سه ری دانه ده خست و هر کاتی پنی خوش بوايه قوماری ده کرد.

- ئەو پیمه پره یه بده به من، هر ده لئی نانی نه خوار دووه!

مراد پیمه پره که ی له عه باس ساند و هه روا که پیده که نی عه باسی نیشان کورپه کان ددا و گوتی:

- چاو، چاو ئاره قه ی رهش و شینی دهر داوه؛ ده لئی کئیوی کون کردووه!

شانی بۆ داخست و هه تا هه موو به فره کانی نه خسته لایه ک و له بن دیواره که دا کومای نه کرد شانی هه لئه هیناوه. پاشان پیمه پره که ی به ده ستیکیه وه گرت و شانی نا به درگا که وه و کردییه وه. ته ویله یه کی ته نگ و تاریک. جیی ده دوا زده مه پ و یه ک دوو گوئیک. به لام کهس وه بییری نایه که سلووچی هه ورگه ر ئاژه لئیکی به غه بییری ئەو که ره که سالی پیشوو له برسانا تۆپی، له و ته ویله یه دا بووبی.

کورپه کان خویان کرد به ته ویله دا. له پیش هه موویاندا کورپه که ی سالار و کورپه که ی کوئخا له سووچی تاریکی گه ورپه که دا له سه ر لیواری ئاخوړیک دانیشتن. کورپه که ی سه نه م و قودرته و عه باس چۆکیان دادا و ده ستیان کرد به رامالینی په ین و خۆل و خاکی ته ویله که. ورده تۆزی په ین به رز بۆوه و خوی له کۆله که تیشکی که لینی درگا که هالاند. ریک کردنی عه رزه که ته واو بوو، ده ستیان راگرت. کورپه که ی سالار درگای ته ویله که ی کپ کرد و عه باس به شادی و جۆشیکی له راده به دهر وه جگه کانی له باخه لی دهر هینا؛ هه لیرشت و گوتی:

- یاللا! وهر نه پیشی!

کورپه که ی سالار هه روا له سه ر لیواری ئاخوړه که دانیشتیوو، چاوی چه په ی چکوله کرد بۆوه و له جگه هه لره ژاوه کانی دهر وانی. دوو دل بوو پاریزی ده کرد. به لام هه مدیلای کوری کوئخا وانه بوو. به و سه ره زه لاهه و چاوه زه قه کانیه وه، ده تگوت خاله موسلیمی به دم دایناوه. پیی عه یب بوو لای کورپه کانی میرگان و سه نه م و هه مه غه رب خوی دوو دل نیشان دا. هه ربۆیه له پیش هه موویانه وه هاته پیشی و له بهر کایه که دا دانیشته. جگه کانی هه لگرت و هه لیخسته وه. جگه کان که وتنه سه ر

عه رزی نه رمی ته ویله که و هه مدیلا که ده یویست کایه که وه گه رخوا، جار یکی دیکه کوی کردنه وه و گوتی:

- چاکه ده ی وهر نه پیشی!

عه باس چاوی له جه لیلی کوری سالار کرد و گوتی:

- هه سته وهره ده ی! بۆوا دلاو دل ده که ی!؟

جه لیل گوتی:

- ئیوه له پیشا هه لخن، منیش دیم.

کورپه که ی سه نه م گوتی:

- دل له دل مه ده. وهره پیشی! پیاو ده بی به دل و جه رگ بی.

جه لیل گوتی:

- هه لخن. جار ی ئیوه هه لخن.

هه مدیلا گوتی:

- با ده ست پییکه ین. تاق تاق هه لخنه ین؟

قودرته زیره کانه گوتی:

- پیتان خۆشه سی جگه هه لده خه ین.

عه باس گوتی:

- که یفی خۆتانه.

مراد گوتی:

- رازیم. هر دوو جۆره که ده یکه م.

عه باس چاوی له کورپه که ی کوئخا بری. هه مدیلا گوتی:

- سی جگه گرفتی زۆره. دوو جار پیاو (سی چه قی) بۆ بی پروت ده بی و

کایه که گه رم دانا یه ده بی ته واوی که ین.

کورپه که ی سالار له سه ر ئاخوړه که وه گوتی:

- چوار چوار، چوار چوار. من سی سی نایکه م.

مراد به پیکه نینه وه گوتی:

- تۆ به هه موو جۆره کان ده ستته ده له رزی. کورپه ئه رباب!

حه مدیلا سه ری بۆ لای ئاخوړه که وهر سووړاند و گوتی:

توش ههسته وهره دهی! بۆ دترسی؟

عه باس جگه کانی کۆ کرده وه و گوتی:

- گورگی دهیکه یین، باشه؟ ئه وهش دهستیک گورگی وهرن؟

ههر کهس جگی خزی هه لگرئ و هه لیخاته وه. ههر کهس ته فی بۆهات، دست

بکا به کایه. وهرن دهی!

کوړه کان ههر کام جگیکیان هه لگرت و هه لیانخست. کوړی سه نه م بۆی هات.

عه باس جگه کانی کوړه وه خستییه به رده می مراد. مراد پووی کرده کوړی سالار

و گوتی:

- پیت خو شه من و توش جاریکی تر هه لیده خه یین! به شکوو تو تهفت بۆ بی...

ده لئی چی؟ پاشان گله یی نه که ی! ئه گهر ناته وئ جگ هه لخه ی ده بی دانیشی و

چاوه پروان بمینییه وه هه تا دهستیک ته واو ده بی.

کوړی سالار گوتی:

- جارئ تو دست پیکه!

مراد جگه کانی له سهر به ری دهستی ریز کرد، پیکه وه جووتی کردن. گورگی

خسته به یینی دوو قامکی و به عه باسی میرگانی گوت:

- بیلی!

عه باس جیگا که ی له گه ل کوړی کوپخا گوړییه وه و گوتی:

من لیروه وه چاوم هه لئایه. تو لای درگا که وه دانیشه. من لیروه وه چاوم له ده ری

ده بی.

حه مدیلا پووله ورده کانی له هه ردوو مشتی کردبوو و خره ی لیدینا. مشتیکی له

مشته که ی تری کرده وه و له سهر کایه که گرتی و گوتی:

- هینام!

جگه کان هه لړژانه سهر عهرزی. گورگی تهف، سی دانه ی دیکه ش چه ق. مراد

جاریکی دیکه ریزی کردنه وه و گوتی:

- بیلی!

- هه لخه!

- ئه وهش دوو میر. وهره خواری.

حه مدیلا دوو دانه دوو قرانیی فریدا بهر پیی مراد.

- نوره ته قودرته!

قودرته مشتی به سهر چه غزه که دا گرت و گوتی:

- هه لخه!

مراد جگه کانی هه لخت و دهستی کیشا به رانی خویدا. قودرته مشتی له بهر

جگه کاند گرت و گوتی:

- نه بوو!

مراد بۆلاندی و جگه کانی ریز کرده وه:

- له م سهرته ی کایه وه خه ریکی گزی! وهک ئه و باوکه پووتاله ت لاپره سه نی.

جوان شک بکه! من به و ئه داو ئه توارانه وه چاوترسین نابم. هه لده ده ی! دوو بهرانبه ر

بی چۆنه؟

- هه لخه ده ی باشه.

- دوو بهرانبه ری که!

- زور چاکه هه لخه.

- له بهر ت مرم. ئه وهش سی ئه سب!

جگه کان که وتنه عهرزی. گورگی میر!

- دوو بهرانبه ر وهره خواری!

قودرته دوودانه پینج قرانی فریدا بهر پیی کوړه که ی سه نه م. مراد گوتی:

- داده ی مشتی چه پته.

قودرته مشتی کرده وه. پینج قرانییه ک به له پی دهستییه وه نوو سابوو:

- قه بووله؟

- قه بووله.

قودرته گوتی:

- پیاو ناوی به خراپه ده رنه چی باشه!

عەباس مەشتی لە سەر جەغزەکە گرت و مراد بە پیکەنینه وە گوتی:

- قوون رەش! ئیستا یەک دانەى چوار میرت بۆ دینم!

عەباس توند دەمی قووچاند و لێوی پیکدانا و هیچی نەگوت، رەنگی بزرکابوو. وەک هەمیشە لێوی دەلەرزی. کاتی عەباس دەستی دەکرد بە قومار دەکەوتە دڵەوریزە. جۆریک ترس سەرتاپای دادەگرت. دەکەوتە دڵەکوئی و چاوی زەق دەبوونەو. بە بردنەو و دۆراندن هەر دەترسا. خەمبار و خەپەسراو دەهاتە بەرچاو. دەتگوت هەر ئیستا تەواوی قەرە پوولەکان بە چاوی هەلدەلووشی. بۆ عەباس هیچ شتی لەو چاکتر نەبوو کە هەرچی پارەى قومارەکیە برژیتە گیرفانی خۆیەو. چونکە هیچکات ئەو هەش نەدەبوو، دەستی دەکرد بە پرتە و بۆلە. مراد کە خۆلک و خووی عەباسی دەزانی، لە پیش ئەودا، خۆی جارێک جگەکانی هەلخست و کۆی کردەو و لەسەر لەپی دەستی ریزی کردن و گوتی:

- شکت بکە ئیستا!

عەباس کە هەروا مەشتی بە سەر جەغزەکەدا گرتبوو بە دەنگێکی لەرزۆکەو و گوتی:

هەلخە.

دوو میر. گورگی و یەکی دیکە. مراد گوتی:

- سێ بەرانبەری وەرە خوارئ!

عەباس مەشتی کردەو. خالی بوو! مراد ددانی لە ریچەو بەرد، چاوی زیت کردەو و گوتی:

- میرەکەم لێ پووچەل دەکەى؟! باشە. سەد جاری دیکەش هەلخەم میر دینم.

بیلی بزانی! من بەوانە چاوترسین نابم!

عەباس هەستا و گوتی:

- هەلخە دەشایی.

تا مراد جگەکان راستە و پاستە بکات عەباس چوو بۆ لای جەلیل و گوتی:

- لە جیى من دانیشە با بچم سەریکی دەری بەدم. هەستە دەى! من شوینی

قومارم بۆ ئیو جۆر کردووه. خۆم نەمدەویست قومار بکەم!

مراد گوتی:

- وەرە؛ وەرە خۆت شک بکە کورپی سالار عەبدوللا. وەرە ئیتر تۆش ئەوئەندە نازو نووز مەکە!

جەلیل بە لەش داگیراوی هات و لەجیى عەباس دانیشت و گوتی:

- ئەو جگەنەم دەیه با تەماشایان کەم!

کورپی سەنەم جگەکانی هەلرشته بەردەمی کە بیانینى، جەلیل گورگییەکی جیا کردەو و گوتی:

- نیو چەقەکەى قورقوشمیان تیکردووه، ئەو بەگۆرە!

عەباس بەر لەوێ لە درگاکە برواتە دەری گورگییەکی هەلگرت و جگیکى دیکەى فریدا بەردەمی کورپی سالار و گوتی:

- بووکیش بۆ چوونە پەردە ئەوئەندە ناز و نووز ناکا. خۆ پارەى کەوشەکانت ناوی؟!

کورپی سالار ئەو جگەى عەباس بۆی فریدابوو هەلگیرتەو و گوتی:

- عەلى گەناو گوتی پاستۆرەکانی دینى، ئەى کوا پاستۆر؟

عەباس کە درگای تەویلەکی نیوئەى کردبوو و خەریک بوو دەچوو دەری، گوتی:

- هەر ئیستا ئەو دەچم بەدوایدا، بزانیم لە چ بەقورپیگراویکە ئەو قوربەسەرە!

عەباس لەو زیاتر گیر نەبوو. درگاکەى لە پشت سەرى خۆى پینوهدا. سەرى کرد بە وەتاغەکەیاندا. میزگان لە مال نەبوو. تەنیا هاجەر پرخەى دەهات. گەر او و پینی نایە کۆلان. چەند هەنگاوی هەلنەهینا بۆو لە پەر لووتى بە لووتى حاجى سالم و موسلىمى کورپیدا تەقى. هەوێل داچلەکی، بەلام خیرا وەخۆى هاتەو، سلأوى کرد و تیژ تێپەرى. مالى عەلى گەناو نزیک بوو. لە بنهستیکدا، هەمیشە تايەکی درگاکەى ئاوێلا بوو. عەباس خۆى کرد بە ژووریدا. مالى عەلى گەناو یەک دەهات و یەک دەپۆی. عەلى گەناو لەبەر بەرۆچکەیک لەپەنا تەندوورەکە دانیشتبوو. بە خوری و شتر شالگەردنى دەچنى. هەر گویشى لێنەبوو کە دایکی و ژنەکەى لەجیدا کەوتوون و دەنالینن. ئەو - رەنگە - پینی وای ئەوێ لەدەستی هاتوو کردوویەتى:

ناردوویه به دواى شکسته به نندا. ئیتر چ کاریکی تری له دهست دههات؟ خۆی بکووژئ؟ هاوار بکا؟ قور بیئوئ؟ نا! عهلی گهناو زۆر له وه به سه برتر بوو. ئه گه رچی به کیک له لیزان ترین کهسی زه مینج بوو له قوماری پاستوردا، به لام تا ئیستا بۆ جاریکیش نه یاندیوه له گه ل که سیک به شه ر بئ. هیدی و له سه ره خۆ. زۆر که میش دهیدوړاند. کاتی دهشی دوراند ته نیا گرژیه که لۆچی دهخسته نیو چاوانی و ده می وشک ده بوو و هه روا ئارام و هیدیش بوو.

سینه ری پاره ستاوی عه باس که وته سه ر دهستی عه لی گه ناو و ئه و هه روا که خه ریکی چنن بوو سه ری هه لئنا و چاوی له عه باس کرد:

- ها! فه رمایشته؟ حه تمه ن هاتووی بۆ پاستور، ها؟

عه باس گوئی:

- نا! دایکت و ئه وان چۆن؟

- چاکن!

عه باس بۆ ئه وه ی قسه که ی به فشه ده رنه چی، هه نگاو یکی هه لئناوه سه ری کرد به وه تاغه که دا. دوو ژن، پووره گه ناو و رو قیا له مبه ر و ئه وه به ری وه تاغه که له جیدا که وتبوون و میرگان له نیوانیاندا دانیشتبوو. عه باس گه پاره. عه لی گه ناو هه ر خه ریکی چنن بوو:

- دهی، کارت چیه؟ بیلی راست برۆ!

عه باس گوئی:

- گیرفانی کوره که ی سالار عه بدوللا له وه ده چی قورس بئ. زۆریش دم له پاستور ده کوتی.

عه لی گه ناو گوئی:

- هه تیوه چه پ و چیره دلی پاستوره کانی گرتووه. به لام من پاستوری خۆم به کهس نادم.

عه باس گوئی:

- مه به ستم ئه وه یه خۆشت بیی. قوماریکی خۆشه.

عه لی گه ناو گوئی:

- ئه گه ر هاتم پاستوره کانیشم دینم!

عه باس به ره و درگای هه وشه ملی پیوه نا. له نزیک درگا که راره ستا و وه رسوورا. ویستی قسه یه که بکا به لام له رووی هه لئه هات. عه باس باش له خولک و خوی عه لی گه ناو ده گه یشت. له وه زیاتر نه ده بوو ده مبه ده مه ی له گه لدا بکا. هه ربویه ملی ری گرت و رووی. به لام که پیی نایه گه وره که واق و پمان چاوی پی زه ق کرده وه. بروای نه ده کرد حاجی سالم و موسلیم له ته ویله که بن. ئه وان ئیتر له کوپوه بۆنیان کردووه؟ نه کا حاجی سالم هاتبئ بۆ گیان نه وه که ی. کوره که ی کوخا! ئیستا ئه گه ر قرموقال وه ریکه وتایه ده بوو عه باس قوری کوئ به سه رداکا؟ عه باس ئه وه ی وه رووی خۆی نه هینا. سلای کرد و هیناش به ره و بن دیواره که خشی. حاجی سالم و کوره که ی بیده نگ و ئارام بوون. حاجی سالم له سه ر لئواری ئاخوره که دانیشتبوو، هه ردوو لاقی بلاو دانا بوو و سنگی دابوو سه ر که مه ی گوچانه که ی. موسلیمیش له په نا هه مدیلای خوشکه زای هه لئرووشکابوو به سه ر شانی ئه و و کوره که ی سه نه مدا ملی کیشابوو و سه یری قومه ره که ی ده کرد. گه رمه ی قومار بوو. جگ له ده ست کوری کوخادا بوو. هه مدیلا جگی هه لئه ده خست و له په ستا خالی پیی ده گوت سه ری به ری به ولاره:

- گوتم بیبه به ولاره ئه و ده موله وسه ت!

له گه ل جوولانی سه ر و دهستی هه مدیلا موسلیم له جیی خۆی ده بزوت و هه ر له وکاته شدا ملی به سه ر جه غزه که دا دریژ کردبووه.

- سی کهر!

جگ له ده ست هه مدیلا هاته ده ری. پازده قرائیش له چه په ی که م بووه. هه مدیلا به هه نیشکی له سینگی موسلیمی کوتاو و گوئی:

- سه دجارم گوت سه رت بکیشه دواوه که روگا! هینده ت ده ستم جوولاند هه تا سی کهرم هینا.

موسلیم که به پشتدا که وتبوو خۆی کو کرده وه و گوئی:

- پاچرا! پاچرا که ی بده به من.

هه مدیلا قه ره پووله کانی به ری پیی خۆی کو کرده وه و گوئی:

- برؤ خودا رسقت له جییه کی تر بدا! بۆره پیاوی که لله کهر! ئه وهنده سهر و نه سه مه یه کی چاکت هه یه!؟

- موسلیم گوئی له و قسانه نه بوو و چاوی له سهر مشتی قووچاوی خوشکه زا که ی هه لئه ده گرت. همدیللا به عه باسی گوت:

- بؤ ده ریان نا که ی؟ که وایه ده ته وئ پآچرای چی وهرگری؟

عه باس زمانی ده رکیشا و باسکی ئه ستوری موسلیمی گرت و گوتی:

یا لالا! هه سته. هه سته ده ی. خؤ میتشکی که رم نه خوار دووه پآچرای ماله که ی خؤم بکه مه گیر فانی تووه! یا لالا! هه سته ده ی، وده رکه ون!

موسلیم له جیی خۆی جمه ی نه ده کرد. چاوی هه روا له مشتی قووچاوی خوشکه زا که ی بریبوو. زۆر به زه حمه ت عه باس توانیبوو موسلیم له سهر په یین و پاله که بخا به لادا. به لام به وانه چاری نه ده کرا. ورده ورده خه ریک بوو بۆلژنی موسلیم. که له بۆلژنی هه یچ ئاژلیک نه ده چوو. به رز ده بووه. دهنگی ئاشنا و ناخۆشی موسلیمه شیت ئه گهر به رز بوایه ته وه، ته وای خه لکی کۆلانی له مالی سلوچ کۆده کرده وه و کاری له عه باس تیکه دا. چاره ی نه بوو. موسلیم ده بوو به شیوه یه ک وده ربنری. ئه وهش، کیشمه کیشمه که ی دژوار تر ده کرد. عه باس و موسلیم ورده ورده خه ریک بوو تیک هه لچن. حاجی ساله میش هه روا له سهر لیواری ئاخو ره که دانیشتبوو ته ماشای ده کرد. پیره پیاو وهک مه لایه کی له سه ره خۆی حو جره وابوو: عه بای دریژ و که لبه دوون، گوچان و میزه ر، له گه ل پشیکه دریژ.

- من ئیتر نایکه م!

هه مدیللا بوو که خۆی کیشایه داوه. قودره ت به تووره یه وه گوتی:

- چی؟! نایکه ی؟ پیاوه تیت هه رئه وهنده بوو؟ ئیستا که ده ستیکت بر دۆته وه ده کشییه داوه؟ ده ست خۆش!

مرادی کوپی سه نه م دیتی خه ریکه قوما رکه ده شیوئ، له حالیکدا که بیست و پینج قران له چه په ی که م بوو بووه. ئه وهش نه ده بوو. پاره کان نه ده بوو له کایه بچنه ده ری. ناچار بوو کاریک بکا، هه سته. میشی میمل، موسلیم، ده بوو گو موگۆر بی.

داوای له قودره ت کرد بچیته یار مه تی. قودره تیش هه سته. هه مدیللا درگای ته ویله که ی کرده وه و عه باس و قودره ت و مرادی سه نه م، موسلیمیان راکیشا بؤ ده ری و خستیانه سهر به فره که، هه لاتنه وه بؤ ته ویله و درگا که یان پیوه دا و پشتیان پیوه نا. حاجی سالم تازه له سهر لیواری ئاخو ره که هه ستا بوو و گوچانه که ی توند له ده ستیدا ئه مباروبار ده کرد. موسلیم هاتبووه پشت درگا که، به پینا که به درگا که یدا ده کیشا، به گریانه وه ده یگوراند و ده یکوت:

- باوه... باوه... باوه گیان! وهره باوه... ده ترسم، وهره. باوکم کوا، باوکم...

حاجی سالم به گوچانه که ی ئاماژه ی به درگا داخراوه که کرد و گوتی:

- شیت! شیت. بلیم چی؟

عه باس گوتی:

- پنی بلی بیده نگ بی حاجی گیان! ئیستا ده روجیرانمان وه سه ر ده گه ری!

حاجی سالم له نیو بنجی ریش و سمیلیدا بزه یه ک داگیرسا، چاوی بریقه ی هات و گوتی:

- پیموایه هه لئه گیرسانی قرموقال پینج قران دینی. ناهینی!

قه سه که ی ته وای نه کردبوو، حاجی سالم دستی دریژ کردبووه. عه باس پینج قرانی خسته ده ستییه وه و به کو ره کانی گوت:

- چاوتان لینه خؤ! خه ریکم پینج قران باجی ئیوه ده ده م. ئه وه له سه ر قوما رکه یه ها. پاشان حاشای لینه که ن!

حاجی سالم پینج قرانه که ی توند له مشتیدا شارده وه و سه ری له قاند.

عه باس گوتی:

- لانی که م پی بلی بیده نگ بی!

حاجی سالم نوکی گوچانه که ی له درگا که دا و گوتی:

- هیواش گه مال! هیواش و لاخ!

موسلیم بیده نگ بوو. کو ره کان پشت درگا که یان به ردا. درگا که یان بؤ حاجی سالم کرده وه و پیره پیاو چووه ده ری. دوا ی تاویک کرپه کرپی پی باوک و کو ره

له سهر به فری بن دیواره که وه ههستا. عه باس تفيکی خهستی دا به بیخی دیواره که دا و گوتی:

- میشه که رانه! میشه که رانه!

پاشان رووی کرده حه مدیلا و گوتی:

- ئەو باجه م له بهر گولی رووی ئیوه دا، ها! پیتان وانه بئ دهره قه تی نه ده هاتم! من به سه د که سی واناههستم. به لام ویستم ئا برووی ئەو دوانه تان بیاریزم.

کورپی سه نه م جگه کانی هه لخت و گوتی:

- دانیشن. دانیشن!

قودهرت دانیشن و گوتی:

- دانیشن بایم. ته او بوو و پوئی. یه کی قرانیکی دهنی باده می لیک نی!

حه مدیلا قرانیکی فریدا به رده می عه باس، به لام کورپی سالار عه بدوللا هیشتا هه ر دهستی له دلی نه ده بووه و چاوه خیله که ی له م و له و ده بری. مراد گورانندی به سه ریدا:

- دهک گیانت دهرچی! قرانیکه خو گلینه ی چاوت ناده ی! باوه ر ناکه ن له بهر ئیوه پارهی دا به و نیره که ره؟ ئیمه خو ترسمان له که س نییه. ئیوه ئەو دوانه تان له لای باوکتان وهک مشک وان. بینه ده ی بینه هیدی؟ هانی، ئەوه ش قرانه که ی من!

کورپه که ی سالار گوتی:

- من هه ر نایکه م!

- نایکه ی؟!

- نا!

ئیتیر ره گی ملی کورپه که ی سه نه م هه ستا بوو و هه ردوولا لغاوه ی که فی کرد بوو.

له پر هه ستا و یه خه ی کورپه که ی سالار عه بدوللا ی گرت:

- بو پیت وایه هه روا مفتیه. به و چاوه قیچه ته وه بیی و پارهی مفت لیره به رییه دهری؟ وه ره هه لتووتی ده ی! گووگره!

کورپی سالار عه بدوللا هه ولی ده دا له جیتی خو ی نه بزوی. له لایه که وه له بهر ئەوه ی نه یده ویست قره و هه را ساز بی و له لایه کیشه وه له کورپه که ی سه نه م

ده ترسا. لئی روون بوو ئەگه ر قره ساز بی، بیجگه له وه ی کوتانیکی باش به ده ست مراد و ئەو دووانه ی دیکه وه ده خوا، به لکوو گیرفانیشی له چاوتروکانیکدا به تال ده کری، هه ر بو یه ناچار بوو بینه سه رپی. دژواری کاری جه لیل له وه دا بوو که ده یدی مراد ئاتاجی ئەوه نییه له زه مینج کار بکا. مراد هه میشه دوا ی سیزده به دهر بو کار له زه مینج ده چووه دهری و نزیک زستان ده هاته وه. هه ر بو یه سالار و کو یخای پی هیچ نه بوو. به ته نیا نانی خو ی له قه له شته به رد دهر ده کیشا.

کورپی سالار مه چه که ئەستور ه که ی مرادی گرت و به نه رمی گوتی:

- کارت به من نه بی دهستم له کو ل که وه!

کورپی سه نه م رایته کاند و گوتی:

- چ ده که ی؟ ئەو پارهی بردووته ته وه ده یده یه وه یان داده نیشی بو قوما ر.

مراد جاریکی تر وهک لقه دار رایوه شاندا و گوتی:

- ده ته وی چبکه ی چه کچه کی؟! ها؟ من ده مه وی له م ناوچه یه برۆم. کاریکی وا مه که داخی دلی خو مت پی بریژم. داده نیشی بو کایه یان هه موو پاره کانت له گه روو دهر کیشم؟

کورپی سالار دانیشن. مرادیش له سه ر جیتی خو ی هه لترووشکا و به عه باسی گوت:

جگه کان هه لپیژه!

عه باس گوتی:

- هه ر که س بردوویه ته وه له پیتشا پاچراکه ی بدا تا کوو منیش جگه کان هه لپیژم!

قودره ت ئاماژه ی به حه مدیلا و کورپی سالار کرد و گوتی:

- ئەو جووته بردوویانه ته وه، بیده نی. پاچراکه ی بده نی.

حه مدیلا و جه لیل چاویان له یه کتر کرد. حه مدیلا قرانیکی بو فریدا. عه باس رووی کرده جه لیل و گوتی:

- قرانیک لیره و قرانیکی پیتشو ده کاته دوو قران وه ره خواری. زووکه!

جه لیل به بی مه یلی دوو قرانی بو عه باس فریدا.

عه باس دوو قرانه که ی هه لگرت هوه و جگه کانی پیدان. مراد جگه کانی له به رده می خوی کۆ کرده وه. عه باس به مرادی گوت:

- قه رار و بریه ی پاچرا خۆت داینی با دواپی که س نقه نق نه کا.
مراد گوتی:

- ئە گەر دوو دەست جگ له دەست هەر که سیدا بوو قرانیک دادهنی.
عه باس چه نه ی لیدا:

- بۆ دوو دەست؟ له هه موو جییه ک، قه راره که ی یه ک دهسته.
مراد گوتی:

- قرانی حیسابی ده که یین. تۆش ئە وه نده نینۆک وشکی دهرمه هینه. هەر بیست قران، قرانیک. باشه؛ هه لده!

کۆری سالار عه بدوللا له لای دهسته راستی مراد دانیشتیوو. ده شاییه کی جیا کرده وه، خستیه کایه وه و گوتی:

- هه لمد!

- کی تا ئیستا ده شایی، ده شایی بۆ تۆی هه لداوه، تۆ ده شایی هه لده ده ی؟

- ئە وهش ده شایی دیکه، باشه؟

- لانی که م پینج قران هه لده مال کاول!

جه لیل قرانیک دیکه ی هه لداو گوتی:

- هەر ئە وهیه!

- دیسان وه ره خوارئ.

- هەر ئە وهیه. هه لمد.

- گولت هه لدا... ئە وهش سی ئە سه پ. شهش قران وه ره خوارئ.

نۆبه ته قودرته!

قودرته مشتی له سه ر کایه که گرت. مراد، خۆی جگه کانی لیک دا و گوتی:

- ئیستا هه لده!

قودرته زیره کانه گوتی:

- هه لمد!

مراد جگه کانی هه لخته وه. قودرته مشتی دابه ریان و لیک دان، مراد جگه کانی کۆ کرده وه و گوتی:

- خه ریکم میر دینم، قوون رهش. گزه مه که. ئە گەر ده ترسی، که متر هه لده!
قودرته گوتی:

- بابی! دوو قرانیشی له سه ر بی.

مراد جگه کانی هه لخته وه.

- ئیره تاریکه؟!

عه لی گه ناو بوو. درگا که ی کردبووه و هاتبووه ژووری.

- درگا که پێوه ده!

- پێوه یده ئە و دوا براوه!

- جوان کپی که!

عه لی گه ناو چاوی ترووکاند و درگا که ی پێوه دا. کایه گه رم بوو. عه لی گه ناو هیور هیور خۆی گه یانده بن دیواره که و له پشت سه ریان راوه ستا. جگه کان هیشتا به دهست مراده وه بوو و میر له دوا ی میر بۆی ده هات. کۆری سالار مات بوو بوو. نیوچاوی نه یده هینا. جار له گه ل جار مشتی خالی ده بوو. نیوچاوانی گنجی تیکه وتبوو و ههستی ده کرد جار له گه ل جار چاوی چه په ی چکۆله تر ده بیته وه. له په ستا به سه ر قۆلی لووتی ده سرئ. چاوی له هه لخته سن و دا که وتنی جگه کان نه ده ترووکاند. چاوی له گه ل جگه کان ده چوو ه سه ر و ده هاته وه خوارئ.

پاره کان له ده شایی تا پینج قرانی له نیو کایه که دا وه گه ر که وتبوون. له م دهسته وه بۆ ئە و دهست. دهسته کان ئاره قه یان کردبوو. هه ربۆیه هه موویان - ته نانه ت کۆره که ی سالار عه بدوللاش - پاره کان یان له پال کایه که دا له سه ر یه ک دانابوو.

هه رکه سه و له به ر لاقی خۆیدا قه لاقوو چکه یه کی پاره ی ده قرانی تا ده شایی هه لچنیوو. گه رم دا هاتبوون. کایه گه رم دا هاتبوو. ئیتر هیکه س ده شایی و تاق قرانی دانه ده کرد. مشتی جه لیلیش به که متر له دوو قران نه ده کرایه وه. جگه کان هه لده خران و ده که وتنه وه. هه شت نۆ ده قرانیان ده ستاو ده ست پیده کرد. بیر و

هۆشی هه موویان لای کایه که بوو. لیویان وشک، چاویان زهق، له جیی خۆیان وشک بوو بوون. عهلی گه ناویش حه په سرا و دهستی له چنن هه لگرتبوو چاوی تیبیبوون. هیچ کامیان ورته یان لیوه نه دههات.

- کوا ئه و تووتکه سهگی حه رامزادهیه؟

دهنگی پر له رقی کوپخا نه ورۆز بوو که حه وشه کهی داگرت و به دواى ئه ودا شلپه شلپی پیلاره کانی له سه ره به فره ئاوه کییه که دههات:

- کوا؟ کوا ئه و برا قنگ رووتهت، کچی؟!

کایه راوهستا. عه باس زانی کوپخا له و ده گه ری. له جیی خۆی وشک بوو. هه موو وشک بوون. ته نیا عهلی گه ناو توانیی خۆی به چینه وه خه ریک بکا. هه ر وه ها توانیی خۆی بگه یه نیته لیواری ئاخۆرکه و دانیشی، خۆشی وانیشان دا که دهستی له و کاردا نییه. له گه ل ئه وه شدا عهلی گه ناو له هانتی خۆی په شیمان بوو.

کوپخا خۆیدا به درگای ته ویله که دا زاری پیکرده وه. به عه باى شوپ و سه ر و میزه ر و پیلاری کاله وه زارکی درگای پر کرد و به تووره یی چاوی تیبیرن. عه باس، وه ک مشکی به رچنگی پشیله، خۆی مه لاس کردبوو و پشتی کردبوو درگا که. ئه وانی دیکه هه ستابوون، له جیی خۆیان وشک بوو بوون و سه ریان شوپ کردبوو. پاره کان له چن جیوه له سه ر یه ک چن درابوون. جگه کان له جغزه که دا پرژ و بلاو بوو بوونه وه. ئه سپیک و دوو چه ق و ته فیک. هه موو بوو بوونه دا هۆل. له تاریک و روونی ته ویله که دا کوپخا کوره کهی سلوچی ناسییه وه. بۆی چوو و ته ختی پیلاره کهی کیشا به مۆغه ره ی پشتیدا:

- عه مته ری دایک سه گا! هه رمابوو کوره کهی من له خشته به ری؟ قوما ر وه ری ده خه ی؟

عه باس به ده مه وه که وت به سه ره یین و پالی جی قوما ره که دا. یه که م شت که به بیریدا هات ئه وه بوو له ژیر پیلاره و جنیوی کوپخا دا پرداته پاره کان. قه لاقوو چکه ی تاق قرانییه کانی کورپی سالار که وته به رچنگی، به په یین و پاله وه له قوله میچه ی گرت. کوپخا پشت ملی گرت و هه لیستاند و رووی کرده خۆی. ترسی ئه وه ی کوپخا پاره کانی لیده ستینی عه باسی وه دلله کوته خست. به ره له وه ی کوپخا چاو له

چاوی بری و جنیو بارانی کا، عه باس مشتی پر قه ره پوولی به په یین و پاله وه له ده می خۆی کرد و گووی وه ک دوو گوویزی وشک هه لماسان. کوپخا زله یه کی خیوانده روومه تی چه په یی. چه ن قران له به یینی ددان و لیوییه وه ده ره په رین. به ره له وه ی زله ی دووه م وه روومه تی راستی که وی پاره کانی تری قووت دا و له به ره چاوی کوپخا عه باس چاوی له ژیللا هات. ره گی ملی هه ستا و ره نگی شین هه لگه را. کوپخا نه پراندی:

- ئاوی بو بینن! نه گبه ته خه ریکه خۆی ده خنکینن! دهستی له کۆل عه باس کرده وه و هه رای کرده کوره که ی خۆی. له سووچی ئاخۆرکه گرتی، هینایه خوارى و راست و چه پی کرد. عهلی گه ناو به چاکی زانی نیو بژی بکا. کوپخا بۆی گه راوه: - خه جاله تی ناکیشی، بۆره که؟! خه ریکه ریشت سپی ده بی! دایکت و ژنه که ت به گیانه للاوه ن، تۆش هاتووی له گه ل چوار مندال که هیشتا سمیلیان گووگره نه بووه قوما رت وه ریخستوو ه؟ تف!

حه مدیلا له و نیوانه دا خۆی له ژیر ده ست و پیی باوکی راپسکاند و هه لات. به گریانه وه خۆی گه یانده کۆلان. قودره تیش که تاکوو ئه و کاته خۆی له نیو ئاخۆرکه دا راکیشابوو ده ره په رییه ده ری. مانه وه مراد و کوره که ی سالار. مراد به به هانه ی هینانی ئاو چوو ده ری. کاسه یه کی ئاو هینا و خه ریکی ئاو به گه روودا کردنی عه باس بوو. کورپی سالار له بیرى چوو بۆوه که هه لی چاکه بو هه لاتن. کوپخا و عهلی گه ناو هیشتا تیک گیرابوون. جه لیلیش له پر به ره و ده ری پنی پنیوه نا و وازی له و چه ن قرانه هینا که له ژیر ده ست و پيدا ون بوون.

عه باس به یارمه تی ئه و ئاوه ی مراد له گه رووی ده کرد هیشتا خه ریکی قووت دانی قه ره پووله کان بوو. هه رچی مراد ده یگوت بیده وه ده ری عه باس گووی نه ده دایه. به چاوی زهق و ره گی هه ستاوی لامل و ده موچاوی ره ش و شین هه لگه راوه وه، هه ولیده دا قرانییه کان قووت دا و له په ستا ئاوی به سه ردا ده کردن. که دوایین قرانی قووت دا هه ناسه ی هاته وه به ره و شانی به دیواره که وه دا. له به ره ئه و زهخت و گوشاره ی بو خۆی هینابوو بن گوپچکه و نیوشان و بن باخه لی ئاره قه ی

دەردابوو. هەستی مەرگ! وای کرد که کوێخا کاری پێی نەبێ. کوێخا هات بۆ لای، له ژوور سەری راوهستا و چاوی تێبێری. عەباس به ترسەوه گوتی:

- گووم خوارد... کوێخا!

کوێخا تاي درگاکی کردەوه و چوو دەری. عەلی گەناو تاویک له ژوور سەری عەباس راوهستا؛ پاشان خۆی دانەواند و له درگاکی چوو دەری. هاجەر که دیتی کوێخا گەیشتوتە کۆلان، هەلات بەرەو تەویله که تاکوو بزانی براکی چیی لێهاتوو. عەلی گەناو چاوغایەنانە له هاجەری روانی و گوتی:

- دایکت نەهاتوتەوه؟

هاجەر گوتی «نا» و خۆی کرد بە تەویله که دا. عەلی گەناو که دەویست له حەوشە که برۆتە دەری، گەر او و خۆی کرد بە وەتاغە که دا. له پەنا درگاکی واکه بتوانی له بەر شۆقی دەری شالەکی بچنی دانیشت. هاجەر له تەویله که هاتە دەری تاکوو چراکی هەلکا. عەلی گەناو پرسیی:

- خەبەرت له مائی ئیمە نییە؟

هاجەر گوتی:

- نا، هیشتا رۆژئاوا نەبوو بوو چووم و گەر امەوه. دایکم لەوی بوو.

کۆرەکی سەنەم، عەباسی هینا بۆ وەتاغ. پالی پێدا بە دیوارەکه وه و خۆی له پەنای دانیشت و به هاجەری گوت:

- ناتەوی وەجاخە که هەلکە؟

عەباس بەر لەوهی خوشکی وەلامی مراد بداتەوه پینی گوت:

- قوفل! ئەو قوفلی دۆلابە لیکەوه بۆم بێنە.

هاجەر قوفلەکی هینا، عەباس به دژواری هەستا سەر پێ و له چوونە دەریدا به هاجەری گوت:

- برۆ به دایکم بلێ بێتەوه. دەم کراویکم بۆ ساز کا. رەوانی. شتییک زگم وەکار خا.

رەوانی. ئاخ...

بە دەم نالە و نووزەوه خۆی گەیانده درگای گەرەکه، قوفلەکی له درگاکی دا و به کۆمه کۆمه گەر او و له بەر خۆیهوه دەبیرتاند:

- دارونەدارم تیکەل ئەو پەین و پالە بوو. تازه چۆنیان بدۆزمەوه؟ دەترسم...

دەترسم... له دەست ئەو ئەبراو نەجسە، چبکەم؟ دەترسم. دارونەدارم...

عەباس له بەر ژان و پێچی زگی، ئاگای له هاتنەوهی ئەبراو نەبوو. به کۆمه کۆمه خزییه سووچیک و کلێلهکی له پزویی ژیرپاتۆله کهیدا شاردهوه:

- رۆن گەرچەک! رۆنی زەنگ! رۆن! برۆ به دواي دایکدا کچی! ئەوهی گوت و

له پال دیوارەکه دا و پەنای وەجاخە که دا کهوت بە عەرزدا.

به عەبای درێژ و کەوش و پوزەوانەکی عەلی گەناوهوه ئەبراو دەنگوت گیسکه گولەیه. پەرۆیهکی له سەری هالاندبوو و هەتا سەر برۆی دایکیشابوو. دەموچاوی شین هەلگەر ابو و دەم و لێوی قەلەشیبوو. سەرما جەستەکی لاوازی ئەبرای به جاری که سیره کردبوو. له نیو چوارچێوهی درگاکی جەستەکی لەری وەک باخه گیایەک به لادا هات. عەلی گەناو قورس و قایم هەستا پیلێ ئەبرای گرت و کیشایه بن دیوارەکه. هاجەر له وه زیاتر ماتلی دایکی نەبوو و بەرەو درگاکی هەلات. عەلی گەناو میل و بەنەکی وەلاناو دەستە سەر و کەسیرهکانی ئەبرای خستە بەینی دەستە زل و رەشەکانی و دەستی کرد به دامالینیان. ئەبراو چاوی هەلینابوو بەلام دەمی له گۆ چووبوو. عەلی گەناو به مرادی گوت وەجاخە که هەلکا. مراد چوو قولیک چێوپه مۆ له گۆی تەندوورەکه بێنێ. عەلی گەناو هەروا که دەستی به دل و دەمارەکانی لاملی ئەبرادا دینا گوتی:

- چیتان کرد؟ هینتان؟ ها؟ سەیدی شکستە بەندتان هینا؟

ئەبراو زمانی شکابوو. سەری هەلتهکاند. عەلی گەناو هەردوو دەستی به گویچکەکی ئەبرادا هینا گوتی:

- چی بوو؟ گوتی چی ئەو مال کاوله؟

ئەبراو کوت و پچر گوتی:

- سەرما!... سەرما! نەهات...

عەباس له ولاره نالەکی هات:

- نه مگوت خۆم بنیره؟ نه مگوت ئه وه کاری منداڵ نییه؟ ئه گهر بچوایه م ده مهینا. به ههر له ونی بوایه ده مهینا. ئه گهر له باوهشی ژنه که شیدا بوایه دهرمه کیشا! گهر چه ک... بلی رۆن گهر چه ک... ده بی کار به کارزان بسپیژی... رۆن گهر چه ک. عه لی گه ناو عه باکه ی له به ری ئه براو دا که ند. دانه وی وقه ی تانی که وشه کانیشی کرده وه و له پای دهر کیشا. هه ستا برواته دهری که میرگان و هاجر هاتنه ژووری. مرادیش به قولیک چئوپه مۆوه به دوایاندا هات. عه لی گه ناو چاویکی له میرگان کرد. ده تگوت ناویزی پرسیار بکا. میرگان چاوی لیل بوو. چاره چییه؟ ههر چۆنی بوو عه لی گه ناو ده می هه لپچری:

- چییه؟ ها؟!

میرگان گوتی:

- زایه بوو! خودا عه فووی کا.

- کئ؟ کامیان؟

- دایکت. پوره گه ناو!

عه لی گه ناو، به واق و پرمانه وه گوتی:

- ئیستا قوری کوئ بکه م به سه رما؟! شهو! به و شهو!

له بهر خۆیه گوتی. واکه که س گویی لینه بی. له ده می دهر چوو. عه باکه ی نابووه ژیر باخه لی و پزلوو و پیلاره کانی به ده سته وه گرتبوو و به هه نگاوی قورس و قایم له درگا که چوو دهری.

ئه براو، عه لی گه ناوی نیشان دایکی دا که دهر ویشته و گوتی:

- کریکه م! کریکه ی من!

میرگان له نیوان کوره کانی دانیشته. عه باس گوتی:

- رۆن دایه گیان! رۆن گهر چه ک. خه ریکه ده مرم. وه ی زگم. ریخۆله م خه ریکه کون بی. رۆن. ئه وه تا ریخۆله م پره له تاقرانی! رۆن دایه گیان!

به ندی دووهم:

خه مبار و دلّه و، که ره ی به یانی، ئه براو له پیخه فه که ی هاته دهری. یه سکی له شی گهرم بوو بوونه وه و هه سته ده کرد ده توانی برّوا به پیدایا. به بیده نگه جله کانی له بهر کرد و به پیدز که به ره و دهری خوشی. هیشتا له پشت درگای ته ویله که وه شیر و هۆر ده بیسترا. ئه براو چوو پیشی و گوتی به درگای ته ویله که وه نا. پاشماوه ی قووره وشیره ی ریخۆله ی عه باس بوو. له سه ره تای شه وه وه عه باس خۆی له ته ویله که دا زیندانی کردبوو و ئیستا ده مه و به یانی خه ریک بوو ورده ورده ئارام ده بووه. سه رگه رمی ژانی خۆی و پشکنینی خۆی، ته ویله که ی پاوان کردبوو. درگا که ی له سه ر خۆی داخستبوو و نه یده هیشته که س بچینه ژووری. گری له نته ره که، له تاریکایی گهره که دا که وتبووه پرته پرت. ئه براو پیی و ابوو ژان و پیچی زگی برا که ی دامرکاوه! کاری به سه رییه وه نه بوو. شاقه لی که واکه ی توند له یه ک هالاند و په تکی نیو قه دی گریدا و له که لینی دیواره که وه پیی نایه کۆلان. کۆلان هیشتا تاریک بوو. سپیای به فر، بوولیله که ی پرونتتر کردبوو. به فر به سته بووی. وشک و ره ق. سه رما زال بوو. وشکه سه رمای دوا ی کرپوه. پیره کان گوتوویانه «له رۆژی کرپوه مه ترسه، له رۆژی دوا ی کرپوه بترسه!»

رۆژی دوا ی کرپوه راست ئه مپۆ بوو، شوکور ئه براو کاریکی گرینگی له بهر نه بوو. ئه و به شی خۆی ههر دوینی وهر گرتبوو. له گه ل ئه وه شدا، له و ریگا نزیکه ی گرتبوویه بهر، سه رما وه چه قوچۆی خستبوو. برژۆلی ئه براو خویان له بهر ته وژمی کزه بای به یانی نه ده گرت. با به سه ر به فردا تیده په ری و دهرزی ئاژهنی ده کرد. برژۆله ته نکه کانی ئه براو که به مندالی به نه خۆشیی هاو له مریشکه وه ریبوون، که وتبوونه تروو که ترووک. ئاو به لووتیدا ده هاته خوارئ. ده موچاوی سه رما گه ستوو حیزه. به کزه یه کی سه رما ره ش و شین هه لده گه ری. ئه براو هه سته ده کرد

خه ریکه دهموچاوی سه رما دهیبا، ئاو به سووچی چاویدا دههاته خواری. لایه کی دهموچاوی به یه خه کی واکه ی داپوشی و به بهر مزگه و ته که دا تیپه ری. تایه کی درگاکه ی کرابووه، ئه براو له خوړا سه ریکی کیشا. داره مه یتیک به جاوی سپی داپوشرا بوو و له سه ر تاته شووری هه وشه ی مزگه وت به عه رزه که وه به ستبووی و سه گه به ره لایه کی زمینچ له په نا تابووته که خوی مه لاس کردبوو. ئه براو پیی و ابوو پووره گه ناو له نیو داره تهرمه که دا خه وتووه. چونکه مردوو به شه ودا نانیزن. نه ده بوو مائل بی. تیپه ری و پیی نایه کولانی هه وزه که. هه وزه که یه کپارچه سه هؤل بوو. ده ورانده وری هه وزه که به دیواروچکه یه کی به فرینی توند و ره ق گیرابوو. ریگه ی توونی گه رما و له ولاتره وه بوو. به پال دیواری گه رماوه که و جوگه له ی هه وزه که دا تیده په ری. ئه براو ده وری هه وزه که ی لیدا و به لیژی پر له به فری که نداله که دا، پی له جی پی به رچه که دا چووه خواری. رچه که وه ک کلکه مار قه ی ده خوارده وه و ده چووه نیو درگای نرمی توونه که وه.

ئه براو درگاکه ی کرده وه. عه لی گه ناو وه ک سه لکه بزووتیکی زه لام، قورماوی و دووکه ل گرتوو، له بهر کووره که دا له سه ر به ریگ دانیشتبوو و به شیشیکی ئاسن ئاوره که ی تیک وهرده دا. جار جار باوه شیکی چرپی و ئیزنگ پیوه دنا. ئاگای له هاتنی ئه براو بوو، به لام عه لی گه ناو له وه هیدی تر بوو که به جووله و کرده وه، یان پروداویکی تازه شلوی بی و له خوی دابری. بویه هه ر پیی وانه بوو که س چووه. هه روا خه ریکی کاری خوی بوو. ئه براو درگاکه ی له پشت سه ری خوی پیوه دا. چوو بولای عه لی گه ناو و له بهر تینی ئاوره که به هیواشی دانیششت. گه رم و خوش! عه لی گه ناو بی ئه وه ی چاو له ئه براو کا شیشه ئاسنه که ی دایه دهستی و قوتووه جگه ره که ی له گیرفانی دهره ینا، جگه ره یه کی به مؤدنه که یه وه کرد و مؤدنه که ی به ددانی گرت، لقیکی چیلکه ی داگیرساو هه لگرت و سیگاره که ی پی هه لکرد. باقه ی دووکه ل له کونه لووتی هاته دهری و به گله بییه وه گوتی:

- له ئیواره وه چاوم له سه ر یه ک دانه ناوه! ناله و نووکه ی ئه و سه گبانه نه یه یشت تاوی پیلوو لیک بینم. گوو به ریشی باوکه ده ویته گوړبه گوړه که ی! ئه و که ربابه هه تا به ری به یانی هه ر نالاندی و تووک و نزای کرد. پیی وایه زور ته واهه

قه رزداریشمان ده کا! ژنه تیوه نه زوکه! ده لئی زه ویی شو ره کاته. خو یلین. درووشی لی شین نایی. ئه گه ر بمردایه نه جاتم ده بوو له دهستی. حه یف نییه پیاو له سال و مانگی ئاوادا نانی گه نم بدا به که سی که هیچ خیر و به ره که تیکی به نیو چاوانه وه نییه! ماکه ریش لانیکه م جاشکیک ده خاته وه، به لام ئه و سه گبانه درکیشی نایی که پیاو دلی به وه خوش بی تووی لیکه و توتته وه! ئه و نیو چاوانه ره شه مان به قورداچی. پیاو به چ هیوایه ک بژی؟ ئیستا من بمرم ناوم له سه ر چی و له سه ر کی به جیده مینی. له سه ر به ردا! بمرم هه ر وه ک نه بووم وایه. وه ک تسی تاجی هاتووم و رویشتووم.

ژنه تیوه زگی هه وه لی بوو جاریک چه خسیکی چاکم کوتا و به ری خست! چیی لیکه م ئیستا؟ ئه وده م که له په ر بووم و لیمدا، ئیستا چی؟ نه زوکه هیدی، مه گین نه زوکه نییه؟ هه یه هیدی، قسره قسر. ئیستاش ئه وه ئیتر دهردی سه رباری دهردانه! هینده تووک و نزا ده کا و ته پوتوز له دایک و باوکم هه لده ستینی، ناتوانم له مالی خو بگرم. ئه و به لایه شی به سه ر دایکم هینا. به و رووناکییه سویند ده خوم خه تای ئه و بوو! دنا من چوون دایکم له مالی دهر ده کم، که ناچار بی بچیته که لاوه یه که وه و تووشی ئه و پرژه بی؟ بو من شیری ئه و دایکه م نه خواردووه؟ ئیستا ئه و ژنه بیچاره چوون لیم خوش ده بی؟ ها؟ تازه ئه وه ده ستیشی له م دنیا به ر بووه.

ئه براو هاتبوو سه باره ت به کریکه ی دویینی قسه بییتته گوړی؛ نگه رانی و دلّه دوا بییشی هه ر بو ئه وه بوو که وا که ره ی به یانی له جیگا هاتبووه دهری و به ره و توونی گه رماوه که ملی پیوه نابوو؛ به لام عه لی گه ناو وها چووبوو ده خویه وه و گیروده ی خوی بوو، ئه براو دلی بروایی نه دا باسی کریکه ی بکا.

- که ره که م سه قه ت بوو. مووی لی قرژ بووه و وه ک شه قشه قه ده له رزی. وه ک جالجالوکه ی لیته اتووه. به سه ته زمانه. چیتان لیکرد دویینی؟

ئه براو گوتی:

که ریگ به ری دا بروا سه قه تی چی! ره نگه شه وی وده به ر سه رمات دابی!

عه لی گه ناو گوتی:

- نا؛ نا! به سته زمانه رهنگه ئاره قی کرد بی و ئیوهش له جیگایه ک وه بهر باتان داوه و باپه ری کردوه.

ئه براو به نووکی شیشه که قولیکی ئیزنگ به کووره که وه نا و گوتی:

- ئیمه خیرا چووین و گه راینه وه. له ریگا ئیمهش له که ره که ی تو که مترمان سه رما نه بوو. عه لی گه ناو قونچکی جگه ره که ی فریدا نیو ئاواره که وه و گوتی:

- نازانم چبکه م له و ژنه تیوه؟ بوته خو ره ی رۆحیشم!

ئه براو له گه ل توژه ئیستی گوتی:

- عه لی!

عه لی گه ناو چاوی له کووره که ی سلوچ کرد. ره شینه ی چاوی له گه ل گری توونه که بریقە ی هات. ئه براو گوتی:

- هه موو ئه و پیاوانه ی مال به جیدیلن. ئیتر قهت نایه نه وه؟!

عه لی گه ناو چاوی له دوو که لی کووره که بری، شیشه ی له ده ست ئه براو وه رگرت:

- دنیات بی چیه؟ له وانیه به شگه ریته وه! هیندی که س ده گه ریته وه. باوکی توش ره نگه بیته وه.

ئه براو گوتی:

- هه موو هه ر وا ده رۆن؟!

عه لی گوتی:

- هه رکه سه ی جو ریکه.

ئه براو گوتی:

- خو زگه ده مزانی چوو به بو کوئی؟ بو دهنگی نه کرد ده چی بو کوئی؟

عه لی گوتی:

- مه گین خو ی ده یزانی بو کوئی ده چی که ده نگ بکا؟ هیندی که س رۆیشتن، خه به ریشیان نه هاته وه. هیندی که س ده - دوا زده سال دوا یی خه به ریان هات. مراد نیومه نی که رۆیشتن، دوا ی هه ژده سال هه والی هات که له گونده کانی (بجنورد)

خه ریکی نووشته نووسینه. محه ممه د بلاچای که رۆیشتن، هه روه ک نه بووبی وابوو.

له م دوا ییانه دا هه والی مه رگی هات مندا له کانی چوون بو سه نگه سه ر و بالاسه ر مه ره کانی - ئه و مه ر و مالا ته ی پیکیه وه ی نابوو. مابوونه وه و هیش تاش که هیش تابه هه ر له وئ مانه وه. یه کیشیان قولی بوو، باوکی ئه م سه فده ره ی خو مان. ئه و زور نا پیاوانه رۆیشتن. سی وشتری بوو. له ریگای قووچان باره به ریی ده کرد. له و ناوچه یه، له گه ل کو رده کان هاتوو چۆی ده کرد. دلئ ئه و کچه عیلاتیانه ی گرتبوو. واته عاشق بووبوو. ده هو لی لیده دا و زور چاکیش هه لده په ری. هه ر کاتی کو رده کان زه ماوه ندیان ده بوو، ده تگوت مروت لی هه لپرووزاندوو. ئاخ ریش ئه و چه ند وشتره ی که بووی له و ریگایه دا داینا. دارونه داری خو ی به با دا. رۆژیک هه لته ک هه لته ک هاته وه بو زه مینج. چاکم له بیره. من یه که م جار بوو ریشم تاشیبوو ده چووم له گه ل هاوه له کانمان (کلاو به ده ورین) بکه ین، دیمان قولی خان هاته وه، تیپی وشتریکی به شانیدا دابوو.

ئه و کاته که سی وشتردار بوا یه خه لکی کچیان ده دایه. لی ره ده زگیرانی بوو. دایکی ئه م سه فده ره ئه و کات، کچ بوو. قولی هینده ی هات و چۆ کرد و هی لانه ی له چاوی ئه و ماله دا کرد و دزگیران بازی ده ره ینا، هه تا شه ویک ده زگیرانه که ی به ده ست گرت. توخمی ئه م سه فده ره شی هه ر ئه و شه وه چاند. سه به یینی ئه و رۆژه ش میراتی باوکی که موجعه یه ک و مه نجه لئیکی مس بوو فرۆشتی به ئه م که ره به لایی دووشه مه یی باوکی سالار عه بدوللا. پاره که ی دا به برنج و بو شه وی پلاویان لینا، له گه ل ژنه که ی خو اردیان و بو به یانی ئیتر هیچ که س چاوی پیی نه که وته وه. هیش تاش که هیش تابه رووی نه کردۆته وه ئه م ناوه. که س نازانی له کوئی خو ی گوموگۆر کرد! بری که س ده لئین چوو به بو ئه و ناوچانه، ناوچه ی (ده ره گه ز) نیو کو رده کان. ده لئین سه فده ر خه به ری لی هه یه. به لام هه رکاتی که باسی باوکی دیته گۆرئ. با له خو ی ده کا و ده لی: «به گۆری باوکه ده ویته که یه وه!» جار یکیان به گالته پیمگوت: «برۆ سو راخیکی باوکت بگره، ده لئین له ناوچه ی ده ره گه ز دیتوویانه. « گوتی: «چش له هه رکوییه که، ئاوی ئاراز نیوه ی ریگای بی!» خالی خو شم خو ده زانی به چ ده ردی رۆیی؟!

ئه براو گوتی:

- خۆزگه بمزانیبایه له کوئییه؟!

عهلی گهناو گوتی:

- به شوین چوودا مه چۆ. له بیر خۆتی به رهوه و وه بزانه هه ره نه بووه. کهس

نازانی له کوئییه! بزنی وه دوای گیا ده که وئ ئیتر!

ئه براو گوتی:

- ئه گهر بمتوانیبایه له بیر به رمه وه باش بو!

عهلی گهناو گوتی:

ناچار بو! ئه وه خۆمانین، باوکت زۆر زۆر ناچار بو. چبکا؟ پیاویکی بی

ئابروو نه بوو. پیاو نابێ له هه ق لابدا، زۆریش به غیرهت بوو. پیاویکی ده ست

پهنگین بوو. هونهری هه بوو. سهری بۆ کهس دانه دهنه واندا. پۆح زل بوو.

ئهیده توانی له وه زیاتر سووکایه تی تامل کا. بۆیه پۆیشته. بۆیه پۆیشته!

سلوچ له گه ل باوکی سه فدهر فهرقی هه یه. دلنیا م ئه گهر سلوچ پۆژیک ده ستی

پر بی، ئیوه له بیر ناباته وه. خه م مه خۆ دیتته وه. سلوچ پیاویکی دل گه وره بوو.

پووی ده ستهنگی و ناچاری رهش بی!

ئه براو ئیزنگی به کووره که وه دهنه و هیچی نه ده گوت. دلته نگ، له بهر کووره که دا

هه لته و ته کابوو. لئوی کۆ کردبووه توند به سه ره یه کیدا نابوون. ئیتر - ده تگوت -

هۆشی لای عه لی گه ناو نییه. عه لی گه ناویش له وه زیاتر له سه ری نه پۆیی. شه که ت

و خه والوو بوو. باویشکیکی دا، به هه ردوو ده ستی له سینگی خۆی دا، هه ستاو

گوتی:

- ده چم تۆزی پاده کشیم. به لکوو سه رخه ویک بشکینم. ئاگات له کووره که بی.

ئیتر مه نجه له کان وه کول هاتوون. زۆری پۆیه مه نی. ته نیا هه واکه ی له ده ستت دابی

نه کوژیتته وه.

ئه براو مات بوو. عه لی گه ناو به ره و قوژبنی توونه که خوشی، له سه ره جه واله

کوئیک پراکشاو گوتی:

- کتریه که ش بنی سه ره ئاوره که با بکولن. سه به یینیش چه ندم کار هه یه!

ده بی قه بری بۆ ئه و خوالیخوشبووه هه لکه نم. ئه و ژنه چاره ره شهش نازانم چ

لئیکه م.

ئه گهر چاوئیک گهرم نه که م سه به ینی هیچ پیناکری.

ئه براو ده سکی کتریه که ی به سه ری شیشه که وه کردو له سه ره ئاوره که ی دانا و

شیشه که ی ده رکیشایه وه:

«تۆ وه ک خۆم وای. خولک و خوت هه ره له خۆم ده چی. خۆ له هه موو کاریک

ده ده ی. به لام ئه و عه باسه، هه ره له خاله گامیشه که ی ده چی! وه ک خشتیک کردبیتت

به دوو له ته وه. به جی ئه وه ی دل به کاریک بدا، دایمه چاوی له ملاو ئه ولایه. دایمه

چاوی له ده ست و گیرفانی ئه م و ئه وه. چاو دزه. چاو برسویه. دایمه چاوه پۆیه

که سیک یه سقانیکی بۆ فریدا. چاو و دلی ده فری. وه ک سه گه به ره لالا وایه. نازانم

چوار پۆژی دیکه پيش و سمیلی بی چۆن ژن و مندال به خپو ده کا؟!»

سلوچ زۆر جار به ئه براوی گوتبوو:

«ته نیا کاتیک پیاو ده توانی له نپو خه لکدا سه ره هه لینی که نپو شانی به کار

عاره قه بکا. کاتی ده ست له شانی پیاو ده ده ی ته پوتۆزی لیهه ستی!»

باوکی ئه براو ئه گهر قسه ی بکرایه - که نه یده کرد - له و جۆره قسانه بوو، دایمه

ئه و قسانه ی له سه ره دم بوو:

«کار! کار! نان کار، نان زهحمه تکیشیکه که جه وه ره به پیاو ده دا. غیره تی

ده داتی. پیاو و کار، پیاو و کار!»

به لام ئه و بۆ ئاوا لئیداو پۆیی؟

ئه برای هه رچی ده یه پنا و ده ییرد ئه وه ی بۆ هه رس نه ده بوو. بیرى بۆ هه رلایه ک

ده چوو، هیچی وه گیر نه ده که وت. سه رباری هه موویان، نه بوونی بوو، نه بوونی.

شتیکی تریش بوو؟ ده ی باشه، نه بوونی! مه گین ته نیا سلوچ ده سته نگ و ئاتاج بوو؟

ته نیا ئه و؟ ئاخه ر چۆن توانیبوو ی خۆی قانع بکا و برۆا؟ پۆیشتن و ئاور نه دانه وه!

ژن و کچه که ی. گریمان ئه وان، عه باس و ئه براو، نیرینه ن. هاجه ر چی؟ بیرى له وه

نه کردۆته وه به هاریکی دیکه تیپه ری عازه به و وهختی شوویه تی؟ بلایی بیرى له وانه

کردبیتته وه؟ په نگه بیریشی لئیکردبیتته وه! ئه و سلوچه ی ئه براو ده یناسی، پیاویکی

خویری و بی غیرهت نه بوو. یه سکی له گوشتی زیاتر بوو. ناتوانی بی بیرکردنه وه له نه و شتانه لیدایی و رویشتی. له گهل نه وه شدا، بۆ کوئی، بۆ کام لاچووه؟ چاکه، خو زستان کاتی کار نییه! نه گهر هر قامکیت گه وه ره یک بی، دیسان له زستاندا هیجت له دهست نایه. تا نه و جییهی نه براو تیگه یشتیوو، له بیریه تی هه موو پیاوان، به هر وزه و وره یه که وه چوو بیتن بۆ کار، زستان بۆ مال گه راونه ته وه و له نیو خاو و خیزانه که یاندا، له ژیر میچیکدا کوبونه ته وه و به ره و پیری به هار چوون. زستان به هر له ونیک بی تیپه دهکن و له گهل بوون و نه بوون ده سازین. به لام ناخر، سلوچ له م وهر زهدا وه دوای چ کاریک که وتوو؟ نه و کارانهی نه براو پئی شک ده هات، زور که م بوون. بیجگه له کاروباره وهر زییه کانی بیابان، نه براو بیستبووی که پیاوان و لاوانی زه مینج، سالانی پیشوو بۆ فه علابی و کاری سازکردنی (خه تی تورو) ده چوون. نه و سالانهی که ریگای مه شههد بۆ تارانیا نوژن ده کرده وه. نه وهی بیستبوو. به لام تیگه یشتنیکی راستی له (هیلی تورو) نه بوو. هیلی تورو ته نیا ناویک بوو له زینیدا. نه وهشی ده زانی که هاوینان، سالانی که م داها، دروینه وانان بۆ دروینه ده چوون بۆ ناوچهی (قوچان) ناخر و ئوخری هاوین، هر کام به ده - بیست مه ن گه نمه وه ده هاتنه وه بۆ زه مینج و نانی چن رۆژی منداله کانیان له که ندودا پاشه که وت ده کرد. له وه زیاتر نه یه ده زانی دوور له ناوچه که ی خوینان چ جوړه کاریکی دیکه هه یه. مرادی کوری سه نه میش نه وهنده له گهل سلوچ نیوان خویش نه بوو که پییگوتی بۆ چ کاریک له زه مینج چۆته ده ری. کاتی قسه ده هاته گوړی کوری سه نه م ده یگوت «دنیا گه وره یه. پیاو به دوای ناندا شهل نایی. « هر نه وه.

جاریکیش، نه و کاته نه براو زور مندال بوو و پیموا پاتولیشی له پیدا نه بوو، ماشینیکی «وه تاغ شاری» بۆ بردنی زیاره تکه ران هاتوو بۆ زه مینج. مندالان له دوری ماشینه که کۆ بوو بوونه وه و به چاوی زیت و سه ر سوورمانه وه چاویان له شووشه و ته گهر و سه نده لیه کانی ده کرد و ده میان بوو بووه تاقی چرا! زیاره تکه ری سی ئاوی ماشینیکیان ده گرت که بیانبا بۆ مه شههد و بیانیه تیته وه. دیتنی نه و ماشینه، نه و درگایه ی له زهینی نه براودا کردبووه که پیاو ده توانی به

شتیکی تر جگه له چوارپن سه فه ر بکا؛ ده شکرئ بۆ شوینی زور دوور برۆی. زور دوور. دوای نه وه نه براو زوری ماشینی تر دیتوو. به لام نه و دیتانه قه ت نه و درگایه یان له زهینی نه ودا نه کردبووه. نه براو ئیستا لئی روون بوو که سه فه ر کردن به و ماشینه به سلوچ ناکرئ. چونکه بۆ مه یسه ر نایی. که وایه ده بی به پیمان رویشتی. به لام به پیمان، هه تا کوئی و بۆ کوئی ده توانی بچی؟ به پیمان ده توانی چنده به ریډا برۆی؟ پی مه گین چه ند مه زل ده توانی به قسه ی زکی برسی بکا؟ سلوچ، نه گهر له نیو به فر و سه رمادا له پی که وتبی، چی؟ نه گهر گورگ ده وره یان دابی، چی؟ ره وه یه ک سیسارک نه گهر به زور سه رییه وه بالیان فش کرد بیته وه چی؟ نه براو بیستبووی داله که رخور له پیشا چاوی لاشه که ده ردینن. شوانه کانی زه مینج چیرۆکی زوریان له و دالاشانه ده گنراوه که چاوی ئاژه له داپراوه کانیان ده ره یناوه و پاشان ورگیان دریون. هر سیسارکیک ده بی به قه د گومبه زییه ک گه وره بی! به سه ر لاشه که وه خیه ت هه لده دن. بالیان ده که ن به سیبه ر. چ مه ترسییه کی گه وره! پیاو، ره نگه هر له پیشا دلی بتوقئ! نه گهر نه مرده بی جی باوره سلوچ - به و هه موو رۆح زلییه وه - ده ستی سوال بۆ که سیک پان کاته وه؟ ئایا پیاو ده توانی به دلشیدا بی سلوچ، قاپیک، نه فتاوه یه ک له درگای مالیک هه لگرئ؟ بیدزئ؟ ده ستی سلوچ ده یوانی بۆ مالی خه لک دریز بیته وه؟ ده بوو؟ نا! باوه ر کردنی نه وه بۆ نه براو له مه رگ دژوارتر بوو. نا! سلوچ، باوکی نه براو، نه ده ستی بۆ دزی دریز ده کرد، نه بۆ سوال و ده روزه ی پان ده کرده وه. نه براو نه یه ده توانی سلوچ وا ببینی. سلوچ پیاوی شان و باهو بوو. نه ک گورگی چنگ و که لپه.

- حه ییه عه لا سه لات... حه ییه عه لا سه لات...

هه وای شووشه یی سپیده به ده نگی مه لای زه مینج چرا.

کتریه که ی عه لی گه ناو وه کول هات. نه براو شوینی چاییه که ی نه ده زانی. عه لی گه ناو له سه ر جیگا که ی تلکی دا. له ژیر لیوه وه گوراندی و جنیویکی له ژیر دانیدا ورد کرد. جنیوه که ی بۆ مه لا به ری کرد که به و بانگه خه وه که ی لی تیک دابوو. نه گهر چی نه وه ئاشکرا بوو که مه لا بانگی مه رگی دایکی ده دا و خه لکی بانگ ده کا

بۆ نوێژی مهیت. دوی شهو قه راره که ی دانا بوو. مه لاش گوتیوی تهرمه که شهو له مزگهوت دانین ههتا به یانی. چاره ی نه بوو. عهلی گهناو ده بوو ههستی. جاریکی تر له سه ر جیگا که ی تلی دا. بن باخه لی خۆی خوراند و پیلووی قورس و ماندووی هه لێنا.

ئه براو پرسیی:

- کیسه ی چاییه که له کوپیه؟

- به و بزماره وه. لاکه وه ده بیینی.

ئه براو چاییه که ی دهم کرد. عهلی گهناو خۆی کیشاوه و مشتته قووچاوه کانی به سینگی خویدا کیشاوه جاریکی دیکه باویشکیکی و شترانه ی دا و به لاتراسکه به ستن به رهو کوره که هات. ئه براو چایی بۆ تیکرد و عهلی گهناو چوار پیاله ی له سه ر یه ک خواره وه و گوتی:

- سه رهتا ده بی برۆم وه دوا ی گۆر و خه لاتیی ئه و خوالیخۆشبووه بکه وم.

هه ستا عه باکه ی دا به شانیدا، کلیلی درێژی گه رماوه که ی دا به ئه براو و گوتی:

- جوان گوی بگره بزانه ده لیم چی! جگه له وه رزیه کان که به قه رزی نوخسه، هه مام ده که ن، هه موو مشتته ریبه کانی دیکه به نه غد. مندالان سن شایی و، گه وره کان سن قران. کلوت نه نینه سه ر! بزانه ئه مرۆ چده که ی. ئه گه ر رۆیشتی زنجیری درگا که بخه و چیه یه ک به ئالفه ریزه که یدا بکه. تووتکه سه گانه هه ر چاوی منیان لی دوور بی دین و قوما ر وه ریده خه ن. وه ک سه گ له جیی گه رم ده گه رین!

ئه براو گوی له قسه کانی عهلی گهناو گرتبوو، به لام دلی له جییه کی دیکه بوو. که م و زۆر حال ی ده بوو ده لی چی. بییری له جییه کی دیکه بوو. جیگا گه لیک ی تر. جیگا یه ک که لیشی روون نه بوو کوپیه. ته نیا ده یزانی جیگا گه لیک ی دیکه ن. جیگا یه کی تیکه ل و پیکه ل که سلووچی له وئ وه ک تا پۆیه کی دوور و ته ماوی له خۆیدا نوقم ده کرد. زه یینی ئه براو له و ریبازه ته ماوییه دا ده تگوت را وه ستاوه. جووله ی نه ده کرد. چاوی له خۆله میشی پر ژیه مۆی کوره که بوو و دلایشی له شوینیکی دیکه. بۆ ساتیک ده تگوت له دنیا دابراوه، سووک و بی بار و به تال. عهلی گهناو چاویکی له

شان و مله رهق و ته قه که ی ئه براو کرد و خۆی دانه واند و له درگای توونه که چوو ده ری.

سه رمای به یانی! عهلی گهناو لکه ی میزه ره که ی به بهر دهم و لووتیدا هینا بووه و له لیژی کهنده لانه که وه سه رکه وت. هه وزه که یه ک پارچه سه هۆل بوو. دهنگی سلوات هه روا به رده وام بوو. باقه یه دوو که ل هه وای پاک ی به ره به یانی پیس ده کرد.

«مه گین دلی دئ توژی وچان بدا؟! به سسه ئیتر. (انکر لواه!) زانیان. ئیستا پۆل پۆل له مال دینه ده ری. تو سه ری بابت! ها! دیوته چۆنیش بو ی ده لوریتته وه!»

- تو ئاوا لیده ده ی و ده رۆی! ئه ی ک درگای گه رماوه که ده کاته وه؟ که ره لایی سه فی بوو. باوکی کوپخا. بوخچه ی هه مامی نابوو بن هه نگلی و به ئه سپایی له درگای مالی ده هاته ده ری. عهلی گهناو له گه ل سلوا گوتی: کوره که ی میرگان له وینیه، که ره لایی، کلیله که م داوه به ئه و.

که ره لایی سه ری داخست و به ره و گه رماوه که وه ریکه وت. عهلی گهناو به کۆلانه که دا بایداوه، و راست رووی کرده مالی میرگان. وه جاخه که ی مالی میرگان هه لکرا بوو. دوو که لیک ی خه ست درگای ژووره که ی پر کرد بوو. عهلی گهناو سه ری به دوو که له که دا کرد و گوتی:

- عه باس له کوپیه داده میرگان؟

میرگان سه ری له سه ر وه جاخه که هه لگرت، چاوه پر ئاوه کانی له عهلی گهناو بری، لوی چاره که که ی به بهر دهم و لووتیدا گرت و پرسیی:

- بۆ چیه؟

- ده مه وئ بیبه م بۆ قه بر هه لکه ندن.

- زگی پچی پینا ده هات شه وئ. نازانم! ئیستا له ته ویله یه.

عهلی گهناو به ره و ته ویله که لای کرده وه. درگای ته ویله که جیره یه کی وشکی لیهات و له سه ر پاژنه سووا و عه باس له چوارچیوه ی درگا که دا ویستا. ده ستیکی به درگا که وه و ده سه ته که ی تری به دیواره که وه گرتبوو. جووری که ده تگوت بیئوو ده ست به ردا ده که وئ به عه رزدا. چاوی وه ک دوو ده نکه میوژ به بنی هیلوونی

چاوییه وه نووسابوو، یه سکی پوومه تی زهق بوویووه و پهنگی وهک به هی زهره هه لگه رابوو. عهلی گه ناو چوو بۆ لای:

- چیه؟ بۆ وات لیهاتوو؟ دهمویست بته م بۆ قه بر هه لکه ندن!

عه باس دهنگی دهرنه دهات. به زهحه ت گوتی:

- نه خۆشم... زۆر نه خۆشم.

- ئەی بۆ خۆت له و ته ویله یه دا زیندانی کردوو؟

عه باس هه روا که درگاکی به هیواشی پیوه ده دا گوتی:

- ناتوانم. ناتوانم له سه ر پێ خۆ بگرم.

نیگای عهلی گه ناو له سه ر درگا پیوه دراوه که گیرسایه وه و دهنگی عه باس، له پشت درگا که کپ بوو؛ مرد. عهلی گه ناو دهر فته تی مانه وهی نه بوو. پیویست به پرسیاریش نه بوو، دهیزانی چی به چیه. دیتبوی عه باس تاق قرانییه کانی به پهین و پال وه قووت داوه. که پیتی نا دهری، له به ردرگای هه وشه که دهنگی میترگان رایگرت:

- راوهسته خۆم دیم.

عهلی گه ناو راوهستا. میترگان هاته دهری. بیلۆچکهی که ریز کهینی سلوچی به دهسته وه گرتبوو. بیلۆچکهی دایه دهست عهلی گه ناو و خه ریکی گریدانی چارشیه کهی بوو له دهوری شان و ملی، ئاماده بوو. بیلۆکهی له عهلی گه ناو وه رگرت وه و به دوایدا کهوته ری. عهلی گه ناو چوو وه بۆ مالی خۆیان. میترگانیش به باشی زانی هه والیکی روقیا بپرسی. عهلی سه ری کرد به وه تاغه که دا، به پال جیوبانه کهی روقیادا تیه ری و له پشت په ردهی کولینه که ون بوون. میترگان له سه ر پلیکانه کان راوهستا و چاک و چۆنی له گه ل روقیا کرد. روقیا له پیشوو چاکتر نالاندی:

- منیش له سه ر رۆیشتنم؛ دایکی عه باس. منیش ده مرم، خوشکی گیان...

عهلی گه ناو به پیمه ره و قولینه که وه له کولینه که هاته دهری و له جوابی ژنه کهیدا گوتی:

- تو نامری؛ مه ترسه! هه تا سه ری من نه خۆی، نامری!

له درگا که چوو دهری که گوتی له تووک و نزای روقیا نه بی. له کۆلانه که به میترگانی گوت:

- هه تا دیقم پینه کا، نامری!

مه لای زه مینج هیشتا له سه ر سه ربانی مزگه وته که راوه ستابوو سلاواتی لیده دا. میترگان و عهلی گه ناو له هه مبه ریدا راوه ستان. مه لا تاویک بیده نگ بوو، عهلی گه ناو گوتی:

مه لا گیان بۆوا گه رووی خۆت دهر پینی؟ له م سه خله ت و سه رمایه دا کی دلی دئ له مال بیته دهری و ژیر کورسی به جی بیلۆ؟ ئه ویش له بهر خاتری دایکی عهلی گه ناو؟! وه ره خوارئ. وه ره خوارئ تا من دهچم قه بره کهی هه لقه نم، بچۆ چاییه ک بخۆوه. چاوکه سه رما چی لیکردووئ! ده ستت بده به من باوه گیان وه ره خوارئ. عهلی گه ناو دهستی مه لای گرت و له سه ر دیواره که هینایه خوارئ. پیره پیاو که سیره بوو بوو و ده می گوی نه ده کرد. عهلی گه ناو دیسان گوتی بچیت و خۆی له ژیر قورسییه که گه رم بکاته وه. هه ر له وکاته دا دهنگی قاری به رز بووه. بسم الله! ئه وه کتیه ئیترا؟ عهلی گه ناو پاچ و پیمه ره کهی به دیواره که وه هه لپه سارد و خۆی کرد به مزگه وته که دا. تابووته کهی پوره گه ناو له هه وشه ی مزگه وته که نه ما بوو. تابووته که یان بر دووه بۆ کوئ؟ کی بر دوویه؟ دهنگی قاری له نیو مزگه وته که وه دهات. عهلی گه ناو سه ری پیدا کرد. ده بوو تاریکی ژووری به چاو ببری. تا پویه کی ره ش له لای سه رووی مزگه وته که وه دیار بوو. چوو ژووری. جار له گه ل جار دهنگه که به رزتر ده بووه. عهلی گه ناو چوو په شی. حاجی سالم بوو. حاجی سالم له پشت سه ری داره ته رمه که له سه ر چۆک دانیشتبوو قورنایی ده خویند. کوره که شی له خوار تابووته که وه خۆی کوشمه له کردبوو، خه وتبوو و پر خه ی دهات.

«شه یان به نه حله ت بی!»

حاجی سالم و کوره کهی داره ته رمه که یان له سه ر تاته شو ره که وه بر دوته ژووری بۆ ئه وهی دوور له ته زووی سه رما یه کیان بخوینی و یه کیان بخه وئ! میترگان و مه لا له هه وشه ی مزگه وته که راوه ستابوو. عهلی گه ناو گوراندی:

«کار بۆ خۆیان ده دۆزنه وه، شیت و ویتانه! ئیستا ده بی پاره ی قاریش بده م!»

له درگای شەق و شەری مزگەوتە که هاتە دەری، پاچ و پیمەرە کهی هەلگرت و بەرەو گۆرستان وەرپیکەوت. میرگان هەنگاو بە هەنگاوی عەلی گەناو دەرۆیشت و مەلاش بە دواياندا دەخشی:

- ئەی... ئەی... نوێژی مەیت... نوێژی مەیت...

عەلی گەناو ئاوری دایەو و گوئی:

- لە سەرمانا لیوت گۆ ناکا، مەلا! برۆ خۆت گەرم کەو؛ کاتێ مەیتە کەمان برد بۆ قەبران دیم بەدواتا.

مەلا قەسە نەکرد. ئەگەر قەسەشی بکردایە عەلی نەیدەبیست. بە توندی هەنگاوی دەنا، تاکوو هەرچی زووتر خۆی بگەینیتە گۆرستان. میرگان بە دواي عەلی گەناو بوو. عەلی گەناو لە پال قەبرستانە که راوەستا. لە ژێر گەردالێک بەفردا قەبرەکان خۆیان کووڕ کردبوو و بێدەنگتر دیار بوون. عەلی گەناو چاوی گێرا که قەبرە کهی باوکی بدۆزیتەو. ئەو هەش باو بوو که بنەمالە یەک لە پەنایە کەو و بنیژن. عەلی گەناویش که یەکی لە بی قەید و بەندترین پیاوانی زەمینج بوو، بە پێی ئەو عەدەتە باوہی که نەیدەزانی لە کوێو هاتوو و چۆن بە ئەو گەیشتوو، پێخۆش بوو دایکی لە پەنا باوکیدا بنیژی. بۆیە لە پیش میرگانەو بەنیو قەبرەکاندا دەگەرا. بەغەیری ئەندازە گرتن رینگایەکی دیکە بۆ نەمابوو. لە گۆرەو تاکوو گۆر. چوو پەنا گلکۆی گۆمبەزی بۆکراوی شیخ و چل هەنگاو بەرەو قیبلە رۆیی. پیمەرە کهی لە زەوی چەقاند و گوئی:

- راست ئیرەیه!

میرگان چوو پێشی، بیلۆچکە کهی لە عەرزى داو دەستی کرد بە لادانی بەفرە که. عەلی گەناو عەباکەي لە شانی کردەو لە سەر دەسکی قولینگە کهی دانا و دەسکی سەری پیمەرە کهی توند لە دەستی گرت. عەلی و میرگان دەستیان کرد بە هەلکەندن. دەور و پشت، هەموو لایەک سەپی و سارد بوو. سارد و بێدەنگ. جگە لەو دووانە، میرگان و عەلی گەناو، که بەسەر خاکی شیدارەو دانەویووون و عەرزیمان هەلەدەقەند و خۆلیان بە سەر بەفری گوئی گۆرە کەدا دەکرد، هیچکەس دیار نەبوو.

بەرە بەیان و بەفر. بەفر و زەمینج لە خەودا. گۆرستان و گۆمبەزییەکی لارووخواو. بیابانێکی بەرین لەو لاو. قەل و قاژوو، قەل و قاژوو. عەرزە کهیان ئەژنۆیەک هەلکەندوو. عەلی گەناو پیمەرە کهی داناو و دەستی داوتە قولینگە کهی. خاکی شیدار دەر دراو و زەوی گەیشتۆتە رەقایی. دەبی بە قولینگ هەلیکەنن. عەلی گەناو وەک ئاور کار دەکا. جیگای دوو کەس نابیتەو و میرگان لە سووچیک راوەستاو تاکوو کاری عەلی گەناو تەواو بی، بچیتە نیو گۆرە کەو و خۆلە که دەردا. عەلی گەناو پشتی هەلدینیتەو و قولینگە که لە سەر لیواری گۆرە که دەچەقینی:

- پیمەرە که بەدە بە من!

- تۆ توژی پشوو بەدە، من خۆلە که دەردە دەم.

عەلی گەناو ماندوو بوو. نیوچاوان و بن گویچکەي عارقهی کردبوو. لە گۆرە که هاتە دەری. لە پەنا عەباکەي دانیشت و جگەریەکی داگیرساند:

لقە شەمچە کهی فریدا لایەک و گوئی:

- دەمەوی خۆم لە دەست ئەو ژنەتیوہ رزگارکەم!

میرگان گوئی لە عەلی گەناو بوو و پیمەرە لەدواي پیمەرە گلی دەردەدا.

عەلی گەناو گوئی:

- تەمەنی لاویم لەگەلیدا بە فیرودا. بەسمە ئیترا! ئەو چوار رۆژە عومرەم ماوہ دەمەوی بی سیل و دیق رابیویرم.

میرگان گلی دەردەدا و هەروا بێدەنگ بوو. عەلی گەناو پرسیی:

- تۆ دەلێی چی میرگان؟

میرگان بە دەم کارەوہ گوئی:

- خودا لیت هەلناگری. ئەو شەل و کوتە غەیری تۆ هیچ پشت و پەنایەکی نییە.

تۆ لە مالە کەت دەریکەي پەنا بۆ کوئی بیا؟

عەلی گەناو دەستی برد بۆ دەمی و گوئی:

- گەیشتۆتە ئیرەم میرگان! چەن سالە رۆژیکی خۆشم نەدیبوو. ئاخەر تاوانی من

چییه؟ خۆ نابن ناوہ کەم لەگەلما بچیتە گۆرەو! لەوہتا لە بیرمە جگە لە پرتە و بۆلە

هیچی دیکه م له و ژنه نه بیستووه. هر پرتهی دی. من له ته و اووی ته مه نمدا شه و یکی خو شم نه دیوه. ئیستا ئه وه تووک و نژاشی پی زیاد کردووه. دویشه و نه یهینشت پیلوو له سهر یه ک دانیم!

نالین و کور و زانه وه و تووک و دوعا. هر ئه ویش بووه هوی مردنی ئه و پیریژنه چاره ره شه. هیندهی نقاند و بۆلهی هات که له و ئاخری عومرهدا دایکم له مالی دهر کرد و بیچاره تووشی ئه و رۆژه بوو. خودایه!

میرگان دوایین پیمه ره ی دهر دا و له گۆره که هاته دهری. عه لی گه ناو قوونچکه جگه ره که ی فریدا، دهستی دا قولینگه که و چووه نیو قه بره که وه. ئیستا گۆره که پشتینه یه که هه لقه ندرابوو. ده بوو قولتربیی، هه تا به رچه نه. میرگان عه باکه ی عه لی گه ناوی دا به شانیدا و دانیش. عه لی گه ناو دانهوی و دهستی کرد به قولینگ لیدان:

- نه زۆکیشه میرگان! قسه ره! خۆم وام لیکرد، ده زانم. جاشک له زگیدا بوو به پیللقه دام به زگیدا و مندالانیم تۆقاند. بریا قه له می لاقم بشکایه! به شه نه بووم خۆ! هه رزه کاری! به لام ئیستا... ئیستا چی؟ ئیستا چی له تۆ وه شارم، خه یالیکم له سه ردایه، خه یالیک میرگان! تۆ ژنیکی فامیده ی. ساردی و گهرمت زۆر دیوه. تال و سویریت چیشتووه، ده زانی ده لیم چی. گیرم خوار دووه. ده بی له بیرى خۆمدا بم. کارم. ژیانم. هه رچی بیرى لیده که مه وه، من ده بی ژنیکم هه بی یارمه تیده رم بی له کار. ژنی من ده بی بتوانی ئه و رۆژانه ی هه مام ژنانه یه له سه ر بینه دانیشی و به مشتهرییه کان رابگا و ته ر و وشکیان کاته وه و دووسه په نابات پاره له م و له و وه رگری. ئه و ژنه تیوه تازه ئه وه گرده نشین بوو! پیموانییه هه تا سالیکیش بتوانی ههستی و به ریدا بړوا.

میرگان نه یه ده زانی چی به عه لی گه ناو بلی. بیده نگ بوو. بیرى ئه وه ی بۆچی و له به رچی عه لی گه ناو ئه و قسانه له گه ل ئه و ده کا، له وانه بوو دلای شق به ری. ئه و قسانه بۆ لیزه ده کا؟ بۆچی ئیستا! بیرى بۆ هه زار لاده چوو. نه یه ده زانی بلی چی. هیچی به بیردا نه ده هات، ورده ورده خه ریک بوو ترس هه لیگری. هه وا لیل بوو. تاریک و روون. تا چاو هه ته ری ده کرد، ده ورو پشت چۆل و هۆل بوو. زه مینج بیده نگ بوو، ویران بوو، هیشتا مابوو رۆژ چاوی هه لینی، ترسیکی کتوپر

سه رتاپای میرگانی داگرت. ترس! ترسیکی تیکه ل به جۆریک خووخده ی ژنانه. سروشتی ژنیک له هه مبه ر پیاویکدا. له شیک له هه مبه ر له شیکدا. شتیک بلایسه ده کیشی و به ده ست که سیش نییه. ئه و ترسه ش بۆچوونی میرگان له قسه کانی عه لی گه ناو دروستی کردبوو. به لام ئه و بلایسه مزیره تیژتیپه ر بوو. له ژیر توویه ک مه ترسیدا. ترس به سه ر ئه قلدا زال بوو. ئیستا میرگان له ترسانا بوو بووه به رد. نه یه ده توانی له جیی خوی بیزوی. له ژیر عه بای ره شی عه لی گه ناودا، له گوی گۆره که وشک بوو بوو. ههستی ده کرد خه ریکه دلای راوهستی. چاوی له سه ر ده ست و مه چه کی ئه ستوور و ره شی عه لی گه ناو بوو بووه به رد. شانی پان و هاسکه هاسکی له کاتی کار کردندا، میرگانی تۆقاندبوو. ئاواتی بوو بتوانی به به هانه یه که ههستی و له و گۆرستانه دوور که ویته وه، به لام نه یه ده توانی. نه توانایی بوو، نه غیره تی. هیزی ئه ژنوی نه بوو. ده تگوت جادوو کراوه. بۆقیک له به ر ده می ماریکدا...

عه لی گه ناو قولینگه که ی فریدا دهری و گوتی:

- دا ئه و پیمه ره یه بده به من!

میرگان زۆر به دژواری هه ستا بی، له لیواری گۆره که راوه ستاو پیمه ره که ی بۆ عه لی گه ناو را داشت. عه لی گه ناو ده سکی پیمه ره که و مه چه کی میرگانی پیکه وه گرت. به ته کانیک هه ردووکیانی کیشا نیو گۆره که وه. به ر له وه ی میرگان بتوانی دهنگی له گه روو دهر په ری، ژنه ی به دیواری گۆره که دا داو له گه ل هاناسه برکی، چاوی له چاوه دهر په ریو و پر له ترسه کانی میرگان بری و به کوت و پچری گوتی:

- کچه که ت! کچه که تم بده یه؛ بده یه! هاجه رم بده یه!

میرگان وه خته بوو گیانی دهر چی. عه لی گه ناو له به ر چاوی بوو بووه ئیزرائیل. چاوی له ژیللا هاتبوو و لیوی که فی کردبوو. میرگان وه ک شه قشه قه ده له رزی. وه ک کۆتره باریکه باله پرژهی ده کرد. دم و گه رووی وشک بوو بوو. ههستی ده کرد یه سکی جهسته ی له نیو په نجه ی عه لی گه ناودا خه ریکن له به ریه ک ده چن. په نجه ی عه لی گه ناو که له سه ر مه چه کی میرگان شل بوو، میرگان بی وره و هیز لیبراو که وته عه رزی و پشته سه ری نابه دیواری گۆره که وه و چاوی قووچاند:

- مال کاول!

عەلی گەناو کە جارێکی تر هاتبوو سەر خۆ و خەریکی دەردانی گۆل بوو گوتی:
 - کچە کەم بەدەیه. دەمەوی کورپێکی بۆم بێ. دەمەوی ناو کەم زیندوو راگرێ.
 - کچە کەم... وەختی شوی نییه، هێشتا منداڵە. تاقەتی میدردی نییه.
 - منداڵ نییه! کلاو کەت بەدی بە کچدا و نە کەوی، وەختی شوویەتی. تاقەتیش
 پەیدا دەکا.

- هاجەر هێشتا منداڵە. یەسکی نەرمە. هێشتا مەمکی نە کردوو.
 - یەسکیشی رەق دەبی، مەمکیش دەکا. تۆ چکارت بە وانە داو؟ ئەگەر ژنی من
 بێ ئاواش رازیم.
 - ئاخەر... ئاخەر...

عەلی گەناو پێمەرە خۆلە کە ی بە توندی فێدا دەری و گوتی:

- ئاخەر و ئەو هەلی ناوی. هەر لێرە بەلێنم پێدە. ئێو سایی سەر یکتان دەوی.
 کورپە کانت دەنێم بەرکار. خۆت و کچە کەشت لە سەر بینهی گەرماو کە دادەنیم.
 هەتا کچە کەت لە کۆل دەردی و شارەزایی پەیدا دەکا، خۆت بەرپێوی بینه. وەک
 کورپی خۆم ئاگام لە ئەبراو دەبی. لە سەر توونە کە دادەنیشی و جار جار دەچی
 کۆلێک ئێزنگ دینی. عەباسیش بە جۆریک وەک دەخەم. هیچ کاریک نەبی لە گەل
 و شترەکانی مالی ماممی دەخەم. هیچ نەبی نانی خۆی و دەست دەکەوی! ژیان
 رەنگ و بۆن دەگرێ. پێشت وایە ئەو هەر زەکارە دەمرووتانە ی تازە فیری
 غەریبایەتی بوون و سالی شەش - حەوت مانگ بە شوین نانێکا وەک سەگ
 هەلدین و چەن مانگیش لە بەر کەندوو دادەنیشن و دەخۆن و دەخەون، لە من
 چاکترن؟ بۆ وینە مراد، کورپی سەنەم! پێت وایە کە سێکی وەک کورپی سەنەم
 دەتوانی نانی ژن و منداڵ و دەست بێتی؟! ژن، دەبی سێبەری پیاوی لە سەر بی،
 نە کە جوو جگە کە لە شیرێ پۆپە لار! بیرێ خۆتی لێکەو و رازیی کە، مانگی نەو روژ،
 دوا ی چلە ی دایکم، دەچین بۆ شار، جل هەل دەگرین و شتومە ک دەکرین. خۆت دەبی
 ببیە دایکمان.

- ئە ی رۆقیا چ لێدە کە ی؟

- ئەو تازە نابێتەو ژن، تا ماوێ ک جیگایەکی لە کۆلینە کە بۆ سازدە کەم.
 پاشانیش لە ئاگە لە کەدا کونیک ی بۆ دروست دەکەم. لە دەرفە تیکیشدا لە پال
 تەندوو رە کە وە تاغیک بە دروست کردن دەدەم و دیوارە کانیشی سپیکاری دەکەم.
 من و هاجەر دەچینە وە تاغی سپیکاری و روقیاش با لەو چالەدا بمینیتەو.
 کارتەواو بوو. عەلی گەناو دیواری گۆرە کە ی بە دەمی پێمەرە کە کراند، دوا بێن
 پێمەرە خۆلی دەردا و لە گۆرە کە هاتە دەری، دەستی بۆ میرگان درێژ کردەو.
 میرگان دەستی لە لۆی چارشیو کە ی پێچاو دەستی عەلی گەناوی گرت. عەلی
 گەناو زۆر خۆمانە خەسووی لە گۆرە کە دەرکیشا و خۆل و خاکی لە جلەکانی
 تەکاند. عەباکە ی بە شانیدا دا، پێمەرە و کۆلینگە کە ی هەلگرت و ئامادە ی رۆیشتن
 بوو.

- پێمەرە کە لێرە دانانی؟ پاشان دەبی قەبرە کە ی پێ پرکە ی نەو...

عەلی گەناو گوتی:

- لە گەل خۆم دەپێنمەو. نەکا، سەگبایک بی لە سەر نەرپە ی شانی دانی و
 ببیا.

وەرپێکەوتن.

- تۆ دەزانی غوسلی مەیت بەدی؟

میرگان وەلامی دایەو:

چۆن نازانم؟ بەلام دەبی پاشان غوسلی مەیت بکەم.

عەلی گەناو گوتی:

- خەمت نەبی! ئیوارێ کلێلە کەت دەدەمی بچۆ بۆ حەمام. ئەگەر بە من دەکە ی
 هاجەریش بەرە لە گەل خۆت. سەر و پەلکی بۆ بشۆ.

میرگان هیچی نەگوت. نە گوتی «نا» نە گوتی «باش» بێدەنگ سەری
 داخستبوو و پێ بە پێی عەلی گەناو هەنگاوی دەنا. عەلی گەناو درێژە ی بە
 قسەکانی دا:

- ئەو پەلە زەووییە خیزە لانە کەش کە سلوچ دایدە چاند، دەیکە ی بە شووتی. بەو

بەفرە ی ئەمسال کە وتوو، هەر برکە یەکی پازدە مەن شووتی دەگرێ. تۆو کە شێ

من پهیدای دهکهم. زهوی خیزه لانیس جووتی ناوئ. کاره که شی خوت و کورپه کانت به ریوهی بهرن. دهکری دوو - سی هه زار برکهی چاکی لی په عه مهل بینی. شتیکی تریش له خزمایه تیدا بلیم. ئەمسال بیتوو ئەمدهسته و ئەو دەست بکەن ئەو په له زهوییه شتان له دەست دهچی. میرزا هه سەنی زاوای ئاغا مه له ک و سالار عه بدوللا و یهک دوویه کی تر دهیانه وئ هه موو زهوییه کانی داوینی خیزه لان و دهشتی که لغور تاپو بکەن. بیستوو مه کار و باره که شیان له شار راست و ریس کردهوه. بیتوو له سهر زهوییه که نه بن، تازه خاوه نی نابن.

میرگان سهری هه لینا و گوتی:

- خوازوهی تاپو دهکەن؟!

عه لی گه ناو به بزهیه که وه گوتی:

- ئەگەر زهوی مروت بوایه سەنه دی ده بوو! ئەوانه ش کهری توپیویان وه گیر که وتوو و دهیانه وئ نالی کهن!

- ئەی ئەو چەن ساله ی ئیمه له سهر خوازوهی ئاره قمان رشتوو چي؟

- رهنگه پاداشه که شی خودا بو خوی وهریده گری! فه قیره که! با بزانی کئ چاتر دهستی دهروا. ئەو زهوییه خیزه لانه، رهشاییه کان جئ جئ چوار پیمه رهیان لیداو، سالیک دایانچاندوو و پاشان به جینیان هیشتوو و رویشتوو. کهم که سی ابووه له سهری بمینیته وه و هه موو سالی دایچینی. سهری سال دوومشتیان توو پیوه دهکرد و به جینیان دههشت و ده رویشتن بو غه ربایه تی. ئەگەر ژن و دایکیان توانییتی سهره ته قهیه کیان لیکردوو و چەن مه نیکیان به رهه م لی پهیدا کردوو؛ ئەگەر که سیش نه بووبی وشک بووه و با بردوو یه تی. بۆیه ئەو زهوییه حیساب و کتابیکی روونی نییه. جووت و گاو ئاره ق رشتن حورمهت دها به زهوی. زهوی به ره للا و بی خاوهن خو حورمه تی نییه. چونکه سوودی نییه. کاری تیدا ناکری. ده مینیته وه کئ دهسه لاتی زیاتره، یان کئ زمانی چه ورتره و گیرفانی پرتره. قسه له وهیه له سهری دهشتی که لغور، هه تا بهر روژی خیزه لانه که، دهیانه وئ یهک فه رسه خ له سی فه رسه خ نه مامی پسته ی لیدهن. خهونی چاکیان بو دیوه. قسه له په مپی ئاو و تهخت کردنی زهوییه کان دهکەن. دایره ی کشت و کالیس بو ئەو کارانه

وامی زور گوره دها. بۆیه ده لیم هه رچونیکه ده بی ئیوه له سهر ئەو زهوییه بن ته نانه ت ئەگەر ده توانن دهوری زهوییه که تان په رژین بکەن. تا ئەو جییه ی خه بهرم ههیه، سالار عه بدوللا و زه بیحی ئاموزای و چەن که سی دیکه دهست به کار بوون. کوئخا نه ورۆزیش دهستی تیدایه. ده مینیته وه چوار ماله رهشایی که یه کیان ئیوهن. باوه رم به وانیه دیکه نییه. یه کیان ئەو هه تیوه ی سەنه م دووه م میان قودرته، کوری ئەو کابرا دزه. چوار دانه کویر و که چه لی دیکه ش وهک ئەوانه. میرگان گوتی:

- روژی هه وه لی نه ورۆز پیمه ره کهم هه لده گرم و ده چه سهر زهوییه که. تاپوی دهکەن، سەنه دی بو وهرده گرن. باش! ئەو هه موو درک و داله ی ئیمه له رهگ و ریشه مان ده رهینا و وهک بهری ده ستمان ته کووزمان کرد، چي؟ من میوه ی هاوینی منداله کانم له و په له زهوییه ده بی پهیدا کهم.

عه لی گه ناو گوتی:

- منیش ئەوه ده لیم. یه کهم که سی که وه فکری ئەو زهوییه بی خاوه نانه کهوت سلوچ بوو. له بیرمه کهوت سال له مه و بهر، دواي ئەو چەن که سی تر که وتنه خو. بو وینه خو م تازه دوو ساله دایده چینم.

که گه یشتنه مزگهوت، مه لای زه مینج له سهر دیواره لار و خواوه که ی مزگهوت دانیشتبوو. عه لی گه ناو به مه لای گوت قه بره که ئاماده یه. مه لا هه ستا چونه مزگهوت. دهنگی حاجی سالم نه ده هات. له پشت سهری ته رمه که وه نه وزی دها. وه نه وزی خوماری. موسلیم به خه بهر بوو؛ به رده مۆره ی نیو مزگهوت ته که ی کو کردبووه له به رده می خوی ریزی کردبوون و کایه ی پیده کردن. سهری حاجی سالم به سهر تابووته که دا شو ر بووبوو. کورپه که ی سەنه میش له وئ بوو. وهک سی بهر له په نا کو له که یهک راوه ستابوو. بیده نگ بوو. مه لا چوو به پیشی و ئیزنی وهرگرت که تابووته که هه لگرن. کوری سەنه م له تابووته که هاته پیشی. حاجی سالم جوولاوه. خوی کو کردهوه؛ هه ستا پئ قورئانه دراوه که ی له سهر تاقه ی مزگهوت ته که دانا و له ژیر لیوه وه شتیکی گوت. رهنگه:

«لا حول و لا قوه الا بالله»

مه لای زهمینج چاویکی له عهلی گه ناو کرد. عهلی گه ناو چو بو لای داره تهرمه که. حاجی سالم گۆچانه که له سهر ملی موسلیم داناو تیی گه یاند که ههستی یارمه تییان بدا. موسلیم پیچکه ی تابووته که ی گرت، تابووته که یان برده هه وشه ی مزگهوت. دوا ی تاویک تابووته که له سهر شانی میرگان و عهلی گه ناو و موسلیم و کوری سه نه م به ره و گۆرستان که و ته ری. مه لای زهمینج و حاجی سالمیش له دوا ی دار تهرمه که وه به سلوات لیدان ده رۆیشتن. چاوانه ی کاریزه که له سه رووی گۆرستانه وه هه لکه وتبوو. تابووته که سارد و بیده نگ، به کۆلانی چۆل و هۆلدا ده رۆیشت و به ره و قه برانیان ده برد. سه رما کاری له یه سقان ده کرد. تاو نه که وتبوو. به فر له ژیر هه نگاوه کانیاندا خرمه ی ده هات. ده ره وه ی زهمینج، سه رما به ته زووتر بوو. زریانکی سارد ده ست و دهموچاوی ده رزی ئازهن ده کرد. شاقه لی که واکه ی باوکی قودرهت، که له قه بران پالی به پیمه ره که یه وه دابوو، با ده یسه کانه وه. قودرهتیش له وئ بوو. له په نا دیواری گومبه زییه که ی شیخدا خۆی کوشمه له کردبوو هه لئرووشکابوو. که چاوی به تابووته که که وت شان به شانی باوکی وه ریکه وت. باوکی قودرهت له لقه داریکی شکا و ده چوو. که له تابووته که نزیک بۆوه گوتی:

- هاتبووم بۆ یاریده ی عهلی خان!

- خودات لی رازی بی، ده بوو زهحمهت نه کیشی!

قودرهت چوو ژیر تابووته که و چوو جیی میرگان. باوکی قودرهت قامکی به قه برغه ی تابووته که دا هینا و گوتی:

- لا اله الا الله.

ئاوی کاریزه که له و سه رمایه ی به یانیدا هالوویکی خۆشی لیه لده ستا. ئاوه که گه رم نه بوو، له هه واکه گه رمتر بوو. تابووته که یان له قه راغ کانییه که دانا. پیاوه کان دوور که و تنه وه. میرگان قول و قۆلی هه لکرد. عهلی گه ناو شه له گه ی ئاوه که ی به سه چوار پیمه ره خیز و خۆل گرتوه بۆ ئه وه ی ئاوی مردوو نه چی بۆ مه زراکان. پیاوه کان پشتیان هه لکرد و له ولاتره وه له گوی جۆگه له ی ئاوه که هه لئرووشکان.

میرگان و عهلی گه ناو تهرمه که یان له تابووته که ده رهینا و له سهر ته خته به رده کانیان دانا. میرگان به عهلی گه ناوی گوت ئه و گۆزه شکاوه ی نیو جۆگه ئاوه که ی بۆ بیینی. میرگان دهستی کرد به داکنندی جله کانی پووره گه ناو و به عهلی گه ناوی گوت ئیتر کاری پیی نییه. عهلی گه ناو چوو بۆ لای پیاوه کان و پشتی کرده میرگان و مه یته که و له په نا مه لای زهمینج دانیشته و جگه ره یه کی داگیرساند:

- مه رگ هه قه کورم!

مه لای زهمینج. بۆ ئه وه ی له حاجی سالم نه مینیتته وه گوتی:

- میراتیش هه لاله!

عهلی گه ناو زه رده یه کی گرت:

- چۆنی خه رج که م؟! ها! سیگار بکیشن. یه کی ده نکی هه لگرن. تۆش هه لگره

باوکی قودرهت. چی؟ تۆش ده ته وئ موسلیم؟ ها! تۆش هه لگره.

مه لای زهمینج به موسلیمی گوت:

- چاو له و لایه مه که باوه گیان!

حاجی سالم به موسلیمی گوت:

- ولاخ! سه رت داخه!

پاشان رووی له مه لای زهمینج کرد و گوتی:

- ببووره مه لا؟!

میرگان پیویستی به وه نه بوو پیشتتر کاریک فیر بووی. تا بتوانی به ریه ی

به ری. هه رئه وه نده ی به س بوو جاریک بیینی. هه ر بۆیه کاریک نه بوو که میرگان

نه توانی بیکا. قهت چاوی له کار نه ترسابوو. له کار باکی نه بوو. له به ریشی

هه لئه ده هات. ئازایه تی میرگان و ئه وه ی که نه یده ویست له بهر هیچ کاریک هه لی، ئه و

وره یه ی پیدا بوو که له هیچ کاریک نه کشیتته وه. مردوو شو ری؟ چاکه! ئه وه زۆر

دژوار نییه! ناوکی مندالیش ده توانی بی ری. ناوکی ئه م ئه براوه ی خۆی به ددان

قرتان دووه. مندال بوونی ناوهخت. که ره ی به یانی. هه تا یاریده ی بۆ هات. خۆی

ناوکی بریبوو و مه لۆتکه شی کردبوو. هیچ کاریکی له ده ست ده رنه چوو بوو. پووره

گهناوی کفن کرد و سهر و لاقی به ست. ئیستا ده بوو بیخه نه نیو تابووته که وه. عهلی گهناو هات. تهرمه که بیان خسته تابووته که وه.

مه لای زهمینج هه ستا. حاجی سالم و موسلیمی نارد بۆ یارمه تی. تابووت که وته سهرشانیان. گورستان. له گورنانی پوره گهناویش له سهر میرگان بوو. به لام بهر له وه ده بوو نوژی مهیت به ریوه بچی. پیاوه کان، له سهر داوای حاجی سالم، له پشت سهری مه لاره بۆ نوژی راهه ستان. عهلی گهناو نوژی نه ده زانی. کوره که ی سه نه میش نه یده زانی. زوریان ته نیا لیویان ده جوولاند. عهلی گهناو لیوی ده جوولاند. زور له وه شه کهت و داهیزراوتر بوو که له و باره وه دریغی بکا، بهر له وه ی نوژی که ته واو بی، عهلی گهناو خوی کیشا داوه. که نوژی که ته واو بوو، پوی بۆ لای داره مه یته که. میرگانش هاته پیشی. پوره گهناو زور سووک بوو. په له پووشکه یه ک. به دوو ته کان له تابووته که بیان دهره نیاو خستیا نه گوریچه که وه. میرگان له گوره که هاته دهری. ئه وهش به ردی ئه له د، پاشان ته لقین. عهلی گهناو ده ستیدا پیمه ره. باوکی قودره تیش ده ست به کار بوو. میرگان و کوری سه نه م و موسلیم و قودره تیش به ده ست گلیان تیده رشت. گوره که ده بوو پر بیته وه و داپوشری. مه لا و حاجی سالم کشانه داوه. موسلیم هه روا کاس و وپ له گوی قه بره که چه قیبوو، به چاوی زه قه وه دهریروانییه مروفتیک که گلیان به سه ردا کرد. پرکردنه وه ی گور، بهر له وه ی نیو چاوانیان ئاره قه دهردا، ته واو بوو. ئاویان لی دوور بوو. میرگان پیمه ره که ی له ده ست عهلی گهناو وهرگرت. چه ن پیمه ره به فری هیئا به سه ر گلکوکیدا کرد و به پشتی پیمه ره که ته پانددیه وه. کار، ته واو. عهلی گهناو هه ناسه یه کی هه لکیشا. باریکی قورسی له کول بۆوه. تاویک هه سایه وه. سیپه لکی پر کرد له هه وا ی خاویتی به یانی. عهبا ی دابه شانیدا، پیمه ره که ی نا سه رشانی و پی به پی ئه وانی دیکه وهریکه وت.

- عومری درژی بۆ ئیوه به جی هیشتی، کاک عهلی.

عهلی گهناو نه یده زانی له وه لامی مه لادا بلی چی، گوتی:

- خودا عومری ئیوهش درژی کا!

حاجی سالم گوتی:

- خودا سه بر بدا به هه موو که س!

عهلی گهناو سهری له قاند و له بنه وه چاویکی له میرگان کرد. میرگان سهری داخستبوو و به داوی پیاوه کانددا دهریشت. عهلی گهناو خویدا داوه و به سرته به میرگانی گوت:

- ئه وانه وادیاره چاوه روانی شتیکن؟

میرگان گوتی:

- مه لا و حاجی سالم ده بی شتیکیان بده یه ی. باوکی قودره تیش په نگه...

- یه کی چهنده یان ده می؟

- ئه وه ی خوت ده زانی!

عهلی گهناو دهستی برد بۆ گیرفانی هیله که که و خوی گه یانده لای شانی مه لا. میرگان دیتی که گه لایه کی خسته مشتی مه لاره و پوی بۆ لای حاجی سالم. حاجی سالم که پاره که ی وهرگرت، بۆ هه مام کردنی خوی و کوره که ی دهستی کرد به چه نه لیدان.

- خودا بیبه خشی ئه و رهحه تیه. ژنیکی پاک و له خودا ترس بوو. قه بری پرپی له نوور. له خیر و خیراتدا هاوتای نه بوو. زور جار دیتوومه نانی شه وی خوی له گه ل خه لکی به ش کردوه. روحی شاد بی ئیشه للا.

- ئیشه للا، ئیشه للا.

- هیچ کار و کرده وه یه کی چاک له بهر چاوی خودا ون نابن. کاک عهلی. خاوین کردنه وه ی سهر و ملی ئه و ئاژه له، موسلیمی من، خوی خیریکی گوره یه، برا گیان. دو عای مروقی بی گوناح قه بوول ده بی. ئه و ئاژه له به سه ته زمانه ی منیش بی گوناحه، کاک عهلی گیان.

عهلی گهناو گوتی:

باشه حاجی گیان. سبه نیی به یانی. به یانی زو و هه ردووکتان وهرن بۆ هه مام.

گه یشتنه وه زهمینج. مه لا به عهلی گهناوی گوت:

ئه گه ر کوری پرسه ت دانا...

عەلی گەناو گۆیی نەدایە. حاجی سالم لەسەر تەپۆلکی پەنا کۆلانە کە راوہستا و وەک خودا حافیزی، گۆچانە کە ی بۆ لای عەلی گەناو راداشت و گوتی:

- تا سبەینی، عەلی گیان! بە شادی بژی و تەمەنت درێژ و بەختت یار بی!
گۆچانە کە ی بە حەواوہ هەلسووران و رۆیشت. موسلیمیش وەدوای کەوت. مەلاش بە لایە کدا رۆیشت. کورپی سەنەم خودا حافیزی کرد و باوکی قودرەت چاویکی لە عەلی گەناو کرد. عەلی گەناو گوتی:

- بۆ بەرچایی وەرن بۆ مالی ئیمە. قودرەتیش بینە.

- خودات لە گەل.

رۆیشتن. عەلی گەناو شان بە شانی میرگان کەوتە رۆی:

- دەنگی لە جینیەکی گەرمەوہ دەهاتە دەری! کورپی پرسە! نانی شەوم بەدەم بەم و بەو بیخۆن، بۆچی؟ کە فاتیحایە ک بنیرن؟ نامەوئ. چ گوناحیکی بوو پیریژنی چارەرەش، کە فاتیحای بوئ؟!

میرگان قسە ی نە دەکرد. نە یدەویست خۆی لە کاری عەلی گەناو هەلقوتینی. ئەگەرچی عەلی گەناو زۆر خۆمانە دەدوا؛ بەلام میرگان هیشتا ئەوی بە مەحرەمی خۆی نە دەزانی.

- دەبی ئەو ژنەش بەرم بۆ شار، لە نەخۆشخانە بیخەوینم. لە دەست ئەو هەموو نقە و نالە ی وەزالە هاتووم. هەرچۆنیک بئ کەسیک دینم و دەستخەتیک وەردەگرم. بەلام ئەو کەرە دوا براوہش لەم وەختەدا دۆلاخ بوو!

گەیشتە کۆلان. میرگان بەرەو مالی خویان بایداوہ. عەلی گەناو پیشی پیگرت و بەزۆر بردی بۆ مالی خویان:

- هیچ نەبی پاروویە ک نان وەگیر دەکەوئ! تازە مالی ئیمە و ئیوہمان نییە.

- وەرە با بچین لە روقیاش بپرسە.

روقیا لە جیدا کەوتبوو. پیلووی لەسەر یە ک دانابوو و رینە ی دەکرد. لەوہ دەچوو بەرەبەری بەیانی خەوی لیکەوتبی. میرگان لای درگا کەوہ دانیشت و عەلی گەناو چەن پەنچک نانی هینا و لەسەر لوی چارشێوہ کە ی میرگانی دانا:

- دوو پارو بخۆ. یا پیتخۆشە بچۆ لە گەل مندالەکانت بیخۆ. من ئەمڕۆ هەرچۆنیک بی روقیا دەبەم بۆ شار، نەخۆشخانە.

- روقیا چاوی هەلینا و لێوہ وشک و بار گرتووە کە ی بزواند:

- نا... نا... ناچم... لەوئ... دەمرم...!

عەلی گەناو گورانیدی:

- مال کاول! جیگای نەخۆش، نەخۆشخانە یە. بۆ دەمری!

- نا! نا! لێرە لە مالە کە ی خۆمدا بمرم.

عەلی گەناو گۆیی بە قسە ی ژنە کە ی نەدا، گیرفانی هیلەگ و عەباکە ی پڕ کرد لە وردکەنان، دوو سئ وردکەنانی رەقی ورد کرد و نایە دەمی. لە وەتاغە کە چووہ دەری و راست رۆی بۆ لای کەرە کە ی. گویدرێژە کە، هیشتا کەم و زۆر دەلەرز ی. لمبۆزی خووسابوو. عەلی گەناو دەستیکی بە پشتی رەق و پەیناوی کەرە کە دا هینا، پەینی وشکەوہ بووی قەبرەغە و بن سکی کەرە کە ی بە نینۆخ کراند و کورتانی لیکرد و کە ژووہ کە ی توند کرد. وە بیری هاتەوہ دەبوو دارەتەر مە کە بیئیتەوہ و لە قوژبنی حەوشە ی مزگەوتە کە، لە جیگای خۆی هەلپە ساردبوو. بەلام ئیستا ئیتر کار لە کار ترازابوو. دەبوو لە بیری شتیکی دیکە دا بئ. درگای تەویلە کە ی بەرچا و هات. درگا کە ی لە گریژنە برد و بە دیواری حەوشە کەوہ هەلپە سارد. پارووە کە ی قووت دا، لە تیکی دیکە ی نان خستە دەمی و رۆی بۆ وەتاغ. بەرە کۆنە کە ی دایکی هینا دەری، بەسەر درگا کە یدا داو چووہ ژوور سەری ژنە کە ی:

- خۆت داپنچە و هیندی پەر و پال لە خۆت هالینە!

روقیا هیچی نەگوت. عەلی گەناو بە یارمەتی میرگان روقیا یان داپنچا، لێفە یەکیان تینپنچا و بە میرگانی گوت کە پچیتە ژیر پیلی. روقیا کز و لاواز، پووشکە یە ک. بردیانە دەری و لەسەر درگا کە رایانکیشا. عەلی گەناو زۆر گۆی بە نالە و نوو کە ی ژنە کە ی نەدا. گوریسیکی لە ژووری هینا. کەرە کە ی برده دەری و لە کۆلان رایگرت. تیرپکی خستە سەر پشتی و هاتە ژوور سەری روقیا. درگا و روقیا ی پیکەوہ بە گوریس شەتە ک دا و پاشان لە گەل میرگان، هینایانە دەری و لە کەرە کە یان بار کرد. ئیستا دەبوو درگا کە و روقیا بە کەرە کەوہ ببەستی. بەستی. میرگان عەباکە ی

عهلی گهناوی هیتا؛ عهباکهی به دست میرگانه وهیه. عهلی گهناو ههلاته ژووری و دواي تاویک هاته وه ده ری، کللی درگای مالیی به میرگان سپارد، کیفی پاره که ی له گیرفانی باخه لیدا قایم کرد، عهباکه ی له سهر دهستی میرگان هه لگرت و پییگوت:

- به ئه براو بلئی ئاگای له توننه که بی. خوشت چاوی لی خافل مه که. ئه گهر شه وی نه متوانی بگه پیمه وه خوشت کووره ی توننه که هه لکه و به ئه براو بلئی له سه ری دانیشی، ئیواره ش خوشت و هاجر بچن بۆ حه مام. به ئه براو بلئی ئه گهر سبه ینی حاجی سالم و کوره که ی هاتن بۆ حه مام پاره یان لینه ستینی. ئه گهر شه وی نه گه رامه وه له گه ل هاجر وهرن لیره بخون. نانه که ت هه لگرت؟
- هه لمگرت!

- باشه، خودا حافیز. ده بیه م هه رچونیک بی له نه خوشتخانه ده یخه وینم!
عهلی گه ناو له گه ل که ره که وه ری که وت و میرگانیش به ره و مالی خویان سه ری پیوه نا.

له سه ر قوولکه ی مال که یان عه باس دانیشتیوو له قاپیکی گلیندا قرانییه کانی ده شو رد. کاسه که پر بوو له ئاو و تاق قرانییه کان که وتیوو نه ژیر ئاو و عه باس دانه دانه قامکی لیده خستن. میرگان به په نا کوره که یدا تیپه ری و چوو ه ژووری. هاجر له په نا وه جاخه که دا وه نه وزی ده دا. ئاوری وه جاخه که دامرکابوو. میرگان له گوئی وه جاخه که دانیشت و په نچکه نانه کانی دانا. عه باس به کۆمه کۆم و ژانه زگه وه هاته ژووری و مشتت پر له قهره پوول بوو ده بیژارد. له وه ده چوو جاری چه نده می بی پاره کانی ده بیژیری. گه یشته گوئی وه جاخه که، چۆکی نووشتایه وه و دانیشت. په نچکی نانی هه لگرت، کرمه کرم له ده میا وردی کرد و گوئی:
- پیموا هیشتا دوو دانه پینج قرانی له ریخوله مدا ماوه!

به شی سییه م

به ندی یه که م:

عه باس توربیننه که ی باوکی هه لگرتبوو؛ هاجهر چارشینوه که ی دایکی و ئه براویش تووره که یه کی به کوته په رۆ دروست کراوی پیبوو.

عه باس و ئه براو پی به پی یه که ده رۆیشتن و هاجهر به دواياندا. درۆیشتن به ره و مه زرا. خاکه لیوه بوو. هه و ئیتر سارد نه بوو.

تینی هه تاو گهرم و بلاوین. زهوی ئیتر به ری پی نه ده ته زاند. دهموچاوه کان ئیتر له سه رمانا سوور هه لگه راو نه بوون. یان -لانی که م- وه ک جارن سوور هه لگه گه را بوون. ئاسمان سامال بوو. ئاسمان ئیتر وه ک جارن ته نگ و نهوی و ته ماوی نه بوو. رۆژگار کراوه بوون. دهشت و بیابان پان و به رین دیار بوون، ئه وهش دلی منداله کانی سلوچی شاد کردبوو، دلایان پوون بوو. رووناکی و گه شاوهیی به هار له دلایاندا رهنگی دابۆوه. لاقیان، بی ترس داده نا، که م ترستر هه نگاویان دهن. هه وایان له سه ردا بوو. به هار و لاویتی! بای مهستی به هار، له که له ی هه رزه کارانه یاندا. شهیدایانه چاویان به هه موو لایه کدا ده گپرا. چاو کراوه. گهش و رووناک. یاری جوانی به هارانه له ئاسکی چاواندا. کایه ی شوخی ئاسکان له به هاری ده شته که دا.

منداله کانی سلوچ -لانی که م بو تاویک - به توورپیی و ته شه ر و تانه وه له گه ل یه کتر نه ده دوان. ئه گه ر له گه ل یه کتر دلۆقان نه بوون. ئه گه ر نه یانده توانی دلۆقان بن،

دوژمنیش نه بوون. جارزانه بو کار نه ده چوون. نه ک ته نیا ناچار، شادی و خوشییه ک هه نگاوه کانیانی بو پینشه وه ده برد. دلایان به شتیکی تازه خوش بوو: ده رچوون له ته نگانه. ئه وه گه شاوه ترین دیارده بوو که ده کرا له کرده و یاندا به دیی بکه ی. دیواری روخواوی زستان له بهر پیاندا ده بووه ته پوتۆز.

- ده چین بو کوی؟

- بو گژ و گیا.

عه باس وه لامی هاجه ری دایه وه.

ئه براو له خوشکی پرسى:

- ده زانی قازیاخه لیینی؟

- ئه ی بو نازانم؟

ئه براو بی ئه وه ی گوی بداته وه لامی هاجهر وه دواى سه رمازه له یه کی وردیله و پنوک پنوک که وت. به هه لاتنی پیچه لاو پیچ. نهیده و یست پی لیئی. نهیده و یست به بژارچه که شی بکیشی به سه ریدا. پیخوش بوو ئه و گیانله به ره به زیندوویی بگری. له ده ور و پشتی گوندی زه مینج کاتی مندالان بی تاقت ده بوون، ده ستیان ده کرد به سه رمازه له گرتن. جاری وابوو هه موویان وه دواى سه رمازه له یه ک ده که وتن، ده یانگرت و ناسیان ده دایه: پشته سه ری سه رمازه له که یان ده گرت. ده یانگوشی، ده می ده کرده وه. به قه ده دنکه تۆکیک ناسیان ده کرده سه ر زمانی و به ره لالیان ده کرد. سه رمازه له که چه ن جار بازی دها و هه لده به زی و پاشان خاو ده بووه. گیتژ ده بوو و به ده وری خۆیدا هه لده سوورا. بیهوش ده بوو، له ئاکامدا تلیکی دها و ده که وته سه ر پشت. زگی بای ده کرد. له و کاته دا دلره قترین مندال، به ردیکی تیژی هه لده گرت و دهیدا به زگیدا. سکی سه رمازه له که ده درا و رگ و ریخۆله ی ده هاته ده ری. ئه و جوړه گالته و گه مه یان به چه ن تف کردنه وه کوتایی پیده هات.

ئه براو دهستی له کۆل سه رمازه له که کرده وه.

- لییگه ری ئه ویش برۆا به دواى بژیوی خۆیدا، چکارت پییه تی؟ خو ریگای له تو

نه گرتوه!

پاویژی ده می عه باس نه رم و برایانه بوو:

- بهرد بهاوین؟

عەباس دانەووییەو و خەركە بەردیكى لە عەرزە كزرەكە هەلگرت.

ئەبراویش دانەووییەو و دەستیدا بەردیك:

- نیشانە كوێ بێ؟

- هۆو! لیواری جۆگەكە. ئالیرەشەو دەبهاوین.

- لەسەر چی؟

- عەباس بێ ماتلی گوتی:

- لەسەر... دوو سیر خورما!

- هەر كەس نەیدا!

هەر كەس نەیدا!

- لە پیشا... لە پیشا تۆ.

ئەبراو بە هاجەری گوت بچی لە لیواری جۆگەكە پراوەستی و شوینی بەردەكە

دیاری كا. هاجەر بە هەلاتن چوو:

- لە جیگای هەر بەردیك كە كەوتە عەرزى چیلکەیهك بچەقینە!

هاجەر لە سەر لیواری جۆگەكە پراوەستا:

- ببهاون!

ئەبراو گوتی:

- پیتخۆشە تۆ هەوێل ببهاو. لیڕەو.

- نا، هەوێل تۆ.

ئەبراو سووپیكى لە خۆى داو باوەشى ئاواله كرد. هیزی دا سەر لاقى چەپەى و

بەردەكەى بە دەستی راستەى سووپرد و هاویشتی. لەبەر چاوى هاجەر بەردەكە

بە دیواری جۆگەكە دا درا. هاجەر لە شوینی بەردەكە چیلکەیهكى چەقاند. نۆرەى

عەباس بوو. بەردى خۆشدهست لە پەنجەى عەباسەو فرى و بە سەر هاجەردا

ویژەى هات و لەوبەرى جۆگەكەو كەوت. ئەبراو چاویكى لە براكەى كرد. عەباس

بە پیکەنینهو ددانە پانەكانى و دەرد خست. چوون بۆ لای خوشکیان. هاجەر لە

دەورى جۆگەكە بە دواى گيايهكى خواردندا دەگهرا. دۆزییهو! چۆكى دادا و

هەلیكەند. رەگى شنگەكە قور و خۆلى پيوه بوو. هەميشه وايه. سەر گەلاكانى

توویزىكى تۆز و خۆل لەسەرە.

هاجەر پيشهكەى بە قامكە باریکەلەكانى گرت و گەلاكانى بە لەپى دەستەكەى

دیکەیدا دەدا و تۆز و خۆلەكەى دەتەکاند. تەکاندى. خاوین و جوان. هاجەر ویستی

ببیا بۆ دەمى، بەلام ئەبراو وەك كاژیلە چلەكەى لە دەستى هاجەر رڤاند، نایە دەمى

و پیکەنین لە چاویدا، لیوێ گۆشتنەكانى ویک هیناو باى لە گوویى كرد. چاو و

رۆمەتى ئەبراو هەروا پیدەكەنین. هاجەر كەوتە سەرى. ئەبراو هەلات. بە پیکەنینهو

هەلات و لاقى كەوتە قوولكەیهكەو و سەرسمى داو هاجەر نەك بە رڤەو، بەلام بە

تۆزىك توورەببیهو چەن چەپۆكى كیشا بە شانى براكەیدا. ئەبراو پیکەنین شلى

كرد، هەستا سەر چۆك و وەكوخە كەوت. گەلاى نیوێ جاوراوى شنگەكە دەبى بە

مەلاشوویەو نووسابى. كۆخە. چاوى سوور بوو و ئاوى پیدا هاتە خوارى.

مشتىك بە تەختى پشتیدا. هاجەر دانیشت و بە مشت كیشای بە تەختى پشتى

براكەیدا. ئەو لە مێرگانەو فیر بووبوو. لە كۆخە كەوت. ئەبراو لە سەر عەرزەكە

خۆى درێژ كرد. هەنیشكى كردە كۆلەكەى لەشى. پیکەنین لە چاوى تاراوو. هاجەر

لەگەل ئەوهدا نەیتوانى داخى دلێ نەریژى. رۆیشت و گوتى:

- بە حەرمت بى، بە حەرام. وەك گۆشتى سەگ!

عەباس بە پیکەنینهو نەراندی:

- وەرن! وەرن! قازیاخە! قازیاخە. تەماشاش ئەو هەموو!

هاجەر لە پەنا عەباس پراوەستا. ئەبراویش خۆى كۆ كردەو و هەلات بۆ لایان.

لە خوار جۆگەكەو، تۆقەنىك قازیاخەى دیتۆو. هەرسىکیان هەلتروشكان.

عەباس بە بژارچن و ئەبراو بە پیشكان و هاجەر بە کلکە كەوچكىك. بەریان

لیگرت. هەموویان هەلکەند و لەسەر یەك كۆمایان كرد. پنیویست بە گوتن ناکا،

لەگەل كار دەمیشیان دەجوولاًو. دەورى لیو و ددانیان سەوز هەلگهراوو. تۆقەنى

قازیاخە توربینهكەى عەباسى نیوێ كرد. عەباس گوتى:

- ئیستا با برۆین بۆ شنگ و گیلایخە. قازیاخە بۆ شەوى ساز نابى. با هەریهكەى

بەلایهكدا برۆین.

- با برؤین!

توربین و کہل و پهلہ کانیان له گوئی جوگہ له کہ داناو ہرہ کہ بہ لایہ کدا پویشتن. دہشت و چیا سہ وزاییہ کی کہ می پیوہ دیار بوو. گژوگیا تازہ سہری پیوہ ناوبوو. جیگا جیگا گول و بنجہ گول زہوی خہ ملاندبوو. رہنگی زہوی و شینکہ، تیکہل سہوز و خورمایی، خورما و گیا. جی جی چلہ شنگ و قازیاخہ. بہ رامہی خاکی باران لیدراو ولاتی داگرتبوو. جیگا پییان بہ حال دیار بوو. خاک، ہہویری ہہ لاتوو، بوش و نہرم. چاوی تیژ و وردبین، چلہ گیای خوراکی ہلہدہ کهن و له داوینی کراس و بہر کوشی دہکن. بہ دزہ روانینیکی یہ کتر جار جارہ. گہران، چاوی ہہ لو، تیژتر. کئی بہرکی، رقبہ کی شاراوہ. سروشتی کار، ہیندی جار خو دہنوینی. پووت و قووت. زور جار بوٹہ رقبہ رایہ تی. بہ لام نہ مجارہ نا، شاراوہیہ. دوو براو خوشکی. ہہر کامیان دہیویست له پیش ئہوی دیکہ دا بہر کوشہ کی پر کا. کوشی پر و سہری بہرز. لهوی دیکہ کہ متر نہ بی. له ہیچ کامیان نہ مینیتہ وہ.

له گہرانہ و ہدا دیتیان زور له یہ کتر دوور کہ وتوونہ تہ وہ.

له پنا توربین و کہل و پهلہ کانیان، پیاوئک له سہر لیواری جوگہ له کہ دانیشتبوو و بہ چلہ شنگیک کایہی دہکرد. ہہر له دوورہ وہ، ناسییانہ وہ: باوکی سالار عہ بدوللا بوو؛ کہر بہ لایی محہ ممہ د دووشہ ممہ. پیرہ پیاوئکی خریلانہ و کولہ بنہ. کہ له سہر لیواری جوگہ له کہ دانیشتبوو، له گلمتیکی گہورہ دہچوو. ئہ گہرچی کورٹہ بالا بوو، بہ لام کانئس ئہ ستور و توند و تول بوو. دہموچاو خر. نیوچاوان زوپ، ریشیکی توپ و سپی؛ بہ چاوانیکہ وہ کہ ہیشتا ئیشتیای لاویتی تیئاندا دانہ مرکابوو. زستان و ہاوین میزہریکی پشمینی کہ دہبی کاتی تہنینی سپی بوو بی. له دہوری ئارقچنہ کی دہالاند. خہ لکی زہمینج لہ و ہتا و ہبیریان دی، کہر بہ لایی دووشہ ممہ ئہ و میزہرو ئارہ قچنہ کی له سہرادیہ. له شایی و سہرہ خوئی، له بہر و قرچہی گہرمادا. پہراویزی میزہرہ کی ریشال ریشال و چلگہ سوو بوو و بؤر ہہ لگہ رابوو. له سہر پوومہ تی پیرہ پیاو ہیشتا سوورہ دہماری باریک دیار بوو. سہر لووتہ خر و سوورہ کی کہ له ہہلماتیکی گہورہ دہچوو، تاوہ سووت بووبوو توئیخی ہہلدابوو. چرچ و لؤچی شیوہرد ئاسا له سہر پیستی ئہ ستوری دہموچاو. مووی

سپی و لوولی سینگی له یہ خہ وہ ہاتبووہ دہری. یہ خہی بی ملیوانہ و چلکن. جوریک کہ دہتگوت تاسمہ یہ کی قایشی رہشیان بہ دہوری یہ خہیدا دووریوہ. له گہل ئہ و ہشدا دہست و دہموچاوی کہر بہ لایی دووشہ ممہ ہہمیشہ شور او بوو سہری بچوایہ نوئیژی نہ دہچوو.

تا مندالہ کانئ میرگان گہیشتنہ لای. کہر بہ لایی دووشہ ممہ کولوی چکولہی ہلہدہگرت و له نیوان قامکہ قولہ و قہلہ وہ کانیا وردی دہکرد. کہ مندالہ کان گہیشتنی، ہیشتا سہری داخستبوو. زور بہی کات کہر بہ لایی دووشہ ممہ سہری دادہخت. کہم و له سہرہخو قسہی دہکرد؛ بہ لام قسہی کہلہ کہلہ. توربین و بژارچن لہ بہر دہستیدا بوون. پہتی ملی بہر خہ کی له مہچہ کی ہالاندبوو و بہر خہ کی له گوئی جوگہ له کہ دہلہ و ہراند. مندالہ کانئ میرگان یہ کہ له دواي یہ کہ سلوو و ماندوونہ بوونییان لیکرد و پویشتن تا بہر کوشہ کانیان خالی کہن. کہر بہ لایی دووشہ ممہ چاوئکی لیکردن و له ولامی ماندوونہ بینییہ کہ یاندا گوتی:

- خہریکن گیا و گژی خوراکی ہلہدہ کهن، ہا؟

- بہ لئی، بہ لئی کہر بہ لایی.

عہ باس و ئہ براو له لای کہر بہ لایی دووشہ ممہ لہ سہر پشتی جوگہ کہ دانیشتن و ہاجر خوی له کہندری جوگہ کہ دا شار دہ وہ. کہر بہ لایی دووشہ ممہ له میرگانی پرسی.

عہ باس گوتی:

- باشہ، جارئ پوژ دہکاتہ وہ...

کہر بہ لایی دووشہ ممہ بہ ہاودہردی گوتی:

- ژنی بیچارہ؛ دیوتہ چون لئی قہوما و بی خاوہن بوو! باو کہ خویرییہ کہ تان چی،

خہ بہرتان لئی ہہیہ؟

ئہ براو سہری داخست و خہریکی شیواندنی خولی بہردہمی بوو. عہ باس گوتی:

- ہیشتا خہ بہرمان لئی نییہ.

کہر بہ لایی دووشہ ممہ گوتی:

ئیتیر نابی به هیوای بن. هەرچه ند دایکت له نینو خه لکا بلایو کردۆته وه که سلوچ پارهی بو ده نیریتته وه، به لام خو ئیمه له شاری کویراندا ناژیین! ئه گه خه به ریک بی ئیمه ش ده زانین. نا! میرگان وه ک که وه سهری خوئی کردوو به بن به فردا و پیتی وایه که س نابیینی. درۆده کا. دهیهه وئ روومه تی خوئی به زله سوور راگرئ. خالتان چی؟ مه ولا ئه مان؟ ئه وه له کوئییه؟

- ئه ویش زور له میژه خه بهرمان لئی نییه.

- جاران کاتی لیره وه تیده په پی سهریکی لیده دام. ئیستا هه دیار نییه. رهنگه له بهر ئه و حیسابه بی که پیکه وه هه مانه، وا فیزمالک لیده دا و خوئی گورگه کردوو! ئاخه ر ئه و وشتره وانی من بوو، ئیوه وه بیری تان نایه. هه ر به و متمانه یه وه پارهم به قه رز دایه. ئه و سهرده مه ی که ئاشق بوو به د حیساب نه بوو! به لام ئیستا... دهیهه وئ مل بادا و له ژیر نیر ده رچی. ئاخری وه گیری دینم. خو هه تا ئاخری دنیا ناتوانی خو بشاریتته وه. ده بی به پیتی خوئی بیته و قه رزه که ی بداته وه. ئه گه ر پوژیک هاتوو دیتان ئه وه ی بی بلین. پیتی بلین که ره لایی دووشه ممه ده یگوت: «خو پارهی دزییه تیم پینه داوه، له رووم هه لته یه تی بستیتمه وه. وه ختی ئه وه یه بیته بو حیساب و کیتاب!» به لام میرگان... میرگان له گه ل ئه و جیاوازه. داخه که م بو میرگان! چاره ره شه سووتا. که وته داوی ئه م سلوچه سهر سه گه و سووتا. خیری له جوانی خوئی نه دی. ئه وه ش ئاکامه که ی. له قه ولی منه وه پیتی بلین ئه گه ر هاتوو پاره و ماره یه کی پتویست بوو بی خه بهرم نه کا. زه مانه تی لی وه رناگرم و به هره ی زوریشی لی ناستینم. هه لته... خوشم سهریک دیم بو مالی!

که ره لایی دووشه ممه هه ستا. له وه زیاتر له گه ل ئه و کر و کپییه ی منداله کانی سلوچ نه ماوه. تاقه تی نه هیتا. له وه ده گه یشته که منداله کانی میرگان، ئه و به یانییه ی که سالار عه بدوللای کوری که ره لایی دووشه ممه - بو قه رزه که ی درگای پیگرتبوون، به چاوی دل ده بینن. هه ره وها ئه وه ش به چاوی رق ده بینن که سالار عه بدوللا، عه باس و ئه براوی له لۆکه چاره که هه لبریبوو. شوینی قسه کانیشی له سه ر ئه دگاری منداله کانی میرگان، که ره لایی دووشه ممه ی به جارئ دردۆنگ کردبوو. چونکه پیتی وابوو به و قسانه خوئی له لای منداله کانی میرگان شیرین ده کا. به لام وا

نه بوو. که ره لایی دووشه ممه خوئی نافه کی پاتۆله که ی ته کاند، قه لاده ی به رخه دابه سه ته که ی گرت و توربینه که ی له شان کرد و بژارچنی به ده سه ته وه گرت و گوتی:

- وه لحاسل من له هیه شتی دریی ناکه م. دیم بو ماله که تان!

منداله کانی میرگان، بیده نگ، چاویان له رویشتنی که ره لایی دووشه ممه بوو. که ره لایی دووشه ممه قورس و هیدی هه نگاوی ده نا. لاقی بلاو داده نا. هه موو خه لکی زه مینج ده یانزانی «قور» ه.

عه باس هه ستا و گیا و گزه که ی کرده توربینه که یه وه، به شی دوو ژه م ده کا:

- چۆنه بچین بو «خوازه ویی»؟

ئه براو گوتی:

- ئه م کۆلانه له خۆمان بارکه ین هه تا ئه وئ و بیه ینییه وه؟

- ئه ی چییان لیکه ین؟ خو ناکری لیره به جیتی بیلین.

ئه براو چاوی له هاجه ر کرد:

- ده ییه یه وه بو مالی؟

- بو نایبانه وه؟ ئه و دئ بو خوازه وی ده لی چی؟

- ده ی له بهر خوشکی خۆم مرم! بییه وه. تو گیا و گزه که به ره وه، ئیمه ش ده چین شیئی زه وییه که تاقی ده که ینه وه ئه گه ر به کار بی دایده چینین.

- هه ر وه ختی ده ستمان کرد به داچاندن، تۆش ده به ین ده نکه شووتی داچینه!

ئیستا برۆوه با دایکم گیایه که بکولینی، ئیمه ش ئیواره دینییه وه.

گیاوگزی کرده چاره که که ی هاجه ره وه. ئه براو چۆکی به کۆمای گیایه که وه ناو به یارمه تی عه باس لکه ی چاره که که یان توند گریدا. پاشان بوخچه که یان له سه ر سه ری هاجه ر دانا. هاجه ر له تریکی دا، به لام خوئی گرتته وه و هه نگاوه کانی راست کرده وه. بردی. عه باس و ئه براو خاترجه م له باریک که له سه ر سه ری خوشکیان دانا بوو، توربین و کیسه ی خۆیان هه لگرت و کردیانه شان. بژارچن و پیشکانیان گرتته ده ست و به ره و خوازه وی وه پیکه وتن.

خوازەوی به تیره شانی که لکه خیزه لانه که وه بوو. زهوییه کی لیژ و لماوی. نهرم و سامالسا وهک سکی ماین. به یار و باگر. بی خاوهن و بهرهللا. ههر بویه پیی دهلین خوازەوی. په له زهوییه که ی سلوچ له په نا زهوییه کانی کوربه که ی سه نه م و باوکی قودرهت و دایکی عهلی گه ناو هه لکه وتبوو. دهسته چه پی خوازەوی به خیزالانه دور و دریزه که وه بوو. لای راسته ی جوگه یهک دهیبریه وه و لای سهرووی له گه ل دهشتی که لغور هۆگانیان لیک ده گه رایه وه. لای خواره وه شعی هه تا چاو هه ته ری ده کرد زهوی بوو؛ زهوی خوازەوی. به لام به ره م هه لگرتن له و دهشته کاک ی به کاکیه کاری هه موو که س نییه، تاقه تی میرووله ی دهوی. تا نه مروو ئه و زهوییه ته نیا شووتی لی به ره م هاتوو. له م پوژانه تا زه خه ریکه باسی پسته دینه گوژی. ئه وه بوو که خه لکی زه مینج هه ر بیریشیان له پسته و پسته کاری نه ده کرده وه. به لام شووتی بوچی. هه تا برکه ی شووتی ده هات به رداخا، زور جار زریان له ژیر لمد و نی ده کردن و ده بوو به تاقهت و سه بریکی زوره وه دانه دانه برکه کان له ژیر لم ده ره نییه وه. که م که سیش تاقه تی ئه و کاری بوو. زوریان هه ر ئه و سه ره تای خا که لیوه ناو که شووتیان داده چاند و ده رویشتن. بیستانیان به هیوای خودا به جیده هیشت. دوو به خته کی. یان دهیگرت، یان وشک ده بوو. که زیاتر ویشک ده بوو. با برکه که ی دهمراند. برکه یان له خولدا ده نیژرا، یان ویشک ده بوو. مه گین له سه د برکه یه کیک پی بگه یشتایه. به بهخت. کاتی به ره م که ده هاتنه سه ر زهوییه که چه ن برکه یه ک برهنگه. خویان له چنگ با ده رباز کرد بی و به ریان گرتبی. ده مت ته برکه! نه وه کام و گه یشتوو به ره که یان لیده کرده وه و ده رویشتن، پییان وابوو به لاشه. له و نیوه دا ته نیا پیاویک که پی به پیی برکه کان، ده ست به پیمه ره وه هه میشه له سه ریان حازر بوو سلوچ بوو. سلوچ به رده وام و ماندووی نه ناسانه به ریی زه مینج و خوازەوییه وه بوو تا کوو برکه کان بی نیته بهر. برکه کانی دوی چاندن و شین بوون ته کمیش ده کرد و له دوی ئه و رمل و خولی له سه ر لاده بردن. برکه ی خوازەوی کاری له وه زیاتری نه ده ویست: خول لادان. غه بری ئه وه ش ده بوو باگی ره وه ی بو ساز که ی. باگی ره وه به خول و چری: چیغ، ته یمان. ئیتر ئه و زهوییه نه مالوو کردنی ده ویست و نه پر کرده وه ی که ند و له ند، بو ئه وه ی هه تاو شیئی

خا که که نه چنی. کوود پیوه کردن و ئاو دانیشی نه ده ویست. به لام ئه رکی زور بوو. ده بوو دایمه به نیو برکه کاندای بگه ری و ئه گه ر هیچ کاریکیشت نه بی، گژ و گیا و برکه مردوو کانی به نووکی پیمه ره بزار که ی. که سلوچ وای ده کرد. میوه ی هاوینی منداله کانیسی به و کاری ئه وه وه به ند بوو. له گه ل میرگان یه ک به یه کی برکه کانیان وهک مندالیکی تازه پی ره وه که بوو ئاگاداری ده کرد، گه وره یان ده کردن و وه به ریان ده هینان. چاوی هیوایان له به ری برکه کان بوو.

هه تا خیزه لانه که مه و دایه کی وایان نه ما بوو. که وایه یه کانه. کایه یه ک که چالاکی و توند و تولی پیوه یه. یه کی دادیته وه و دهستی له سه رچوکی داده نی و ئه ویتتر به سه ر پشتیدا باز دها و چه ن ههنگاو له ولاتره وه دادیته وه و ئه مجار ئه ویتتر به سه ر پشتیدا باز دها. زور شادی هینه ره و ئه گه ر میر مندال لاق و قولی ماندوو نه بی، به فرت و فیل و زانینیک که ئازایه تی پیوه یه، له گه ل گالته و گه مه و شادی تیکه ل ده بی و ریگا که ی کورت ده بیته وه.

عه باس که دانه وییوه، له گه ل نزیک بوونه وه ی ئه براو، وهک بو ق خوی به عه رزه که وه نووساند و ئه براو خوی بو نه گراوه و به ده مه وه که وت به عه رزیدا. تلکی دا و گرموله بوو. پاشان به پیکه نیکی تالی ژیر لیوه وه به چاویکی توراوانه وه دانیشتن. عه باس دهستی گرت به ناوکییه وه و خه ریک بوو ژان بکا له بهر پیکه نین. ئه براو خوی ته کاند و هه ستا و وه ریکه وت. عه باس چوو بو لای، پیکه نیه که ی خاو کرده وه و گو تی:

- چیه، توراوی؟

- نا! به لام تو زور نامه ردی!

عه باس به پیکه نیه وه خوی قیت کرده وه و گو تی:

- عه لی گه ناو کاری بو پیدا کردووم. وشتره وانی. بچه بهر وشتره کانی کوره که ی مامی باوکی.

ئه براو گو تی:

عه لی گه ناو؟! به نیکیه زور خو له مالی ئیمه هه لده قوتینی؛ دل سو ز بووه! له و

کاته وه باو کم رویشتوو... ئه ری، تو پیته وایه باو کم بیته وه؟

- به گۆری بابییوه! دیتته وه بیتته وه، نایه ته وه چش. بوونی چ قازانجیکی بۆمان هه بوو که نه بوونی زیانمان پیبگه یه نئ!

- هه رچۆنی بوو، وه لحاسل بوو.

- بریا هه نه بوایه! هه تا بوو نانی وشکی و تیهه لاندانمان بوو. ئیستاکه نه ماوه ته نیا نانی وشکیمان هه یه. له وه زیاتر چ گولیکی له سه رمان داوه؟

- باوکمان بوو وه لحاسل. هه ر ئه وه ی سیبهری ئه ومان له سه ر بوو خۆی غه نیمه ت بوو.

- بئ باوک زۆرن. خۆ هه ر ئیمه نبین. تازه خۆمان پیبگه یشتووین. هه رچۆنی بئ بژیوی خۆمان وه گیر دینین. خۆ له برسانا قومان نایه.

- خۆ هه ر نان و برسییه تی نییه. هه ر ئه وه ی به چاوی هه تیو ته ماشامان ده که ن خۆی ده ردیکی گرانه. زمانی ئه و کابرا سووت خۆره ت نه دی ژاراوی لی ده تکا؟

- باوکیشم بووایه ژاری زمانی ئه وانه خۆ نه ده چندر!

- هه رچی بئ من هیندی جار زۆری بیر ده که م.

- من هه ر وا ده زانم نه شبوووه.

- هه میشه له گه ل خۆی ده یه نیام بۆ خوازه وی.

- منیشی بۆ که ریزکه نی ده برد.

- که مانگی خاکه لئوه ده هات ئه و عه رزه که ی چال ده کرد و منیش ناوکه شووتیم ده چه قاند.

- منیش له سه ر بیرکه راده وه ستام و ئه و ده چوووه خوارئ. ئه و سه تلله که ی پر ده کرد له قور و خیز و من هه لمده کیشا.

- ئه م دواییانه قوری ته ندوورم له گه ل ده شینلا. پئی ده گوتم ده ست و په نجه ی تو بۆ هه ورپگه ری باشه.

عه باس به تو وره ییوه گوئی:

- باشه ئیتر له سه ری مه رۆ؛ با برۆ ئاوی ئاران نیوه ی ریگای بئ! له وه ش به ولاوه چی!

خوازه وی. جئ جئ سیبهری گرده خیز، به سه ر په له به فری به جیماودا. عه باس له جۆگه له که بازی دا ئه و به ره وه و ده مه ته قه که یان دابرا. زه وییه که یان له ژیر پیاندا بوو. کیسه و توربینیان له گوئ جۆگه له که دانا و ئه براو بژارچنی به ده سه ته وه گرت. عه باس شوینیکی نیشان دا. ئه براو به دوایا رۆیشت. هه ردووکیان ده ستیان کرد به کۆلینی زه وی. خاک به ته واوی خووسابوو. توژی سه ره وه ی قور بوو به ده سه ته وه ده نووسا. توژی خواره وه ته رتر بوو. له خوارتره وه ته واو ته رو شیدار بوو. عه باس ده لینگی لاقی راسته ی هه تا بن رانی هه لگرد و لاقی نا قوولگه که وه. تا سه رووی ئه ژنوی لاقی تیچه قی. ته راییه که ی باش بوو. له و خاکه دا نم خۆی راده گرت. برکه ی شووتی زیاتر به باری پانایی ریشاژۆ ده کا. چاکه؟

ئه براو گوئی:

- ده لئی چی؟ قوولگه یه کی دیکه ش هه لکه نبین؟

- توش چه نده گه مژه ی خۆ ئه م لیمه لانه هه مووی وه ک یه ک وایه، ئیره و ئه ویی نییه! خۆ که شاو نییه به تو بزانن بهر جۆگه و شه له گه کان چه نده ی نم هه یه و دیراوه که ی چه نده یه. ئه م خاکه لمه و نم و ته رایی هه لدمه ژئ. ده لئی نا، برۆ شانی گرده خیز بکۆله. ئه و شوینه ی لیژه و ئاو راناگرئ؛ گریو ده که م لییره نمی زیاتره. چونکه خاکه که ی نه رمتره.

له کویره ری پشت گرده خیزه وه مرادی کورپی سه نه م ده هات، کۆلیکی ئاوردوو به کۆلدا دابوو و هه ر هه نگاویکی هه لدیناوه تا قولاپه ی تیده چه قی و قوولگه یه کی چکۆله ی له پاش خۆی به جیده هیشت. مراد که چاوی به کورپه کانی میرگان که وت لایدا و هات بۆ لایان.

- ماندوو نه بن!

کورپی سه نه م کۆله ئیزنگه که ی به لیواری جۆگه که وه دا!

- بژیی؛ خۆت ماندوو نه بی.

عه باس و ئه براو چوون بۆ لای. مراد گریی کۆله که ی له سه ر سینگی شل کرده وه و پشتی له کۆله ئاوردوووه که کرده وه، له قه فی گوریسه که هاته ده ری و گوئی:

- ئەم چرپیپانە تەرن! دوابراوە زۆر قورسە. پشتم شکا. ئەویش لەم قور و لمەدا. پیاو تا ئەژنۆی بە قورپە دەبێ. چاوەکە چ ئارەقە یەکم دەرداوە!
 هەموو گیانی لە ئارەقەدا خووسابوو. دەستی برد بۆ شاقەلی کراسەکە و
 عارەقە ی نێو چاوان و پەنا گویی سەری و پالی دا بە دیوارە ی جۆگە کە وە و چاوی
 هەلگۆفی. ئارەقە چووبوو چاویبەو. چاوی سوور هەلگەرابوو و دەکزاوە. مراد
 چاویکی هەلینا و پرسى:

- خەریک بوون نەمى خاکە کە تان مەعلوم دەکرد؟

- ئەى چى... ئەى تۆ؟ ناتەوئى ئەمسال دایچینی؟

من نا. بەلام براکەم دەستبەردار نییە. من ئەو بستە زەویبە بە قابیل نازانم کە
 خۆی بۆ لە ئاو و ئاور دەم.

عەباس بى خەبەر لەوەى کە کورپى سەنەم مەبەستى چىبە، پرسى:

- کام ئاو و ئاور؟

- ئەو زەویپانە یە کەسەر خەریکە تاپۆ دەکرین. زاواکە ی ئاغا مەلەک قۆلى
 لێهەلمالیو و سالار عەبدوللا و کوێخا نەروۆز و زەبیحیش پیکەو دەستبە یەکیان
 کردوو. قسە لە تەپراکتور و ماتۆرپى ئاویش دەکەن. بیجگە لە خوا زەوی و دەشتى
 کەلغور، دەیانەوئى دەست بەسەر بەراوەکانى بەندساریشدا بگرن. سالار عەبدوللا
 شەوى هەینی لە مالى ئیمە بوو. براکەم دەستى لە دلى نەدەبوو، دەنا دایکەم هەرکە
 گوێی لە جرینگە ی پاره بوو ئارا و قارای لێهەلگیرا. بەلام ئەگەر من براکە ی خۆم
 ناسیبی، ئەویش پازى دەبى. سالار عەبدوللا بە دوو دانە گەلای سوور دەمى
 دەبەستى.

عەباس لێوى خۆى گەزى و گوتى:

- سالار عەبدوللا وای لێهاتوو بە روژى روون دەست درێژى بکاتە سەر مالى
 خەلک. ئەو هەش دزیبە هیدی. ئەى دزی نییە چىبە؟

کورپى سەنەم گوتى:

- ئەو بۆى قەبوول ناکرئ ئەو زەویپانە هى خەلک بى. ناوى خۆى بە خۆیەو یە:

خوازەوئى!

- باشە خوازەویبە، بەلام خۆ ئیستا بە دەست خەلکى خوداوە یە.

کورپى سەنەم لە وەلامیدا گوتى:

- سالار لەسەر ئەو سوورە کە ئەو زەویپانە ئاوەدان دەکاتەو.

- هە هە! ئاوەدان! ئەى ئیمە چى دەکەین؟ خاپوور؟!

- چووزانم!

- ئەى ئەوانە ی دیکە دەلین چى؟ وەک باوکى قودرەت و ئەوان؟

- ئیستا دەیانەوئى دانە دانە دەمیان ببەستن. وادە و بەلینیان پیندەدەن.

عەباس چاوی وەبریقە کەوت:

- یانى پارە ی نەغد دەدەن؟

- رەنگە بیدەن؛ نازانم

عەباس مات بوو. دیار بوو لەبیری ئەو هەدایە بە قازانجترین رینگا هەلبژیرى.

کورپى سەنەم ماندوو پالى بە کۆلە چرپیبە کە یەو دابوو. ئەبراو سەرى هەلینا و
 گوتى:

- تۆ چى، مراد؟ تۆ دەتەوئى چیکە ی؟

- من دەپۆم. من دل بە نەبوون نابەستم. دەپۆم. دەپۆم بۆ شوینیک، کاتى

بەیانى تا شەوى ئارەق دەریژم، ئیوارە و ئیوارە بزەنم چیم پەیدا کردوو. پارەکە لە
 گونبەد بووم. پزارەکە لە وەرەمین. ئەمسال ئەگەر ناچار بم دەچم بۆ ئەهواز. ئەو

جینیە خۆشە، دلى لێخۆشە. ئیوہ چى؟ هەر لێرە دەبن؟

- ئیمە خۆشمان نازانین!

مردا کۆلەکە ی لە سەر پشتى ئەمبارەوبار کرد و گوریسەکە ی لە سەر سینگی

قۆلفە کرد و گوتى:

- بیستوو مەلى گەناو ناندینی بۆ تۆ دروست کردوو؟!

بە تەشەرەو بوو. عەباس گوتى:

- وشتەرەوانى دەلێی؟ هیشتا مەعلوم نییە.

- گریمان مەلومیش بوو. خۆ ئەو سەردارە مستقووچاوە هیچی لێهەلناوەری. کارەكەش دایمی نییە. چوار پۆژی دیکە باری وەدەست کەوی، قەتار ساز دەکا و دەروا!

عەباس گوتی:

- ڕەنگە بیهەوی بەهار و شترەوانیان بۆ بگری.

کورپی سەنەم گوتی:

- دلێ پێخۆش کە! بە هیوای جیران و شکەتیکوشیو، براگیان! ئیستا بە قوربانێ ئەو ماشینە لەیلانانە بۆم. سەردار لەبەر ناچاری و شترەکانی خستۆتە ئەو بیابانە، خۆ لەبەر خۆشیی خۆی نییە. تۆش دەتەوی ئەو قورپە تۆزی لێهەستی و نان لە دەستی کەسیکی وا بخۆی؟... چاکە، ئێوە هەر لێرە دەبن؟
- نا ئیتر، ئێمەش دینیەو.

کورپی سەنەم، تۆزی خۆی لە بن کۆلەکەدا راست کردەو. کورپەکانی مێرگان توربێن و کیسە و بژارچنیان هەلگرت و لەگەڵ مراد وەرپیکەوتن. لە ڕیگا کورپی سەنەم گوتی:

- زۆر کەسی دیکە دین. باوکیشت دێ. دەپۆین شەش مانگ کار دەکەین و دەگەرپینەو و زستانی بە خەیاڵی تەختەو لە ژێر کورسی دەخزین. لە چنگ ئەو دەستەنگیەش ڕزگار دەبین. لێرە قەت دەتمەن لە گیرفانی خۆماندا نابین. ئەوەی جرینگە لێی قوونمانە! پێم سەیرە ئێوە بۆ دل لێرە ناکەنەو؟

عەباس گوتی:

- ئێمە گرفتارین، براگیان!

- تەنیا ئێوە گرفتارن؟

ئەبرو پرسیی:

- تۆ تا ئیستا سواری ماشین بووی مراد؟

- چۆن سوار نەبووم؟ ئەو ئەو ڕیگا دوورانە بەچی چووم؟ ئەو جگە لە ماشین چیی دیکە هەیە؟

ئەبرو بێدەنگ بوو. عەباس گوتی:

- ئەگەر ماندوو بووی کۆلەکەت دانێ پیکەو هەلیدەگری.

مراد گوتی:

- من بە قورساییی کۆلەکە ماندوو نابم. لەوەی کە دەبینم کاری پیاو لێرە هیچ نرخ و بایەخیکی نییە ماندوو دەبم. ئیستا ئەم کۆلە پووشکە بەجیی خۆی، لانیكەم دایکم دەستەواریکی نان پێدەکا. بەلام کارەکانی دیکە هەموو بیگارین. بە حەزرەتی غەوس دەتوانم پۆژانە شانزە سەعات کار بکەم، ئەگەر بزانی کارەكەم داهااتیکی هەیە. چونکە پیاو دەبێ خێریک لە ئارەق ڕشتنەکەیی خۆی ببینی!

- ئەری راستە... دەلێن هاجەر دەدەن بە شوو؟!

عەباس و ئەبرو هەروا بێدەنگ بوون. وەلامیکیان نەبوو. مرادیش ئیتر لەسەری نەپۆیشت.

کاتی گەیشتنە نزیک کەلاوێکانی زەمینج، مراد گوتی:

- ئەگەر ماوێهەکی تر راوێستایەن ڕەنگ بوو پیاویکی بێژن بۆ هاجەر دەست کەوتایە! خوداحافیز.

- خوداحافیز!

کورپی سەنەم بایداوە و بە پەنا زەویەکانی دێبەردا بەرەو مالی خۆیان پۆیشت و عەباس و ئەبرو هەروا بەسەر لیواری جۆگەکەدا دەپۆیشتن. زۆر دوور نەکەوتبوونەو، کورپی سەنەم لە ژێر کۆلەکەیدا سوورپێکی دا و بە دەنگی گری و ماندوو گوتی:

- خۆتان دەزانن... ئەگەر ویستتان بین... پیکەو بەرۆین باشترە.

عەباس بژارچنەکەیی ڕاتەکاند و گوتی:

- باشە باش... خەبەرەکەت پێدەدەینەو.

پاشان بە لێژایی جۆگەکەدا داگەران.

کورپەکانی مێرگان تا گەیشتنەو زەمینج هەوا تاریک داهاات و شەو سەرمايەکی خۆشی لەگەڵ خۆیدا دینا. لە خۆرا نەبوو ئەگەر تاقمیک، ئەوانەیی دەستیان بە دەمیان ڕادەگەیشت، مانگی خاکەلیوێش دلێان نەدەهاات ژێر کورسی بەجیھیلن.

ئەبراو کیسه‌که‌ی به تهختی پشتی خۆیدا دا و تۆزئ شانی هه‌لینا و به براکه‌ی گوت:

- تۆ ده‌لێی چبکه‌ین باشتره؟ ورده ورده هه‌وا به‌ره‌و گهرمی بره‌وا ئیتر چه‌مامه‌که‌ی عه‌لی گه‌ناویش رمینی نامینی. قه‌ت پیموا نییه‌ هاوینیش بۆ توونه‌وانی رامگرئ. ئیستاش له‌وانه‌یه‌ له‌روودامابی که‌ دهرم ناکا. یه‌کیان ئه‌وه‌یه‌ ریشی له‌ گریو ناوه، له‌ لایه‌کیشه‌وه‌ به‌ دهرم شهلوکوتی ژنه‌که‌یه‌وه‌ پێوه‌ بووه. دوو رۆژیکه‌ که‌ره‌که‌ی له‌ قور بێته‌ دهرئ، به‌ په‌رۆیه‌کی پیس کلکم ده‌گرئ و ده‌مخاته‌ دهرئ. وه‌نه‌بئ کریکه‌شی ئه‌وه‌نده‌ زۆر بی... ئه‌گه‌ر به‌ من ده‌که‌ی، با ئیمه‌ش له‌گه‌ل ئه‌و لاوانه‌ی دیکه‌ که‌وین و برۆین. خۆ ئیمه‌ له‌وان که‌متر نیین. رهنکه‌ دهروویه‌کی پووناکیش بۆ ئیمه‌ بکریته‌وه‌. ده‌لێی چی، ها؟

عه‌باس گوتی:

- جارئ وه‌ختمان زۆره. ئه‌گه‌ر زانیمان بۆمان نالوئ، له‌گه‌ل ئه‌و ده‌سته‌یه‌ش نه‌رۆین له‌گه‌ل ده‌سته‌یه‌کی دیکه‌ دهرۆین. خۆ رینگا نابه‌سترئ!

ئەبراو هه‌وا له‌سه‌ریدا بوو. ویستی به‌ زمانیکی دیکه‌ براکه‌ی رازی بکا، که‌ کورپه‌که‌ی سالار عه‌بدو‌ل‌للا له‌ سووچی دیواره‌که‌وه‌ په‌یدا بوو. له‌وه‌ ده‌چوو چاوه‌رپێ عه‌باس و ئەبراو بوو بی. هاته‌ پێشی و به‌ره‌و رووی عه‌باس راوه‌ستا:

- پاره‌کانی من چییان لیهات؟

- کامه‌ پاره؟

- ئه‌و پاره‌یه‌ی له‌ ته‌ویله‌ پرت پێدا کرد و قووت دا؟ هه‌رکاتئ ده‌میینی روو وه‌رده‌گێری. پیت وایه‌ کویرم، ناتینم؟

- ده‌ی باشه، تۆ خۆت ده‌لێی قووت داوه؛ که‌وایه‌ بچۆ بۆ ئه‌و جیگایه‌ی ریاوم، هه‌لینگره‌وه‌! پیاو شتییک قووت بدا له‌ کوئی خالی ده‌کا؟

عه‌باس ئه‌وه‌ی گوت و فیزمالکیکی لێدا و رۆیشت. ئەبراویش به‌ دویدا رۆیی.

جه‌لیل وه‌دوایان که‌وت و گوتی:

- من ئه‌و قرانیانهم له‌ گه‌رووت دهردینمه‌وه‌!

عه‌باس جوابی نه‌داوه‌:

«ئهو دهرده‌ی من کیشام سه‌د تمه‌نیشی دینا! هاتووه‌ ده‌یه‌وئ مردوو زیندوو کاته‌وه‌؛ شیره‌ه‌و!»

جه‌لیلی کوپی سالار گوتی:

- من پاره‌کانم له‌ تۆ راده‌کیشم!

عه‌باس گوتی:

- ئه‌گه‌ر توانیت رایکیشی، یه‌کجاری ناوکیشی بپه‌!

جه‌لیل گوتی:

- زۆله‌ سه‌گی له‌ سه‌گ بووی ئیتر!

عه‌باس به‌ بن دیواری ماله‌که‌یاندا بایداوه‌ و گوتی:

- زۆله‌ سه‌گ خۆتی و چه‌وت پشتت، سه‌گبابی خوێری!

میرگان سه‌ری له‌ درگاکه‌ هینا دهرئ و گوتی:

ديسان له‌گه‌ل کیته‌؟ بۆ ناهیلی دلم ئاسوده‌ بی؟

بی ئه‌وه‌ی وه‌لامی دایکی بداته‌وه‌، چاوی له‌ کورتانه‌ که‌ریک بری که‌ به‌

دیواره‌که‌وه‌ هه‌لپه‌سه‌یژدرابوو؛ تۆزئ مت بوو پاشان پرسیی:

- کیمان میوانه‌؟

- خالت!

- چی؟!

خال، هه‌ر که‌سیک و هه‌رچۆنیک بوو، هاتنه‌که‌ی کورانی میرگانی خستبووه‌ هه‌له‌که‌ سه‌ما. هه‌لاته‌ ژوورئ. لای سه‌رووی ژووره‌که‌ مه‌ولا ئه‌مان پالی به‌ ده‌سته‌ نوینه‌کانه‌وه‌ دابوو. چۆکیکی هه‌ل‌دابوو وه‌ک زۆربه‌ی کاته‌کان- دانیشتبوو ده‌ستی دریژ و ئه‌ستووری له‌سه‌ر که‌شکه‌ژنۆی داناوو. مه‌چه‌کی ده‌تگوت وه‌ردینه‌یه‌ و قامه‌که‌کانی وه‌ک لاقه‌ دورنا به‌ سه‌ر چۆکیدا شوڤر بووبونه‌وه‌. لووتی گه‌وره‌ و دریژی به‌ نووکه‌ له‌بار و قه‌پۆزییه‌که‌یه‌وه‌، سیبه‌ری خستبووه‌ سه‌ر لایه‌کی ده‌موچاوی. به‌ دیتنی خوشکه‌زاکانی بزهی هاتئ. خۆی ئه‌مباره‌وبار کرد و هه‌ردوو ده‌ستی وه‌ک دوو بالی هه‌لۆ کرده‌وه‌ و عه‌باس و ئەبراو به‌ جووت له‌ باوه‌شی

خالیندا بزر بوون. مهولا ئەمان ماچی کردن و لهملاو ئەولای خۆی داینان و به زمانیکی خۆش حال و بالی پرسین:

- پیموابوو ریشتان هاتوو!

تازه عهباس و ئەبراو دیتیان عهلی گهناویش لهوئ دانیشتوو و پاشان دایکیان دی و جیگای به تالی هاجهریان ههست پیکرد. عهباس به ئامازهی چاو و لیو، سوواخی هاجهری گرت. میزگان تیگیه یاند که هاجر له خهلوه تییه که دانیشتوو؛ عهباسیش زانیی چ خه به ره.

عهلی گهناو پاشماوهی چاییه که هی هلقوران، شاقهلی عهباکهی به دهسته وه گرت، ههستاو گوتی:

- که وایه قهراو برپیه مان هه ره ئه وه. هه وه ته می نه ورۆز ده چین بۆ شاری.

میزگان گوتی:

- ئیشه لالا. تا ئه و کاته پینچ شهش مالم ماوه گسکه سواخیان که م. که ئه و مالانه

سپی که مه وه ئیتر سه رم فارغ ده بی.

- ئیشه لالا.

مهولا ئەمان ههستاو گوتی:

- مه باره ک بی.

عهلی گهناو پیش ئه وهی له درگا که بچیته ده ری، رووی کرده عهباس و گوتی:

- قسهی کاره کهی توشم له گه ل مامه سه ردارم کرده وه. سبهینی به یانی بچو

و شتره کان به ره بۆ بیابان، بیانله وه ریته.

مهولا ئەمانیش له گه ل عهلی گهناو چوو ده ری و له گه رانه وه دا، خۆی دانه واند

هاته ژووری و گوتی:

- پیاویکی کاسبه. ژنه که شی تازه نابیته وه ژن. باشه ئیتر! خودا مه باره کی کا.

ئەبراو تازه زانیی نووکی کلاره کهی خاله ئەمان له بنمیچی وه تاغه که ده ری.

خاله ئەمان گوتی:

- چاکه ئیتر ته و او بوو. له و پشت په رده یه وه ره ده ری، تازه بووک! وه ره ده ری.

هاجر!

مهولا ئەمان زۆر له سه ره ئه وه سوور نه بوو خوشکه زا کهی له و قوژبنه بیته ده ری. قسه یه ک بوو کرد بووی. له سه ره جیگا کهی دانیشته وه و پیا له خالییه کهی بۆ لای میزگان رادا و به عهباسی گوت:

- ئەگه ر پاره و ماره یه کت هه یه، بچو جگه کانت بیته. برۆ چه ن هه ریفی دیکه ش بانگ بکه با بی. هه سه ته ده ی! سالیکه له زه مینج قومارم نه کرده وه. میزگان پیا له کهی پر کرده وه له چایی و له بهر ده می برا کهی داین. عهباس هه ستا ده ستیک جگ له نیو جگه کانیدا هه لبرێ.

ئەبراو خۆی خزانده سووچی وه تاغه که و سه ری به دیواره که وه نا، عهباس که گه یشته سه ر دۆلا به که گوتی:

- که ره لایی دوو شه ممه، باوکی سالار عه بدوللا لینی ده پرسی خاله!

مهولا ئەمان له گه ل زه ره زه ری که ره کهی که له ته ویله وه ده هات، گوتی:

- به گو ری با به سه گییه وه! پی وایه پاره له ئاو هه لده گو یزم، له په ستا بچم و

به هره ی قه رزی بۆ به رم. ئەمجاره، ئەگه ر خودا یار بی، ده مه وئ قه رز و به هره ی

پیکه وه لووش که م؛ ئەو جگانه بیته بزائم!

عهباس قوتووی جگه کانی هینا، خالی دهستی کرد به هه لبراردنی ده ستیک جگ.

میزگان خه می که کهی بوو، هه ستا و چوو خه لوه تییه که و چۆکی به چۆکی

که که یه وه ناو دانیشت. هاجر لویه کی په رده کهی له ده می نابوو بۆ ئه وهی ده نگی

گریانه کهی ده رنه یه ت.

خه لوه تی تاریک و تنۆک. ئەنگوسته چاو.

له سلوچ چوو. له پاره که وه خه ریکن له وی کارخانه ساز دهکن. له کینوه کانی پشت شاهروودیش کانی خه لووزه به ردی لئیه. نهک دانه یهک، چه ن دانه. رهنگه بۆ کار پرووی کردیته ئه و مه لبه نده! له هه رکوی بی دلیا بن بی هه والتان ناکه م.

- ئه گهر له بیرى گه رانه وهدا بوايه، نه ده رۆیشت.

- میزگان له عه باس گه راوه و گوتی:

- تۆ دهمدریژی مه که. برۆ به دواى کارى خۆتا! داردهسته کهى باوکت له و سووچه یه، هه لیگره و برۆ. نوژی نیوه رۆ ده ته وی بچی بۆ وشتر له وه پاندن؟ نانه زگی له بالای سهردار بوو. عه لی گه ناو له پینشدا قه رار و بریه ی کردبوو. داردهسته کهى هه لگرت و رۆی. مه ولا ئه مان جاریکى دیکه تیره کهى له سه ر پشتی گویدریژه که ئه مباره وبار کرد و ویستی برۆا. هاجه ر و میزگان له لای راهه ستابوو. مه ولا ئه مان ده ستی له ملی خوشک و خوشکه زا که ی کرد.

عه باس له لای باره که راهه ستابوو. داردهسته کهى له مشتیدا ده گوشى. مه ولا ئه مان دار دۆژهنگ خۆی دانه واند و له گه ل عه باس ماچ و موچی کرد:

- قوماره کهت خراب نه بوو. بزانه وشتر له وه پاندنه کهت چۆن ده بی؟! چ سه ر و فۆکله یه کیشی ساز کردوه!... هه چه...

- بۆ کوئ هه چه... مه ولا ئه مان؟! تاریکان دئیت و شه و و رۆژی ده رۆی؟! هه روا بی هه و آل دئی و ده رۆی؟! ئه ی ئاشنایه تییه که مان بوو به چی؟ وادیاره به ته وای له بیرت بر دووینه وه؟!

که ره لایى دووشه ممه بوو. با هه والی پیگه یاندبوو و وهک جندۆکه په یدا بوو بوو. مه ولا ئه مان بی ئه وه ی له ترسی قه رزه که ی شلوئ بی، به نه رمی گوتی:

- گرفتاری؛ چه رمه سه ری که ره لایى! به دواى په نچکى نانداه شه و و رۆژم لی تیکچوه. خه ریکم کالا ده به م بۆ قه لاکانی سه ری بیفرۆشم. دهمویست بچم بیانکه مه پاره و له گه رانه وهدا بیمه خزمهتت. ئه م وه درهنگ که و تنه ی وشتره وانی قه دیمیت به گه وره یی خۆت ببه خشه!

که ره لایى دووشه ممه مله قوله که ی هه لینا، چاوی له قه لافه تی مه ولا ئه مان کرد و گوتی:

به ندی دووه م:

هه رکه س کارى خۆی مه علوموه.

ئه براو که ره ی به یانی هه ستاوه چوو به لای توونه که وه. مه ولا ئه مان له به ر درگای ته ویله که خه ریکى جل کردنی گویدریژه که یه تی. عه باس خه ریکى گریدانى قه یتانی کاله کانیه تی. میزگان ته شتۆکه و گسک و ته نه که ی میچ و دیوار سپی کردنه وه ی له سووچیک ئاماده کردوه و چاوه پوانه هه رکه س به دواى کارى خۆیدا برۆا. میزگان ده بوو هه موویان به رۆ بکا و پاشان خۆی برۆا به دواى کاره که یدا. نزیک نه ورۆز جه نگی کارى میزگان بوو: سپیکاریی مالان.

عه باس هیشتا به ده وری خۆیدا ده خولاوه. هه رتاوی داواى شتیکی له هاجه ر ده کرد: ده زوو. ده زوو یه خه. ده سمال و... هاجه ر وهک پشیله ی ده سه ته مۆ له م کون بۆ ئه و کون ده گه را و شتیکی ده برد و شتیکی ده هیتا. سه رقالی کارى خۆی بوو. هاجه ر وهک هه میشه بینهنگ و هیدی خه ریکى کارى خۆی بوو. مه ولا ئه مان خۆی کرد به وه تاغه که دا تیری که لوپه له کانی بیئى. هاجه ر و عه باس چوونه یاریده ی.

میزگانیش هه وساری گویدریژه که ی گرت و کیشایه به ردرگا که. تیره که یان هیناو باریان کرد. مه ولا ئه مان وهختی رۆیشتن ده ستی کرد به تیره که دا و مشتیکى نوقل ده رهینا و له لۆی له چکه که ی هاجه ری کرد و گریی دا:

- ئه وه ش شیرینی بوو کینیت!

میزگان به برا که ی گوت:

- دیسان خۆ ریت ده که ویته ئه م لایانه ئیشه لالا! ها؟

- چه تمه ن. چه تمه ن دیمه وه. له م سه فه ره دا به لکوو بتوانم سلووچیش له گه ل خۆم بینه وه. چه ن ئاشنا ده یانگوت له ناوچه ی (شاهروود) پیاوکیان دیوه قه لافه تی زۆر

- رۆژ له گه‌ل رۆژ زیاتر خۆ ده‌کیشی! ده‌چی بۆ ئه‌و سه‌رانه؟ نه‌کا به‌هۆی باتووی خوا بگری! یان من خه‌ریکم رۆژ له‌گه‌ل رۆژ به‌عه‌رزیدا رۆده‌چم؟
- کز بووم که‌ربه‌لایی، بۆیه‌ وا بوومه‌ته‌ لۆق لۆقی.
- ئه‌ری... حووچی داهۆل! چۆن زه‌لامیک به‌وه‌ لافه‌ته‌وه‌ دیته‌ زه‌مینج و ده‌روا چاوه‌ موقرایی داهاتووه‌کانی من نایبینی؟!
- زۆر که‌م هاتووم که‌ربه‌لایی.

- ئه‌ری، که‌م هاتووی؟! ده‌بیاشه‌، زۆر وه‌ره‌، زوو زوو وه‌ره‌! با بیرت نه‌که‌ین.
- به‌ سه‌ر چاو که‌ربه‌لایی. به‌سه‌رچاو. ئیزن ده‌فه‌رمووی برۆم؟
- فه‌رموو... فه‌رموو... ئیزنی ئیمه‌ش به‌ ده‌ست تو‌یه!
مه‌ولا ئه‌مان به‌ پیکه‌نین و گالته‌وه‌ چوووه‌ کۆلان و هه‌چچه‌ی له‌ که‌ره‌که‌ی کرد و که‌ربه‌لایی دووشه‌ممه‌ له‌بن چاوه‌وه‌ له‌ می‌رگانی روانی و وه‌دوای مه‌ولا ئه‌مان که‌وت:

- خه‌به‌رت له‌و سلوچه‌ خوی‌رییه‌ نییه‌؟

- بئ‌ خه‌به‌ریش نیم که‌ربه‌لایی. بئ‌ خه‌به‌ریش نیم.
عه‌باس له‌ پێش که‌ره‌ قول‌ه‌ی خالییه‌وه‌ ده‌رۆیشت. مه‌ولا ئه‌مان جارێکی تر وه‌رسوو‌راوه‌ و ته‌ماشای دواوه‌ی خۆی کرد. هاجه‌ر و می‌رگان له‌ بن دیواره‌که‌ راوه‌ستابوون و چاویان لیده‌کرد. له‌به‌ر هه‌تاوی تازه‌ هه‌لاتوو، سێبه‌ری قه‌لافه‌تی مه‌ولا ئه‌مان کۆلانه‌که‌ی پێ کردبوو. که‌ربه‌لایی دووشه‌ممه‌ له‌ چاو مه‌ولا ئه‌مان ده‌تگوت گویزه‌ خلۆر ده‌بیته‌وه‌. مشت و مپی مه‌ولا ئه‌مان و که‌ربه‌لایی دووشه‌ممه‌ ئیتر به‌ گویی می‌رگان نه‌ده‌گه‌یشت. به‌خێر گوزه‌را. دل‌ه‌کوته‌ی می‌رگان ته‌واو بوو.
- ده‌ی خاله‌ گیان خوات له‌گه‌ل. خیرت وه‌رێ بی. ئیشه‌للا زوو سه‌رمان لیده‌وه‌.
- ئیشه‌للا، ئیشه‌للا.

عه‌لی گه‌ناو هاته‌ پێش و ده‌ست و مشتاخ و ماچ و مووچی له‌گه‌ل مه‌ولا ئه‌مان کرد. ئه‌و ئیتر خۆی به‌ ئه‌ندامیکی بنه‌ماله‌ی سلوچ ده‌زانی. مه‌ولا ئه‌مان به‌ بزیه‌که‌وه‌، که‌ره‌که‌ی لیخو‌ری و له‌ عه‌لی گه‌ناو دوور که‌وته‌وه‌. عه‌لی گه‌ناو چاویکی له‌ولا کرد. مالی سلوچ. هاجه‌ر هه‌رکه‌ چاوی به‌ عه‌لی گه‌ناو که‌وت خۆی

کرده‌وه‌ به‌ ژوو‌ریدا. به‌لام می‌رگان هه‌روا له‌ بن دیواره‌که‌ راوه‌ستابوو. عه‌لی گه‌ناو چوو بۆ لای می‌رگان. می‌رگان چوووه‌وه‌ ژوو‌ری. عه‌لی گه‌ناو به‌دوایدا چوووه‌ ژوو‌ری و به‌ چاویکه‌وه‌ که‌ له‌ هاجه‌ری ده‌گی‌را سلاوی له‌ می‌رگان کرد. می‌رگان گوتی:
- شه‌رمیونه‌. له‌رووی هه‌لنایه‌. ئاخه‌ر هیشتا مندا‌له‌! وه‌ره‌ ژوو‌ری.
هاجه‌ر دیار نه‌بوو. می‌رگان چاویکی له‌ که‌لوپه‌له‌کانی کرد و روو به‌ عه‌لی گه‌ناو پرسیی:

- ئه‌ری ئه‌و به‌نه‌ که‌لاشانه‌ له‌ کو‌ین، کچی؟

ده‌نگی نه‌بوو. عه‌لی گه‌ناو پرسیی:

- ئه‌م‌رۆ له‌ کو‌ی سپیکاری ده‌که‌ی؟

- له‌ مالی زه‌بیحو‌للا. برزای که‌ربه‌لایی دووشه‌ممه‌.

- ئه‌مسال پیموا مالی زۆر که‌ست سپی کردۆته‌وه‌؟!

- مالی هه‌موو که‌س نا. هه‌ر که‌س ده‌ستی به‌ ده‌می رابگا، چهن تمه‌نیک بۆ سپیکاری مال‌ه‌که‌ی خه‌رج ده‌کا.

عه‌لی گه‌ناو چاویکی له‌ میچ و دیواره‌ قورماییه‌که‌ی مالی می‌رگان کرد و گوتی:

- ئه‌ی ئه‌وه‌ ده‌ستیکیش به‌ دار و دیواری ئیره‌دا ناکیشی؟

- ئیشه‌للا کاره‌کانم ته‌واو بی، سپیی ده‌که‌مه‌وه‌.

هاجه‌ر تووره‌که‌ی به‌نه‌که‌ی هیناو له‌ لای دایکی داینا. هه‌نگاونان و جوولان و روانینی هاجه‌ر له‌گه‌ل ترس ئاویته‌ بوو. خۆی ده‌دزییه‌وه‌. به‌ تۆزی ورد بوونه‌وه‌ بۆت ده‌رده‌که‌وت هاجه‌ر چ حالیکه‌ هیه‌. به‌لام عه‌لی گه‌ناو وای نه‌ده‌دی. نه‌ک به‌ ئیشه‌قوه‌، به‌لکوو به‌ ته‌ماحه‌وه‌، ده‌یویست هه‌رچی زووتر به‌ ده‌ستی بگری. بۆیه‌ هاجه‌ری ئه‌و جو‌ره‌ی که‌ بوو نه‌ده‌دی. گویی له‌وه‌ نه‌بوو چی له‌ دلی هاجه‌ردا ده‌گوزه‌ری. هه‌رچۆنیک بوو ئه‌وی له‌ نوینی خۆیدا ده‌دی. داله‌ که‌ر خۆر، که‌و له‌ چنگی خۆیدا ده‌بینی. عه‌لی گه‌ناو خه‌ریک بوو به‌ چاوی کچه‌ی ده‌جاوی و هاجه‌ر نه‌یده‌زانی، چۆن خۆی له‌به‌ر ئه‌و چاوانه‌ی عه‌لی گه‌ناو رابگری. بی‌زاری و ترسه‌که‌ی له‌ لایه‌که‌وه‌ و که‌م ئه‌زمونییه‌که‌شی له‌ لایه‌کی تره‌وه‌ ئۆقره‌یان لینه‌لگرتبوو. ده‌ست

و پئی خوی ون کردبوو. تهنانهت نهیده ویرا له جیی خوی بجوولی. وشک بووبوو و نینوخی خوی دهجاوی.

به لآم میرگان وانه بوو، ئەگەرچی ریزه ریزه ی حال و بالی کچه که ی ههتا قوولایی دلی ههست پیده کرد، به لآم ههولی دها دلی خوی نه خاته تهنگزه وه. له روانگی میرگاندا، ئەم شتانه. ئەم ترس و دلله خورپانه ی کچ له هه مبه ر پیاویکدا که ده بیته میردی، شتیکی سروشتی بوو. رهنگه بتوانی بلن به جیشه. جگه له وه بوايه جیی پرسیار بوو. چونکه کچ، ئەگەر به دلی خۆشی شوو بگا، دیسان تووشی ئەو دلله خورپه یه ده بی و له وانیه زیاتریش. به لآم ئەگەر به نابه دل شوو بگا، هه رکه پئی نایه په رده وه هه موو ئەو شتانه ی له بییر ده چیته وه. ناچاره له بییری بباته وه. بویه دلله و ریزه ی هاجر، ئەگەرچی دلی میرگانی هه لده چوقاند، به لآم خو شتیکی تازه نه بوو. ئاخو سه ریش هه ر ئەوه ده بوو که میرگان دهیدی: لاقی بگه یشتایه ته مالی زاوا، هه مووی له بییر ده چۆوه. جگه له وه، هاجر و عه لی گه ناو به خه یال ده زگیرانی یه کتر بوون. میرگانیش هه سستی ئەوه ی که ده بیته خه سوو که متاکورتی شادی ده کرد و پئی خو ش بوو. پیشی خو ش بوو ئەم هه سته تازه ی که له ناخیدا بلیسه ی ده کیشا، تاقی بکاته وه. چوه ده ری!

هاجر و عه لی گه ناو به تهنیا مانه وه. تهنیا که وتن. هاجر، له جیی خوی وشک بوو. له بن دیواری وه جاخه که چرکه ی لیبرا. پاشان ناچار بوو خوی ده رباز کا. له پر ترسه شاراهه که ی بوو به خو ف. چوو خوی له کولینه که بشاریته وه، به لآم ترساو گه راوه. عه لی گه ناو پیکه نی. پاروو له ده میدا وشک بووبوو. نهیده زانی چی بلن و چی بگا. به و راده یی ترس هاجر ی داگرتبوو، دلله خورپه ش عه لی گه ناوی ته زاندبوو. وشک و بی ئختیار. تازه خه ریک بوو تیده گه یشته ئەگەر چوار وشه ی بزانیایه قسه بگا، باش ده بوو. لانی که م ئەگەر لال نه بوايه! به لآم ئیستا تهنیا له شی ئاماده ی راپه رین بوو. تیریکی سه ر ژئ، په له پیتکه یه کی ده وی، دها رهنگه هه روا بمینیته وه!

ده روویه کی که هاجر بوی ده گه را، ده ره وه ی مالی بوو. ده بوو ده ره په ری بۆ کولان. ده ره پری. عه لی گه ناو کچه که ی به هه واوه گرته وه و کیشایه بن دیواره که.

جو ری که ده تگوت ده یه وه ی بشاریته وه. له وه نه ده چوو بیه وه ی ماچی بگا، به لآم هاجر له باوه شیدا که وتبووه باله پرژی. هیچی نه ده گوت. تهنیا لاقه فرتی. ده تگوت ده می لاک و مور کراوه. عه لی گه ناویش هیچی نه ده گوت. کچه ی له نیو ده سته به هیزه کانیدا یه خسیر کردبوو. خو شی نهیده زانی که هاجر ی هه لئناوه و به دیوارییه وه نووساندوو؛ به جو ریک که لاقه وردیله کانی هاجر به هه واوه ده تگوت چوله که ی سه ربراون. دهنگی کوخه ی میرگان. که وایه دوور نه که وتبووه. وادیاره له په نا درگا که خوی مات کردبوو. رهنگه ویستیتی کچه که ی و زاوی داها تووی هه لسه نگینی! هه ر چیه که بوو، به بیستنی کوخه ی میرگان، عه لی گه ناو ده سستی شل بووه و هاجر پشت به سووچی دیواره که وه دانیشته سه ر عه رزی و له پر دای له قولپه ی گریان. عه لی گه ناو هه سستی کرد ته واوی له شی که وتوته سه ر ئاره قه. به لو ی عه باکه ی ناوچاوانی سه ری و سه ری داخست و به په نا شانی میرگاندا که خه ریک بوو ده هاته ژووری، ده ره پیه ده ری.

میرگان ویستی خوی لی گیل کا. نه بای ها تووه نه بو ران. به لآم تیگه یشته که کچه که ی باوه ری به و خو گیل کردنه ی نه کردوو. هاجر هیشتا به و پله یه ی عازه بی نه گه یشتبوو که له گه ل دایکی به زمانیکی نهینی بگا. ئاخه ر له نیوان کچی عازه ب و دایکیدا، هه میسه شت گه لیک هه یه به بی درکاندن تیده گه ن. ئەگەرچی میرگان ده یتوانی دایکیکی وابی؛ به لآم هاجر هیشتا به و جییه نه گه یشتبوو. ئەو منداله ده گریا و به ترسیکه وه که هیشتا له زمان و نیگای دابوو گله بی له دایکی ده کرد:

- ئەو... گرتمی... له پر دا گرتمی! خه ریک بوو ده ستم بشکینی!

میرگان نه رم و هیدی له په نا کچه که ی دانیشته:

- عه لی ئیتر ده زگیرانته. جه رگه که م. چوار پوژی دیکه ده بیته میردت. مه حره می

تویه. تازه ناوی به سه رته وه یه. نابی لئی بترسی. ورده ورده عاده ت پیک ده که ن!

- ده ترسم! من ده ترسم. به خودا زور ده ترسم.

میرگان ده سستی به قژی کچه که یدا هیناو گوتی:

- ترسی ناوی کچه که م. بو ده ترسی؟ هه موو کچیک ده بی شوو بگا. هه موو

پیاویکیش ده بی ژن بینی. ئیتر ترسی چی؟!

هاجر به گریانیکه وه که ده تگوت ژیربوونه وهی نییه، گوتی:

- زه به لاهه، زور زه به لاهه. له من زیاده. جیق و فیقم دهر دینتی.

- عادهت ده که ی کچه که م؛ عادهت ده که ی. زه به لاهی بۆ پیاو عه یب نییه! پیاو

ده بی ئیسک ئه ستور و به خووه بی. نابی ریوه له بی!

- دهر رسم. من دهر رسم. به خودا دهر رسم!

- ئیستا هه وه لته، هه روا نابی، عادهت ده که ی!

- نا! من نایکه م. من شووی پیناکه م، شووی پیناکه م!

- باشه ئیتر؛ قوله فیتنه! ئه ی دته وئ هه وه ره می دلم بی و سه رم بخوی؟! مه گین به خت و یه غبال چهن جار له درگای مروّف دها؟!!

ئیتر له وه زیاتر مه تولیوه! خو به دست تو نییه پیتخوشبی یا پیتناخوشبی، حالی

بووی؟ خو به خووشی خو ت نییه. نه کا بته وئ شازاده یه کی سوار چاک له پشت

کیوی قافه وه بی و بتخوازی؟! پیاویک به و چاکییه، چوار په لی ساغه. نانی هه یه.

ئاتاجی که س نییه. بیکاره و خویریش نییه. ئیتر چیت ده وئ؟ ئه وه خالیشت پیی

باشه.

میرگان تووره بوو بوو. هاجر ده له رزی. دوا ی رویشتنی سلوچ، میرگان هیشتا

ئاوا به سه ر هاجر دا نه یگوراندبوو. هاجر ده پاراوه:

- مه مده به علی گه ناو، دایه!

- ئه ی بتدهم به کی؟! نه کا دلت به و خویری له برسا مردووی مه سته وه بی،

هه تیوه که ی سه نه م؟

- نه به خودا!

- ئه ی چی؟

- لانی که م یه ک، دوو سالی دیکه... ناکری یه ک، دوو سالی دیکه راوه ستین؟

- یه ک، دوو سالی دیکه؟! له کویم بوو بتدهمی بیخوی؟ باوکت زوری مال و

میرات بۆ به جی هیشتووین؟ نابینی تو یخم چووه، چه رمه سه ری دنیا ده کیشم،

هیشتا ناتوانم ژه میک تیرتان که م؟

- باشه.. باشه، من بلیم چی؟ چبکه م؟ تاوانی من...

- تاوانی تو ئه وه یه گوئ ناگری، حالی نابی؛ هه له شه و سه ره رۆی. خو

تو ئه به ره که ی نیت! به چاوی خو م دیومه کچی هه شت سالانه یان دا به که ربلا یی

غولامی وشتره وان. هه شت سالان بوو؛ ئیستاش ئه وه شه ش کورپله ی خستوته وه.

بالای هه تا سه ر شانی توش نه ده هات!

هاجر به دژواری گوتی:

- ده ته وئ له کول خو تم که یته وه، دهن...

- دهن چی؟ ده مکردی به تاج و له سه رم ده کردی؟!!

- نا! نا! ئاخه ر من... من خو هیشتا... هین نه بووم!

- چی نه بووی؟ کچ له نو سالان بالغ ده بی. توش بالغ بووی. خه ریکه پی دهن نیته

سیزده ساله وه. ئیتر ده لی چی؟ میردی به و جوانییه. له وه چاکترت له کوئ وه گیر

ده که وئ؟ پیاوی چاکه.

- ئاخه ر ژنی هه یه!

- ژن! ئه و ژنه چوار روژیکه دهری. ئه وه تازه ژن نییه! نه تدیوه؟ دوو کوته

یه سقانه. چاره ره شه دنگی له قه بره وه دی، له و روژه وه بردوویانه بۆ خه سته خانه

هه تا ئه مرۆ نیوه ی ماوه ته وه. بۆ له وه پیشیش چی بوو؟ هه مبانه ی خه م! رو قیا کی

گوشتی به له شیبه وه دیوه؟!!

هاجر له پرئیکا دهر په ری و قیزاندی:

- بۆ به زوره؟ نایکه م... من هه ر شوو ناکه م.

- نایکه ی؟! دیله قه ره چی، تو به زمانی خو ش حالی نابی؟ داغت ده که م، چه تیوه

حه رامزاده!

میرگان وه ک شیت هه ستا و خویدا به سه ر کچه که یدا، قژی نه رمی کچوله ی له

ده سته ی هالاند، به مشت له شان و سه ر و سه گوتی به ر بوو. رق ئاراو قارای

لیه لگرتبوو. خو شی نه یده زانی چ ده کا. ته نیا لییده دا و کچه خه ریک بوو هه ناسه ی

لیده برا، که میرگان له سه ری هه ستاوه. له قوژبنیک دانیشت و به مشت له سه ر و

سه گوتی خو ی به ربوو. تووک و نزای له خو ی ده کرد و هور په هور ی گریانه که ی

له گه ل گریان ی هاجر ئاو یته بوو. هاجر له جیی خو ی سه ری نابوو عه رزه که و

هه نیسکی دها و دهگریا. میزگان چاوی له کچه که ی دهکرد و مۆچرک به دل و هه ناویدا دهات. بیجگه له گریان نهیده توانی هیچ کاریکی دیکه بکا. حال و بالی هاجهر، میزگانی وهک عازیه تبار لیکردبوو. نهیده زانی چیکا بۆ ئاشتکردنه وهی کچه که ی. کاریک، دهبوو کاریک بکا. به لام هیچی پینه دهکرا. ته نیا مشت به سهر و چاوی خۆدا دان و دۆعا و نزا له خۆ کردنی پیده کرا. مهگین ماندوو بوون دهستی پیهه لگرتایه. که وایه، گریان و دۆعا و نزا. گریانی بی برانه وهی میزگان، هاجهری وه خۆ هیتاوه که چاوی له دایکی بکا. چاوه فرمیسکاوییه کانی میزگانی دی. هاجهر له شی لاواز و کوتراوی بۆ لای دایکی بکیش کرد. میزگان له ئامیزی گرت و سهری نا به سینگییه وه و به گریانیکی ژاناوییه وه گوتی:

- قور به سهرم...

نهیتوانی قسه که ی ته واو کا. گریان نهیه نشت. هاجهر پاراوه:

- مهگری، مهگری. ههرچی تو بلئی به قسه ت دهکه م. تو خوا مهگری، دایه...

ترپه ی پیههک دایک و گچه ی لیک هه لبری. مراد بوو. کورپی سه نه م. له بهر درگا راوهستا و گوتی:

- هاتووم به دوا ی عه باسد!

- عه باس چوو به بۆ وشتر له وه راندن.

مراد گوتی:

- خه ریکین وه ریده که وین. کورپه کان بریاریان داوه ئه مسال بچن بۆ (گوبه د). گوتم ئه گهر عه باسیش دی سبهینی شه و بی بۆ مالی ئیمه، کورپه کانی تریش دین که...

میزگان هیچی نه گوت. له ته که رپووچیک له گه روویدا گیری کردبوو. کورپی سه نه م رانه وهستا. وه رسوورا و رۆیشت. میزگان چاوی له کچه که ی کرد. هاجهر له سووچیک خۆی شارددبوو. میزگان ههستا، ته لیس و گسک و ته نه که و ته شتوکه ی سواخی کاره که ی هه لگرت و له درگا که چوو ده ری و به هاجهری گوت:

- ههسته با برۆین به لای کاره که مانه وه، ئه وه قاوه لتوونه!

کاری ئه مرۆی میزگان سپی کردنه وهی وه تاغی پلاو خواردنی زه بیحوالای برزای که ربه لایی دووشه ممه بوو؛ سه ره تا ده بوو دیواره کان تۆزته کین بکه ن. میزگان دهستی به کار کرد. چارشپوه که ی له سهری کرده وه، لکه ی له کچه که ی به بهر ده میدا هه لدا، گسکه که ی له هاجهر وه رگرت و له سووچی درگا که وه دهستی پیکرد. گسکه که ی به هه ر لایه کدا دینا، خاوین ده بووه و توویژیک تۆز و خۆل له بن دیواره که ده که وت. میزگان وهک هه میشه به سه ر کاره که یدا زال بوو. کار له ده ستیدا وهک میو وابوو. نهک هه ر له بهر ناچاری، له جه وه ریکیش که بوو، دهیتوانی هه موو کاریک به جوانی جیهه جی بکا. بۆیه کاره جو راو جو ره کانی زه مینچ به شپوهیه کی سروشتی که وتبووه سه ر شانی میزگان:

«پووره میزگان! وه ره هه ویره که مان بۆ بشیله»

«پووره میزگان! سه ره خۆشیمان هه یه، دایکم ده یگوت بی بۆ چایی تیکردن.»

«پووره میزگان! زه ماوه ندی برا که مه...»

«پووره میزگان! عازیه تیی باوه که لانمه...»

«پووره میزگان! وه ره لیفه کانمان بۆ هه لوه شینه.»

«پووره میزگان! دایکی میرزا نه خۆشه... به دوا ی تۆدا ده گه ران.»

«پووره میزگان! گۆزه ئاو یک بۆ خه ته نه سووران...»

«پووره میزگان!»

پووره میزگان!

میزگان ورده ورده خه ریک بوو ده بووه ژنی خه لک، خوشکی خه لک. که دهستی ده کرد به کاریک وا به دل تیهو ده چوو، شتیکی وهک ریز و حورمهت و ترس ده خسته دلای خاوه ن مال و خاوه ن کاره وه. نه کهس له خۆی راده دی فه رمانی پیندا، نه ئه ویش له کاره که یدا ئه و رینگایه ی بۆ کهس ده هیشته وه. رهنه گه هیندیگ له ژنان، وهک موسلیمه ی کچی حاجی سالم ده یانویست به چاوی کلفهت له میزگان بروانن. به لام میزگان .لانی که م ئیستا. گوئی به و شتانه نه ده دا. سه رو روو خۆشیی ئه و له گه ل مه راییی و خۆشنامایی جیاواز بوو. روو خۆشی میزگان له کاتی کاردا، له بهر دلای خاوه ن کاره که ی نه بوو؛ به لکوو بۆ به چۆکدا هینانی کاره که ی بوو. میزگان له وه

گه‌یشتبوو ئه‌گهر له کاتی کاردا پوو ترش و دلمردوو بی، هیزی لیده‌بڕی و کار به‌سه‌ر ئه‌ودا زال ده‌بی. هه‌ر بۆیه به‌ پوو خۆشی و دلفراوانی ئاوقای کار ده‌بوو. سروشتی کار ئه‌وه‌یه، ده‌یه‌وی له‌ عه‌رزت بدا، هیزت لیبی‌بڕی. ئه‌وه‌ توی نابی له‌ پی بکه‌وی. نابی بیه‌زی. می‌رگانی‌ش نه‌یده‌ویست. نه‌یده‌ویست خۆی به‌ ده‌ست کاره‌وه‌ زه‌لیل ببینی. می‌رگان کاری ده‌دوورییه‌وه‌:

- ته‌نه‌که و گۆنیه‌که بینه‌ کچی!

هاجه‌ر گسکه‌که‌ی له‌ دایکی وه‌رگرت و چوو ئاو و گۆنیه‌که ببینی. می‌رگان له‌چکه‌که‌ی له‌به‌ر دم و لووتی کرده‌وه، سه‌ری له‌ چوارچیوه‌ی درگا‌که برده‌ ده‌ری و تۆز و خۆلی گه‌رووی تف کرده‌وه. خۆل هه‌موو وه‌تاغه‌که‌ی پر کردبوو. برژۆل و برۆ و تایی بسکی که له‌ ژیر له‌چکه‌که‌یه‌وه هاتبووه‌ ده‌ری توژیکی تۆز لینیشتبوو. بیخی ددان و کونه‌ لووتی پر بووبوو له‌ ته‌پ و تۆز. هه‌ستی ده‌کرد خه‌ریکه‌ تووره‌ ده‌بی. گوراندی:

- هاجه‌ر!... چووی له‌ حه‌وزی زه‌مزه‌م ئاو ببینی؟!

- کچه‌ ده‌سکی ته‌نه‌که‌ی به‌ هه‌ر دوو ده‌ستی گرتبوو و به‌ زه‌حمه‌ت ده‌یه‌ینا پیشتی. می‌رگان چوو ده‌ری، ته‌نه‌که ئاوه‌که‌ی له‌ کچه‌که‌ی وه‌رگرت و بردییه‌ وه‌تاغ و به‌ر له‌ هه‌موو شتی ده‌ستی له‌ ئاوه‌که هه‌لکیشا. به‌ مشت ئاوی ده‌پژانده‌. بۆ ئه‌وه‌ی ته‌پ و تۆزه‌که‌ی دامرکی. دوا‌ی ئه‌وه‌ نۆره‌ی ئاو پڕژانده‌ له‌ میچ و دیواره‌کان بوو. ده‌بوو به‌ قاپیک ئه‌و کاره‌ بکا. هاجه‌ر ده‌ست به‌کار بوو. به‌لام می‌رگان کاره‌که‌ی هاجه‌ری به‌ دل نه‌بوو. قاپه‌که‌ی له‌ ده‌ست هاجه‌ر ساند و خۆی ده‌ستی به‌ ئاو پڕژین کرد. ئاو پڕژین له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی تۆز و خۆلی به‌جیماوی سه‌ر دارو دیواره‌که‌ی هه‌لده‌مژی، و ئاماده‌شی ده‌کرد بۆ کاری سپیکردنه‌وه‌ و گسکه‌ سواخ. یانی بنمیچ و دیواره‌کانی ئاماده‌ ده‌کرد بۆ ئه‌وه‌ چاکتر شیله‌ی قوراوه‌که له‌خۆ بگرت.

زارای خوشکی زه‌بیح که پیره‌ کچیکی ترشاو بوو، قۆرییه‌کی چایی هینا، چاوه‌ زه‌قه‌کانی له‌ می‌رگان بری و گوتی:

- ئه‌گه‌ر به‌یانی چایی نه‌خواردوو، وه‌ره‌ چاییه‌ک بخۆوه‌!

می‌رگان دوا‌یین قاپه‌ ئاوی له‌ دیواری ویشک پڕژانده‌ و گوتی:

- به‌یانی چایی خواردوو، ئیستاش قۆری و پیاله‌کان له‌و بن دیواره‌ دان، ده‌خۆین!

زارا قۆری و پیاله‌کانی له‌ بن دیواره‌که‌ دانا، له‌ بنه‌وه‌ بۆلاندی؟ پاشه‌له‌ قه‌له‌وه‌که‌ی بادا و له‌به‌ر چاوی می‌رگان دوور که‌وته‌وه‌.

می‌رگان چاویکی له‌ کچه‌که‌ی کرد و گوتی:

- گولی به‌خیل! ئاخ‌ری له‌ به‌خیلیدا ده‌پڕی! به‌خیلی به‌ دپکی بیابانی‌ش ده‌با. چونکه‌ زۆر جوانه‌؟!

هاجه‌ر پرسیی:

- قوره‌که‌ بگرینه‌وه‌؟

- جاری نا. راوه‌سته‌ با قۆرییه‌ چاییه‌که‌ بخۆینه‌وه‌ و داخ بنیینه‌ سه‌ر دلی؛ پاشان! قۆری و پیاله‌کانیان برده‌ وه‌تاغ و دانیشتن. پیاله‌ له‌ دوا‌ی پیاله‌. هه‌ر قومه‌ چاییه‌ک کینایه‌یه‌کی له‌گه‌ل بوو و له‌گه‌ل هه‌ر کینایه‌یه‌کیش قاقای می‌رگان به‌رز ده‌بووه‌. می‌رگان هه‌ستی ده‌کرد که به‌ خواردنه‌وه‌ی هه‌ر چاییه‌ک ده‌رزیه‌ک له‌ دلی زارای خوشکی زه‌بیح هه‌لده‌چه‌قی. ئاخ‌ری زارا تا‌قه‌تی نه‌هینا، سه‌ری به‌ وتاخه‌که‌دا کرد و گوتی:

- ئه‌م چایی خواردنه‌وه‌ی ئیوه‌ ته‌واو نه‌بوو؟!

می‌رگان گوتی:

- وه‌ره‌ لایه‌! بنی قۆرییه‌که‌ چایی تیا ماوه‌ هینشتا، ئه‌وه‌ش خۆت بیخۆوه‌!

زارا قۆری و پیاله‌کانی برده‌ ده‌ری و شیراندی:

- ده‌لی له‌ قات و قۆرییه‌وه‌ هاتوون!

می‌رگان لاسایی کرده‌وه‌ و له‌به‌ر خۆیه‌وه‌ گوتی:

- با ئه‌ویت بسوتی!

هاجه‌ر زۆر که‌م دایکی ئاوا شاد و به‌ که‌یف دیتبوو. له‌ دل خۆیدا ئه‌و شادییه‌ی دایکی به‌هۆی کاره‌که‌یه‌وه‌ بوو، چونکه‌ به‌ره‌و نه‌ورۆز بوو می‌رگان چاوی به‌ پاره‌ ده‌که‌وت و جرینگه‌ی قه‌ره‌پوولی له‌ تووره‌که‌که‌یدا ده‌بیست، که‌ به‌ په‌تیکه‌وه‌ له‌ ملی

کردبوو. هاجر بیرى له وه نه ده کرده وه که هینشتا خوینی جحیلی له ده ماری دایکیدا له که پریاندايه. نه گهرچی میرگان پواله تی پیر دیار بوو، به لام له ناخه وه وا نه بوو. ژن له ته مه نی میرگاندا نه گهر نه م هم موو چه مره سه ری و دیق مرگییه ی نه وی نه بی، تازه جهنگه ی ژنیه تی ده بی. به لام مخابن؛ هیندی که س زوتر له سروشتیان پیر ده بن. میرگانیش یه کی له وانه بوو. به لام نابج بروا بکه ین که جحیلایه تی بهر له کاتی خوئی، له و جوره که سانه دا ده مرئ. نا؛ لاویتی خوئی ده شاریته وه و ده میتیه وه. وهک شتیک که شه مره زار بوو بی، له ره هنده پیچه لاو پوچه کانی رۇحدا خوئی چه شار ده دا. پووی خوئی وه در ناخا، دنا هیه. ده میتی و دایمه له بؤسه دایه و چاوه روانی ده رفه ته. هه لیکى له باری ده وی بؤ نه وه ی خوئی ده رخا. چاوه رییه هه کاتی رۇژگار په چه ی مؤن له رۇخساری مرؤف لادا لاویتییش بلیسه ده ستینی و په چه ی ره ش هه لده قرچینی. لاویتی ئیتر مه ودا به په ژاره و که سه رباری نانا. شوپش ده کا. شوپش هه موو شتیک پیکدا ده دا. چیمه نتو ده قه له شینی. هه موو نه و دیوارانه ی له ده وری رۇح بوونه ته په رژین، تیکی ده ووخینی و کاولی ده کا!

به و هوییه وه بوو میرگان جارجار له کاتی کاردا په له پیتکه ی لیده دا و جارجار حیندرخوی ده کرد و وهک تازه بوو کیکی دلخوش له گه ل که که ی گالته و گه پی ده کرد. هه ره نه وه میرگانی والیده کرد له کاتی کار کردندا گورانی بلی و له گورانییه کانیدا هونراوه ی نه ویندارانه ی ده چری. بؤ ده بی نه وین چه تمه ن ئاشکراو پواله تی بی که هه قی ئاشق بوون به مرؤف بدا. جاری وایه عه شق ونه، به لام هیه. هیه، چونکه نییه. بؤ عه شق چیه؟ نه وه ی که ئاشکرایه؟ نا؛ عه شق نه گهر ئاشکرا بوو ئیتر عه شق نییه. ماریفه ته. نه وین له ولایه نه وه هیه، که نییه. دیار نییه و هه ست پیده کری. راتده چله کینی. ده تشله ژینی. ده تخاته هه له که سه ماو هه لوا. ده تگریینی. هه لته ده چوقینی. ده تگوتی و ده تره تینی. ده تکاته شیتی ده ست و کو.!

جاری وایه مرؤف؛ خوئی نه وینه، بوونی نه وینه، رهوت و روانینی نه وینه. ده ست و دلی نه وینه، نه وینت تیدا هه لده قولی، بی نه وه ی سه رچاوه که ی بزانی. بی نه وه ی بزانی له کوپه تیندا په یدا بووه و پرواوه. رهنگه پینشت خوش نه بی. رهنگه پیتخوشی و نه زانی. نه توانی بزانی. نه وین هیندی جار هه ره نه و یاده که مرهنگه ی

سلوچه و دهسته قوراوییه کانی تو که دیواریک شیله سواخ ده که ی. نه وین، میرگان خویه تی! دیار و نادیاره، نه وین جاری وایه به شادی ده تیزوینی و جاری وایه به ژان ده تخاته چاله وه. ئیستا سلوچ له کوپیه؟ نه وه چالیکه که تو تی ده که وی؛ چالیک که میرگان ده که ویته ناوی. سلوچ له کوپیه؟ مانگی نه ورؤن، جیژن، وهختیک خه لک له هه ر تیره و ره گه زیک، خویمان ده گه یه نه وه مالی و له گه ل نه وپه ری ده ستهنگی و نه داریش له سه ر سفره ی چه وسین داده نیشن و هه ول ده دن تاویک خو له ژیان بدز نه وه؛ سلوچ له کوپیه؟ ئیستا ده بی له کوئی بی؟ له پیده شته کانی شاهرود؟ کانه خه لوز چی له سلوچ ده کا؟! سلوچ به راستی بلی له کانه خه لوزی شاهرود بی؟

میرگان براکه ی خوئی چاک ده ناسی. مه ولا نه مان سه د چه قوی دروست ده کرد یه کیانی ده سک نه ده کرد. له وانه یه هه ر بؤ دلخوشی میرگان درویه کی سازاند بی. خووخده ی مه ولا نه مان وابوو. نه یده توانی له هه وای خه ماویدا هه ناسه هه لکیشی. نه و له و که سانه بوو که خه لک ناویان ناوون: سه ر قوزی بن ئالوز! رهنگه نه یویستی نه و تاقه شه وه که له سه ر سفره ی خوشکی دانیشتوه، نه ژنوی خه م له باوه ش بگری و دلسوزی بیه ووده بکا. رهنگه ویستیته ی هه ناسه یه کی تازه به بهر نه و ماله کر و کپه دا بکا.

«به لام سلوچ ئیستا له کوپیه؟!»

- خاتوو میرگان؛ ماندوو نه بی!

که ره لایی دووشه ممه بوو. مامی زارا و زبحوللا. کورته بالا و شان و مل پان له نیو چوار چیه ی درگا که دا راوه ستابوو و دهستی به دیواره که وه گرتبوو. قه لاده ی بهر خه که ی به دهسته وه بوو و بزیه کی پر له ره زایهت لوجی خستبووه ده موچاوی. میرگان دهنگی که ره لایی دووشه ممه ی ناسی و بی نه وه ی ئاور بداته وه نه ک به قهستی. چاکوخشی له گه ل کرد. که ره لایی دووشه ممه چوه ژووری و دهستی نا پشت قوونی و چاوی به بنمیچ و دیواره کاندای گیرا و گوتی:

- به راستی ده ست خوش بی! نه مدیوه؛ ژنی ئاوا ئازا و کار جوانم نه دیوه. ئافه رم... ملم شکئی، ژنه که م ده تگوت بلووره به دهستی خو م شکاندم!...

ئافەرم مێرگان!

دەنگی کەربەلایی دووشەممە نەرم و لە سەرەخۆ بوو. بە لەبزیکی ئاویتە لەگەڵ جۆری خۆ گرتن و کاملی. لە زایەلەئە دەنگی کەربەلایی دووشەممەدا، بە برۆای خۆی، شتیک زۆر زوو خۆی دەنواند. ئەویش پۆز و هەوای خۆی و قەوم و قیلەکانی بوو. جۆریک هەوای تایەفەگەری پێوه دیار بوو. خزم و کەسەکانی کەربەلایی دووشەممە هەموویان وا بوون. ئەگەر برسێتی هەناسەشی لێ بێریایەن، دیسان ئەو هەوا و دەمارە خۆ بەزل زانینەئە لە قسەو کردەویاندا کە بێ ئیختیار دەبوو هۆی سووکایەتی کردن بە خەلک، لە بیریان نەدەچۆو. ژن و پیاویان وابوون. قسە رەق و ڕوو شکین. دەتگوت هەر کامیان دەمامکیکیان لە پۆز و هەوا لە ڕووی خۆیان داو، بۆ ئەوەی ئاکار و کردەویانی تێڕێژن.

مێرگان ئەو خووخدەبەئە تایەفەئە دووشەممەئە چاک دەناسی. بۆیە لە کاتی باوەر کردن بە ئافەرینە زمانییەئە کەربەلایی دووشەممە، ژار و کینایەئە وتەکانی ئەوی کە بێ ئیختیار لە دەمی دەردەپەری. هەست پێدەکرد، بەلام گوی ئەدەدایە. بۆ مێرگان ئەو شتانە ئیتر خەریک بوو دەسوا. مێرگان هەستی دەکرد، خوری ژیشکی گرتوو، بۆیە هەرکات گەزارەئە هێرشیک تاوی دەدایە، سەری دەبردەوێ ژووری و دەبوو یەکپارچە ڕوو. جۆری کە هیچ زیندەوهریک نەتوانی کاری تییکا. دەتگوت چەن جۆر مرۆف لە ناخی مێرگاندا هەنتەشیان هەیه، هەرکات پێویست بوایە یەکیان خۆی نیشان دەدا و لەگەڵ دەرهوئە بەرەو ڕوو دەبوو. ئیستاش مێرگان ئەو ژیشکە بوو. هیچکام لەو مرۆفانەئە ناخی نەیان دەویست کەربەلایی دووشەممە بەهەند بگرن:

- «بە گۆری بابییەو! کاری خۆم دەکەم و کرێی خۆم وەر دەگرم!»

بەلام کەربەلایی دووشەممە دەستبەردار نەبوو:

- بیستوو مە بە خێر و خۆشی کچە کەشت خەریکە دەدەئە بە شوو،!

- ئەئە چی... بزانی خۆدا چمان لێدەکا.

- خۆدا خیری دەوی. لە کاری خێردا، خۆدا هیچ بەرگیرەوێهە ک ناهینیتە پێش. ماشەللا چاکیش بالایی کردوو!

- چاوی باوکانەئە ئێوئە، کەربەلایی، هاجەر قەرەواشی تۆیە.

کەربەلایی دووشەممە وەر سووړا. خولیکی لێدا بە دەوری خۆیدا و لە شوینیک دەگەر لێ دانیش. جێیە ک غەیری بەر درگا کە نەبوو. شاقەلی عەباکەئە هەلداوێ و قونی نا عەرزەکە، شانی نا بە دیوارەکەوێ و تەزبێحەکەئە لە گیرفانی دەرھینا. دەنگی وردی تەزبێحەکەئە بە قامکە قول و ئەستوو رەکانی دەگیرا. بەرخەکەئە لێی نزیک بوو بۆو. ڕاوی سەر شانی عەباکەئە دەجاوی.

پرسی:

- زارا خوار دەمەئەئە بۆ هینان؟

- بەئەئە کەربەلایی، چایی هینا.

کەربەلایی دووشەممە دوو دەنگی مێوژ لە بنی گیرفانی دەرھینا، خستیە سەر زمانی و گوتی:

- کورەکان خۆ قسەکانی منیان پێ راگەیاندى. خاتوو مێرگان! گوتم ئەگەر هاتوو گرفتیکتان بوو پێم بلین. شتیکم لە دەست دئ، لەگەلێشت پیک دیم. وەکوو خەلگیت لەگەل حیساب ناکەم. زەمانەتیشم لە تۆ ناوی. خۆت لای من سەد ئەشرەفیت نرخە.

- خۆدا لە گەرەبیت کەم نەکا، کەربەلایی. زستان تێپەری شوکور.

- لە ڕوو دامەئەئە، وەلحاسل. ئەئەئە بۆرەکە خۆپییە، سلوچ خەبەرت لێی هەیه؟

- ئەئەئە، بئە خەبەر نیم. لە ناوچەئە شاھروود خەریکی کارە. کاری کانەخەلۆوز.

- درۆیە! هەمووی درۆیە! گالتهت پێدەکەن. لە من دەبیستی، سلوچ تا ئیستا لەنیو چوو. ئەو ئەوئەندە و رە و تاقەتی غەریبایەئەئە نییە، ئەویش بە دەستی خالی و زستان. شیت بوو بۆرە پیاو. دەنا هیچ مرۆفیک ئاقل کاری وا ناکا! بەو زستانە! ولاتی غەریبایەئەئە! من لە غەریبایەئەئە بووم. لە غەریبایەئەئە دیل بووم.

شہش سالی رہے۔ ہم مو دہزائن۔ بہ لام بہ ساخی گہرانہ وہ کاری ہم مو کہس نییہ۔ دہ بی چہرمی فیل و تاقہ تی میروولہت ہہ بی! ئو قوہ بہ سہرہی مردہ لوخہیہ، ئہ گہر لیڑہش بواہیہ، ئہ وندہی دہوام نہ دینا۔ وشک بوہوہو داماوہ۔ ہیزی ریشتنی نہ بوہو۔ لاقی بہ دوویدا نہ دہہات!

ئہ گہر دہمہ تہقی لیڑہدا کوتایی پی بہاتبایہ و کہربہ لایی دووشہ ممہ دستبہردار بواہیہ و برویشتبایہ بہ دواہی کاری خویدا، رہنگ بوہو میرگان خوہی بخواتہوہ و وہرووی خوہی نہ ہینئ، بہ لام کہربہ لایی دووشہ ممہ دہستی ہہ لئہ دہگرت۔ دیواری نزمی وہگیر کہوتبوہو۔ لہ سہر خاکی مالی برازا کہی دانیشتبوو و قسہی دہدا بہ گورچووی ژنیکدا کہ دہستوپل و دہموچاو و قژ و شان و ملی لہ قورہ سپی ہہ لکشابوو۔ بہ جوڑیک کہ دہتگوت دہیہوئی زور مزیرانہ دلی میرگان وہ ژان خا۔ میرگان لہو تہنگڑہیہدا نہیدہزانی بلئی چی۔ مہگین دہکری شتی بلئی؟ دہ بی، ئہ گہر بتوانئ۔ بہ لام چوہن؟ گوتئ:

- کہربہ لایی؛ لہ پشت سہری ریشتبوو قسہ کردن جوان نییہ۔

کہربہ لایی دووشہ ممہ بہ زمانیکی تہر و تیکہل بہ جوڑیک بی شہرمی، گوتئ:

- بلئی لہ پشت سہری مردوو!

میرگان بہ نہرمی و ژانیکی شاراوہوہ گوتئ:

- چ خراپہ یہکت لہ سلوچ دیوہ، دہستی لہ کول ناکہیہوہ؟

- ہیچ، ہیچ۔ خراپہم لی نہ دیوہ۔ خوہ حساب بوہو۔ ئیمہ نہ ماندہزانی لہ بیری ریشتن دایہ۔ بہ لام روریک پیش ریشتنہ کہی خوہی بہ سالار عہدوللای ئیمہی گوت کہ لہ بری قہرزہ کہی بچی ئو مس و مسینانہ ہہ لگرائ۔ وا نییہ، زور خوہ حساب بوہو!

- دہباشہ؛ ئہی بو بہ خراپہ باسی دہکہی؟

- دہتہوئی بہ چاکہ ناوی پیوای و بیئم؟ دہلیم پیو! ہہ؛ ژنیک کی جوان و جھیلی بہ جیہیشتبووہ و کہس نازانی لہ کوئیہ؟ ہا؟ بہ لای کیوہ ژن و مندالی بہ جیہیشتبووہ؟! ہہ چی بہ ریدہچن؟ بہ باہ خودا؟! کہ سیکئ ئاوا شیوای چ ناویکہ؟ تو بلئی شیوای چ ناویک نییہ؟ ہہر بہ راستی تو شتیک دہزانی؟ بلئی بزانی؟

- چی؟

- ئہ گہر پیوایک چہن مانگ ژنہ کہی بہ جیہیلی و بروا و ہہتا چہن مانگ کہس بہ سہروشوینی نہزانی، ژنہ بہ بیوہژن دیتہ ئہ ژمار؟ راست وہک موسلمان، ئہ گہر ہہتا چل رورژ گوشت نہ خوا، کافر دہ بی۔ دہتزانی؟ ئہوہت دہزانی، ژنی موسلمان؟ زہوی لہ عنہت لہ مروقی بی ہاولف دہکا!

کہربہ لایی دووشہ ممہ خہشی خوہی ریشتبوو۔ ہہستا و گوتئ:

- ئوہ زور گرینگہ؛ حوکمی شہرع۔ لہ ئیستاوہ حال و بالئی خوہ بزانیہ!

میرگان بہ حہبہ سراوی چاوی لہ قہ لافہتی چہ پرہکی پیرہ پیوہ بری و ورتہی لیوی نہہات۔

کہربہ لایی دووشہ ممہ قہ لادہ بہرخہ کہی کیشا و ریششت۔ میرگان وہک ئوہی میشکی شلہ قابئ، ماوہیہک لہ جیہی خوہی وشک بوہو و پاشان بہ تیژی گہراوہ سہر کارہ کہی و گوراندی بہ سہر کچہ کہیدا:

- بو وا تاساوی؟ ئاو بکہ تہشتو کہوہ؛ خہریکہ قورہ کہ توند دہبیٹہوہ!

ہاجہر راپہری و ہہلات۔

جاریکی تر دایک و کچ لہ کاروہ پیچرانہوہ۔ بہ لام ئہ مجارہ میرگان درکی لہ دل چہ قیبوو۔ دلی ہلدہ کزا۔ کہربہ لایی دووشہ ممہ کیسہیہک ژاری کردبوہو دلی میرگانہوہ۔

بہ راستی میرگان بوہوہ بیوہژن؟ یانی ئیتر بہ چاوی بیوہژن تہ ماشایان دہکرد؟ ئیتر سلوچ بوہوہ بیگانہ لہ گہلی؟ کہوایہ مہولا ئہ مانیش لہ بہر ئوہ خہبہری دروی بوہینابوو؟ ئہم ہہموو قسہ و خہیالانہ ئاویتہ دہبوون و میرگانیان جار لہ گہل جار پتر دہہہ ژاند۔ خوہ میرگان تا ئیستا بیری لہ ولایہ نہ کرد بوہو۔ کہوایہ سلوچ بہ زمانی بی زمانی تہ لاقی دابوو۔ سہیرہ!... بوہو؟ خوہ میرگان ہیچی لہ سلوچ نہ دہویست۔ ئہی بو بہ حوکمی شہرع تہ لاقنامہ کہی نہ دابووہ دہستی؟! نا؛ لہوانہیہ کہربہ لایی دووشہ ممہ خوہی ئوہ قسانہی پیکہوہ نابئ! نا، وانابئ۔ میرگان دہبوہ بہ تہنیا بچیت و فتوا و ہرگری۔ بہ لام ئہ موئوہ چیبان

دهگوت؟ میترگان ئەگەر وه دوای کار و پرسیاریکی ئاوا بکه وتایه، هه زار قسه یان بۆ هه لده به ست. بۆ زمانی خه لک گری دهری:

«ژنه تیوه بی چاو و پوووه! میرده که ی چوار پوژه پویشتوووه وه دوای پاروویه ک نان که وتوووه بۆ منداله کانی، خیرا هه شیری بوو. بنیاده می چۆن هه یه!»

ئەگەر شتی وایان بگوتایه که ده یانگوت. به بروای میترگان هه ق بوو. میترگان خۆشی له پشت سه ری ئەو جوړه ژنانه ئەو قسانه ی دهری:

«ئاوری گرتوووه و وه دوای کلاوی شه ری که وتوووه!»

ئەو کاته میترگان ده پوو کایه وه. کورپه کانی چییان دهگوت؟ که که ی؟!

به لام خو نه ده کرا گوپی خو ی لی بکه وینن. ده بوو هه رچۆنیکه روون بیته وه. میترگان هه قی بوو دلله دوای خو ی بی. ته نیا ریگایه ک که پی شک ده هات ئەوه بوو که شه ویک له م شه وانده، دوای ئەوه ی شه و زرینگاوه، بچی بۆ مالی مه لای زه مینج. به لام نیوه شه و چۆن بچی. بیته و مه لائن بزانی، بیته و بزانی میترگان بۆچی چوو، به سه یه تی. بۆ شاریک به سه بوو. قسه بکه ویتته زاریک، ده که ویتته شاریک. ئەو قسه هه ر له ده می مه لائن ده رپه ریبایه، هه زار ده روانه ی تیده په راند. ئە ی ده بوو چیکا؟

- ته شتۆکه که پرکه له قور کچی!

میترگان کاسه که ی له ده ست هاجر وهرگرت، په له ی ره شی ژیر رفحه که شی سپی کرده وه و دهستی له کار کیشاوه. زور له نیوه رۆ تینه په ری بوو. دوای ئیره ده بی بچی مالی زاواکه ی ئاغا مه له ک سپی بکاته وه. که لوپه لی کاره که ی برده هه وشه و له سه ر جوگه که ی لای دار سنجوووه که خه ریکی ده ست و ده موچاو شتن بوو. هاجر ئاوی به دهستی دایکیدا دهری. پاشان هاجر له سه ر جوگه که هه لته رووشکا، که دایکیشی ئاوی به دهستی ئەودا بکا. زارا له مدبه قه که هاته دهری، به لاره وه لاره وه چوو بۆ لای میترگان و گوتی:

- زیجوللا رایسپاردووم پیت بلیم دوو دهستی رهنگ تیه له ساوی، ده زانی خو، ئەو...

میترگان که لوپه له کانی هه لگرت و گوتی:

- پنی بلی ئەبراو دهنیرم بۆ هه قده سه ته که م، بیداتی!

ئیتیر رانه وه ستا، له دهرگا که چوووه دهری و به هاجر ی گوت هیچمان له بییر نه چی، ئەوه ی ماوه کویکه وه و بیهینه.

له مالی نان و چایی خواردن به بیدهنگی ته واو بوو. به نانی ئاوکراو زگ با دهکا، ئەگەر شه که تی کاریشی له گه لدا بی، پیاو خه والوو دهکا. به لام میترگان نه یده هیشته خه به سه ریدا زال بی. به ره وه ی ده ست و لاقی خاوی بیته وه، هه ستا و که لوپه لی کاره که ی هه لگرت و هاجر ی وه شوین خو ی خست و به ره و مالی میرزا هه سه نی زاوی ئاغا مه له ک وهریکه وت.

تازه سفره یان راخستبوو. خوینی تازه ی په زیک که سه ریان بریبوو، به هه زه که وه ما بوو. سالار عه بدوللا و زیجوللا و میرزا هه سه ن زاوی ئاغامه له ک له گو ی هه وزه سارووجیه که له سه ر پلاسیک له بهر خوړه که دانیشته بوون و ددانیان ده ناژنی. سالار عه بدوللا وه ک دا هۆل پشتی به دیواره که وه دا بوو. لابه قنگ چۆکی هه لدا بوو و پشته سه ری به دیواره که وه نا بوو. دهستی چه په ی کردبووه کو له که ی له شی و له گه ل ئەوه شدا له وان ی دیکه که له که تتر دیار بوو. زیجوللا خریله و تیک سمر او، ده تگوت که ره لای ی دوو شه ممه ی مامیه تی. له قه راغی پلاسه که چوارمیلکه دانیشته بوو و به نینۆخ قور ی وشکه وه بووی دهره لینگی پاتۆله که ی هه لده پریواند. زاواکه ی ئاغامه له ک قوله به گی له شار له وه راوی زه مینج هه ستا بوو بچی دهریک چایی بینن.

میترگان به پنی نه ریت سلایوی له پیاوه کان کرد و راست به ره وه وه تاغی پشتی هه یوانه که پوی.

زاواکه ی ئاغامه له ک تازه شووشه ی ره نگی نی له دوو په نجیره چکۆله که ی وه تاغ گرتبوو. وه تاغه که خاوی بوو دارو دیواره که ی دامالینی نه ده ویست. ته نیا ده بوو دیواره کانی ئاوپرژین بکری. هاجر، شاگردیک که تازه ده هات له کاری خو ی شاره زایی، سه تله که ی له ئاوی هه وزه که پر کرد و بردی. میترگان دهستی کرد به ئاوپرژین.

- به و به هاره ماشه للا چاک وه کار که وتوو ی، پوو ره میترگان!

دهنگی سالار عهبدوللا بوو. هر له وئوه که دانیشتیوو شیرین زمانی دهکرد. میرگان هیچی نه گوت. له وکاتهوه که میرگان بیستیوو زبیحوللا و سالار عهبدوللا و یهک، دوو کهسی دیکه برهنگه زاواکهی ئاغامه له کیش. خریکن دهست به سهر خوازوهیدا دهگرن، چاوی به رایبی نه دهدا هیچیان بیینی. چاوی له چاوی هیچ کامیشیان نه دهکرد. به لام حیسابی کار و نان جیایه و حیسابی خوئی و ناخویش جیایه. هیندی جار پیاو ناچاره بژیوی خوئی له دهستی دوژمنه کهی وهرگری. دهستی که بۆ وهرگرتنی هه قدهست دریز دهکری؛ هر ئه و دهسته نییه که بۆ یارمهتی وهرگرتن بهرز ده بیتهوه. ئه وهش ویستی رۆژگار. هر شتیک به جیی خوئی. له گه له ئه وه شدا، میرگان دل بروایی نه دهدا که به زمانی که به پروهالیتهی خوئ. جوابی سالار عهبدوللا بداتهوه. به پیوستی نه ده زانی.

«به گۆری بابییه وه!»

خوئی به کاره که یه وه سهرقال کرد. هر ئه و ماوه کورتهی میرگان دهستی له ژیر بهردی سالار عهبدوللا نه بوو.

میرگان گوئی لیوو که سالار عهبدوللا باسی کرینی ته پراکتوری دهکرد. بۆی ده رکوت که شهریکه سهره کییه کانی ته پراکتور، زبیحوللا و زاواکهی ئاغامه له ک و کوئخا نه ورۆزن. پاشان هاتنه سهر باسی ماتوری ئاو و یهک خستنه وهی زهوییه کان. پاشان دهمه ته قی که وته نیوانیان و میرگان به جوانی گوئی لینه ده بوو. که وایه خه یال. هه تا ئه و جییهی عهلی گه ناو گوتبووی و میرگان که م و زور له م و له وی بیستیوو. قول به گه کان دهستیان دابوو دهستی یهک و ده یانویست ئه و کاره به ره و پیش بهرن. به شی کوئخاش له و نیوه دا، جگه له وهی که بووی به قسهی عهلی گه ناو. دیمه کان، ئه و شوینانهی ئاوی ماتوری پیناگا، هه تا دوو سال به ته پراکتور بیکیلن. به لام میرگان هیشتا بروای نه دهکرد که ئه و کاره یان سهر بگری.

دهنگی زاواکهی ئاغامه له ک بهرز بۆوه:

- پرۆژه که یان قه بوول کرد. پسته کاری له م ولاته نۆبه ره یه. ئه گه ر بیگری، که ئیشه للا ده شی گری. ئه و ولاته له م باره وه ده خاته ئه و بار. حیسابی به ره مه که ی، له سهر کاغهن، هه شت سال دواتر. به خه لوار ده بی.

میرگان خه بهری له کاره شاراره کان نه بوو، ته نیا بیستیوو که مامی قودرهت په له زهوییه کهی خوئی فرۆشتوو و به جیی ئه و گوايه. قه ولی داوه له سهر ماتوری ئاوه که کار دهکا. باوکی قودرهتیش که ریشی له بارمهتی کوئخا نه ورۆزدا بوو. چونکه تریاکه کهی له ئه و ده کپی و رازی بووبوو که په له زهوییه کهی بفرۆشی. به لام هیشتا، جگه له میرگان زور کهسی دیکه مابوون که سالار عهبدوللا و شهریکه کانی ده بوو له گه لی پیک بین. له و نیوه دا کوره کانی سه نه م له سهر داوای سالار عهبدوللا و زاواکهی ئاغامه له ک هاتبوون و ئیستا له سهر لیواری هه وزه که دانیشتیوون. ئه سفهر غه زی به ملی دریز و شان هه ره که له کانییه وه، دالگوشت و خال له سهر چه نه؛ سهری داخستوو، به ورده خیزی سهر له پی دهستی کایه ی دهکرد، گوتی:

- نا، نا. من لی ره نیشته جیم سالار گیان. من پیاوی کاری هه نده ران نیم. من له زه مینج ده مینمه وه. هاوینانه خوم به و چه ن برکه شووتییه وه سهرقال ده که م. دوو ده نک شووتی لیده که مه وه و دهممی پین ته ر ده که م.

- به جیی ئه وهش تریاکی ده ره جه یه ک له کوئخا نه ورۆز وهرده گرم و پیت ده دم، غه زی. قازانجی تو له وه دایه؛ ده توانی کاسپییه کی باشی له سهر بکه ی.

- نا! نا! سالار گیان. تریاک به نه غد له کوئخا ده کرم. گه رماوگه رم!

- ئه ی بۆچی مراد ئه وه نده به رژد و زه لیلی خوئی ده نوینی؟

مراد چاویکی له برا که ی کرد. غه زی گوتی:

- حیسابی مراد جیاوازه، زبیحوللا گیان. حیسابی من و مراد جیاوازه. مراد له زه مینج نامینیتته وه. دل بی ره خوئ نییه. ئه و ده یه وی برۆا. کریمی ماشینی ده وی. به لام من... من به غهیری ئیره کویم هیه به جم؟ من و دایکم خو ناتوانین وه دووی ئه و کهوین. مراد شوکور ساغه. ده توانی به هه موولایه کدا برۆا. لاوه. له هر کوئی بکه وی و هه ستیتته وه هیچی لینایه. به لام من بایه کی سارد لیمدا ده بی

مانگیک له جیدا بکهوم. دایکیشم له من خراپتر. من و دایکم پهک کهوتهین. گرده نشینین. سالار گیان!

زیجوللا چاییه کهی له بهر دهمی غهزی دانا و گوتی:

- بیخووه؛ دهمت وشک بووه! بو ئه وهنده دهکیشی پیاو؟! بوویه ته مؤدنه سیغار.

سالار پووی کرده زاواکهی ئاغامه لهک و گوتی:

- باشه کرئ ماشیننی مراد ده بیج بدهی مه گین نا؟

زاواکهی ئاغامه لهک گوتی:

- دهیده می. کریکهی مراد ده دم!

مراد به غهزی برای گوت:

- دهمم شل بوو هیندهم پیگوتی خهرجی ریگام دهیه با برؤم! به شه کهی من بو تو، پاشان پاره کهشت دهدهمه وه. دهچم کار ده کهم و پاره کهت دهدهمه وه. هه هر هیچ پاشه کهوت نه کهم، لانی کهم به شی قه رزه کهی تو هه ر پاشه کهوت ده کهم! تو هه ر سه ر سوال که ری. براگیان! باشه ئیستا من چبکه م؟ خهرجی ریگام دهدهیتی یان به شه کهی خوم بفرؤشم به وانه؟

غهزی چاییه کهی هه لقوراند و گوتی:

- هه ر ده لئی بده! ملت ده لئی تاجوویه، به لام هه ر ده ته وئ له من بیچری.

- من ده مه وئ له تو بیچرم؟! گیسکه گوله؛ تو کیی من به مه وئ لیت بیچرم؟! من

له باتی ئیجاره ی به شه زه ویه کهم کرئ ماشینم ده وئ. لیم بیچری!!

- کام به شه زه ویه تو؟! به شه زه وئ، به شه زه ویت له من داناوه! تو به عومراتی خوت پیمه ریه کهت له و زه ویه داوه؟ من ئه و زه ویه م داگیر کردووه، ده وره کهم به چالووک و چرپی په رژین کردووه. ئاره قه م له سه ر رشتووه. به چله ی هاوین بژارم کردووه و برکه شوویم ته کمیش کردووه هه تا توانیومه چوار دانه شووتیه کوله به ره م بینم. تو ئه و کاته له کوئ بووی؟ هه ر بوئه وه من و تو له زگیک ده ر په ریوین، پیت وایه ئه وه ی هه مه به شی توشی پیوه یه؟

- هه رچی تو هه ته؟! دا جاریکی دیکه ی بلئوه! نه کا له مالی نه نکت هینابی! تو چیت هه یه؟! ئه وه ی هه مه!!

چه ند که سی دیکه ش له ره شاییه کان هاتن. ئه سفه ر غهزی بیده نگ بوو. دیبووی که ره گی ملی براهی هه ستاوه. ره شاییه کان باوکی قودره تیشیان له گه ل بوو. عه لی گه ناویش هاتبوو. حاجی سالم و موسلیمیش په یدا بوون. سالار عه بدوللا به ره شاییه کانی گوت له بن دیواره که دانیشن. مراد هه ستا. غه زیش هه ستا. میرزا حه سه نی زاوای ئاغامه لهک جزدانه کهی له باخه لی ده ره ینا و مرادی بانگ کرده ئه ولاره:

- تو مه گین غه یری خه رچی ریگا شتیکی دیکه ت ده وئ؟! من کرئ و خه رچی ریگات به ته واوی ده دم. ئیتر بو ئاله تی بووی؟! مراد گوتی:

- جاری. جاری نا میرزاخان. دواپی... من... من...

تو کارت به به هه شت و دؤزه خه کهی نه بی! پاره ی خوت وه رگره و برؤ. من خوم به جوړیک له گه ل غه زی ده سازیم. کلکی له مشتماندایه!

میرگان سه ری له درگاکه هینا ده ری و گوتی:

- هؤی... ئه سفه ر غه زی؛ خه رچی ری براهت بده با برؤ، ئه گه ر ده ته وئ زه ویه کهت نه فه وتی!

غه زی که له ده م دالانه که بوو ده یویست برؤ، ئاوری بؤلای میرگان داوه، گوتی:

- ئه گه ر دلئ بؤی ده سووتی، خوت بیده یه! هه روه ک کچه کهت که ده تو یست بیده یه!

- که ره دیز! من له به ر خوت ده لیم. زه ویه کهت له کیس ده چی، ئه و شه ریکی تویه؛ بو بوویه ته که ری که نده لان!

- ری و شوینم بو مه کیشه تو! مراد شه ریکی من نییه. ئه گه ر پاره ش له میرزاخان وه رگری له سه ر خویه تی، له به ر زه ویه ی من نییه. هؤی خه لکینه! ئیوه به شایه د بن. مراد هیچ هه قیکی به سه ر زه ویه ی منه وه نییه! میرگان به سه رو ده سستی

قوراپییه وه له هه ویوانه که وه خۆی گه یانده هه وشه وه وه دووی غه زی که وت. غه زی رویشتبوو. گه پاره بۆ لای مراد و کیشایه ئه ولاوه:

. ئه گهر مه به ست خه رجی ریگایه، من ده تده می. مه یفرۆشه!

. خه ریکی چی به گوپی کورپی خه لکدا هه لده خوینی، میرگان؟!

میرگان بی ئه وهی گوئی به قسهی سالار عه بدوللا بدا، روپی بۆ هه یوان و خۆی کرد به وه تاغه که دا. مراد به دوی براکه یدا رویشت و شه ریکه کان که وتنه چه نه لیدان له گه ل په شاییهی کان. زاواکهی ئاغامه له ک په زایه تنامه یه کی نووسیوو نابووه ژیر دۆشه که که ی که به په شاییهی کان و ژۆ بکا. بهر له هه موویان په زایه تنامه که ی نیشانی حاجی سالم دا:

. خۆ من له خوازهوی ملکم نییه!

. ئه وانی دیکه ش نیانه حاجی گیان. مه به ست په زایه تنامه یه که له خه لکی گونده که ی وه رگرین. ئیوه ش ناهیلین بی به ش بن. هه موو که س ده توانی و ژۆی کا، یان قامکی پیوه نی. موسلیم؛ تۆش وه ره!

میرگان سه رقالی کاره که ی بوو، هه سستی به دهنگه کان ده کرد. ده بیست. هه موو دهنگه کان لیك ده کرده وه: نارازی. به گله یی. مه رای. ترساو. که مته رخه م و سه رسارد. په شه ییهی کان یه کتریان ئاگادار کردبوو که سالار عه بدوللا و شه ریکه کان خه رجی پئی دهن. هه موو هاتبوون و خه ریک بوو ده هاتن. چ ئه وانه ی خوازه ویان داچاندبوو چ ئه وانه ی دایاننه چاندبوو. وه ک بلیی جوړیک سوال. جوړیک درۆ و سوال. قامکیان پیوه دهنه و شتیکیان وه رده گرت. په زایه تیان به شتیك دها که نه یانبوو. ده بوو په زایه تنامه که به موری قامک پر بیته وه؛ پریش ده بووه. چونکه ده سستی هه ر سوالکه ریک ده قامکی پیوه بوو. ته نیا چه ن که س مابوون که شه ریکه کان سالار عه بدوللا هیشتا چه نه یان له گه ل لیده دان. به لام ئه و گرفته ش هه ل ده بوو. میرزاخان له گه ل خه لک بوو. نه یده ویست دلی که س له خۆی بیشتینی. مه گین تاقولوقیک که کیشه ی له مه وه بریان له گه لی بوو. بۆیه هیندیك ده سه به سه ر ده بوون و هیندیکیش پازی له درگا ده چوونه ده ری.

دهنگی میرزاخان، زاواکه ی ئاغامه له ک، بهرز و به گور بوو:

. ئه م کاره ی ئیمه جیاوازه له گه ل ئه وه ی له زه وییه کی کاکی به کاکیدا، ده دوازه پیای برسی، که سانیك که ته نانه ت پیمه په یه ک یان بژارچنیکی خویان نییه که گیاوگژه هه رزه کان ی پی بژار بکه ن، کار بکه ن. کاریش چی؟ خویان سه رقال کردوه. من ده زانم، خۆشتان ده زانن مه به ستم چییه. ده دوازه که سی بی هیز و وزه، وه ک میرووله به و زه وییه دا بلاو ده بنه وه و سالی چه ن روژ ئاره قه ده پیزن و له ئاکامیشدا سه روبه ری به ره مه که یان بخه یه سه رییه ک، پینچ خه لوار شووتی نابن. تازه ئه ویش ته نیا شووتی! بۆ ته نیا شووتی؟ هه تا سه د سالی دیکه غهیری شووتی بیرتان بۆ هیچ شتیکی دیکه ناچی. هه ر ئه وه ی له باوکتانه وه فییری بوون و منداله کانتان فییر کردوه. تا ئیستا بیرتان لیکردوته وه که له م دنیا ده دا، به ره مه میکی دیکه ش به غهیری شووتی ده کرئ له و خوازه وییانه دا داچینن؟ دیاره که نا! ئه گه ربه بییری یه کیشتاندا هاتی، کوا که ره سه؟ به چی ده تانه وی زه وییه که په عه مه ل بینن؟ به ده سستی به تال؟ به ده سستی به تال چی ده کرئ؟ ده بی ئه و خاکه پاره ی پیوه که ی! جوان بیکه ن به گویتاندا، ئه وه به هه مووتان ده لیم: زیاتر به ئه وانه ی که ئیستا پیان وایه له سه ر گه نج دانیشتبوون! ئه وه جوان له گوئی بگرن، زه ویی بی تاپۆ و سه نه ده ی که سیکه که چاکتر بتوانی په عه مه لی بینن؛ کورت و کرمانجی! له خۆرا ده می خۆم شل ده که م. ئه و سی چوار که سه ی ماون پیان وانه بی قسه یان سه ر ده که وی. ئیمه ده مانه وی ئه و کاره به خۆشی سه ر بگری. دیسان چاومان به چاوی یه کتر ده که ویته وه. ئه گه ر به خۆشی و ناشتی بی چاکتره. من پیم خۆش نییه پیی ئازان و ماژان بۆ زه مینج بکریته وه؛ په نگه هیندی له شه ریکه کانم خیشه سه ر بن، جگه له وه ش، خاوه نی زه وییه تاپۆ قه باله داره کان ی ئه و ده روو به ره ش ناچارن ده ست له و سه ر سوالکه رییه هه لگرن! تا که نگی ده یانه وی به که ر و وشتر وه رزییری بکه ن؟! ناچارن یان بیفرۆشن، یان تیکه ل بن و بینه شه ریک و به شی خویان هه بی. به بی روو ده رباستی پیان بلیم، پرۆژه ی پسته کاریی ئیمه قه بوول کراوه و ئه وه ش به مانای ئه وه یه که ده ولت ده یه وی ئه و کاره سه ر بگری!

میرگان بی ئه وهی خوی بزانی دهستی له کار راگرتبوو و بی ئه وهی ببزوی، گویی له مژولیايشی زاواکهی ئاغامه له ک گرتبوو. ئیتر قسهی میرزا به تهواوی نه دهگه یشته گویی میرگان. ژاوه ژاویکی کورت بوو که دهتگوت نییه. به نهرمی و تاق و لوق ترپهی رۆیشتنی لاقیان دههات. میرزاخان گوتی:

- ئه وانهی نه شهاتوون سلاوی ئیمه یان پیگه یه نن. زیاتر له سی جار، ئیتر راناسپیرم!

میرگان ههستی کرد ئه و قسانه ی زاواکه ی ئاغامه له ک بو ئه وه؛ بووکی له گه ل تومه خه سوو گویت لیبی. ئه وه ش کاکلی قسهی میرزاخان بوو. میرگان دهستی به کار کرده وه. ئه و هه روا له سه ر قسهی خوی سوور بوو و به هیچ شیوه یه ک نهیده ویست له گه لیان بسازی. تووشی جۆریک خیشه سه ری و پی چه قاندن بووه. جۆریک به هانه ی تیکه ل به زیزی. دهتگوت تهوا ی ژیا نی میرگان به ئه و په له زهوییه وه بهنده و ئه و په له زهوییه کۆله که یه که و رایگرتووه. نه شهیده ویست له گه لیان بسازی. نه شهیده ویست باوه ر بکا که پیداگری زیاتر حاله تیکی رۆحیه یه. له گه ل ئه وه شدا میرگان خوی له خه لکی باشتر دهزانی که خوازهوی، ئه و دیمه کاره نییه که نانی میرگان و منداله کانی دابین کا. دهتگوت میرگان دهیههوی پیداکر بوونی خوی تاقی بکاته وه!

- گویت لیبوو پوره میرگان!

میرگان ئاوری داوه. عه لی گه ناو له دم درگاکه دا راره ستابوو:

- تو ده لیبی چی؟

میرگان گوتی:

- من نامهوی دهرووی بژیوی منداله کانم بگرم، نایفرۆشم.

عه لی گه ناو گوتی:

- ده ره قه تیان نایه ی! زۆر به یان شتیکیان وه رگرت و رۆیشتن؛ ئاخه ئه و زهوییه

خۆ هیچی لی په یدا نابی!

میرگان گوتی:

- هه رکه س کاری خوی باشتر دهزانی.

عه لی گه ناو پرسیی:

- من چبکه م؟

میرگان گوتی:

- خۆت دهزانی، که یفی خۆته.

عه لی گه ناو گوتی:

- نا! من نامهوی تو... نا! ئه گه ر تو نه یفرۆشی، منیش نایفرۆشم. ئه گه ر پیته

خۆش بی دهیخه مه پشت قه باله که ی هاجه ر.

هاجه ر خوی له سووچیک شارده وه. عه لی گه ناو گوتی:

- ئه مپۆ ناکری بچیه سه ره حه مام؟

میرگان گوتی:

- ئه گه ر فریا که وتم دیم کلله که ت لیوه رده گرم.

عه لی گه ناو وه رگه راره و به پلیکانه کاندای چووه خوارئ. میرزاخان له

هه مبه ریدا بوو. قه لافه ته درێژه که ی به مدیوه و دیودا ده خست و له پلیکانه کان

دههاته سه ری:

- تو چده که ی خاله عه لی؟

عه لی گه ناو چاوی له زاواکه ی ئاغامه له ک کرد و گوتی:

- ده بی فکری لیبکه مه وه، میرزاخان.

- توش برۆ بیری خۆتی لیبکه وه!

- له بهر درگاکه میرزاخان ماندوونه بینی میرگانی کرد و گوتی:

- هاجه ریش ماشه لالا گه وره بووه، پوره میرگان! وهختی ئهویه ئیتر قۆلی بو

هه لکه ی.

میرگان به دم کاره که یه وه، له جوابی میرزاخاندا شتیکی گوت:

میرزا شانیدا به چوارچیوهی درگاکه وه و سه ری داخست و چاوی له نیو

وه تاغه که کرد. میرگان سه رتا پای له قور هه لکیشرا بوو. میرزا دیسان گوتی:

- ماندوو نه بی!

میرگان کراسه کۆنیکى به سه رى گسکه که وه به ست، گسکه که ی کرد به نینو سه تلی قوراوه سپییه که دا، پشتی هه لئینایه وه و گوتی:

- به خیر بی!

میرگان به خووشی چاک و چۆنی له گه ل میرزا کرد و به سارد و سرى جوابی سلاوه که ی داوه.

میرزاخان پرسیی:

- کورپه کانی تو خو نایانه وئ برۆن به دواى کاردا و زهمینج به جی بیلن، میرگان؟ ده یانه وئ برۆن؟

میرگان گوتی:

- نازانم!

میرزا گوتی:

- خۆم لیره کار به یه کیان ددهم. ئه براو کورپیکى وریایه؛ به لام ئه ویدیکه کورپى کار نییه.

- کارى دنیا ئیتیر.

میرزا گوتی:

- من به جی تو بم عه باس له گه ل کورپه کانی دیکه ی زهمینج دهنیرم برۆا به دواى کاردا. لینیگه رۆ برۆا به دواى کاردا و خوشه بی.

میرگان گوتی:

- با بزائم.

میرزا گوتی:

- ئه گه ر ویستت بینیری، من خۆم کرئ و خه رجی ریگا که ی ددهم.

میرگان گوتی:

- ئه گه ر بیه وئ برۆا، کرئ و خه رجی سه فه ر لای خووشم ده ست ده که وئ!

- خودا شوکر که هه ته. چاکه. ئه وه له کاریکى دیکه خه رج که. من ئه و پارهییه

له باتی ئه و قه رزه ی له سه رمه، ده تدهم.

- کام قه رز، میرزا؟ قه رزی چی؟

- هه ر ئه و خوازه و بییه ئیتیر. من ویژدانم قه بوول ناکا بلیم کوی که نه وه و برۆن. خودا هه لئاگرئ.

- بو برۆین میرزا؟ بچین بو کوی؟

- خۆت گیل مه که میرگان. ئیمه خوازه ویمان تا پۆ کردووه. ده مانه وئ هه موو په له زه و بییه کان بخه ینه وه سه ر یه ک و نه مامی پسته ی لیده یین.

پسته کاریش زه و بیی وای پیویسته. ده زانی ئه گه ر پسته کاریی ئیره بیگرئ، زه مینج ه یچ، هه موو ئه م ده قه ره ئاوه دان ده بیته وه؟ ئه ندازیاره کان ده لئین نه مامی پسته ی ئیره له نه مامی پسته ی (ره فسه نجان) باشتره. ده مانه وئ ئیره ئاوه دان که ینه وه، ئاخه ر تا که نگى هه ر شووتی داچینن؟!

- ده ی باشه؛ له و ئاوه دانییه چی وه ده ست من ده که وئ؟

- وه ده ست تو؟ ئاوه دانی بو هه موان باشه. خو هه ر تو نیت شتیکت وه گیر که وئ!

- ئه ی خو زه و بییه که م له کیس ده چی؟ بو ئه وه ده لئی چی؟

- زه و بییه که م؟! هه هه! کامه زه وئ؟ چاکه ناوی زه ویشی به سه ره وه یه، خوازه وئ! ئه وه زه و بیی خودایه!

- ئه گه ر زه و بیی خودایه خو من به نده ی خودام. فه رقی چییه؟ زه و بیی خودا ده بی به نده ی خودا داچینن. یانی من به نده ی خوداش نیم؟

- تو به نده ی خودا نیت؟ کئ له تو به نده ی خوداتر؟ به لام ئه و زه و بییه ده بی ئاوه دان بکریته وه.

- باشه با ئاوه دان بکریته وه. مه گین من ده لیم ئاوه دان نه کریته وه؟! من له خودام ده وئ. به لام ئیستا که ده بی ده ستی لینه لگرم و برۆم هه ق و مافی خو م و منداله کانم ده بی به چی؟ هه ر ئه و سی چوار گه لایه ی ده ته وئ بیده یه ده ست کورپه کانی من؟!

- تو ده لئی من چکه م؟ دارونه داری خو م بکه مه چنگی تو وه؟!

- من که ی وام گوتو وه؟!

- تو هه روا ده لئی! ئه ی ده لئی چی؟

- من دەلیم چوار پوژی ترکه به ره مه که ی پینگه یی، سیریکی دیته سه سفره که ی من؟ ها؟!

- بۆ بیته سه سفره ی تو؟ تازه هه تا ئه و کاته خودا ده زانی کئ ده مرئ و کئ ده مینئ! نه مامی پسته دواى حهوت سال دیته بهر. دواى ئه و حهوت ساله به ره و ئاوه دانی ده چی!

- وه لحاسل به شی من له و ئاوه دانییه ده بی به چی؟

- به شی تو؟ له و پوژه پوشتتره. یه کئ له کورپه کانت ده خمه سه رکار. ئیتر چیت ده وئ؟

- هه ره ئه وه؟!

- ئه ی چی؟

- هیچ!

- ده ی باشه هیچ. نازانم من بۆ دم ده نئمه ده می تو؟ ژنی ئاقل ناقیس. من خه ریکی چیم!

زیحوللا هات بۆلای میرزا و گوتی:

- میرگان که له وه کیشمان له گه ل ده کا؛ وادیاره؟

میرزا گوتی:

- لئی گه ری با که له وه کیشی بکا، شان و ملی خوی جده و ده بی!

زیحوللا شان به شانی میرزا له هه یوانه که هاته خوارئ و گوتی:

- له گه ل عه باسی کورپی چاکتر ده توانین پیک بین. چاوی به پاره بکه وئ، ده می ره ق ده بی.

میرزا گوتی:

- به گوپی باوکه که ران گاوه که یه وه. من له میوینه یه ک ناترسم!

حه وشه ی مالی زاواکه ی ئاغامه له ک چۆل بو بوو. زیحوللا و میرزا له حه وشه که چوونه ده ری. کوپخا نه ورۆزیش به دواياندا پویشت و له ژیر تاقی

به ره هه یوانه که سالاریش پییان گه یشته وه. کوپخا نه ورۆز گوتی:

- بیچاره لئی قه و ماوه. به جوړیک رازی که ن. بیست - سی تمه نیک ئه ملاوئه ولا، به زایه ناچئ. وه ک ئه وه وایه پیاو زه کاتی دا بئ.

میرزا له سه ره خواجه نشینی بهر درگا که دانیشت، جگه ره یه کی له گیرفانی ده رهینا و گوتی:

- لاپره سه ن و که ران باگاوه؛ ده نا من قسه یه کم نییه. هه ره له بهر ئه وه ی له نیو دیدا ده ستکورت و جیی خیره، من ده مه وئ له گه لی بسازییم، به لام دیوته چۆن...

- کوپخا نه ورۆز وه ریکه وت و گوتی:

- من ده چم به لکوو رازی که م.

ئه براو به هه ناسه برکی هات. سالار عه بدوللا پرسیی:

- چاکه؛ چت کرد؟

ئه براو گوتی:

شوفیره که گوتوویه ته پراکتوره که ی ئه مشه ویش وه کار ناکه وئ. چرا که شی ده بی بگوپردری. گوتوویه سه بینی زوو ده گاتی.

سالار گوتی:

- سه بینی به یانی زوو بچۆ سه ر ریگا که. حیسابت له گه ل عه لی گه ناو پاک کرد؟

ئه براو گوتی:

- حیسابییکی وامان نه بوو.

سالار چاوی له شه ریکه کانی کرد و به ته شه ره وه گوتی:

- توونه وانیش بوو به کار؟! تازه هه و خه ریکه گه رم ده بی. تا شه ش حه وت

مانگی دیکه کئ ده چی بۆ حه مام؟ کابرا له گوئ جۆگه یه ک سه تلئ ئاو به خۆیدا ده کا.

کوپخا نه ورۆز گه راوه. میرگان و هاجه ریش به دوايدا هاتن. وادیار بوو کاریان ته و او بوو بوو میرگان کیسه ی که لوپه له کانی نا سه ر شانی هاجه ر و که به

نیو پیاوه کاندا تیده په ری به زیحوللا ی گوت:

هه قده ستی سپی کارییه که بده به ئه براو بۆم بیئنی زیحوللا!

میرزا چاویکی له کوپخا کرد. کوپخا سه ری راوه شانند و گوتی:

- نا؛ مل نادا!

میرزا له سهر سه کۆکه ههستاو گوتی:

- دهیهینمه سهر ری! کوربه تو؛ به عهباستان بلی شهوی بی بو مالی زبیحوولا

کارم پییه تی!

ئه براو گوتی:

- به سهر چاو.

میرزا و زبیحوولا و سالار عهبدوولا له درگا که چوونه ده ری و ئه براو چاوی

له پویشننه که یان بری. حاجی سالم و موسلیمی کوری له بن دیواره که ده رکه وتن

و به دوا ی میرزا و شه ریکه کانیدا وه ریکه وتن. کوپخاش ده بوو برپوا؛ به لام

به رله وهی درگا که پیوه دا چاوی له ئه براو کرد و گوتی:

- دایکی لاپره سه نت هه یه توش!

به ندی سییه م:

عه باسی سلوچ که له درگای مالی زبیحوولا هاته ده ری، رهنکی گۆرپوو. رازی بوونیکی تیکه ل به دل خورپه. شه که تیی رۆژانه ی له له شی په ریبوو، یان له له شیدا ون بووبوو. ئه و گه لا پارانه ی له زاواکه ی ئاغامه له کی وه رگرتبوو توند له قوله میچه ی گرتبوو و دهیزانی چییان لیبکا. ده بوو بیشاریته وه. قهت نهیده ویست کهس پاره ی به دهسته وه ببینی. هیچ شتیکی روون و ئاشکرا نه بوو. هه میشه شتیکی دهشارده وه. هه میشه پیخۆش بوو شتیک بیشاریته وه. ته نانه ت دۆراندن و بردنه وهی خۆی له قوماردا. نه ک هه مووی، لانی کهم چه ند قرانیکی. یه کئ له و کارانه ی عه باس به دل که یفی پیده کرد، شارده وهی شتیک له موله و بوو. ئه گه ر ئه وشته، هیچ شتیکی نه بوایه. ئه و ههستی بی باوه رهی و پر له ره شینی و نائه مینه ی له خه لکیدا دهیدی، وای له ناخیدا ریشه داکوتابوو، که جاری وابوو حاشای له ئاشکراترین کاره کانی ده کرد. زۆر درۆکانی ئاشکرا ده بوون، به لام گوئی لینه بوو که خه لکی به درۆزنی بزنان و ناوی چل درۆی به سهردا بپرن. ئه وهی بو گرینگ بوو، ئه وه بوو کهس نه زانی عه باسی سلوچ چده کا؛ ئه گه ر بمانه وهی باسه که زیاتر شی کهینه وه، وا ساده و ساکار ده بیته وه که: عه باس نهیده ویست کهس بزانی ئه و قرانیکی خۆی چ لیده کات و له کوئ دهیشاریته وه! ئه و خووخده یه شی نه ک به ته نیا له ودایی، به لکوو که مو زۆر له هه موو هاوشیوه کانی ئه ودا بوو. ئیستا گرفتیک که عه باسی خستبووه ته نگژه وه، ئه وه بوو که چۆن ئه و شه ره له گه ل دایکی داکوژینی. له وهش گرینگتر چۆن بتوانی نیوهی ئه و پاره یه پاشقول دا بو خۆی و نیوهی تری بدا به دایکی که سه رکۆنه ی نه کهن. ده مو ده ست ریگیاهه ک که به بیریدا هات ئه وه بوو، هه ر چۆنیکه نیوهی پاره که له جیگیاهه ک بیشاریته وه. هه ر بویه به ره و که لاوه یه ک خوشی و دۆخینه که ی کرده وه. پزروی

پاتۆلەکهی باشترین جیگا بوو. له کهلاوهکه هاته دهری و بهنهخوینەکهی بهستهوه. ئیستا تهنیا دوو گه‌لا له مشتیدا بوو؛ نرخى به‌شه‌کهی خۆی بوو له فرۆشتنى خوازه‌وى. یانی دوو دانگ له شه‌ش دانگی په‌له‌ زه‌وییه‌کهی میراتی سلوچی به میرزا و شه‌ریکه‌کانی فرۆشتبوو.

له کۆلان چاوی به ژنه‌کهی عه‌لی گه‌ناو کهوت که وه‌ک تارمایی به‌ره‌و پێشه‌وه ده‌خشی. ورد، زۆر ورد ده‌رۆیشت. ده‌ستیکی به‌ دیواره‌وه گرتبوو و ده‌سته‌کهی تریشی دارێکی خوار و خێچی پێبوو. کز و لاواز ده‌هات. خه‌شی لاقی وه‌ک ده‌نگی بالی شه‌مشه‌مه‌کویره ده‌چوو. عه‌باس له ده‌ست خۆی رزگاری بوو. روقیا بیر و هۆشی برد بۆ لای خۆی. ئه‌گه‌رچی روقیا چه‌ند رۆژ له نه‌خۆشخانه‌ی شار کهوتبوو، به‌لام هه‌چ له‌وه نه‌ده‌چوو چاک بووبیته‌وه. رۆژ له‌گه‌ل رۆژ خراپتر ده‌بوو ده‌تاواوه. یه‌سقانه‌کانی ده‌پووکانه‌وه و له‌ر و لاواز ده‌بوو، پێستی به‌ ده‌موچاوییه‌وه وشک هه‌لگه‌رابوو. هه‌یزی قسه‌ کردنی نه‌بوو. لاقی ئیتر هه‌یزی هه‌لگرتنی ئه‌و چه‌ند مسقاله‌ یه‌سقانه‌شی نه‌بوو، بووبوو ته‌شی.

عه‌باس له نزیک روقیا راوه‌ستا و به‌ ده‌نگی که‌ به‌رز وه‌ک ئه‌وه‌ی روقیا که‌ر بێ-گوتی:

- چۆنی داده‌ روقیا؟ باشی؟

روقیا پالیدا به‌ دیواره‌که‌وه و تۆزی پشووی هاته‌وه به‌ر خۆی. ده‌نگوت هه‌ر ئیستا ده‌مری. به‌ پال دیواره‌که‌وه دانیشته‌ عه‌رزى. هه‌زیدا سه‌ر قوله‌ داره‌که‌ی ده‌ستی و به‌ هه‌ردوو ده‌ستی داره‌که‌ی گرت و که‌وته نووکه و ناله. ده‌نگی زۆر به‌ دژواری ده‌رده‌هات. هه‌ر ئه‌وه‌نده ده‌گه‌یشته‌ گوتی عه‌باس. ده‌نگی زۆر دوور بوو. زۆر دوور. ده‌نگوت له پشت ته‌پۆلکه‌ لمه‌وه، له‌گه‌ل لووره‌ی ره‌شه‌بایه‌کی گه‌ره‌په‌چ ده‌گاته‌ گوتی. ده‌نگی ژنیک، مرۆفیک، به‌رخیک که‌ له ئاوی و له میگه‌ل به‌جیماوه و له گه‌رده‌لول و گه‌ژه‌ لمی بیاباندا گیرى خواردوو. نووزه‌ی شه‌که‌ت و تینوو و نووساوی ته‌مه‌نیک له بیابانی مه‌رگه‌وه ده‌هات. ده‌نگ، ده‌نگی روقیا نه‌بوو؛ لیك خشانى ساقه‌تی وشکی گه‌نم. گوله‌ جۆی وشک و په‌ریو. قه‌لتاس له گه‌رووی گیرابوو. ده‌نگ له ناخی خاکه‌وه ده‌هاته دهری. به‌ راستی روقیا نه‌مرد بوو؟!

- نا؛ خه‌ریکه ده‌مرم. خه‌ریکه ده‌مرم. چوو بووم... چوو بووم که... بچم... بچم بۆ مالى ئیوه... مالى ئیوه...

- ده‌ی بۆ؟ بۆ؟

- ده‌چووم... چوو بووم که... که... به‌ دایکت بلێم که... بلێم که... خودایه‌!... بۆ هه‌ناسه‌م.. بۆ هه‌ناسه‌م... یه‌کجاری... یه‌کجاری راناوه‌ستی؟!

- ده‌ی چوو بووی بلێی چی؟

- بلێم که... که... لانی که‌م... لانی که‌م... لانی که‌م... لانی که‌م... لانی که‌م... من... من... من... پاشان... پاشان... پاشان...

- پاشان چی؟

- پاشان... پاشان... دواى مردنى من... که‌که‌ی... که‌که‌ی... بدایه به‌ میرده‌که‌م... به‌لام... به‌لام... گه‌رامه‌وه... گه‌رامه‌وه... هه‌چم نه‌گوت... چونکه دیتم... دیتم... له دل خوما گوتم... وتنه‌که‌ی فایده‌ی چیه‌... فایده‌ی چیه‌... فایده‌ی چیه‌؟!

روقیا سه‌ری نا به‌ دارده‌سته‌که‌وه، تۆزی مات بوو و پاشان هه‌یزی له‌خۆی دا به‌ هه‌ر له‌ونیک بێ هه‌ستی؛ به‌لام نه‌یتوانی. دیسان که‌وته‌وه. عه‌باس چوو به‌ پیلێ. روقیا توانی هه‌ستی. هه‌ستاو ده‌ستی به‌ دیواره‌که‌وه گرت. راوه‌ستا، پشووی هاته‌وه به‌ر خۆ و ورده ورده وه‌ریکه‌وت. هه‌یاش و له سه‌ره‌خۆ وه‌ریکه‌وت. رۆیشتنی کیسه‌ل. له‌ویش شینه‌یی‌تر، عه‌باس له‌ دلی خویا گوتی: «ئهو چوار هه‌نگاوه هه‌تا نیوه شه‌و ده‌بێ به‌ریوه بێ!» تاوی راوه‌ستا و ته‌ماشای کرد. نه‌ک به‌ ده‌مه‌وه بدری به‌ عه‌رزیدا! دیسان روقیا ده‌نگی هات. عه‌باس گوتی هه‌لخست. روقیا نالاندی:

- خه‌ر له‌ خۆی نابینی... خه‌ر له‌ خۆی نابینی... خه‌ر... له‌ خۆی... نابینی! ئه‌ی... خوايه... چاره ره‌ش بن... خه‌ر له‌ خویان نه‌بینن... یا خوا نه‌حه‌سه‌ینه‌وه... نه‌حه‌سه‌ینه‌وه... یاخوا خۆشی له‌ یه‌ک نه‌بینن... ده‌نگی روقیا له‌ پێچه‌لاوپووچی کۆلانه‌که‌دا بزر بوو. عه‌باسیش شینه‌یی‌تر له‌ پێشوو به‌ره‌و مالى ملی پێوه‌نا.

ئه‌مشه‌و مالى سلوچ حال و هه‌وايه‌کی‌تری بوو. له‌ شه‌وانی دیکه‌ قه‌ره‌ باله‌غتر نه‌بوو، به‌لام پێر جموجۆلتر له‌ جاران بوو. خه‌زانی مالى ژيانى یه‌ک شنه‌وه‌ی شه‌وانی

دیکه یان وەلا نابوو، کردەو هەیان رەنگدانەو هەیکە تازە ی پێو هەیار بوو. راست وەک ئەو کاتە ی کە هەتاوی بە یانی پایز لە لک و پۆپی دارو دەو هەنی دەدا. کارژیکێ سارد و وشک کە دايمه بەسەر ئەو خیزانەدا کەشابوو. خەریک بوو لەبەر یەک دەچوو. کارژە کە دەدرا و ئەو خەریکی هاتتە دەری بوو. دەهاتتە دەری و هەریکام بە پێی توانای خۆی بالی لیک دەدا. قانەیان دەکرد. بەملاوئەولادا دەگەرەن. بێ ئۆقرە. هیندیکیان تەنانەت پێیان ناخۆش نەبوو هەلبەزن. هەریکام بیانوو یەکیان بوو بۆ شادی کردن. لەو ناویدا عەلی گەناو گەرچی وە پووی خۆی نەدینا. بەلام لە هەموویان دلخۆشتر بوو میرگانیش بەش بە حالی خۆی شاد بوو. ژبانی تۆزی گۆرابوو. کچ بە شوودان بۆ دایک زۆر خۆشە. بەو حیسابانە ی کە خۆی لێ خۆش کردبوو، تەواو رازی بوو. هاجەریش کەم و زۆر رازی بوو بوو. چونکە ئەو ئەگەرچی بە دل پێخۆش نەبوو بەلام خەریک بوو لەو پۆزانە نزیک دەبوو کە هەموو کچیک تووشی دەبی و چاوەروانییەتی: زەماوئەند.

هاجەر بەخۆی سەلماندبوو کە هەموو شوو کردنیک بەشیکێ مروّف بە دلی خۆیەتی و ئەویدیکەشی بە هیزی خەیاڵ بە دلی دەبی. مروّفە ئیتر! جاری وایە دەتوانی چاوی پۆشی لەزۆر شت بکا. بۆ وینە هاجەر هیشتا نەبوو بوو سێزدە سالان؛ یان ئەو هەمی عەلی گەناو ریشی ماش و برینج بوو بوو. لەسەر یەک قەبوول کردنی ئەو هەمی بوو کینک دەچیتە مالی پیاویک کە نەک بۆنی ژنی پێشووی لیدئ، بەلکوو ژنەش هیشتا لەو مالا دایە و هەمیشەش دەبی. وەک تاپۆیەک. گۆچانیکی بە دەستەو هەمی و دايمه و دەرهەم لەو مالا دا، لەو مالا چکۆلە ی عەلی گەناو دا دەگەرئ. پوقیا! ژنیک کە بوو بوو یەک پارچە تووک و نزا. کە دەنگی ئیتر لە دار و دیواریشەو دەبێسترا. ژنیک کە چاوی لە پشت پەردەشەو دەتبینن. بە دوو چاوی تەم لینیشتوو هەمی، بە رەنگی خەو. لە قوولایی هیلوونی چاوی هەمی تیت دەپوانی. هەمیشە تیت دەپوانن و شتیکی شارووت لێ دەپرسن. ئەو چاوانەش لە قسە یەک زیاتریان لەگەل تۆ نییە. تەنیا قسە یەک کە نایەتە سەر زمان. بەیان ناکرئ. هەزاران وشە دەگوترئ، بەلام ئەو وشە یە نەویژراو دەمینیتەو. قسە یەکی نەویژراو هەمیشە

تازارت دەدا. بەلام مروّفە ئیتر! هیندی جار دەتوانی چاوی پۆشی لە زۆر شت بکا. هاجەر دەبوو چاوی پۆشی لە زۆر شت بکا.

عەلی گەناو گوتی:

- بە هیوای خودا، هەر لەوێ ماره ی دەکەین. مەلای ئاشنام هەمیە.

میرگان پیاڵە ی چایی لەبەر دەمی عەلی گەناو داناو گوتی:

- بە هیوای خودا!

عەباس لە نیو چوارچێوە ی درگا کە دا ویستابوو. میرگان سەری بۆ لای عەباس سووراند و گوتی:

- چبوو؟! چکاریان پیت بوو؟

عەباس هەر لەبەر درگا کە، لەسەر دەستارە کە دانیشت و گوتی:

- خوازەو بیان دەویست، منیش پیم فرۆشتن.

- فرۆشتت؟ چیت فرۆشت؟

- ئەو بستە زەوییه!

میرگان نەیزانی دلی سەر بوو، یان سەری گری گرت. هەستا سەر چۆک و گوتی:

- فرۆشتت بە میرزا؟!

عەباس گوتی:

بە هەمویان!

بە ئیجازە ی کئ، ها؟

- بە ئیجازە ی خۆم!

- ئاخر تۆ کئی؟ چکارە ی؟!

- من کوری سلووچم. کورە گەرە ی. ئەوان پێیان گوتم.

- ئاخر مەگەر تۆ گەرە ی هەمومانی. تۆ مەگین وەکیلی ئیمە ی! ئەو پەلە

زەوییه هی هەمومانە.

- من به شه که ی خۆم فرۆشت. پیت وایه ئه وهش مسه کانه بیبهی بیشارییه وه؟! تازه تو ژنی سلوچی و لهو زهویییه بهشت ناکه وئ! ئه وان پیمان گوتم. ژن ته نیا له مال و که لوپه لی نیو مال به شی هه یه. ئه وهش ئه وان گوتیان.

میرگان وهک ئه وهی خه ریک بئ ببووریتته وه. سه ر و شانی به دیواره که وه نا و تووک و نزای کرد:

- پۆله گیان!... خودا بتگرئ! تو قوربت به سه ردا کردین. قور! ئیستا من چۆن قسه ی خۆم به گوئی ئه و ناپیاوه دز و خویرییانه دا بکه م؟! خودا بتکوژئ، خودا له منت بستینی پۆله!
عه باس گوتی:

- تو تف له به روکی خۆت ده که ی! هه موو خه ریکن ده یفرۆشن و ده روژن، هه ر تو به تا قی ته نیا پیت چه قاندوو و نایه سه ر پئ!
میرگان سه ری له دیواره که کرده وه و گوتی:

- هه موو چاویان ده رئ. ئه وه هاتوو ئه وان شتیکیشیان به سه ره وه دا، به من چی؟! تو بۆ بوویه به ردی ئاژاوه و خۆت داوه ته ده ست ئه و بۆره کانه؟

- له به ر ئه وه ی من ویستم کاری هه وه ل و ئاخری خۆم یه کلایی که مه وه. بۆ ده بی پیاو ئه وه نده گه مژه بی؟ ئاخری ئه وان ده ست به سه ر ئه و زه ویانه دا ده گرن، که وایه بۆ به یلم کار بکه ویتته ناخۆشی؟ به کام پشتیوان؟ که وایه وه ختی سه تله که یان وه به ر گوانتدا ده بی شیر داده ی ئیتر. له قه هاویشتن ه یچ فایده یه کی نییه! دیسان ئیمه له مه ولا ده بی له گه لیان یه ک که وین، موحتاجیانین. ده ستیان له کار دایه. هه ر ئیستاکی ده یه وئ کوره که ت بنیته سه ر ته راکتور؟!

میرگان و عه لی گه ناو به ره و ئه براو وه رسووران. ئه براو هه روا که سه ری داخستبوو پوانینی تیژی عه لی گه ناو و قورسای پوانینی دایکی له سه ر نیو چاوانی خۆی هه ست پیده کرد. تا قه تی نه هینا له وه زیاتر بیده نگ بئ. سه ری هه لینا و گوتی:

عه باس راست ده کا. من له به یانییه وه توونه وانی ناکه م و ده چمه سه ر ته راکتور!
عه لی گه ناو پرسیی:

- چی؟ ده چیه سه ر ته راکتور؟ ئه ی توونه که چی لیکه م؟ زستان ته واو بوو؟! ها؟ زستان ته واو بوو و له ته نگانه ده رچووی؟ زه مانه وای لینه ات؟
ئه براو بی ئه وه ی چاو له عه لی گه ناو بکا گوتی:

- خۆ من به لینم نه داوه هه تا ئاخری ته مه نم له و توونه دا بژیم! پیاو کاریکی باشتری ده ست که وئ، ده چیتته سه ری ئیتر!

عه لی گه ناو لیوی خۆی گه ست و گوتی:

- زۆر چاکه، باشه. یه کترده بیینییه وه!

ئه براو که دیویست شه ره که یه کلایی کاته وه، به دایکی گوت:

- منیش ده مه وئ به شه که ی خۆم به سالار و ئه وان بفرۆشم و پاره که ی وه رگرم. تا که نگئ وه ک ئه سپی له نیو ئه و شه ره و شالاته دا بگنخیم؟ ده مه وئ برۆم بۆ شار شه لواریکی تازه بکرم. پیاو خۆ به و ده رپی شه ره وه ناتوانی له سه ر ته راکتور کار بکا!

ئه براو له گه ل هه ستان قسه ی خۆی ته واو کرد و ویستی بروا. نه یده ویست ئه و ده مقه ری سازی کردبوو، درێژه پیددا. میرگان به لوی له چکه که ی چاوی سپی و به ده نگیکی له رزۆکه وه گوتی:

- باشه، توش بیفرۆشه. ده مینیتته وه به شی من و هاجه ر. من نایفرۆشم. عه باس په نچکه نانیکی له سه ر موجوعمه که هه لگرت و له کاتیکدا له گه ل ئه براو به ره و ده ری ده رویشته گوتی:

- دیسان ده لپی به شی من! خۆ قسه ی حیسابی به گویندا ناچئ!

عه لی گه ناو گوتی:

- که وایه ئه مشه و ده بی خۆم بچم توونه که هه لکه م!

میرگان ه یچی نه گوت. عه لی گه ناو هه ستا پی و گوتی:

- به یانی، له گه ل تاو که وتن دیم به دواتاندا!

میرگان ته نیا سه ری له قاند. عه لی گه ناو چوه ده رئ.

له کۆلان، عه لی گه ناو دوو برا که ی دی که شان به شانی یه ک به ره و مالی زبجوللا ده چوون.

- خوا مه باره کی بکا. عهلی ئه کبه ر خان. خوا مه باره کی کا.

حاجی سالم و موسلیم له سه ر پینگای عهلی گه ناو چه قیبوون. موسلیم به ره و
پرووی عهلی گه ناو هات:

- به یانی. باشه به یانی. ئیستا گیرفانم خالییه. به یانی ئیشه لالا.

حاجی سالم گۆچانه که ی به پشت ملی موسلیم داهینا و گوتی:

- به یانی. به یانی باشه. حه یوان. هه موو پۆژه کان پۆژی خودان. ئیستا با بچین
بۆ خزمهت پووره میترگان. رهنگه پووره میترگان له بری شیرینی شوو کردنی
کچه که ی، هیلانیه ی ئیمه ی هه ژار سپی بکاته وه!

باوک و کور له تاریکه شه وه دا به ره و مالی میترگان خوشین.

عهلی گه ناو تۆزی راوه ستا و پاشان گه راوه و به شوین حاجی سالم و
کور هه که یدا پۆیشت.

عهباس و ئه براو له درگای مالی زیحولالا هاتنه دره ی. زیحولالا هه قده سه ته که ی
میترگانی دابوو به ئه براو. ئیستا دابوو ئه براو به شه که ی خۆی بشاریته وه بۆ ئه وه ی
له گه ل هه قده سه ته که ی دایکی تیکه ل نه بی. عهباس دلۆقان و هاوړی، به دوری
ئه براو دا دهات و له بن گویدا ورته ورتی ده کرد:

- پاره زه مینجی داگرتوو! ده زانی، هه موو بوونه خاوه ن پاره. نازانی ئه مرۆ
خه لک چه نده یان پاره وه ده ست که وتوو. میرزا و شه ریکه کانی له به یانییه وه هه روا
پاره دالبه خش ده کن!

ئه براو گوتی:

- ئه وانه مرۆفیکی ده ستودلبازن. وهک عهلی گه ناو نین خۆ! به وه هه قده سه ته
پیدانه ی! چاوانه ی به خشینی له قوونی که له شیر ته نگتره. کاتی دوو قران ده خاته
دهستی که سه یکه وه، ده لایی گیان به مه لکه مووت ده دا! تس خۆری سه گباب. پیاو
هه میشه لای پیاو کار بکات؛ نهک لای که سه یکی ئاوا پیسکه. منیش چاک به جار ی
لمبۆزیم له عه زدا. پیم خۆش بوو! ئیستا با خۆی نیوه شه و بچی بۆ توونه وانی و
بزانی بی خه وی یانی چی؟! پئی وایه که بۆته زاوامان، ئیتر بۆته ئه ربابیشمان!

عهباس گوتی:

- من دلّم به زاویه تیشی خۆش نییه. ده ترسم تووک و نزای ژنه که ی کار له
ئیمه ش بکا.

- وایه. ئه و ژنه به و پۆژگار ه ده گه پری و تووک و نزا ده کا.

- تازه ئیتر کار له کار ترازاوه و هه موو خه لک زانیوانه. ئیتر چمان پیده کر ی؟
کچه با پروا به دوی ژیانی خۆیدا. باشه بۆ خۆی سایه سه ریکی ده بی. ئیمه ش
ده ست و بالمان ئاوه لاتر ده بی و هه رکه س پروا به دوی به ختی خۆیدا!
عهباس و ئه براو به کۆلانه پیچه لاو پووچه کانی زه مینجا ده گه ران و له هه موو
باریکه وه ده دان، ته نانهت باسی سلوچ. له و تاریکه شه وه دا، چاو چاوی نه ده دی.
هه ر بویه سانانتر ده کرا له گه ل یهک ده مه ته قی بکه ن. رق له یهک بوونیان له و
تاریکییه دا دیار نه بوو و سروشتی برایه تی بالی به سه ر جوولانه وه یاندا کیشابوو.
ورده ورده هه ستیان ده کرد که به هه ستیکی برایانه وه پیکه وه ده دوین و ده گه رین.
هه ر ئه و هه سه ته ش وای له ئه براو کردبوو، خه می کار و ژیانی عه باسی بی:

- تو ده ته وی چبکه ی؟ له گه ل ئه و کورانه ده رۆی یان هه ر لیتره ده مینییه وه؟

- هه ر لیتره ده بم. به هار کارم هه یه و هه تا ئه و رۆزه ی سه ردار و شتره کانی ده با
بۆ بارکیشان، ده یانله وه رینم. پاشانیش رهنگه پیویستی بی ره گه لی که وم. ئه گه ر
هه قی باشم بداتی، ده چم. و شتره وانیم پیخۆشه.

- خراب نییه. و شتره وانی خراب نییه. به لام ئاکامه که ی چی؟ خودا به زیادی کا
ئه و ماشینه باریانه. باریک که چل و شتر به چل شه و ده بیه ن، ئه و به یهک شه و
ده بیا. ورده ورده ده بی ئه و و شترانه دابه ستن سه ریان برن. له م دینییه دا جگه له
سه ردار کئ و شتری هه یه؟ که س! هه ر ئه و که ره لایی دوو شه ممه یهت دیوه؟ چل
سه ری و شتر بوو. به لام هه تا بره ویان بوو فرۆشتنی و پاره کایانی دا به سوود و
به هره و ئیستا وهک مار له سه ر خه زینه خه وتوو.

ناپیاوی نینۆخ وشک! دلّی نه هات ده قرانی بۆ کاریک دانئ که لانی که م چوار
که س بتوانن نانیکی لیخۆن. من هه ر بۆ ئه وه میرزام خۆش ده وی. خۆی ده خوا و
ده هیلی خه لکیش لیی بخۆن. ئه و عاده تی شیر ی هه یه و که ره لایی دوو شه ممه
خووخده ی چه قه لی هه یه. شیر که تیری خوارد ده کشیته وه، به لام چه قه ل پاشماوه ی

کہ لاک لہ بن خولدا دہشاریتہوہ۔ پیرہ پیایوی چکووس و نینوخ وشک، چاوی ہر خوی و گیرفانی خوی دہبینی!

عہباس گوتی:

- چاکہ، ہر کہس بہ جوریکہ۔ ہرچی بی میرزا و شہریکہکانی بیستسی سال لہ کہربہ لایی دوشہممہ کہم تہمہن ترن۔ ہیندیکیان شار و ولات گہراون۔ ئەم میرزایہی زاواکہی ئاغامہلہک لہگہل ہموو کہس ہہلس و کہوتی بووہ۔ نیو عہرب و عہجہم گہراوہ۔ ئەوہش زور گرینگہ۔

- ولحاسل... من پیموایہ تو وەدوای کاریک بکہوی کہ ئاکامیکی بیی باشترہ۔ وشرہوانی چییہ؟! تو لہم دییہدا کہسیکت پی شک دی بہ وشرہوانی بہ نان و ئاویک گہیشتی؟

- ناوہللا!

- دہباشہ! ئەی تو بو دہتوئی ژیانی خوت لہسہر ئەو کارہ دانئی؟

- ئەی چیکہم؟

- بو چیکہی؟! برۆ لہگہل ئەو کورانہ وەرپیکہوہ! ئەوان ہر کاریکیان کرد توش بیکہ۔ خو لہوان کہمتر نیت۔ ہر ئەوہی دەرۆی ہندہران دہبینی خوی شیکی چاکہ۔ من ئەگہر بریار بوایہ دیسان تونہوانی بکہم، یہک چرکەش لیرہ نەدەمامہوہ۔

- ناتوانم دل لیرہ بکہمہوہ۔ بیری رویشتن لہ میشکما ویرہی دی۔ بہلام بروایی

نادا زہمینج بہجی بیلم۔ ئیستا... بزائین چون دہبی۔ با بزائم!

عہباس پیخوش نہبوو لہوہ زیاتر لہسہری برۆن۔ ئەگہرچی قسہکانی ئەبراو ئەو ہیزہیان نہبوو عہباس لہ جیی خوی بزوینی، بہلام دلی تووشی ہہلچوون دہکرد، بنج و ریشہی نەدەلہقاند، بہلام لک و پۆبی رادہتہکاند۔ لہ جیی خوی ہہلینہدہکەند، بہلام دہیجوولاند۔ دوو دل و جارزی دہکرد۔ نەیدہہینا سہر ری، تہنیا ئازاری دہدا۔ ہر بویہ عہباس نەیدہوہیست گوئی لیبی و قسہکہی گوری:

- چۆنہ سہریک لہ مالی پورہ سہنہم بدہین؟ ئەمشہو رەنگہ قومار گہرم بی۔

میرزا حہیب ہموو سہرو سوالکەرہکانی خہنی کردوہ۔

ئەبراو گوتی:

من پارہی خوم ناخہمہ قومارہوہ۔ جل و بەرگی پیندہکرم بو خوم۔

عہباس گوتی:

- با بچین رەنگہ کہیفت بگری و بیکہی!

- نایہم؛ خوت بہ تہنیا بچۆ!

- وەرہ با بچین شہریک دہبین۔

- نایہم! پارہی خوم حہرام ناکہم۔

- کہوایہ لانئی کہم وەرہ لہ پەنام دانیشہ، بەلکوو شانسم بو بیئی۔

- نا! پی نانیمہ ئەو شوینہ۔ شہیتان دہچیتہ کہولم۔

- باشہ تہنیا دہچین سہریک دہدہین۔ بزائین مرادی پورہ سہنہم سبہینی

وہرپیندہکەوی، یان ہر قسہی ہہیہ؟

مراد وەرپیندہکەوت، کہ تایی درگا شہرہکہی کردوہ دہموچاوہ پان و زلہکہی بہ

زہردہبہک گہشایہوہ و وەیزانی عہباس و ئەبراو بو ئەوہ ہاتوون لہگہلی ببنہ

ہاوسہفہر، گوتی:

- چاکہ، بہخیر بین۔ وەرہ ژووری۔

عہباس لہرپوہ پرسیی:

- کئی لیتیہ؟

مراد گوتی:

- کہسی لی نییہ! ئەمشہو خەلوہتی چۆلہ۔ غەزیش خەوتوہ۔

- یانی ئەمشہو ہیچ کہس نەہاتوہ؟!

- مرادی سہنہم پیکہنی و گوتی:

- توش گہلحوی ہا! ئاخہر کہسیک بیہہوی ری ہندہران بگریتہ بہر و بروا،

دی لیرہ کری ماشینتہکہی بدورینی؟

- کہوایہ ہیچکەس...

- دوو کہس لہ چہقەلہکان سہر لہ ئیواری بہو ہیوایہ ہاتبوون، بہلام لووتیان

لہبہرد دراو ئیستاش ہر لہ ژووری وەر کہوتوون و وەنہوز دہدہن۔

حه تمهن قاسمه شهل و حه بیبه گزرهن، ها؟
 - ئافهرم. حه ریفه کانی چاک ده ناسی! چنگ و چریان هیشتا کراوه یه. قاسمه شهل
 خه ریکه له گهل خوی پاستور دهکا. ئه گهر پاره کانت له گیرفانتدا قله سه ما ده کهن.

وه ره برۆ، زور چاوه رین!

ئه براو قولی براکه ی گرت:

- نه چی ها! ئه دوو منجره رووت ده کهن.

عه باس پاشه و پاش کشاوه، به ره و بن دیواریک خوشی و له کاتیکا له بنه وه
 چاوی له مراد و ئه براو ده کرد، دهستی برد بۆ پزووی پاتوله که ی.

مراد به ئه براوی گوت:

- ده زانم عه باس قوونی کاری نییه. به لام تو خو له گه لمان دئی!

ئه براو گوتی:

- من لیره کارم پهیدا کردوه. کاریکی باشیش. بیری لیکه وه! پیاو له سه ره
 ته راکتور دانیشی و بیینی چون ئه و گاسنه جه رگی زهوی ده درئ! ئه و زهوییه ی
 هه تا پاره که به هه زار زه حمه ت ده کرا هۆگانی که هه تا نیوه رۆ به جووتی گا بکیلی.
 تازه ئه گهر گاش بو بو وایه، به کهر! زور خوشه، ها! وا نییه؟!

- خوشه، به لام کاتیک که توش به شت به سه ره ئه و زهوی و ته راکتوره وه هه بی.

- وایه ئه گهر پیاو هی خوی بئ چاکتره؛ به لام ئاواش هه ر خوشه. تو تا ئیستا
 گویت له گرمه ی بووه؟ ماشه لالا؛ ده لینی له شکه ریک به زری ئاسن و پۆلاوه ده رۆنه
 پیشی. گرمه گرمیکی هینده خوشی هه یه پیاو له خوشیانا گه ز گه ز بالا ده کا. ئه گهر
 ئاو و زهوی چاکت ده بی و دوو دانه له و ته راکتورانه ش له و ده شته دا بگرمین، ئه و
 کاته به دوو سال ئیره ده بیته به هه شت!

مراد گوتی:

- خاوه نه کانی خیری لی بیین! به لام ده لین ته راکتوریک کاری سه د پیاو ده کا؟

- سه د پیاو چییه! هه ره ئه و ته راکتوره ئه لمانه سه د و بیست ئه سپ هیزی هه یه.

تازه زوریش گوره نییه.

مراد پرسیی:

- ئه ری هه ره به راست ئه و دیوانه له کوئ دروست ده کهن؟

ئه براو داما. تا ئیستا بیری له وه نه کرد بۆه.

- بایی چه ندن؟ ره نگه به کهس له کرین نه یه ن!

ئه براو بیری له وه ش نه کرد بۆه.

- ئه و پوولانه ده بوو به جوړیک له و زهویانده و ده ست بیین، وانیه؟ چاوه که

پاره ی رهنج و زهحه تی ئیمه ده چیته گیرفانی کیوه!

عه باس هات. بزه یه کی به زوری له سه ره لئو بوو، که شتیکی پی بشاریته وه.

مراد و ئه براو له په نا چوارچیوه ی درگا که دا له کۆلان دانیشتبوون. تای درگا که ی

مالی سه نه م هه روا ئاواله بوو. حه وشه که ی مالی پوره سه نه م له چالدا بوو. سی

پلیکانی ده خوارد و هه تا ته ختی حه وشه که. ته نیا وه تاغیک و خه لوه تییه کیان بوو.

وه تاغه که جیی به نگ و نیرگه له کیشانی پوره سه نه م بوو. خه لوه تییه که ش جیگای

قوما ر کردن. خه لوه تییه که زیاتر به ده ست غه زییه وه بوو و به سه ره قوما ر و

قوما رکه راندا راده گه یشت. درگای وه تاغه که که لینیکی پی درابوو و شو قیقی باریک

و کزی لیده هاته ده ری. عه باس پیی نایه سه ره پلیکانه که و گوتی:

- بجم له پوره سه نه م بیرسم!

مراد و ئه براو چاویکیان له یه کتر کرد. هه ردوویکیان عه باسیان باش ده ناسی.

پیشی پینه ده گیرا. عه باسی سلوچ ئه گهر ئه مشه و قوما ری نه کردایه رۆزی

لینه ده بۆه. قسه شی له گهل نه ده هات. گوئ به فیل نادا. بیهه وی کاریک بکا ده کا!

مراد گوتی:

- ئیمه چه ن که سین ده مانه وی بچین بۆ ده قه ری شاهروود. هیندئ کهس له

شاهروود وه ده چن بۆ گومبه د. هیندیکی دیکه ش ده چن بۆ ناوچه ی (وه رامین).

ره نگه سه ریکیش له پیته خت به دین. ده چین بزانی ئه ویش چونه! ئه گهر دنیا مان بۆ

ناخوری با لانیکه م بیینین.

ئه براو گوتی:

- منیش زورم پیخوشه پایتهخت بینم. زورم پیخوشه! به گیانی برابیه تیمان
 نه گهر نه و تهراکتوره پهیدا نه بویه و دیسان ناچار بویه توونه وانی بۆ عهلی گه ناو
 بکه م، تاویک لیتره نه دهمام.

مراد به بیستنی ناوی عهلی گه ناو توژی بیدهنگ بوو پاشان، ههستا توژ و
 خوئی پاتوله که ی تهکاند و گوتی:

- بیستومه سبهینی دهچن بۆ جل هه لگرتن!؟

ئه براو له شهرمانا توژی خوئی گنخاند و گوتی:

من نازانم.. سبهینی بهیانی له ریگا ده تانبینم؟

- نهی چی... رهنگه!

مراد باویشکیکی داو خوئی کرد به هه وشه که دا، ئه براو گوتی:

- تو گیانی خوئی ناگات له عه باس بۆ! ده ترسم ئه مشه و ئه دوو زوله رووتی
 که ن.

مراد درگا که ی پیوه دا و گوتی:

- چاوی ده ری! من ئه وه کویر ده بم بۆ هه و.

درگا که له سه ر باویشکی مراد پیوه درا، پاشان بیدهنگی. بیدهنگی خوئی به سه ر
 دار و دیواردا کیشا. ئه براو به ته نیا ماوه. ده بوو وه ری که وئ، لیی روون بوو که
 برا که ی به م زووانه له مالی پووره سه نه م نایه ته وه. به ته نیا به بن دیواره که دا
 که وته ری، جاریکی دیکه دهستی له پزووی پاتوله که ی دا و سه ر حیسایی پاره کانی
 بوو. پیخوش بوو بچیی بۆ مالی زبوحوللا، بۆ لای میرزا و سالار عه بدوللا؛ به لام له
 پووی هه لئه ده هات. نه ییده زانی بۆ پیخوشه له لای درگا که وه دانیشی و گوئی بۆ
 قسه ی میرزا حه سه نی زاوای ناغامه له ک شل کا. هه موو که س ده یزانی میرزا روو
 خووش و زمان شیرینه، ئه براو له میژ بوو له وه گه یشتبوو؛ به لام ئه وه ی که بۆ
 ئیستا تامه زرۆ بوو گوئی له قسه ی میرزا بگری شتیکی دیکه بوو. میرزا کاتی باسی
 ئه و هه موو قوماره ی شار و قه حبه خانه کانیسی ده کرد، قسه کانی له دل ده نیشت.
 به لام کاتی ده هاته سه ر باسی پسته کاری و بیری ئاو و تهراکتور، بۆ ئه براو تام و
 چیژیکی تری هه بوو. ئه براو له خوشیانا چاوی زه ق ده بووه و ده می داده چه قا.

ئه وه ی به سه ر زمانی میرزادا ده هات، له خه یالی ئه براو دا وه ک به هه شتی ده نواند.
 ته واوی ئاواته کانی ئه براو له و زه وی و زارده دا ده هاته دی. به لام، هه رشتی بوو
 ئه براو نه ییده توانی به و شه وه ناوه خته به بی هیچ بیانوییه ک بچی بۆ لای میرزا.
 ئاخه ر ئه براو هیشتا مندال بوو. رویشته وه بۆ مالی. له نته ره که یان هیشتا دایسا.
 له وه ده چوو میرگان به بۆنه یه که وه، ئه و له نته ره ی نه کوژاند بیته وه. ئه براو به
 ئه سپایی خوشی و پیو بوو دایکی خه وی لیکه وتوه، به بی چریه چوو له جیگا که ی
 خزا و ره ییل بوو. به لام میرگان نه خه وتبوو. له بهر شه وقی کزی له نته ره که پشتی
 کردبووه دیواره که و سه ری هاجه ری له سه ر رانی دانابوو. به نه رمی دهستی به
 سه ر و قژی دا دینا و قسه ی بۆ ده کرد. هاجه ریش وه ک به رخیکی ساوا، سه ری
 کردبووه سه ر رانی دایکی و پیلووی جار له گه ل جار قورستر ده بوون. له گه ل
 ئه وه شدا گوئی له وته کانی دایکی گرتبوو. میرگان له هه وه لی شه وه یوه ئه وه ی ده بوو
 بلی، گوتبووی، ئه وه ی که کچیکی عازهب له کاتی شوو کردندا ده بی بیزانی، به
 وردی بۆ هاجه ری باس کردبوو. ئه وه ی که دایکیک ده بی به کچه که ی بلی له کاتی
 شوو کردندا، پییگوتبوو. ده لیی دایکان له ته نیایی و خه لوه تدا زور بی په رده تر
 ده توان له گه ل کچه کانیان بدوین و نه ویژراوه کان به زمانیک بدرکینن که ده توانی
 ئیمه ومانان له کون ده رکیشی. ئه وه ش ده کری پیاو لیی روون بی که خوشتترین
 کاتی ژیا نی دایک ئه و کاته یه که له گه ل کچه که ی سه باره ت به ژیا نی ژن و
 میردایه تی ده دوئ. ئه و ساتانه وته ی نه رم و نیانی دایک، پاشماوه ی ئاواته کانی
 خوشی تیدایه. چیژ و تاسه کانی خوئی له و وته یدا ده رده که وئ. بۆچوونه کانیسی
 قه ت وه راست نه گه راوه، بۆیه له ناخی گیانیدا ماوه ته وه، له گه ل ئه وه شدا ئاویته یه ک
 له هیوا و بی هیوایی به وته کانییه وه دیاره و چیژیکی پر له ئاوات به وته کانی
 ده به خشی. قسه کانی دلگه ره و به زمانیکی شیرین ده دوئ. دایک، له و کاته دا
 ئه زموون و بی ئه زموون ئاواته کانی خوئی دلۆپ دلۆپ به کچه که ی ده به خشی.
 کچه که ش له و کاته دا، تنۆک تنۆک رۆحی دایکی هه لده مژئ و به شیک له باشترین
 بیره وه رییه کانی ژیا نی پاشه که وت ده کا. شه ویکی ئاوا وه ک شانیه هه نگوین
 شیرینه.

به هاتنه وهی ئه براو، میرگان بیدهنگ بوو. ئه گهرچی بیدهنگیش نه بوایه، ئه براو له خه یالئیکی تر و له شوینئیکی تر بوو. میرگانیش له ئه براو نه ده گه یشت. میرگان ئه براوی به غه ربیه ده زانی و ئه وهی به کچه که ی ده گوت، ئه براو نابئ بییستی. هه ر بویه میرگان سه ری کچه که ی نایه سه ر سه ربینه که و له پالیدا خه وت.

له نته ره که به پلئته داکئیشراوه که یه وه هه روا دایبسا. ئه براو له رزین و پرته پرتی شو قی له نته ره که ی به سه ر قورمی بنمیچه که وه ده دی. که م وابوو له نته ری مالی میرگان هه تا به یانی بایبسی. ته نیا شه وی هه وه لی نه ورۆز له نته ره که تا به یانی دایبسا. ئه ویش ئه گه ر سلوچ له مال بوایه، نه ک هه میشه. چوونکه ته نیا بوونی سلوچ نه بوو که ده بووه هوی نه کوژانه وهی له نته ره که. ده بوو دلخوشیشی له گه ل بی. ئه وهی ده بووه هوی دلخوشی له مانگی خا که لپه وده به فر و باران بوو. وه رزه کانیش خۆ هه موویان و هه موو کاتی وشک نین. سالی وابوو به هه لکه وت شه وی جیژنی نه ورۆز له نته ری مالی سلوچ هه تا به یانی دایبسا.

له قولایی بیرى ئه براو دا شو قئیکی کز پرته پرتی ده کرد. هه روه ها وینه ی سالانی رابردوی له گه ل سلوچ له شو قی کزی له نته ره که دا وه بیر ده هاته وه.

پیاویکی کورته بالا، به شانی ده رپه ربیو و سه ری که م تووکه وه. که واکه ی داده که ند و به شه که تی له سه ر جیگا که ی خۆی داده نیشته و جگه ره یه کی (شنۆ) داده گیرساند. دوو که ل ده می پر ده کرد و شو قی جگه ره که ی روونا کتر له شو قی له نته ره که ده ره وشاوه. له سه ر لاته نیشته ده که وت و هه نیشکی ده دا سه ر بالنجیک و ده ستی ده کرده کو له که ی سه ری و هه تا جگه ره که ی ته واو ده بوو له سه ر ئه و باره ده ماوه. ئه و جو ره شه وانه، شه وانی جیژنی نه ورۆز سلوچ زیاتر ده چوووه فکروه وه. به چی دیاره که دوا ی ته واو بوونی جگه ره که شی هه روا به خه به ر نه بووبئ! ئه براو ئه وهی لی روون نه بوو. چونکه خۆی خه وی لئیده که وت.

شه وانی جیژنی نه ورۆز به هه زار حال مندالانیان له کو لان ده هیناوه. له کایه تیر نه ده بوون. شل وشه که ت ده بوون و ئه براو به شه که تی له سه ر جیگا که ی راده کشا. خه ویکی قورس. له گه ل ئه وه شدا به یانی جیژن، که ره ی به یانی هه لده ستا و ده چوو نه ورۆزانه که ی له باوکی وه رگری. سلوچ به هه رچه رمه سه ربینه که بوایه جیژنانه ی

مناله کانی وه ده ست دینا، له تووره که که ی ده نا و توند گریی ده دا. ئه براو چاکی له بیر بوو که باوکی به یانی جیژنیش جگه ره یه کی داده گیرساند و نیو چاوانی تیکده نا. به یانی جیژن هه یج که س بو جیژن مه باره کی نه ده هاتن بو لای. سلوچ ده بوو بروا. ئه براو ئه و کاته نه یده توانی گریی ئه و گرفتانه بکاته وه، که بو باوکی ئه و له خه لکی چکو له تره؟ ئه وه شی ئه و روژانه بو ده رکه وتبوو که به یانی نه ورۆز گه وره کان داده نیشن و چکو له کان ده چوونه سالاویان. به لام ئه براو دیتبوی که کورته بالاتر له باوکیشی له زه مینج هه یه. که وایه بو ئه وان نایه ن جیژن مه باره کی له سلوچ بکه ن؟ ئه وه ی ئیستا بو ده ر که وتبوو.

سلوچ به یانی زوو نه ورۆزانه ی به منداله کانی ده دا، چایه کی هه لده قوراند و پاروویه کی نان ده نایه ده می، هه لده ستا و قایشی پشتی توند ده کرد، کلاشه کانی ئه گه ر بیبوایه. له پئ ده کرد، شانی داده نه واند و له درگا که ده چوووه ده ری. ده چوو بو کوئ؟ ئه براو رویشتنی سلوچی چاک له بیر بوو. پاشان نو ره ی کشمیش و له بله بی بوو که میرگان به سه ریدا دالبه خش ده کردن. یه کی لاویچیکی ده کرده گیرفانیان. پاشان کو لانه و کو لان. کو لان و مندالان. هه تا و وه ک فه رش ده که وته سه ر زه وی.

چاوی قووچاند. ئیتر نه یده ویست بیر له باوکی بکاته وه. نه ک ئه وه ی بیهه وی سلوچ له بیر به ریته وه. نا! ته نیا هه ستی ده کرد که خه یالی سلوچ ئیتر ئه و ده شته دلگر و سه رنج راکیشه نییه که له هه موو کاته هه لوه دایبیه کانیدا به ره و لای خۆی راکیشی. گر مه گرمی ته راکتور، بیر و خه یالی ئه براوی شیواندبوو. دیویکی به هیز له و روژانه دا دل و بیرى ئه براوی ده کیلا. له شی شه که ت بوو، به لام زه ینی ئه هون نه ده بووه. ده یزانی سه بینه ی یه که م روژی کار، ده بوو شاد و به هیز و چالاک بی. که وایه ده بوو بخه وی. به لام ده تگوت ئیختیاری خۆی له ده ست داوه. له بن لیفه که دا ئه مدیوه ویدی ده کرد. سه رو چاوی له سه ربینه که هه لده ساوی. به یانی ته راکتور ده گه یشتی. بیده نگیی کو نی زه مینجی ده شکاند. ئه براو له سه ر ته راکتور داده نیشته و سه ر و فۆکه ی با ده یشه کاند. چاوی چکو له ده کرده وه و له وه ی سواری چل ئه سپ بووه و گازی ده داتئ، که یفی ده کرد. هه قده سه ته که ی سه ری مانگه و مانگ

وہر دہ گرت. ٹیتر خازہ لؤکی و کرئ و ہر گرتن جارزی نہ دہ کرد: نیو مہن جؤ، دہ سیر ئاردی گہنم و حہوت قران پارہ! ہہ قدہستی کارہ کی. سہری مانگ چاوی بہ چوار گہ لای درشت دہ کہوت. لینگہ ری ہر کاریک حیساب و کیتابیکی ہہ بی. پیاو بزانی خہرج و داہاتی چہندہیہ؟ خو بہ سہر ہہ وادا و بہ ہیوای بای بیابان ناکری بہ ریڈا بروی!

چرووی لہ خو بایی بون ہر لہ ئیستاوہ لہ دلی ئہ براودا پشکووتبوو. بہ چاویکی دیکہ لہ خووی دہروانی. وردہ کاری بی داہات و ہرہزی کردبوو. دلی بہ کاریکی دیکہ وہ بوو. کاریکی بہ پیت. کاریک کہ ٹاکام و سہرہ تاییہ کی ہہ بی. ئہ براو نیو چاوہ کی ہینابووی، لہ نیو گہنجانی ئاوییدا ئہو تہنیا کہ سیک بوو کہ دہستی لہ کاریکی ئاوا گیر بوو بوو. میرزا و سالار ئہویان ہہ لبرارد بوو. ئہ براویش ئہوہی پی گالتہ نہ بوو. لاوانی دیکہ ش بوون. ہاوسالہ کانی ئہو کہ دہبوونہ ئاوارہی ہندہران، کامیان ئاواتی ئہو کارہیان نہ بوو؟ کاریک کہ بیکاریی لہ دوا نہ بی!

قسہ بیان لہوہ دہ کرد کہ دوا کیلانی زہوییہ کانی خو یان، جووتی خہ لکی پیدہ کەن و تہراکتورہ کہ بیکار نابئ، جووتی زہمینج و دیہاتہ کانی دیکہ ش دہکا. ئہ براویش کہ یفی بہوہ زیاتر ساز دہبوو. بہ سواری تہراکتور چل ئہ سپ گازی دہدایہ و سہیاحہتی دہ کرد و خووی دہنواند. کچانی گوندہ کانی خواروو، شوخ و شہنگتر بوون! و ہک دہیانگوت، بریار وایہ میرزا و شہریکہ کانی وامیکی بہرچاو لہ دایرہی کشتوکال و ہرگرن. دوا ئہوہی کہ زہوییہ کانی بہ سہفت گہیشٹ، دہیانتوانی قہبالہ کہ بارمتہ دانین و وام و ہرگرن. ئہ براو و ہک روژ لینی روون بوو کہ میرزا و شہریکہ کانی کار و دہزگا کہ بیان زور چاک دہیگری و لہوانہیہ یہک - دوو تہراکتور بکرن. تائہو کاتہش ئہ براو دہبووہ شو فریکی شارہزا و لہ پشت فرمانی تہراکتوریک دادہنیشٹ و کلاوی بو لار دہ کرد. دہیتوانی ژن بینئ و مال و ژیان پیکہوہنئ. دہست بو ہر کچیکیش رادیئرئ، قوراوخورہ و بہ سہر دئ. تا ئہو کاتہش ئہ براو دہبووہ پیاو یکی تہواو.

ئہ براو نہیتوانی عہباس بہ باشی بینئ کہ ہاتہوہ بو مالئ. پیلووی قورس بوو بوو. بہ لام بہ چاو لیکردنیک دہکرا لہ عہباس بگہی کہ چی بہ سہرہاتوہ!

شہکەت و توورہ. دہم بہ جنیو. کہ لیفہ کہی ہہ لداوہ؛ دہتگوت دہیہوئ بہ چنگ و ددان ہہ لیتلیشینئ؛ دوو سی جار رق و نہ فرہت، نہ فرہت و توورہیی لہ دہمی دہر پہراند.

پاشان لہ پہنا گوزہ ئاوہ کہ چوکی دادا و گوزہ کہی نا بہ سہرییہ وہ، ئہوہندہی گہدہی دہیبرد ئاوی خواردہوہ. پاشان چوہ سہر جیگاکہی، بہ ددانہ چیرہ وہ جنیویکی دا. ئہ براو ہہستی کرد براکہی خہریکہ بہ بالنجہ کہیدا دہنوسئ. ٹیتر ہیچی بو نہ چوہ سہر یہک و خہوی لیکہوت.

بہیانی بہر لہ خور کہوتن، میرگان ہہستا و ہاجہری خہبہر کردہوہ. ہاجہر تیر خہو نہ بوو بوو. چاوی ہہ لگلوئی لہ سہر جیگاکہی دانیشٹ، قورس بوو و خو پی رانہ دہگیرا. دیسان کہوتہوہ و سہری نایہ سہر بالنجہ کہ. سہری سہد مہن دہبوو. میرگان دہست و دہموچاوی شوورد و ہاتہوہ ژووری. ئہ براو لہ سہر جیگاکہی خو قیت بووہ و بہ ہہ لہ شہیی چاوی لہ دہور و بہری خو دہ کرد. لہ پر لہ جیگاکہی دہر پہری و ہہلات. ہہوا روون بوو بووہ. لہ بہر درگا کہ ئاوری لہ دایکی دایہوہ:

- تو گویت لہ دہنگیک نییہ!؟

- دہنگی چی؟

- دہنگی تہراکتور!

- نا.

ئہ براو توژی خاو بووہ. چوہ دہری و شلیپیکی ئاو بہ دہموچاویدا داو گہراوہ. لہ تی نانی ہہ لگرت و نایہ گیرفانی و دہر پہری بو دہری. میرگان دہست و دہموچاوی وشک کردہوہ و چوہ ژوور سہری ہاجہر.

- ہہستہ دہی! ئیستا دہزگیرانہ کہت دئ؛ جوان نییہ! ئاوا و ہک تہرم رہہیل بووی. ہہستہ مشتیک ئاو بہ دہموچاوتہوہ دہ، ہہستہ دہی!

ہاجہر دہیویست ہہستی. بہ لام خہوی بہرہ بہیانی بہ ہارانہ، خہوی مندالانی لہ تہمہنی ئہودا قورستر دہکا. میرگان دہستی دا بن پیلی کچہ کہی و بکیش بکیش بردیہ دہری. لہ سہر شو رکہ کہ داینیشاند و دہست و دہموچاوی بو شوورد. ہاجہر

خه وه که هی پهری. له بن دیواره که دا دانیش و پالی داوه. میزگان دهموچاوی هاجه ری به داوینی کراسه که هی وشک کرده وه و چوو جله بوو کینییه کانی خوی بینی و له بهری هاجه ری بکا. کراسیکی چیتی سوور به گولی شین و سپیه وه. له چکه یه کی هوریشمینی ریشکودار که جی جی موریانه کونی کردبوو. کراسه که چرچ و لۆچ بوو بوو. کراسه که هی له بهر کچه که هی کرد، کراسی بوو کینی میزگان بو هاجه فش و فۆل و دریز بوو و له عهرزی دهخشا. سه رسانی کراسه که گه یشتبوو ه سهر باسکه باریک و لاوازه کانی هاجه ر و دهسته وردیله کانی داپوشیبوو. سینیگی کراسه که فش و خالی بوو. چونکه هیشتا هاجه ر مه مکی نه کردبوو. مه مکی هاجه ر به لانی زوره وه به قهد دهنگه گوئزیک ده بوون.

قهیناکا! کراسی دریز، زوریش خراب نییه.

میزگان دهرزی و دهرزوی هیناو ملیوانه هی کراسه که هی هه لقرچاند. چونکه زور گوره بوو. ده بوو چاره یه کی قۆله کانیسی بکا. ئه ویش ده بوو له باسکه که یه وه هه لیقرچینی. کراسه که هی له بهر داکه ند و قۆله که هی چاک کرد. له بهری کرده وه. ئیتر ته و او بوو. دهرزیه کیشی له پیسیری دا، قوولکه هی بهر ملی نه ده بوو به دهره وه بی. زور چاکه، خراب نییه. به لام ئه گهر زوتر عه قلی پیی بشکایه و که مه ر و بن باخه له که شی به شینه یی هه لقرچاندایه، باشتر ده بوو. به لام تازه فریا نه ده که وت. له چکه که هی دا به سه ری هاجه ردا. ئه گهر له چکه که دوولا به سه ری دادا کونه موریانه خواردوه که هی دیارنابی. چاکه، ئه وهش دهرزیه یه ک بو بهر ملی. بارشیکوی له چکه که به سه ر شان و ملیدا شوربیتته وه. ئاوا جوان تره. دوو لکه هی له چکه که ش با به سه رسینگیدا شور بینه وه. بسک و ئه گریجه کانی له له چکه که بیتته دهری و بکه ونه سه ر لاجانگ و روومه تی.

- چاکه... خودا به خته وه ری کا و تیر عومر بی!

میزگان ئاوری داوه عه لی گه ناو له چوارچیوهی درگاکه دا ویستابوو و زهردهی ده گرت. هاجه ر خویدا پشت دایکی. میزگان گوتی:

- پیر و غه رپه بن پیکه وه ئیشه لالا!

عه لی گه ناو گوتی:

- ئیشه لالا... ئیشه لالا... چاکه... چاکه منیش ئه وه ده چم که ره که جل ده که م. چوارچیوهی درگاکه هی به رداو رویشت. رویشانی جاریکی دیکه پزا ژوره که وه. میزگان باسکی هاجه ری گرت و گوتی:

- ئیتر ئه وهنده خۆت مه دزه وه! ئه و ئیتر خه ریکه ده بیتته مه حره می تو. خو تازه مندالی شیره خوره نیت. خه ریکی بوخۆت ده بییه یه ک پارچه ژن، ئه وه ت چون پی حالی که م؟!

هاجه ر هیچی نه گوت. ته نیا شانی هه لته کاند. میزگان جاریکی دیکه له چکه که هی سه ری بو ریک و پیک کرده وه. پاشان دهستی هاجه ری گرت و بردییه به ردرگای ژوره که و له بهر رووناکایی خوره لات، چاوی له کچه که هی بری. چکۆله؛ دهموچاوی هاجه ر زور چکۆله بوو. به قهد نالبه کییه کی چینی ده بوو. چاوی ترووکه ترووکی بوو. هاجه ر وه ک جارن نه ده چوو. شله ژابوو. ئه وهش هیچ که س وه ک دایکی تی ناگا. به لام میزگان نه یده ویست وه رووی خوی بینی. نه ده بوو. باس کردنیسی هه ر نا!

- مانگی چارده، خه رمانی گول. ئه گهر ئاوینه یه کی بالا نوین بوو بوایه و خۆت بدیبایه، ده تزانی من ده لیم چی. له چاوی پیس به دوور بی. شلکه ریحانه ی ساوا! ده بی ئه سپه نده رت بو بسووتینم. به به ختی چابی کچه که م. به غیل کویر بی له حاندت! با هه موو بدرین که ده بینن کچیک له و ته مه نه دا ده بی به بووک! لئی گه ری با زارای خوشکی زیحو لالا ئه وهنده بمینیتته وه تا ده گنخی، با دوژمن کویر بن و له داخا بدرین! با بچم نانیک بنیمه بوخچه که وه.

هاجه ر هه رله وی له بهر درگاکه چه قی و دایکی رویشته ژووری. به رویشته وه، له قه یه کی به قاچی عه باسدا دا:

- ئه وه نیوه رویه، هوئی! ناته وی به لای ناخیرت ههستی؟! و شتر ده بی بهر له تاو

هه لاتن دهرکری بو له وه ر. تو ده بوو ئیستا له بیابان بی!

عه باس له نیو جیگاکه یدا تلکی داو بۆلاندی. میزگان خوی کرد به خه لوه تییه که دا و هاجه ر پشتی به دیواره که وه دابوو و چاوی له ته رکی هه وشه که بریبوو: هه وشه

چهنده چۆل بوو، چۆل و هۆل! دهنگوت قهت هیچ کەس و هیچ شتیکی لی نه بووه؛ رامال دراوه.

میرگان له خهلوه تیه که هاته دهری و نانه که ی نا بوخچه که وه و گوران دی به سه ره عه باسد:

- له گه ل تۆمه، هۆی! ههسته درهنگه. ههسته خۆت کۆکه وه دهی!

عه باس سه ره هه لئنا و به چاوی قووچا و پوخساری شه که ته وه قیزان دی:

- ئەو زیقه زیقه ت له چیه، جیقن! به تۆ چی؟ کاری من به تۆ چی؟! من هه ر ناچم بۆ وشتره وانی!

دهنگی گری سه ردار، ناموزای عه لی گه ناو، له په نا دیواره که وه هات:

- هۆی... کوپی سلوچ... هۆی... ناته وئ بینه دهری، وشتره کان دهر که ی؟! ئەوه نیوه رۆیه. ئەوه که ی وشتره وانییه؟ ده بی وشتر به ره له تاوه لات دهر کری.

له گه ل دهنگی، به شه قاوی قایم و قه لافه تی زه لام و تیکسمر او وه هاته هه وشه. هاجه ر خۆی کرده وه به ژووریدا. عه باس به خه والووی خۆی کۆ کرده وه، دهر په ری. لیفه که ی گرمۆله کرد و پاتۆله که ی هه لکیشا:

- ئەوه هاتم سه ردار، ئەوه هاتم.

قه لافه تی سه ردار چوارچی وه ی درگا که ی پر کرد. عه باس خۆی کرد به خه لوه تیه که دا و چه قۆکه ی هه لگرت و نایه نیو پوزه وانه که یه وه، نان و ئاوی نایه نیو توربینه که یه وه، دار دهسته که ی له بن دیواره که هه لگرت و به ره و روه ی سه ردار راوه ستاو ناماده. سه رنجی ره شی سه ردار له ژیر برۆ پر و گه وره که یدا دهره وشاوه. ناسی بن زمانی له به ینی سمیل و ریشه ره شه که یه وه تف کرده وه و گوتی:

- وریا به وشتره کانی منیش نه دۆرینی!

روه ی وه رگیژاو رۆیشت. عه باسیش به دوایدا چوه دهری. هاجه ر خۆی له سووچه تاریکه که دهر باز کرد و میرگان جاریکی دیکه به دهوری خۆیدا سوورا.

پاشان په نچکی نانی دا به هاجه ر و گوتی:

- ها، بیخۆ!

هاجه ر ده می وشک بوو.

- هه رچۆنیک بی بیجاوه، هه تا شاری ده بوورینیته وه!

هاجه ر په نچکه نانه که ی نا ده مییه وه.

- ناماده ن برۆین؟

عه لی گه ناو بوو، میرگان وه لامی داوه؟

- ئەری... ئیمه ئیتر کارمان نه ماوه.

عه لی گه ناو هه وساری که ره که ی نا سه ر دیواره که و خۆی هاته به ره درگاوه.

میرگان بوخچه که ی هه لگرت. پیلی هاجه ری گرت بردی بۆ لای درگا که. هاجه ر

کاتی پیی نایه دهری. هه ناسه ی عه لی گه ناوی له سه ر رومه تی خۆی هه ست پیکرد.

عه لی گه ناو لوی چارشویه که ی بووکی به قامکه زبره کانی گرت بۆ ئەوه ی له

عه رزی نه خشی. میرگان کچه که ی برده کۆلان. عه لی گه ناو هه وساری که ره که ی له

دیواره که کرده وه و چاوه روانی بووک بوو. عه لی گه ناو گویدر یژه که ی کوورتان

کردبوو و تاقه فه رشی بلووچی مال له که ی به سه ر کورتانه که دا دابوو. میرگان و

هاجه ر له په نا گویدر یژه که راوه ستان. عه لی گه ناو لاقی راگرت بۆ ئەوه ی هاجه ر پی

بنیته سه ری و سوار بی. هاجه ر دامابوو. میرگان بن پیلی کچه که ی گرت و وهک

په ره کایه ک هه لیهینا. هاجه ر لاقی نایه سه ر رانی عه لی گه ناو و خۆی خسته سه ر

کورتانه که. نه رمایی فه رشه که ته نیا شتیکی بوو که زووتر له هه موو شتیکی هه سستی

پیکرد. هاجه ر که خۆی گرت، عه لی گه ناو هه وساری که ره که ی خسته سه ر شانی و

وه ریکه وت.

میرگان به دوایدا دهرۆیشت بۆ ئەوه ی ئاگای له هاجه ر بی، نه کا بکه وئ.

هاجه ر به هه ر دوو ده سستی کورتانه که ی گرتبوو و هه ر دوولاقی له ملانو ئەولای

قه برغه ی گویدر یژه که توند کردبوو. کچی زه مینج و که رسواری تۆبه ره بوو! ئاخه ر

ئو کاته ش که ره که ی سلوچ نه تۆپی بوو، براکانی نه یانده هیشت هاجه ر سوار بی.

به کۆلانه که ی مالی عه لی گه ناو دا تیپه رین، میرگان بی ئیختیار چاوی له

درگا که ی مالی عه لی گه ناو کرد. تایه کی درگا که نیوه ی کرا بووه و روقیای ژنی،

وهک که و له کۆنیک له پال درگا که دا راوه ستابوو و به چاوه به قوولدا چوه و کانی

ته ماشای دهکردن، روانینی وهک تیل و دهرزی یه سکی له شئی ئاژن ئاژن دهکرد. میرگان خوی له چاوی دزییه وه و خویدا په نا گویدریژه که ی عهلی گه ناو. جیره ی وشکی درگاکه هات. ژنیک رهنگه له پشت تایی درگاکه دانیشته سه ر عه رز.

عهلی گه ناو به په له بوو، دهستی کرد به گیرفانیدا، لایچیکی کشمیش و کاکله گوین کرده کوشی هاجه ره وه. لایچیکیشی دا به خه سووی. سی - چوار ده نکیشی خسته ده می خوی و هه وساری که ره که ی کیشا.

له په نا به نداوی گه رماوه که، عه باس راوه ستابوو و خه ریکی توند کردنی به نی پووز هوانه که ی بوو. سه ردار ی پسمامی عهلی گه ناویش له ولاتره وه پیی له سه ر لیواری به نداوه که دانابوو و خه ریکی ئاموژگاری کردنی عه باس بوو: - مروقی قومار باز پاره یه کی چرووک ناهینی، من که سانیک ده ناسم که قه تاری وشتریان به قومار داناه!

عه باس به نی کاله و پیتاوه کانی به ست، چه قوکه ی کرد به بیخی پزلوو خه که یدا و گوتی:

- ئەوان قه تاری وشتریان بوو دۆراندیان؛ من چیم هه یه؟!

- تو؟!... خو پاتۆلت له پندایه؛ قومار بازم دیوه قوونی خوی به بارمته داناه. دویشه و چه ندت دۆراند؟!

عهلی گه ناو پییخوشبوو له سه ر ریگا، له بهر چاوی ئاموزاکه ی پۆزیک لیدا و خوی بنوینی. هه وساری که ره که ی بو لای سه ردار راکیشا و گوتی: - سلوو ئاموزا!

سه ردار چاویکی له عهلی گه ناو و گویدریژه که و میرگان و هاجه ر کرد و گوتی: - چاکه، چاکه؛ ده ته وی بچی بو شار!

عهلی گه ناو گوتی:

- کارئ باریکت نییه؟

- نا، نا. به خیر بچن. به خیر و خوشی.

- خودا حافیز!

عهلی گه ناو به په نا عه باس و ئاموزاکه یدا تییه ری. میرگان له په نا که چه که یدا خوی شارده وه و هاجه ر بو تاویک چاوی قووچاند، له بهر چی بوو،! خو عه باس چاویشی لینه کردن!

عهلی گه ناو و گویدریژه که ی و بووک و دایکی بووک دوور که وتنه وه. سه ردار و عه باس وه ریکه وتن. سه ردار له سه ر قسه که ی خوی رویشته.

- دهی؛ نه تگوت دویشه و چه ندت دۆراند؟

عه باس وه لامی نه داوه.

- چاکه، چه ندت برده وه؟

دیسان عه باس جوابی نه داوه. سه ردار گوتی:

- پیت وایه خه بهرم نییه؟! هه هه! چاکه، به من چی. گوئ بگره، چاکت ئاگا له لۆکه رهش بی. به هار مه ست بووه. قین ئه ستووره، ها!

لۆکه رهش، دوور له وشتره کانی دیکه ی سه ردار که له حه وشه که دا مؤلیان خوارد بوو. لامی به زۆپایی تیژی دیواره که ده خوراند. لاله غاوی که فی دهردابوو و چاوی زۆر نا ئارام و تووره دیار بوو. سه ردار به شاقه لی عه باکه ی که زستان و هاوین دهیدا به شانیدا. وشتره کانی بو لای دالانه که و درگای دهرئ رادا. عه باس له پال تاقی به رزی درگاکه دا راوه ستابوو به هه لسووراندنی دار دهسته که ی وشتره کانی لیده خوری. سه ردار به دوا ی وشتره کاندای دالانه که هاته دهرئ، له پال عه باسدا راوه ستا و به عه شقیکی شاراوه وه له وشتره کانی دهروانی:

- ههک به ره که تتان تیکه وی، به ره که ت!

عه باس وه ریکه وت.

- له وه زیاترت راناسپیترم، ها، کوپی سلوچ!

- دلنیا به سه ردار، دلنیا!

عه باس ئه وه ی گوت و به کۆلانه که دا بایداوه و ون بوو.

سه ر ریگا که قه ره بالغ بوو. ئه و لاوانه ی ده یانویست برۆن، له پال بوخچه و توربینه کانیان دانیشتبوو و چاوه روانی هاوړیکانیان بوو. دایک و خوشکیان

ہیشتا ہر بہ لایانہ وہ راوہ ستابوون۔ کہس نہ دہگریا۔ بہ لام ناویتہ یہک لہ دلہ خورپہ و شادی، نگہ رانی و درپونگی، بہ پوخساریانہ وہ دیار بوو۔

شتیک کہ رہنگدانہ وہ کہی لہ نیو لاوانی زہمینجا گالته و گہ پی بی سہرہ وہ بہرہی پیوہ بوو۔ دہدوان و پیدہ کہ نین۔ دہیانقیژاند و جنیویان دہدا۔ ئہو زاراوہ و نیونیتکانہی کہ دہنگوت بو ئہو کاتانہ یان داناوہ، بہ گورچووی یہ کتریاندا دہدا۔ ہیندیکیان پیی تیک دہچوون ئہو تیکچوونہش لہ نیو پیکہ نین و ہرزہ ویژیدا ون دہبوو۔

عہلی گہناو دہیویست کہرہ کہی لہ بن دیوارہ کہوہ بینیتہ سہر ری، بہ لام دیتی کہوتوتہ نیو ئاپورہی خہلکہ کہوہ و حاجی سالم و کورہ کہی دہستی لہ کوئل ناکہ نہوہ۔ حاجی سالم و موسلیم داوای شیرینیان دہکرد۔ شیرینی ژن ہینان۔ عہلی گہناویش دہستی بو گیرفانی نہ دہچوو۔ لاوہکان کونی گالته یان دیتبؤوہ۔ موسلیمیان ہان دہدا شیرینی لہ عہلی گہناو بستینی۔ موسلیمیش و ہک چہققہ پیوہی نووسابوو۔ مراد خوئی تیہہ لقوتاند۔ ئہ براو لہ قہراغیک لہ سہر تہ پؤلکہ کہ راوہ ستابوو۔ ئہ براو گوئی بو گرمہ تیژ کردبوو و چاوہ ری بوو۔

عہلی گہناو ئاخری دہستی برد بو گیرفانی و خوئی رزگار کرد۔ ہہوساری گویدریژہ کہی کیشا۔ لہ نیو ئاپورہ کہ چووہ دہری و لہ گہل دوعای بہ خیری حاجی سالم و ہریکہوت۔ ئیستا نورہی موسافیرہ لاوہکان بوو ہہریہ کی شتیک و ہک بہ لاگردان بدن بہ حاجی سالم و کورہ کہی۔ حاجی سالم ہاتہ نیو لاوہکان و دہستہ و دوعا راوہستا۔ لاوہکان بیدہنگ بوون۔

وشتہرہکانی سالار لہ گہل لاوہکان تیکہل بوون و عہباس، لہ لای ئاپورہی خہلکہ کہ راوہستا۔ مرادی سہنہم چوو بو لای۔ خودا حافیزی و ماچ و موچ۔

یہک دوو کہسی دیکہش ہاتن بو لایان۔ حاجی سالم بہ دہنگیکی بہرز لہ پہستا دوعای دہکرد۔ دوعای سہفہر۔ دایکان و خوشکان، ہہرکام لہ پہنا کوپ و براکانیاندا راوہ ستابووون و فرمیسک لہ چاویاندا قہتیس مابوو۔ ہہموو بیدہنگ بوون۔

حاجی سالم دہپاراوہ۔ ہیشتا کہس دہستی نہ بردبوو بو گیرفانی۔ موسلیم چوو بو لای مراد۔ مراد کلاوہ کہی لہ سہری داگرت و بہ بہرہمی کورہکاندا گیرای تاکوو ہہر کہسہی یہک۔ دوو قرانی تیخا بو حاجی سالم:

- بینن برالہ؛ یہکی دوو قران و ہرنہ خواری، با لہ کوئلان کہوی!

قودرہتیش گہیشتی۔ کہس نہ ماوہ۔ بیست و یہک کہسن۔ مراد، قودرہتی و ہہر جنیوان دا:

- مہگین دہتہوی بچی بو مالی نہنکت؟! ئہوہ نیوہ پڑیہ۔ بہو قوونہ خاوینہ وہ دہتہوی لہ غہریبایہتی کار بکہی؟! داوہ شینی، ہہی! قودرہت کیسہ یہکی بہ کوئلدا دابوو و باوکی بہ داویدا دہہات و ئاوی لووتی بہ سہر قوئی کہواکہی دہسری۔

- ہات! ہات!

ئہ براو لہ ناکاو گوراندی و بہرہو ریگا کہ غاری دا۔

- چی ہات؟!!

تہراکتور، تہپووتوز و غوباریک لہ دوورہوہ دیار بوو۔ پاشان وہ دیار کہوت۔ دوای ئہویش دہنگیک ہہموو خہلکہ کہی و خوق ہینایہوہ۔ بہ لام دہبوو لاوہکان و ہریکہون۔ توربین و کوئل بہ کوئلہوہ۔ دایکان جاریکی دیکہ دہستیان کردہ ملی کورہکانیان؛ خوشکان لہ لایہک ویستابووون و لیویان دہلہ رزی۔

ئہ براو کلاوہ کہی لہ سہری داگرتبو و لہ دوورہوہ بو شو فیہ کہی رادہ تہکاند۔ تہراکتور بہ گرمہ گرم دہہاتہ پیشی۔ وشتہرہکان ہہلسلہ مینہوہ۔ عہباس بہ جنیودان دہست بہ تیلاوہ ہہلات پوہی قوشقی و بلاوہی و شتر کوکاتہوہ۔

تہراکتورہ کہ لہ لای خہلکہ کہ راوہستا۔ خہرمانیکی تہپوتوز لہ گہل خوئی ہینا۔ خہلکہ کہ خوئیان لہ غوبارہ کہ ہینا دہری۔ لاوہکان بہ پہنا توز و خوئلہ کہدا تیہہ رین و وہریکہوتن۔ ژنان لہ سہر ریگا کہدا پؤل پؤل راوہستان تاکوو رویشنتی کہسہکانیان ببینن۔ ہیندی لہ لاوہکانیش ئاوریان دہداوہ و چاویان لہ دایک و

خوشکیان دهکرد. به لآم ده پویشتن و روانینه کان له یه کتر دوور ده که وتنه وه. دوور ده که وتنه وه؛ لآوه کان دوور ده که وتنه وه و ژنان هه ر وا راوه ستابوون.

باوکی قودرته له سه ر به ردیک دانیشتیوو. شو فیری ته پراکتوره که به لاچاویک له بن سیبه ری کلاوه که یه وه چاوی له کچان ده کرد. ئه براو به ته پراکتوره که ده هه لگه را. شو فیره که سو رآخی سالارعه بدوللای گرت. ئه براو گو تی ده بی برۆین بو مه زرا. سالار و میرزا و زه بیحو للا و رهنگه دوو - سهی شه ریکی دیکه ش بین بو مه زرا. شو فیره که ته پراکتوری لیخوری و عه باس له ولآوه تفیکی له ته پوتۆز و ریگاکه ی کرد.

ژاوه ژاو ته واو بوو. ژنان هه ر یه ک به لایه کدا پویشتن. ته نیا باوکی قودرته هه روا له سه ر به رده که دانیشتیوو. هه ر دوو دهستی به سه رییه وه گرتیوو. عه باس پشتی کرده ئاوی و به ره و لای وشتره کان پوی. وشتره کان به ریگای هه میشه یی خو یاندا سه ریان پیوه نابوو. به ره و شو ره کات و بیابان ملی پریان گرتیوو. عه باس هیشتا له نیو توژه که ده دیار نه بوو و سه ری داخستیوو. هاواله کانی هه موو خه ریک بوون ده پویشتن. هه موو پویشتن. زه مینج چۆل ده بوو. هه تا له ئاوا بیشت بوون، ئه وه نده دانوی له گه لیان نه ده کولا و زۆر جاریش ده مه قاله و کی شه یان لی په یدا ده بوو. به لآم ئیستا که خه ریک بوو ده پویشتن، ئیستا که ده پویشتن جیگای به تالیان هه ست پیده کرا. جیگا به تاله کانیان! جیگه ی به تالی دانه به دانه یان. خه یالی عه باسیان دابیژ دابیژ ده کرد. وه ک شاره میرووله له زه ویی نه رماندا. کون، کون.

عه باس پیی نا به شاره میرووله یه کدا. لاقی رۆ چوو و سه ره نگرئ بوو. چاوی له بهر پیی خوی کرد. گیا! بیابانیکی به رین. تۆقه ن، تۆقه ن سه وزایی، له ژیر تیشکی نه رمی هه تاوی به یانی به هاردا. بیابان. به رین و بهر بلاو. قاقر، کاکي به کاکي. بو گه یشتن به قاقر و شو ره کات، ده بوو وشتره کان به په نا زه وی و زار و گه نم و ره پسته دا لیخوری و نه هیلی وه نیو جار ه کان بکه ون. وشتره کان خر هه لدا: هوی... هوی... قرتیکه وتوو!

گه نم تازه تیشه ی کردبوو. فه رشیکی سه وز. نه ده بوو بیلی وشتره کان وه نیوی بکه ون. گه نمی تازه رسکاو، ئه گه ر وه بهر ددانی وشتریش نه که وئ، به و لاقه پان

زلانه ی به جارئ پیشیلی ده کا. زیانی کردنیش کاریکی خراپه. به لآم وشتره کان هیشتا به له وه ری به یانی تیر بوون و ته ماخی گه نم جار ه که نه یده گرتن. هه لات هه لاتیان نه ده کرد. نه رم و له سه ره خو ده پویشتن. هه موو رووت بوون، بی جل و کوپان. ویل و رووت، ئازاد. شکی تیدا نییه وشتر ئه وه چاک هه ست پیده کا و هه وای پویشتنه که ی ده گو پدی. رووت و بی هه وساره، پویشتنه که ی ئازاده، ده توانی توند بر وا یان سووک. ده توانی نه رم و هیدی بر وا، یان لۆقه بکا. وه ک ده یلاخ. ده توانی راوه ستی. سه ری وه ر سو ریئ و بر وان. ته ماشای شو نیئیک بکا، جگه له پیش خوی. ده توانی کلکی هه لسو ریئ و له قه بخاو هه لی. جیفرک له خوی دا. مل و لمبۆزی ئازاده. به لآم له هه وساری قه تار دا، ئه و کاته ی لمبۆزی به پاشه لی وشتریکی دیکه وه یه و پاشه لی به لمبۆزی وشتریکی دیکه وه یه، ده که ویته ته نگزه وه. پیی وایه کورتان و باریان لیناوه. ئه گه ر باریشی له پشت نه بی، هه وسار و ساره وان پیی ده لین که: مه ودا بپاریزه، له نیواندا به یان جله و داری قه تار به. سه ری هه وسار له ملی جله و داردا وه ک دهستی ساره وان وایه. لاری نه پوی! ریگای راست. راسته ری! جله و دار ده بی ریگا بناسی.

به لآم ئیستا وا نه بوو. وشتره کانی سه ردار له بهر تیلا ی عه باسدا ئازاد بوون. ئازاد و بی هه وسار. به بی جل و کورتان. به بی پت و زهنگوله. ویل. به هار بوو به هاریش تاقه تی وشتر ده شیوینی. وشتر هه لده تیوینی و ئه گه ر پیخوش بی غار ده دا. به و ده شته دا هه لدی، کلکی هه لده سو ریئ و ده لر فینی و که ف هه لده خرینی.

جو ریک غه ریزه ی وه حشییانه دا یده گری. به هار مه ست، مه ستی یانی بوون. عه باس، به هار مه ستی له ماوه ی ئه و چن رۆژ ه دا به وشتره کانی سه رداره وه دیتبوو. لۆکه ره ش له پیشه وه ده پویشتن. زۆریان نه ما بوو بگه نه بیابان، خور سی بالا پیاو بیته سه ری، وشتر ده گه نه قاقر. خور ده هاته سه ری و جار له گه ل جار له کزه ی زریانی به یانی که م ده کرده وه. هه وا ورده ورده گه رم داده ات. عه باس هه ستی ده کرد خه ریکه نیو پشتی له بن توربینه که ده ئاره قه ده کا. هه تاو و سووره بانوو. گله سووره و رهنگی دووگه و به رگنی وشتر. ئاویته بوون. عه باس دار ده سته که ی هه لسو و پاند و گو راندی:

هۆی... هۆی... مندارهوه بوو!

لۆکه پەش ئاوقای ئاروانه بووبوو. عەباس چوو پێش و دارێکی له ته پلێ سەری لۆکه پەش راکێشا. لۆکه پەش قەپالێ به کلی ئاروانه دا کردبوو. عەباس دارێکی تری لێدا. یهکی تر. لۆک ملی ئاروانه ی به ردا و چاوی له عەباس بری. کەف به لادەمیدا دەهاته خوارێ. عەباس دەنگیدا و لێخوڕی، لۆکه پەش خۆی کرد به نیو پەوه کهدا و عەباس پایدان.

چەن پۆژ بوو لۆکه پەش سەرنجەکانی گۆرپوو بێ ئۆقره دیار بوو. شتیکی وهک رقوقین به ئاکارییه وه دیار بوو. عەباس هەستی پێده کرد. لۆکه پەش له کۆل و شترهکانی دیکه نە دەبوو. ئاوقایان دەبوو. له پرده قەپی پێدا دەکردن. هەر جینییه که بهر ددانی بهاتبایه، هەر له رانه وه هەتا گۆچکه گیرگه ی لێ گیر دەکرد. عەباس ئەو چەن پۆژه به دەستییه وه وهزاله هاتبوو. له پەستا دەبوو له کۆل و شترهکانی دیکه ی بکاته وه. به زهبری دار و ههراو هوریا هه لیده بری. جاری وابوو ناچار بوو چل دار له شان و پاشه ل و لاجه سەری لۆکه پەش راکێشی. تاکوو و شترهکانی دیکه ی له دەست رزگار بکا. عەباس ئەوه ندهش دلناسک نه بوو که به زهیی پێیدا بێ و دلێ نه یه لێیدا. ئەو دلێ به حالی خۆی دەسووتا. چونکه ئەوه کارێکی سانا نه بوو. لێککرده وه ی دوو و شتر، که یه کیان مه ست و شیت بوو به جاری شه که ت و وه رەزی کردبوو. ئارهق له هه موو گیانی ده چۆرا. له و بیابانه چۆله دا هیزی لیده بریا و بۆ ماندوویی ده رکردن ناچار بوو نیو گۆزه ئاو و له تیک نانی زیادی بخوا. هەر بۆیه شه وئ ئەوه نده شه که ت دەبوو، که ده گه یشته وه مالێ خۆی نه ده گرت و وهک مردوو له سەر جیگا که ی ده که وت.

له گه ل تینی هه تاو ره وه ی و شتر گه یشته بیابان. گیا و گژی شو ره کات ددانی لێ گیر دەبوو. سه وز و ته رچک. قاقر، جگه له چەن په له یه کی هه مووی به و شترخوار دا پۆشرا بوو. و شترخوار به شلکی و شتر ده توانی بیخوا، وشکه که شی زستانانه ده کرا ئاخوړی گویدرێژوه. پیاوان به هار و هاوین حو شترالوکیان کوما ده کرد و پاشان به کهر و و شتر ده یان هینایه وه بۆ زه مینج و له بن دیوار و په نا و په سیوان له سەر یه ک هه لیانده چنی. و شترخوړکه وشک ده بوونه وه و تامیان تیدا نه ده ما و

باران ته ری ده کردن. بابه تی ددانی مه ر و بز ن بوو. هیندی که سیش و شترخوړکه یان ده کوتاوه و دانه که یان ده گرت بۆ جل شتن: و شترخوار هه تا ریشه ی له زه ویدایه، ته نیا ددانی و شتر ده توانی له بێخه وه هه لیکه نی و له گه ل ئەو هه موو تالی و سویریه ی بیخوا. و شتر چونکه له جه سته یدا ده توانی ئاو پاشه که وت بکا ئەو تواناییه ی پێده دا که ورگی خۆی له و گیایه بئاخنی.

عەباس و شترهکانی له ده شته که ئازین کرد و توربینه که ی له کۆلی داگرت و له لای کۆنه بیریک دانیشت.

ئەو بیره که ئیستا ئاوه که ی وشکی کردبوو، عەباس وه بیری ده هات که سالان یه کی بووه له زنجیره بیرهکانی که ریزی شو راو که بهر له وه ی وشک بێ ئاشه کۆنه که ی ده گیرا. سویرا ویش ته نیا بۆ ئەو کاره ده بوو. چونکه ئاوی سویر له زهویی شو ره کاتدا، ته نیا بۆ ئەوه ده بی به رداش بگیری. کاتی ئاوی کاریزه سویر کهم بۆوه ئاشه که ش له کار که وت. بهر له وه ی ئاشه ئاوه که له کار بکه وئ، له گوندی (دوبید) ئاشیکی ئاور سه روسه کوتی په یدا بوو. خه لکی زه مینجیش باراشی خۆیان ده برد بۆ ئەوئ. ئەوه بوو که ئاشه کۆنی سویرا و له کار که وت و شه همیری ئاشه وان مالێ چوووه گوندی دوبید. شه همیر پیر بوو. ئیتر توانایی کاری نه ما بوو. چاویشی سو مایی لێبرا.

عەباس له گه ل مه ولا ئەمانی دیوه ره، جاروبار له کۆلانهکانی دوبید چاوی پیکه وتبوو که گۆچانیکی به ده سته وه بوو، به بن دیواره و دیوار دا ده رۆیشت و چیرۆک و بهیت و شیعری ده خوینده وه و دیووشی که ژنانی دوبید ئەگه ر تاقه تیان بوایه شه همیریان ده برده مالێ و بهیت و شیعریان پێده گوت.

ئیستا کاو لاشه که ی شه همیر له خوار زنجیره بیرهکانی کاریزه وشک خاپوور بووبوو و دیواره لارووخوا وه که ی هه تا نیو قه د له خۆل و لمدا بوو و بووبوو هیلانه ی مشک و مار.

عەباس تۆپه وانە ی تۆنگه له مل باریکه که ی ده رکێشا و زارکی تۆنگه له که ی نایه ده می و به قومیک زار و گه رووی ته ر کرده وه. پاشان تۆنگه له که ی نایه وه نیو تۆربینه که ی، تۆربینه که ی نا بن سه ری و راکشا. ده موچاوی دایه بهر تیشکی خو ر

و پیلووی به سەر یه کانا. وشتره وانیش هەر ئه وهی خۆشه. په وهی وشتر له وهشته ئازین ده کهی و بوی وهرده کهوی. خهوت لیکه کهوی یان لینه کهوی توفیریکی نییه. ههتا نویژی شیوان له چهند جار زیاتر ناچار نابی ههستی و وشتره کان کۆ که یته وه. وشتر بۆخوی ده له وه راو وشتره وان بۆ خۆی که سیک که کوری کار بوایه، له گه له وه پراندنی وشتر کۆلیکی چیلکه و چال و دروو و دال کۆ ده کرده وه و ئیواری ده پیرده وه بۆ مائی، به لام ئه وهی وهک عه باس وابوو هه رکه ئیواری به سه ردا ده هات په وهی وشتری کۆ ده کرده وه و به ره و زه مینج لینه خورین. شه وی، کۆری لاوان، له بن دیواریک و بهر تریفه ی مانگه شه و؛ یان له خه له وه تییه که ی سه نه م، چاوه پیتی عه باس بوون: هوی... هوی!

به لام کوا؟ گه نجان و لاوان و هاواله کانی عه باس چوون بۆ کوی؟

له بن پیلووه نووقاوه کانی عه باس دهیدی که هاواله کانی ده روون.

رۆیشتوون؛ چ زوو! عه باس توند چاوی قووچاند. ده بی له بیریان به ریتته وه. عه باس پیاوی ئه وه نه بوو له خۆرا خه م دایبگری. بیچووه گورگ ناتوانی خه م له دلی خۆیدا کۆ کاته وه. ئه و دایمه له بیری تیر خواردن و هه لدرین دایه:

خه م و که سه ر با برۆن ئاوی ئاراز نیوه ی رییان بی!

ئه وه ش به جیی خۆی؛ به لام عه باس شتیگ ئوقره ی لیه لگرتبوو: ئه و رۆیشتن و هاتنه وه! بونی ده کرد که شتیگ تیکچووه. ئالووگۆرییه ک رووی داوه. به لام چی؟ نهیده زانی چیه. به چاوی قووچاویشه وه نهیده توانی به په نا کاو لاشه که ی شۆراو دا تیپه ری. نهیده توانی له کۆتایی رۆژگاری شه همیری ئاشه وان چاوپۆشی بکا. ئه و ئاشه ی شۆراو که ئیستا بۆته که لاوه یه کی پر ترس و خوف، رۆژی خۆی شوینیکی گرم و گور بووه. خه لک که باراشیان ده هیتا، زستانانه هه تا نۆره یان ده هات گه نم و جۆیه که یان بۆ لیکری، له ده وری ته ندووره که کۆزلیکه یان ده به ست و له هه موو ده رکه یه کیان ده دا. حه قایه تیان ده گێراوه. عه باس له گه ل سلووچی باوکی زۆر جار باراشیان هیتابوو. عه باس به سواری که ره که یان که هیتا نه تۆپیبوو، کیسه ی جۆی له بهر ده می داده نا و گولمیخه که ی له کۆپاره ی کورتانه که هه لده چه قاند، سلووچیش هه لته ک هه لته ک به پیتیان به دوایدا ده رۆیشت. سلووچ هه میشه که ره ی به یانی

ده گه یشته ئاشی. هه ر بۆیه عه باس له ریگای ئاشی، له هه موو شتیگ زیاتر وه نه وز و خه ونووچکه ی خۆی له بیر مابوو، هه روه ها خه وی گوی ته ندووره که ی شه همیر و گرمه و هاره ی به ردا شه که ی هه ر له بیر بوو.

به لام ئیستا... ئاشی ئاوری دوید ئه وی باراشی ده وروبه ره هه لیده لووشی و له کلاو سورانیگدا ده یکاته ئارد و پیت ده داته وه. شه همیری پیر که ئیستا چاوی نابینی، بیر و هۆشی لای حه قایه ته کۆنه کانه و گۆچانه که ی له عه رزی ده دا و له خۆی ده نووسی تاکوو هه رچی بیستویه و دیتویه وه بیری بیتته وه و بۆ خه لکی بگێریتته وه.

ده کری لاوانی زه مینج، هاواله کانی عه باس، ئیتر قه ت نه گه ریتته وه بۆ گوندی

زه مینج؟!

عه باس له پر راچه نی، بلی نه یه نه وه؟ ره نگه تا قمیکیان قه ت نه گه ریتته وه. چونکه ده لین هه ر کات ئه و شه ریکانه ماتۆری ئاوه که یان وه کار خه ن، ئاوی ئه م که ریژانه که متریش ده بیتته وه. ده لین په می ئاوه هه موو ئاوی ژیر زه وی هه لده مژی. ئه وانه له خه یالی عه باسدا، شتیگ بوون. شتیگ که خه ریکه ده قه ومی. مشت و مری پسته کاری؛ پسته! چاکه ئه م ناوه زۆر ئاشنا نییه. پسته، عه باس قه تی نه خواردوو. به لام بیستبووی که پسته وهک چه قاله قه یسی وایه. قه یسی عه باس له گونده کانی پیده شت دیتبووی. چونکه له زه مینج ئه وه ی له زه وی وه ده ست ده هات گه نم و جۆ و هه رزن و په مۆ بوو. میوه ش ته نیا کاله ک و شووتی و جی جیش جاروبار ته ماته به ره م ده هات.

عه باس بیستبووی که په می ئاوه هه تا قولایی زه وی ده رواته خوار و ئاوه هه لده کیشی. میرزا و سالار ئیستا چه ن که سیان دانا بوو بیر هه لکه نن. عه باس ئه گه ر بۆ جاریک باوکی وه بیر هاتبیتته وه ئه مجاره بوو: کاریزکه ن! پپی وابوو ئه گه ر ئیستا سلووچ بمابایه ده بووه سه ره ک وه ستای چالۆی ماتۆر په مپ. ئیتر له دویدده وه کاریزکه نیان نه ده هیتا. گوایه له و به یانانه دا چه ند قوله به گیکی دیکه ش غهیره تیان بزوتبوو و له ماتۆری ئاوه که دا بووبونه شه ریک. هه ر که سه ی یه ک - دوو کاتژمیر، به لام زۆربه ی خه لک نه ک شه ریک نه بوون، به لگوو نار په زایه تیی خۆیان له

پرتە و بۆلەوه کردبووه گورە و هەرا. قەسەشیان ئەوه بوو کە ماتۆری ئاو کەریزەکان و شک دەکا. ئەگەر کاریزەکانیش و شک بن، زەوییهکانیان پوولیکی چرووک ناژین.

دەیانگوت:

«مانای وایه کاتی پەمپی ئاو دێ، ئیمەش بارگە و بنەمان بیچینەوه و لەم مەلەبەندە کۆچ بکەین!»

بەلام جگە لەو دەمە تەقە و قەرە و هەرایانە، لەم رۆژانەدا بپارە سالار عەبدوللا و شەریکەکانی پەمپی ئاو لە شارەوه بینن بۆ زەمینچ. میرزا خۆی کردبوویە دەنگۆ کە چۆتە پیتەخت و هەموو کارەکانی تەواو کردوو و ئیتر هیچ لەمپەرێک لە سەر رینگا نەماوه. تەراکتۆریش ئەوه ئەمرۆ چوو سەر زەوییهکانی باوکی میرزا و ئاغا مەلەک بۆ تەکووز کردن و شیو برینیان. زەوییهک کە هەتا ئەمرۆ دیم بووه و بۆ ئاوی باران شەلەگە بەندی کراوه، رەنگە ئەمرۆ بە جۆریکی دیکە ئاودێری بکری:

«بەلام ئەو ئەبراو لە پەرسەنەش چاک خۆی پێوه هەلۆاسین، ها! چوار رۆژی دیکە لەوانە پەمپی ناوی براکە، یانی ناوی منیشی لە بیر بچیتەوه!»

عەباس لە دڵەوه هەستیکی باشی دەرەق بە ئەبراو نەبوو. هەستی هاورپی و بەجی هیشتن؛ وەک ئەوهی ئەبراو بەجی هیشتن و رۆشیتن! بۆیه شتیکی وەک قینیکی شاراو و تەماوی دلی عەباسی ریک دەگوشی و وەدداوە چیرە خستبوو:

«دایک سەگ! وەک تاژی رست کراو کە دەنووزین و لەمبۆزی هەلدەسوورین

بۆ خاوەنەکە، خۆی لەگەڵ ریک خستن! با بزانی چۆن دەبێ. با بزانی!»
بێ خەوی شەوی پێشوو بە جارێ شەکەتی کردبوو. لەشی لەبەر تیشکی خۆرەتاو سست بووبوو. پیلووی چاوی قورس بووبوو و خەوی لیکەوت. بیدەنگی و ئارامی بیابان تیکەل خەو بوو بۆی قورسی خۆی بە سەردا کیشا. لە خەویکی قوول راجوو. لە پێدا بە لەشیکی وەسەر ئارەقە گەراووه لە خەو راجەنی. سەری لە سەر توربیتەکە هەلینا و دیتی نرکە و نالەیی پیرە ئاروانە بیابانی داگرتوو. لۆکەرەش ئاوقای ئاروانە بووبوو. ئاروانەیی یخداو بوو و قەپی کردبوو بە قورقورچاچکەیدا. نالە و لرخەیی بە وشتری پیر خستبوو، دەتگوت دەگری. وەک

پیریژنیک دەگریا. سەری بەملاو ئەولادا بادەدا و سەری لە عەرزه کە دەخشاند. خەریک بوو لرخەیی لێدەبرا. بەلام لۆکی مەست قورگی بەرنەدەدا و بەراستی دەیویست بیخکینتی. وشترەوان - هەرکەسێکە - دەبێ راپەرێ. ئاروانەیی سەردار بێتوو مندار بوایه تەوه دەبوو عەباس بیژێری. عەباسیش چیی هەیه؟ ئەوهش دەبوو هۆی ئەوهی ئیتر کەس کار بە عەباس نەسپێری: ئاخەر مرقیان کردۆتە وشترەوان! تۆیان بە بنیادەم زانیوه؛ پیاو!

عەباس دەستی دا پەیاغەکەیی و هەراپی کردی. خۆی گەیاندى. وشترەکان ملیان تیکهالابوو. ئاروانەیی پیر ئیتر خەریک بوو قرخەیی لێدەبرا. عەباس لۆکەرەشی وەبەر تیلادا. تیلای راست دەکردهوه و دايدیناوه. بەهەر دوو دەستی پەیاغەکەیی گرتبوو و بەهیز و قەوهتی خۆی لە لاجە سەری لۆکەرەشی رادەکیشا. سەر و لەمبۆز و ملی لۆکی خوری شۆر کرد. دەیکوتا و جار لەگەڵ جار بە زەبتر لێدەدا، لێدەدا و و جینوی دەدا. جینوی بە لۆک و خاوەنەکەیی دەدا. جینوی بە خۆی و بە زەوی و بە ئاسمان دەدا.

دڵرەقترین مرقوف، کاتی کە بە جارێ رقی هەلدەستی ئاژەلیک دەداتە بەر زەبری لیدان، هەستیکی دلسۆزانە لە ناخەوه دەبیزوین و ناچاربیک لەپەر خاوی دەکاتەوه و لەو کردەوه بێرحمانە پاشگەزی دەکاتەوه. زۆرجار وەرزی و وشترەوان و شوان دواي ئەوهی داخی دلیان لە زەبری قەمچی و تیلوو و نەقیزە و پیمەرە و شەنەدا کۆدەکەنەوه و بە ئاژەلی بەستەزمانی دەرژن، لەگەڵ ئاژەل دەکەنە قەسە. جینوی پیدەدەن و لەگەڵی دەدوین. بەلگە دیننەوه و هەول دەدەن کەر و وشتر و گا و... تیگەیهنن کە بوونەتە هۆی شیت بوون و رق هەستانی ئەو: «ئاخەر تۆ بۆ وادەکەیی لارەشە گرتوو!»

بەلام ئیستا شەری نابەرانبەری لۆکەرەش و پیرە ئاروانە رینگای دلسۆزی و بەزەیی بۆ عەباس نەهیشتبوو. عەباس پێی وابوو دەبێ لۆکەرەش تەمبێ کرێ. بۆیه بێوچان داردەستی عەباس بەسەر نیوچاوان و لاجەسەری لۆکادا دەباری، دابارینی تەرزە بەسەر بەردی رەشدا. ئاخری بەرد دەنگی لێهەستا: لۆکەرەش قورگی ئاروانەیی بەردا و بە رقهوه چاوی لە عەباس بری. ئاروانەیی پیر لەسەر

چۆك خۆی كیشا ئهولاره و ملی به سهر عهرزه كه دا دریژ كرد. ئیستا عه باس ده بوو لۆكی مه ست له ئاروانه دوور خاته وه. به لام روانینی شیتانه ی لۆك، عه باسی له جینی خۆی وشك كرد بوو. لۆكه رهش كه فی هه لخراند بوو و چاوی له چاوی عه باس بریوو.

ترس! ترس سه رتاپای عه باسی داگرت: به لام نه ده بوو وازینی و به یلی لۆكه رهش سه ر بکاته وه. نه ده بوو بترسی. بیووو بیه زی، خۆت به سه ردا ده دا. له خاك و خۆلت وه رده دا، وریابه!

عه باس داره كه ی هه سووړاند. دیسان هه لیسووړاند. لۆكه رهش ده بوو سه ری داخاو برۆا. ئه وهش شتیك بوو كه عه باس ده یویست. به لام لۆك چورته ی نه كرد. به رهو عه باس هات. به نه رمی ده هات. تووره و تۆسن دیار بوو. چاوی ئاوری لیده بووه. عه باس پاشه وپاش كشاوه. زیاتر كشاوه. ته نیا کاریك ده توانی بكا، ئه ویش ئه وه بوو، بیستبووی كه وشتری مه ست نابی پشتی تیکه ی. به لام ئه وه پهنده به کاری بیابان نه ده هات. خیرا به بیریدا هات كه خوالیخوشبوو یارقولی بو ده ستیکی هه بوو. له ریگای (داموغان) وشتریکی مه ست هه لیکوتابوو سه ری و باسکی له بندا هه لکه ندبوو. له کاروانسه راکه ی داموغان هینده ی نه ماوو له ژیر سنگی خۆیدا جیق و فیقی ده رهینتی. به لام به ره له وه ی یه سکی له شی وهك پرپۆله لیتکا، ساره وانان گه یشتبوونی و له ژیر سنگ و چۆکی وشتره که یان ده رهینابوو.

به لام ئیستا؟ ساره وان کوا؟ جیگای به تالی ساره وانان خه ریک بوو مه رگ ده یگرته وه. ئه وهش مه رگ بوو كه له قه لافه تی لۆكه رهشی سه رداردا به هه نگاوی قورس به رهو پووی عه باس ده هات. ئیتر نه ده کرا پووت له وشتره که بی و پاشه وپاش بکشینی وه. ئیتر نه ده کرا پشتی تینه که ی. نه ده کرا پشتیشی تیکه ی. نه ده کرا. نه ده کرا. ده بی کاریک بكا. شه ر! گه راوه و به رهو پووی لۆك چه قی. داره که ی هه لیسووړاند. لۆكه رهش سه ری هه لیسووړاند، ملی هه لیتا و لرفاندی. عه باس هه لات. شه ر و هه لاتن. لۆكه رهش وه سه ری كه وت. قینی وشتر! عه باس له مه ر قینی وشتر زۆر شتی له زمان پیرانه وه بیستبوو. وشتر درهنگ رقی هه لده ستی؛ به لام خودا نه كا رۆژیک قینی هه ستی! كوژاندنه وه ی ئه وه دریا پر ئاگره،

زۆر دژواره. هه تا نه تسوتینی، دانامرکی، هه لچوونی قین. هه وره گر مه یه ک كه له په ستا خه نجه ری گر ده بارینی. مه گین ته نیا بیابان به کاری ئه وه هه وره تریشقه یه بی. پیاوی ته نیا، دل له دل مه ده! هه لی. ته نیا مه گین هه لاتن بتوانی ده روویه کی رزگاری پیوه بی. هه لاتنیش له ده ست مه رگ له شی سووک و لاقی چالاکی ده وی. ئاسک بینه به رچاوی خۆت، عه باس! هه لی، دم له سه ر پشت. وهك تیسکه ی تفه نگ. سووک و چالاك، چونکه هه لاتنی وشتر وهك بای شه مال وایه. وانه که ی مه رگ قه پ به شان و ملتا ده کات. ئیستاش تو ی له سایه ی مه رگدا غار ده ده ی. خۆزگه دوو لاقی دیکه شت بوو بووایه بو هه لاتن!

ئاواتی بو کاولاشه که ده خواست. ئاشه کۆنه که ی شه همیری پیر، کاولاشی شۆراو.

لمبۆزی لۆكه رهش له سه رشانی عه باس بوو و سیبه ره سامناکه که ی له پیشیه وه ده رۆیش و سنگی بیابانی ده پینوا، تینوو. هالای هه ناسه ی لۆك، هووشه ی مار بوو به سه ر پیستی پشت ملی عه باسه وه، به تینتر بوو له گرهبای هه موو بیابانه کان. شان و ملی به پریشکه ی که فی ده می لۆكه رهش خووسابوو. به لام ئاره قه ی له شی، نه یده هیش عه باس ته رایی که فاو له سه ر شان و ملی هه ست پییکا. ئیتر چرکه یه کی ماوو مه رگ له باوه شی گری. به لام مردن کاتی که لیت نزیک ده بیته وه، خۆیت تیه لده ساوی، هه ستی پیناکه ی، ئه وهش ئه وه ساته یه که هیواپراو ده بی. سنووری لیک هه لبرانی دوو وزه. هه ست کردن به حه سانه وه یه ک كه له پاش هه ولی زۆر وه ده ست دی. سه ره تای مردنه که سامناک دیته به رچاو نه ک ناوه ندی مه رگ. عه باسیش له ناوه ندی مه رگدا بوو و ترسی زۆر وای لیکردبوو ته واوی هیز و توانای خۆی وه کار بجا، بۆیه سستی کردبوو. ئه وه ترسه ش که گه لی جار پیاو تووشی به زین ده کا، له گیانی عه باس تارابوو. ده رفه تی بیر کردنه وه، بیر کردنه وه یه ک كه له ده رگانه ی مه رگدا داوای ته سلیم بوونت لیده کا، بو کورپی میرگان نه ماوووه. هه ر بۆیه عه باس بیر لینه ده کرده وه. فکریش وا دیاره ده رفه ت و ریگای ده وی! ته نیا ده بوو هه لی. هه لاتن. هه ره ئه و جوړه ی که گیان و له ش، قه بوولی کردوو و هه رچی هیز و وزیه رژاونه ته ده مار و یه سقانی لاقه وه و ده بی پی

هه‌لی. بای شه‌مال! بیابان چۆل و هۆل؛ بیابانی گهرم و سووتینه‌ر. سام! دپوو و دال. سیتیبه‌ری خواروخیچ و سلۆک. ری و شوینی مه‌رگ، له داوی وشتردا. چه‌نده‌ش نابهرانبه‌ر! وشتری مه‌ست سه‌ره‌تا قه‌پال به جییه‌کی له‌شی پیاودا ده‌کا و له عهرزی ده‌دا. ره‌نگه منجرانه بته‌هوی هه‌ستیه‌وه، هه‌ولیک بۆ رزگاری. له گۆم که‌وتوو ده‌ست بۆ چله پووشیش دریژ ده‌کا! به‌لام هه‌لاتن دژواره و دهر باز بوون مه‌حال. وشتر به سه‌ر پیاودا ده‌خه‌وی و له ژیر سینگی خویدا ده‌تپیشینی. سینگی قه‌لشت قه‌لشت و زبره‌که‌ی ده‌نی به سه‌رتا. وات تل پیده‌دا هه‌تا قرچه قرچی یه‌سکی له‌شت له‌گه‌ل هاواری خوی و ژانی پلیشانی جه‌سته‌ت له‌گه‌ل لرفه‌لرفی خوی تیکه‌ل ده‌کا و ده‌ترینی. ئه‌وه‌ش هه‌ر ئه‌وه بوو که عه‌باس خه‌ریک بوو تووشی ده‌هات. هه‌ر ئه‌وه بوو که ئیستا به ده‌ستییه‌وه پیوه ده‌بوو، پیو بووبوو، وه‌ی!

که‌لپه‌ی وشتر به لاشانی عه‌باسدا نووسا. خوی له گیرگه‌ی دانی راپسکاند. کراس و جلیسقه‌که‌ی به ده‌می وشتره‌که‌وه به جیما. به ده‌مییه‌وه ده‌شه‌کاوه، ئالای مه‌رگ! عه‌باس هه‌موو هیژ و توانای خوی له لاقیدا کۆ کردبووه و هه‌لده‌هات. به‌لام تازه کار له کار ترازابوو. لۆکه‌ره‌ش ده‌م له سه‌ر پشت به دوایه‌وه بوو. ئه‌مجاره‌یان قه‌پالی کرد به ته‌پلی سه‌ریدا. قیژه‌ی سام لینیشتووی مرو‌ف لهو بیابانه چۆله‌دا بوو به زایه‌له. لۆکه‌ ره‌ش ویستی عه‌باس به‌رز کاته‌وه و به زه‌وییدا بکیشی و هه‌لکوتیه‌ سه‌ری. به‌لام چا بوو سه‌ری عه‌باس له به‌ر ددانی خزی و به چۆکه‌وه که‌وت به عه‌رزدا. ئیستا سییه‌ری به سامی لۆک وه‌سه‌ری کشابوو. عه‌باس وه‌ک مار که‌وتبووه زگه خشکی و تلی ده‌خوارد. لۆکه‌ره‌ش به توندی چۆکی دادا و ویستی عه‌باس بکا به ژیره‌وه و ئه‌وه‌ش، نه‌ده‌بوو! کورپی میزگان هه‌ستا سه‌ر چۆک و خیرا کێردی له پزلووخی ده‌رکیشا و به غه‌یری ئه‌وه چاری نه‌ما‌بوو. ره‌نگه کۆتایی شه‌ر! به‌لام کوشتنی وشتری مه‌ست کاری هه‌موو پیاویک نییه. ئه‌ویش پیاویک، هه‌ر پیاویک بی له ده‌ستی نایه. پیره وشتری دابه‌سته‌ش کاتی سه‌ربرین، لانی‌که‌م به شه‌ش پیاوی به‌کار به سئ گوریس چوار په‌لی ده‌به‌ستن و له شه‌ش لاوه سه‌ری گوریسه‌کان ده‌گرن و ده‌یکیشن. هه‌وته‌مین که‌سیش به چه‌قۆوه هه‌لده‌کوتیه‌ سه‌ری و چه‌قۆکه به شه‌رگه‌ی ملیدا دینی، ئه‌وه‌ش تازه کۆتایی کار نییه و له‌وانه‌یه له‌به‌ر

ژان شیت و هار بی و خوی له به‌ندوسندم راپسکینی و چه‌ن پیاویش له نیو به‌ری. که‌وایه چۆن به هیوا بوو کورپی میزگان به تاقی ته‌نیا و به بی یارمه‌تی وشتریکی هار بداته به‌ر چه‌قۆ، ئه‌ویش به خه‌وته‌وه! ئه‌گه‌ر دواي بریندار بوون شیت و هار بوايه، چی؟! لۆکه ره‌شی سه‌ردار ئیستا خوی یه‌ک پارچه ئاور بوو.

عه‌باس ده‌یزانی که چه‌قۆکه‌ی ده‌بی راست له قورقوراسکه‌ی هه‌لچه‌قینی. به بی ترس و پارین؛ هه‌تا بن ده‌سه‌که‌ی تییه‌لچه‌قینی. به‌لام ئه‌وه کاتیکه که به سه‌ر وشتره‌که‌دا زال بی، نه‌ک وشتر به سه‌ر تۆدا زال بی. که‌وايه ئه‌وه شه‌ر بوو، نه‌ک وشتر سه‌ربرین. یاسا و بریار له نیواندا نه‌ماوه و ترس و رق و دل‌خه‌وره‌یه له ئارا دایه. بۆیه عه‌باس ئاره‌قه‌ی ده‌رداوه و له‌به‌ر ئه‌و قرچه‌ی خۆره‌تاوه به بی هیچ هیوا و ته‌مایه‌ک کێردی هه‌لده‌سو‌راند. کێردی به چاو و لمبۆز و مل و سینگی وشتره‌که‌دا ده‌کرد. ده‌می کێرده‌که بریقه‌ی ده‌هات. ده‌ست و شان و ملی له خوین هه‌لکشابوو. چاو و لمبۆز و ملی وشتره‌که‌ش خویناوی بوو. پریشکه‌ی خوین و ته‌پوتۆز له به‌ر خۆره‌تاو. بیابان و قاقر و تراویله‌که. سوور ده‌چوونه‌وه. هه‌تاو و زه‌وی و شو‌ره‌کات، ئه‌رخه‌وانی و بنه‌وش و زه‌رد بوون. ره‌نگه‌کان ئاویته و دوور له یه‌کتر و لیک هه‌لبراو بوون. ئه‌م زه‌وی و ئاسمانه ده‌تگوت هه‌ر ئاوا سوور بوون. گرپه‌ با، گرپه‌ بای بیابان. هه‌رچی ده‌بی با بیی چش! کاره‌که یه‌کلایی بکاته‌وه باشه. یه‌کلا کردنه‌وه‌ی شه‌ر. به‌ر ملی وشتر، شا ده‌مار. زه‌بریکی به جی. راست له قورقورچه‌کی را کرد.

کێرده‌که‌ی ده‌ر کیشاوه. خوین، جۆگه‌له‌ی خوین. ئه‌وه‌ش خراپتر. ئه‌وه ره‌قی وشتر هه‌زار به‌رانبه‌ر هه‌لده‌ستینی. رۆحی له‌سه‌ر له‌پی ده‌ستییه‌تی. مه‌رگ له به‌ر چاوی سه‌ما ده‌کا. ئیستا که مه‌رگ هاتووه و هه‌لیکوتاوه‌ته سه‌ری، بۆ له به‌ر پینیدا راوه‌ستی؟ بۆ له‌به‌ر پینیدا داماوانه سه‌ری دانه‌وینی؟

ره‌نگه که‌فاره‌ی خوین لۆکی هار له پی بخا و له عه‌رزى بدا!

ره‌نگه! به‌لام، به‌لام... خه‌یالی خاوا!

لۆکه‌ره‌ش به زه‌بریکی سه‌ری عه‌باسی به لایه‌کدا فرییدا. رق گێژی کردبوو. به ده‌وری خۆیدا هه‌لده‌سو‌را و خوین و که‌ف به لاله‌غاویدا ده‌هاته خوار. هه‌لیکوتا

سەر عەباس. ئەمجارەش کورپی میرگان خۆی کۆ کردەو. بەلام ئیتر هیزی ئەژنۆی نەبوو. دوایین پێگا؛ بێر. دوایین چاره؛ بێر. بیریکی وشک. وشکە بیریکی کەریزی شوڤا. خۆی بەرەو بیرهکە کیشا، خشی. شەکەتی و کوتراوی و ژانی جەستە، هیوا پراوی و بی هیزی، ئەو هەستە لە دلی چەقاندبوو کە: هەر ئیستا لەوانە یە گیانی دەرچی. لۆکی هار، وەک ئەفەعی خۆی کۆ کردبوو. ئەو دوایین قومی مەرگ بوو کە دەبوو بیکا بە گەرووی عەباسدا. مەرگی یە کجاری. لۆکە رەش بەرەو لای عەباس گومبەتە لە خۆی دا. بێر! بەر لەو هی لە ژیر لاق و سینگی لۆکە رەشدا بپلێشی عەباس خۆی هاویشتە نیو بیرهکەو.

چەن کۆترە کێوی هەلفرین و عەباس هەستی کرد شتیک لە سەرییەو و یزە ی هات و دەرپەری. ناخ...

عەباس کە ی وە هۆش خۆی هاتەو؟ کە وە هۆش هاتەو، کەنگی بوو؟ شەو!

چ کاتیکی شەو بوو؟

عەباس نەیدەزانی. لە ژوو سەری جەغزیکی تەنگی لە ئاسمان دەدی. جەغزیکی تەنگ و گرد، لەگەڵ ئەستێرە ی زیوینی بیابان. لایەکی حەو برالە: تەرازو کۆ. زوو زوو سەرییەیان دەهات. دەرەوشانەو، دەتگوت توونیا. زمانی عەباس وشک بوو بوو. زار و گەرووی عەباس وشک هەلگەرابوو. زمانە وشکەکی وەک گلمتیک بە لیویدا هینا، بەلام تەرای پێو نەبوو، لیوی عەباس وشک و بار گرتوو، ئەستێرەکان سەرییەیان دەهات؛ سیوشکە هەلاتوو!

عەباس جوولە یەکی کرد. ئازای ئەندامی زیواندی. ژانەکی لە جییهک نەبوو. ژان لە هەموو گیانی گەرابوو. دەسکی کێردەکی هەروا توند لە مستی گرتبوو. بەهۆش و بیهۆش، غەریزە ی پارێزگاری، کێردەکی لە مستی کورپی سلووچدا پارا گرتبوو. دەستی بە نەرمی لە سەر گلە نەرمە ی بنی بیرهکە بەرز کردەو و لە تاریکایی بیرهکەدا هیچ شتیک نەدەبیندرا. بەلام هەستی کرد شتیک بە سەر دەستییهو و شک بوتهو. دەستی برده بەر لووتی و بونی پێو کرد. بونی خوین. بونی خوینی و شتر، بونی خوینی خۆی. دەبی کوئی بریندار بوو بی؟ دەبی لایەکی شانی پچرابی! دەستی بە بەلەکی خویدا هینا. لەتکیکی گوشتی بەلەکی پچرابوو. جییهکی تری؟

هەموو جەستە ی؟ نا! ئیتر هیچی وە بێر نەدەهاتەو. ژان، تەنیا ژان. جیگای گازی و شتر، جیگای کوتران بە سەر دار و بەرد و دڕووالدا؛ بۆقەتە ی ملی و پشتی و شان و خالیگە ی. سەر و لاقی. ژان، سەرتاپای گیانی ژان. کوترا نی جەستە ی. تل خواردن لە ژیر لاق و قولی و شتر دا. هەول، ئەو تەقە لا بی ئەمانە ی گیان و لەش نا؛ نایی بە گالته ی بزانی، زەبر، زەبر. ماسوولکەکانی هەموو کوترا بوون و پەراسوو دەریه یو هکانی کورپی سلووچ، دەتگوت هەر ئیستا لە بەریهک دەچن. هەستی دەکرد ناتوانی بجوولی.

بێر! دەتگوت تازە هەستی پیکردوو. چ تەنگزەیهک، سنی چوار بالا پیاو قول بوو. ئەو هەش بە جی خۆی، بیریکی پوو خەک بوو. تەنانەت ئەگەر دەست و لاقی سافیشت بی ناتوانی پی لە سەر پیگیرەکانی راگیر کە ی و وەسەر کەوی. ئەگەرچی نەدەجولا و لە جی خۆی وشک بوو بوو. وردە خۆل بە سەر و گوێلاک و شان و ملیدا دەوهری. ژیریشی گلە نەرمە بوو. وردە گلی دیواری پوو خەکی بیرهکە. تۆزیکیش بونی گنخاوی هەست پێدەکرد. زرموگوتی پی و شتر. لرفە و کەف هەلخاندنی و شتر، هاسکە ی و شتر.

لۆکە پەشی سەردار، بریندار و شەکەت، بە دەوری بیرهکەدا دەسوورا و دەیلرفاند و دەپیرماند و پی لە عەرز ی دەکوتا. خۆل و کولوی ورد بووی ژیر پی لۆکە پەش ورد دەبوو بە لیواری بیرهکەدا دادەوهری و دەرژا بە سەر شان و ملی عەباسدا. لۆکە شیت خوینی دەویست، ناکام مابوو، بۆیە دەستی هەلنەدەگرت. نۆ شەو و نۆ پۆژ دەتوانی بی ئاو و لەوهر لەوی بمینیتەو و نەهیل کورپی سلووچ بێتە دەری تا لە توونیا و لە برسانا دەمری. و شتر دەیتوانی نۆ شەو و نۆ پۆژ بی ئاو و لەوهر بژی؛ بەلام عەباس چی؟ ئەو، بی شک لە دوو سنی پۆژ زیاتر دەوام ناهیتی. عەباس هەر ئیستا بۆ قومی ئاو دەتگوت سیوشکە ی هەلات. هەر ئەو نەندە لیوی پی تەپ کا، لەبەر شەکەتی و ترس لەبەر قرچە ی خۆرەتاو، ئاوی لەشی چنדרابوو. ویشک هەلگەرابوو. ئیستا ئەو زمان نەبوو لە دەمیدا؛ کەرپووچیکی سوورەو هەبوو لە کلی کوورەدا. ناخ بۆ قومیک ئاو!

عەباس سەری ھەلینا و پوانیی، ملی درێژی لۆکە ڕەش، بە سەر بێرەکەدا ڕایەل بووبوو، کەوتبوو نیوان سەرنجی عەباس و ئەستێرەکان. تابووتی چوار برالەیی لە نیوھراستدا کردبوو بە دوو بەشەو. دڵۆپ دڵۆپ خوین لە ملی لۆکە شیت دەتکا؛ دڵۆپ دڵۆپ خوین، بە سەر قژ و فۆلکەیی خۆلاییی کورپی میزگاندا دەتکا. نا، ئەم و شترە خوینی دەوی. ئاراو قارای لێھەلگیراوه. ئوقرە ناگرێ ھەتا کورپی میزگان لەنیو ھەب. تەنیا کۆپەرە ھیوايەک لە دلی عەباسدا ماوو. ئەویش ئەوھە ڕەو و شترە سەردار فیری کاو پەمۆ دانەن، بەرەو زەمینج گەرابیتتەو و سەردار سۆراخی لۆکە ڕەش بگرێ و لە دێ وەدەر کەوێ و لەگەل سەردار، میزگان و ئەبراویش بە لەنتەرەو لە دێ وەدەر کەون و بێن بە شوینیدا. ئەگەر و شترەکان بۆ زەمینج گەرابیتتەو برینی بن ملی ئاروانە دەتوانی نیشانەری ڕووداوی ئەمڕۆ بێ. چونکە سەردار خۆی گوتبووی لۆکە ڕەش بەھارە مەست بوو. بەوھشدا دیارە کە نە لۆک گەراوھتەو بۆ زەمینج و نە کورپی میزگان.

بەلام لەوانە ھە ڕەو و شتر بەرەو زەمینج نەگەرابیتتەو.

گریمان نەگەرابیتتەو، دەی چاکتر! ئەوھش سەردار ھان دەدا خیرا چەن کەس بخاتە دوای خۆی و بەرەو بیابان وەرپیکەون. تاقە ھیوا ھەر ئەو بوو، دوای ئەو زارکی بێرەکە بوو کە دەیتوانی ئاسمان ببینی. ھەواش کە بە دژواری دەگەشتە بنی بێرەکە ھەلیمژی و ھەناسە بکیشی. بەلام ئەو ئەستێرانە سەیر سۆلە سۆلیان دەکرد! دڵۆپیک خوینی گەرم کەوتە سەر ڕوومەتی عەباس. عەباس ئیتر ئەستێرە نەدی. لۆکە ڕەش لە ئاکامدا توورە و ڕق ھەستاو لە گۆی بێرەکە بیخی خوارد؛ سەری کیشا نیو بێرەکە و لرفاندی. دڵۆپیک دیکە کەوتە سەر لیوی عەباس. لیوو زمانی بە خوینی و شترەکە تەر کرد. نا! زەبری کێردەکە کاریگەر نەبوو. کێردەکە ئەگەر کاریگەر بواوە دەبوو تا ئیستا لۆکە ڕەش تەکانی لیبیرایە، بەلام وا نەبوو، لۆک لەسەر چۆکی خزییە پیشتر و بە جۆریک کە سینگی و نیوھە زگی زارکی بێرەکە تەنی و داسەکنان. ئەوھش سامناکتر. عەباس تاقە ئەستێرەھەکی لە پەنا ملی و شترەکەو دەدی. نا! عەباس لیی ڕوون بوو کە ئیتر لۆکە ڕەش ھەلناستی. ھیوا بڕاو بوو، ڕوون بوو کە

لۆکە ھار ھیندە لە سەر زارکی بێرەکە دەخوێ ھەتا عەباس لاقی جووت دەکا. ئاخ بۆ قومه ئاویک؛ قومه ئاویک!

خشە خشیکی نەرم، عەباسی وەخۆ ھینایەو تاکوو بۆ تاویک، لە بییری مەرگ و لۆکە ڕەش دا بری.

ھووشە ھووش، دەنگیکی ھینا شتر لە پرخە پرخی خەوتوو. خورپرپر، خورپرپر. شەو و بییر، ڕەشایی چەن بەرانبەر. چۆن دەکرێ ئەگەر جوولەو ھەریک بێ کە ھەبە. بیینی؟ چاوی ھەلوی گەرەکە. نا؛ چاوی شەمشەمە کۆپەرە!

«خورپرپرپر... خورپرپرپر...»

ئەو دەنگی چ گیانلە بەریکە؟! عەباس چاوی تیژ کرد، بە دەوروبەری خۆیدا گیرای. بالندەھەک دەریپەری، بالی کیشا بە دیواری بێرەکەدا، گل و خۆل بە سەر و گۆیلاکی عەباسدا ڕژا و دیسان بیدەنگی و دیسان، دەنگەکە:

«خورپرپرپر... خورپرپرپر...»

ترس سەرتاپای داگرت. تاریکی دەور و پشتی ئەوھندەدی دیکە ترسی بە سەردا ڕشت. ترسی دردۆنگی، ترسی نەدیتن و نەناسین. ترسیک کە نازانی چیبە. ئەگەر بزانی چیبە، بزانی چیبە خەریکە ڕۆحت لیدەستینی؛ لانی کەم دەزانی ھۆی مردنەکەت چیبە و دەبناسی، دەتوانی بە جۆریک پارێزگاری لە خۆت بکە. ڕەنگە خۆ بە دەستەو بەدی، خۆ بدۆرینی. ڕەنگە غەیری جوولە لەخۆ برین چارەھەکی دیکەت نەبێ. ڕەنگە گەشکە بکە و بەر لە مەرگ بمری! ئیتر دلت بۆ ھەزار ڕیی پیوار و تاریک ناچی. ئیتر ھەزار چزووی ئالۆزی و دلەخوری چەت لێھەلناستی؛ بەلام ئەو دلەخوری تۆ شتیکی و ئەوھە دەتکوژی ئەو دلەخوری ھەبە، خۆدی مەرگە. ئەو مەرگە کە عەباس لە ھەمبەر لۆکە ڕەشدا تووشی بوو. بەشیکی گرنگی پارێزگاری و دەستکردنەو و ھەلمەت و ھەلاتن و زەبر بوو. ئالۆزی لە تانوپۆی کاتەکاندا بوو. تەنانەت دەکرێ بلیی. ئەو مەرگە چۆکی دادابوو سەر سنگی، ئالۆزی و دلەخوری ڕاونابوو. شتیکی نادیار لە نیواندا نەماوو تاکوو عەزاوھەکی سەد بەرانبەر بکات، ھەلمەتی لۆکە ڕەش چاوی ڕۆشنی عەزاو بوو. بەلام ئیستا، ئەو ئالۆزی و دلەخوری تانوپۆی تاریکی عەزاب بوو. پیاو ژانی لە بییر دەچیتەو. بەلام

مہترسی ہاتنی ژان قہت لہ بیر ناچی. رُوح دہکے ویتہ بالہ پرژہ، کۆتریک گرتاری بیر زارک بہستراو، پەریشانہ، بالی بہ دیوارہکەدا دہکیشی، دلہ خورپہ.

شہ پۆل شہ پۆل دلہ خورپہ. شتیک لہ زاتی دیار و نا دیاری وجودتدا و ہگہریان دہکے وئ، تئیدہگہ پئی. دایمہ و بہردہوام، تاوی سہبر ناکا. تاویک دەستت لہ کۆل ناکاتہ وہ. بلیسہی ژہراوی ترس. گیانت ریزہ ریزہ دہتاویتہ وہ، تو ہلاہلا بوونی خۆت تہنانہت. ہست پئدہکەئی. تو لہ ناخوہ خہریکە دہپووکیتہ وہ. دیواری پووخەکی بوونت ہەر ئیستا نا ئیستا خہریکە تیکدہتہ پئی. ئەئی ئاواتی مہحال، ئەئی مەرگی ناوہخت. ئەئی تو بہکاری کەنگی دئی؟ ئەم بیرہ، بۆ تیک ناتہ پئی.

ہوشہ ہوش! ہوشہ ہوش!

خالگہ لیک و رد و پروناک. شتگہ لیک و ہک گول ئەستیرہ. لہ کونیک دیواری بیرہکە وہ؛ نا! لہ ہلۆلابی بنی دیوارہکە پروانہ! ئەو ہوشہیہ لہ ویتوہ دئ. لہو خالہ وردانہ وہ. خالی ورد و پروناک، ون دەبن و دہردہکە و نەوہ. دیار و نادیار، تیکہل دەبن و زہق دەبنہ وہ. ہوشہ ہوشہکە تہواو دەبن و دەست پئدہکاتہ وہ. دلہئی شتیک دہجوولتہ وہ.

شتگہ لیک دلہئی دہجوولتہ وہ. ئەوہ روانینیک ہزاران سالہیہ کہ لہ چاوی عہباسدا کۆ بۆتہ وہ. قہت قہت، ہیچ مروفتیک ناتوانی لہ خالیکی وادا و لہو تاریکیہ پر مہترسیہدا شتیک ببینی. بہلام ئەگہر بچیہ نیو بیرگیانی عہباسہ وہ، ہست دہکەئی کہ سوامی چاوی ہموو مروفتیکی سہر زہوی لہ چاوی تۆدا کۆ دەبنہ وہ، تاکوو بتوانی بہر چاوی خۆت ببینی. خودایہ گیان...! مار! ئەو ہموو مارہ! ئاخ... بۆنی بیگانہیان کردوہ. بۆن دئ بۆنی بیگانہ!

جاری وایہ پیانو لہ ژیان کورتی خۆیدا ہزار جار دہمرئ و زیندو دہبیتہ وہ. بۆ کورپی میرگان ہزار جار مردن و ژیانہ وہ ئەم کاتہ بوو. مار، کەرہ ماری بیابان! پیرہ مار! بلیسہیہکی چزووی بہسہ کہ بتکاتہ خۆلہمیش!

«ئەئی بۆ ہیتستا ہناسہ دہکیشم؟»

ئەوہی کہ لہ نیو ئەو بیرہدا دہمرئ، و ہک پۆژ لینی روون بوو. بہلام ئەوہی کہ چۆن و کەنگی ماران دینہ گیانی، شتیک بوو کہ نەیدہتوانی ہستی پینکا، تہنیا ہیندی

شتی لہ چیرۆک و بہسہراتی مارگران و وشترہوانان و شوان و گاوآن؛ یان جاروبار لہ پیرہ پیوانی بہ ئەزموون و شارہزای مار بہر گوی کەوتبوو:

«مار کاری بہ مروفتی بئ تاوان نییہ. «

«ہتا کارت پئی نەبئ. ماریش کاری بہ تو نییہ. «

«مار لہ نیہتی مروفت دہگا. «

ہرودہا ئەم پەندانہ:

«بئ لہ کلکی مار مہئی. «

«ئەگہر دیتت مار دہروا، تۆش ملی رئی بگرہ و برۆ. «

«ماری مالئ بہرہکەتی دہغل و دانہ، مہیکوژہ. «

بہلام ئەم قسہ و پەندانہ شتیک نەبوون کہ ئیستا و لیرہ بہ کاری عہباس بئ. عہباس لہ بارودۆخیکدا بوو کہ نەیدہتوانی بیر بکاتہ وہ. میشکی راوہستابوو. مہترسی و دلہ خورپہ وا تہنگی پئی ہلچنیبوو، رینگای بیر کردنہ وہی لئ تہنیبوو، چیکا؟ چیی لہ دەست دئ؟ لہ سہرہوہ شہوی رەش. ژیرہوہ بیر تاریک و تہنگ. لہ نیوان شہو و بیردا وشتریکی ہار و خوین بہری چاو گرتوو. گریمان لہ شیکی کوتراو و برینداریشی نەبواہ؛ کوا رینگای دہرباز بوون؟ لہو بیابانہ چۆل و ہۆلہدا.

ناچارہ خۆ بہ دەستہ و ہدا، خۆ بہ دەستہ و ہدا. ناچارہ دەبی خۆی بداتہ دەست مہرگ. ئەو خۆ بہ دەستہ و دانہش شتیکہ لہ ہموو ساتیکدا پیانو بہ بیریدا نایہ! ہمیشہ نایہ! زیاتر کاتیک شتی وا بہ میشک و بیردا دئ و باسی لئدہکرئ کہ مہترسی مہرگ لہ ئارادا نەبئ. ہلدیری مہرگ مہودات پینادا بیر لہ تہسلیم بوون بکەیتہ وہ. دہرفتت نییہ. نہ بۆ خۆ بہ دەستہ و دان و نہ بۆ دہستکردنہ وہ. لہو کاتہدا تو کۆمایہک توژ و گہردیلہی و بہپہلہ و لہ پەستا تہواو دەبی و رەنگہ بتوانی بلیئ: و ہک ئاور. و ہک بلیسہ. سہرتاپا دہبیہ گر. بہ ہشتاو دہسووتنی تا تہواو دەبی. ئەگہرچی بہ روالہت وشک ہلگہراو و مردوو بنوینی! ئەگہر پالت بہ دیواری پووخەکی بیرہوہ دابن و ہزار سال پیر بوو بیتتی، ترس بہ عہرزہکەوہ میخگوتی کردبیتتی. چرکەت لئیرابئ و تہنانہت گویت لہ ہناسہ کیشانی خۆت نەبئ.

کورې میرگان به په له و په یتا په یتا ته واو ده بوو، ده پوکاوه. نه گه رچی له وه ده چو که سهه ساله مردووه وئیستا تارمایی خوی له همبهر خویدا، وهک داوه لیکي وشک و بوش ده بینی به دیواری بیره که وه نووساوه و شتیکی کر و کپتر له بیده نگی له نیو خویدا قه تیسې کردووه. ئاخ... ته نانه ت نه گه ر بکری هه ست به هه ناسه کیشانی خوی بکا، نه وهش خوی ترسیکه!

کړوکې. عه باس شه وی نه ده دی که تیده په پری. عه باس ئیتر هیچی نه ده دی. هیچی هه ست پینه ده کرد: لیوړیژ له خوږ و ترس، ویشک!

ئایا جی جی باوهره که زوی و زهمان له چاو ترووکا نیکدا راوه ستن؟ نا! رهنگانده وی خه یال له مروښا جاری وایه نه وه همه پیکدینی. نه وهش نه ساتیه که پیوه ندی تو له گه ل دنیا به تاله موویه ک بهنده. تاکو لیکترازان چاو ترووکا نیکت ماوه. نه وه یه له و په پری سووتاندا، هه ست به ئوقره گرتن ده که ی. ته واو داسه کینن. به لام زهمان رانه وه ستاوه. بیره که له که لینی لاملی وشتره که وه پروناکتر ده بیته وه. نه گه ر هیزی جوولانت هه بی، نه گه ر بتوانی چاو له ژوور سه ری خو ت بکه ی. هه ر له و که لینه وه ده بینی ئاسمان پروتاوه ته وه. نه ستیره، نه و ته نیا نه ستیره هه ش ترووسکه ی خوی له ده ست داوه. گزنگی به یان نه نگوتووه. کاته کان تیپه پ بوون. ساته کان گیانیاں داوه. به جوانی ده توانی ملی وشتره که به سه ر زارکی بیره که وه بیینی. نه وهش نه و کاته یه که بتوانی سه ر هه لینی، بتوانی سه رت بجوولینی. که وشک نه بوو بییتی. نه فسوون نه بوو بییتی و چاوانت، سه رنجی چاوانت له سه ر دیواری پروو به رووت نه مه بیینی: روانینی به رده وام، چاو تیپیرین، رامان. سه رنجت توژی لی نیشتووه. هه موو شتیکی لیل ده بیینی. سه رنجت له راده تیپه ریوه، بلاو بوته وه، دوور که وتوته وه. توژ و گه ردیله له بهر چاوت نه وانه نین که بوون، گوړاون. خو ل، خو ل نییه. دیواره، دیوار نییه. روژ، روژ نییه. تو پوکاوییه ته وه. له ترس و دله خورپه دا ون بووی. مار، مار... دوو ماری بوړ، دوو ماری پیر. رهنکه دوو نه فعی، جوان دیارن. روژ بوته وه. ماره کان چاویان له عه باس بریوه. عه باس ئیتر نه ماوه. ده میکه بوته خو له میش. مارپکیان ده جوولن. نه رم ده خوشی. پاپوکه که ی هیدی هیدی ده کریته وه. جار له گه ل جار دریز ده بیته وه. دی بولای عه باس. خوژگه ده کرا بلئی «کورپه بابی و

رزگارم کا! «خوژگه ده کرا به دل بیلی! به لام نه مه مه حاله. سه هؤلبه ندانی روچ. ماره که دیته پینشی. هات، سه ری خسته سه ر رانی عه باس و خوشی. نه رم خوشی و جی خوش کرد. پاپوکه ی خوارده وه و مات بوو. تاکه نگی؟ نه ک زور. هه تا نه وه ی ته مه نی عه باسی ته واو کرد. پاشان روپی به سه ر زگه پروته که ی عه باسدا سه رکه وت. به سه ر سینگیدا خوشی و له سه ر شانی ده وریک له ملی هالا و به نیو تووکه سه ریدا؛ پاشان سه ری گه یانده دیواره که و نه رم نه رم له عه باس جیا بووه و به دیواره که وه نووسا. عه باس ئیتر هیچ شتیکی هه ست پینه ده کرد: که پ و کویر و لال و سر بوو. تهرمیکی شه لالی ئاره قه ی سارد، که سیره.

- هوی... هوی... عه باس... هوی!

- هوی... هوی... عه باس... هوی!

- های... های... عه باس... هوی!

- لرفه و بو لرنی لوکه ره ش له گه ل دهنکه دوور و نزیکه کان. هه راو قاوی دوور و نزیکه بیابان. له لرفه و بو لرنی لوکه ره شدا. دهنکه کان نه و دهنکه ئاشنایانه نه بوون که له هه وایه کی شیواو و سامناکدا بیسترین. وهک خه یالی مروښک، که کاتی شیت بوون له بوودپ و که لاره کونیکدا، له هه زار لاره گوپی ده زرینگیته وه. هیرشی هه را. ناله و هاوار. هوړنی گریان. دوعا و نزا و وایلوک. سیبه ری بالی سیسارک و قه ل و دال، داله که رخوره.

زوړی له روژ تیپه ریوه؟

دهنگه کان له دنیا یه کی دیکه وه دین. هه ر نه و دنیا یه ی باسیان ده کرد. روژی په سلان. روژی په نجاهه زار سال. روژی گه رم و به قرچه و سووتینه ر که ده لین دایکان به دوا ی رو له ی خو یاندا ده گه ری و نایدوزنه وه. برا، براو مندا ل باوک و دایکیان بو نادوزریته وه. دنیا یه کی به راوه ژوو و چه واشه. روژی په نجاهه زار سال! که س له که سیکه، باب ئاگای له کور نییه. نه نه م ده ست نه و ده ست ده ناسی و نه نه م چاو نه و چاو. عه باس مردووه و له شی داهیزراوی خوی له سه حرای قیامه تدا به دوا ی خویدا راده کیشی. عه باس مردووه و گوپی له دهنگی گریان و روړوی دایک و برا و خوشک و باوکییه تی له ناخی گوړه که یه وه. گریان و رو ی میرگان تا ناخی

گۆرەكە دەچى. ھاوار و نالەى مېرگان. مېرگانى رۆژى پەنجاھەزار سال. لىقەوماوانى سەحراى ئاگراوى قىامەت. ھەمبانەى گوناحەکانیان بە کۆلدا داوہ و بەژىر گرى سووتىنەرى خۆردا دەگەرپن. خۆرەتاوى دۆزەخ ھەلاتوہ. مردوو سەريان لەبەردى ئەلەد دراوہ و ھەستاوہ. ھەموو لال بوون. رۆژى لىپرسىنەوہ. دەستەکان بەملاو ئەولادا شۆر بوونەتەوہ و گۆ ناکەن. شان و مل روتوتووت. جەستە روتوتووت. لىنچق و شىواو تىک دەھالین. زمان و زار، پڕ لە ھاوارى بىدەنگ و کړوکپ. ترس و لە نىو چوون. خەلاتى لەبەر کراو، کفن لەبەر، تىنو، سىوشکە ھەلاتووا! ئاور لە ئاسمان دەبارى. عەباس لە گۆرەكەى دەردەکىشن. روتوتووت. خۆرەتاوا! خۆرەتاوا! بىبابان و قرچەى خۆرەتاو. دەورى دەدەن. لۆکەرەش مندەر بۆتەوہ. مردووہ و ھەك رەشکە ماسىوہ. ژەھرى مار ماساندووہىتى. سەردار بە مست بەسەرى خۆيدا دەکىشى. لۆکەرەش لە پال زارکى بىرەكەدا بەلادا کەوتوہ و دەست و لاقى قىت راولەستاوہن. ھاجەر خۆى لە پشت سەرى عەلى گەناو دەشارىتەوہ. ئەبراو ناوئىرئ چاو لە براکەى بکا. عەلى گەناو لەبەر سەرسوورمان چاوى بە مۆلەق و ئىستاون. مېرگان باوہرناکا، نا! نا! ئەوہ عەباس نىيە! دىتە پىشى. عەباس لە گوى بىرەكە راولەستاوہ، جوولە ناکا، لە جىي خۆى وشک بووہ. چىلکەى وشک. خۆر دادەرژى بە سەرياندا: قژ و برۆى عەباس ھەك چۆرى شىر سىي بووہ!

مېرگان توربىنى کورەكەى لە دەست کەوتە خوارى. مېرگان ھاتە پىشتەرەوہ. نا! چۆن دەبى باوہر بکا؟ پىرە پىاويک لە بەردەمىدا راولەستاوہ! دىسان ھاتە پىشتەرەوہ! چاوى مېرگان دووبىرى وشک، لە قوولايى چاويدا دوو ئەفەعى پىر پاپۆکەيان خواردۆتەوہ. ئەفەعىيەکان سەريان وەرسووران. ھەتاوى دۆزەخ بەسەر بىباباندا دەرژى و کەویر لە چاوى مېرگاندا دەدرەوشىتەوہ. بىبابانىک سەرنجى سەرگەردان. مېرگان دەستى عەباس دەگرئ. عەباس دەستى لە دەستى دايکىدايە. مېرگان وەرپدەکەوئ. ھەموو بە دواياندا دىن. سەردار لای لۆکەكەى دەمىنیتەوہ. بە ھىواشى ھەنگاو دەنن. ورد و لەسەرەخۆ پىرە پىاويک دەستى لە دەستى مېرگاندايە. بىدەنگن، کړوکپ. ھەتاو، ھەتاوى جەھننەم بەسەر کەویردا دەبارى، ئاو لە كوئىيە؟!

بەندى چوارەم:

كەربەلايى دووشەممە عادەتى بوو پشت بە ديوارەوہ دا و دانىشى، ھەر دوو لاقى بلاو کاتەوہ و چۆكى ھەلدا و قوونى لە سەر عەرز دانى. ھەنىشىكى لە سەر چۆكى دانى و تەسبىحە گلینەكەى بە نەرمى بگىرئ.

پىالەى چايى لە بەر دەمى كەربەلايى دووشەممە سارد بوو بۆوہ و ئەو بىدەنگ چاوى لە شوئىنك بربىوو. مات و بىدەنگ. بىدەنگىيەك بە قورسايى بەرداش. بەردىكى بى كەلك كە بە ديوارەوہ ھەلپەسىردرايى. كۆن و چەپرەك و لە كار كەوتوہ، قورس و بىدەنگ. بۆ ئەوہى لە مالى مېرگان جى قوونى خۆش كا بەھانەى بە دەستەوہ بوو. پىرى عەباس، زەماوہندى ھاجەر و عەلى گەناو؛ لە ھەمووشى چاكتەر ھاتنى مەولا ئەمان بوو. ھاوړى و وشترەوانى قەدىمى كەربەلايى دووشەممە لە ئاوايى زەمىنج. لە لايەكىشەوہ قەرزدار بوونى مەولا ئەمانى كەردبووہ بەھانەى جى خۆش كردن. مەولا ئەمان لەم سەفەرەيدا دەبى بەھرى قەرزەكەى بە كەربەلايى دووشەممە بدا. ئىستا گرینگ ئەوہ بوو خانەخۆى واتە مېرگان، كام بەھانەى كەربەلايى دووشەممەى پى قەبوول دەكرئ. لە سەرىكەوہ ھاتنى كەربەلايى دووشەممە لە بەر ئەوہ بوو كە ھاتوہ بۆ دەيدەنىي رەففىق و ھاوړى قەدىمى خۆى. ھاتوہ چايى و شىرىنىي زەماوہندى خوشكەزاي رەففىقەكەى بخوا. سەرىكى ترىشى كە بە لاي مېرگانەوہ ناخۆش بوو ھاتنى كەربەلايى دووشەممە لەبەر قەرزەكەى بوو كە لە لاي مەولا ئەمانى كلاوچى بوو و دەيتوانى لەم شەوہدا قەرەوھەرا ساز كاو زەماوہندەكەيان لى تىكدا. لەگەل ئەوہشدا مېرگان دەيزانى كە لە ھەردوو سەرەوہ ھاتنى بەھانەيە. بەھانەيەك كە ھەلى بۆ كەربەلايى دووشەممە رەخساندبوو كە ئەم يەك دوو رۆژە ھەر لە بەيانىيەوہ پەيدا بى و خۆ بكا بە مالى مېرگاندا، لە سووچىك دانىشى و مات بى. چايى و ئەگەر بوو. نان و چىشت بخوا و

جاروبار فرمایشتیک بهرهللا کا، قسه یهک که جاروبار تانه و ته شہری پیوہ دلکاند؛ شتیک که کربہ لایی دووشہ ممہ له گہلی گہورہ بووبوو و خہلکی زہمینجیش ئہ خووخدی ئہویان به باشی دہزانی.

مہولا ئہمان لہ بہر ئہوی دہست تہنگ بوو نہیدہ ویست و نہیدہ توانی قہرزہ کہی بداتہوہ، لہ لای کربہ لایی دووشہ ممہ سہری شوپ بوو و زمانی نہدہ گہرا. زور لہ قسہ کانی کربہ لایی دووشہ ممہی پشت گوئ دہخست و ہہولی دہدا بہ جوریک لہ گہلی پیک بی. لہ راستیدا خووش و ناخوش تاملی دہکرد. تاکوو ئہم یهک دوو رۆژہ بہ سہر دہچی. مہولا ئہمان کاریکی وای لہ زہمینج نہبوو. تہنیا کاری ئہوہ بوو دہستی ہاجرہ بنیتہ دہستی عہلی گہناو و ہہوساری کربہ کہی بگری و تینتہ قینئ. بۆ عہباسیش ئیتر ہیچ نہدہ کرا، کار لہ کار ترازابوو. عہباس لہ سووچیکی تاریک دادہ نیشت، کہلہلا و بیدہنگ. لہ نیو غوباری بیدہنگی و سہر سوپماندا ون بووبوو. نہ ئہو کاری بہ سہر کسہوہ بوو، نہ کسہیش کاری بہ سہر ئہوہوہ بوو. کر و کپ. دہم قووچاو و چاو داچراو. چاوی ہیشتا خہوی بہ خووہ نہدیتبوو. دہوا و دہرمان، نووشتہ و دؤعا؛ نا!

«دہبی چہن رۆژیکی پیچی! جارئ زووہ.»

ئہوہ قسہی کربہ لایی دووشہ ممہ بوو. عہلی گہناویش سہری راوہ شانددبوو. مہولا ئہمان بلئ چی؟ گوتبووی:

«کاریکہ و قہوماوہ. کارتان پیئ نہبی؟ چ دہکری، دنیا پرہ لہو شتانہ.»

ہاجرہ دیار نہبوو. ئہو رپووداوہی بہ سہر کاکی ہاتووہ، وا دیارہ ہاجرہی خستوتہ دلہ خورپہ و لہوانیہ لہ نیو چاوانی خوئی بزانی!

لہم نیودہدا پیربوونی عہباس لہ لای عہلی گہناو لہ ہہمووان سادہتر بوو.

«خوم لہ بہر کاروانسہرای شازدہ لہ دہرویشیکم بیستووہ کہ لہ کیوی شاجیہانیش کوریک وای لیہاتووہ و دواي چہن رۆژ و ہک خوئی لیہاتوتہوہ. ئہو ترسانہ کاتیہہ. تیدہ پەرئ. گوئی مہدہنی! خالہ! تو دہلیی چی؟»

مہولا ئہمان چاوی لہ کربہ لایی دووشہ ممہ کردبوو:

«کربہ لایی بہ ئہزموونترہ زیاتری دنیا دیوہ!»

«دہبی چہن رۆژیکی پیچی، جارئ زووہ!»

مہولا ئہمانیش قسہی کربہ لایی دووشہ ممہی بہ راست زانیوو و بہ راستیشی دہزانی:

«بہلی ئیتر... بلئین چی؟ کاری دنیاہ!»

بہلام میرگان دہتگوت لہ سہر ئاورہ. ئہسپہندہری سہر ئاور. لہ چاوییہوہ و لہ نیگاہیہوہ دووکہل ہلہدہستا.

«پووری... پووری...»

ئیسٹا ئیتر عہلی گہناو بہ میرگانی دہگوت پووری. میرگان چووہ دہری.

عہلی گہناو رۆیی بۆ بن دیوارہکہ و گوتی:

کاری ئیمہ تہواوہ. مالہکہم ریک و پیک کردووہ، ئامادہ.

میرگان گوتی:

«زور باشہ، شہوی وەرہ دہستی ژنہکہت بگرہ و بیبہ بۆ مالی خوتان. بلئم چی ئیتر؟»

عہلی گہناو پرسیی:

«جلوبہرگ و کوشہ کانی پر بہ بہرین. گہورہ و چکولہیان نیبہ؟»

«تہواوہ.»

«چاکہ، چاکہ. کہواہیہ من دہچم دہوریک لیدہدہم و... لہ بیرت نہچی! شہوی لہ مالی خومان شیومان ساز کردووہ. خالہ مہولانیش لہ گہل خوت بینہ. بۆ عہباس و ئہبراویش دوو قاپ شوپراو گوشتت دہدہمی بۆیان بہرہ. چاکہ؟»

«باشہ، باش.»

عہلی گہناو رۆیشت و میرگان چووہ ژوووری. کربہ لایی دووشہ ممہ و مہولا

ئہمان ہہروا دانیشتبوون. میرگان بہ بہر چاوی کربہ لایی دووشہ ممہدا بہ پہنا

وہجاخہکہدا تیپہری و خوئی کرد بہ خلوہ تیپہکہدا:

«دیسان دہبی لہ گہل ہاجر قسہ بکہم. بہ بہریدا ہلخوینم!»

که به لایه دووشه ممه چاوی له سهر داوینتی کراسه که می میرگان هه لگرت و چاوی له مه ولا ئەمان کرد. مه ولا ئەمان سهری داخستبوو. که به لایه دووشه ممه به بزیه کی مانا داره وه گوتی:

- بیده به شوو! بۆ نایدیهی به شوو؟

مه ولا ئەمان سهری هه لیتنا هات قسه بکا، که به لایه دووشه ممه گوتی:

- ملم شکئی! ژنه که م وهک تۆپه گول وابوو هه لمپساند. ملم شکئی! به قسهی خه لک! خودا غه زه ب له وه خه لکه گری. زمانیان به برین چئ!

مه ولا ئەمان گوتی:

- له سهر چووان مه چۆ که به لایه. دلێ خۆت نار هه هت مه که.

که به لایه دووشه ممه گوتی:

- قه تم له بیر ناچئ. وهک تۆپه گول وابوو. قسهی خه لک! ژنه که م به ههوت

مانگان مندالی بوو و خه لکی زمانیان کرده گه زاره. روو ره شانیه! هه ر گوتیان:

«کچه قوو چانی به ره له وهی بیته مالی محه ممه د زگی بووه!»

مه ولا ئەمان ورتهی لیوه نایه و که به لایه دووشه ممه له به ره خۆیه وه ده بریسی.

- کچی بندار! ئاخه من چاکتر ده زانم یان ئیوه؟ تۆپه گولی خۆم به دهستی خۆم

هه لپساند. ره بیی ملم ورد بی! دواي ئەوه ئیتر روژئیکی خۆشم نه دی. ژیانم لیبوو به

ژه هری مار. وهک که ره ان تیروپرم کوتا و ده رم کرد. ئەویش به چلهی زستان.

به سته زمان کۆرپه که ی له باوهش گرت و رویشت. ئیتر نه مزانی چوو بۆ کوئ؟! ئەو

کۆرپه ههوت روژه، لهو زستانه سارده دا، چۆن تاقه تیان هیناوه؟ به سته زمانانه.

هه مووی خه تای دایکی عه بدوللا بوو. ئیستا ده زانم که ئەو، ئەو قسهیهی خستبووه

زاری خه لکی. ژنه تیوه شهیتانه! چاوی به رایه نه ده دا ئەو کچه به سته زمانه بیینی.

ئه گه ره ده ریشم نه کردایه ره نگ بوو ده رمانداوی بکا. هه ره چیه ک بوو، مالی منی به

قور گرت. ئەه گه رچی منیش روژگارم لهو کرده ژه قنه مووت. چاره ره شم کرد. لهو

روژه وه ئیتر سهر جیییم له گه ل نه کرد و توخنی نه که وتم! ئیستا بیست سال

تیپه ریوه. چاکه، وه لایه ها، هووه، به لام... به لام ژنه تیوه ورده ورده، خه ریکه فری

به سه رما سوار ده بی. له ماله که ی خۆم وه ده ری ناوم و له سوچیکی کادیته که دا

ده ژیم. چبکه م. ئیستا کوره که ی بۆته پیاو. سالار عه بدوللا به خیتی ده کا. ئیتر منی بۆ چیهی؟ جلوه به رگم بۆ ناشوا. قومی ئاوی گه رمم ناداتی نانه وشکییه که می پی بکه م به تریت. ئەه گه ره خۆش که وم و بکه ومه گیانه للا درگام لیناکاته وه! هه ره ده لینی ژن و میردیش نیین. دیاره ئیتر، ده یه وی تۆله م لیناکاته وه. به لام... ملی من ورد بی. ژنی وهک تۆپه گولی خۆم ئاواره کرد. ئەو تۆپه گۆله م هه لپرووسکاندا!

مه ولا ئەمان دیسان گوتی:

- له سهر چووان مه چۆ که به لایه. برینی خۆت مه هینه وه سو!

- داخی هه ره له دل مادیه مه ولا ئەمان. له بیر ناچیته وه. مه گین ئەوه ی... مه گین

که سینک جیگا که می بۆ پر کاته وه... بیده به شوو مه ولا ئەمان! میرگان بده به شوو!

میرده که ی مردوووه. سلوچ ئەو هیز و گوهری نه بوو بتوانی له سه رما و گه رمای

غه ربیایه تیدا ده وام بیینی. من غه ربیایه تیم چیشتوووه. مردوووه، سلوچ مردوووه. لیم

روونه مردوووه. به گوئی خۆم بیستووومه. ریگا شه رعیه که شی مه علوممه. سی

که س شایه دی عادل. سی که س بتوانن شایه دی بدهن که سلوچ مردوووه، میرگان

ده توانن شوو بکاته وه. ریگایه کی تریشی هه یه. ئەوهش له شه رعدا هه یه. ئەه گه ره

پیاویک رویشت و هه تا چهن مانگ نه هاته وه و هه یچ هه والیکی نه نارده وه، ته لاقی

ده که وی و ژنه که ی ده توانی به ئاره زوی خۆی شوو بکاته وه. تیگه یشتی؟ وا چاکه

له م ئاخری ته مه نه دا پیکه وه ببینه خزم. من و تو زورمان پیکه وه سه فهر کردوووه.

هاورپی و هاوسه فهر بووین. قهرز و قوله کانیشمان به جوړیک هه ل و فه سل

ده که یین. له گه ل خوشکت قسه بکه. هه تا که نگی ده یه وی سه لت بی و سایه ی

که سینکی له سهر نه بی؟ ئەه گه ره چوار ژه م خوراکی چه ور بخوا ده گه شیته وه. نیو

چاوانه که ی نه به ییناوه ده نا ئیستا هه ره جوان و جحیله. کاریک بکه دهستی بگرم و

له و بیکه سییه رزگاری که م. تو ش خیرت ده گاتی. ئەوهش به لینی پیغه مبه ره، یا

پیغه مبه ره.

که به لایه دووشه ممه هه سته، نافه کی پاتۆله خۆلایه که ی ته کاند و گوتی:

- ئەو مندالانه چاوه دیریکیان ده وی. خو تو ناتوانی چاوت به سه ریانه وه بی.

شه وی بۆ شام دیم بۆ مالی عه لی گه ناو. خودا حافیز.

- خودات له گهل كه ربه لایی.

مه ولا ئه مان هه تا بهر درگای حه وشه كه ربه لایی دووشه ممه ی به پری كرد و گه راوه. میرگان له بهر درگای وه تاغه كه راوه ستابوو و رق و بیزارى له نیو چاوانی ده باری:

- ده یگوت چی دیسان!؟

- هیچ، هیچ... با برۆینه ژوورئ.

پیکه وه چوونه وه تاغ.

هاجر له په نا یه غدانه كه ی دانیشتبوو، خه ریکی ریک و پیک كردنی كه لوپه له كانی بوو. عه باس هه روا له بن دیواره كه دا بیده نگ دانیشتبوو: چاوه گه وره كانی زهق بوو بوونه وه. روومه تی دهر په پیبوو و چه ناگه ی به قوولدا چوو بوو. ددانی گر. گوپی به قوولدا چوو، سه رو پیشی سپی، سپی وهك چوری شیر.

میرگان به قه لسی دانیششت. هه ردوو دهستی به بهر چاوییه وه گرت و به دهنگیکی تیکه ل به رق و بوغز گوتی:

ئه و بۆره پیاوه چیی دهوئ، هه راسی پیه لگرتووین!؟

مه ولا ئه مان گوتی:

بلیم چی؟ ئاشنایه چیی لیکه یین!؟

- ئاشنای چی!؟ به گوری بابه سه گیییه وه! كه ربه لایی دووشه ممه چیی ئیمه یه.

هه ر بزانی تو هاتوو یه وه، سه روسه کوتی په یدا ده بی!

- یانی پیت وایه له بهر من دئ؟

- له بهر تو نا، هاتنه وه ی تو ده کاته به هانه. توش لای ئه و زمانت ده به سترئ،

چونكه پی قه رزداری!

- ده ی ده لئی چی؟ یانی ئیتر من نه یه م بۆ ئیره؟

- بۆ قسه ی وا ده كه ی تو: كه وشه كانت له سه ر چاومه. تو برامی، برا گه وره می.

به لام به هانه ده ده یه ده ست ئه و گه مره پیاوه ی حیزه. خه لکی قسه و قسه لۆكم بۆ

ساز ده كه ن. له وه تا سلوچ رویشتوو، وهك سه گ به ده وری ئه م ماله دا

ملۆمۆیه تی. جا هه ل سوکه وه ته كه شی چه ن جوانه! مار رقی له سیره له بهر كونه كه شی شین ده بی!

عه باس هه ل به زییه وه، تۆزی له رزی و ئارام بۆوه.

مه ولا ئه مان گوتی:

- چاکیش له باره كه ی ده زانی، خۆی بۆ شام خۆی بانگه یشتن ده كا!

- شام!؟ له كوئ؟ لیره!؟

- نا! له مالی زاوا.

میرگان دهستی له سه ر ده موچاوی هه لگرت و گوتی:

- گوو ده خوا خۆی بانگه یشتن ده كا! گه وچه پیاوی سوالكه ر. بگاته هه ركوی

خۆی پان ده كاته وه. سه ر سوالكه ری هیچ و پوچ!

مه ولا ئه مان گوتی:

- ده لئ شایه دم هه یه سلوچ مردوو.

میرگان گوتی:

- ده ی مردوو، نه مردوو چش. خودا عه فووی كا، به و چی؟

- رهنگه مه به ستنکی هه بی!

مه به ستنی بباته سه ر گۆری بابی. من ئه وه نده م قور به سه ری هه یه كه ئیتر

ده رفه تی تللیلانم نه بی، تازه له من تیپه ریوه. با بچی وه دوا ی چاره ره شینی دیکه

بكه وئ. من له ئاخری ته مه ندا نامه وئ له گه ل سه گ بچمه نیو جه والیکه وه.

- ئه ی ئه گه ر سلوچ به راستی مردبی...

- گریمان كه... من دوو كورم هه یه. چییان لیکه م؟ ئه ویش ئه وا یه کیان به و

ده رده چوو! خو دیتووته!؟

مه ولا ئه مان چاوی له سه ر عه باس هه لگرت و گوتی:

- ئه و خو نایه وه ی له گه ل كوره كانت زه ماوه ند بكا. ئه تو ده باته ماله كه ی خۆی.

- كه وایه بۆ خه م بۆ منداله كانی من ده خوا؟ مه گین نه یگوت منداله كانیان

سه ره رستنکیان ده وئ!؟

- له خورا گوتی. کچه کهت ده چیته ماله میردی خوئی. کوربه کانیشت تازه پیگه یشتون. توش ده پویه مالی خوت.

- مالی خوم! هه هه! توش چه نده خوش بروای! خوئی ئه و له کادینه کونیکدا ده ژی، مالی چی؟ خه به رم هه یه له ده ست بوو که که ی، ژنی سالارعه بدوللا، حالی سه گی هه یه. ئاوی خوش له گه رووی ناچیته خواری. بوو که که شی له ده ست ئه و پیره ورگن و قوره وه زاله هاتوه. توش چه ن فه قیری! دوو رژی که لیفه که ی هه لده گری و دی لیره وهر ده که ی؛ هه ها مه ولا ئه مان گوتی:

خوت باشت ده زانی. من راسپاردهم. ئیتر خوتان ده زانن.

میرگان هه ستا و گوتی:

- من میردم ناوی. جا سلوچ مردبی یان زیندوو. من ده پوم کارم هه یه. رژیگار دریژ بوو.

میرگان ئه گه ر ئیستا ده ستی بکر دایه به کار هه تا نوژی شیوانی ده خایاند. هاجه ری بردبوو بۆ چه مام. ئیستا ده بوو به کاره کانی دیکه ی رابگا. تۆزیکی سووراو سپیاو په یدا کردبوو. به لام سه ره تا ده بوو ده موچاوی هاجه ر هه لگری. ئاوینه شکاویکی هینا، که له چوارچینه یه کی دارینی کون گیرابوو. له بهر درگا که دا به دیواره که وه هه لپه سارد. پاشان مجریه که ی هینا و له په نا ئاوینه که داینا. مه چه کی کچه که ی گرت و هینای له په نا ئاوینه که داینیشان.

- بۆ ده ترسی! هه موو بوو کیک ده بی ده موچاوی هه لگری.

ده زووی ده موچاوی هه لگرتنی له پیشدا با دابوو و ئاماده ی کردبوو. میرگان داوه که ی له سه ری قامکی قولفه کرد و ده موچاوی وردیله ی کچه که ی دایه بهر داوه ده زوو. هاجه ر له بهر ژان و کرانه وه ی روومه تی نه یده توانی سه ری را گری، ده زوو که وه ک ئاور ده موچاوی ده رنی و سووری هه لده گری. میرگان ته شه ری پیدا ده دا که ناتوانی تۆزیک تاقه ت بیئ. هاجه ر دانی به جه رگیدا گرتبوو. به لام نه یده توانی بهر به فرمیسه که کانی بگری. چاوی فرمیسه کی تیزابوو. به لام میرگان گوئی پینه ده دا و روومه تی وشک هه لگه راوی کچه ی دابوو بهر ده زووی با دراوی

راست و چه پ و گه نده مووی روخساری ده رووتانده وه. ده موچاوی جار له گه ل جار زیاتر سوور هه لده گه را و روومه تی ده تگوت جیگای زلله یه؛ ئه گه ر پاشان شین هه لنه گه ری:

«چاکتر! با ده موچاوی تۆزی خوینی تیگه ری. خو ئاوا نابی، ده لئی مردوو. « بویه میرگان باکی نه بوو. چه ز و تاسه ی ئه و ته نیا ئه وه بوو، گه نده موو به روخساری هاجه ره وه نه هیلی و روومه ت و پشته لیوی هاجه ر برووتینیته وه. ژانیش ده کا با بیکا!

«ته نیا جاری هه وه ل ژانی هه یه. هه موو کچیکی تازه بوو کیش ده بی ده موچاوی هه لگری و پیستی روخساری بکرزیته وه!»

- سووتام دایه؛ سووتام!

«ئیستا باشت بوو. «

میرگان ده موچاوی هاجه ری دا بهر رۆشناییه که و چاوی لیکرد. هیچی وای نه مابوو. ده موچاوی وه ک تارای سووری لیها تبوو. چه وه نده ر! خه ریک بوو شین هه لده گه را. وه ختی ئه وه بوو هاجه ر شلپن ئاو به ده موچاوییه وه بدا:

- چاکه؛ هه سته برۆ ده ست و ده موچاوت بشو و وه ره وه!

هاجه ر له بهر ئاوینه هه ستا و ده رپه ری بۆ ده ری. سه تله که هه تا نیوه ی ئاو تیدا بوو. هاجه ر ده موچاوی کرد به نیو سه تله ئاوه که دا.

مه ولا ئه مان هه ستا و پویی. له بهر درگا که له په نا خوشکی راوه ستا و گوتی:

- راستت ده وی، منیش بیستومه که سلوچ به ره حمه تی خودا چوو.

مه ولا ئه مان ئیتر رانه وه ستا وه لامی خوشکی بیستی؛ له چه وشه چوو ده ری. میرگانیش هیچی بۆ گوتن نه بوو. تاویک گیژ و مه نگ ما. به لام زوو وه خو هاته وه و گوراندی به سه ر هاجه ر دا:

- چیه خوت له خوس ده گری؟! زوو که وه ره ئه وه شه وه!

هاجه ر جاریکی تریش چروچاوی کرد به ئاوه که دا. له سه ر سه تله ئاوه که هه ستا پویی بۆ لای دایکی.

میرگان سوور او و سپیایو ئاماده کردبوو. روو خووش بوو. ده تگوت وه بییری هاتوته وه که نابی له گه ل کچه که ی رووترش بی. ئاخهر ئه مشه و شهوی بوو کینی هاجهر بوو. بۆ ده بی داخی که به لایی دووشه ممه به هاجهری به سته زمان بریژی؟ ئه گهرچی میرگان خووی به تاوانبار نه ده زانی. ئاخهر ئارواقاریان لیئه لگرتبوو. بویه ئه ویش له دین دهرده چوو و ههتا وه خو ده هاته وه، دهیدی به جارئ ئاله تی بوو و ئه م و ئه وی داو هته بهر چزووی زمان و له هه موو زیاتر منداله کانی خووی په نجان دوو. بویه ده شه لژا و ئه وه ندهی دیکه رقی هه لده ستا و خووی ده خوارده وه.

کاریگه رترین زه بریک که له رووی میرگان درابوو، عه باس بوو. پیر بوونی عه باس، برینی جه سته ی و زمان شکانی، میرگانی هه لده چو قاند. دهستی ده له رزی و چاوی له ره شه وه ده هات. قسه له قسه ده گیرا، بوغز گه رووی ریک ده گوشی و چاوی فرمیسیکی تیده ز. ئیختیاری له دهستی خویدا نه بوو. له سه ر شتیکی هیچ و پووچ توو په ده بوو. خه یال و بیخه وی. خه م و خه یال وه زاله ی هینا بوو. خه م تاواند بوو یه وه، دهیتوانده وه. زه ماوه ندی هاجهر! که میرگان له هه موو که س چاکتری ده زانی کاریکی نابه جی و ناوه خته. له کیس چوونی ئه و په له زه وییه دیمه یان. پشت لیئه لگردنی کورپه کانی، دهردی عه باس. خوازینی قیزه ونی که به لایی دووشه ممه، پی چه قاندنی میرزا بۆ کرینی ئه و توزه زه وییه ی ما بوویان؛ ئیستا مهرگی سلوچ!

به راستی! بلئی سلوچ مردبی؟

- چاکه! ماشه لالا، ماشه لالا.

عه لی گه ناو بوو. بهری روونا کایی ژوو ره که ی گرتبوو و پیده که نی. هاجهر رووی وه رگی پرا و لکه ی له چکه که ی به بهر چاوییه وه گرت. عه لی گه ناو لیوه گوشتنه کانی ویک هینایه وه و چاوی له میرگان بری. میرگان به چاوی عه لی گه ناوی حالی کرد که برۆا. نهیده ویست ترسان له عه لی گه ناو سات له دوا ی سات هاجهر تووشی ده خورپه بکات. عه لی گه ناو بوک و نابوک وه رسوورا و رویشته؛ میرگانیش کاری سوور او و سپیایو روخساری هاجهری ته واو کرد و هه ستا، قاپیکی پر کرد له ئاو له بهر دهستی داینا. شانه دارینه که ی له ئاو که هه لده کیشا و

به قژی هاجهریدا دینا. قژی هاجهر پاک و خاوین ببوو و ئه گهر چی نه رم و ته نک بوو، به لام رهش و قه تران بوو و بریقه ی ده هات.

میرگان به دلکی خه موکه وه قژی هاجهری دادینا. کچه ش، خه مباتر له دایکی سه ری نابوو سه ر قوئی میرگان و چاوی له عه رزه که بریوو: ماره یان کرد! چاکه، ئه وهش بوو کینی!

هاجر نهیده توانی هه روا به ئسانی بیر له وه بکاته وه که به سه ریاندا سه پاندبوو. قورسایئ ئه و داسه پاندنه ی زور له دایکی باشت هه ست پیده کرد: جووتیک کهوشی سوور، دوو له چکه ی هه وریشمین. کراسیکی چیت و چارشوویک. پاشان له بازاره وه بر دیان بۆ کو لان و له کو لانه وه بۆ کاروانسه را. له به رانه بری قاوه خانه یه ک دانیشتن و ملیان له خواردن نا. پاشان عه لی گه ناو خووی کرد به قاوه خانه که دا و سی چایی گه وره ی هینا. که چاییه که یان خوارده وه عه لی گه ناو چوو ته ویله ی کاروانسه راکه، که میکی ئالی وشک کرده بهر گویدر یژه که ی و گه راوه. کاتی رویشتن بوو. له کاروانسه راکه چوونه دهری. کو لانی پشتی کاروانسه راکه مزگه وتی جامیعه ی لیئه لکه وتبوو. له درگای خواروی مزگه وته که چوونه ژوو ری. له حه وشه ی مزگه وته که تیپه رین و له درگای سه ره وه چوونه دهری. عه لی گه ناو له شه قامه که ی په راندنه وه. دیسان کو لان. به بهر مه نبه عی ئاودا تیپه رین و گه یشتنه کو لانیکی پیچه لاو پووچ. باریک و ته نگه بهر. به جو ریک که هاجهر سه ری له گیزه وه ده هات. ئیستا هه ر ئه وه نده ی له بیر بوو که کو لانه که سه نگه فه رش کرابوو. ئه وه شی به هو ی ژانی لاقی و که وشه قایشه کانی له بیر ما بوو. له بنی کو لانه که له بهر درگایه کی چکوله راوه ستان، حه وشه که چکوله بوو. له په نا حه وزه شه ش زور قوول بوو. سی پلیکانی ده خوارد. حه وشه که چکوله بوو. له په نا حه وزه شه ش پالوو که دار هه ناریکی لی بوو. عه لی گه ناو ژنه کانی له هه یوانی روو به روو وه برده سه ری. هاجه ریان هه ر له وی له پشت درگاکه دانیشاند. میرگان و عه لی گه ناو چوونه وه تاغ. هاجهر مه لای نه دی. ته نیا گوئی له دهنگی بوو. دهنگی له گه ل کوخه تیکه ل بوو. له وه ده چوو پیر بی. بریکیان ده مه ته قی کرد. پاشان میرگان و عه لی گه ناو هاتنه دهری. داویان له هاجهر کردبوو بلئی: «به لی» هاجهر گو تبووی و کار

تهواو بووبوو. ئیستا عهلی گهناو دهیتوانی دهستی هاجهر بگری. دهستی گرت و له پلکانهکان هاتنه خوارئ. ههر بهو جیگایه دا هاتبوون گه پانهوه: کولان، شهقام، مزگهوت، کولانی پشتی کاروانسهرا.

عهلی گهناو گویدریژه کهی له کاروانسهرا ده رکیشا و تیره کهی لینا و ههوساره کهی گرت، کریی که ره کهی دا به دالاندار و چوو دهري. میرگان و هاجهریش به دواي که ره که دا رۆیشتن. له دهروهی دهروازه که، عهلی گهناو هاجهری هه لینا و سواری که ره کهی کرد. ههوسار هه روا به دهست عهلی گهناوه بوو. دواي ماوهیه ک ههوساره کهی کرده ملی گویدریژه که و گولمیخه کهی له قایشی کورتانه که رۆ کرد و به پال رانی هه جهردا کهوته ری.

میرگان له دواوه دههات و سهری له بهر خۆیدا بوو. جاریکیش به بیانوی ماندوو بوون له قهراغ ریگا که دانیشت و که وشهکانی دا کهند. ئه و که وشه تازانه عهلی گهناو بۆ میرگانی کریبوو و هیشتا لاقی عادهتی پینه کردبوو. لاقی ئاره قهه ی کردبوو. له نزیک زه مینجیش میرگان سه د ههنگاو ییک کهوته پیشیانه وه. ئه وهنده ی که عهلی گهناو توانی دوو - سئ نفورچک له رانی هاجهر بگری. هاجهر ژانی نفورچکهکانی تامل کرد و وهرووی خۆی نه هینا. دهترسا عهلی گهناو له گهلی بکه ویته قسه. له ریگا ده بی عهلی گهناو شتیکی گوتبی. به لام هاجهر له بیری نه مابوو. هه جهر ریگای زه مینج هه تا شاری زیاتر له بیر مابوو. سیبه ری کوری سه نه م له هه موو جیه ک به شوینیانه وه بوو. که گه یشته بهر دهروازه ی شاریش کوری سه نه م به تورینه کهی شانیه وه هات به بهر ده میاندا تیپه ری بی ئه وه ی چاو له هاجهر بکا. خۆ هاجهر دلئ به کوری سه نه مه وه نه بوو. به لام ئیستا که کهوتبووه ئه و بارو دۆخه وه زیاتر بیری له کوری سه نه م ده کرده وه. وه ک ئه وه ی له خه یالی خۆیدا به شوین په نا و دالده یه کدا بگه ری. دهن هاجهر زۆر له وه مندالتر بوو که هه ز لیکردووی بکا. به لام خۆشی نه یده زانی بۆ پشت ملی چلکن و ملیوانه ی دراو و ناوشانی ئاره قه کردووی مرادی پووره سه نه می له بیر نه ده چۆوه؟

ههر به راستی مرادی کوری پووره سه نه م ئیستا سواری ماشین بووه و رۆیشتوو؟ رۆیشتوو؟!

میرگان له چکه یه کی هاوری شمینی به سه ر قژه شان ه کراوه که ی هاجهر دا. قژی دووقاش بووی سه رته ویلی هاجهری به جوانی داهینا و له بهر ئاوینه که هه لیستاند و بردی بۆ لای یه غدانه که. ئه و کراسه چیه ی عهلی گهناو کریبووی، له بهر هاجهری کرد و پاشان ئاوه لکراسی ساتینی ده رهینا، دایه دهست هاجهر و ناردییه خه لوه تییه که له بهری بکا. میرگان هه ستا سه ر چۆک و نافه ک و پزووی ئاوه لکراسه که ی بۆ راسته و پاسته کرد. به لام به بهری زۆر گه وره بوو، ده لینگه که ی له خوار قولاپه یه وه بوو. میرگان توزیکی دیکه ی بۆ هه لکیشا، چاکه، ئاوا خراپ نییه. ئه مجار که وشهکانی ده ر هینا. لاقی هاجهر له که وشهکان ده ترسان. به لام چاری نه بوو. میرگان که وشهکانی پی له پی کرد و پییگوت پیوه ی برۆ! هاجهر به نیو چاوانیکی گرژ و خه م لینیشتوو وه هه نگاوی هه لینا وه. نا! زۆر به پیی ناخۆشه، ناتوانی پیوه ی برۆا. که وشهکان له پییدا ده تگوت نالن! ره ق و ناخۆش، زوری ئازار دهدا. ده تگوت لاقیان له دار بۆ دروست کردوو. ره پ و راست هه نگاوی هه لدینا وه. هه نگاوی ورد و هیواش. له هه ر هه نگاوی کدا جار ییک چۆکی دهنوشتایه وه. به لام ده بوو هه نگاوی بنی. میرگان قولی کچه که ی گرت و رایکیشا:

- مه ترسه. مه ترسه. لاق هه لینه وه ده ی. لاق هه لینه وه. خۆت له سه ر پی راگره ده ی، خۆ شه ل و سه قه ت نی کچم!

به نیو دیوه که دا گیرای، ورد ورد هه نگاوی هه لدینا وه. له پر ی کدا دانیشت. ده کری بلین خۆی به عه رزیدا داو قیزاندی:

- وه ی لاقم، لاقم شکا. به زیاد نه بی چ که وشیکن. نامه وی، نا.

میرگان بهر له وه ی گوئ به قسه ی کچه که ی بدا. هه لات درگا که ی پیوه دا. نه ده بوو دهنگی گریان و هاواری هاجهر بچینه ده ری. پاشان هات چۆکی به چۆکی هاجهر وه نا و دانیشت. سه ری کچه که ی به سینگییه وه نا و بیدهنگی کرد. هاجهر ورده ورده ئارام بۆوه. دهیزانی دایکی چیی ده وی. میرگان سه ری کچه که ی له سینگی کرده وه و بهر له وه ی فرمیسه کهکانی له گه ل سووراوی روومه تی تیکه ل بی. به قامکی بۆی سپری، به جوانی ده موچاوی هاجهر نه ده بیندرا. ژووره که تاریک بوو.

سهری سپیی عه باس به سهر شانییوه، ته نیا شتیک بوو که له و تاریکیه دا دیار بوو: نه جوولهی دهکرد نه قسهی بۆ دههات.

میرگان له پر ههستا و ههلات بۆ لای درگاکه و کردییوه. مهولا ئەمان له درگای دابوو، که له گهت و له سه رهخۆ:

- بۆ درگاکهت داخستوه؟

- خه ریک بوو هاجه رم ده پازاندهوه.

- ئەوه شهوه ههشتا ئیوه حازر نه بوون؟

- زۆرمان نه ماوه، ئیستا ته واو ده بی.

میرگان ههلات بۆ لای هاجه ر، دهستی گرت و هینای بۆ بهر پوونا کاییه که و چاویکی له سهر و چاوی کچه کهی کرد. فرمی سک سووراو و سپیاوی ده موچاوی هاجه ری پاک نه کرد بۆوه. له گه ل ئەوه شدا میرگان به لکهی له کچه کهی به ئە سپایی بهر چاوی هاجه ری سپری. فرمی سکی هاجه ر خه ریک بوو کله و سورمه ی سهر پرژۆله کانی لیده کردهوه.

مهولا ئەمان گوتی:

- له م سه روبه ندی ئیواره یه دا بۆ چراکه هه لئا که ی.

- به خودا له بیرم نه بوو.

میرگان چوو لامپا که ی هه لکرد. شوقیکی لیل له ژووره که دا بلاو بۆوه. ئیستا جوانتر دهیدی. مهولا ئەمان له سووچیک دانیشته و لاشانی به دیواره که وه نا. که لامپا که هه لکرا، عه باس سه ره سپییه که ی جوانتر ده رکه وت بیده نگ و هیدی. مهولا ئەمان ویستی بچی قسه ی له گه ل بکا. به لام نه یزانی چیی پیلێ؟ شانی له دیواره که کردهوه و چوو تفاق بۆ که ره که ی تیکا. میرگان ئیتر کاری نه بوو. ده بوو توژی دانیشی، به لام نهیده توانی له شوینیک ئوقره بگری. یه کوچان هه لده سوورا. له خورا ده رویشته و ده گه راوه. خه لوه تی، هه وشه. سهری کۆلانه که و دیسان مالی. له پردا وه بیرى هاته وه سى دهنک ئە سپه ندهر بسووتینی. ده وکه لی ئە سپه ندهر که له ژووره که هالا. مهولا ئەمان کاوکۆتی سهر قۆلی ته کاند، خۆی کردهوه به

وه تاغه که دا و سله واتیکی لیدا. هاجه ر هه روا له بن دیواره که دانیشته بوو. مهولا ئەمان له سووچیک دانیشته و جگه ره یه کی داگیرساند.

«ئه وانه بۆ هه ر نه هاتن؟»

ئه وه له سیمایدا ده بیندرا. جگه ره که ی هه تا قوونچکه که ی کیشا و له ژیر پینیدا قوونچکه که ی کوژانده وه و رویشته ده ری. شه وگار درێژ بوو بوو. مهولا ئەمان تاویک له سهری کۆلانه که راوه ستا و گه راوه. دیار بوو ده راوکى ئاراقارای لیه لگرتبوو. له بهر درگاکه راوه ستا و گوتی:

- چۆنه بچم سه ریک له مالی زاوا بدهم بزانه چۆن بوو.

میرگان گوتی:

- جوان نییه ئاخه ر. بلیم چی! ئەوان ده بی بین دهستی بووکی خویان بگرن و بییه ن.

- ده لیم نه کا ئه و ژنه تیوه فیل و ته له که یه کی ساز کرد بی؟

- نا! دا راوه سته با بزانه ی چیه. ئەها... دهنگه دهنگ دى...

مهولا ئەمان ده رپه ری بۆ ده ری و خۆی گه یانده کۆلان. شوقی له نته ریک چهن سییه ری له گه ل خۆیدا دینا. مهولا ئەمان هه نگاو یک چوه پیشی و راوه ستا. ژنه که ی عه لی گه ناو به تیلایه که وه به شه له شه ل ده هات. له وه ده چوو شتیک له سه ر دهستی چه په شی بی. که شه فیک، که شه فه که قاپیکی مسی له سه ر بوو و شوقیکی لیلی لی هه لده ستا. پۆلوی ئاور. عه لی گه ناویش شان به شانی ده هات. زاوا له نته ری به ده ست وه گرتبوو پی به پی ژنه که ی ده هاته پیشی. که ره لایی دوو شه ممه و حاجی سالم به دوا یاندا ده هاتن. موسلمیش به دوا ی باوکیدا ده هات. که نزیکتر بوو نه وه که ره لایی دوو شه ممه چوو په نا پوقیای ژنی عه لی گه ناو و چه ند دهنک ئە سپه نده ری له سه ر که شه فه که هه لگرت و کردیبه سه ر ئاوری قاپه که. حاجی سالم سلوا تیکی لیدا. مهولا ئەمان به ره و پیریان چوو. ئەو سوور سوور دیار بوو شاده، ئە گه ر ئە مشه و به خۆشی تییه ر بووایه، مهولا ئەمان به یانی ده یوانی به ئە رخه یانی برۆا به دوا ی کاری خۆیدا و له ده ست که ره لایی دوو شه ممه و قه رزه که ی نه جاتی بی.

پنیا نایه حهوشه چکۆله که وه. میرگان به لامپاوه هاته حهوشه. روقیای ژنی عهلی گهناو خۆی دایه سه ر تیلای بن باخهلی و پاوهستا. میرگان چهن دهنک ئەسپهندهری کرده سه ر ئاوره که. مهولا ئەمان چوه ژووری قۆلی هاجه ری گرت و هینایه ده ری. هاجه ر نهیده توانی لاق هه لئینیتته وه. ته نانه ت نهیده توانی له سه ر پی خۆ راگری. میرگان قۆلی گرت. هه موویان به له نته ر و لامپاوه له حهوشه که هاتنه ده ری. کۆلان پر له چالوچۆل و کهوشی بووکیش ناجۆر. زۆر به هیواشی رۆیشتن. روقیا به دژواری خۆی کیش ده کرد. چونکه بووکیش نهیده توانی خیرا بره، ئەو توزه ریگایه درهنگ گهیشتنی.

میرگان هاجه ری برده دیوه خه لوه تیبه که ی مالی عهلی گهناو. په رده ی بووک و زاوا ئەوی بوو. عهلی گهناو خۆی جیوبانه که ی راخستبوو. هاجه ر کهوشه کانی داکنه. میرگان هاته ده ری. میوانه کان له وه تاغی ئەملای خه لوه تیبه که دانیشتن. ژنه که ی عهلی گهناو لای میوانه کان نه بوو. خۆی دابوو سه ر تیلاکه ی دهستی و له لای ته ندووره که ی حهوشه راوه ستابوو. میرگان چوه شیو ساز کا. روقیا هیچی نه ده گوت. به لام ئەوه به و مانایه نه بوو که میرگان دلئ ئاوبخواته وه. ژن، زۆر چاک ژن ده ناسی:

«خوا نه کا، خوا نه کا، یا خوا ئەو رۆژه نه بینم!»

میرگان ته نانه ت ئەو رۆژه ی دینایه به ر چاوی که ئەو ژنه نه خۆش و لاکه وته یه کچه که ی ده رمانداو بکا!

گۆشته که کولابوو. میرگان قابله مه که ی هه لگرت و بردی بۆ وه تاغ. عهلی گهناو خۆی سفره که ی راخستبوو و نان و ماستی له سه ر ریز کردبوو. موسلیم و باوکی پیکه وه. مهولا ئەمان و که ربه لایی دووشه ممه پیکه وه. عهلی گهناو و میرگانیش پیکه وه. روقیاش له ده ری ماپۆه.

شیو خواردن زۆری نه خایاند. عهلی گهناو خیرا سفره که ی پیچاوه. هه موویان ئەوه یان ده زانی که نانی زهماوه ند جوړیکی تره؛ به لام هه ر که س به پیی توانایی خۆی:

- خودا به زیاد ی کا، سفره تان رهنگین بی.

- ئامین، ئامین.

حاجی سالم بوو دوعای ده کرد و که ربه لایی دووشه ممه ئامینی ده گوت. مهولا ئەمان به ئانقه ست کۆره که ی تیکدا. که ربه لایی دووشه ممه ی هه ستاند و بردییه ده ری. عهلی گهناویش پارهی که ی نایه مشتی موسلیم و هه لیستاند. پیواوه کان چونه ده ری، عهلی گهناو هه تا به ر درگا به ریی کردن و گه راوه. میرگان به پیی داب و نه ریت ده بوو بمایه ته وه. به لام عهلی گهناو ئەویشی به ری کرد:

- ئەگه ر کاریک بیی ئەوه روقیا هه یه تۆش...

دایکی بووک بۆ له پشت درگا راده وستی؟ که بۆی ده رکه وی کچه که ی بنی هه یه؟ ده ی چاکه. ئیتر چیت ده وی؟

- پاشماوه ی شۆر باو گۆشته که به ره وه بۆ منداله کان! با به ته نیاش نه بن. کوره کانی میرگان به تاریکی دانیشتبوون. کر و کپ. لامپاکه له کۆلان کۆراپۆوه. میرگان هه لیکر ده وه. ئەبراو پالی به دیواره که وه دابوو. دیار بوو له کار گه راوه ته وه. ئەم به یبانه سه رتا پای جله کانی چه ور و چلیک بووبوون. نه دوین بووبوو. وهک ئەوه ی کتوپر ته مه نی چووبیتته سه ری. خۆی وهک پیواو نیشان ده دا. له ته مه نی خۆی گه وره تری ده نواند. ده نگوت شتیکی پی زیاد بووه و میرگان تیی ناگا، هه ر ئەوهنده ی هه ست ده کرد که له گه ل پیواویک به ره و روو ده بی. پیواویک که له هیندی بارانه وه خه ریک بوو له گه ل میرگان ده بوو به بیگانه. به شیک له وجودی ئەبراو ئیتر هه میرگان نه بوو. هه که سیک دیکه بوو. ده نگوت نه ناس و بیگانه یه و بۆ میرگان نامۆیه. به لام میرگان دلئ پیخۆش بوو. چی له وه خۆشتر دایکی کوره که ی ببینی بۆته پیواو؟ کورپ ببیتته پیواو! ئەگه رچی ئەو کورپ، ئەو پیواوه، له پشته وه خه نجه ری له دایکی خۆی دابی! به شه زه ویی خۆی بی پرس فرۆشتبی.

میرگان قاپه گۆشتاوه که ی له به ر ده می عه باس دانا و به ئەبرای گوت بیتته پیشی. ئەبراو هاته پیشی. میرگان نانی هینا. عه باس و ئەبراو نانه ره قیان تیکوشی. ئەبراو پرس یاری خالی کرد. میرگان گوتی:

- پیماویه که ربه لایی دووشه ممه بردی له گه ل خۆی.

ئەبراو گوتی:

- میرزا سلای دگه یاندی و دهگوت هر وهختی پیخوش بوو، بی پاره‌ی زه‌وییه‌ک‌هی وهرگرئ!

میرگان گوتی:

- پی بلی پاره‌ک‌ه‌سار نه‌کا. من نایفرۆشم.

ئه‌براو ئیتر هیچی نه‌گوت. چونکه عه‌باس به پارووی زۆر گه‌وره‌وه وهرگه‌رابووه چیشته‌که.

مه‌ولا ئه‌مان خۆی به ژووړیدا کرد:

ئه‌و کابرایه دهستم له کۆل ناکاته‌وه. وهک چه‌ققه به پیاوه‌وه دنووسی!

میرگان جوابی نه‌داوه. سه‌ریشی هه‌لنه‌هینا. پیخوش نه‌بوو لای کوره‌کانی باسی کهره‌لایی دووشه‌مه‌بته گۆرئ. سه‌ری به بهر خۆیدا گرت.

مه‌ولا ئه‌مان له پال قاپه‌گۆشته‌که دانیشته و له گه‌لیان ملی لینا:

- جا بۆ ئه‌و کابرایه هیشته چوار پاروو نان بخۆم! ده‌نگوت هه‌موو له ده‌می هار بهر بوون! زگم هه‌روا قۆره‌ی دئ... ده‌ی ماندوو نه‌بی پاله‌وان. پیم بلی له‌گه‌ل ئه‌و ته‌راکتۆره‌ چۆنی؟

ئه‌براو بی ئه‌وه‌ی له هاوقاپه‌کانی به‌جئ بمینئ، گوتی:

- وهک ئاور ده‌یدرئ و ده‌رواته پیتشی!

- وایه ئیتر، وایه. زه‌مانه‌ گۆراوه. کئ بیرئ بۆ شتی وا ده‌چوو!

ئه‌براو گوتی:

- له‌و گوندانه‌ی سه‌روو پرسیار بکه، ئه‌گه‌ر که‌سیک زه‌ویی بوو، به کرئ بۆی ده‌کێلین. زه‌وییه‌ک‌هی کویخامان ئه‌مرو نیوه‌رۆ ته‌واو کرد.

مه‌ولا ئه‌مان گوتی:

- چاکه، با بزانی چۆن ده‌بی. هه‌قی ده‌لالیی تیدایه؟

- بۆ دوو وشه‌ پرسیار کردن؟

- ئه‌ی چی. ئه‌مرو ژن به خۆراییی به میزدی نادا. هه‌ها! من بۆ میرزا هه‌روا مفت

و مه‌رحه‌با کار جینه‌جئ بکه‌م؟! بۆ؟ پیاوی چاکه؟

- بۆ میرزا هه‌سه‌ن نا. زیاتر له‌به‌ر من. ئه‌و ته‌راکتۆره‌ نابئ تا‌قه سه‌عاتیک بیکار بی. خۆ ده‌زانی؟ هه‌تا گرمه و هاره‌ی ئه‌و ته‌راکتۆره‌ به‌رز بی، منیش هه‌م. کار نه‌بی و ته‌راکتۆر به‌خه‌وئ، منیش ده‌بی وهک خه‌لک بارگه‌وبنه‌م به کۆلدا ده‌م و برۆم بۆ هه‌نده‌ران و غه‌ریبایه‌تی. ئه‌م پاتۆله‌ی له پیمدایه‌ دیتوته؟ به بیست وه‌هشت تمه‌ن کرپومه. خه‌رج گرانه، خاله‌!

مه‌ولا ئه‌مان پرسیی:

- راوه‌سته بزانی! چه‌ن گیرفانی هه‌یه؟

- ئه‌براو هه‌ستا پئ و هه‌روا که به ده‌وری خۆیدا ده‌سوورا قامکی ده‌لسته‌وه، گوتی:

- چوار دانه. ئه‌وه‌تا گیرفانیکی چکۆله‌ش له بن که‌مه‌ره‌که‌ی دایه‌!

- چاکه؛ که‌وایه هه‌رچی پاره‌ت هه‌بی له‌و گیرفانانه‌دا جیی ده‌بیتته‌وه! میرزاش وا دیاره هه‌قه‌ده‌ستی چاکت ده‌داتی؟

- ده‌یدا. بۆ نایدا؟! تو ئاوسی که، خۆی ده‌زی!

- چاکه ده‌ی، خه‌ریکه قه‌رزداریشی ده‌که‌ی؟

- خراپ نییه، باشه. به‌شی خۆراک و جل‌وبه‌رگم ده‌داتی...

- ئه‌ی باقییه‌که‌ی؟ بۆت پاشه‌که‌وت ده‌کا یان لای خۆی وهک گره‌و رایده‌گرئ؟

- گره‌وی چی؟

- هیچ! گالته‌م کرد. ده‌ی ئیستا پاره‌ت پنیه ده‌ستی قاپین بکه‌ین؟

- پیم نییه. ئیشتیاشم له جگین نییه. ده‌بی بخه‌وم، خه‌وم دئ. هینده ماندووم به‌یانیان خه‌به‌رم نابیتته‌وه. دایه، کۆی که‌وه!

عه‌باس بنی قاپه‌که‌ی لیس دا. میرگان قاپی خالی و ورکه نانه‌کانی کۆ کرده‌وه.

ئه‌براو هه‌ستا چوو جیگا‌که‌ی داخا. میرگان جیگای بۆ عه‌باس و ئه‌مانیش داخست و پلّیته‌ی لامپا‌که‌ی داکیشا. ورده ورده هه‌موو راکشان. میرگان له سه‌ر جیگا‌که‌ی

دانیشته. برا‌که‌ی پشته سه‌ری به دیواره‌که‌وه نابوو جگه‌ره‌ی ده‌کیشا. تاویکی دی

ده‌خه‌وت. جگه‌ره‌که‌ی ده‌کوژانده‌وه و ده‌خه‌وت. کوژانندییه‌وه و خه‌وت. ئه‌براو پرخه‌ی لی هه‌ستا.

عه باس؟ خه و به خه بهری عه باس وهک یهک وابوو. بیدهنگ و مات له سهر جیگاکه‌ی خوی کوشمه له کردبوو. گریمان خه‌وی لیکه و توهه یان به خه به ره! ئه و وه کوو شه‌وانی پیشوو به بیدهنگی چاوی له بنمیچه که بریبوو. ده‌کری بلتین شه‌وانه نه ده‌خه‌وت. ده‌مه و به‌یانی خه‌وی لیده‌که‌وت و هه‌تا کاتی فراوین خواردن هه‌لنه‌ده‌ستا. که تاووبان خوش ده‌بوو له جیگاکه‌ی ده‌هاته دهری و به شه‌له شه‌ل و لاره و لاره‌وه ده‌چوو دهری، ده‌ست و ده‌موچاوی ده‌شت و له سهره‌خو ده‌هاته‌وه ژووری و له سووچیک وه‌کوو رۆژانی پیشوو مات ده‌بوو. هاجهر یان میرگان په‌نچه نانیکیان بۆ دینا. نان و چاییه‌که‌ی ده‌خوارد و هه‌روا داده‌نیشت. جاری وابوو ده‌چوو هه‌وشه له بن هه‌یوانی سهر ته‌ندوو‌ره‌که ئه‌و جیگایه‌ی که له‌م دواییانه‌دا سلوچ لئی داده‌نیشت. دانیشتی. داده‌نیشت و ئه‌ژنوی له باوه‌ش ده‌گرت. زۆر که‌م قسه‌ی ده‌کرد، زۆر که‌م. جاروباریش که ورته‌یه‌کی لئوه ده‌هات، ده‌نگی زۆر کز بوو. ده‌نگی گر بوو. نوزه‌ی گه‌رووی ده‌هات. ده‌تگوت دستیان ناوه‌ته بینه قاقای. ده‌موچاوی چرچ و پیره‌لۆک بوو بوو، وه‌ک ده‌موچاوی کۆسه‌ی لیه‌اتیبوو. له‌وه نه‌ده‌چوو تازه ریشی بی. وا دیار بوو ریشه‌ی نه‌رمه مووی ده‌موچاوی سووتاو. به کورتی و به کوردی: عه‌باس گۆرا بوو.

می‌رگان هه‌روا له سهر جیگاکه‌ی دانیشتبوو. چاوی وشک و نیو چاوانی گرژ. سهری ویزه‌ی ده‌هات و دل‌ه‌راوکی ئاراوقارای لیه‌ه‌لگرتبوو. بی ئیختیار چاوی له درگاکه بریبوو. لئوی ده‌جوولاه، پیموا دوعای ده‌کرد. یان له‌گه‌ل خوی ده‌دوا. هه‌رچی بوو چاوه‌رئ بوو. نه‌یده‌توانی سهر بکاته سهر سهرین: «چۆن ده‌توانی ئۆقره بگری، کاتی کچۆله‌که‌ت تاوئیک له‌مه‌وبه‌ر نارده‌ته په‌رده‌وه؟»

قیژه و قیژه و قیژه! رمبی شکاو له دلی شه‌ودا. قیژه قیژی شیواوی هاجهر له کۆلانی زه‌مینجا.

- وه‌ی دایه... دایه گیان وه‌ی... دایه گیان وه‌ی ی ی... ئه‌ی هاوار...!
می‌رگان دهرپه‌ری بۆ کۆلان. هاجهر دهرپیکه‌ی به ده‌سته‌وه گرتبوو و ده‌فپی. جوهرپه‌یه‌ک له چنگ واشه‌یه‌ک دهرپه‌ری بی. عه‌لی گه‌ناو به دوايه‌وه بوو. هه‌لده‌هات و

به‌رپوه خه‌ریکی به‌سته‌وه‌ی دۆخینه‌که‌ی بوو. هاجهر خوی کرد به باوه‌شی دایکیدا. ون بوو. ده‌تگوت می‌رگان بای له باوه‌ش گرتوو. گریان، گریان. گریان و هه‌نیسک، تیکه‌ل به ترسیکی قول. هه‌نیسک و به‌رسینچه‌که‌ی کچه له‌گه‌ل گریانیکي ناسک و مندالانه. به‌رۆک ترازاو و سهر و پی رپوت. عه‌لی گه‌ناو گه‌یشتی. می‌رگان کچه‌ی برده په‌نا دیواری هه‌وشه‌که. عه‌لی گه‌ناو خوی کرد به هه‌وشه‌که‌دا. قیژه و هه‌را مه‌ولا ئه‌مان و ئه‌براویشی له جیگا دهرپه‌راندبوو. مه‌ولا ئه‌مان به سهر و پی رپوت دهرپه‌ری بۆ دهری. ئه‌براو له نیو درگاکه‌دا راوه‌ستا. حه‌په‌سراو! هاجهر له پشت دایکی دهرپه‌ری خوی کرد به وه‌تاغه‌که‌دا و هه‌لات بۆ کولینه‌که. هه‌موو واقیان و ر ما بوو. ده‌تگوت زمانیان شکاوه. عه‌لی گه‌ناو که‌فی هه‌لده‌خراند. وشتری هار، لۆکی مه‌ست. مه‌ولا ئه‌مان چوو بۆ لای. می‌رگان خوی کرد به ژووریدا. ئه‌براو پرسیی: «چی بووه؟» و می‌رگان ده‌یزانی چی بووه. عه‌باس له سهر جیگاکه‌ی دانیشتبوو. می‌رگان چوو کولین؛ هاجهر هه‌روا ده‌یقیژاند:

- ده‌ترسم دایه! ده‌ترسم. ده‌مرم دایه! منت داوه به کئ؟ ئه‌وه کئیه؟ دئوه! بۆ منت به‌وه دا. بۆ منت به شوودا، ئه‌وه کئیه؟ بۆ وا ده‌کا؟ دایه. ده‌ترسم! زۆر ده‌ترسم! ده‌مرم...

می‌رگان سهری کچۆله‌ی به سینگییه‌وه نابوو. ده‌بوو شتیک بلی. ده‌بوو دلخۆشی بداته‌وه. به‌لام بلی چی؟ خۆ زمانی له ده‌مدا نه‌ماوه! په‌نگه بیگوتبایه: «دایکت بمری، رۆله گیان!» می‌رگان فریا نه‌که‌وت قسه‌یه‌ک وه بیر خوی بینیته‌وه، جاری وایه زه‌ین ده‌یبه‌ستی!

مه‌ولا ئه‌مان په‌رده‌ی کولینه‌که‌ی لادا:

- وه‌ره دهری کچی؛ وه‌ره برۆ بۆ مالی می‌رده‌که‌ت!

عه‌لی گه‌ناو رانه‌وه‌ستا. به په‌نای شانی کۆم‌بووه‌ی مه‌ولا ئه‌ماندا چوو ژووری و مه‌چه‌کی هاجه‌ری گرت و رایکیشا. هاجهر وه‌ک چه‌ققه به دایکییه‌وه نووسابوو و به‌ری نه‌ده‌دا. می‌رگان و هاجهر پیکه‌وه کیشرانه دهری. هاجهر لاقی له زه‌وی چه‌قاندبوو و ده‌یزیراند:

- نایکه‌م خودایه! نایکه‌م نا! نایکه‌م. من شوو ناکه‌م... خودایه...!

ئیتیر خەریک بوو پشووێ رادەوہستا. ھەناسەیی بەحالی دەر دەھات. رەش و شین داگەراییبوو. عەلی گەناو نەدەبوو بەئیلی لەوہ زیاتر ئابرووی بچی. ھاجەری راکیشا. مێرگانیش بە دوایدا کیشرا. لەبەر درگاکە ئەبراو خۆیدا بە سەر دەستی عەلی گەناودا:

- چییە کاکە بۆ وادەکە؟ دیلت گرتووہ دەبیە؟!

مەولا ئەمان ئەبراو کیشا داوہ و پالیکی پیوہنا:

- بە تۆ چی، تۆ چکارەیی تووتکە سەگ! ژنی خۆیەتی دەبیاتەوہ. تۆ بۆ خۆی تێھەلدەقوتینی. ئەبراو بەدەم خالیدا ھاتەوہ و گوتی:

- تۆ دەلێی چی، چکارەیی؟ خوشکی خۆمە!

- مەولا ئەمان لە جوابی ئەبراو دا چەپۆکی کیشا بە پشت ملی ھاجەردا:

- برۆ بۆ مالی خۆت یاللا، چەتیوہ شیخ و شوورە! برۆ دە!

مێرگان و ھاجەری لیک ھەلپچری. ھاجەری نا بن باخەلی و فرییدا دەری. ھاجەر ھەلات بۆ لای تەندوورەکە و بە دیواردا ھەلپوچکا. دەبویست سەرکەوئ بۆ سەربان، عەلی گەناو گەیشتە سەری و لە پشتەوہ بن پیلی گرت. ھاجەر ھەروا دەقیژاند و لاقە فرتی دەکرد. عەلی گەناو بە دەستە زەلام و قورسەکەیی دەمی کچەکەیی گرت و لە ھوشە چووہ دەری:

- بوویە بەچکە قەرەچی! دەتەوئ ئابرووم بەری؟! بێدەنگ بە ئیتیر کاژیلە!

دەنگی ھاجەر لە لەپی دەستی عەلی گەناو دا کپ بووبوو. بەلام ھەروا بە بن باخەلی ئەو زەلامەوہ قاچەفرتی دەکرد. مەولا ئەمان لە سەردیوارەکەوہ ملی کیشا. شتیکی وەک بالی شکاوی مەلیک بە تەنیشت عەلی گەناوہوہ دەشەکایەوہ. ھاجەر ئیتیر دەنگی نەبوو. پروقیای ژنی عەلی گەناو ھاتبووہ کۆلان بە تیلاکەیی بن باخەلییەوہ دەگەرا. مەولا ئەمان چووہوہ ژووری. مێرگان کە ئاوەلکراسی کچەکەیی گرمۆلە کردبوو و نابوویە بن باخەلی، بەرەو کۆلان پیی پیوہنا؛ خۆی گەیانە عەلی گەناو و دەستی لە سەرشانی زاواکەیی دانا:

- عەلی گیان! عەلی گیان! لێی گەرئ خۆم دەبھینم، خۆم دەبھینم، عەلی گیان. وا

مەکە! دەخنکی. دەستت لابە لە سەر دەمی. دەخنکینی، عەلی گیان!

عەلی گوئی پینەدا. ھەروا ھاجەری دەرفاند. شیریک بەرخیکی لە دایکی ساندبوو. مێرگان دەبوو بگەریتەوہ. بەلام چۆن دەیتوانی بگەریتەوہ؟ ئەو ناچار ھەروا بە دوای عەلی گەناو دا دەرویشت و دەپاراوہ:

- عەلی گیان... عەلی گیان... بە قوربانی ئەو قەد و بالایەت بم. عەلی گیان...

گوناحە رۆحمیکی پییکە... بەزەبییت پییدا بی مندالە... عەلی گیان... عەلی گیان...!

عەلی گەناو گوئی بە گریان و پارانەوہی مێرگان نەدەبزووت. خۆی کرد بە ھوشەدا و درگاکەیی داخست. مێرگان پشتی نا بە درگاکەوہ. دەریپیی کچەکەیی بە دەستەوہ بوو. دانیشت. ژنەکەیی عەلی گەناو لێی ھاتە پییشی. راوہستا، پاشان دانیشت. بەرەو رووی مێرگان دانیشت. پشتی دا بە دیوارەکەوہ و لاقە شکاوەکەیی راکیشا. مێرگان بە ھەر دوو دەستی سەری خۆی گرت و لەبەر خۆیەوہ کۆلی. ئازای ئەندامی دەلەرییەوہ. بوغزیک گەرووی ریک دەگوشی و لەوانەبوو بەندی دلی بپچری. دەھەژا:

«ناوچاوان، ناوچاوانی من!»

زێرەھیکە کتوپر. زێرە نا، برووسکەیی قیژەھیکە. زێرەھیکە کە لە ناکاو کپ بی. دەبی لە ھۆش چوو بی ھاجەر! وەک ئەوہی ھەورە تریشقە لە کەسیکی دابی. مێرگان قرچە پی ھەستا و لە جیی خۆی وشک بوو. چەندە؟ خۆشی نەیزانی! بی ئیختیار بە مشت لە سەری خۆی بەربوو. لینی و لینی:

- کوشتت... کوشتت، جەللاد! میر غەزەو، کچۆلەکەمت کوشت!

- ھەروا ژاوە ژاوی دەرو جیران، دەنگی ژنیکی؛ رەنگە موسلیمە:

«خودا لەوہ خراپترت لینیکی!»

دەنگ و گالەیی جیرانەکان. دەنگی کچیکی؛ رەنگە زارای خوشکی زەبیح:

«کاری چاکت کرد مێرگان؟!»

دیسان دەنگ و ھەللائی دەرو دراوسی. دەنگی ژنیکی؛ رەنگە دایکی مێرگان لە نیو گۆرەکەییەوہ:

«رەبی خیر لە خۆت نەبیینی مێرگان!»

دەنگی گریان و هاواری ژنیک، شیوەنی میترگان. لەبەر درگاکی دانیشتوو و دەستی بە سەرییەوه گرتوو. لە ناخەوه دەکۆلێ و دەتەقیتەوه. بێدەنگی کۆلانیەکی گریانی میترگان هەلەهلوشی. ئیتر دەنگی دەرنایە، گریانی چی. نووزە و هەنیسک هەتا کەرەبی بەیانی کۆلانیەکی دادەبیژا. روقیای ژنی عەلی گەناو خەوی لیکەوتیوو. لەگەڵ بوولیلە عەلی گەناو هاتە دەری. بوخچەیی حەمامی نابوو بە ناخەلی. قسە ناکا، تێدەپەرێ. سەری دادەخا و تێدەپەرێ. میترگان ئەوه بە شەرمە گیلاخە دادەنی. میترگان وای دەبینی. بەلام لەوه ناچی وای. رەنگە هی ئەوه بێ میترگان بە هیچ نازانی. ئەوه نییە بۆتە زاوا؟ میترگان لەبەر زاوا هەلەدەستی:

- چۆنە عەلی گیان؟ عەلی گیان!

- چاکە!

عەلی گەناو پۆیشت. میترگان خۆی کرد بە ژووریدا. ژنەکی عەلی گەناو خەریکی دەستتویژ گرتنە:

- خەوتوو، مەچۆ خەوتوو!»

میترگان پەردەکە لادەدا. هاجەر، ماسییەکی چکۆلە. لەسەر خویینی مەییوی دۆشەکەکە کەوتوو. لاوان. زۆر لاوان. رەنگی مردووی لێنیشتوو. نەمرد بوو؟ نەمردوو. ماسییەکی چکۆلە کەوتۆتە سەر عەرزێ! نا، هینشتا دلێ لێدەدا. چاوی قووچاوه. پشتی چاوی شین هەلگەراوه. برژۆلەکانی تیک پەریون. یەسکی پوومەتی زەق بۆتەوه. دەستی کز و باریک. دوو ماری بێ نازار لەملاولای جەستەیی درێژ بوون. کراسەکی لە خویین هەلکشاو. خویینی وشکەلاتوو. سەر و قژی شیواوه. لاقی هەروا بە پشترین بەستراوه. میترگان لەوهش دەگا. بەلام میترگان ناتوانی هەروا سووک و ئاسان رابدا. بە نەرمی، وەک پشیلەپەکی غەریبە دەچیتە ژووری. دلێ نایە کچۆلەکی لە خەو هەستینی. لاملی هاجەر شین بۆتەوه. لە دوو سێ جیگاوه پوومەت و لا ملی پووشاوه. دەبێ جیگای مست و زللە بێ. نا؛ نابی ئەوه بێ. مەچەکی دەستیشی وایە سوور و شین هەلگەراون. لە برێ جیگای پووشاوه خویین دەرپەرپووە یان بن پیستەکی خویینی تیچزاوه. کوتراوه. وەک جیگای نیر لە سەر ملی گۆیلک. ئیستا میترگان لێی روونە کە کچەکی بوو بە ژن:

«دایکت بمرێ پۆلە گیان. ناخ... بەستەزمانە نەیتوانیوه ببزوی. کیسەلیکی بە پشتدا کەوتوو. زۆری دەست و پێ کوتاوه. پەلەقاژەیی کردوو. هیندەیی سەر لە بالنجەکە هەلساویوه پوومەتی پووشاوه و شین بۆتەوه. پیستی ناسکی بەر ملی دامالداوه. یەک - دوو نینۆخی دەستی شکاوه خویینی تیچزاوه، هیندەیی چنگ لە بەرە و عەرزەکی گیر کردوو. دایکت بمرێ.»

دایکت زووخاوه هەلینی. هاجەر گیان!

میترگان هەستا. دەبوو بچی مەلحەمی پەیدا کا. هەر ئەو مەلحەمی بۆشان و شەپیلک و لاق و قولی عەباس دروستی کردبوو. خراپ نییە.

ژنەکی عەلی گەناو لە پال دیوارەکەدا بەرمالی داخستوو و نوێژ دەکا. میترگان بە پەنایا تێپەری و چوو دەری. دەتگوت کۆلانی وەبەر نەهاتوو. کۆلانی نەدی. گەیشتەوه مالی دیتی مەولا ئەمان گۆیدریژەکی جل کردوو. خەریکی پۆیشتن بوو. ئەبراو پۆیشت بوو. هەر نیووشەو خەوی لێ زرابوو لە مالی دەرپەرپوو. عەباس هەروا لە سەر جیگاکی دانیشتوو و چاوی زیت کرد بۆوه. میترگان نەیدەویرا چاوی لە هیجیان بکا. زمانی گۆی نەدەکرد. زمان نا کۆلۆ. ئارام و ئۆقرەیی لێهەلگیرابوو. عەجمانی نەبوو. کەوتبوو بەلە پڕۆی، کۆترە شینکی لە داو کەوتوو. کۆتری گیر خواردوو لە بیرێ سەربەستراو دا. مەولا ئەمان ئەو کاتەیی لاو بوو، نیووشەو دەچوو جاجمیککی بە سەر بیرەکەدا دەدا و هەر لەوێ دەماوه هەتا بەرە بەیان لە کەلینیککی جاجمەکەوه دەچوو خوارێ و دەستی دەکرد بە کۆتر گرتن. مەولا ئەمان هەموو جارێ کە لە پاوه کۆتر دەگەراوه باسی بەلە پڕۆی کۆترەکانی بۆ میترگان دەگیراوه. میترگان نەیدەزانی بۆ وە بیر ئەو کۆترانە کەوتۆتەوه کە مەولا ئەمان بە لاوی راوی دەکردن. مەولا ئەمان گۆیی لەوه نەبوو میترگان لە چ تەنگزەپەکی دایە و ئامادەیی پۆیشتن بوو. بەلام میترگان؟ نەیدەزانی چبکا! دادەنیشت و دیسان هەلەدەستا پێ و دەگەرا. دەست و پلێ خۆی هەلەدەگۆلۆفی و دەمی وشک بووبوو. گەرووی گیرابوو، دەتگوت هەر ئیستا هەناسە سواری دەخنکین، وەک مشتێ کات لە گەرووی کردبێ. سووچی لێوی کەفیککی پێوه بوو. گێژ و وێژ و کاس! بۆچی هاتبۆوه بۆ مالی؟ ئەو هەواپەش هەر پۆشن نابیتەوه!

- دەی خوشکی گیان کارت نییه من ئەوه دەرۆم. خودا حافیز.

به خیر چی برا گیان، خودات له گهل بی.

میرگان هاته دهری. مهولا ئەمان ههوساری گویدریژه که ی به دهسته وه گرتبوو. ههوساره که ی کیشا و کهر به دوایدا رۆی. میرگان ههتا کۆلان به ریی کرد. مهولا ئەمان تۆزی رۆیشت و گهراوه، میرگانی دلدارای داوه:

- له م سهفه ردا دهمه وئ بچم بۆ لای شاهرود، ئەگەر دهستم که وئ برئ رۆنی مه ر دهرم. سه ریک له کانگاکان دهم به لکوو هه وائیکی سلوچ بزائم. زۆریش خۆت مه خۆوه! تووشی وهره م ده بی و ئەمجار دهر د سه رباری دهر د. خودا حافیزی له هه لیش بکه، فریا ناکه وم بچم بۆ لای.

مهولا ئەمان له سه ر لاتیگ خۆی هه لدا و سواری گویدریژه که بوو. لینیخوپی. لاقه دریزه کانی تۆزیکی مابوو له هه رزی درئ. ده تگوت نووکی که وشه کانی له هه رزه که ده خشی. دیسان گوئی:

- خودا حافیز.

به خودات ده سپیرم.

مهولا ئەمان له سووچی کۆلانه که ئاوا بوو و نووکی تیژی کلاوه که شی ورده ورده له چا و ون بوو.

میرگان گهراوه ژووری.

عه باس هه ستا سه ر چۆک و گوئی:

- خودا له تاوانی سه ردار خۆش بی و بیبه خشی. ئامین!

دهنگی عه باس نووساو و گر. ده تگوت قه لئاس له گه رووی گیراوه. میرگان قوت بۆوه گوئی شل کرد. به هیوای ئەوه ی عه باس شتیک، شتیکی دیکه ش بلئ. به لام عه باس هه چی نه گوت. پشته سه ری نا به دیواره که وه و چاوی قووچاند. میرگان ماوه یه که تیی راما. تیی راما و له جیی خۆی وشک بوو. دهردی عه باس چی بوو؟ بییری له چی ده کرده وه؟ خه یالی له چ لایه ک ده خولاوه، پیره کورپی میرگان؟!

«کویر بم رۆله، بریا دهردی تو له من که وتایه عه باس!»

چ شووره یه که له نیوان دایک و کوردا هه لچندرابوو؟ چ دیواریک له نیوان دوو دلدا. ئیتر نه ده کرا بچی بۆ لای. بۆ ئەوه نه ده بوو قسه ی له گهل بکه ی. قسه ت لی نه ده بیست. له که لاهه کۆنیکدا گیرسابۆوه عه باس. که لاهه کۆنیک پیرو. چی له دلی عه باسدا راده برد.؟ چیی به سه ر هاتبوو؟

«خودایه! کوره که م جوان و جحیل له مائی چوو هه رئ و به پییری هاته وه. چی بووه؟ خودایه نازانم بۆ پیم نالی؟»

نه یه ده گوت، عه باس هه چی نه ده گوت، قوفلی داخراو. به ده گمه ن، ئەویش به حال ورته یه کی لیوه ده هات و که س لئی حالی نه ده بوو. ئەوهش ئەوه نده ی دیکه دایکی هه لده چۆقاند. هیندی که س هه ر رۆزی هه وه ل هاتن سه ریکیان له عه باس داو رۆیشتن. پیره کان ده یانگوت ترساوه. ئەوه یان گوت و رۆیشتن. رۆیشتن؛ هه موو رۆیشتن. عه باس له ماله وه ما. کوندیکی هه لکورماو. عه باس به بارئ خه مه وه به سه ر ده ست و دلی دایکییه وه. عه باسی پیرو و بیده نگ. له سووچی مائی ئەره ی ئەوه «گرده نشین» نییه؟ با! عه باس گرده نشین بوو. هه لئه ده ستا. هه لئه ستا. ئەه ی ئەوه «گرده نشین بوون» نییه؟ ئەه ی چییه؟!

به هار تیپه ری. هاوین نزیک بۆته وه. بزار و ده سکه نه و دروینه. میرگان ده بی پییه کی له مائی و پییه کی له ده ست و مه زرا بی. نه ده توانی عه باس به ته نیا به جیبیلی! نه ده توانی بیکار دانیشی. دروینه و خه رمان و گیره و کیشه ده گاتی. میرگان ده بی بروا به دوا ی کاردا. چوار کۆش گۆله گه نم کۆکاته وه. ئەوهش نه ده کرا. نه ده کرا واز له کاره که ی بیئ. عه باسیش له وه نه ده چوو هه ستی!

«میرگانی قور به سه ر! تو ده بوو بچی مه لحه میک بۆ کچه چاره ره شه که ت ته یار که ی. بۆ وا له جیی خۆت وشک بووی؟!»

- خودا له تاوانه کانت خۆشی سه ردار، ئامین!

عه باس له قوژبنی تاریکی ژووریدا هه ستا. دار ده ستیک نا، گۆچانیکی به ده سته وه گرت و چوو هه رئ. هیور هیور له مال چوو هه رئ، پیی نایه کۆلان و پالی به دیواره که وه دا. هه تاو بالی به سه ر کۆلان و سه ربان و دارو دیواردا کیشابوو. ولات بیده نگ، کۆلان چۆل و هۆل. به پشتی کۆم و ئەژنۆی له رزۆکه وه

کهوته ری. دهستی به دیواره وه گرت و وه پیکهوت. نهرم نهرم. وهک کیسهل. وهک تارمایی. مووی سه ری زور بوو. لوول و ئالوزکاو. پروتیک هالوو. بهرگن. جاریک میرگان مقهستی هینابوو و ویستبووی بوی هه لپاچی. به لام له چاوی عه باس و له روانینه کهی ترسابوو. بویه قژی دریز ما و دریزتر بویه. به و قژه زوره وه سه ری گوره تری ده نواند و دهموچاوی چکوله تر. چکوله و چکوله تر. ده تگوت دهموچاوی جرجه مشکه. چاویشی، له هیلوونی وشکدا؛ ره قتر و قوولتر و به سامتر بووبوون. پشتی کوم و دهموچاوی زهق، روانینی پر له ترس و چاوی به سامی ئهوی زیاتر وهک جرجه مشک لیکردبوو.

به کولانه کانی زه مینجدا، عه باس به پیناوسی و به کراسیکی شر و خوله میشینه وه، به دهموچاویکی چرچ و تووکه سه ری زور و سپیبه وه، وهک گیانله بهریکی سهیر و سه مه ره، نهرم و له سه ره خو ههنگاوی دهنا و به ره و مالی سهردار ملی ری گرتبوو. وا دیاره گوئی له دهنگی زهنگولهی و شتر بووبوو. بویه دهرویش و دهویست خوی بگهینیتته مالی سهردار؛ په نای قهلا. دیواری ماله کهی سهردار بووبوو په ریژنیک له نیوان ئاوی زه مینج و زهوییه بووره و به یاره کاندان. زوری نه مابوو بگاته مالی سهردار. به لام بو عه باسی سلوچ سه ساله ری بوو. سه ساله دیکه. عه باس دهگه یشتی. به لام نیوه رۆ. هیشتا نیوه رۆ بوو. خور توزقالی له ناوهندی ئاسمان ترازابوو.

درگای و شترخانای سهردار کرابوو. و شترهکان به ملوو ئه ولادا بلاو بووبونه وه. عه باس پینی نایه دالان و چوووه ژووری. درگای وه تاغه کهی سهردار ئاواله بوو. سهردار سهلت بوو و له گهل و شترهکانی ده ژیا. نیوه قاپیک دۆ و بری نانه رهق له بن دیواره که بوو. میث تیی هالابوون. سهردار کلاشه کانی خستبووه بن سه ری و خه وتبوو. قوئی خستبووه سهر نیوچاوان و برو پان و پرده کهی و ریشه توپ و ره شه کهی هه موو دهموچا و بهر ملی داپوشیبوو. عه باس چوووه ژووری و به ئه سپایی له په نا جهستهی ره هیل بووی سهردار چۆکی دادا. له سهر چۆک دانیش و وهک دیواری لارووخوا؛ بیدهنگ و مات، ته نیا هه ناسه ی ده کیتشا و هیچ.

له کهنگیوه عه باس دانیشتبوو؟ کهس نازانی. به لام له وه دهچوو سهردار ههستی به هاتنی که سیک کردبی. قوئی له سهر چاوی هه لگرت، برژوله رهش و دریزه کانی لیک کرده وه و چاوی به کوری سلوچ کهوت له په نای دانیشتبوو. سهردار له هه ر بارودوخیکدا بوایه، ئه و پیاوه نه بوو له میتر مندالیک بترسی؛ به لام کات و جووری هاتنه کهی عه باس و ئاوا دانیشتن له په نای ترسی خسته دلی سهرداره وه. پیاوی خاراو و له کل دهر هاتوو، بی ئیختیار خوی کو کرده وه و کشا دواوه پالی به دیواره که وه دا و تاویک چاوی له چاوی عه باس بری. عه باس کاری نه بوو، غهیری ئه وهی چاو له سهردار بکا. سهردار هه رچونیک بوو خوی له بن ته مومژی مه ترسیداری خه و و به خه به ری دهر کیتشا و هاته وه سه رخو و له گهل کوخه یه کی به قهستی، چاوه ره شه کانی له چاوی عه باس بری و پرسیی:

- چیه؟ چیت دهوی؟ به و که له لاییه و له و قرچه ی خوره تاوه دا، بو هاتووی بو ئیره؟!

- دهنگی له رزوک و قرخنی عه باس به ئاسته م هاته دهر:

- هه قه که م. هه قی کاره که م!

سهردار که ویستی عه باسی بو دهر که وتبوو. دلی له قرتوفرت کهوت، هه ستا سهر پی و گوئی:

- هه ق، ها؟! باشه. باشه بچو دایکت بنیره با حیسابی کهین.

کوم و له سه ره خو عه باس هه ستا و چوووه دهری. به بن دیواره که دا رویش و له و شترخانه که وه تیپه ری. گوزه ئاوی له سووچی دالانه که بوو. عه باس له پالیدا چۆکی دادا و به دژواری هه لیهینا و له سهر چۆکی داینا. زارکی گوزه کهی نا به ده مییه وه و هه تا توانی خوار دییه وه. پاشان گوزه کهی گوزه ی ئاشنا که جارن به دوو قامک هه لیده هینا. له جیی خوی دانا یه وه و هه ستا. ملی ئاروانه ی پیر بو لای عه باس دریز بوو بویه. روانینیکی نهرم و ئاشکرا. عه باس ههستی کرد شانی و به له کی لاقی که وتوونه ژان. چاوی ئاروانه و وه بیر هاتنه وهی خوره تاو. هه تاو و لوک و کهویر و بیری مار. مار، ماران. عه باس داچله کی. بیری ژان. ئه گه رچی عه باس توانیبوو به سهر خه یاله سامناکه کانی زال بی و بی بو مالی سهردار: به لام

نا هیشتا وانه بوو که چاوی ناروانه ژانی لاق و قول و شان و ملی تازه نه کاته وه. دهستی به دیواره که وه گرت و راوه ستا. بیر و هه تاو و ریگای سهد ساله شه که تی کردبوو. قرچهی نیوه رۆ. عه ززی پروتی زه مینج بنی پای ده سووتاند. ئاره قه که هی ته نیا به هوی گه رماوه نه بوو. له بهر بی هی زیش بوو. له بن گویچکه یه وه ئاره قه چۆره چۆر داده پڑا. سهره زه لاهمه که هی به سهر مله باریکه که یه وه گیر بوو بوو. له قه لهق ده رۆیشت و چاوی له ره شه وه ده هات. سهری له ئیختیاری خۆیدا نه بوو. له گینژه وه ده هات و ده خولاوله. چاوی لیل؛ ون بوو له ته مومژدا. بووران هه وه، بووران هه وه. هه رچونیک بوو ده بوو خوی بگه یه نیته مالی. هه تاو ئه گه رچی هیشتا زور به ته وژم نه بوو، به لام ده تگوت خه ریکه خوینی جه سته ی ده مژئی. وه ریکه وت. به دژواری هه نگاوی دهنه. به کومه کوم و شه له شه ل خوی کیش ده کرد. لاقی هیزی لیبرابوو. دلی سست بوو بوو و چاوی له ره شه وه ده هات. نا! ئیتر توانای نه بوو. ئیتر نه ییده توانی، ئیتر نه ییتوانی، تاقه تی لیبرا و له بن دیواری کولانه که ئه ژنوی نووشتایه وه، چه مایه وه، که وت به عه رزدا و له وه بهر خوره تاوه گه رمه پان بوو. قرچهی خوره تاو، زه ویی سووره وه بوو. خاک و هه تاو که سالان له م مانگه دا ئاوا گه رم دانه ده هاتن! گه رم دا هاتبوون؟ ره نگه. گه رم بوو یان گه رم نه بوو. عه باس له وه وخته دا هیزی نه بوو، هۆشی نه بوو که بزانی. ده بووه پووش. بووه پووش. ریزه ریزه. شتیک وه ک تیشک. شتیک وه ک خاک.

قور به سهرت میزگان! کوره که ت له و کولانه ی پشته وه بوور اووه ته وه و که وتوو، توش هه روا له ده سکاوندگا گیای مه لحه م ده کوتیه وه؟!

بۆش! له شی عه باس بۆش و وشک بوو. سووک، سووکتر له وه ی بیر ی لیکه یته وه. یه سکی له شی پۆکابوو. میزگان ئه گه رچی له بهر هه تله یی و په له له و کولانه گه رمه دا توانای لیبرابوو؛ به لام کاتی له کول کردنی عه باس وا نه بوو. له بن دیواره که هه لیستانده سهر قوون و پالی پیدا به دیواره که وه. پاشان پشتی تیکرد. هه ر دوو دهستی عه باسی خسته سهر شانی خوی. نووشتایه وه و هه ر دوو چۆکی له زه وی توند کرد. وه ک پیایونیک که کولیک سووته مه نی هه لینی، عه باسی خسته سهر کولی خوی؛ ده سته دریز و ره قه له کانی خوی له ژیر رانه وشک بووه کانی

عه باس توند کرد و هه ستا. به و کوله قورسه وه نه ده کرا هه لی و هه لات. به لام میزگان نه ییده توانی بیخه م هه نگاو هه لینیته وه. لوقه ی ده کرد و گویی له شلقه شلقی ئاوی نیو زگی عه باس بوو.

عه باس خوی ئاگای له هیچ نه بوو. ته نانه ت گویی له شه قووکوتی یه سقانی له شی خوی نه بوو. هه سته یینه ده کرد. ئه گه ر هه سته شی پییکردایه ون و ته مومژاوی بوو. شتیکی سرک و ون. هه سته یکی وه ک سواری بالی جو برائیل بوون. ته نیا راتله کانیکی نه رم و خۆش. ده سته بی هیز و شله کانی به سهر سینگی میزگاندا شوپ بوو بوونه وه و ته که یان ده هات، سهریشی راده ته کا. سهری مریشکیکی مرداره وه بوو. که وتوته سهر شانی دایکی و پیلووی چاوی؛ دوو وشکه گه لای بی، نیوه ئاواله بوون.

میزگان کوره که ی راکیشا و خیرا کراسه که ی هه لکرد و به هه له داوان چوو ئاو بیینی. عه باس، وه ک مه یته له چه قی ژووره که دا دریز بوو بوو. سهری به لایه کدا و ده سته ی به لایه کدا. که ف به لالیویدا هاتبووه ده ری و دلی له ژیر په راسووه ره قه له کانیدا به نامیزانی کوته کوتی بوو. میزگان قاپیک ئاوی هیئا. له چکه که ی له سهری کرده وه و له ئاوه که دا خووساندی. هه لیگرت و به ناوچاوان و ده موچاوی عه باسیدا هیئا. پاشان له چکه که ی کوشی و به سینگ و مل و زگیدا هیئا. خراپ نه بوو. عه باس وه هۆش هاته وه. له بن دیواره که جیگا که ی عه باس رآخرابوو. میزگان کیشایه سهر جیگا که ی. عه باس سهری کرده سهر بالنجه که ی و به زه حمه ت چاوی هه لیتا. به لام بهر له وه ی چاوی شتیک ببینن پیلووی که وتنه سهر یه ک. نا! عه باس ئیتر عه باس نه بوو. نه ده بۆوه عه باس. ته رمیکی پیر و پرووکاو. له بن دیواره که دا تخیل بوو بوو. میزگان کشا دواوه پالی به دیواره که وه داو چاوی تیبیری. چیی لیبکا؟ چیی له ده سته ده هات؟ عه باس بوو بووه به لا به سهر ده سته میزگانه وه. به لایه کی خۆشه ویست. شتیکی به ژان که ناتوانی خۆشت نه وی. که ناتوانی چاوپۆشی لیبکه ی. ئه گه ر دلته بریندار بی؛ تو، نه ده توانی برینه که له دلته بکه یه وه و نه ده توانی دلته ده رهینی و فرپی بده ی. برین به شیک له جه سته ی تویه. برین ئه گه ر نه بی دلایش نییه. ئه گه ر بته وی برینت نه بی. ده بی دلته توور هه لده ی. چۆن دلته توور هه لده ی؟ برین و دلته یه کن. عه باس و ژان یه کن. یه کتیک بوون.

بووبوونہ یہ کیکی۔ چوں دہکرا لیکیان جیا کاتہوہ؟ مہگین شتی وا دہبی؟ عہباس ژان بوو۔ ژانیش، عہباس بوو۔ ئہو جووتہش ئیتر لیک جیا کردنہوہیان دژوار بوو۔ زامیک بوون بہ سہر دلی میترگانہوہ۔ ژانیک لہ ناخی میترگاندا۔ میترگانیش ناچار بوو ئہو ژانہی خوش بوئ۔ ہللات بۆ لای عہباس۔ ہہر ئہو کاتہ دہبوو باوہشی پیدا بکات۔ دہبوو چاوی ماچ بکا۔ لہ پہنایدا چۆکی دادا۔ بہلام نا! نہیتوانی۔ عہباس ئیتر مندال بوو۔ میتر مندالیش نہبوو۔ لایک بوو۔ پیانو بوو۔ بہراستی پیرہ پیانو بکاو! ئہو ہہموو چرچ و لۆچہ چۆن و لہ کوئوہ کہوتبووہ سہر دہموچاوی عہباس؟

میترگان نہیتوانی کورہکے می ماچ بکا۔ شتیک بہرگری لہ میترگانی دل پر لہ ژان و ئہوین دہکرد، کہ کورہکے لہ باوہش بگری۔ دیواریک لہ نیوان خوشہویستیدا۔ خشتیک لہ نیوان دوو دلدا۔ میترگان نہیدہتوانی خوشہویستی خوی، قولترین دارایی خوی بہ کورہکے ببہخشی۔

کہواہہ ئہی میترگان! ئہوینی تو تہنیا بۆ پیرانہترین ئہدگاری خوت دہنوینی: فرمیسک، کہواہہ تو ناچاری ہہتا رۆژی پہسلان ہہر بگری۔ گریان و گریان۔ فرمیسکی دایکانہت لہ ناخدا پہنگی خواردوتہوہ۔ کاریزیک لیدہ و ریگای بۆ بکہوہ۔ لیگہرئ با لہ تودا ہلقولئ۔ خوت سووک بکہ۔ باری دلٹ دانئ۔ دہتوانی بہ چاوی ہہموو دایکان بگری۔ بکہویہ پہلہقاژئ۔ توفان۔ توفانیک لہ وایلۆک و شیوہن و ئہسرین۔ ئہی زہریای خہوتوو!

نا؛ بہلام نا! میترگان رہق ہہلاتووہ۔ میترگان رہق ہہلاتبوو۔ ئیتر نہک فرمیسکی دایکان لہودا بووبووہ زہلکاو۔ بہلکوو تاقہتی دایکانہش لہ سہر شانی بووبووہ دیواریک: لیگہرئ با لیخن بی ئہو زہلکاوہ۔ با وشک بی۔ پایز؛ وشک و سارد و سر و بیدہنگ۔ رہق ہہلاتوو و سووتاو و بہسہر۔ پایز۔ پایزی خہزہلی زہرد۔ قاقری پر گیزہلووکہ۔ چنار بہ پیوہیہ۔ میترگان پایزی زور دیوہ۔ نا! چناری کون نالہی لیوہ نایہ۔ قہتی فرمیسکاو نییہ۔ لیگہرئ با ون بن ئہو گریان و شیوہنانہ! رق لہ کوئیہ؟ بہرہستی رق لہ بہر پیرترین چاواندا۔ قامچی لہ زہلکاو راکیشان۔ شلہقاندن۔ زللہ لہ روومہتی باران۔ شلہژان۔ توفان۔ خۆ راگری۔ زولم لہ زولم۔ نہراندن بہسہر ژاندا۔ نہراندن نا، تہقینہوہ۔ چنگ بہ چاوی فرمیسک تیزاودا کردن۔ مندالی ناخہلہف،

رۆلہی ناخہلہفی کرپووزانہوہ، لالانہوہ۔ خۆ بہدہستہوہ دان۔ رزگاری۔ بہرہلدا۔ رزگار بووہ ئیتر، میترگان! لاجن لہبہر چاوم، بپون ئہی ئہو ہہموو نہرمہ ژانانہی گیانم دہکورژن! رق و خہنجہر و خوین، دابارن۔ بی برانہوہ دابارن! دلی میترگان، مایہی شہرمی (کہویری لووتہ)۔

سییہر! ئہوہ سییہری کئیہ؟ چییہ؟ کامیہ؟

- چییہ! تو چیت دہوئ؟!

- ئہو پہلہ زہویہ با کوتایی پیینین!

- نا، میرزا حہسہن من زہوی بہ تو نافروشم۔

- من لیت دہستینم۔ میترگان!

- من زہوی بہ تو نادہم۔ ئہو زہویہ جیگا قہبری منہ۔

من تاپۆکہیم وەرگرتووہ۔ ئیدارہی کشت و کالیش وامی پیداوم۔ من دہمہوئ کشت و کالی ناوچہکہ مکانیزہ بکہم۔ تو مانای ئہم قسانہ نازانی! مکانیزہ! ہہموو شتی بہ لای مندایہ۔ قسہی من لہ سہرہوہیہ۔ بہ زمانی خوش پیٹ دہلیم۔ نامہوئ خہلکی بلین دہم ناوہتہ دہمی بیوہژنیک۔ بۆ من جوان نییہ۔ وەرہ با کوتایی پیینین و مامہلہکہ سہر بگری۔ من دہمہوئ لہم ناوچہیہ کاری گہورہ و گرینگ بکہم۔ پہمۆکاری و پستہ کاری۔ دہزانی یانی چی؟ ئہم ولاتہ ئاودان دہکہمہوہ۔ جگہ لہوانہ من دہمہوئ لہگہل تو پیک بیم۔ دہنا تو ژنی سلووچی و ژنیش میراتی میردی پینابری۔ ئہو زہویہ ئہگہر سہنہد و تاپۆشی بواہہ تو ہیچت پینہدہبرا۔

بہلام من نامہوئ دلی تو بیشینم!

میترگان چاوانی خہنجہری لیدہباری:

- برۆ! برۆ!

- دہرۆم بہلام جوان ئہوہ لہ گوئ بگرہ۔ بہشی کچہکہشتم کرپوہ۔ زاواکہت

خوی رہزایہتنامہکے بۆ ہینام۔

- برۆ! دہلیم برۆ!

- دہرۆم باشہ، دہرۆم۔

سییہرہکہ رۆیشٹ۔ میرزا حہسہن ئیتر دیار نہبوو۔

میرگان له نیو دیوه که دا دهگه راو ئه مسهر و ئه وسهری دهکرد. دهرویشته و دهگه راوه. میوه شیریکی له قهفەس کراو؛ لیوی خوی دهگوروشته و دانه چیره ی پیکه وتبوو. سهر رووت و پینخاوس. هیشته له بیر نه بوو که کاتی هانتی میرزا هسه ن له چکه ی به سه ره وه نه بووه. قژی رهش، لاواز و ژاکاو. چاوی گه وره و روانی تیژ، دهموچاوی تیکسمر او. دهستی به کار و ههنگاوی قایم. توند و تۆل و چالاک. تیریگ بوو له ژیی که واند، میرگان.

عهباس ورینه ی دهکرد:

- خودا له تاوانه کانم خوشبی!

میرگان تفتیکی کرد و چوه ده ری. بیلۆچکه ی بیر هه لکه ندنی سلوچی هه لگرت و به ره و کۆلان ملی پیوه نا. به توندی دهرویشته. بای شه مال. کۆلان به کۆلان. له دی چوه ده ری. بیابان. بیابان. کهنگی گه یشته خوازه وی؟ پیی وابوو له چاو ترووکاندنیکدا. زه وی پان ببۆوه. وهک جهسته ی مرۆفیکی شه که ت. وهک سفره. ئه و جۆره ی ئیستا میرگان زه ویبه که ی ده دیت، قه تی نه دیتبوو. زه ویبه که له بهر چاوی زیندوو بوو. گیانله بهر. خه تی دهوری زه ویبه که کویر ببۆوه. له گه ل ئه وه شدا سنووری زه ویبه که هه ره مه علوم بوو. ئه گه زه ویبه که ت بگردایه ته شهش بهش به شیکه هی میرگان بوو. چونکه عهباس و ئه براو چوار به شی خویان که هه ره یه کی دوو به شیان ده که وت. فرۆشتبوو. هاجه ریش یه ک به شه که ی خوی فرۆشتبوو. کور دوو بهش و کچ به شیک. مابۆوه به شی میرگان. یه ک بهش. میرگان زه ویبه که ی گوژمه کرد. به شه که ی خوی که یه ک له شهش بوو، به خه تیک دیاری کرد و له چوار گوشه ی به شه که ی خوی چوار قوولکی هه لکه ند و گلی هه لداوه. سهر کۆما گله کانی سه نگچن کرد و پاشان پیمه ره ی به دهسته وه گرت و پشتی هه لئینا. کاری ته واو بوو بوو. میرگان ئاره قه ی نیو چاوانی سهری.

ئیاره بوو. سیبه ری بنچک و ده وه نه کان دریژ بوو بوونه وه. میرگان له زه ویبه که چوه ده ری. ئاوری داوه و چاوی له برکه شووتیبه کان کرد. برکه کان لم دایۆشیبوون. ته رز و گه لای زوریان له بن لمه که دا رزیبوو. نا! ئه مسال داها تیکی وای نابن. داها تی چی و به ری چی؟ میرگان به ته نیا له نیوان کاره کانی دا به

دهرفه تی زانیبوو و چوار پینچ رۆژ هاتبوو، دنکه شووتی چه قاندبوو. ئیتر هیچ. ئیتر نه تیوانیوو پینان رابگا. ده بوو بر وا. ده بوو بر وا. به دلای پر له داخه وه ده بوو بر وا. رۆیشته. وه رسوورا و رۆیشته. زه مینج به ناخی خۆله می شینی ئیواره دا رۆچوو بوو. خه ریک بوو سیبه ر داده هات. ژنان به گۆزه ی ئاوه وه. پیاوان شان به شانی یه ک، به دم قسه وه هه نگاویان ده نا. که ریکی بی کورتان، شه ل و به ره لالا. سه گیک له بن دیواریک وه رکه وتبوو. کوندیک له سهر که لاوه یه ک هه لئیشته بوو.

میرگان به پال دیواره و دیواردا دهرویشته. خه ریک بوو له نیو کۆلانه تاریکه کانی ئاوا ییدا بزر ده بوو. تاریکانیکی لیل. له ده ههنگاوی دوور له خۆته وه که ست نه ده ناسیبه وه. میرگان سهری داخستبوو دهرویشته. مالی میرگان له و کۆلانه نه بوو که ده چوو. کۆلانه که به ره و مالی سهر دار بوو. کۆلانی ئه و دیو. خه می عه باسی بوو میرگان. به لام به خوی سه لماندبوو که ده بی هه قی کوره که ی وه رگری. ده یزانی ئه گه ره هه قی وشتره وانی عه باس وه رگری، کاردانه وه ی له سهر نه خۆشینه که ی ده بی.

وشتره کانی سهر دار به ملاو ئه ولادا بلاو بوو بوونه وه. خه وتوو، راوه ستاو، له سهر لاته نیشت وه رکه وتوو. سهر دار له بهر شۆقی له نته ریک که به دیواره که یدا هه لواسیوو، خه ریکی پیچانه وه ی جل و کورتان و تیژ و گوریس بوو. وا دیار بوو ده یویست به یانی قه تار ساز کا. میرگان ئارام و بی چرپه پیی نایه دالان و رۆی بۆ لای سهر دار. سهر دار گوریسی به چه له مه که وه گریدا و سهری هه لئینا. میرگان له بهر ده می راوه ستابوو. سهر دار به له پی دهسته قورسه کانی کاوکۆتی سهر ریش و برۆی ته کاند و چاوه رهش و گه وره کانی له میرگان بری.

- ها! ها تی؟! چاکه، کارت بوو؟

میرگان گوتی:

- ها تووم بۆ هه قی عه باس.

هه قی عه باس؟ کامه حه ق؟

ههقی وشتره وانیه که هییدی. وشتره کانی بۆ له وه پاندووی. له کار و ژیان بووین. عه باس نهیتوانی رۆژیک بی بۆ یاریده م و له زهوییه که دا کارم له گه ل بکا. چوومه مه زرا دیتم...

- ئەها! ئاوا... ههق؟ دهی باشه. ئەی لۆکه رهشی من؟ کئ دهی بیژیرئ؟

- چووزانم! من چووزانم!

- دهزانی ئەو لۆکه بایی چهنده بوو؟

- نا. من چووزانم!

- ئەو لۆکه رهشه سه ره لهی وشتره کانم بوو. به لام کورده کهی تۆ له بهینی برد!

- کورپی من بۆ؟!

- ئەی کئ؟

- مار؛ مار پیوهی دا!

- وایه، مار پیوهی دا، به لام کورده کهی تۆ وشتره وان بوو! که وایه بۆ پیاویان ده نیرنه بهر؟!

- وشتره کهی تۆ هار بوو. مهست بوو بوو. ده بوو مه هارت کردایه!

- من چووزانم، خۆ که راماتم نه بوو، یان دایکم ئیمام....!

- ده ترانی. تۆ چ وشترداریککی له وشتره کهت ناگهی؟ تۆ له وشترداریدا کارامهی!

- چاکه کارامه م. به لئ وایه. به لام وشتر به هارانه مهست ده بی. من چبکه م؟

- تۆ بۆ چبکه ی. من ده بی بزائم چبکه م و قورپی کوی به سه ردا که م. کورده که م

پیر بووه. له سه ر کاره کهی تۆ وای لیهاتوو! من ئەو چ لئیکه م؟ زگی چون تیر

که م؟ کورده که م خه ریکه تیدا ده چی. من چبکه م، ها؟

- من چووزانم؛ خودا روحمی پئیکا!

- من بۆ سوال نه هاتووم سه ردار. من ههقی کورده که م ده وئ.

- کورده کهت وشتره که می کوشتوو؛ هیشتا تۆ ههقت له من ده وئ؟! چل جیگا

چه قۆ به مل و سینگی وشتره که وه بوو! نه تدی؟! پیسته که یشیم به نیوه قیمهت

فرۆشت. چوونکه هه موو کون کون بوو بوو. کویر بووی نه تدی خوین ئەو ده شتهی

سوور کردبوو؟! پیت وایه شوینی کورده که تم چون هه لگرتوو؟ به خوینه که دا! ئەو خوینه چاره کهی سوور کردبوو. خوینی وشتره که م.

سه ردار خه ریک بوو به ره و وشترخان وه پیده که وت. میرگان تۆزی بیده نگ بوو و پاشان گوئی:

- سه ردار؛ خیر له خۆت نابینی. کورده که م تووک و نرات لیده کا!

سه ردار سه ری به وشترخانه که دا کرد و گوئی:

بپۆ داده گیان بپۆ به قسه ی که ری جۆ ناباری!

سه ردار له تاریکایی وشترخانه که دا بزر بوو.

میرگان له لای باره کان راوه ستا. به هیوای ئەوهی سه ردار بیته ده ری. به لام له وه ده چوو سه ردار نه یه وه ی بیته ده ری، میرگان چوو بۆ لای وشترخانه که. ده بوو نه رمتر له گه لی بدوئ!

له بهر درگای وشترخانه که راوه ستا. سه ردار چرا پیوسۆزه کهی هه لکردبوو له په نا کورتانه که دانیشتبوو خه ریکی دوورینه وهی دراوه کهی بوو. میرگان شانی به درگا که وه داو چاوی له سه ردار بری. ده نگوت دیوه. پشتی به جیهازه وه دابوو خه ریکی کاره کهی بوو:

- چیهی؟! دیسان ده لئیی چی؟!

میرگان زمانی که وته ته ته له و گوئی:

- ئیمه به لای خۆی خزیم سه ردار! کچه که م له باخه ل کورمه مامت دایه. خۆ ئاوا

نابی. کوا ئەوه خزما یه تییه...

- چاکه دهی؛ ئیستا بچۆ قاپیک ئاو بیته توونیمه. پاشان قسه ی لیده که یین. میرگان

کون و که لئینی هه موو ماله کانی زه مینجی وه ک مالی خۆیان ده زانی. قاپیکی له دۆلابچه که ده رهیتا، پری کرد له ئاوو بردی بۆ سه ردار.

شوقی پیوسۆزه که ته نیا روخسار و چۆکی سه ردار ی رووناک کرد بۆوه که کورتانیکی له سه ر کۆشی دانا بوو. شوینه کانی تری وشترخان تاریک بوو. دالانیکی پان و دریز و تاقی به رز. جیگای زستانانه ی وشتر له سه رمای که رتۆپین دا. بۆنی خوری و گزره و کا و پشکه ل و په مؤدانه و بۆنی پۆکانی دیواره کانی ده هات.

میرگان نهرم و له سهره خو قاپه ئاوه که ی برده پیشی و له بهر ده می سهردار پاره وستا. سهردار سهره زهلامه که ی هه لئنا و بهر له وه ی قاپه ئاوه که ی لیوه رگری، چاوی تیبری. شتیکی نامۆ له گلینه ی چاوانی سهردار فرکه ی ده کرد. سامناک بوو. دپ و تیژ، پشکو.

میرگان چاوی ترووکاند. دیسان تیرامان! منجر و توونی. میرگان دهستی وه له رزین که وت. ئاو به لیواری قاپه که دا ده چۆرا. تۆزی ئاو به پشت دهستی سهردار دا رژا. قاپه که به ئاشکرا له دهستی میرگاندا ده له رزی. بزه که لینی ریش و سمیلی سهرداری لیک ره واندوه. دله کوته ی میرگان زیاتر بوو. بالنده یه ک له ژیر ته وژمی چاوی ئه فعیدا. له جیی خوی وشک بوو. شتیکی له ناخیدا ده رسکا. شتیکی له ناخیدا ده ته زی. ده یته زاند، ده یسووتاند. جیهانیکی نوئ و به سام. بیر، خه یال، هه موو جهسته ی ده گوسی و هه لیده چۆقاند.

میرگان تا ئه و کاته ژنی سهرداری وه بیر نه هاتبووه. ئه و ژنه چاره ره شه له دهستی هه لاتبوو. نه که ئه مرۆ، بیست سال له مه وه بهر. سهرداریش ئیتر ژنی نه هینابوو. سه لت و ره به ن بوو. ئه و کاته ی وشترداریکی ده وه له مه ند بوو. ژنه که ی ئه و کاته کچۆله یه ک بوو. له (یه زد) هوه له گه ل خوی هینابووی. سالیکی نه خایاند ژنه هه لاتبوو. براکانی و خالی که خه لگی (کاشمهر) بوون بۆ کرینی گه نم هاتبوون و له و کاته دا سهردار له مالی نابج و کچه له گه ل خویان ده به نه وه. کچه له گه ل که سه کانی خوی رویشتبوو. سهرداریش کاتی له سه فهر گه رابوو، وه رووی خوی نه هینابوو. دوای ئه وه ش هه ر لینی نه پرسیبوووه و نه چوو بوو به دوایدا: ژن، ژنه!

ئاو به لیواری قاپه که دا ده چۆرا. میرگان ده له رزی. لاقی چوو بووه به ست و ده له رزی. وه ک بزمار داکوترابوو. نه یده زانی چۆن خوی دهر باز بکا. خودایه! قاپ له دهستی که وته خواری و میرگان له چاوترووکانیکدا توانی لاقی له چه قی وشترخانه که هه لکه نی، هه لات. وشتریک له درگای وشترخانه که وه هاته ژووری. وشتر! میرگان تا هات ببزوی قولایه ی لاقی له چنگی زبری سهرداردا بوو، که به ره و تاریکایی ئه وسه ری وشترخانه که ی ده کیشا:

- ئه وه بۆ ده سله مییه وه، ئاسکو له.

- نا! ئه وه نا!... پیوای چابه... نه که ی!

ده رفه تی هاوار کردنی به میرگان نه دا. کورتانی وشتره که ی له سهر و ملی پیچاو پشته وه قه فار رایکیشا: ده میکه ئه م زه وییه به یاره!
لاقه کوته و هه ول و خو به دهسته وه دان. ته سلیم، ته واو.

میرگان کاتی کورتانه که ی له سهر خوی لابر، سهردار دیار نه بوو! هه ناسه یه کی هه لکیشا. ده تگوت خنکا. پشوو سواری دۆراندن، وه خو هاته وه. پاشان، چه په سا. وشک! تاویک له جیی خوی شین بوو. له پر، مریشکی سه ربراو، له جیی خوی دهر په ری. وشتره که هه روا ته ماشای ده کرد. زهینی شله ژابوو. پنیه ست، فلیقاوه. دهر پیکه ی هه لگرت و هه لات بۆ چه وشه، هیدی بوو، مات و سر. وشتره کان له حالی خویاندا بوون. ده ستیک خه ریکی گاله دانی درگای چه وشه که بوو. سهردار درگا که ی داده خست. میرگان دهر پیکه ی له سهری هالاند. سهردار له دالانه که وه په یدا بوو. لیو و بروی هیشتا ده له رزینه وه. میرگان ده تگوت تازه سهردار ده بینی. میرگان تازه خه ریک بوو به ته واوی وه خو ده هاته وه. ترس! ترس سهر تا پای داگرت. دهستی به ده می خویه وه گرت که بهر به قیژه ی خوی بگری. هاوار له گه رویدا گرمۆله بوو بوو. سهردار بوو بووه دیوار. له جیی خوی نه ده بزوت، به لام میرگان ههستی به هاتنی ده کرد. ئیتر بۆ ده هات بۆ لای؟ پاشه وپاش کشاوه تا گه یشته دیواره که. پشت سهری قالدومه بوو. ده ستیکی به ده مییه وه بوو. پشتا و پشت به پلیکانه کاند سهر که وت. له سهربان، دهر پج به سهره وه. سهردار، چاوانی سهردار، هه روا تی هه لده چه قین. میرگان خوی گه یانده گومبه زبیه که ی ئه ولای سهربانه که. بیابان؛ میرگان بازیدا. شهو؛ میرگان خوی به گه رووی شه ودا کرد. خوی دهر باز کرد و دهستی له سهر ده می هه لگرت: بیابان پر له قیژه و هاوار و شهو پر له شیوه ن و گریان. لووره ی گورگ و چه قه ل. لووره ی گورگ و چه قه ل.

«پوره میرگان! سه بی شه و له مالی زه بیحو لا قه تل برینه وه یه. ده لئین بی بۆ

چایی تیگردن.»

به ندی پینجه م:

- ئه وه سهردار ناردی، گوتی: هه قی عه باسه!

ئه براو شه کهت و ئاره قه کردوو پیمه ره کهی فریدا سووچیک؛ کیسه ی ئاردی له سهر شانی داگرت و له بن دیواره که داینا. پاشان دهستی به یه کدا دا و تۆزی ئاردی سهر شان و قۆلی ته کاند. میزگان مات و حه په سراو، چاوی له پیمه ره که بری، له مالی سهردار به جیی هیشتبوو، ئه وه ندهی دیکه مات بوو. ئه براو دانیشت و گوتی:

- ده یگوت مانگیکه ئارده که م جیا کردۆته وه، به لام دایکت دیار نییه! بۆ تا ئیستا

نه چووی بیهینی؟

میزگان گوتی:

- کارم بووه، پیمه کراوه. ویستم نزیک زستان وه ریگرم؛ ئه و کاته زیاتر به کارمان دی.

که ره لایی دووشه ممه گوتی:

- ئافهرم سهردار! ئافهرم! خۆش حیساب بووه. جاران ددانیت بکیشایه که متر له وهی یه ش پیده گه یشت که وشتره وانیک به راته کهی لی بستینی! ئافهرم! شوکور بۆته بنیاده م!

ئه براو چاکتر ههستی به که ره لایی دووشه ممه کرد. تاوینک له مه و بهر که کیسه ئارده کهی له شانی داگرت، که ره لایی دووشه ممه ی دی؛ به لام وه رووی خۆی نه هینا. به لام ئیستا ناچار بوو بیینی. دانیشتبوو. وهک هه میسه پالی به دیواره که وه دابوو. له سهر جیگای هه میسه یی خۆی دانیشتبوو و سهری به ردا بۆوه. هه تا به بیدهنگی داده نیشت دهتتوانی گویی پینه دهی و وای دانیتی نه تدیوه. به لام ئه وه به واتای ئه وه نییه که له وئ نییه. له وئ بوو. به لام بیدهنگ بوو. تیکسمر او و قورس.

دانیشتبوو. پالی به دیواره وه دابوو. هه نیشکی له سهر کلاوه ی ئه ژنۆی دانا بوو و قامکی خه ریکی ته سبیخ گیران بوو. پیاویکی ئاوا، پیره پیاویک، له گه ل بوونی خۆی نه ییده توانی هه نته شی نه بی، له وئ بوو. به لام هینده بیدهنگ بوو دهتگوت له وئ نییه، وای ده نواند که سالانیکی زۆر ده توانی ئاوا له و بن دیواره دانیشی و ته سبیخ بگیری. پیاویکی که موژ و که لویژ. ئیستاش ئه و خه ریک بوو پیلاری له سهر دار هه لده کرد. بۆ که ره لایی دووشه ممه ئه وه گرینگ نه بوو که سهر داری وشتر دار کیسه ئاردیکی بۆ میزگان ناردوو. سهر دار هه ر کاریکی بکر دایه که ره لایی دووشه ممه پی ناخۆش بوو و پیلاری ریده هالاند. هه ر که س بوایه ئه و پتوه ی ده دا. که ره لایی دووشه ممه به که سیکی تایبه تییه وه ی نه ده دا. به هه موو که سییه وه ده دا. خووخده ی دوو پشکانه و رۆیشتنی کاکله میشانانه بوو. لاقی قۆله و چه ماو. دهستی دریژ و خوار و خینچ، کلاشی دراو، میزه ری چلکن و گه وره. ده ره لینگ قۆل. کاتی به ریدا رۆیشتن. شاقه لی که واکه ی تیک ده هالا. کاتی پیکه نین. ئه و کاتانه ی که که سیکی توانج باران ده کرد، سهر و چاوی له بهر پیکه نین سوور هه لده گه را و ئاوا به چاویدا ده هاته خوار. پیاوی قه دیم بوو و دنیا ی قوونه که و کردبوو. شانازی ئه وه بوو که له غه ربیایه تی بووه و زیندانی کراوه.

به لام خه لکی ئه وانه ی که ره لایی دووشه ممه یان له نزیکه وه ده ناسی- زیندانی کرانی ئه ویان له غه ربیایه تی به شووره یی ده زانی. چونکه که ره لایی دووشه ممه یان له عیشق ئاباد به جیی که سیکی دیکه گرتبوو. رۆژی ئازاد بوونیشی، که سیکی تر به جیی ئه و له زیندان هاتبووه ده ری. یانی پۆلیس به جیی یه کئ له پیاوه کانی خه بیه رخانه قاجاچی گرتبوویان و خستبوویانه به ندیخانه. سالیکی پیچوو بوو تا بۆیان ده رکه وتبوو که ره لایی دووشه ممه ئه و که سه نییه که ئه وان ده یانویست! کاتی ئازاد بوون ناویان خویندبووه، هاتبوو ههستی و بچی، که سیکی دیکه هه ستابوو و به ناوی ئه و خۆی ناساندبوو و که ره لایی دووشه ممه هه روا له به ندیخانه ی عیشق ئاباد مابۆوه؛ هه تا رۆژیک ناوی که سیکی دیکه ده خویننه وه که ئازاده. خاوه نی ناوه که له وئ ناب. زیندانه وانه کان که ره لایی دووشه ممه له سووچیک وه گیر دینن که لابه قنگ که وتوووه و بیدهنگ ده روانی. تازه وه در

دەكەوئ كە چى ڤوويداوه! كەربەلایى دووشەممە ھەلدەستین و دەبیەن. لەبەر درگای بەندیخانەكە مەئموورى عیشق ئابادی چەپۆكك بە سەرى كەربەلایى دووشەممەدا دەدا و پالێكى پێوه دەنى و دەيكاتە دەرى.

ئەو بەسەرھاتەش ھاوریان و ھاوسەفەرەكانى و ئەو پیاوانەى لەگەلیدا ھاوقافلە بوون، كەسانىكى وەك مەولا ئەمان و سەردار دەیانگێرایەوه. بەلام كەم وا بوو كەربەلایى دووشەممە خۆى بەسەرھاتەكە موو بە موو بگێریتەوه. كەمتر خۆى لەو دارەتە دەدا و ئەگەر باسیشى بكردایە زۆر بە كورتى دەبیرپییەوه. زۆر كەم بوون ئەوانەى ئەو بەسەرھاتەى كەربەلایى دووشەممەیان موو بە موو لە زمانى خۆى بیستى. ئەبراو عادەتى بە دیتنى كەربەلایى دووشەممە گرتبوو. ئەم بەینانە كەربەلایى دووشەممە لە ڤادەبەدەر خۆى لە مالى سلوچ ھەلدەقوتاند. خۆى دەكرد بە ژووڤیدا و دادەنیشت. چایى دەخواردەوه. ناسى دەنا ژیر زمانى. جاروبار بەك دوو قسەى دەكرد، قاوولتوون و فراوین ئەگەر ببوايە دەخوارد و بە شیتەیی ھەلدەستا و دەڤویشت. ئەو ئیتر خۆى لە مالهەدا بە بیگانە نەدەزانى. بووبوو خۆمانە. جاروبار گالتەى دەكرد. قسەى خۆشى دەگێراوه. بۆ پیکەنین نەقلی دەگێراوه و جارى وابوو ھەر خۆى بە قسەكەى خۆى پیدەكەنى. ھەر شتیک بوو، ئەبراو دەیدی كە پیرە پیاو ڤۆژ لەگەل ڤۆژ زیاتر پیتی دەكریتەوه. ئەو ھش بۆ ئەبراو زۆر ناخۆش بوو، دانانى بە خۆیدا دەگرت و ھیچی نەدەگوت. خۆى بە ناچار دەزانى دان بە جەرگیدا بگرى. ھۆى سەرەكیشى ئەوه بوو كە كەربەلایى دووشەممە مامى زەبیحووللا بوو، زەبیحووللا شەرىكى میرزا حەسەن بوو و ئەبراویش پىشى لە مثنى میرزا حەسەندا بوو.

ئەبراو ڤۆخ و گیانى لەگەل میرزا حەسەن بوو. بیتیو تەڤاكتۆرەكەى لە ئەبراو بەستاندایەتەوه گیانى دەردەچوو. ھەر بۆیە ئەبراو ناچار بوو دان بە خۆیا بگرى و ڤرتەى لێو نەپە. ھەر بۆیە دەنگ نەكردنى ئەبراو و كڤ و كپى عەباس و چارە ڤەشى و جارزى میرگان ڤى بۆ كەربەلایى دووشەممە خۆش كرددبوو كە بە كەیفى خۆى تیخزى و ھیلانە لە چاویاندا بكا. ھیندەى نەمابوو یەكجارى كەول و ڤلاسى لە كۆل بنى و بى لە مالى میرگان بە عەرزیدا دا.

«چاكە با بزانی چۆن دەبى!»

ئەبراو ئەو ھى لە دلێ خۆیدا دەگوتەوه.

بەلام میرگان چى؟ ئەو بیری لە چى دەكردەوه و چى دەگوت؟

میرگان گوێ پینەدەدا. كەوتبوو ئەولای بى تفاقییەوه. كاتى تۆ لە ڤەشەبادا گیر دەكەى، چ تۆڤیریكى ھەپە دوگمەى بەرۆكت داخراى یان ئاوالە بى. چاوت ڤر بیتەوه و ڤر نەبیتەوه وەك یەك وایە. چش، تۆ لە تۆفاندا گیرت خواردوو، دەتەھوى گەرووت وشك نەبى؟ تۆ خۆت لە خۆتدا ئابرووت چوو، دەتەھوى كەربەلایى دووشەممە لە مالهەتدا لەنگەر نەخات؟! ئیستا كە ئاوايە چش! گرینگ نییە. خەلكى ھەرچى دەیلین با بیلین. دەلین چى؟ ھیچ. ناتوان ھیچ بلین. ئەوه میرگان خۆیتى ئەوانە بە خۆى دەلى، یان نایلى. ڤزگار بوون لە دەست خەلكى سانایە. ڤزگار بوون لە دەست خۆت گرانە. ھەر ناكرى. بۆیە میرگان داماو و ڤلامى خۆى پینادریتەوه، نەك بىر لەوه بكاتەوه كە بلێ خەلكى بلین چى. خەمى ئەو ھى لە نێو خەلكدا بیتە دەنگۆ كەربەلایى دووشەممە لە مالهەكەیدا جى قوونى گەرم داھاتوو. ؛ نا. دەردى گران ئەوه بوو میرگان لە زەینى شلەژاوى خۆیدا، دەرفەتى ئەوهى نەبوو بىر بكاتەوه كە خەلكى دەلین چى و نالین چى. قورسایى سەر دلێ میرگان لەگەل بۆچوونى خەلكى دەرھەق بە خۆى، ھیندە لە یەكتر دور بوون، كە ژنەى داماو خۆى لەو نیوھدا بزر كرددبوو. خۆى لى ون بووبوو. ون و سەرلێشیاو سەرى بە دیوارى زەینى خۆیدا دەكیشا و ئاواتى بوو ئەو تویژە درۆیینەى بۆچوونى ئەم و ئەو بە ھاواریك تىك قرمىنى.

«ئاخ... شكتان بە تالە! راست ئەو ھى وا من دەلیم. راست ئەو ھى. بە ھەلە مەچن!

دلێ من لێرەپە. جوان سێرەى لینگرن. بۆ گولە بە جەغزى گومانەوه دەنن؟»

بەلام ھاواریكى ئاوا بە خەيال ئاسانە. نا! میرگان غیرەتى ئەو ھى نەبوو، لە خۆى ڤانەدەدى. چۆن دەكرى خەنجەرى ڤق و قین لە دلێ خۆت ھەلچەقینى؟ لەبەر چى؟ لەبەر ئەو ھى خەلكى لەو گومانە دەرھینى؟ ئەگەر ئاوا بى یانى ڤۆخى تۆ ئۆقرە دەگرى؟ نا! بەراستى نا! بە شوین بیانوویەكى دیکەدا دەگەرى. پەیدای دەكا. بیانوگرتر دەبى ئەم ڤۆخە!

«ئەى ئەگەر هیچ نەئیم و وەدەنگ نەيەم؟»

ديسان ئازارت دەدا. ئارواقارات لێهەلەدەگرئ. لە بىر برەدەنەوہ تاقە هیوايە. بەلام دەتوانى چى لە بىر بەریتەوہ؟ ھەموو شتیک؟! نا. کيسەى ئارد چاوت لێدەکا! نا. ھەموو شتیک ناتوانى. تەنانت دەتوانى ھەژارى و نەدارى لە بىر بەریتەوہ، بەلام لیکدرانى دوو غەریزە نا! پیکادارانى پەر لە رۆق و تیکشکانى دوو چنار لە تۆفاندا. نا؛ ناتوانى سەرەندەرى لیکەى. بۆت ھەرس نابى. گرێپووچکەيەک نىيە بۆت بکریتەوہ. نە بە دەست و نە بە ددان. ھەرچى ھەولئ لەگەل دەدەى زیاتر دەئالۆزئ. لیلتر دەبى. زیاتر تیکەوہت دەپنچئ. ئەگەر نەشتەوئ بىرى لیکەیتەوہ و ئاورى لێدەیتەوہ وەرەزت دەکا. عەجمانت لێهەلەدەگرئ. شووژن بە بەرى پیتدا دەکا. پاتدەچلەکینئ و وەخۆت دینتەوہ. گىژت دەکا. دەتخاتە ھەناسەپرکئ. چاوت، پوانىت، ئەدگار ت دەشتوینئ. دەروانى و چاوت نابینئ. پیدەکەنى ئەگەر پیکەننت لە ناخدا مابئ. ناشزانى بۆ؟! لەو کاتەدا دەتوانى بگرئ. بکوووزییتەوہ. ئەگەر بىر لەویش بکەیتەوہ، چارەنوسىکى لەوہ چاکترت نابى. دەرەدەکە لەوہدايە ھیشتا نەتوانیوہ لە ھەمبەر ئەو زولمەى لیت کراوہ، رینگە چارەيەک بدۆزییەوہ. بیروپايەكى قايمت ھەبئ. لەو بىزار بى يان پى شاد بى. بە تەواوى لە خۆتى بتارینئ، يان قەبوولئ بکەئ. بە دلت بئ. بە چوارمىخە کىشراوى. نازانى روو لە کوئ بکەئ، بۆ کام لا برۆئ. شىت. لەویش خراپتر. کەوتوویە تەنگزەيەکەوہ قەتت چاوەروانى نەدەکرد. چىژىكى قىناوى بە سەرتا زال بووہ. رقیكى شىتانه، حەزىكى بەژانى پىبەخشیوى. تکاندوویەتە ناختەوہ. تۆش لەو نىوہدا ھەروا گیرۆدەئ. ژنى لە سەریکەوہ، پىژت ھەيە؛ لە سەرىكى دیکەوہ، ئازاد و گیرۆدەيى پیکەوہ ئاویتە بوون. ئاسوودە و رەنجاو؛ رزگار و گیرۆدەئ. ئەگەرچى چەردووکەلئ بىر کردنەوہ، ئەوہى دەم بە دەم لە زەينە ئالۆزەکەتەوہ ھەلەدەستئ؛ رینگا بە سەرھەلدانى مەیلە غەریزییەکان نادا و دەيھەوئ بۆ دواوہيان راداتەوہ، بەلام مەیل و نىيازىش لە تۆدا دەبزوئ! لە ناخدا تىک دەھالئ. لە ناخى زەين و لە قوولایى ھەستتدا، لە لیلترین و شاراوەترين و نایابترين ساتەکانى گىانتدا مەيلیک دەبزوئ و سەر بە دار و دیوارى قەول و بەلینەکاندا دەکیشئ. مانگايەكى لیورپىژ لە ھەوہسى ویستن، ناخى

شيواندووى. تۆ ژنى. ناتوانى لە دەست ژن بوونت ھەلئى. دايکیشئ، لە دەست ئەوہش ناتوانى دەرباز بئ. مىردت ھەيە و مىردت نىيە. سلوچ ماوہ و سلوچ نەماوہ. سىبەر و ئەدگارى ھەيە؛ بەلام ئەوانە ھىچيان سلوچ نين. سلوچ نەماوہ. مردوہ؟ زىندوہ؟ دیتەوہ؟ نايەتەوہ؟ بلىسە، بلىسەى پرسىار. کوا وەلام؟ نىيە! بى وەلامە. شەرى دوو گيان لە گيانکدا. سەردار و سلوچ. مەیل و بىزارى. ویستن و نەویستن. شەر و کیشە. قامچى. قامچى لە رۆختدا وژەى دئ. کىلدراوئ کووز لیدراوى، ئەى خاکی وشک، ئەى زەوىی بەيار! دەستدریژيان کردۆتە سەرت و کىلاویانى ئەى خاک. بەلام تۆ زەوىشى و خاوەن زەوىش؛ نگابانى زەوى. خاوەن زەوى و زەوىش دوو شتن. دەشت و دەشتەوان. زەوى کاتى کىلانى بووہ و کىلدراوہ، ئەوہش ئەوہيە کە ھەست و نەست دەيھەوئ. بەلام دەشتەوانەکە، مىرگان تالان کراوہ. رووت کراوہ. دزراوہ. ئەى ئەو، مىرگان لەو شەوى تالانەدا لە کوئ بووہ؟ ئەوہ چ ئاگادارىيەکە؟ سەرشۆرى. ھەستى بئ حورمەتى. ئەمانەتەکەئ تالان کراوہ! کیشەى رۆح تاوینئ مىرگان ئەوہ بوو. ئەم دوانە لیک دژەى ناخ. تانوپۆئ رۆحى لە بەر يەک ھەلۆھشاندىبوو. تەندراویک بەر لەوہ تانوپۆکەئ تەنيا، رەنج و کار بوو. بەلام رەنگىكى نوئ. ئەویش چىنىكى نوئ بوو کەوتبووہ سەر تەونى رۆحى مىرگان؛ ئەو رەنگە، ئەو پۆیە لە سەر ھەلسوکەوت و ئاکار و ئەدگارى مىرگان شوینئ دانابوو. پەراویزىكى تارىک، بەلام نوئ. شتىک کە ئەبراو سەرى لیدەرنەدەھینا، بەلام بوو:

«جۆرىكى ترە دايکم. جۆرىكى تری لىھاتووہ!»

«جۆرىكى ترە. گۆراوہ. ئەرى. بئ ئوقرە و دوو دل. شىواو و بە گومان. نا دەبئ شتىک قەومايئ. شتىک؟ بەلام چى؟ دەتوانى ھەموو گومانىک بکەئ بەغەبرى ئەوہى کە مىرگان خۆئ دەيزانى!»

- چاوى لیکە، چیدەکا!

عەباس بوو. ھەستابوو وەک مىروولە کيسە ئاردەکەئ بۆ لای جىگاکەئ خۆئ دەکیشا. لەوہ دەچوو بىھەوئ شەويک لە پال کيسە ئاردەکە بە ئاسوودەئ تىپەرکا. بە نقە نق و زەحمەت، ھەرچۆنىک بوو، لەبەر چاوى دايكى و براکەئ کيسە

ئاردهکهی کیشا بن دیوارهکهی لای خۆی و به نیوچاوانی ئارهقه کردوووه له پهنایدا چۆکی دادا. بئ هیز، کهوتبووه ههناسهبرکی. هه نیشکی نایه سه ر کیسه ئاردهکه و نیوچاوانی نا سه ر له پی دهستی. له وه دهچوو سه ری له گێژه وه بی و چاوی ریشکه و پیشکه بکا. مه چه کی دهستی ده له رزی. دهنگوت به زحمهت توانیویه تی بیته کۆله کهی سه ری. له و کاته دا قامکی عه باس به نیو بنجی قژه سپیه کهیدا پوچوو بوون و وهک قرژال به پیستی سه ری وه نووسا بوون.

ئه براو له بن دیواری ئه و بهر، به رهو رووی برا کهی دانیشتیوو. عه باس و ئه براو دوا ئه و شه وه ئیتر پیکه وه نه دوا بوون. عه باس که ده می له گو چوو بوو. ئه براویش نهیده زانی له گه ل عه باس باسی چی بکا. له وه دوا بوو که: بلیی بتوانی؟ نا؛ نهیده توانی. دیواریک له نیوانیاندا هه لچندرابوو. پوژ له گه ل پوژیش پان تر و به رزتر ده بوو. جوړیک بوو که له وه دهچوو دوا ماوه یه کی تر ته نانهت نه توانی یه کتریش ببین. ئه وهش بوو بووه پالنه ریک بو ئه براو که تیژتر به ری خویدا برۆا. راست وهک ئه وهی که سیک شتیکی له دهست دابی و بیه وهی قه ره بووی بکاته وه. بۆیه له کاره کهیدا زیاتر خۆی ماندوو ده کرد. پوژ له گه ل پوژیش زیاتر له گه ل ته راکتۆر و میرزا هسه ن و شه ریکه کانی ئاویته ده بوو. بوو بووه به شیک له پیچ و مۆره ی ته راکتۆره که. ورده ورده له پشت فه رمانی ته راکتۆره که چاوی به هه موو ولاتدا ده گێرا. له گه ل شو فیری گونبه دی کووز به کووز زه وییه کانیان ده کیلا و ده رپویشتن و کریکه یان ده دا ده ست میرزا هسه ن. چونکه زه وییه کانی زه مینج به سه ر یه که وه نه بوون و په له په له و ورده مالیکیانه بوون، ته راکتۆری میرزا هسه ن کاری جووت و گای له بره و خستیوو. هه ر که سی توانی بووی ته نانهت. به قه د کریی ته راکتۆره که وامی کشت و کال وه رگری نیرو ئامووری وه لا نابوو. بۆیه که متر ده بینرا گا یان گویدریژ یان وشتر ئاموور و خیشک راکیشن و پیره پیاویک، یان لایک دهسته که وشه ی ئاموور به دهسته وه بگری و به دوا یاندا برۆا. گاسنی قورسی ته راکتۆر جه رگ و دلای زه ویی ده دری و گژ و گیای هه رز و فریزوو و کۆلوی له رهگ و ریشه وه ده ردینا. ئه و کارهش به به هیزترین گای سیستانی

نه ده کرا. ئاخ، هیزی گا تا راده یه که. به لام هیزی ته راکتۆری میرزا هسه ن به برۆای ئه براو له راده به ده ر بوو.

ورده ورده ئه ویش دهچوو په پشت فه رمان. سه عاتیک، نیو سه عات؛ وهخت و بی وهخت. هه تا شو فیری گونبه دی جگه ره یه کی ده کیشا، یان دهچوو بو ئاو خوار دنه وه. له ریگای چوون و گه رانه وه. میرزا هسه نیش ئه براوی به هیوا کردبوو زور زوو ته راکتۆره که ده دا ته ده ست ئه و. هه تا کاتی ئه وه دی ماتۆری ئاوه که بینن. تا ئه و کاته ئه براویش ته واو فیری شو فیری ده بی. میرزا هسه ن نهیده ویست شو فیری گونبه دی له ده ست ده رچی. ئه و ده یویست به جیی مکانیکی ماتۆر ئاوه که ش کار له شو فیری گونبه دی بکیشی. به لام به هیچ شیوه یه ک شو فیری گونبه دی له زه مینج نه ده ماوه. دلای ولات و مال و حالی خۆی بوو. که سی به هه وای ده شتی گورگان راهاتی، له که ویر و قاقر قاقهت ناهین. ئه مۆر و سه بینه ی ده رپویشت. ئه براو به قازانجی میرزا هسه ن بوو. هه ر ئه و کاره ی ئه وی به هه قده ستیکی که متر ده کرد. پرته و بۆله شی نه بوو. له خۆشیا نا قله سه ماشی ده کرد. به لام ده بوو کارامه تر بی. ته راکتۆر خو کۆته ئاسنیک نه بوو بتوانن به خاترجه می پیی بسپیرن. ده بوو کارامه تر بی. بۆیه ئه براو چاوه ریی ماتۆر ئاوه که بوو که بیهینن.

- بلیی ئه و ماتۆر شه ریه یان که ی بینن ئه و قوله ئه ربابانه: ... کاکای شو فیری؟!

ئه براو جوابی که ره لایی دوو شه ممه ی نه داوه. چونکه له دهستی وه زال هه اتبوو و لینیان بوو بووه یه سکی نیو برین. پیشی خو ش نه بوو تانه و ته شه ره کانی بیستی. تیر و توانج له زاتی که ره لایی دوو شه ممه دا بوو. ئه وهش کاتیک ژه هراو ویترو به ژانتر ده بوو که به ره و رووی شتیکی تازه ببوایه ته وه. ئه م که ره لایی دوو شه ممه یه ده تگوت غه یری ئه وهی به دلای خۆیه تی، باوه ری به هیچ شتیکی دیکه نییه. ئه و جوړه کار و که ره سانه ی به گه مه ده زانی. ئه گه رچی سالاره بدوللای کوری یه کی له شه ریکه کانی مه کینه و ته راکتۆره که بوو، به لام که ره لایی دوو شه ممه خۆی کیشا بووه دواوه و چاوه ری بوو پوژیک سه روسه کۆتی شه ریکه کان له بهر درگای عه مباره که ی ئه و پهیدا بن و له روویان هه لئه یهت

دەستی قەرز بۆ دەوڵەت پان کەنەو. هەر ئێ و پارەییە ئەرۆ بە دەست میرزا حەسەن و شەریکەکانییەو بوو، ئەگەر کەربەلایی دووشەممە پێی بەدایەن بەهرەیی سالانەیی کەم نەبوو! ئەگەرچی، ئەو پارەییەکی وای نەبوو و ئەگەر بێشییوایە ئێوان شتیکی وایان نەبوو لە گرەویدا بیدەن بە کەربەلایی دووشەممە. پێشتر، پێش ئێو بە برۆی کەربەلایی دووشەممە ئێو قۆلە ئەربابانە پەیدا بن، مالیکەکان بە سوود پارەیان لە ئێ و ەردەگرت. بەلام بۆ ئەمڕۆییەکان، رینگای خۆشتر کرابوو. رۆ و شویینی کارەکان جۆریکی دیکە بوو. شتی نوێ بووبوو باو! ئەو تازە پیاکەوتوانە پارەیان لە دەوڵەت ەردەگرت و بەرھەم و داھاتەکیان بە دەوڵەت دەفرۆشتەو. ھەلبەت کاتیک کە نەیان دەتوانی قەرزەکیان بدەنەو، ناچار بوون بەرھەمەکانیان بە دەوڵەت بفرۆشن. نرخیی بەرھەم و نرخیی بەھەرە مەلووم بوو. لەگەڵ ئێو دەسازان و مەنتی کەربەلایی دووشەممەیان ھەلنەدەگرت. ئەگەرچی کەربەلایی دووشەممە عەقڵی پێی نەشکاوو، یان رەنگیی توانای ئێو کارەیی نەبێ، کە خەلکی ناچار بکا بەرھەم و داھاتەکانیان بە نرخیکی دیاری کراو بە ئێ و بفرۆشن. ھەر چۆنی بوو بازاری کەربەلایی دووشەممە لە کزیی دابوو. چونکە چاوی قۆلە ئەربابەکان لە دەستی دەوڵەت بوو و بۆ کەربەلایی دووشەممەش ئێو کەسانە دەمانەو کە لە حەوت ئاسماندا ئەستێرەیک شک نابەن. خەلکی قەرە و رەشایی. کەسانیکی وەک مەولا ئەمان و چەند ورکە رەشایی دیکە، کە هیچیان نەبوو، کەربەلایی دووشەممە بە سوود و سەلەم لێیان بکری. کە پارەشیان لێو ەردەگرت؛ ئێو ەندە نەبوو کە بەھەرەییەکی بەر چاوی ھەبێ. لەبەر ئێو بوو کەربەلایی دووشەممە دەمی تال بووبوو و دايمە لە مەتەرزیی لەخۆبایی بوونیکی بۆشدا بوو تیروتانەیی دەھاویشت و بۆ ئێو جیاوازیی نەبوو تیرەکەیی لە کئی ھەلەکا و لە دلی کئی دەدری. کەس یان ناکەس. خزم بێ یان بێگانە.

کەربەلایی دووشەممە ئەگەرچی بە ناچاری کورەکەیی گرتبوو ژیر بایی خۆی و پارەیی دابوو کە بتوانی شەریکی سەرەکی بێ لە شەریکەکەیی میرزا حەسەندا و بەشیکی بەرچاوی لە مەکینە و تەراکتۆر و کشت و کالەکیاندا ھەبێ، بەلام زاتی ئێو لەگەڵ سالارەبدوللا و تاییەتمەندییەکانی ئێو دا ناسازگار بوو.

بە رۆی سالاریدا نەدەدا، بەروالەت دەیگوت: «خۆت دەزانی» بەلام لە ناخەو ھەرکەانی کورەکەیی پێخۆش نەبوو.

ئەگەرچی بەرچاوی تەنگیی کەربەلایی دووشەممە لەو بێ باختر بوو کە بتوانی لە ھەمبەر ئێو کارانەدا تاقەت بێنێ. بەلام دووشک چزوی خۆی لە بەرد و ئاسن و لەش و کراس دەگیرینی. ئەو ەش بە دەست خۆی نەبوو، کە سەرەتا بزانی، پاشان پێو ەدا. لەو ەش ناخۆشتر نەبوو کە ئێو ناچار بێ بزانی. ناچار بێ تیبگا. زەینی کەربەلایی دووشەممە بەستبووی. لە میژ بوو کە ھیچ شتیکی تازەیی ەرنەدەگرت. دەتگوت شتی تازە نە دەبینی و نە دەبێستی. خەلکی نیو دئ ەزار جاریان پێگوتبوو: «لە سەر ئاوی رۆنی جۆگەکە تارات مەگرە!» بەلام کەربەلایی دووشەممە گۆیی نەدەدانی و دواي خۆ خالی کردنەو و پێشاو دەچوو سەر جۆگەکە و لەو ئاوی کە سەد ھەنگاو لە خوارترەو، گۆزەیی لئ پر دەکرا، خۆی دەشتەو. تارات گرتنەکەشی لانی کەم نیو سەعاتی دەخایاند. لەو کارەدا زۆر بێرەبیرە بوو. خۆی بە گلاو دەزانی، بۆیە قەت دلی پاک نەدەبوو.

بەلام لێرە، لە مالی میزگان، کەربەلایی دووشەممە ھەستی دەکرد کە پێو ە دراو. گەستوویانە. کزانەو ەییەکی لە سەر دلە کەولەکەیی خۆی ھەست پێدەکرد. کیسەیی ئارد؛ کیسە ئاردیک کە سەرداری و شتردار، لەبەر چاوی ئێو بۆ میزگانی ناردبوو، دلی وەکزەکز خستبوو. درۆو لە چاویدا. بەلام ھەر ەروا چزوو ە ھەر ەواییەکەیی بۆ شەریکەکانی تەراکتۆر و مەکینە لە کاردا بوو. ئەو ەش، لە لای ئێو شتیکی گرینگتر بوو و خەیاالی ئێو لە کیسە ئاردەکە دوور دەخستەو:

- دەی جوابی منت نەداو کاکئی شۆفیر؟ مەکینەیی ئێو تازە پیاکەوتوانە کەیی دئ؟! دوو - سئ رۆژە عەبدوللائی ئیمە بە ھیوایی قوربانی بکا. لەو دەچئ وادەکەیی نزیک بێ. ھا؟

ئەبراو بە ناقایلی گوتی:

- بەلئ. پیموایی لەم رۆژانەدا دەبێنن. میرزا حەسەن چوو بێھینئ.

خۆ نابئ کە سیک باوکتی کوشتبئ جا رقت لیبئ و لیبئ بیزار بئ. مرۆقی وا ھەیی، بەریندا رۆیشتن و قسە کردن و تەماشاش کردن و تەنانەت پیکەنینیشیان ئازارت دەدا

و وەرەزت دەکا. کەربەلایى دووشەممە لەو جۆرە مەرقانە بوو. لانی کەم لە بەر چاوی ئە براو و ابوو. چونکە دەیان جار وەک مار بە بنەمالەى سلووچییەو دەبوو. هەر ئەو مسانەى کە سالارە بدوللا بە زۆر لى ساندبوون. تاسمە قامچییە کەى کە لە پەمۆ جارە کە ئە براوى هەلته زاندىبوو؛ هەموو ئەوانە لە سایەى سەرى کەربەلایى دووشەممەو بوو. لە گەل ئەو هەشدا قەلافەتى دیزە و جارزکەرى کەربەلایى دووشەممە لە مالى سلووچ قوت ببوو. نە پۆژیک و نە دوو پۆژ، چەن مانگ بوو کەربەلایى دووشەممە بە بیانووى جۆراوجۆر هەراسى بە مالى مێرگان هەلگرتبوو. تەنانەت جارى و ابوو بە بى هیچ بە هانەى دەهات. تانەى لەم و لەو دەدا و دادەنیشت و وەکوو نگابانى دۆزەخ کړ و کپ لە جى خوى مت دەبوو. دەبوو لەو حال و هەوايەدا بى تاكوو تىگەى كۆرە چكۆلەى سلووچ چۆن خوى دەخواتەو. لە بن ئەدگارى هیدی و ماتى کەربەلایى دووشەممەدا منجرییەكى دزیو خوى مەلاس کردبوو. ئەو هەش شتىک بوو کە نە دەسپردراو. لە كۆل نە دەهەت. ئەم سىتەرە دزیو وەك پەلە هەورىكى چلكن بە سەر ژيانى مێرگاندا كشابوو و تارىكى کردبوو. کەربەلایى دووشەممە لەو دەچوو زۆر لەخۆ رادىو بى. هەستى دەکرد لە مالى مێرگان بىگنە نىیە و زۆرىش باوەر بەخۆ بوو. بەلام هەرچییەك بوو و هەرچییەك نەبوو، بوونى ئەو لە ماله کەدا بۆ ئە براو سووكایە تىیەكى گەورە بوو. چاوى بە رايى نە دەدا کەربەلایى بىنى. لە خەيالى خۆیدا چەندىن جار قەپى بەر گەروو چرچ و لۆچە کەیدا کردبوو! ئاخىر، بوونى کەربەلایى دووشەممە ئە براوى وە زالە هینابوو و دەتگوت خنکا. کاتى کەربەلایى لە ماله کەیان دەبوو ئە براو نەیدەتوانى سەر هەلینى. یان تەنانەت چاوى لە دايكى بکا. جارز بووبوو. ژيانى لى بووبوو دۆزەخ. ئەو هەش شتىک نەبوو کە پىووتە بدا و برۆا. ژانىش نەبوو. دۆلپا بوو، دۆلپا بەك بوو سواری شانى ئە براو بووبوو. بۆ ساتىكىش لە كۆلى نە دەبوو کە بتوانى هەناسەى كى ئاسوودە هەلکیشى. تىر و توانچ و چزووى زمانى ئەم و ئەویش ئەو لە و لاو و راو هەستى:

«دەى! بىستوو مە کەوشەکانى باو و پيارەت جوت دەکەى؟»

«ئە براو! بىستوو مە بە ئەسپى دەلێ مە نىژە خانم.»

«بلى پۆژى بتىنىم بوخچەى هەمامى کەربەلایى دووشەممەت ناو هەتە بن باخەل و وەدواى دەکەوى بۆ هەمام، کاکە ئە براو!»

«زۆر چاکە؛ شوکۆر سەرپەرسىتىكى بۆ پەیدا بوو!»

«ئەو جۆرەش نىیە کە بىرى لىدە کە یەو. کەربەلایى دووشەممە گيان بە ئىزابىل نادا!»

«واديارە مێرگان تامە زۆر بوو!»

«پوورە مێرگان هەر لە هەو لىشەو دلتەر بوو و کەم ئىشتيا نەبوو، دەيتوانى سى و پىنج سىر بە تەکانىک هەلگرت!»

دواى ئەویش، پىکە نىن، پىکە نىنى دەمە کە فاویيەکان. زمانى درىژ. چاوى زەق، بى حەيا. ددانى گړ و قىزەون. چووزانن ئە براو چ دەردىک دەکیشى؟ تازە دەهات تۆزى بە خۇدا بى، کە لە گەل ئەو تىر و توانچ و تەشەرەنە، کە زىاتر وەك ناونتىکەى لىهاتبوو، دەگەوزا. هیندەى ددان بە جەرگىدا گرتبوو عەجمانى لىهەلگىرا بوو. چى لە دەست دەهات. جارىک پىشى بە سالارە بدوللا گرتبوو و پى گوتبوو:

«سالار! بە کەربەلایى بلى دەستمان لە كۆل کاتەو. جوان نىیە.»

سالار گوتبوو:

«کەربەلایى دووشەممە باوکمە، خۆ کورم نىیە! من چى لىبکەم؟ خوى دەزانى.»

پاشان مىلى رپى گرتبوو و پۆشستبوو.

ئە براو ئىتر دەيتوانى چبکا؟ مالى سلووچيش خۆ درگا و بانىكى وای نەبوو کە داخەى. کەربەلایى دووشەممە سەرى دادەخست، کۆخەى كى دەکرد و دەچوو پالى لىدە داو. ئىتر پۆژ و شەویش بۆ ئەو جىاوازى نەبوو. شام و قاو هلتوون. شەرىكى كترى چاى و سفەرى نان. بنى کاسە کەشى بە قامکە ئەستور و قولە کەى دەلستەو و دەکشدا داو: خودایە شوکرت! لک الحد و لک الشکر!

لەم دوايانەدا ميوژى لە گەل خوى دینا. مێرگان کە پىالەکانى پر دەکرد لە چاى، کەربەلایى دووشەممە دەستى دەبرد بۆ گىرفانى چوار دەنكى ميوژ دەردىنا و هەر کەسەى دوو دەنكى دەدايە. ميوژە رەشکە. کەس ميوژى لى وەر نە دەگرت. بۆیە

کەربەلایی دووشەممە دەنکە میوژەکانی فێدەدا بەر دەمیان. لەگەڵ ئەوەش هەتا کەربەلایی دووشەممە دانیشتابایە هیچ کەس دەستی بۆ دەنکە میوژەکان نەدەبرد. بەلام لەگەڵ ئەوەی کەربەلایی دووشەممە دەچوو دەری، هەر کەس بەشی خۆی هەڵدەگرته و دەینا دەمی. تەنانت ئەبرایش!

لەو ماوەیەدا کە کەربەلایی دووشەممە لەوێ دادەنیشت، ئەبرای دایکی دەخستە ژێر چاوەدێری. ڕەنگە بتوانی نیشانەیهکی تێدا بدۆزیتەوه. بەلام ئەوە مەحال بوو. ئەبرای هیچی بۆ دەر نەدەکەوت. هیچ دیاردەیهکی تازە لە میزگاندا نەدەبیندرا. ناچار و ددان بە خۆدا گرتوو، دادەنیشت و خۆی بە کاریکەوه دەخلافاند. دەرزى و دروومان و پینە و پەرۆ. لە پەنا وەجاخەکە دادەنیشت یان دەهات و دەچوو و کاروباری مالهەکەى بەرپێوه دەبرد. لووتی لای کەربەلایی دووشەممە نەبوو. تاملی دەکرد. ئەمشەویش دیار بوو هەلچوون و دلە خورپەکەى لە داخی کەربەلایی دووشەممە نییە. بەر لەوەش شلەژاویى پێوه دیار بوو. لە مەولوودی مالى زەبیحوڵلاش دوو پیاڵەى شکاندبوو. ئەوەش لە میزگان نەدەووشاوه. بۆ ژنیکی وا شوورەیی بوو کە لە کاردا دەست و لاقى تیکەل بێ. سەردار کە کەمتر لە شایى و شینی خەلکدا بەشدار دەبوو. لە مدبەقەکەى مالى زەبیحوڵلا پالى بە دیوارەکەوه دابوو و دانیشتبوو. میزگان خەریکی هێنان و بردنی چایی و قەند و تووتن بوو. دەویست لووت بە سەردار دا نەنى کە وەک گابەردیک بە دیوارەکەوه هەلپەسێردرابوو. چاوی سەردار، باشوویەک لە بۆسەدا، زیاتر میزگانی توشى دلە خورپە کردبوو. پارێز و هەلاتن. بەلام هەرای سەردار لە پڕ بەرز ببۆوه:

«لانی کەم قاپیکمان ئاو دەیه ژنەکە!»

میزگان داچلەکیبوو. لاقى لە دەلینگی هەلکێشەکەى گیرابوو سەرەنگری بووبوو، دوو پیاڵە لە دەستی بەر ببۆوه و بە بەردى پەنا قوولکەکەدا درابوون و ورد و خاش بووبوون. میزگان مرد بوو و زیندوو ببۆوه: ئەو دەست و لاق تیکەل هاتنەى خۆى زۆر بە لاوه تال بوو. نەیدەتوانى خۆى ببوورئ! لە دواى ئەوه زۆر بە دلناخۆشییەوه کاری کردبوو و کاتى کارەکەى تەواو کردبوو، هاتبۆوه بۆ مالى ڕەنگ بە ڕوویەوه نەمابوو.

نا! ئەبرای نەیدەتوانى باوەر بکا کە کەین و بەینیک لە نیوان دایکی و کەربەلایی دووشەممە دایە. دەمشێرپانە با هەرچی دەیلین بیلین. ئەبرای نەیدەتوانى هەر بیریشی لیتکاتەوه. دایکی ئەو ژنیکی وا نەبوو کە هەر سەگە بەرەللاپەک بتوانى داودەلینگی بلیستیتەوه. نا! ئەوه نەبوو؛ بەلام ئەى بۆ میزگان ئەمشەو دنیای لى بووبوو چەرمە چۆلەکە؟ بۆ ئۆقرەى لێهەلگیرابوو و هەدادانى نەبوو؟ بۆ بە کاری ببوودەوه خۆى سەرقال دەکرد؟ بۆ لەم دیو بۆ ئەو دیو دەگەرپا و حەجمانى نەبوو؟

ئەبرای هیچی بۆ دەر نەدەکەوت!

راست وەک هەوریک بگرمینى، کەربەلایی دووشەممە هاتە قسە:

- ئەگەر سلووجى خوالیخۆشبوو بمایە، حەتمەن دەیتوانى لە بیر هەلکەندنى ئەو مەکینەیهدا کار بۆ ئەو تۆکیسانە بکا. لەوانەیه ببوایەتە سەر کار!
ئەبرای ویک هاتبوو، بەلام نققەى نەدەکرد. ماتلى وەلامى دایکی بوو. بەلام میزگان وای بە چاک زانى هەستى و برواتە دەری. لمبۆزى درێژى کەربەلایی دووشەممەى لە قور چەقاند و پیرە پیاو بە چزە بزەیهک و زەردەیهکی لاپرەسەنانه خۆى تیمار کرد:

- ئ م م م م ... !

ئەبرای هەستى کرد تەواوى گیانى دەلەرزى. دلە گەنجەکەى کەوتبووه فێرکە و لیدان. هەستى دەکرد لیوى بوونەتە خشتى وشک. زۆرى شەرى مندالانە دیبوو. لە شەردا جینى و قسەى ناخۆشى زۆر بیستبوو. جوابى ناونیتکەى ئەم و ئەوى دابۆوه یان نەدابۆوه. لیدانى خواردبوو یان وەشاندبوو. بەلام کەربەلایی دووشەممە شتیکی تر بوو. هاوہلى ئەو نەبوو. ئەبرای لە شەردا چالاک و لیزان نەبوو. حەریفى کۆن! بەلام چارە چیبە؟ دەکرئ لە ئاو دەى و قولاپەت تەر نەبى، ئەوهى دەیبینی جاریک لە ژیانیدا سەرەنگرئ بووه. دەبى دل لە دل نەدا. کاسەى سەبرى پڕ بوو ئەبرای. بە دەنگیکى لەرزۆک تیکەل بە ترس و هەیه جانی گەنجانە، گوراندی:

- تۆ لە چ گەوادیکت بیستوو کە باوکی من مردووہ؟!

که به لایه دوو شه ممه نهک چاوی تیژی خۆی، به لکوو دوو مارمیکی خزانده چاوی ئه براوه وه:

- پیهها پیهها زمانت گرتووه تۆش!؟

بیدهنگ بوو. چاوی له سه ره ئه براوه هه لگرت، چاوی داخست و دهستی کرد به ته سبیح گێران.

ئه براوه، پشکۆیهک ئاور، ههستا و ده رپه پری بۆ ده ری. میترگان له په نا ته ندووره که راوه ستابوو و په نهجی ره قه له و باریکی به لیوییه وه نووساندبوو.

ئه براوه له بهر ده می دایکی خاوه بووه. پاژنه ی لاقی به زه ویدا کیشا:

- بۆ ده ری نا که ی ئه و بۆره که به ره لایه!؟

میترگان بلێ چی؟

ئه براوه هه موو رقی خۆی به گو رپه ده که له سینگی دایه ده ری:

- ها!! !!؟

میترگان قۆلی کوره که ی گرت و به ره و ته ویله که رایکیشا. ته ویله ته نیا شو ئینیک

بوو که ده یان توانی سه ره به ستانه قسه ی لیبه کن. له بهر درگای ته ویله که، ته په ی

قورسی هه نگاو یگ رایگرتن. پیاویک هاته ئه و دیوی دیواره که. دایک و کو ر ئاورپیان

داوه. دیویک به ره و روویان راوه ستاوه. ددانی له نیو ر دینه ره شه و پره که یدا سپی

ده کرده وه. ئه براوه له رزینی قامکی دایکی له سه ره باسکی خۆی هه ست پیکرد.

له رزینی بالنده یه که له هه مبه ره چاوی ئه فعیدا. میترگان ده بی رهنگی بزکا بی.

سه ردار شاد و لیو به بزه هاته پیتشی. ده ستماله که ی پر بوو. دستماله پره که ی له

سه ره قۆل و سینگی میترگان دانا و خۆی کرد به ژووریدا:

- ره فیقی من حالی چۆنه؟

عه باسی سلوچ هه موو گیانی چاوه بوو و کر و کپ. سه رداریشی وه که

که ره به لایه دوو شه ممه ده هاته به ره چاوه. بی ئه وه ی جوابیکی چاکوخۆشی سه ردار

بداته وه. سه رداریش له وه زیاتر چاوه روانی لیی نه بوو.

- خه مت نه بی. لۆکه ره شم له نیو چوو به گو نته وه. له م دنیا گه وره یه دا، مال

زۆره. وانیه میترگان؟

میترگان و ئه براوه بیگانه له مالی خۆیاندا، لای درگاکه وه راوه ستابوون. سه ردار

سه رنجی ره شی له چاوی میترگان بریبوو. میترگان بیدهنگ سه ری داخست. سه ردار

سه بیله ی له بهر پشتینه که ی ده ره ینا و له سه ره ده ستاره که دانیشته و کیسه ی

تووتنی له گیرفانی ده ره ینا و وه که ئه وه ی تازه که ره به لایه دوو شه ممه ی دیبی،

گو تی:

- ها که ره به لایه ی لیره یه!

که ره به لایه دوو شه ممه له جیتی خۆی نه بزووت. نه که سه ردار، ئه گه ره کو یخاش

به اتایه ته ژووری جووله ی نه ده کرد. سه ریشی هه لته دینا. سه ری هه لته هینابوو. نه که

هه ره لیره، له هه ره شوین و کو ریک بووایه هه روا بوو. له شای و شینا. یان له هه ره

کو بوونه وه یه که و هه ره بۆنه یه که دا؛ ئه و به رداشیک بوو که بوو.

دوو که لی قه ننه ی سه ردار که به رز بووه. له ژیر چاوییه وه تیروانی و گو تی:

گو ت هاتووی بۆ هه و الپرسی ر فیه که ت، ها!؟

هه نبانه یه که ره شینی له بن زمانی که ره به لایه دوو شه ممه دا شاردر را بووه و

ئه وه ش شتیک نه بوو که سه ردار هه ستی پینه کا. ئه و که سه ی ده وه شینی ده زانی و

ئه و که سه ی که کوتان ده خوا، له زمانی حه ریفه که ی ده گا. زمانیکی ئاشنا.

ئاشنایه تی سه ردار و که ره به لایه دوو شه ممه ش وه نه بی هه ره ئه مرۆ و دوینی بی.

رهنگه زیاتر له سی سال ده بی یه کتر ده ناسن. له کاتی لاوی سه ردار دا، که ره به لایه

دوو شه ممه پیاو بوو. وشتره کانیا ن هاو قه تار بوون. هه وسار به هه وسار. قافله که یان

یه کئ بوو. جاروبار سفره یان جیا بوو. ده نا نان و ئاویشیان پیکه وه بوو. سه ردار

جله واری قافله و که ره به لایه دوو شه ممه سالاری قافله بوو. نه که بللی ئاشنایه تییان

له بهر رفیقایه تی بوو، نا! چونکه که ره به لایه دوو شه ممه مه حاله بتوانی که سیکی

خۆش بو. هاو رپیه تی ئه و ئه وه نده به لایه وه گرینگ بوو، که به قازانجی بوایه.

شتیک وه که رزگار بوون له به فرو سه رما و سه غله تی زستان و مه ترسیی چه ته و

رینگر، یان قرچه قرچی گه رمای هاوینانه ی که ویر. هاو رپی کردنی خه لکی بۆ

که ره به لایه دوو شه ممه ته نیا له بهر ئه وه بوو ته نیا نه بی. پر دیک بۆ په رینه وه له

مه ترسیی گورگ و زستان و گر ه ی هاوین. هاو رپیکانی شی ئه وه یان ده زانی. به لام

که سیک که ئەو خولک و خووهی بوو نابێ له داری دەی! عیسا به پتی خۆی مووسا به پتی خۆی.

- قەننە دەکیشی، کەربەلایی؟

- ها.... ئەری. دەکیشم.

سەردار قەننەکە ی دایە دەست کەربەلایی دووشەممە و گوتی:

- بەردی مڤتە دەسکەوی سەرتی پیدەشکینی! هە، ههها! سەد سالا دەکیشی،

بەلام قەت کیسە ی تووتن له بەر پشتیندا نەبوو.

کەربەلایی دووکه لی قەننەکە ی باقیەک دەبوو بلاوی کردوو و گوتی:

- سەد سال! نا، بلێ سەد و بیست سال! یە کجاری کڤنەکە شم بۆ بینە! چاکە بۆ

نەکا خۆت بە مندالی دوینی بزانی؟ سالت له دەست خودا بریوو. چاو له پڤشت

مەکە هەروا رەش ماوئەتەو. پڤت وایە چەن سالت تەمەنە؟

- چەند سال بم باشە کەربەلایی؟

- خۆت بلێ!

- پەنجا، رەنگە پەنجا ببی و نەبی.

- نا بلێ بیست! هڤشتا مندالی و له لانکەدای، دلێ خۆت خۆشکە.

- یانی دەلێ تەمەنم له پەنجا سال زیاترە؟

- من دەلیم بیست سالانی!

ئەگەر له پەنجا زیاترم بۆ لقی له پڤشم سپی نەبوو؟

- خۆ به رەش و سپی نییە؟! مووی بزنیش رەشە! ئەو قسەیه؟ مووی رەش و

سپی به رەچەلەکە. تایەفە ی ئیو و ان.

- یانی تۆ به لاوی رڤشت سپی بوو،

- ئم م م م....

کەربەلایی دووشەممە مژی له قەننەکە دا و سەردار به بزەیهک خۆی بۆ مڤرگان

نواند:

- ناتەوی چایە کمان دەیه ی به خورماو؟

دەسمالی پڤر له خورمای سەردار هەروا به دەست مڤرگانەو بوو. نەیدەزانی

چی لڤیکا؟

- لهو سەر تاقەیه داینی. لهو سەرتاقەیه. خورمای (تەبەسە) خوارشتی زۆر

خۆشە.

مڤرگان دەسمالی پڤر له خورمای له سەر تاقەکە دانا. پاشان چاوی له ئەبراو

کرد. ئەبراو پووی کرد بەلاو. مڤرگان چوو کتریهکە ی بینێ.

- هۆی... ئەبراو! ئەبراو... له کوڤی تۆ، کورە؟!

دەنگی سالارە بدوللا بوو له کولانەو هەرای دەکرد. ئەبراو دەرپەری. ئڤتر

نەیدەتوانی قەلافەتی زەلامی سالارە بدوللاش له مالەکە دا ببینی. له پشت دیواری

دەری سڤنگ به سڤنگی سالار پراوئەستا:

- بەلێ سالار، دەلێ چی؟

- هەلێ! خیرا بەرانەکە بینە با پڤوینە سەر رڤگا! مڤرزاخان هاتەو. به شەو

پەمپی ئاوکە دڤنڤتەو. هەموو عالەم له سەر رڤگا کۆ بوونەو. دەبی قوربانی

بکەین. دە ی خیراکە خیرا!!!

مڤرگان کە پڤیهکی له دەری و پڤیهکی له ژووری بوو، خۆی گرتبوو کە گوڤی له

قسەکانی سالارە بدوللا بی. هەتا ترپە ی پڤی کورەکە ی و سالارە بدوللا دوور

کەوتەو گوڤی پراگرت، پاشان گەراو بۆ وەتاغ.

- چاکە ئاخری هڤنایان.

- کەربەلایی دووشەممە بوو له بەر خۆیهو ورتە ی دەهات.

مڤرگان له پەنا و جاخەکە دانڤشت.

سەردار پرسڤی:

- ئەم تازە پیاکە و توانە دەیانەوی بەو پەمپی ئاو چبکەن، کەربەلایی؟

کەربەلایی دووشەممە، وەک هەمیشە، تۆزی خۆی گرت و پاشان به تەشەرەو

گوتی:

- دەیانەوئ ئاو له زەوی دەرکڤشن، ئڤتر! هە، هە!

- لهو زەوییه وشک و برڤنگە؟!

- چیت عەرز کەم!

- دەی ئەم زەوییه ئەگەر ئاوی ببوایه وشک نە دەبوو. ئەگەر ئاوی ببوایه کانییەکانی پوژ لە دواى پوژ وشکیان نە دەکرد!
کەربەلایى دووشەممە سەردارى لانی کەم لەو لایەنەو بە هاوزمانى خۆى دەزانی، گوتى:

- دەلین ئاوی کەریز و کانییەکان بۆیە وشکی کردوو. دۆلەساو ناکرین!

- دەى دۆلەساوی کەن!

کەربەلایى دووشەممە زەردەیه کی گرت:

- چی؟! دۆلەساوی کەن؟! بە کەخودایەتی کى؟ ترحیو! توش قسەى وا دەکەى!
ئەو خەلکە بە بى ئاغا و سەرگەرە قامک بە ئاودا ناکەن. دەبى تیلایان لە سەر بى.
هەتا یەك دوو کەخودا لە دێیە کەدا بوو. قوڵە بەگەکان هەقى دۆلەساویان لە پێشدا دەساند. هەر ئەم سلووچە خوالیخۆش بوو هەموو سالیك مانگیكى لە پێى کەریز خاوین کردنەو هە نانی دەخوارد. بەلام گەرەکان لەگەل ئەو هەى پێیان گەیشته شار و خۆیان لە نیو عەرەب و عەجەمدا دێیەو، پشتیان لە ئاوی کەریز کرد و ئەم گوندە کەوتە دەست وردە مالیکان. ئەوان پارەى ئاو و زەوییان خستە کارى کرین و فرۆشتنەو و کانی و کەریز کەوتە دەست ئەو تازە پیاکەوتوانە! ئەوانەش هەر کامیان دەیهوئى خۆى دەمراست بى. چونکە هیچکامیان متمانەى بە ئەوى دیکە نییە. هەر کامیان قسەى ئەوى دیکەیان بە پر و پووچ دەزانی. هەر کامیان گوتى: «بە من چی؟ خۆ من تەنیا بستى زەویم هەیه. بە من چی؟ خەلکى بۆ نایەنە پێشنى؟ بە من چی، بە تۆ چی؟» لە لایەکی تریشەو دەغل و دان هەرزانه و هیچ ناکا. ئەو هەش لە هەموو شتیک گرینگترە. گەنم دەبى مەنى بە سى تمەن کەمتر بفرۆشین. جووتبەندە هەر زەحمەتەکەى پێدەمێنى. دەبى بە ئەندازەى بژیوى سالانەى خۆیان داچێنى. هەر کەسەى زەوى و ئاویكى کەمى هەیه و بە ئەندازەى بژیوى خۆى دادەچێنى. مەگین کاتى دروینە چەندە لە بەرەم و داهاکەى دەتوانى بدا بە دروینەوان؟ کەسێكى کە زەوى و زاریشى نەبى دەچى لە تاجرەکان گەنم دەکړى. هەر ئەو گەنمەى کە دەولەت لە دەولەتەکانى دیکەى دەکړى و بە تاجرەکانى

دەفرۆشى. کړینی گەنمیش پارەى دەوى و پارەش دەبى لە جێیەکەو بێنى. پەشایى و قەرەى ناو دى لە چ پێگایەکەو پارەى بۆ پەیدا دەبى؟ لە پێى وەرزیترەو و وەرزیپیش هیچى بە دەستەو نییە. دەورى تەندراو. بۆیە زەمینج خەریکە دەشپۆى. لاوەکان دەچن هیزی شان و باهوویان لەجێیەکی دیکە دەفرۆشن. پەنگە تاقمیکیان هەر نەگەرینەو. بۆیە کاریز بە ئیجارە دراو. ئیجارە. هەموو کاریزەکانیان بە ئیجارە داو. کاریزیش وەك مرۆف وایە، وەك وشتر، وەك پەز؛ جیاوازی نییە؟ کاتى ماریجەى ناکەى. کاتى ئاو و خۆراکەکەى لە کاتى خۆیدا نادەیهى، بە چۆکدا دى. نەخۆش دەکەوى. فەرعى چییە؟ هەر بۆیە کاریزەکە نەخۆش کەوت. پوژ لەگەل پوژ ئاوەکەى کەم دەکا و ئیستا بە حال ماریلە دەکا. کەمى کرد و وشکی کرد. لەو و شکتریش دەبى، جارى چت دیو؟ پاشانیش سەرو سەکوئى ئەو میرزا حەسەنە پەیدا بوو، چوار پینج کەسى سالیوچ و گەمژەى هەلخەلەتاند و سەرپلى خستن کە چالاولێدەن بۆ پەمپى ئاو. با بزانی ناخى کارەکەیان بە کوئ دەگا! من دلّم ئاو ناخواتەو. کورەکەشم کە شەریکیانە با بى!

سەردار پرسى:

- ئیستا ئەو پەمپە کارى کاریزەکە دەکا؟ وا هەیه پاتال و شت لى پاراو بن. یان

بۆ خواردنەو و شترەکانم دەبى پارە بەدم؟!

کەربەلایى دووشەممە گوتى:

- بۆ منیش تازەیه. نازانم!

- ئەو پەمپەش وەك دەزانی شەریکییە، مەگین نا؟

- ئەرى، راست وەك کاریزەکە. دوو سى کەسیان گەرە بەشن و ئەوانى دیکە

سەعاتیک و دوو سەعات نۆرە ئاویان هەیه.

- گەرە بەشى یەکەمیان میرزا حەسەنە، نا؟

- ئەى چی... وا دەلین.

- یانى دەیهوئى جى ئەرباب بگریتهو، ها؟

- پەنگە. لەوانەیه! بەلام لە مەیاندا دەمبەپووش دەبى! بە کامە زەوى؟ زەوى

بەیار؟! هە! پێى کارىكى زور ئاسانە. ئەگەرچى چاوى لە زەوییهکانى کورەکەم و

زه بیحوالای برزامه، به لام دیسان تووشی هه له بووه. زهوی خۆ به سهر یه که وه نین. ههر په له ی له جیگایه که. ده زانی چه ندهی تیده چی هه تا ئه و ئاوه دیته ده ری؟ ئه ویش ئه گهر بگاته ئاوه. چۆنی ده گه یه یه ننه ئه و زه و یییه پرژ و بلاوانه؟ په مپی ئاوه! ئه و ی پاره ی زه مینجه به ده ست ئه و سی چوار که سه وه یه و له ری ئه و ئاسنه و اله یه دا خه رجان کردوه، ئه وه هیچ وامیان له ده وله تیش و هر گرتووه! جا بزانه چۆن ده بیینن پرژیک پاتولیان به پیوه نامینی!

راست و ناراست، که ره به لایی دووشه ممه ئاواته کانیشی تیکه ل پیش بیینییه کانی ده کرد. پیش بیینییه که له گه ل رق و بهرچاوه تنگی ئاویته بوو. سووک و چرووک بوونی خه لکی. ئه گهر خه لکی سووک و چرووک بوایه ن ئه و ههستی به سه ره رزی خۆی ده کرد. هیندی کهس وان، سه ره رزی خۆیان له سه ر نه و ی بوونی خه لکدا ده بینن. به هه زار زمان هاوار ده کهن: تق مه رۆ با منی راوه ستاو وه پیشت که وم!

ئه و جو ره مرۆفانه، چونکه له جییه کدا وشک کراون و ماونه ته وه؛ چاوی دیتنی جوولان و گه شه کردنی کهسیان نییه. داخ له دل، بوغز له زگ؛ کویره ماری سه ره ری! جا بیتوو پرژیک پیش بیینییه که یان و هراست گه ری و بیته دی! بلایی چبکه ن؟ به لام نا کرئ به قسه و چاوی ئه وان گه شبین بی. قسه کانیان له بهر بهرچاوه تهنگیانه، ئه گهر هیندی جار قسه شیان و هراست گه ری. بۆیه له هه موو کاتیکدا رق و قین له دلایندا جمه ی دی و ترسی ئه وه یان هه یه جیان پیلئژ بی.

که ره به لایی دووشه ممه وه ک پرژ لئی روون بوو که جیگای پیلئژ ده بی. ئه و هه تا کاتی خۆی به راوه ستاو ده زانی که خه لکی ئاتاج و موحتاجی بن. به لام هه میشه خه لک به ههر شیوه یه ک بوایه و بۆیان بلوایه، ده روویه کی دیکه یان بۆ خۆیان په یدا ده کرد. که ره به لایی دووشه ممه ههستی ده کرد جیگای پیلئژ بووه. له وه پیش جار جار ههستی پیده کرد. به لام ئیستا به ته واوی ههستی پیده کا. وامی ده وله تی بوو بووه درووی چاوی. ئه و له خۆ رادیوییه شی نه بوو پاره کانی بۆ کاریکی دیکه وه گه پ خا. نه یده و یرا. له مه و به ریش بهرچاوه تنگی و به خیلی بواری پینه دابوو. پاره کانی ئه و پاره یه ی له قازانجی و شترداری و فرۆشتنیان و ده دستی هینا بوو بۆ کاریک بخاته گه ر. ئه و ته نانه ت دلۆپیکی ئاوی کاریزیش نه کرپیوو. بستنی زه ویشی

نه کرپیوو. سالاره بدوللای کوریشی تۆزی زهوی و زاری له میراتی دایکی پینگه یشتبوو و دانی ئاویشی له لایان ئه ربا به کانه وه پیلر ابوو. پیره هه ژدیها، له سه ر کوپه ی پاره کانی پا پۆکه ی خوار دۆته وه و چاوی به رای ی نادا هیچ کهس ببینی. مه گین تاقولۆ قیک خه لکی هه ژار که ناچار ده بوون رووی لیبینی. که ره به لایی دووشه ممه ش به که یفی خۆی سوود و به هره ی زیاد ده کرد و وه ک مار پیوه ی ده دان.

به لام ئه مرۆ جو ریکی تر بوو. زهین و چاوه کرابوونه وه. ئه ربا به کان زهوی و زاریان فرۆشتبوو و چووبوونه شار. ره شایی و جووتبه نده کانیش پینان بۆ شار کرابوو و وا وریا بوو بوونه وه که موحتاجی دهستی که ره به لایی دووشه ممه نه بن. ده ماوه قوله به گه کان که ده ستیان به ده میان راده گه یشت. ئه وانیش هه ستابوون و ده ستیان دابوو کاری و هر زیری و کشت و کال. چه زیان له ئه ربا ییه تی بوو و ده یانویست و سه ره که ون. به شیوه یه کی دیکه ریگا بگرنه بهر و برۆنه پیشی. ئه وانه ی ما بوونه وه، ئه و که سانه بوون که له گه ل هه رزان بوونی نرخ ی به ره هم و گران بوونی هه قی کریکار، به ناچاری ته راکتور و خه رمانکوت و په مپی ئاویان هینا بوو. خۆیان به کشت و کاله وه سه رقال کردبوو. نه ئه وه نده ده وله مهن د بوون وازی لیبینی. نه ئه وه نده ش ده سته نگ بوون ببه زن. جووتیارانی ناچار. ئه وانه ده بوو به شیوه یه ک به ره ی خۆیان له ئاوه رکیشن. ئه وانیش ئیتر کاریان به که ره به لایی دووشه ممه نه بوو. ده روویه کی دیکه یان دیتبووه، ده روویه کی دیکه یان بۆ کرابوو و چاوی هیوایان تیر پیوو: ده ولت. له و ریگایه شدا میرزا هه سن پیشه نگ بوو. ههر ئه ویش بوو که شه و و پرژ خه ریکی هه ول و تیکۆشان بوو. هه لده سوورا. له م دایه ره وه بۆ ئه و دایه ره وه و له م نووسینگه وه بۆ ئه و بانگ. له م شاره وه بۆ ئه و شار و له م پاریزگاوه بۆ ئه و پاریزگا. ناوه ند. گونبه د. گورگان. مه شه ه د. شاره که ی خۆی. زه مینج و بیابان. ههر ئه و بوو، شمشیری دوو ده م که له هه موو شوینیک و له گه ل هه موو کهس سه ر و که لله ی لیده دا.

- له بیرته ئه م میرزا هه سه نه تازه پیا که وتوو ه سالی قه ند و شه کره که چ دزییه کی کرد، سه ردار؟

- بہلے لہ بیرمہ!

- ئەگەرچی سالارعه بدوللای کورم شہریکیہ تی؛ بہلام دیسان زمانم بہ ناہق ناگەرچی. نا! دلّم ئاو ناخواتہ وہ. بہ ہیوای کئی تیکوشیو دہکا؟! نازانم!

- بۆچی خۆت یارمہ تییان نادہی؟ پارہکانت وہگەر خہ! خۆشت بۆ لہگہ لیان نابیتہ شہریک؟ خۆ تۆ ناتہوئ ئەو ہہموو پارہیہ لہگہل خۆت بہریتہ گورہوہ!

- کامہ پارہ؟! ہہ! پارہ! گالتہ دہکەئی؟! بۆ پارہم بہ دەستہوہ ماوہ؟

- چایی. میرگان پیالہ و ئیستیکانہکانی لہ سہر کەشہفہکە ریز کرد و دەسمالی خورمای لہ سہر تاقہکە ہیئا.

سہردار گوتی:

- چاہیکیش بۆ عہباس تیکہ!

کەربەلایی دووشەممہ پەرداخہ چاییکەئی ہەلقوراند و خورماکەئی لہ ژیر ددانہ رزیوہکانیا فلیقانندہوہ، ناوکە خورماکەئی لہ دەمی دەرہیناوہ و چاوی لیکرد و گوتی:

- خورمای چاکہ! دەرہجہ یەکە! ئیستاش لہو خورمایہ دہخۆی؟

- سہردار خۆی ہەلکیشا:

- مانگی پووشینک؛ حاجی ماشی خۆی ہہموو مانگینک بۆم دہنیرئ. نہخۆم ناتوانم وەدوای وشتر کەوم! مەگین بہ جیئی ئەو میوژہ رەشکەئی دەرہجہ یەک وەگیر خەم. یان کشمیشی سەوزہی عالی.

کەربەلایی دووشەممہ گوتی:

- چاکہ، زۆر چاکہ! یادی بہ خیر، یادی بہ خیر!

سہردار گوتی:

- تۆ چی دہخۆی کەربەلایی؟ نانی ئاو کراو، یان وەک مشک گاز لہ لیہرہ دہگری؟!

سہردار ترسی ئەوہی نہبوو کەربەلایی دووشەممہ بہ قسەکانی تیکدەچی، بەلکوو ئەو دەبیوست ئەو قسانہ بہ گورچووی دادا. ہەر چۆنیکہ بہ قسەئی تال و پووشکاندن پیرہ پیاو لہ مالی میرگان دەرکا. بۆیہ دریزہی بہ قسەکانی دا:

- تۆ لہ کاتی دہولەمەندی و وشترداریشدا ہەر گوونەکەر بووی! ہەر لہ سہر سفردی خەلکی دہلەوہرایی. چاییت بہ شەکر و کشمیشی تاجرہوہ دہخواردہوہ. نانہکەشت بہ رۆنی تاجر چہور دہکرد کە باری وشترہکانت بوون و وەک ئەمانہت پیت سپێردرابوو! ئیستا چی دہخۆی؟ ئیستا چ دہکەئی؟ ئەربابی نابووت بووش نہماون کە پارہیان بہ سوود بدہیتئی و لہ سہر سفردہ و خوانەکەیان زگ بہردہیہوہ. کەوايہ چدەکەئی؟! رەنگہ بہ بۆن پیوہ کردنی پارہکانت زگت تیر کەئی، ہا؟ من خۆ جاریکیش نہمیستوہ تۆ درہمیک ئاوی چہور بہ سہر نانہکەتدا بکەئی. ہەتا کەنگی نانی وشکی، پیاو! پووک و گەرووت بریندار نابئی!

کەربەلایی دووشەممہ لہ وەلامیدا گوتی:

- زۆر بہرزەفر بووی و خەریکی خۆت ہەلدەکیشئی! ہہ! منیش نہمیستوہ سہردار پیخاوس لہ نان و دۆ زیاتر خواردبیتئی! بہلام دۆست و دۆژمن دہزانن کەربەلایی دووشەممہ پۆژی ژہمیک رۆنی دەرہجہ یەکی مەر دہخو! سہردار وەک ئەوہی وەلامەکە لہ گیرفانی دەرہینئی گوتی:

- ئەرئ، لہ مالی ئەم و ئەو!

- بۆ لہ مالی ئەم و ئەو؟ مالی ئەم و ئەو ئەمەرۆ گسکی لیدراوہ. لہ مالی کورہکەم دہخۆم، لہ مالی کورہکەم!

- لہ مالی کورہکەت! ہہ! مەگین پیاو کەر بی نہیبیستی بووکەکەت دہری کردووی و لہ کادینہ کۆنیکدا دہخوئی!

- بووکەکەم؟! بووکەکەم لہ مالی دہرم بکات؟ گووی بابی دہخو بووکەکەم! چاوی دہردینم، پشتی لہ زگی نہرمتر دہکەم. چۆن دہتوانئ دہرم بکا. دہبی سئ ژہمہ نان و پیخۆرم بۆ ساز کا و بۆم دانئ. من ہیشتاش حەوتووی حەوت جار ہیلکە و دۆشاو بہ رۆنی زەردہوہ دہخۆم.

- ئەئی کوا دووگت؟

- دہوہرہ زۆرانی دەست، ئەگەر پیاوئی!

- ئەوہ ئیتر غیرہتی دەویست. کەربەلایی دووشەممہ لہبەر رق ہەستاوی ئەوہی لہ دەم دەرپەرئ. لہ پەر. خۆشی نہیزانی بۆ ئەو قسەئی کرد. یان بۆ لہ دەمی

هه لخلیسکا. خۆه لکیشان. رهنکه ئه گهر مێرگان له وێ نه بوایه قهت قهت ئاوا بی بوار له ئاوی نه دابایه. به لام له بهر چاوی مێرگان و ههروهها دهیزانی ژنه گویی له هه موو قسه کانیان بووه. بۆیه پیره پیاو ئاوا هه لچوو و له هه مبهر دیوکی وهک سهرداردا راوهستا و خۆی بۆ کارێک هه لکرد که ئاکامه کهی ههچ له باش نه ده چوو!

سهردار قۆلی هه لکرد و هاته پیشی:

- له سه ر چی؟

- تو داینی!

ههردووکیان بۆیان روون بوو که بۆ وا دهستیان کردوو به خۆه لکیشان و با له خۆ کردن و ململانی. سوور سوور دهشیانزانی که مێرگان له وسه ری دیته وه و دهزانی چییان له دلدايه. بۆیه سهردار روو هه لمالاوانه گوتی:

- هه ر کهس بهزی، ئیتر سه ر به م ماله دا نه کاته وه!

- دهرفه تی وه لام و چه نه چه ن نه بوو. سهردار خۆی دهیبری و دهشی دووری.

له بهر چاوی زیتی عه باس و روخساری شله ژاوی مێرگان؛ که ربه لایی دووشه ممه پیره که ل، ویکهاته وه و هیواش له بن دیواره که هه ستا و هاته پیشی و رووبه رووی سهردار راوهستا. کوله بنه و تیکسمراو، بیده نگ و پینداگر. چۆکی چه په ی له زهوی چه قاند و پاژنه ی راسته ی له قوولگی خۆه مینشدانی به تال گیراند. ئیستا کاتی ئه وه بوو په نجه له په نجه ی یه کتری توند بکه ن و یه کتری تیکبشکینن. ئه وه جوړیک زۆره بانیی پیاوان بوو و ساره وانان له ده قه ری کرمانه وه به دیاری هینابوویان بۆ (خۆراسان) په نجه یان له په نجه ی یه کتردا بوو. قامکی که ربه لایی دووشه ممه قوله و ئه ستوو، قامکی سهرداریش هه رکام ده تگوت خه یارن. په نجه لیک هه لپیکران و هه نیشک له زهوی هه لچه قین. تا قی کردنه وه ی هیز و توانا.

مێرگان نه یه ده زانی چبکا. له وان زیاتر دلخه ورپه ی پیکه وتبوو. بی ئه وه ی رازی بی، خۆی له و ململانییه دا به شه ریک ده زانی. هه ستابوو پی و له بن دیواره که چاوی تیپریبون. دوو دیوی ناره سه ن خۆیان کردبوو به ماله که ییدا و خۆیان به سه ر مال و ژیانیدا سه پاندبوو. مێرگانیش چاری ناچار بوو.

- ده ی؛ قه وه ی خۆت تا قی که وه!

- تو هیزی لیده، هه وه ل تو!

- ده ی هه ردوو کمان پیکه وه!

- هه ردوو پیکه وه، ها...

هیز تیکه ل هیز. وزه تیکه ل وزه.

هه رکام ئه وه ی هیز و وزه ی له له شیاندا بوو له باسک و په نجه و مه چه کیاندا کۆیان کردبوو. هیز له هه ردوو لاه. دوو ده ست. دوو پیاو. دوو هیز. ره گی ئه ستووری لامی که ربه لایی دووشه ممه جار له گه ل جار زیاتر هه لده ستا. چاوی سهردار ورده ورده زه قتر ده بوونه وه. هه ردوولا ئارام و بی تالووکه. گوشار له ده ماریاندا شه پۆلی ده دا و خۆی ده گه یانده مه چه کیان. ره گی پشتی ده ستیان هه ستابوو. دوو ده ست بوو بوونه یه کده ست. دوو پیاو، پیکه ی کۆته ل. کۆته لیک ی سوور هه لگه راو.

خوین له روومه تیان گه راوه. چاویان پی زه ق بووه، هاکا ده رپه رین. لیویان له ژیر ددانیاندا. تامی خوین، له سه ر زمانیان. ملیان ره ق و ره پ. ریشیان ده له ریته وه. په ره ی لووتیان ده له رزی. یاویکی شاراهه دایگرتوون. رووخان. شه ق بردن و دارووخان!

دیار بوو سهردار ده توانی به زه بریکی کتوپر دهستی که ربه لایی دووشه ممه له عه رز دا؛ به لام به قهستی نه یه ده کرد! ده یویست پیره پیاو بخافلینی، ماندووی بکا. هیزی لیبری. ئه وسا له عه رزیدا. دلره ق، ده یویست پیره پیاو تیکبشکینی! به لام که ربه لایی دووشه ممه خۆی راگرتبوو. یارمه تی له هه موو روژانی ته مه نی وه ده گرت. گیانی وه بهر ده هاته وه. لاه ده بووه. روچی به چنگ و ددان یارمه تی ده دا. خوین له لیوی خوارووی ده چۆرا و به پیشیدا ده هاته خوار. سووره ده ماری سپینه ی چاوی خوینی تیگه راوو. ره گی نیو چاوانی ده تگوت پچرا. به لام نه یه ده ویست ببه زی. به رگه ی سووکایه تی نه ده گرت. له ده رفه ت ده گه را که دوایین وزه و فیلی خۆی وه کار خا. سهردار چونکه متمانه ی به په نجه و باسکی خۆی بوو، توژی خۆی بۆ شل کرد. بۆ ئه وه ی دلی پیره پیاو خۆش کا و دریزه به کایه که ی بدا. به قهستی دهستی خۆی له رزاند. که ربه لایی دووشه ممه دلی خۆش بوو و بروای

کرد. هرچی هیز و وزه‌ی له له‌شدا بوو کوی کرده‌وه و به زه‌بریکی کتوپر سواری دهستی سهرداری کرد. ئه‌مجاره به‌راستی مه‌چه‌کی سهردار تووشی له‌رزین بووبوو. به سهریدا زال بوو و بی به‌زیبانه داینه‌واندبوو. به جوریک که به هیچ شیوه‌یه‌ک سهردار نه‌یده‌توانی دهستی وه‌ک هه‌ول هه‌ستینیته‌وه رایگری. تووشی ته‌نگزه‌یه‌کی ناخوش بووبوو. که‌ربه‌لایی دووشه‌ممه دوایین ته‌وژمی خوی به سهردار سوار کرد و شقه شقه چوار قامکی سهرداری تیکشکاند و له عه‌ری‌دا. به‌ری دهستیان له تاویاویکی گهرمدا ئاره‌قه پیکه‌وه‌ی نووساندبوون؛ دهستیان لیک کرده‌وه. سهر تا پایان وه‌سهر ئاره‌قه گه‌رابوو. کشانه دواوه و له سهر لاته‌نیشته که‌وتن.

ژانی له راده‌به‌ده‌ر. به‌لام ژانی شهرم زیاتر بوو. قسه‌ی پیاو یه‌که! سهردار هه‌ستا پی. قامکه شکاوه‌کانی نایه ژیر باخه‌لی و بی ئه‌وه‌ی چاو له چاوی که‌س بکا، به به‌ر چاوی زه‌ق و پر له غلووری که‌ربه‌لایی دووشه‌ممه‌دا له درگا‌که‌وه چووه ده‌ری. می‌رگان شانی داته‌پیوی سهرداری دی که له تاریکایی حه‌وشه‌که‌دا له چاو ون ده‌بوو، چاوی پر له داخی تیبری:

سووک و چرووک بوونی پیاو؛ پیاوی سووک و چرووک.

که‌ربه‌لایی دووشه‌ممه کشاوه بن دیواره‌که و وه‌ک هه‌میشه پالی داوه و دهستی کرد به هه‌لگوفینی په‌نجه‌کانی. بی ئه‌وه‌ی سهر هه‌لینن قسه‌ی ده‌کرد. واق مانی بیده‌نگی می‌رگانی هه‌ست پیده‌کرد. به‌لام نه‌یده‌ویست وزه‌ی پیرانه‌ی خوی به‌رووی ژنه دا بدا و خوی هه‌لکینش.

قول هه‌لکراو و ده‌ست و پل خویناوی ئه‌براو هاته ژووری. شاخی سه‌لکه به‌رانیکی به‌ده‌سته‌وه گرتبوو که له‌سهر ریگای په‌مپی ئاوه‌که‌دا کردبوویانه قوربانی. له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی چاویکی له پوخساری سوور هه‌لگه‌راوی که‌ربه‌لایی دووشه‌ممه و ره‌نگی بزراکوی دایکی کرد، سهری به‌رانه‌که‌ی پیاوانه فریدا سووچیک و کیرده‌که‌ی له‌به‌ر پشتینه‌که‌ی ده‌رکینشا و له هه‌مبه‌ر که‌ربه‌لایی دووشه‌ممه‌دا رووی کرده دیواره‌که و به زه‌بریکی له دیواره‌که‌ی هه‌لچه‌قاند. پاشان وه‌رسوورا و چاو له چاوی که‌ربه‌لایی دووشه‌ممه پالی دا به دیواره‌که‌وه. کیردی

خویناوی راست له پشت سهری ئه‌براو له دیواره‌که هه‌لچه‌قیبوو. ئه‌وه یه‌که‌م جار بوو ئه‌براو گیانداریکی بی گیان کردبوو. بویه چاوی سوور هه‌لگه‌رابوو. لئوی بیده‌نگی لیک ترازاند و گوتی:

- هه‌سته وه‌ده‌ر که‌وه، که‌ربه‌لایی!

قسه‌که‌ی ئه‌ونده‌ن قائم و پیاوانه بوو، که‌ربه‌لایی دووشه‌ممه‌ی رووخاند. پیره پیاو دهستی به چوکیه‌وه گرت و هه‌ستا، گوتی:

- ئه‌زقه‌زا... ده‌مویست... برۆم!

هه‌ستا و به‌ره‌و درگا‌که‌ی رۆی. له‌نگه‌ریکی گرت و گوتی:

- ده‌ی په‌مپی ئاوه‌که‌یان هینا به‌سلامه‌تی!؟

ئه‌براو جوابی نه‌داوه. درگا‌که‌ی له پیره پیاو پیوه‌دا و پشتی درگا‌که‌ی خست. کیرده‌که‌ی له دیواره‌که ده‌رکینشا و به‌ره‌و می‌رگان چوو.

کی باوه‌ر ده‌کا؟ چاوی گه‌وره و خه‌مباری عه‌باس زه‌ق بوونه‌وه. کی دیویه کوریک دایکی خوی بکوژی؟! نا! می‌رگان بروای به چاوی خوی نه‌ده‌کرد. ئه‌براو له‌به‌ر چاوی پر له ترسی عه‌باس، له به‌ر ده‌می دایکی راوه‌ستا. چاوی له چاوی بری و گوتی:

- راستم پی بلن، می‌رگان! ئه‌و نیره‌که‌رانه له مالی سلوچ چده‌که‌ن!؟

هاتوون جینی باو‌کم پر که‌نه‌وه؟! ها!... بو لال بووی؟ پیم بلن!

راست و ابو می‌رگان زمانی شکابوو.

پووره می‌رگان! پووره می‌رگان! موسلیمه ده‌یگوت سبه‌ینن بی بو مالی نیمه. سبه‌ینن نان ده‌که‌ین. پووره می‌رگان! که‌س له مالی نییه؟!؟

پووره می‌رگان!«

- گوتبوی به گوری بابی بامهوه! خو من ئهوم نهچه قاندووه که ههقی به سهرمهوه بی، ئه توخمی منی چه قاندووه؛ به گوری بابیهوه!
 باوکی قودرته له مراد و ئه براو دور که وتهوه و له پال که لاهه کونه که دا
 راهستا و گوتی:

- رۆله گیان، قودرته گیان، بیکهست کردم، باوه گیان! نهحه سینیتهوه رۆله گیان! یا
 خدا بۆ ههه کوییه دهچی نان سوار بیت و تو پیاده، رۆله گیان! نان سوار بیت و تو
 پیاده، رۆله گیان، رۆله گیان...
 دهنگی تووک و نزای باوکی قودرته ئیتر نه ده بیسترا.

مراد و ئه براو له پیره پیایوی عاجز و زه بوون دور که وتنهوه. کوری سه نهه به
 گیرفانی پر له پارهوه هینده بادیههوا بووبوو، دهنگوت به سهه هه و راندا دهروا.
 دهرهتی خه مخوری نه بوو. پیخوش بوو ههه له ریوه به تهواوی کۆلانه کانی
 زه مینجا بگه ری و خوی به هه موو خه لکی نیو دی نیشان بدا. خوی بنوینی. دهستیک
 جلی نویی که زوریش به بهری تهنگ بوو. له بهر کردبوو. دهچوو که له بهر چاوی
 ئهه و ئه پۆز لیدا. دهستی چه پهی له گیرفانی نابوو له پهستا خرهی له قهره
 پووله کانی دینا. ئه براو ههه تاو ناتاو یک چاویکی له جل و بهرگی مراد دهکرد و
 دهیویست عه بییک له قه لافهت و جل و بهرگی بدۆزیتهوه. به بریوی ئه براو ئهه جل و
 بهرگی له مراد نه ده کالانهوه. ده لینگ شهلاره کهی قوله و نافه که کهی تهنگ بوو. قولی
 کراسه کهشی کورت بوو و له سهروو مه چه کییهوه راهستا بوو. دهنگوت نیوشانی
 ههه ئیستا ده تهقی! به لام مراد هه تا جله تازه کانی به هه موو خه لکی نیو دی نیشان
 نه دایه، دللی نه دهحه ساوه مراد ناشقی ئهه ری ری قواییانه بوو که به شهلاره
 بووره که یهوه بوو سه رنجی خه لکی راده کینشا. ئه گه رچی ئه براو خیرا مشتیری
 کراسه کهی بوو، به لام مراد هه تا جله کانی له که لک و کهرم نه خستایه نه یه ده فرۆشتن.
 ئه براویش هه رچی ده یلی با بیلی!
 - دهی ئاخری به چه نهه؟
 - ههه نایفرۆشم، حالی بووی!

به شی چوارهم

به ندی یه کهم:

له گه ل پایز په می ئاویان هینا و کوره کانی زه مینجیش هاتنهوه. ته نیا قودرته
 نه هاتبووه.
 - ئاخری بۆ؟ بۆ ته نیا ئهه؟
 - گوتی بیمهوه چه کهم؟ گوتی مه گین نابی دیسان بگه ری مهوه؟! دهی چاکه، بۆ من
 مه لا نه سه ره دینم! پیای ده بی له جییه که مسۆگه ر بی. جیی خوی بکاتهوه.
 - کاغه زئ شتیکی نه دانی بۆم بیینهوه؟!
 - نا؛ به منی نه دا.
 - ئاخری له کوئ ماوه تهوه؟ قودرته ئیستا له کوئیه؟
 - کاری بیستان که تهواو بوو، ئهه رۆی بۆ تاران و گوتبوی له نانه واخانه یه که
 کار دهکات. ههروهه گوتبوی ناچار نیم ههه لهه نانه واخانه بمیتهوه؛ گوتبووشی
 ئه گهه کاریکی چاکترم دهسکهوئ لهوئ دهروم.
 - چاکه ئه من چه کهم؟ باوکی خوی له بیر نییه؟!
 کوری سه نهه پیکه نی و گوتی:

- ئاخەر به بهرت زۆر تهنگه! خهريکه دهپچرئ!

- دهپچرئ! با بچرئ، تۆ ته ماشای مه که!

- باشه دهی!

- باشه دهی و سندان.

- شان به شانی یهک به قسه کردن وه ریکه وتن. که مراد حالی عه باس بپرسی

به لام عه باس و میرگان هیچیان له مائی نه بوون.

- به و به یانییه زوه بۆ کوئی چوون؟

- چوزانم! ئیتر هیچکام خه بهرمان له کاری ئه ویتتر نییه!

- له گه ل دایکت نیوانت نییه؟

- قسه ناکهین. بلین چی، قسه مان نییه بیکهین!

- خوشکت چی؟ هاجهر.

- کهم، کهم وایه بیته وه. میرده کهی ناهیلئ له مال بیته ده رئ! کاتی ده چی بۆ

ئاویش چاوی ههر به سه ریه وهیه و وه دوای ده که وئ.

مراد به هیواشی گوتی:

- جا بۆ؟!

ئه براو قسه کهی گۆرئ:

- میرزا هه سه ن په مپی ئاوه کهی خستوته کار، بچۆ بۆ لای به لکوو کارئکت بداتی!

مراد گوتی:

- بچم بۆ لای؟ هه هه! ده بی له به ریشم بیاریته وه. جا بۆ ده سه ته نگم یان ناچار؟

ئه وه ندهم پاره هیئاوه ته وه هه تا نه ورۆز بیخۆم و موحتاجی کهس نه بم. له گه ل ئاوری

نه ورۆزیش که ئه سپی له گیرفاندا ده ستیان کرد به سه وزه لئ، دیسان جانتای سه فه ر

ده پیچمه وه و ده رۆم. رهنگه ئه مجاره وهک قودره ت رۆیشتم و نه هاتمه وه! ئیستاش

کاریکی خراپم کرد هاتمه وه. بریا نه هاتبایه مه وه. لیتره چبکه م؟ بسوورپیمه وه و تۆز

بچیته گه روومه وه!... ئه ی تۆ؟ پیموا تۆ کاره که ت خراپ نییه!؟

- من؟... خراپ نییه. کاره که م باشه.

مراد گوتی:

- ئه گه ر بزانی له و ده قه رانه ته راکتۆر چه نده زۆره! وهک میرووله. ئیتر کهس به گا

جووت ناکا. گه نمیش به ده راسه ده دوورنه وه. ئیمه یان بۆ دروینه وانی نه گرت ئیتر.

ناچار بووین بچین له سه ر بیستان کار بکهین. چونکه کاری بیستان هه مووی به

ده سه ته و به ته راکتۆر ناکرئ. له ویش بیستان و ته ره کاری رمینی چاکی هه یه. له

پایته خته وه نزیکه بۆیه. به دوو ساعات بار ده گاته مهیدانی ته ره بار. خه سار نابج.

کاله کیش به وه ده لئین کاکه! یه کی چوار پینچ کیلۆ. شیرین. وهک هه نگوین. قاشیک

کاله ک بخۆی هه تا شه وئ برسیت نابج. زۆر خو شه!

- کار چۆنه؟ کاره که ی گرانه؟

- کار، کاره ئیتر. مه گین کاری ئاسان هه یه! پیاو ده بی کاله کیش بار بکا.

وپیمه ره کاریش بکات. گه رما و خو ره تاو و ئاوی سویر و میشه کویره ش هه یه.

موغموغه هه موو ده لئیی دره وه شی پینه چییان پینیه. باقییه که شی خو ت حیسابی بکه.

کاریش له گه ل هه لاتنی خو ر ده ست پیده کا هه تا رۆژئاوا. ئه رباب و برای ئه رباب یان

کورپی ئه ربابیش به سه رته وه راده وه ستئ. ئه وانه ش نه بن سه رکار هه یه. پیاو ئه گه ر

که م هیز بی باوکی دیته به رچاوی! هه ر ئه و قودره ته ی هه لات بۆ پایته خت، زیاتر

له بهر ئه وه بوو نهیده توانی له سه ر بیستان کار بکا. بۆیه رۆیشت که ل و کونئ پهیدا

کا و کاری لئیکا. من نه مویست به باوکی بلیم. ده نا بیستومه دوو سی جار له سه ر

کاره که ی سه رودلی لئها تووه و که وتوه. ئه و جیگایه ی من کارم لیده کرد فرسه خیک

له شوینی کاره که ی ئه و دوور بوو. گو تیان له نیو مه زراکه وه رایانکی شاره هه تا بن

که پره که و به سه تل ئاویان به سه ردا کردوه. بۆیه ناوی به ته نبه ل و ته وه زل

ده زرئ و ئیتر کهس کاری ناداتی. قودره ت زانیی سالیکی دیکه ش ده بی ئه و ده رده

بکیشئ. بۆیه چوو بۆ شار له وئ کاریک پهیدا کا. له وئ ئه گه ر که سیک چاک کار بکا،

ناو ده ر ده کا. خراپیش کار بکا ناو ده رده کا. ئه گه ر چاک کار بکا، خاوه ن کار خو شی

ده وئ و ریایی له بهر ده کا. به لام ئه گه ر خراپ کار بکا له سه گیان ناخو شتر ده وئ و

ده ری ده که ن.

- تو چی؟ تو؟ بہو شان و باہویہ تہوہ رنگہ زوریان خوشویستبیتی؟
مراد گوتی:

- من بہ قہد گایہ کی سیستانی بؤ ئەو سپلہی پینہ زانانہم کار دہکرد.
گہیشتبونہ دەرہوہی زہمینچ.

تہراکتورہکەہی میرزا حەسەن لە بن دیوارہکە بوو. ئەبراو دەرہوہی
تہراکتورہکەہی لید، بہ لەقہ لە تہگەرہکانی دا؛ پاشان رۆنہکەہی تاقی کردوہو و
چالاکانہ پەرپیہ سەرئ و لە سەر سەندەلییہکە دانیشت:

- وەرہ سەرئ

- چی؟ یانی تو لئی دەرہوہی؟!

- بؤ لئینہ خوہم؟ بؤ گوجم؟

- یانی ہتا ئیمہ رۆیشتین و ہاتینہوہ، تو بوویہ شوہیر؟

- ئەہی دہتویست نہبمہ شوہیر؟

- نا... نا! بہلام...

- «بہلام» بہلا لئیداوہ! ہتا تو رۆیشتی و ہاتیہوہ، من نیوہی زہویہکانی ئەو
گوندانہی دەرہوہبەرم کیلاوہ!

ئەبراو وردیلہ و منجری، بہ سەندەلیی ئاسنہوہ نووسابوو و کورپی سەنہم بہو جلہ
تہنگانہوہ بہ زەحمەت لە پەنا دەستی ئەبراو خۆی راگرتبوو. ئەبراو دہتگوت سواری
بالی ہلۆ بووہ. دەستی چالاک و رەقاس بووی بہ فەرمانہکەوہ گرتبوو و بہ نہرمی
بہملاو ئەولادا دہیگیزا و لە ہەر گیزانیکدا سەرنجی کورپی سەنہمی بؤ لای خۆی
رادەکششا:

- ئەوہ ناوی دہندہیہ. دیوتہ! ئەوہ چووہ جی.

کورپی سلوچ بہ دەستی چہپہی فەرمانی گرتبوو و بہ دەستکەہی دیکہی ئەو
شتانہی دہگیزا کہ مراد نەیدەزانی چییہ:

- ئەوہ لیدہی بیلہکە دیتہ خواری. ئەمہیان ہی گاسنہکەہیہتی.

مرادی سەنہم تینہدەگہیشت. گیز و ویژ بووبوو. ئەوہش ئەبراوی والیکردبوو
زیاتر بہخۆی بنازی و با لە خۆی بکا. چاوی لە دوور دہکرد و کەمہی فەرمانہکەہی
بہ دەستوہ گرتبوو و قسہی نەدەکرد. بہ دہگمەن قسہیہکی دہکرد. وەلامی
پرسیاری مرادیشی زۆر بہ کورتی دہداوہ بئ ئەوہی تہماشای کا. ئەوہ بہجیی خۆی!
بہلام کورپی سەنہم پٹیوابوو ئەبراو لە رادەبەدەر گرنگی دہدا بہ کارہکەہی. رەنگہ ئەو
بروای وا بئ. بہلام ئەبراو ئەو کارہ و ئەو جییہی ہەرہو بہ ئاسانی وەگیر
نەکەوتبوو. دہبوو قہدەری بزانی، ئەوہش شتیک بوو کہ مراد ہستی پینہدەکرد:

- تہراکتورہ، نەک فشہ! چەند ہزار تەنہی پیدرابئ باشہ؟ ہا! پیمہرہیہک، یان
پیشکانیک نیہ دابیتیانہ دەست من! چل ئەسپ وزہی ہیہ. رۆژی چەندہ کار دہکا؟
ئەوانہ ہمووی لە رووی حیساب و کیتابہوہیہ!

مرادیش کەم و زۆر قہبوولی بوو:

- دەہی وایہ. لیخوپین و کار لیکیشانی ئەو دہعبایہش کاریکی کەم نیہ. بۆیہ میرزا
حەسەن خۆشی دہوئی ہیدی! ئەہی ئەگەر رۆژیک جییہکی عەیب پەیدا بکا و خراپ
بئ، کاریکت لە دەست دئ.

- لە چاوترووکانیکدا، دہتوانم لەبەر یەکی بەرم و چاکی کەمہوہ. بہلام کەرہسہی
دہوئ. بۆیہ ئەو دوابراوہ زۆر جار لە بیابان پەکی دہکەوئ و پیاو گیر دہخوا بہ
دەستیہوہ. نازانی چبکەہی! دہبئ رایکیشی بؤ نۆژہنگا. بہلام کوا نۆژہنگا؟ دہبئ
بیہی بؤ شاری. ئەویش چەن فرسەخ؟ چۆنیشی دہبہی؟ بہ حالی سہگ. ناچار لەو
بیابانہ بہجیی دیلی و دہچی بہ دواي نۆژہنکاردا. دەہی کابراش دەستی گیراوہ و
ناتوانئ بئ. دہبئ لەبەری بیاریہوہ تاکو لەگەلت بئ. ئاخری ئەگەر قسہی
ئەربابەکەت بر بکا، وەستای نۆژہنکار شاگردیکی بہ برئ پینچ و مۆرہ و ہاچەرہوہ
دەنیزئ لەگەلت. دەہی چاکہ، جا وەرہ و ئەو کەرہ لەو قوراوہ دەرہیتنہوہ. تا وەخۆ
دیہوہ دہ رۆژ تپیہریوہ و لە کار بووی. پاشانیش سیایی دہگاتہ دەست میرزا
حەسەن. دەہی ہلەدەمالئ و جنیو بہ دار و بەرد دہدا. رۆونیشہ دوو سئ دانہ لەو
جنیوانہ بہر من دہکەوئ! چت لە دەست دئ؟ جنیو با دہیبا ہیچ نیہ!

- ئەگەر وایە زۆریشی قازانج بە نێو چاوانەوہ نییە!

- قازانج؟ بۆچی، دیسان قازانجی چاکى تیاہ. ئەوہ شەش مانگە ئەو تەپراکتۆرە کار دەکا. لەو شەش مانگەدا لانى کەم دە - بیست ھەزار تەمەنى کار کردووە، بەلام میرزا ھەسەن دەلى: بەقەد کارەکەى خەرجیشى ھەيە. یانى خەرجى شۆفیر و گازۆل و پۆن و نۆژەن و ئەو شتانە. بەلام درۆ دەکا. ئەوہندەى خەرج نییە. دوو جار نۆژەنى سەرھەکیى وىستووہ. سى چوار جاریش کارى چووکە.

- چەپرەکیش دەبى، نا

- ئەى چى؟ دەتەوئى پۆژ لەگەل پۆژ قىمەتى بچیتە سەرئى!؟

- وایە راست دەکەى، لە قىمەتیش دەکەوئى. چەندەى پىداوہ؟

- شۆفیرى گونبەدى دەیگوت بیست و دوو ھەزار تەمەن. دەستى دووہ.

- بیست و دوو ھەزار تەمەنى پىداوہ. داینین سالى بیست ھەزار تەمەن کار دەکا. سالى ھەق دەھەژدە ھەزار تەمەنى خەرجە. دەمىنیتەوہ دوو سى ھەزار تەمەن. ئەو دوو سى ھەزار تەمەنش سالى لەگەل سالى لە قوونى تەپراکتۆرەکە کەم دەبیتەوہ. یانى ھەرچى زیاتر کار بکا تەگەر و کەرەسەکانى زیاتر دەسوین. ئەگەر بشسوئى، خەرج و مەرجى زیاتر دەبى. لەولاوہ کارەکەشى کەمتر دەبیتەوہ. چونکە ھەر چەندە کۆنەتر بى، دەتوانى کارى کەمترى لى بکیشى. بۆیە پۆژ لەگەل پۆژ کەلکى کەم دەبیتەوہ و خەرجى زۆر. نرخى تەپراکتۆریش، ھى کۆنە پۆژ لەگەل پۆژ دیتە خواری. چى دەمىنیتەوہ؟ ئەو بەرھەمە دەمىنیتەوہ کە بە ھۆى ئەو تەپراکتۆرەوہ لەو زەوى و مەزرایانە و دەدەست ھاتووہ. دەى کوا بەرھەم؟

تەپراکتۆرە دەورى ھەلگرتبوو و باى پاییز دەنگى دەبردن. ئەبراو گوتى:

- میرزا ھەسەن و شەریکەکانى چاکتر لە من و تۆ حیسابیان لە دەست دایە. تۆ پئیویست ناکا خەمیان بۆ بخۆئى!

- ئیستا دەچین بۆ کوئى؟

- بۆ «خوازەوى»

- خوازەوى؟

- ئەرى! ئەرى!

- لەوئى چبکەین؟

- دەچین پوورە سەنەم دەکەین بە بووک! ئاخىر ئەوہش پرسىارە؟ پیاو بەو تەپراکتۆرەوہ لە مەزرا چدەکا؟ دەى مەلوومە؛ دەچم جووت دەکەم. سەرھەتا دەبى کەندو لەندى قەراع زەویبەکان تەخت کەم.

- ئەى میرزا ھەسەن تا ئیستا چى کردووہ؟!

- سەرى پوورە سەنەمى گرتووہ! چى کردووہ؟! تا ئیستا ھەر خەرىكى لۆقە

کردن بووہ بۆ کرینى پەمپى ئاو و تاپۆ کردنى خوازەوى.

- شەش ھەوت مانگ؟

- ئەى چى؟ پیت وایە ھەمبەنە پرى کەى لە با؟ ئەوہش زىرەکیى میرزا ھەسەن

بوو، دەنا بەم زووانە کارەکان پووبەرا نەدەبوون.

- دەلین ئەو پەمپە ئاویكى واش ھەلناگوئىزى!

- ئیستا سەرھەتای کارە. چوار پۆژى تر تەماشای کە. خودا یار بى زەمینج دەبیتە گولستان.

- پیرە پیاوہکان دەلین پەمپ چۆرە لە ئاوى کاریزەکانیش دەبرئى!

- پیرە پیاوہکان قسەى قۆر دەکەن. ئەوہ گریمان چۆرەشى لیببەن. کاریزیک کە خەریکە وشک دەبى، چاکترە پەمپ ئاوەکەى ھەلمژئى! فەرقى چیبە؟ وردە مالیکانى کاریزیش زۆرەیان لەو پەمپەدا شەریکن. ئەوانەى بەشیشیان نییە، دەتوانن بەشە ئاو بکرن. لە گیرفاندا نەبوو، لە باخەلدا ھەيە، من و تۆش لە ئاوى خواردنەومان زیاتر ناوئى. دەمانەوئى!؟

مرادى سەنەم قسەى نەما:

- ئەوانە کین؟

- با بچینە پيشى!

لە خوازەوى تاقمیک کۆ بوونەتەوہ. لە ھەموویان کەلەگەتتر میرزار ھەسەن بوو. لە پال میرزادا زەبیحووللا راوہستابوو. قولەبنە و چوارشانە. لە دواى زەبیحووللاوہ

کوئخا و سالارعه بدوللا و کهر به لایی سه فی راوه ستابوون و قسه یان ده کرد. باوکی کوئخا و کهر به لایی دووشه ممهش له وی بوون. ئه و دوو پیره پیاوهش له سه ر عه رزه که دانیشتبوون و قسه یان ده کرد. عه لی گه ناویش له وی بوو. له نزیک میرزار حه سه ن راوه ستابوو. جگه ره ی ده کیشا. میرزاش جگه ره ی ده کیشا. غه وار هیه کیش له په نا میرزا وینستابوو. ده تگوت فه رمانبه ری دایه ره ی سه فت و تا پویه. ئازانیکیشی له گه ل بوو. نوینه رانی یاسا.

ته پراکتور له نزیک کور ه که راوه ستا. کوری سه نه م به سه رپاش و جه کی ته پراکتوره دا هاته خواری و ئه براو به قه له میازیک په رییه خوار و چوو بو لای میرزا و راوه ستا. ئه براو نهیده زانی چ باسه. میرزا گوتی:

- دیسان ئه و ژنه تیوه دوومه به زمی ساز کردوه! هه له وی دانیشتبوو و جووله ناکا. ئه و لاهو پیر و مجرویه شی له گه ل خوی هیناوه. هه ر چوئیک بی تو چاکتر له زمانی دایکت ده زانی، شتیکی پی بلی، با شه ر هه لئه گیرسی. ئاخو ئه و ژنه بو ئاوا ده کا؟ به قسه ی زاواکه تانی نه کرد، تو برق حالی بکه که به شی به و زه وییه وه نییه!

ئه براو بی ئه وه ی هیچ بلی روئی بو ئه و شوینه ی میرگانی لی دانیشتبوو. میرگان ته نیا له چکه که ی سه ری دیار بوو. عه باسیش ته نیا قره سپییه که ی. دایک و کور به جووت چوو بوونه قوولکیکه وه. گلی ده ره وه ی قوولکه که تازه بوو. دیار بوو میرگان ئه و قوولکه ی هه لکه ندوو و له گه ل کوره که ی چوونه ته ناوی و دانیشتون. ئه براو لای قوولکه که راوه ستا. میرگان ئه ژنوی له باوهش گرتبوو و عه باس له په نایدا ته خت دانیشتبوو. هه ردووکیان کر و کپ.

ئه براو له پر گوراندی به سه ر براکهیدا:

- تو بو هاتووی بو ئیره کولکن!؟

ئه وه ناویک بوو که هاواله کانی عه باس، تازه به سه ریاندا بریبوو. عه باس چاوی له ئه براو بری و هیچی نه گوت.

ئه براو دیسان گوراندی:

- خو توبه شی خوتت له و فسه زه وییه فروشتوو، نه تفرؤشتوو؟ له بیرت نییه؟! تو پاره کهیت له میرزا وه رنه گرت و هه ر ئه و شه وه به قومار دؤراندت؛ ها؟! هه ر تو بووی، تو نه بووی له مالی سه نه م پاره کهت دؤراند؟! ئه وه تا ئه وهش شایه دا!

کوری سه نه م له په نا ئه براو راوه ستابوو. عه باس چاویکی لیکرد. ئه براو نه راندی:

- هه سته زوو وه ره ده ری! وه ره ده ری ده ی زولی سه گ!

عه باس وه ک سه گیکی تر سه تۆک که کلکی له گه لوزی نایی، خوی کو کرده وه و ویستی بیته ده ری. به لام میرگان قولاپه ی لاقی گرت و داینیشاندوه:

- دانیشه، قور به سه ر، دانیشه!

ئه براو چاوی له دایکی بری و گوتی:

- تو بو وا ده که ی ژنه تیوه؟ قسه ت به گویدا ناچی؟ خو قسه ی تو بر ناکا. بو کیشه و هه للا ساز ده که ی؟ ئاخو خو ئه وه زه ویی تو نییه هاتووی له سه ری دانیشتبوو. لات گرتوو؟

میرگان وه لامی کوره که ی نه داوه و نققه ی نه کرد.

ئه براو چوو ه نیو قوولکه که وه و مه چه کی کزی براکه ی گرت و کیشای:

- تو کارت به سه ر ئه و کیشه یه وه نه بی، سه گه گه رؤل! ده مری و ده رد و به لای من ده به ی؛ وه ره ده ری ده ی! وه ره!

عه باس خوی به ده سته وه دا. خوی شل کرد و هیشتی براکه ی بو هه رکوی پیخوشه بییا. به لام میرگان نهیده هیشت. نیوقه دی عه باسی گرت و داینیشاندوه. ئه براو گوتی:

- ئه وه نده خوت مه که که ری که نده لان ژنه تیوا! هه ر ئا لیره ده تنیزم ها!

میرگان چاوی له سه ر کوره که ی هه لگرت. ده تگوت نایه وی چاوی پنی بکه وی.

بیده نگ سه ری کرده سه ر چۆکی خوی.

عه لی گه ناو هاته پیشی.

- ئاخړ تو بؤ ئاوا خۆت ناحهز دهکەى ژنى باش! تو چیت له میشکدايه؟ بؤ نایه یته سەر پړئ؟ ئەم زهوییه به یاره. خو له قهباله ی نه نکندا نه نووسراوه! میرزا چوو سهفت و تاپووی کردوو. نوینه ری هیناوه. ئاخړ تو بؤ ده بیه هوی شووریه ی و شه رمه زاری..
- تو وهره پیشتره وه، وهره!

عهلی گه ناو چوو پێشی و پێی نایه نیو قوولکه که وه. له وه ده چوو میرگان قسه یه کی مه خره مانه ی پێیلن! نا، میرگان تقیکی له پێشی عهلی گه ناو کرد و گوتی:
- تو برؤ ئیترا!

عهلی گه ناو له قوولکه که ده ری پری و دهستی برد بؤ گیرفانی و زنجیره که ی ده رهینا. به لام کورپی سه نه م ده رفه تی پینه دا و له پشته وه باوه شی کرد به علی گه ناودا و جووله ی لێپری. عهلی گه ناو به جنیو خۆی راده پسکاند. به لام مراد نهیده هیشت ببزوی. عهلی گه ناو هه موو هیزی کۆ کرده وه و خۆی له ده ست کورپی سه نه م رزگار کرد و ئاوقای بوو:

- تو چیی؟ ده ته وئ له گه ل من تیکه و ی، به ره لالا؟! ره نگه گیانت بخورئ!؟

کورپی سه نه م کراسه که ی داکنه و فرییدا و گوتی:

- هه ی گه وواد، پیت وایه ده ره قه تت نایه م. کلکت هه لێناوه! ده ترینم به گۆری باوکه جاکه شه که تدا! ده پیاوی لیمده ده ی، لیمده!

به ره له وه ی عهلی گه ناو بکشیته وه و زنجیره که ی هه لسوورینن، کورپی سه نه م خۆی پیندا دا و باوه شی پیندا کرد و نایه سه ر شانی و به هه موو هیزی خۆی له عه رزی راکیتشا. زنجیره که ی له ده ستی ده رهینا و وهک ئه وه ی ئه سپیک له غاو کا، زنجیره که ی کرد به به ینی دانی عهلی گه ناودا و گوتی:

- ده مد ریژی ده که ی و ده رفه ت ژن دیی. بۆره پیاوی ته شی ریس! ماستا وکه ر!

عهلی گه ناو نهیده توانی جنیو بدا. لاقی له زهوی ده کوتا و که فی ده چاند. پیاوه کان و مه ئمووره کان گه یشتنی و کورپی سه نه میان له سه ر سنگی عهلی گه ناو لابرده. عهلی به دم و له وسی خویناوییه وه هه ستا، کلاوه که ی هه لگرته وه و خۆی فش کرده وه.

میرزار هه سه ن مه چه که ی ده ستی گرت و کینشایه دواوه. نه ده بوو شه ر هه لایسی. عهلی گه ناوی به ریش سپیه کان سپارد و چوو ه ژوور سه ری میرگان:
- دیوته چ شه ر و هه لایه کت ساز کردوو میرگان!
میرگان هیچی نه گوت.

ئه براو به رۆکی کورپی سه نه می گرت و گوتی:

- عه باس بینه ده ری تو! کورپی که ر بم ئه گه ر ئه مپۆ ئه و دینه سه لیته یه له و بن خۆله دا نه نێژم. تو ئه و کورپه به سه ته زمانه بینه ده ری!

به هه له داوان رۆیی بؤ لای ته راکتوره که و په رییه پشت فه رمان و هه لیکرد. میرزار هه سه ن خۆی گه یاندی و نه راندی:

- خۆت شیت نه که ی کورپه! خو ئیمه نامانه وئ خوین برژی، ئه گه ر ده توانی ته نیا بیترسیته.

ئه براو به بی ئه وه ی جوابی میرزار هه سه ن بداته وه، ده ستگیره ی بیلی ته راکتوره که ی له نیو مشتی گرت و پێی به گازه وه نا. ته راکتور به ره و میرگان هیرشی برد. مه ئمووره کان له میرزار هه سه ن کۆ بوونه وه. خه لکه که هه نگاو ی ک چوونه پێشی. کورپی سه نه م، عه باسی له قوولکه که ده رکینشا. میرگان ده ستی له عه باس به ردابوو و هه ر وا له نیو قوولکه که دا دانیشتبوو. ئه براو ته راکتوری دینا له و لاه. ئاسن، زمان نازانی! ده یگرماند و ده هاته پێشی. نووکی بیله که له سه ر لیواری قوولکه که بوو. میرگان هه ر وا دانیشتبوو: روخساری؛ که ول. چاوی، خه لووز. لینی، به رد.

ئه براو له سه ره وه گوراندی:

- هه سه ته، هه سه ته ده ی! خوین به ری چاوی گرتووم دایه! با نه تکووژم! له ژیر ئه و

ددانه ئاسنینه دا ونجر ونجر ده بی!

میرگان مه ته قی نه کرد. کاری ئه و له قسه ده رچوو بوو. واق و رمان و باوه ر. جیی ئه وه نییه پیاو شاخ ده رهینن؟

ئەبراو بازیدا خوارئ و لەسەر لیواری قوولکەکە، لە سەر زگ ڕاکشا و لەبەری پاراپیەوه:

- هەستە! دایە گیان هەستە! شیتیم مەکە، با نەتکووژم دایە، بە خوا لەو زیا تر رقم هەستینی، دەتکووژم!

دایکی قەسە نەدەکرد. ئەبراو وەک دڕندە نەپاندی و چنگی خۆلی کرد بە سەر و چاوی دایکیدا:

- خیرەسەر، بۆ منت بوو؟!

میرگان پیلووی چاوی لیکدەدا.

ئەبراو پەڕییە پشت فەرمان و تەپراکتوری وەناله خست. نا! کشا دواو، ڕاوەستا و پینی لەسەر گاز دانا. ئاسن زمان نازانی! دەهاتە پیشی. بیللی چی، ددانی دیوی شفرەدا. لە زەوی هەلچەقاند و کیویک خۆلی لەگەڵ خۆی ڕادەدا. هاواری خەلکە بەرز بۆوه. جنیو و دژمان. هەراوهوریا لە نالەهێ تەپراکتۆرەکەدا بزر بوو. دەستیان ڕادەتەکاند. پیرە پیاوکان میزەر و کلاویان ڕادەوێشان. بەلام چار نییە؟! دایک و کور لە جسنین. میرگان دایکی ئەو کورەیه و ئەبراو کورێ ئەو دایکەیه. میرزا کە خۆی گەیاندبوو سەر تەپراکتۆرەکە، کووژاندییەوه.

ئەبراو ڕۆحی بریندار و ناکام، بازیدا خوارئ، خۆی فریدا نیو قوولکەکە و خۆی بەسەر دایکیدا دا و گیرگە و ددانی خستە کار. تووتکی دڕ.

میرگان بلیی بوویتە بەرد؟ تەنانەت تووک و نزاشی نەدەکرد.

ئەبراو تەرمی دایکی کیشا دەری. بە گوریسیک بە پاشی تەپراکتۆرەکەیهوه بەست. شبر، پەڕییە پشت فەرمان و جەکی گاسنەکە خەواند.

کار یەکسەرە بوو. پیاوکان تیکرا چاویان لیدەکرد. خوازوی بوو بە یەکپارچە. چیی دەکرد تەپراکتۆر! چیی دەکرد ئەبراو! شیرت حەلال ڕۆلە! میرزار حەسەن جگەرەیهکی داگیرساند و چوو میرگان لە تەپراکتۆرەکە بکاتەوه. کردییەوه.

میرگان ویک هاتبوو. عەباس خۆی کۆم بوو. میرگان دەستی عەباسی گرت. عەباس دەستی میرگانی گرت. کورێ سەنەم بە دواي عەباس و میرگاندا ڕۆیی. دایک

و کور ئیستا میزان دەپۆشتن. میرگان پیر بوو. ئیتر نەیدەتوانی بە توندی هەنگاو بنی. راست وەک عەباس هێواش دەپۆشیت. وەک میروولە. مرادیش وەک ئەوان هەنگاوی هەلدیناوه؛ بیدەنگ و لەسەرەخۆ. زەوی دەتگوت چۆلە و تەنیا ئەو سی کەسە بە سەر پشتە شەکەتەکەیدا دەپۆن.

ئاسمان چ رهنگیک بوو؟ ئەی خاک؟ زەوی چەندە بیدەنگ و غەریبی دەنواند! بەلندەیهکیش بیژی لەو بیابانەدا بیی؟! نا! زەوی چۆل، ئاسمان چۆل، هەستی خالی و خۆلی: دنیا هەموو باری خۆی بە کۆلی میرگاندا داوو.

- خەم مەخۆ، خەم مەخۆ کورم؛ خەم مەخۆ، پیر دەبی.

ئێوارەیهکی درەنگ وەخت. عەباس و میرگان گەیشتنەوه مالی. کورێ سەنەم هەروا لە دەرەوه ما و نەچووو ژووری. لە بن دیوارەکە دانیشت و بە هەر دوو دەستی سەری خۆی گرت. ئەمڕۆ چەن سال لە تەمەنی تیپەریبوو؟... قورس؛ هەستی دەکرد قورس بوو. کێوا! پیخۆش نەبوو لەگەڵ هیچ کەسێ قەسە بکا. نەیدەزانی. نەیدەزانی. هیچی نەدەزانی. گێژ و وێژ! دلێ بروایی نەدەدا برۆا. هیزی هەستانی نەبوو. نەیدەتوانی داشنیشی. کاری قۆر. ئەو جلانە لە بەریدا چەندە قۆر و بیمانا بوون! تەنیا کاریک کە پیخۆشبوو بیکا و تەنیا کاریک کە بە زەینیدا هاتبوو ئەو بوو کە ئەو جلانە داکنی، ئیستا بۆ؟ زۆر پرسیری بیو لەلام ماونەتەوه! هەستا و چوو تەویله و بە کراسیک و ژیر پاتۆلیکەوه هاتە دەری، خۆی کرد بە ژووری و جلەکانی فریدا سەر لیفە کۆنیک و لە سووچیک دانیشت:

سێ مڕۆف. سێ کولۆ. بیدەنگ و مات. شەکەت و بیزار. کام ئاور لە ناختا بلیسە دەستینی. ئەی هاوڕێ ئەی برا، ئەی دایە؟

ئێوارە بالی بەسەر مالهەدا کیشا. هەوا تاریک بوو. بەلام تۆ دەتوانی تاریکی بە دلێ رووناکەوه ببینی. کاتی دلێ تۆ لە شەو تاریکتر بی، ئیتر چ رهنگیکی دەبی شەو؟ لیگەرێ تاریکی بنگوی. خۆ بە ژووری بکا. لیگەرێ شەو بی. ئیتر چاو چاو نابینی.

ئیتەر کەس کەس نابینی. ئەوێش چاکتر!

- بۆ چراکە هەلناکەهێ دایە؟

هاجر بوو. دهنگی هاجر بوو. به کویره کویره خوئی کرد به ژووړیدا و راوهستا. دهنگ له هیچ کویره نه دهات. هاجر لامپاکه هی هه لکرد. کوری سه نه م له بهر شوئی لامپاکه سهری له سهر که شکه نه ژنوی هه لینا و چاوی له هاجر کرد. هاجر توزی مات بوو، هه لات بؤ دهری. دهنگوت خهونی دیوه. دیسان گه راوه بهر درگا که و روانی. هه نه و چاوانه تیی رامابوون. هاجر رانه وهستا و دوور که و ته وه. کوری سه نه م دیسان نیوچاوانی نایه وه سهر کلاوهی نه ژنوی. دهنگوت نه و بیده نگیه نایی بشکی. دهنگیک دهنگوت روسته مه به سهر حورمه تی مروځدا زال ده بی.

«خودایه... خودایه... بؤ له بیرت چوو؟»

نه وه دهنگی میزگان بوو؟ نا! نه و ئیتر قسه ی نه ده کرد. نه ی دهنگی کی بوو؟ به لام ده بی دهنگی میزگان بی. رهنگه رچی بی قسه بکا!

هاجر دیسان هاته وه ژووړی:

- چی بووه دایه؛ ها؟... تو پیم بلئ مرادا! چی قه و ماوه؟!

نه وه هاجر بوو قسه ی له گه ل مراد ده کرد! مراد نیو چاوانی له سهر چوکی هه لینا و بیده نگ چاوی تیبری. نه ده بوو جوابی بداته وه. له بن لیوییه وه گوتی: «بازنه یه کم بؤ هیناوی. بازنه یه ک هاجر!»

دهنگی عه لی گه ناو کولانی داگرت:

- له کوئی تو کچی؟ سهرت بپه رینن دووگت له مالی دایکته، دووگت بپرن، سهرت.

هاجر دهر په ری. مراد دیسان نیوچاوانی نایه وه سهر کلاوهی نه ژنوی.

به ندی دووهم:

روقیای ژنی عه لی گه ناو، دارشه قه ی بن باخه لی که له داری خوار و خییچی سنجوو بوو و په پوپیچیان کردبوو، به نه مانه ت دابووی به عه باسی سلوچ. روقیا ئتیر دهیتوانی دهست به دیواره وه بگری و بروا. ده کوخی، دهینالاند، جنیوی دها و وهک زهروو خوئی به سهر زهویدا ده خشکاند. هیچ کهس کاری به سه رییه وه نه بوو. نه ویش نه یده توانی کاری به کهس بی. روقیا ئیتر تووک و نزای له هه موو کهس ده کرد. مه علوم نه بوو له کی، رهنگه له دار و بهرد و هه موو کهس و هه موو شتی. له گه ل نه وه شدا دارشه قه که ی خوئی دابوو به عه باس. له وانه یه عه باس له تووک و نزای روقیا به دوور بی. دهرده دار، حالی دهردار ده زانی!

عه باس چی وشه قه که ی روقیای وهرگرتیوو و به یارمه تیی نه و به رییدا دهر ویشت. نهک نه وه ی بشه لی و پیویستی پیی بی، نا! له بهر نه وه بوو لاق و له شی هیزی تیدا نه بوو. نه گه ر داره کهش بخرایه ته بنباخه ل باشتر دهیتوانی بروا! بویه هه ر جاری دهیخته بن باخه لیککی و به یارمه تیی نه و دارشه قه، عه باس دهیتوانی بگه ری. هه لدهستا و وهک دهعبایه کی سه یروسه مه ره به کولانی ناواییدا ده سوو راوه. منداله ورکه هیشتا لینی دهترسان و هه ر که شهق و گوتی دارشه قه ی کولکنیان ده بیست، هه لده هاتنه وه بؤ ژووړی و درگیان داده خست:

«کولکن! کولکن»

ئیتر هیچ کهس به ناوی خوئی قاوی له عه باس نه ده کرد. گه وره و چکوله پییان دهگوت: کولکن. عه باسیش ورده ورده له ناوه که ی خوئی دوور ده که و ته وه و خووی به ناوه تازه که ی دهگرت. نه و ناوه ش کتوپر جینه که وت. زوری خایاند هه تا ناوی کولکنی به سهردا برا. نه وه ل پییانگوت «عه باسه خوری». پاشان: عه باسه کولک. دوا ی نه ویش: عه باسه کولکه. له ناکامیشدا بوو به عه باسه کولکن. که گه یشته

کولکن، ئیتر بوو به وشه یه ک. به بریوای هه موو کهس کولکن ئیتر پر به پیست بوو. بویه ناوی عه باس ورده ورده له بیر چۆه.

له گه له ئه وه شدا عه باس هه روا که م بلی و فه قیرۆکه و هیدی بوو. گه رانه وه بو ئه و رۆژانه، رۆژانی له ش ساخی ئیتر مه حال بوو. چاوه روانیش نه ده کرا. عه باس خۆشی بیر لینه ده کرده وه. رهنگه هه ره له توانیدا نه بی بیر لیکاته وه. قهت له وه نه ده چوو بگه رپته وه دۆخی جارن. له وانه بوو بتوانی بیر له رۆژانی به ره له وشتره وانی خۆی بکاته وه! به کرده وه دیدار بوو که تازه خۆی هه ره ئاوا ده بینن و به هیوای چاک بوونه وه نییه. ئه م بارودۆخه تازه ی له ناخه وه قه بوول کردبوو. ههروهک چۆن ئه و ناوه تازه ی وه ره گرتبوو و سلله ی لینه ده کرد. ده تگوت هه ره له رۆژی له دایک بوونییه وه ئه و ناوه ی لینه وه. به مندالی به ره له وه ی زمان بگری خولک و خووی بو کهس روون نه بوو. به لام له رۆژیکه وه زمانی گرت، قهت قسه یه کی نه کرد که خه لکی تیبه گهن. هیندی کهسی سووک و بی عه قل پی پیده که نین و گالته یان پیده کرد. عه باس تاملی ده کرد و ده رۆیشت. هیندی جاریش که یخودا و رپین سپیه ک پهیدا ده بوو، لانی عه باسی ده گرت و له چنگ ئه و به زمه رزگاری ده کرد. له و کاتانه دا عه باس سه ری داده خست و به ته پوکوت دور ده که و ته وه. ده چوو تاکوو جیه ک بدۆزیته وه که قوماری لی بکردری. ته نیا شوینه واریک له رابردوی که به روونی پیوه ی دیار بوو، پیخۆشبوونی قومار بوو. زۆربه ی کاتی خۆی له قومارخانه و قومارگاکان تیبه ر ده کرد. هه میشه له وئ داده نیشت؛ بویه وه ک ئه ندایکی هه میشه یی قوماری نیو دی لینه اتبوو - بی ئه وه ی له کایه دا به شدار بی - هه ره کهسه ی جوریک هه سستی به بوونی عه باس ده کرد. هیندی کهس بوونی عه باسیان به شانس و به خت ده زانی و هیندی کیش پییان وابوو ده بیته هوی به دیه غبالی و دۆراندن.

«لیم دور که وه لاچۆ، کولکنه ی نیوچاوان ره ش!»

«وه ره لای خۆمه وه، کولکن گیان!»

کولکن جیی خۆی ده گۆری، به لام نه ده رۆیشت. تییان هه لده دا به لام نه ده رۆیشت. چیوشه قه که یان لی فریده دا، به گاگۆلگی ده چوو ده یهیناوه و هه ره له وئ ده ما.

ناونیتکه، گالته و ئازار دان، هه مووی تامل ده کرد، به لام نه ده رۆیشت. ده شایی یان تاق قرانی له م و له و وه رده گرت، یان وه رینه ده گرت، به لام نه ده رۆیشت. له وئ بوو و هیچی له گه له نه ده کرا. کولکن هاتبوو که نه روا.

موسلیمی کوری حاجی سالمیش له وئ بوو. ئه و جووته ش پیکه وه دانوویان نه ده کولا. به لام هیچیان نه یانده توانی واز له سهیری قومار بینن. ئه وانه ی که نه یانده ویست قه لافه تی خوار و خیی عه باس بینن، موسلیمیان تیبه رده دا. موسلیم خۆی ده دا به سه ریا و له وانه بوو هه ناسه ی لینه ی. به لام عه باس نه ده رۆیشت.

«هه لئ کولکن، موسلیم هات!»

به راستی دینی موسلیم عه باسی ده تۆقاند و مووی پی قرژ ده کرد، به لام نه یده توانی واز بینن. عه باس چهنده ی پیویست به هه وا بوو، ئه وه نده شی پیویست به سهیری قومار بوو.

«وه ره کولکن ئه وه دوو قران پاچرای تۆ! بیخه پزوی پاتۆله که ته وه گومی نه که ی!»

له مائیش کهس کاری به سه ریه وه نه بوو. ئه ویش کاری به کهس نه بوو. جیگا که ی بردبووه سه ره ته ندووره که. جیگا که ی جارانی باوکی. له وئ ئاسوده تر بوو. به به رد و کولۆ په نایه کی بو خۆی ساز کردبوو. درز و که لینی به رد و کولۆکانی به ته نه که شکاو و په رۆ و پال و کاوکۆت گرتبوو. کولانه یه کی چکۆله. شه وانه داده نیشت و چاوی له ئه ستیره کان ده کرد. چاوی له مانگ ده کرد. چاوی له ئاسمان ده کرد. بی ئه وه ی ماندوو بی. ده تگوت ده توانی سه د سال هه روا چاو له ئاسمان بی. ته نیا به ره له وه ی سه ر بنیته سه ر سه رین، جاریکی دیکه ئه و قه ره پوولانه ی له ده وری قومار له م و له وئ وه ره گرتبوو، ده بیزاردنه وه.

«چاکه! ئه مرۆ بیست و دوو په نابات. هه ژده په ناباتی ماوه بو دوو تمه ن!»

هاوده میکی نه بوو. ته نیا. ئه برایش ماوه یه ک بوو نه ده هاته وه بو مائی. میرگانیس له حالی خۆیدا بوو. عه باس ته نیا تارماییه که ی ئه وئ ده دی. هیندی جار ده ستیک - پیما ده سستی میرگان بوو - له تی نان و پیاله یه کی له گوئ ته ندووره که داده نا و بزر ده بوو. هاجه ریش جاروبار ده هات و ده رۆیشت. هیندی جار به

دزییه وه دهات؛ هیندی جار قاپیکی دهنه بناخه لی. پیموا به دزیی عهلی گه ناوه وه توزی چیشتی بۆ دایکی دینا. ئەو شهوانه بوو که عهباس دهیدی دهستیک . که پیموا دهستی میترگان بوو . پیاله یه کی له گوئی تهن دوره که داده نا و ون ده بوو. تهنیا روقیا ژنی عهلی گه ناو جار جار دهات و له گوئی تهن دوره که داده نیشته. قسه یه کی ده کرد یان نهیده کرد. شتیکی ده بیست یان نهیده بیست. له ئاکامیشدا یه ک دوو قرانی له عهباس وهرده گرت و ده رۆیشت ناسواری پی بکری.

ژنیکی وه ک روقیا، ئەگه دهستی به دهمی رابگه یشتایه، حه تمه ن ده بووه بهنگی. یان فیتری قلیان و تووتن ده بوو. به لام روقیا دهستی نه ده رۆیشت پاره به و جوړه شتانه بدا. هینده ش له عهلی گه ناو دهرسا، نهیده ویرا دهست ببزیوئ. دزیی لینکا. هه ر بویه رووی له عهباس دهنه و پاره ی ناسه که ی لیوه رده گرت. بای دوو قران ناس. به شی حه و توویه کی روقیا ی ده کرد. په پیکی گه رده ی ناس هه تا دانیک له ژیر زمانیدا راده گرت. گه رده ی ناس هه موو پوو و مه لاشووی بریندار کردبوو، به لام دلخووشی روقیا تهنیا هه ر به و ناسه بوو. چونکه توزی گیزی ده کرد. بویه شهوانه بهر له خه و تن توزی ناسی دهنه ژیر زمانی و ده خه و ت.

له و ماوه یه دا عهباسه کولکن خه ریک بوو بوخووی ده بوو به شتیکی. بوو بووه شتیکی. رۆیشتنی، هاتنی، هه لسوکه وتی، کار و بیکاری، جیگه و کولانه ی، چاوانی، سه رنجی، گوچانه که ی، قزی، جله دراوه که ی، قسه کردن و نه کردنی، ده موچاوی، قه لافه تی، قه د و بالا خوار خیچه که ی، هه موو ئەوانه، له سه ر یه ک مرؤفیکیان دروست کردبوو به ناوی عهباس سلوچ: کولکن. عهباسیش شتیکی بوو هیشتا جیی سه ر سوورمان بوو. خولک و خوویه کی سه یر. دهم به دهم باسی عهباس ده گه را و وه ک ئەوسانه ی لیها تبوو.

هه ر له خووه عهباس بوو بووه شتیکی دیکه. جیا بوونه وه له دایکی و جیگیر بوون له سه ر تهن دوره که و تاق که وتنی ره ق ببووه و هیچ که س نه یده زانی له پر عهباس بۆ جیگا که ی گوپی؟ بۆ ماله که ی له میترگان جیا کرده وه؟ تهنانه ت میترگانیش تینه ده گه یشت. تهنیا شتیکی که شکی بۆ ده چوو ئەوه بوو که عهباس رهنگه ویستبیتی له سه ر پیی خووی راوه ستی و بوونه که ی رهنگ و باری خووی

پیه به ی. رهنگه ئەو دابرا نه به ئازاره، شتیکی له عهباسدا جیه یشتی: «خوی». «خوی» به هه ر شیوه و راده یه ک. عهباسیش رهنگه ده یویست و هه ولی دهنه، له ت و کوته کانی، له ت و په ته به جیماوه کانی خووی بدۆزیته وه، کووی بکاته وه و بیکاته یه ک و رایگری. به و مه به سته، ئەو ده بوو بتوانی ژبانی خووی ببینی. به تهنیا خووی، بیئوه ی خووی به که سیکی دیکه وه هه لواسی. بیدۆزیته وه و هه ستی پییکا و دهستی لیدا. که وایه ده بوو له ژیر په روالی دایک و برا بیته دهری. هه تا نه یه ته دهری، بوونه که ی . ئەگه ر زوریش نه بی . سه رباره. ده بی رایکیشن. زهلیل؛ به تاییه ت ئەگه ر مجرۆش بی! خو زه لیلیش هه ی. ئەگه ر هه ر قامکیکت هونه ریکیشی پیوه بی. چاوی خه لکی تو هه ر به سه ربار ده زانن. تو وا ده بینن که سه رباری خه لکی. ده لین: «دایکت به خیوت ده کا. برا که ت خه رجیت ده داتی. خوشکت جل و به رگت بۆ ده شوا. « که وایه که س تو ی وه به ر چا و نایه، مه گین له لای که سیک بی. تو ش بیه و باسی خوت ده که ی. چونکه له چاوی ئەواندا، که سیکی ئاوا له سه ر پیی خووی راوه ستا و نییه!

ناکری به یه قینه وه بلایی که پالنه ریکی ئاوا عه باسی بۆ جیا بوونه وه هان دا؛ رهنگه واش نه بی. چ هیزیکی شاراوه ی دیکه بلایی عه باسی دنه دابی: ماله که به جییله و برۆ له سه ر تهن دوره که هیلانه یه ک چیکه!

رهنگه ئەوه شتیکی باش نه بی که هه موو شتیکی مرؤف له نیو بچن. عهباس له سه ر جیگا که ی دانیشتبوو، به پیی عاده ت چاوی له ئاسمانی شه و دهری. ئەو عاده تی دوا ی نه خووشیه که ی گرتبوو. ئاسمان، له نیو بیره که وه. له و کاته وه جوړیک چاوی له ئاسمان ده کرد که ده تگوت به دوا ی جیگا پییه کدا ده گه ری. شه قلی پییه کی ون. تهنیایی عه باس به ترپه ی پییه ک تیک ده شکا. ترپه ی پی له کو لانه وه. ترپه ی پییه ک که ئاشنا نه بوون. تهنیا ترپه ی له سه ره خووی پیی روقیا و ناله ناله پچر پچره که ی به گوپی عه باس ئاشنا بوو. دهنگه کان که م نه بوون، به لام گوچکه ی کوری سلوچ تهنیا ترپه ی پیی روقیا ی ده بیست؛ به لام ئەو ترپه ی پییه هی روقیا نه بوو. راوه ستا. ترپه که راوه ستا:

. عه باس! ... عه باس ... به خه به ری؟

چاوی له شوینی دهنگه کرد. تاپویهک له پال دیواره که دا پاره ستابوو. عه باس کوخی. یانی نه خه وتووم. تارماییه که جوولا و هاته پیشی. ئه براو بوو. به ره و پرووی عه باس پاره ستا. بیده نگ پاره ستا. عه باس چاوی له جگه ره ی نیوان قامکی خوئی کرد. ئه براو چوکی به دیواره ی تهن دوره که وه نووساند. عه باس نه یده زانی ئه براو چیی دهوئی. بویه چاوی له جگه ره ی نیوان قامکی خوئی ده کرد. ئه براو چیی دهوئی. بویه چاوه ری بوو ئه براو شتیک بلئی. ئه براو هه روا بیده نگ بوو. دوا ی تاوی سهر که وته سهر سه کوئی تهن دوره که و دانیشته. له نیوان ئه و دوو برایه دا تهنیا ده می تهن دوره که ئاواله بوو.

- ها! بیستبووم فیری جگه ره کیشان بووی، به سته یه کم بۆ هیناوی.

ئه براو به سته ی جگه ره که ی نا که لینی به رده کانی لاشانی عه باسه وه. عه باس چاوی له دهستی ئه براو کرد و مات بوو. نه یده زانی بلئی چی؟
ئه براو گوتی:

- ده بوو زووتر به اتبایه م. له که نگیوه یه کترمان نه دیوه. له و پۆزه وه ئیتر نه متوانی بيم بۆ ئیره. ئیستاش... به و شه وه هاتووم. تاریکان باشتره. به پۆژدا له پروم هه لته ده هات بيم. من ئه و پۆزه سه یر بوو بوومه شبر. چه ند پۆژیکی ناخوش و نه گبه تی بوو! ده تگوت خۆم نیم ئه و کارانه ده که م. دایکیشم له و پۆزه وه نه دیوه. نه متوانی بيم. جاریک پاره م بۆ نارد، به لام وهرینه گرتبوو و نارد بوویه وه. چی ده کا؟
عه باس قونچه جگه ره که ی فریدا نیو تهن دوره که و به نووزه یه کی گر و نووساو که تابه ت به دهنگی خوئی بوو، گوتی:

- نازانم، نایبینم! پیموا له وه تاغه.

- نان و ئاو چی؟

- نازانم! کیسه ئارده که م له گه ل به ش کرد. ئیتر نازانم!

ئه براو گوتی:

- من ئه و پۆزه کاریکی زۆر ناحه زم کرد. زۆر ناحه ز. تا ئیستا چ کورپیک له گه ل دایکی خوئی کرده وه یه کی ئاوا دزیوی بووه؟! من نازانم چبکه م، ها؟! له و ماوه یه دا هه ر له لای ته راکتوره که خه وتووم. به لام هه وا زۆر سارد بووه، وشکه سه رمایه!

ئه مرۆ ئیواره شو فیری گونبه دی ته راکتوره که ی کووژانده وه، ماتوره له کارکه وتووه که ی کرده وه و بردی. پیموا نییه بیته وه! په نگه له باتی هه قی ئه و ماوه یه له بازار ماتوره که ده توینیته وه. خاکی خوازه وییان ته کووز کرد و نه مامه پسته یان چه قاند. ئیستا ده بی حه وت سال چاوه روان دانیشی هه تا دیته به ر. کاری سه ره کیی ته راکتور ئیتر ته واو بوو. ده مینیته وه کار کردن بۆ خه لک. ئه ویش زه ره ری زیاتره له قازانجی. ته راکتوره که خه رجی لی زیاد بووه. پۆژ له گه ل پۆژ چه پره کتر ده بی و خه رجی زۆرتر ده بی. په نگه میرزار هه سه نیش ناچار بی بیفرۆشی. ده لین ده ره قه ت خه رجه که ی نایه ی. ئاخه ر خۆ هه میشه ش کار نییه و چه ن مانگ ده بی ته راکتوره که بخه وئی!... عه باس ئه ری تو ده زانی پسته چۆن په مه مل دی؟

نا! عه باس نه یده زانی. ئه گه ر بیشیزانیبایه، تا قه تی ئه وه ی نه بوو وه لامی ئه براو بداته وه. ئه براو ئه وه ی ده زانی. به لام ناچار بوو، ده بوو به شیوه یه که قسه بکا. کۆلیک قسه له سه ر دللی بار بوو و تهنیا که سیک که بۆ بیستنی پپی شک ده هات، عه باسی برای بوو. ئه براو گوئی له وه نه بوو عه باس چه ده کا و چه ده لی. تهنیا چه ند ساتیک ئه وی خه مبار و مات کردبوو. هه سته ی ده کرد بۆته بیگانه؛ له مال و بنه ماله که ی دوور که وتۆته وه. ئه وه ش مه ترسییه کی خستبووه دللیه وه. بویه به و تاریکه شه وه هاتبوو برا بی زمانه که ی وه قسه هینابوو.

- من پیمو بوو میرزا هه سه ن جگه له پسته و په مۆ، گه نمیش داده چینی، به لام... به لام تا قه دهنکیکی گه نم دانه چاند. یه ک دوو جار باسی گه نم داچاندن کرا، گوتی: «بۆ میشکی که رم خوار دووه گه نم داچینم؟! بۆچی دایچینم؟! ده بی چه نده ی له هه قی دروینه بده م؟ تازه کی ماوه دروینه بکا؟ هه موو خه ریکن ده پۆن. جگه له وه ش مه نی به چه ند بفرۆشم؟ شه ریکه، مه نی به چه نده م لیده کړی؟ له سی تمه ن که متر! که حیسابی ده که م نیوه ی خه رجه که شی ده رنا هینیته وه. هه ر که س توژی عه قلی بیی کاری وا ناکا!»

ئیسناکه بیی لیده که مه وه، ده زانم راست ده کا! داچاندنی گه نم و جۆ له م پۆژانه دا به قازانج نییه. میرزا ده یگوت: «ده وله ت خه لوار خه لوار له هه نده رانه وه گه نم دینی!» هه ر بویه ده ترسم ئیتر ته راکتور به کار نه یه. زه ویی ئیره ش زۆر په له

په له یه. ته ږاکتوری دوا برابویش هه کتار هه کتار زه ویی ده وی. که بیکیلی و داروبه رد بهرگه ی ناگری. لیره زه وییه که نه گهر زور زور پان و بهرین بی به شه و ږوژیک کیلان هه که ی ته واو ده بی. پاشان ده بی سی فهرسه خ ریگا بگوتی و بچییه سه زه وییه که ی دیکه. هه ر نه و ریگا کوتانه ش خوی ده بیته هوی به فیرو چوونی کات. حیسابی نه و کارانه ش پیانو ورده ورده دیته دهستی. زور جار بووه کیلانی زه وییه که له کاتژمیریک زیاتری نه خایاندوه! کرپی سه عاتیک جوت کردنیش پیته وایه چه نده؟ چوون و گه رانه وه که شی حساب که! بویه ده ترسم ئیتر نه و ته ږاکتوره بروا بؤ ده قهریکی دیکه و نه یه ته وه. بؤ وینه ده شتی گورگان، نه و جیییه که پنیشر له وی بوو. یان رهنکه ده شتی نه یشابوور. نه ویش نه گهر شؤفیری گونبه دی ماتوره که ی نوژن بکا و بیهینیته وه! دیوته؟ په مپی ناوه که ی وه کار خست و چووه پشت فرمانی ته ږاکتوره که. ته ږاکتوره که ش نه و له کار کهوت. میرزار حه سه نیش خوی شرت و گوم کرد. له لایه ن دایره ی کشت و کالیسه وه هاتبوون به دوایدا. نازانم! ئیستا نازانم چکه م؟ ئیتر دهستم بؤ ورده کاری ناچی. ته ږاکتوریش نییه کاری له سه ر بکه م... نازانم. منی گه وچ له خورا دل م به چی خوش کردبوو!

عه باس گوتی:

- ده ستیک پاستوری چاک به چه نده یه؟ تو ده زانی؟

- هیشتا نه خه و تووی عه باس!

دهنگی مرادی سه نه م بوو. عه باس سه ری وهر سووړاند. کورپی سه نه م له سه ر دیواره که وه ملی کیشا:

- توش لیره ی؟

دهنگی مراد شه رمی پیوه دیار بوو. پیی نایه هوشه و هاته پییشی.

- وهره سه ری... وهره دانیشه... جیگا هه یه.

- ئیره باشه، نایه مه سه ری.

- وهره... وهره ئیتر!

هه ر که سیکی دیکه بوایه به جیی مراد، تیده گه یی که نه براو چه نده ی پیویست به هاو زمانیکه درده دلی له لا بکا.

مراد له گوی ته ندووره که دانیشته و پرسیی:

- ده ی، نه وه چی بووه؟ ده لین شؤفیری گونبه دی لیداووه و ږوییه وه؟! ته ږاکتوره که م دی لای قه بران ږاگیرابوو، له وه ده چوو له کار که وتبی. ده لین شؤفیری گونبه دی ماتوری ته ږاکتوره که ی به بیانوی نوژن کردنه وه، بردووه و ږویشتووه؟ هه ه! تو خو له و کارانه دا شاره زای، بؤ نوژن کردن کی دیویه ماتور داگری؟

نه براو گوتی:

- نازانم! نازانم! نه وه ته ږاکتوره که م له ده ست دهرچوو!

- پیته وانیه شؤفیری گونبه دی ماتوره که ی له باتی هه قه که ی بردبی؟!

- چووزانم. چووزانم. رهنکه واش بی.

- له وانه یه وا بی! ناخر مروقی پیشه ساز خو له سه ر هه قه که ی راناوه ستی هه تا کاتی نوخشه. نه و جوړه که سانه ش نه وه نده گه مژه نین که یه کی وه ک میرزار حه سه نی ئیمه فریوی بدا! لاوانی ده شتی گورگان ده بیست ساله له گه ل نه و جوړه که سانه سه روکاریان هه یه. میرزا خان ئیستا له کوئییه؟

- دیار نییه. هه ر ئیستا باسی نه وه م بؤ عه باس ده کرد. مانگیک زیاتره لیی بی هه والین! شه ریکه کانیشی خو له که ریه تیدا به شی که سیان نه هیشتو ته وه. هه ر بؤ باس کردن نابن.

مراد به توانجه وه گوتی:

- حه ی... تو چه ن فقهیری پوورزا گیان! نه م میرزار حه سه نه سه ریکی هه یه و هزار سه ودا! نه وه تو ده لینی چی؟ پیته وایه مروقیکی وا دی خوی به کشت و کاله وه سه رقال ده کا؟ یه کی له براکانی ناردووه بؤ گونده کانی سه روو کریکار کو کاته وه و بیانبا بؤ شاری. ده یانه وی کونه کاروانسه راکه تیگده ن و قه پانیکی لی ساز که ن. بؤ کرینی ده غل و دان. په مپی ناوه که شی به زه ردجو ش کراو دهرچوو. به سه ر دهستی هاوړی تازه پیاکه و تووه کانیه وه مایه وه، که هه موو ده میان بؤ پاره ی فرؤشتنی نوره ناو لیک ره وییوه! نه و دوو قرانه پاره ش که کویان کردبووه و ددانیان لی تیژ کردبوو، نایانه سه ر په مپی ناوه که. میرزار حه سه نیش هه موو پاره که ی لی

سائندن و بۆی دەرچوو! پهمپی ئاو، ئاوی کاریزهکانی نیوه کردوو و خوشی زیاتر لهو نیوه ئاوهی کاریزهکهی لی هه لئاقولی. ئاخو زهویی قاقو و وشک ئاوی له کوئی بوو؟! ئه مسال زووتر له سالان دهی بارگه و بنه بیچینهوه و برۆین بۆ کار. ئهوه زۆر سهیره که ره لایی دووشه ممه بۆته پهمپهوان!

ئه براو دهنگوت له گه ل خۆی قسه دهکا:

- ئه ی ئه و هه موو فرۆفیشال و چاوو پاره چی بوو؟

- ئاخو خۆ دایره ی کشت و کال هه روا سووک و ئاسان وام به کهس نادا! ده بی کابرا تهشت و مسینه یه ک پهیدا کا!

ئه براو وهک ئه وهی له دۆراندنی قوماریکا شه ریک بووی و له کۆتاییدا ئه وهی بۆ وه دهرکه وتی، له پر تیکچوو و دهستی کرد به گۆره گۆر:

- ئیوه که ئه وه تان ده زانی، بۆ زهوییه کانتان ئاوا مفت و به لاش کرده مشتیا نه وه؟!

- زهوییه کانتان؟! هه هه هه؟ زهوی! جۆریک ده لی زهوی، ده لی یه کی شهش دانگمان زهوی بووه و فرۆشتوو مانه! ئاخو کامه زهوی؟ هه موو ئه و خوازهوییه، ئه گه ر ئاویشی ببوایه پینج سه ر خیزانی پی به رینه ده چوو! بۆ پیاو زهوی دهوی بۆ ئه وهی کایه ی پی بکا، یان بژیوی لی وه گیر خا؟ ئه گه ر میرزار هه سه نیش پهیدا نه بوایه ئه و کرئ ماشینه به ئیمه بدا، خۆمان به جیمان ده هیشته و ده رۆیشتین. ئاخو خۆ به هه موو په له زهوییه کی خودا ناکرئ بلی زهوی کشت و کال! خۆ میرزار هه سه نیش به نه تهی کشت و کال ئه و زهوییه نهی له ئیمه نه کری. ئه و دهشتیکی پان و به رینی دهویست که به نوینه ری دایره ی کشت و کالی نیشان بدا. جگه له وهش، ئیمه و مانان، نه باوکمان له و زهوی و زاره بژیوی وه دهست هیناوه نه دایکمان. زهوی وزار به دهست هه ر که سه یکه وه بی قازانجه که ی به ئیمه و مانان دهگا. به شی ئیمه بهر له وه کریکاری بووه، پاش ئه وهش هه ر کریکاری ده بی. جاران بژار و دهسکه نه و دروینه مان ده کرد و کریمان وه ده گرت، ئیستا کریکی دیکه ده که یین و کرئ وه ده گرین. من ده مه وی کاتی رۆیشتن بچم بۆ شاری وله قه پانه که ی میرزار هه سه ن هه ممالی بکه م. ئه گه رچی برا که ی میرزا له زه مینج پیاوی نه گرتوو، به لام

کار به من ده دا. ده چم کریکاری ده که م، که لانی که م شه وانه چاوم به دوو گه لا پاره بکه وی. هه ر له ویش له سووچیکی کاروانسه را ده خه وم... تو چی؟ تو چی ده که ی؟

- من... من پیم وانیه به م زووانه دهستم بۆ کار بچی و تاقه تم هه بی.

- عه باس!... تو چی برا گیان؟ بیریکت له حالی خۆت کردۆته وه؟

عه باس به هیواشی گوتی:

- بیر!... بیر؟ من... بیر!

- بیریکت له رۆیشتن کردۆته وه؟

- رۆیشتن! قسه له رۆیشتن ده که ن؟

- چبکه یین له بهر ناچاریه.

- رۆیشتن؟!... رۆیشتن...

- چووزانم؛ هه ر کوئیه ک بی، هه ر کوئیه ک.

- نا... نا خالۆزا گیان. من... نا... من.. پی رۆیشتن... من... نا... نا...

کورپی سه نه م جاریکی دیکه ئه براوی پرسیا رباران کرد:

- تو چی؟ هیشته هه ر ساخ نه بوویه وه؟ یان هه ر چاوه ری میرزار هه سه نی بیته وه؟

- نا، نا، نازانم، هیشته له سه ر کاریک ساخ نه بوومه ته وه.

هه ر به راستی ئه براو هیچی نه ده زانی. گیز و حۆل بوو. ماشه ریکی ئالۆزاو.

شتیک رووی دابوو. رووداویک قه و ما بوو. به لام ئه براو به ته واوی نهیده زانی چییه.

له جه رگه ی رووداوه که دا بوو و نهیده زانی چی بووه. رهنگه خه لکی، وهک کورپی

سه نه م که له دهره وه ته ماشا دهکا چاکتر بیینی. به لام ئه براو نهیده توانی. بۆ ئه وهی

ههست بکا و ئه وهی دیتوو یه تی وه بییری بیته وه، ده بوو ماوه یه ک مات بی. ده بوو

دوور بکه ویته وه و ئوقره بگری. ئه و هیشته هه راوه ریا کاسی کردبوو. هیشته

خۆی له و گیزاوه دا ده دی که میرزا هه سه ن سازی کردبوو. خوشی له و کاره دا به

خه تابار ده زانی و له گه لدا بوو. له گه ل ئه و ره شه بایه دا بوو که هیشته هاژه ی له

گوچکه دا دهنگی ده داوه و ته پوتۆزی له روخساری خه لک نیشتبوو.

کاتی له کیشه و به زمیک دینه ده ری، هیشتا هر له گه لیدای و درنگ به تدهدا. کیشه و هه راوهوریا هیشتا له ناخی ئه براودا گڤه ی ده هات. ئار او قارای لپه له گیرابوو، نهیده توانی خوی له ده ست ئه و ته نگزه یه پزگار بکا. ته واو نا هومید نه بوو، هیشتا پیی و ابوو میرزاحه سهن ده یته وه. هیشتا ده یویست ئه وه ی له داغه و خه یالی خویدا کردبوو یه ئاوات، بیته دی. باوه ری نه ده کرد، هیشتا باوه ری نه ده کرد ئه و کاره فیل و ته له که و درو و ده له سه بی. یان گه مه بی. نا؛ ئه وه گه مه نییه و نابج. ده بی راستی و حه قیقه تیکی تیدابی. شتیک که ئه براو دلی پیخوش بوو. له دله وه باوه ری پیکردبوو. نا! ئه و نهیده توانی هر وا به سانایی پیوه ندیی دلی خوی له گه ل ئه و هه موو حه ز و تاسه و کار و تیکوشانه بیسنی که تازه دهستی پیکردبوو. نهیده توانی و نهیده ویست ئاوا کتوپر خوی به فریوخارودو بزانی. کلاری چوو بیته سهر. ئه براو به هیوای ئاوه دانی و پر داهاتی ده شتی زه مینج، پشتی له هه موو شتیکی خوی کردبوو. شه و روژ کاری کردبوو. خه و و خوراکي له خوی حه رام کردبوو. بو هینانی دوو پیچ و میره و گالونه رو نیک، له سه رما و گه رمادا چهن فه رسه خ به پییان ریی بریبوو. جنیوی پیدرابوو. سه رکونه کرابوو. به شه زه وییه که ی فروشتبوو. کاری کردبوو. کار. کار. ته نانه ت بووبوو گوپال، نوکهر، جه لاد. بووبوو شبر. دایکی؛ وه ک سه گی هار ئاوقای دایکی بووبوو. له هه موویان ناخو شتر، هه زار جار له هه موویان ناخو شتر، شه رمه زاری خه ریک بوو ده یکوشت.

ئیسنا به جیی ئه وانه چی بو ئه براو مابووه؟ چی بو مابووه؟ چیی به ده سته وه بوو؟ میرزاحه سهن له پردا غه یب بووبوو. ئه و پاره ی ده بوو له زه وی و زاری زه مینجا خه رجی بکا، نابوویه ته نگه ی باخه لی و بو ی ده رچووبوو. ته پراکتور و مه کینه ی ئا و له گه ل کو لیک قه رز که وتبووه سهر شانی شه ریکه کانی. ته پراکتوره که به قه رز کردرابوو، به قیست. مه کینه که ش به هه زار حال ماریله ئاو یکی له چال او ده رده کیشا. ئاوی که ری ز خه ریک بوو وشکی ده کرد. وه رزی ره کان خه ریک بوو له یه کتر راست ده بوونه وه. ئه وانه ی له په مپه ئاوه که دا نه بووبوو نه شه ریک، چووبوون له فه رمانداری شکایه تیان کردبوو که: مه کینه ی میرزاحه سهن ئاوی که ری زه که ی لئ وشک کردوون. ئه وانه ی له مه کینه که شدا شه ریک بوون، بووبوو نه دوو به ش،

هیندیکیان که وتبوونه کیشه و هیندیکیان هیوایان پیی نه مابوو و ده یانویست به شه که ی خویان بفروشنه وه. که سانیکیش بوون که ههر له ئیستاوه ده بوو به شه هه قی خویان بدن به برا گه وره که ی میرزاحه سهن، که په مپه وان بوو؛ نه یانده دایه. بو کرینی روون و گازو ل پارهیان نه ددا. به شیکیش که له کاریزه که ش و مه کینه که شدا شه ریک بوون، له و نیوانه دا مابوونه وه و نه یانده زانی کام لا بگرن. چونکه هیشتا کار نه گه یشتبووه هه لسه نگانندی قازانج و زهره ر. له و نیوه شدا دایره ی کشت و کال داوای قه رزی مانگانه ی ده کرد!

له سه ر یه ک ئه وه دیار بوو، به جاری شیوابوو. شتیک که ده بوو له نیو بجی، له نیو چووبوو. به لام شتیک که ده بوو جیگا که ی بگریته وه ئه وه نه بوو که چاوه روانی لیده کرا. سه رگه ردانی و وه ره زی.

ئه براو له گه ل ئه وه ی قازانج و زه ره ریکی وای نه کردبوو، هه ستی ده کرد په شه با هه لیگرتوو و له بیابانیکي نامودا سه رگه ردانه. نه یده زانی چبکا؟ شیوا و نیگه ران. جارز. خه مبار. بی هیوا. خولک و خووشی گورابوو. روانگه ی وه ک جارن نه بوو. به چاویکی دیکه له ده وره به ری خوی ده روانی. خاک و مال و دایک و برا که ی به چاویکی تر ده دی. شتیک، بارستایه کی گه وره له به ر یه ک پرژ و بلاو بووبوو و له ته کانی له دوو که ل و ته پوتوزدا بزر بووبوون. ئه و له توکوتانه نه ده چوونه وه سه ر یه ک. له توکوته کان به شیک له و بارستایه بوون، به لام ئیتر بارستایی نه مابوو. پرژ و بلاو و پیوار. بی هه ویه. ره نگه ههر له ته یان هه ویه یه کی تازه یان په یدا کردبی، به لام ئه براو تینه ده گه یشت. عه باس مابوو، ئه براو مابوو، هاجه ر مابوو، میزگان مابوو، - ره نگه - سلووچیش ههر مایی؛ ئه وانه ش له ته کانی بنه ماله ی سلووچ بوون؛ به لام هیچکام بنه ماله ی سلووچ نه بوون. ههر کامه ی بو خوی شتیک بوو. خه لکی زه مینج یه ک به یه کیان ههر ئه و خه لکه ی جارن بوون؛ به لام خه لک، ئیتر خه لک نه بوون. هه موو کیچ که وتبووه که ولیان. ره شایی ریگای شار فی ر بووبوون. وه رزی ره کان له بزووتنه وه یه کی تازه دا برده نه وه و دو راندنی خویان ده ئه زموو. ههر چوونیک بی، زه مینج لیک بلاو ده بوو. ئارام و ئوقره ی تو ز لینیشتوی قه دیم شه ل ژابوو و گی ره و کیشه یه کی تازه دهستی پیکردبوو، له وه ده چوو هه را و قرمو قالیکی تازه بقه ومی.

بہ لام ٹوہی کہ میرزاحسین پووی کردہ چ شار و مہلبہ ندیک و چ پیشہ یہ کی گرتہ بہر، کہس نازانی، کہس بیرری بوی نہدہ چوو۔

- ہاتووم بؤ ئہحوالپرسی میترگان۔

ئہبراو و ہخو ہاتوہوہ۔ لہ سہر جیگای خوی بزوا۔ کورپی سہنہم لہ سہکوی تہندوورہ کہ ہاتہ خواری و چوو بؤ لای درگای و ہتاغہ کہ۔ ئہبراو ئوقرہ لیبراو، ہستی بہ کوتہ کوتی دلی خوی دہ کرد۔ لہ سہر سہکوی تہندوورہ کہوہ بازیدا۔ خوی گہ یاندہ مرادی سہنہم و ئاتہگی کہواکہی گرت و گوتی:

- منیش بہرہ، مراد! توخودا منیش بہرہ! دہمبہی؟

کورپی سہنہم ئاتہگی کہواکہی لہ دہستی ئہبراو راپسکاند و گوتی:

- خوت و ہرہ۔ کی ریگای لیگرتووی۔

رانہ و ہستا لہ کہرکہرؤکی درگاکہ چووہ ژووری۔ و ہتاغہ کہ و ہک گور تاریک بوو۔ کورپی سہنہم لہ بہر درگاکہ دا راوہستا و ویستی نیو ژوورہ کہ ببینی۔ چاو چاوی نہدہدی۔ شہمچہ یہ کی لہ گیرفانی دہرہینا و پرسیی:

- پوورہ میترگان! ئاوا زوو خہ وتووی؟! ہا؟ پوورہ میترگان!

- نا!

دہنگہ کہ داکہوت۔ مراد لہ شہمچہ کہی لیدا و ہہنگاوی ہہلیناوہ، بہر لہ وہی بلئسہی شقارتہ کہ بکوژیتہوہ، تارمایی پوورہ میترگان لہ بہر شوٰقہ کزہ کہ دہلہ رزی۔ میترگان دانیشتبوو۔ شہمچہ کہ کوژاوہ۔ مراد چوو بؤ لای تاقہ کہ و بہ لہ شہمچہ یہ کی دیکہ، لامپاکہی داگیرساند۔ تہ پوتوزی سہد سال لہ شووشہ لامپاکہ نیشتبوو۔ دہتگوت میترگان قہتی ہہلنہ کردووہ۔ کورپی سہنہم شووشہ لامپاکہی سہری و پلئتہ کہی ہہلکیشا۔ و ہتاغہ کہ توزی پوون بؤوہ۔ کورپی سہنہم و ہرسووہرا۔ ئیستا دہبتوانی بہ جوانی میترگان ببینی۔ لہ بن دیوارہ کہ دا دانیشتبوو و ہہر دوو چؤکی ہہلدابوو چہنہی نابووہ سہر و خوی کوشمہلہ کردبوو۔ چہنہی کہ وتبووہ نیوان ہہر دوو کلاوہی ئہ ژنوی۔ نہدہ بزوت۔ وشک بووبوو، بیدہنگ۔ دہتگوت ہہزار سالہ ئاوا دانیشتبووہ۔ فرمیسک لہ چاویدا بریقہی دہات۔

{ہہردوو ئہ ژنوم و چہنہم سی کوچکہن}

لہ بنیدا دہگری سکلی دلم

لہ سہری کا سہری پر کہ سہرم

دہکولئی و دہرژئی بہ کول داخ و کولم۔ {

کورپی سہنہم چووہ پیشی۔ لامپاکہ شی لہ گہل خوی برد۔ لامپاکہی لہ لایہک دانا و بہرہو پووی پوورہ میترگان دانیششت و چاوی تیبری۔ چاوی ژنہ بہ مؤلہق ویستابوون و سوور دہچوونہوہ۔ دہتگوت پراو بہ چاوی خوی ناکا۔ نیگای ترساو و بیبراو۔ دہمت بہ شیر بسوتی فوو لہ دوش دہکہی۔ ترس۔ دلہ خورپہ۔ ہہر ٹوہ بہری بہ زمان چہوری مراد گرت و بؤ ماوہیہک مات بوو۔ مات و حہ پہ سراو۔ تہنانہت لہ بیرری چؤوہ بؤ چی ہاتووہ۔ پہ شیمانی؟ نا؛ بہ لام عہزاب و خہم ہیرشیان بؤ برد۔ نہیدہ زانی بلئی چی و ئو ہاتنہ ناوہختہی چؤن بؤ میترگان پوون کاتہوہ۔ زمانی گوی نہدہ کرد۔ کیویک لہ بہر دہمیدا قوت ببووہ۔ ئیستا دامابوو ئو کیوہ چؤن لہ بہر پیی خوی لایا۔ ئو قوفلہی زمانی چؤن بکاتہوہ؟ لہ نہکاو شتیک لہ میٹسکیدا چہخماخہی دا:

- ئہبراو، پوورہ... میترگان! ئہبراوم ہیناوہ... گوی پیخوراوہ، پووری! بیہینمہ ژووری؟

میترگان دیسان بیدہنگ بوو۔ گومیکی مہند و قول۔ دہتگوت ناکری بہ قسہ یہک - ئویش کہ متمانہت پیی نہ بی - بیشلہ قینی! دہتگوت چلہی گرتووہ میترگان۔ ئو جؤرہی کہ رُوح ریگا نامؤکان دہپیوی۔ دہبیتہ ہہلم۔ شتیک تہ مومژاوی و بہسام۔ لہ ژان و دہرد تیدہ پہری۔ ہہوران؛ چل شہوہ، دہبیتہ چل ہہزار سال۔ پیر، ئیختیار و بہسالچوو۔ ئوہش کہ ہہیہ۔ نا ئیتر ئوہی کہ بووہ۔ نہ ئوہی کہ بووہ، ئوہی کہ ہہیہ: زالہ زال۔ زال بووہ۔

چل ہہزار سالان بؤ میترگان۔ بہ لام کورپی سہنہم چل رؤژہ بوو۔ چؤن کورپہ یہک دہتوانی بیٹہ ہاوقسہی پیرہ دایکی زہوی؟ نہک ہاوقسہ، ئوہش نا! چؤن کورپہ یہک دہتوانی خوی لہ چاوی ناباوہری میترگان دہرباز کا؟ پشووسواری۔ کورپی سہنہم ہستی دہ کرد ہناسہی سوار بووہ۔ بہ ہہر شیوہ یہک بوو دہبوو خوی رزگار کا۔ نیوچاوانی ئارہ قہی کردبوو و دہتگوت لاق و

قولی جهره بابیه دراوه. ههستی به مهرگ دهکرد! ئهوه ئیتر چ جوره ژنیکه؟ بووبووو
چ جوره ژنیکه؟ بهرد بوو؟ گلمتک بوو؟ مهرگ بوو؟

- پووره... میرگان... بیهینم؟ هاتوو به سهر که وشه کانتدا بکهوئ!

کورپی سه نه م ئیتر مهحتلی وهلام نه بوو. میرگان ههر نه ده بوو داوای وهلامی
لیکهی. بویه ئهوه وتهی رزگار بوون بوو. دهرباز بوونی کورپی سه نه م. به
عهرزه که وه به ستبوی. ده بوو بیزوی. بزوتنیش به بی قسه ناکرئ. بویه، کورپی
سه نه م هیچی نه گوت که وهلام بیستی. ته نیا گوتی:

- بیله له و تاریکیه رزگاری که م، به سته زمانه!

دهر په پیه دهرئ، قولی ئه براوی گرت و هینایه ژوورئ:

- وهره، وهره دهی، له روو دامه مینه. شه رمه زاری ناوئ. گوویه کت خوار دووه.

هیچ نییه. خه تایی میشک پری بووه. وهره دهی!

له نیو درگا که دا ئه براو قولی له دهستی مراد دهرکیشا و له بن دیواره که مات ما.
وهک ئه و کاتهی که مندالیکی وردیله بوو. دهستی خسته گیرفانی و سهری داخست.
له پوخساریدا، له بن پیستی له شیدا، هه زار حال و ههست و خه م تیکده هالان و
میرووله یان دهکرد. ئه و ههسته له ژیر پیستی له شیدا بووبووو شتیک که نه تده زانی
چییه. رهنگه بیزاری و عهشق، په شیمانی و رووه لمال دراوی! ئه وهش هه موو ئه و
باره نه بوو که پشتی ئه براوی چه ماندبوو. دوو که لیکه خهست ره حه لاهه کهی ئه و
له خو یه وه وهر پینچا بوو. دوو که لیک که حه جمانی لینه لگرتبوو.

دوو که لیک که ئارا و قارات لینه لده گرئ، بیزارت دهکا. تووشی ته نگزهت دهکا.
ره حه دهکوشی و وات لیده دهکا چنگ له به روکی خوت گیر کهی و دایقیشینی.

له شه رمه زاریدا ریزه ریزه خه ریک بوو جهستهی ده تاواوه و ههر وا به پیوه
راوه ستابوو. ته وای ئازای ئه ندای ده فری و کوته کوتی دلای رایده هه ژاند. چه زوی
هه زار دهماره کول. چه زوی له سهر چه زوی. ژههر. ئه براو یه کپارچه له شی بووبووو
ژههر. له ژههر پر ده بی و سات له دوی سات ئه و ژههره پر ده بی و پری دهکا و
لیوریز ده بی و کفار دهکا. ئه و ژههره به چاو و هه ناسه و خویندا تیده په پرن و
دنیا یه ک ژان و ئازار له گه ل خو یان دینن و ده بن. کفار دهکا ئه و ژههره. هه لده چی.

له پیستی لا مل و نیوچاوان و لاجانگیه وه هه لده قولی: کفارهی ژهه راوی ره ح!
دهماری لامی ده فری، شاده ماریه تی ئه وه یان باله پرژهی کوتریکی سهر
هه لپروو چقیندراو؟

- دهی؛ پووره میرگان... هیناومه ته وه! ئه وه... ئاخری... په شیمان... بووه... منداله

قه یناکا پوورئ...

میرگان ههستی به بوونی کورپه کهی کرد. ئه و نه ده دی. به لام ههستی پیده کرد.
ئه براو راه ستابوو. که له گهت بووه! دهنگیشی ده بی گر بووبی؟ نه یده زانی. میرگان
نه یده زانی. رهنگه ریش و سمیلیشی هاتبی. ئه و ره ژه - چه ند مانگ له مه و بهر بوو -
که میرگانی له قوولکه که هینا دهرئ؟ ههر ئه و ره ژه شان و باهوئی ئه براو پیاوانه
بوو. له شت ساغ بی لاو! به یه ک ته کان دایکی له چاله که دهرکیشابوو. ده بی بوویته
پیاو ئه براو. دهی خودا شوکر! چاک بوو میرگان لانی که م یه کیانی به ته مه نی
بلوغی گه یاندبوو. به لام ئه و دووانه ی دیکه؟

«ملم شکئ! ملت شکئ میرگان!»

ئه گه ر بیتوانیایه ئه و دووانه ی دیکه ش ئاوا گه وره کا، ئیتر خه می نه بوو. به لام
ئه و دووانه ی دیکه له نیوه ی ری دا فه و تابوون. ههر کام به چه ری ک. میرگان خه می
ئه وه ی نه بوو له به رچی ئه براو وای لیه اتوو؛ خه می ئه وه ی بوو بوچی ئه و دووانه ی
دیکه - عه باس و هاجر - ئاویان به سهر هات.

«دایکتان زووخاو هه لینی. »

به لام ئه براو ره سیده بووه. ئیتر بوخوی پیاویکه. ده توانی بر وا. ده توانی کار بکا.
بی ئه وه ی جارز بی ده توانی کار بکا. ده توانی به سهر ئه و دا، به سهر میرگاندا زال
بی.

«وهره لاهه که م، وهره!»

نا؛ به لام نا! میرگان نه یده توانی. نه یده توانی. نه ک ئه وه نه توانی پی به جه رگی
خویدا بنی؛ نا! ئه و به سانایی ده ی توانی پی به جه رگی خویدا بنی. به ئاسانی. ده میک
بوو ئه و له خزی بوورابوو. «خو» یه کی نه بوو میرگان؛ «خو» یه کی بوو. به لام
جی گورکینی پینکرا بوو. بووبوو یه کیک. «خو» ی میرگان له «خو» ی منداله کانی جیا

نهده کراوه. میرگان به «بوون»ی ئهوانه وه بوو. بویه نهیده توانی زمانی بگه پئی، له بهر ئه وه نه بوو که له خۆبردوو نه بئ. دهیتوانی. به لām ئه وه نهیده ویست به زمان گێزان، ماله که پر بکا له گریان و شیوهن. ئه گهر زمانی بگه رایه، ئاور هه لدايسا. هه ماری دوو که ل و ئاگر و ژان. شیوهن؛ گریان. گریان، دهنکی گریانته له وه خه لوه ته دا چاکتر ده بوو به زایه له. میرگان نهیده ویست له ناخی دل وه به ته قیته وه و دهنکی شه پویری گه ره ک داگری. دهر فته بۆ گریان زوره. به لām لیتره نا. ئه براو بۆ شین گێری نه هاتوته وه. هاتوته وه بۆ ناشتی. شان و باهووی پیاوانه ی ئه و نابئ بله رزی. ئه و نابئ بگری! نابئ له گریاندا ئه وق بی. گریان کاری پیاوان نییه. ئه براوی میرگانیش پیاو بوو:

«کورم قورس و قایمتر به. »

. شتیک بلئ دهی، پووره میرگان!

پووره میرگان هیچی نه گوت.

. تق وهره ئه براو! تق وهره شتیک بلئ!

ئه براو چاوی له دایکی کرد. دهکرا ئه ویش ته ماشای بکا؟ نا! میرگان له گه ل خوی و له گه ل ئه براو بوو. به ردیش و شووشه ش بوو میرگان. ئه براو هاته پیشی و له په نا مراد راوه ستا. میرگان هه روا دانیشتبوو. ئه براو ده بوو شتیک بلئ. به لām بلئ چی؟ هه روا راوه ستابوو.

کورپی سه نه م دیسان وه قسه هات:

. یه کتر ماچ که ن! دنیا ئه وه ناهینی. یه کتر ماچ که ن دهی!

مه چه کی ئه براوی گرت و له سه ر چۆک دانیشاند:

. شه وی جیژنه. ئاشت بنه وه. دهی ئه براو!

ئه براو دهستی له ملی دایکی کرد، روومه تی به روومه تی ره قه لی دایکیه وه نووساند. هه ر وا رایگرت. روومه تیان ده په ری. دلشیان که وتبووه کوته کوت. ئه براو کشاوه و دانیشته.

کورپی سه نه م گوتی:

. باشه، پووره میرگان... باشه... دلت چا بووه؟ لینی ببووره. توش ئه براو، ئیتر به شه ر به. ئاخه ئه وه کار بوو ئه و روژه کردت؟! دهی با له وه بگوزهریین! با من کتربیه که وه سه ر نیم. چایی ئاشت بوونه وه که بخوینه وه. کوا؟ کتربیه که له کوئیه؟... مراد به په له بوو وه جاخه که هه لکا و چای ساز کا. په رینی لیو و روومه تی ئه براو نیشتبووه. کشا دواوه و پالی به دیواره که وه دا. میرگان هه ناسه یه کی هه لکیشا. هه وا تیکشکا. هه رکام به جوولاندنی سه ر و ده ست، یان به روانینیک، سه هو لی ره شی بیده نگییان شکاند. بیده نگیه که بوو به هه للا. له پیش ئه واندا کورپی سه نه م. ئه و که زمانی پشکوتبوو، ساتیک ده می نه ده سه روت. دهستی خه ریکی چایی لینان بوو ده می قسه ی ده کرد. ته نانه ت قسه ی بی سه ره و به ره ی ده کرد. ناچار بوو نه یه زانی چون سه روبنی قسه کانی ویک بینیته وه. ده یگوت و ده یگوت و ده یگوت. کاتی هه ستی ده کرد قسه ی فشه ی له دم دهر چوو، به قسه یه کی دیکه پاساوی ده داوه. ئه وه ش خوی خراپتر، چه نه وه ری و هه له و یژی در یژتر ده کرده وه. به لām مراد له بهر زمان چه وری ئه وه ی نه ده کرد. یان بیه وئ قسه کانی ره نگدانه وه یه کی تاییه تی بی. ئه و بیر ی له و شتانه نه ده کرده وه. ته نیا ویستی مراد له و هه له وه ر بیه ئه وه بوو که ئه و ماله کپ و ماته پر کا له هه را و ژاوه ژاو. په رده بدری و هه موو شتیک وه ک هه وه لی لیبکاته وه. بویه جاروبار بۆ زاخاوی قسه کانی نه قلیکیشی ده گێراوه و ته نانه ت - راست و درۆ - باسی کاروباری غه ربیایه تی خوی ده کرد و له خۆرا سویر قسه یی ده کرد و به سه ره اتی خوی ده گێراوه:

... ئیواره یه کی درهنگ وه خته! ئیمه خه ریکین ده ست و چروچاومان ده شوین که بچین به لای شیو ساز کردنه وه. ئاو له بیره که هه لده گو یزین و هه موومان له ده وری بیره که کو ده بینه وه. هه شت که س! له خه لکی کاشانه وه بگره هه تا نه هاوه ند و ئه م ناوچه یی خۆمان. ئیتر خۆر بالا پیاویکی نه ما بوو ئاوا بی. شه که ت و ماندوو سه رم وه رسووړاند دیتم پیاویک له دووره وه دی. زور شه که ت هاته به رچاوم. به شه له شه ل ده هات. قوله پیمه ره یه کیشی به ده سته وه بوو. به کورپه کانم گوت ته ماشای بکه ن! سه ریان وه رسووړاند. هه موومان چاومان تیر پیوو. که چاوی به ئیمه که وت هه نگاوه کانی شل کرده وه. دیار بوو برستی لیبراوو. هاته پیشتره وه.

نهمانده ناسی. غه ریبه بوو. هیچکام له ئیمه له دهور بهری ئه و مه زرایه ی کارمان لیده کرد نه ماندی بوو. ته واو هاته پیشی. دیمان جله کانی له به ریدا شر و په تۆر بووه. جیه کی جله کانی به ساغی نه مابوو. قۆله کانی یه کیان له بندا پچرابوو، یه کیشیان به حال پیوه ی مابوو به بنباخه لیا شور بیوه. دهستی هه تا شانی روت بوو. چ باسک و بازۆله یه کی بوو! ماشه لالا. یه خه ی هه تا سه ر زگی داقلیشابوو. دهستی هه تا نزیک هه نیشکی خویناوی بوون. نیوچاوان و روومه تی بریندار بووبوو. خوین به روومه ت و چه ناگه یه وه قه تماخه ی به ستبوو. سه ر سنگی بریندار بوو. دهلینگیکی پاتۆله که شی هه لقلیشابوو. هه ر ئه و لاقه شی ده شه لی. پیمواین داریک یان پیمه ره یه کیان له لاقی راکیشابی. قسه ی نه ده کرد، ئیمه ش هیچمان نه ده گوت. یه کی له کوره کانی کاشی - ره زاق - یادی به خیر، هاورییه کی باش بوو؛ ده لووی پر له ئاوی بۆ برد. کابرا له سه ر ده لووه که چۆکی دادا. وه کوو و شتریکی تینوو، ده تگوت ده پۆزه ئاوی نه خوار دۆته وه! ده می کرد به ئاوه که دا. نزیکه ی سه عاتیک سه ری له سه تله که دا بوو، کاتی سه ری هه لئینا خۆر ئاوا بووبوو. پیمان وا بوو، دوا ی شتنی ده ست و ده موچاوی شه وی له لامان ده مینیته وه و به سه ره اته که یمان بۆ ده گپرتیه وه. به لام پیمه ره که ی هه لگرت و به بئ ئه وه ی چاومان لئیکا، وه ریکه وت و له چاوان ون بوو. ئیمه سه رمان سوور مابوو. من ده چم کتربیه که وه سه ر نیم.

- چاییه که سازه، بیهینم؟

ئه براو وه کار که وتبوو. پیاله و ئیستیکانه کانی هینا و رۆیی کتربیه که بینی. میزگان لامپاکه ی برده په نا دیواره که. له دهوری یه ک دانیشن. ئه براو کتربیه که ی له بهر ده می دایکی دانا. میزگان کتربیه که ی هه لگرت و چایی تیکرد. سی پیاله چایی. وهختی ئه وه بوو هه ر کامه یان به دلئیکی بی خه مه وه چایی بخۆنه وه. میزگان په رداخه چاییه که ی بهر دهستی خۆی له گه ل کولۆیه که قه ند هه لگرت، هه ستا و چوو ده ری. له سه ر سه کو ی ته ندووره که، کولۆ قه ند و په رداخه چاییه که ی له بهر دهستی عه باس دانا. گه راره و له سه ر جیگا که ی خۆی دانیشه ته وه.

ئه براو پیاله چاییه که ی خۆی له بهر ده می دایکی دانا و گوتی:

- به تۆبه دهیخۆینه وه!

کور ی سه نه م پیاله ی چاییه که ی هه لگرت و هه روا که فووی لیده کرد گوتی: - خه می بۆ مه خۆ پوره میزگان! ئه و زه وییه به یارانه شتیکی وا نه بوون. پیاو گیانی ده پوو کا له گه لی و نانئیکی لی ده ست نه ده که وت. چاوی ده ری، وه بزانه هه ر نه تبوه! ئه مجار با بزانی ئه وانه ی چاوی برسییان تیبری بوو چۆنی به ره م لی هه لده گرن! میززا چوار نه مامه پسته ی چه قاندووه و پاشماوه ی پاره که ی هه لگرتووه و هه لاتووه بۆ جیگایه ک که س هه والی لی نییه. مه علوم نییه ئه و پارانه چۆن و له کو ی وه گه ر ده خا! هه روا تاویک له وه پیش گوتم: بوونی ئه و جو ره زه وییانه ده ردی زیاتره؛ به کاری چی دی؟ پیاو بزانی هیچی نییه چاکتره له وه ی به بیانوی شتیکی خۆی بره تینی! خۆت به لای شتیکی بی بایه خه وه به ستییه وه به کاری چی دی؟ پیاو ده بی له پای شتیکی راوه ستی که بایه خه ی بی. من که ریگای کار و ژیا نی خۆم فی ر بووم. چ لیره و چ له هه ر جیگایه کی دیکه! ده چم بۆ تاران، مه شه ه، قووچان، هه ر کو ی بتوانم کاری لئیکه م و نانئیکی لی وه ده ست بینم. خه ریکم به گو یی ئه براویشدا هه لده خوینم له گه لم بی. له وه ده قه رانه چه نده ت ده وی ته راکتور و ده زگا و که ره سه ی وا هه یه، هه لرژاوه. رۆژ له گه ل رۆژیش زیاتر ده بی. ئه براویش ئیتر بۆ خۆی شو فیری ده زانی، دهستی له و جو ره کارانه راهاتووه. ئیتر خه می بۆ چیه؟ ده چین و کار ده که یین. له شمان ساغه. شان و باهو ی کارمان هه یه. ئه م ولاته ش له سایه خودا وه پان و به رینه. ئیمه ش له سووچیک هه ر جیگامان ده بینته وه. خۆ ری له که س ناگرین؟

میزگان سه ری له هه موو قسه کانی مراد ده رنه ده هینا. به لام له هه مووی تیده گه یشت. له گه ل ئه وه شدا نه یده توانی وه لامی بداته وه. ئه و جو ره ی که کور ی سه نه م له گه ل ئه مرۆ و سه بی نیی خۆی یه کچاو بیوه، ئه و نه یده توانی. زنجیری وه ک عه باس و هاچه ر له قوولا په ی میزگان به سترابوو. ئه و چۆن ده بیتوانی منداله کانی پشت گو ی خا؟ ئه و مندالانه جه رگی بوون. بۆیه هه ر وا بیده نگ بوو. در دۆنگ و بیده نگ. زۆر شت بوون که ده یانتوانی له جیی خۆی هه لیکه نن؛ به لام هیندی شتی دیکه ش بوون که هیشتا خستبوویانه ته نگزه وه. ئه م کیشیه یه له ناخی میزگاندا بوو. نه ک له و کاته وه که کور ی سه نه م سه ری قسه ی کرد بووه. به لکوو له و کاته وه که

سلوچ ون بووبوو. نیوهی گیانی میرگان به هیوای رۆیشتن بوو. به لّام بۆ ده بوو میرگان قسه له شتیک بکا، که متمانهی پیتی نییه؟! دردۆنگ و دلّاولد. بیره بیره. خۆ ناتوانی درۆ له گه ل خۆی بکا! ده توانی؟ بلّی میرگان جار جار دلّی پیوه نه بی گۆزه کهی مالی سهردار پر بکا له ئاو و بۆی به ری؟ بۆ! دلّی پیوه بوو. مه گین مرۆف کهمی ئاوات و ههز له دلّایه که زۆر به یان له گه ل خۆی ده باته گۆره وه؟ میرگان ئه وهی لئ پرون بوو. که ئه و مه یله شاراره ژنانه یه له گه ل خۆی ده باته قه بره وه؛ مه یلیکی شاراره و پر له بیره بیره. شتیک که تنیا له گلدا ده بیته گل. له گه ل ئه وه شدا مه گین ده کرا حاشای لیبکا؟ نا! هه یه و هه یه و هه یه. مه گین ده کری یادی جوانترین گولیک که له ته وای ماوهی ته مه نتدا پیتدراوه. ئه گه رچی به زۆر. له رۆختدا پاک که یه وه؟ شتیک له ناخدا هه یه. به ته وئ و نه ته وئ هه یه. له تۆدا چاندراره و تۆ له ناخدا هه لنگرتوو. ئه وه له گه ل خۆت بۆ هه موو شوینیک ده به ی. چاک و خراپه که ی له گه ل خۆتدا ده گپری. ده ته وئ له بییری به ری هه وه؛ ئه گه ر وزه له و یاده وه رنه گری! چونکه ته نیا تۆ نیی که ده ته وئ خۆت به سه ر ئه ودا سه پینی، ئه ویش هه یه. جاری وایه ختیلکه ت ده دا. جاری وایه پیوه ت ده دا. جاری وایه شه رمه زارت ده کا. جاری واشه له گه ل وروژاندنی هه موو ئه وانه له تۆدا قولپ ده دا. تۆ ژنی، ئه گه ر میزگانیش بی!

- ئیمه هیچمان نییه ونی بکهین. ئیمه هیچمان نه بووه که ونی بکهین، دایه. چیمان بووه؟ چه ند مانگه بییری لیده که مه وه. ئیمه روت له دایک بووین و هینشتاش هه ر پووتین. ئیمه قه ت به رگمان له به ردا نه بووه که پووتمان بکه ن. له و کاره که لک وه رده گرم. ته راکتۆره که ی میرزاحه سه ن شکاوه، چش خراپ بووه؛ خۆ ئاسمان نه پووخواوه. له شم ساغه و چوار په لم بی عه یبه. هه ر ئه وه شم به سه. ئه م جار ه له گه ل کوره کان ده رۆم.

ئه براو ئه وهی گوت و هه ولیدا له رزینی لیوه گۆشتنه کانی دامرکینی.

میرگان چاوی له کوره که ی بریبوو. به ئاشکرا و بی ترس ته ماشای ده کرد. وه ک ئه وهی بیهه وئ له ریشه وه، جاریکی دیکه بیناسی. ئه براوی کورپی بناسی و باوه ری پیتکا. به لّام ئه مه، هه ر ئه و ئه براوه ی جار ان بوو؟ ئه مه، کوره که ی ئه و بوو که ئاوا

پته و قسه ی ده کرد؟ ئاوا برنده؟ ئه مه، هه ر ئه وه بوو که له داوینی میرگان که وتبووه خوار؟ ته ر و وشکی کردبووه و به ریوه ی هینابوو؟
«لاوه که م! لاوه که م!»

ته ق و تۆقی دارشه قه که ی عه باس! چاوی به ره و درگا که پی وه رسووران دن. عه باس له به ر درگا که را وه ستا. په رداخه به تاله که ی له په نا دیواره که دانا و گه راوه. ته ق و تۆقی چیوشه قه که ی ورد ورده ته واو بوو.

کورپی سه نه م هه ستا، په رداخه که ی له بن دیواره که هه لگرت و هینای:

- خه می عه باست نه بن پوره میرگان. ده توانی به ری خۆی له ئاو ده رکیشی.

میرگان سه رتا پای چاو و گوی و خه یال بوو:

راسته! ده توانی به ری خۆی له ئاو ده رکیشی؛ ده رکیشی! به لّام ئه وه به دم ئاسانه، به لّام زۆری وه ک عه باس دیتراوه، که پرووکاون، سواون، له پووکانه وه وه تا مردن زۆر دوور و دریژ نه بووه و نییه. عه باس به ری خۆی له ئاو ده رده کیشی، راسته! به لّام چۆن؟ چ کاریکی له ده ست دئ؟ چ که سپیک؟ ده توانی له سه ر چ کاریک ده وام بینی؟ توانایی چ کاریکی هه یه؟ کار! کار! ئه وه ش نه نییه که که هه موو رۆله کانی میرگانی، له هه موو سه رده مه کاندا به پیوه راگرتوو. ئه گه رچی کاره که به زۆر و به جه بر بووه، به لّام هه ر چۆنیک بی ده ستیک جوو لاوه ته وه که ده میک بتوانی بجوولیته وه. راسته. عه باس ده توانی به ری خۆی له ئاو ده رکیشی. به لّام چۆن؟ ره نگه عه باس خۆی بزانی!

به په له و به پرتا و هاجر خۆی کرد به ژوو ری دا. به هه لاتن کۆلانی پیوابوو و ده له رزی. شله ژابوو و دهنگی له گه روویدا ده گیرا. چاوانی نه ی توانی کورپی سه نه م ببینن. زمانی که وتیوه ته ته له:

- دایه! خاله ئه مان هات... من دیتم.

بیته! به میرگان چی؟

- دایه! که ره لایی دووشه ممه جلّه وی که ره که ی خالمی گرت و بردی بۆ مالی

خویان؛ بۆ مالی خویان!

با بیبا! به میرگان چی؟

- له باتی قهرزه کهی، دایه! ده بی که سیک بیته زامنې. هرچی پاراوه و لالاوه به گوی که به لایې دوو شه ممه دا نه چوو؛ دایه!!

میترگان چاوی له کچه کهی بری و بزده کی هاتی، بزده کی ته وساوی.

ئه براو له جی خوی بزوت و کوری سهنه م کوخی. هاجر، هستی به بوونی مراد کرد و به هله شه یی له وه تاغه که درپه ری. هر له و ساته دا، کوری سهنه م به ریگا رویشته کهی هاجر دا بوی درکهوت دوو گیانه وله بن لیوییه وه دوو سی جار پرتاندی.

دنگی جنیو و ترپه ی پی مه ولاننه مان له کولانه که وه هات:

- به گوری بابیه وه، به گوری بابیه وه؛ لینگه ری با مالی من بخوا! وهک چلکی سهگ به حرامی بی! پی وایه سهه سالی دیکه عومر دهکا! مه گین هه مووی چهنده یی قهرزدارم؟ چهنده؟! ئه وه زورییه زوری! ئه ی زورداری چونه؟ خو شاخ و بالی نییه!

شاقه لی عه با کهی له لاقوقولی هالابوو. یه خه داپچراو و شیواو، مه ولاننه مان خوی به ژووریدا کرد. که گه یشته ژووری زیاتر دنگی هه لینا. جنیوی ناحه ز. بی ئه وه ی چاو له کهس بکا، چن جار به نیو ژووره که دا هه لسوورا. به توورپه یی له بن دیواره که دانیشته. جگه ره کهی له گیرفانی کوله باله کهی دهره ینا و به دهستی له رزوک ته له شقارته کهی داگیرساند و دواي تاویک باقه یه کی دوو که ل له دم و لووتی دهردا:

- دهویتی بی چاو و روو! ئاخری داخی دللی خوی پی رستم. ئاخری. چبکه م، چبکه م؟ کهر و تیره کهی به بارمته گپراوه ته وه. بالی شکاندم! شبریش کاری ئاوا ناکا! نا! نا!

کهس گویی پینه دا. یان گوئیان لیوو، زمان نه بوو. مه ولاننه مان تفتیکی له که به لایې دوو شه ممه کرد - که له وی نه بوو - گوتی:

- زنی مفتته دهوی؟! وهره! ئه و ده لینگه مت مه گین بدمی له باوه شیا بخه وی.

ههها! بوره پیایوی بی ئابروو!

میترگان ههستا چوووه لای وه جاخه که و دانیشته.

مه ولاننه مان دهستی پیکرده وه:

- قهینا کا با قینگی بسووتی. بوره کهی نافه ک بر او؟ ئاخری راستییه کهیم پیگوت.

سلوچ! پیگوت که سلوچ زیندوو! سلوچم دوزییه وه. سلوچ نه مردوو. زاواکه مان زیندوو!

میترگان چاوی له براکه ی بری. میترگان دهیزانی درو کردن بو مه ولاننه مان وهک

ئاو خوار دنه وه وایه. به لام بو ده بی مه ولاننه مان ئه و درویه بکا؟ ئه ی ئه گهر سلوچ نه مردوو له کوئییه؟ له کوئی!؟

- له دهقهری شاهروود. له کانی خه لووز کار دهکا!

«دهی دهی... کانی خه لووز؟ کانی خه لووز؟»

میرگان پشتی هه لئینا. بتهوئ و نه تهوئ هه والیک هاتبوو. هه والیک - ئه گهرچی ته مومژاوی - له سلوچ. وزه یه کی له گه لدا بوو. بزووتنیک له دهماردا. خوین خویان له دهمارده کانی ده کوتا. دلئ نهیده توانی نه که ویتته کوه ته کوت. نه زمی کۆنه ی هه ناسه ی تیکده دا. شه پۆل شه پۆل شتواوی و شله ژاوی له دلئ هه لده ستی. ریزه ریزه بیره وه ری ده ژیننه وه. راده پهرن. گیانی تازه. به هاره.

میرگان پشتی هه لئینا یه وه و هه ستا. جاریکی دیکه ده بوو وه ریکه وئ. باری رابردووی قورس بوو؛ روانگه ی داهاتووش بکیشی ده کرد. مه گین ده بی له شوینیک چه ق بهه ستی؟ مه گین ده کری. تا که نگی و تا چه نده ده توانی وه ک سه گی چاوترسین کراو له نیو کولانه که تدا خۆت مات بکه ی؟ له م دنیا پان و به رینه دا جیگایه کیش بۆ تو هه یه. ریکایه کیش بۆ تو هه یه. خۆ درگای ژیان به قور نه گیراوه! به لام میرگان ده بی چبکا؟ هیشتا خۆی نهیده زانی. گیزی زه بریک بوو که خوارده بووی. له گه ل ئه وه شدا ده بوو خۆی کۆ کاته وه. چارشویی له شان و ملی هالاند و له مالی هاته ده ری. عه باس له سه ر جیگایه ی بوو. ئه برارویش به یانی زوو هه ستابوو و رویشتبوو. مه ولانه مانیش - خاکی زه مینج داوینی گرتبوو - له ژووری بوو. ئه و زۆری هه ول دابوو به جوریک له گه ل که ره لایی دووشه ممه پیکبی. له کۆلان، ژنه که ی عه لی گه ناو، له بهر به پۆچکه دانیشتبوو و گیرفانی هیله گه که ی عه لی گه ناوی ده دوورییه وه. که چاوی به میرگان کهوت زیاتر سه ری داخست. میرگان له بهر ده می راوه ستا. روقیا هه ر وا خه ریکی کاری خۆی بوو. وای ده نواند که نایه وئ له گه ل دایکی هاجه ر قسه بکا. میرگان له گه ل ئه وه شدا نه یه توانی به په نایدا تیه پهری. له بهر چۆکی روقیادا دانیشت و ئه حوالپرسی کرد:

- چاکم!

بۆ قسه نه ده بوو. میرگان هه ستا. دیار بوو دلئ روقیا هه تا هه تابه له گه لی پاک نابیتته وه. به لام میرگان نهیده ویست به چاوپۆشی کردن له روقیا رق و بیزارییه که ی قولتر بکا. ئه گه ر بیتوانی بایه کاریک بۆ ژنی عه لی گه ناو بکا، به گیان و دلله وه ده یکرد. به لام ئه و شووره و په رژینه ی روقیا به ده وری خۆیدا کیشابوو، به هیه چ شتیه که ریکای به میرگان نه ده دا لئی نزیک بیتته وه. ته نیا بیانووی پیوه ندیی روقیا

به ندی سییه م:

پیاوه که له کوئی؟

له کوئی بووی، پیاوه که؟

له کوئی سلوچ که ناوبانگت زهنگوله ی قافلله یه که له که ویری دووره ده ست و شوهره کاتدا!

له کام ره شه هه وردا خۆت شارده ته وه؛ له چ قوژبنیکدا؟

خۆت له چ عه بایه ک وه رپیچاوه؛ کام خاک هه لیلووشیوی؟

چۆن بوویه ئاو و به زه ویدا رۆچووی؛ بۆ ئاوا وه ک با به با چووی؟

سنگی خه یالت هه لئه که ند، چۆن ریکای ده شت و کیوت گرتته بهر ئه ی خانه خوئی؟

ناوت! ناوت هاواریکی خنکاوه! ناوت خه ریک بوو له بیر ده چۆوه، به با ده چوو.

ناوی تو سلوچ؛ ئه و زهنگه ژهنگ هیناوه ی قافلله کانی دووره ده ستی شوهره کاته!

تو دوور که وتییه وه. ون بووی. نه بوون!

ئیسنا شوئی تو ئه ی سلوچ، سۆله یه کی کزه له ده شتیکی کاکی به کاکی

له میژینه دا. چه نده درهنگ ده رکه وتی!

ناوبانگت ئه ی خانه خوئی، هیشتا روناکه! دهنگی بوونت کزه. کز و لیل.

تارماییه که له نیو دووکه ل و هه تاو و ته مومژدا!

پیاوه که له کوئی؟

له کوئی بووی پیاوه که؟

ده ست و رووم هه ر به ره و لای تو یه و پیم له پیناوی یادگار هکاندا!

ژانیکی قه دیمی له بربره ی پشتما ده بریسکینی!

گویت له زیره ی ژان نییه سلوچ... له مۆغره ی پشتما؟

و بنه ماله ی سلوچ عه باس بوو. ئه وهش شتیک نه بوو روقیا ناچار بکا دلای میرگان راگری. هه کاتی پیخوش بویه و نیازی بویه هه لدهستا و دهچوو له گوئی ته ندووره که له گه ل عه باس ده که وته دهرده ل. یه ک دوو قرانی لیوهرده گرت و به شه له شهل ده هاته دهری و دهچوو به دوای کاری خویدا. کاری به هاموشوی میرگانیش نه بوو. هه ر پیی وا نه بوو دایکی عه باسیشه! میرگانیش کاری به سه ر ئه وه وه نه بوو. قسه ی له گه ل نه ده کرد. ئیستاش میرگان له خورا هه ولی دها دلای مردووی روقیا و ده دست بینته وه. هه ر بویه به بی ئه وه ی قسه یه ک بکا، وهریکه وت. به بی هیچ کار و مه به ستیک میرگان به کولانی زه مینجا دهریشت و تووشی هه ر که س ده بوو سلاو و چاک و خوشی له گه ل ده کرد. له درگای هیندی له مالانی دها و دهچوو ژووری. توزی هه لده ترووشکا و قسه ی ده کرد. پیده که نی و گالته ی ده کرد. له کاروباری مالیدا یارمه تیی دها دن. یان گسکیکی له ماله که دها و ده هاته دهری. ده تگوت ده یه وه ی هه موو کاره ناته واوه کانی خوی له زه مینج ته واو بکا. هه ر وها ده تگوت ده یه وه ی جاریکی دیکه، هه موو خه لکی ئاوی بیینی. ده کری بلین جوریک خودا حافیزی. دلای هه لکه ندرا بوو. دردو نگ. له نیوان هیوا و بی هیواییدا.

ده لین: بهر له مردن هیندی که س رووخوش و دلوقان ده بن. یانی میرگان ههستی به نزیک بوونه وه ی مهرگ کردبوو؟ نا! نابی وابی. ئاخر ئه و خو جارانش پووناخوش و تووره نه بوو؛ کی دیویه؟ هه ر چو نیک بوو ئه مرؤ ده یویست هه موو ماله کانی خه لکی خاوین کاته وه. جا که سیک هه قدهستی بداتی یان نه داتی. گوئی لینه بوو. دهسته نگیش جاری وایه ده وله مه نده. دهستی به سترایش جاری وایه دلای ئاوه لایه.

- ئه وه چیده که ی حاجی سالم؟

- ئه و نافه کی پاتوله م دهورمه وه خوشکی. دمه وه ی بچم بو لای مه کینه که؛ ده لین ئه مرؤ خه بهر و باسیک هه یه له وئی! ئه و دهرزیبه ش به ده ستمه وه ده له رزی.

چاویشم چاک نابینی. خه ریکم سه ره و شوپ به ره و گوپ ده بم پوره میرگان!

- بیده به من بو ت بدوورمه وه.

له بهر به روچکه که دانیشت و پاتول و دهرزی و دزوه که ی له حاجی سالم وهرگرت. حاجی سالم شاقه لی عه باکه ی له خوی پینچا و جیگا جیگا گیانه رووته که ی به دهره وه بوو.

باشه! ئه وه بو میرگان چیه؟! له چاو ترووکانیکا دووریبه وه و دایه وه ده ست حاجی سالم و هه ستا. موسلیم له و لای که لاهه که وه به ته پاله ی گه وره که کایه ی ده کرد. حاجی سالم به شینه یی دهرزیبه که ی له گوچکه ی عه باکه ی هه لچه قاند؛ پاشان هه ستا و پشتی کرده میرگان و پاتوله که ی له پی کرده وه. خه ریکی به ستنه وه ی دؤخینه که ی بوو دیتی میرگان دهره و:

- خودا تۆمان لینه ستینی میرگان! ئه و ماله ی پاره که بو ت سپی کردوومه وه

هیشتا وه ک تیخوله هیلکه بریقه ی دی!

میرگان له که لاهه که هاته دهری.

- بو کوئی ده چی پوره میرگان؟

- هه ر وا ده گه ریم به نیو دیدا برا گیان!

- ئه مسال له و کاته وه دایکی منداله کان مردووه و لیفه و دوشه که کانمان

هه لنه خستوه، ئه سپی تیداون. خیرت ده گاتی ئه و ئه سپیانه مان بو بدوزه. من خوم

ده چم بو سه ر په مپه ئاوه که. ده لین ئه مرؤ دایره ی دارایی له شاره وه دین.

- باشه، به سه ر چاو، ده چم.

میرگان پشتی نینوخه کانی که به خوینی ئه سپی شین هه لگه رابوو، به عه رزه که دا

ساوی، دهستی شوورد و له ماله که چوو دهری.

- لیره په نچکی نان هه یه بیخوین پوره میرگان!

- ئوشی گیانتان بی زبیده گیان. هیشتا زوری ماوه بو نیوهرؤ. کارم هه یه.

میرگان گه یشته کولان.

دایکی حه لیمه. وه دوای کچه که ی که وتبوو، هه لیده بری و جنیوی پیده دا. حه لیمه

هه ر دوو دهستی به سه ریبه وه گرتبوو و ده یقیژاند و هه لده هات.

- بوم بگره میرگان! بیگره ئه و سه لیته یه.

کچه له باوه شی میرگاندا بوو:

- مه گری دایکه کهم! مه گری!

دایکی حه لیمه کچه ی له چنگ میزگان دهر کیشا:

- بۆته قه حبه کچه تیوه! دیتووته! ده سالی ته مه نه سه روقژی ده لئی شو ره کاته.

چوار رۆژی دیکه ده چی به بوکی، که چی شه و رۆژ سه ری هه لده کړینی، ده لئی

چنگنه تپیداوه. باوکه خویر پیه که شی هه ر ده لئی شه و سه لیته ی له داوینی من

نه خستووه. هه ر پیتی وای نییه خو ی تووه که ی چه قاندووه! شه و رۆژ خه ریکی

شه و مه کینه یه. دیسان به یانی زوو پیمه ره ی ناو ته سه ر شانی و رۆیشتووه بۆ سه ر

مه کینه که!

- ئیستا ده ته وئ چی لیبکه ی خوشکی؟

- ده مه وئ سه ری له زفت بگرم. هه تا سه روقژیم توژی بۆ هه لپاچی دیم کرد.

وه ره ده ست و لاقیم بۆ بگره. وه ره بۆم بگره ده نا ده ترسم شه و هه نده به مشت و

چه پۆک پتیداوه، بیکوژم!

ده نگی گریانی حه لیمه هیشتا له گوئی میزگاندا دهر زینگاوه.

- هوی... میزگان! مال ناوهدان بۆ و سه رت داخستووه و ملی ریت گرتووه؟!

وه ره دوو نانم له گه ل پپوه ده. منداله کهم هینده گریا شین و ره ش هه لگه را!

میزگان له بهر ته ندووره که دانیشته. له چکه که ی به بهر ده موچاویدا هه لدا و له

نان نیشته.

هه تا ژنه منداله که ی له بیشکه نا و خه واندی، نان کردن ته و او بوو.

- وه ره! وه ره شه نان به ره بۆ نیوه رۆی منداله کانت!

- باشه، باشه، ده بیهم. خودا به زیاد ی بکا.

میزگان به نانه وه گه یشته کولان.

سه ردار دوو گۆزه ی به ده سه ته وه بوو، ده چوو بۆ ناو!

- خو ت ده چی بۆ ناو؟

- له خو م زیاتر کیم هه یه؟

- بیانده به من!

- که وایه بیانیه ته وه بۆ مالی!

- ده یانه نیمه وه. خو گۆزه کانی تو نابه م بۆ مالی خو مان!

میزگان گۆزه ناو هکانی له بهر دالانه که ی مالی سه ردار له شانی داگرت. سه ردار

له سه ر سه کوی به ره هیوانه که دانیشتبوو. میزگان گۆزه کانی له بن دیواره که دانا و

نانه که ی له ده ستی سه ردار وه رگرت:

- هی ئاوام ته ماشا مه که، چاوت له بن دا دهر دینم!

- چاوکه! توژی را وه سه ته کارم پیته؟

- من کارم به تو نییه!

میزگان گه یشته قه بران. لای ته راکتوره که. په نا شه براو. نانه که ی له سه ر پانی

شه براو دانا:

- تو هه ر لیره دانیشتووی؟ لیره چه ده که ی؟

- ده لیم ره نگه شو فیری گونبه دی ماتوره که ی بینیته وه!

- شه گه ر بیویستایه بیه نیته وه، تا ئیستا هینا بوویه وه!

- چووزانم! چووزانم! تینا گه م. خه لک پۆل پۆل ده چن بۆ لای په مپه که! نیو

سه عات له مه وه بهر سه یاره یه کی جیبیش له شاره وه هات و رۆیشته سه ری. پیموا

شه ویش چوو بۆ لای مه کینه که. کار کوتایه. شه وانه ی به شیان به په مپه که وه یه

شکایه تیان به جیه که گه یاندووه پیموایه. کیشه ی لئ په یدا نه بی چاکه.

- میرزاحه سه نیش له وئییه؟

- میرزاحه سه نی چی؟ که س نازانی له کوئییه!

- که وایه خو ی شار دۆته وه!

- مرادیش که هه تا دوینی له شار بووه و کاروانسه راکه یان رووخاندووه

میرزاحه سه نی له وه دورو به رانه نه دیوه. ده لئ ته نیا براکانی له سه ر کاره که بوون.

که س نازانی له کوئییه. شه ریکه کانی میرزاش تیداماون. پشتیان له عه رز دراوه و

لنگه وتلوور که وتوون. شو فیری گونبه دیش که سه ری له و کارانه دهر ده چوو، شه وه

ئاوا رۆیی! برا گه وره که ی میرزاش چونکه هه قه که یان نه داوه تی په مپه که ی

به جیه یشتووه و هاتوته وه. ئیستا که ره لای دووشه ممه له سه ر په مپه که یه.

که ره لای هه ر به چه پۆک به سه ری خو ی و په مپه که دا ده دا! سالار عه بدول لاش

وهك سهگى پى سووتاو به ملاو ئه ولادا هه لى. بهر ئه و دایره و شتهى تهخت کردوه! ئیستا پیموا ئه و بوو له نیو پاشى جیبه که دا بوو. چو بوو به دواى مهئمووردا. ئه مرق له وى كیشه و هه للا ساز نه بى باشه!

- ئیستا تو دهتوئى تا كهنگى لای ئه م كوما ئاسنینه دانیشی؟

- جارئ ئه وه دانیشتووم، بزنام ده بى به چى!

میرگان نانه کهى دوو لهت کرد، نیوهى بو خوى، نیوهى بو ئه براو.

- ئه وه خاله ئه مان نییه له و سه ره وه دئ؟

- با! ئه ی ئه وه بو وا هه لى؟ كئ وه سه رى كه وتوو؟!

ههنگاو نانى مهولائهمان هینده توند بوو، شاقهلى كه واشورده کهى ده شه كاوه و دهتگوت هه لوا دهكا. بئ ئه وهى له لای خوشكى راوه ستئ، له جوگه وشكه كه بازیدا ئه مبه ر، به سه ر قه بریکدا بازیدا و به هه ناسه بریکوه گوتی:

- وشتره کهى سه ردار! ئاروانه پیره کهى سه ردار كه وتوته بیره وه... كه وتوته نیو

بیره گه وهى کاریزه که وه! به ریانى ئاوى کاریزه کهى گرتوو. شتیك بوو!... دهچم

خه به رى بو ده به م... رهنگه به ئانقه ست خستیتیانه ناو بیره که وه!

- رهنگه به قه ستیش تییان خستبئ!

ئه براو پارووه کهى به نیوه جاوراوى قووتدا، گوتی:

- کارى زه بیهوللایه! دهیه وئى كه مئاویى کاریزه که بخاته ئه ستوى وشتره کهى

سه ردار! هه ی نه حلهت له شیرت!

مهولائهمان و سه ردار له زه مینج هاتنه ده رئ:

- کار کارى زه بیهوللایه. وهك پوژ لیم روونه، سه ردار! پیلانه که شى ئه و که ربه لایى دووشه ممه ی پیره سه گه کیشاویه تی. تو چاو له و گیلییه تیبیه ی مه که، وهك ریوی وایه!

سه ردار په یاغیکى به کیلى قه بره که دا کیشا و به توندی ههنگاوى هه لئناوه، بو

ئه وهى به مهولائهمان بگاته وه. له گه ل ئه وه شدا به مهولائهمان نه ده گه یشته وه،

مهولائهمان ئاوپرى ده داوه و قسه ی ده کرد:

- ئه وه مانگیك زیاتره ئه و گویدرئزه پیره ی منى دا کردوو. دایم به به ریدا هه لده خوینم. دهچمه بهر کادینه که ی. به یانى تا نیوه پو و نیوه پو تا ئیوارئ، قسه ی بو ده که م؛ بو نققه ده کا؟ زمانى ده گه رئ؟ ته نیا سه رى ده له قینى، وهك كه ریک كه چاو له نالبه نده که ی بکا؟ ته ماشای من ده كا! ئه و گویدرئزه به سه ته زمانه ی منیش له و سه رى ته ویله که له سه ر ئاخوړى خالى به سه تراوه ته وه و گوچکه ی داته پیوه! خاوه ن ناسه ئه و که ره به سه ته زمانه ی من. بویه چاوم لیده كا. منیش چاو له و ده که م و هه ناسه هه لده کیشم. چبکه م؟! شمى دلر هق. یاخوا ئه و که ربه لایه ی چووه له بن چنگى دا. مشتئى كا ناکاته بهر ئه و که ره به سه ته زمانه. چش له پیاله یه ك جو! كه ریک كه ئیواره و ئیواره نیو مه نى جو ده خوارد، ئیستا خه ریکه له برسا ده توپئ! تیره که شمی راخستوو و له سه رى دانیشتوو!

له گورستانه که تپه رین و گه یشته لای ته راکتوره که. ئه براو چاوی لیکردن و سه رى راوه شاندا. میرگان وه دوايان كه وت. ئه براو سه رى بو لای دایكى سووراند:

- تو بو كوئ ده چى؟!

- دهچم بزنام چبووه!

- هه ر شتى بئ به تو چى! ئاخىر تو سه رى پیوازی یان قونچكى پیواز؟

میرگان به دواى سه ردار و مهولائهماندا سه رى پیوه نا.

مهولائهمان هه روا قسه ی ده کرد:

... ئه م پوژانه ی دواى ئیتر نه یده هیشت بچمه ژوورئ. بووکه که ی، ژنى سالار

عه بدوللا درگای لینه ده کردمه وه. منیش دوینى ئیوارئ هه وای بیابان له سه رى دام.

له دل خووما گوتم دهچمه بیابان و توژئى باى بالئ خووم ده دم. هاواریک ده که م.

ده قیزئیم. ئیستا كه هیچ كه س ناگاته فریام سه رم ده که م به نیو بیریکدا و هاوار

ده که م: ئه سکه نده ر شاخى هه یه! له و خه یالانه دا بووم كه گه یشته لای ریزه بیره که.

بیته وایه چیم دئ؟! هه! که ربه لایى دووشه ممه م دئ له سه ر بیره گه وره که

دانیشتوو و پرته ی دئ! گوتم: سلاو پیره پیوا! له پر داچله کی! هه ستا و له بیره که

دوور كه وته وه. چاویكى له من و چاویكىشى له وشتره كانى تو کرد. وشتره وانه كه ت

كوړه که ی سادقه شهل له و لاتره وه له سه ر ته پو لکیك خه وى لیکه وتبوو. پیره پیواو

نیهیشت من قسه بکهم. له پر له دهمی دهرپه ری که: له و کاته وه بۆ خاوین کردنه وه سه ری ئه و بیره یان لابر دووه، له وانه یه زور مه ترسی له گو پیدای بی. دیوته! وشتره کانی سهرداریش له م دوربه ره ده له وه پین! من هیچم نه گوت. گوتم با بزنام ده لی چی! نه یهینا و نه ییرد گوتی: پیره ئاروانه که ی سهردار چاویکی کویر بووه. له وانه بکه ویتته ئه و بیره وه!

دیسان هیچم نه گوت. ئه و گوتی: سهرداریش ئه قلی له چۆکی دایه. ده دوازه وشتری کردوته بهر مندالیکی ده دوازه سالان، کورکه ی سادقه شه!

پاشان که دیتی من زور سهیر چاوی لیده که م به ره و خوارئ سه ری پیوه نا. منیش وه دوا ی که وتم. دیتم زورم لی ده ترسی. خوی لا دها. منیش که دیتم ترسی پینیشتووه، ده نگم نه کرد. ئیتر خه ریک بوو هه و تاریک ده بوو. له ترسانا زمانی نه رم بوو و قه ولی پیدام که و تیره که م بداته وه. هه ر له و کاته دا بوو دیتم زه بیحو لا به په نا ئیمه دا سه رکه وت. که ربه لایی دو وشه ممه که وانه ی کرد بۆ لای برازاکه ی. من له وئ راوه ستام، دیتم به گو یی یه کتردا ده چرپینن. له پر زه بیحو لا به ره و سه ری رۆیی. به لام من چوو زانم چییان له ژیر سه ردا یه؟ من له گه ل که ربه لایی دو وشه ممه کیشم بوو. پیمو ابوو پیره پیاو خه ریکه دلی نه رم ده بی. له وه خافل بووم ئه و ده یه وه ی فریوم بدا. که گه یشتینه وه نیو دی. من به و شه وه هاتم بۆ بهر درگاکه تان و هه والت پییدم. به لام له مال نه بووی. هه ر له وئ راوه ستام. هه تا دره نگان. هه تا ئه وه ی کورئ سادقه شه ل وشتره کانی هینا وه بۆ نیو دی. به لام یه کیان دیار نه بوو. پیره ئاروانه. به سته زمانه نه ییده زانی. پینی وابوو پیره ئاروانه به ره و بیابان سه ری پیوه نا وه و رۆیشتووه. هینده گریابوو چاوی ده تگوت تلی خوینته. شه وئ هه ر لیره ماوه. هه والی تو م لی پرسی. گوتی چووی بۆ شار. به یانی زو و هاتم بۆ یاریده ی و وشتره کانمان ده رکرد. دیسان من گه رامه وه و له مالی دانیشتم. خور هه لات به لام تو هه ر دیار نه بووی. دلله دوا بووم. ری بیابانم گرته بهر تا کوو بزنام چیبوو هه؟! که چووم دیتم خه لک له ده وری بیره که کو بوونه ته وه، ئیتر رانه وه ستام. پیم پیوه نا و هه لاتم. ئه گه ر لیره نه بوا یه ی ده هاتم بۆ شار. یه ک وچان هه لده هاتم و ده هاتم بۆ شار هه والت بده می. له دوینی شه وه وه ئاوی

کاریزه که وشکی کردووه. وهره! وهره بروانه! خه لکی هه ر به وه دا زانیان که ده بی ئاروانه که که وتبیتته نیو بیره گه وره وه! دیوته! وهره تو! خه لک به وه دا زانیان ده بی ئاروانه که که وتبیتته نیو بیره گه وره وه! دیوته ئاوی کاریزه که چۆره ی لیبراوه! کاریزه که کویر بۆته وه!

مه ولئه مان، سهردار ی برده سه ر جو گه له که. سهردار چاوی له بنی ته ری جو گه له که کرد. ته نیا چۆرئ ئاوی باریک. به قه د میزه وشتریک، له ته ختی بنی جو گه له که دا ماریله ی ده کرد. سهردار نووکی داره که ی کرد به ئاوی نیوه گیاندا. زه بری داره که وه ک جیگای خرکه به ردیک قورکه ی قوول کرد.

میرگان هه تا گه یشتی، هه ر دوو پیاوه که وه ریکه وتبوون و شان به شانی یه کتر ده رۆیشتن.

0

له سه ر چاوانه ی کاریزه که پۆلیک پیاو کو ملیکه یان به سستبوو. وه ک کو ری شین گیزی. زور به یان ئه و خه لکه ره شو روو ته بوون که به شیکی که میان به ئاوی کاریزه که وه بوو. حه سه ن یا وه ری ئه وه ی که له هه مووان زیاتر خوی به که وچک به ده ست ده زانی و شکایه تی له مه کینه داره کان کردبوو، له گه لیان نه بوو. ئه و ده بی له گه ل مه ئمووره کان له سه ر په مپه ئاوه که بی.

له گه ل گه یشتنی سهردار پیاوه کان هه ستان و ده وریان دا. قه نبه ر شادیخ، باوکی حه لیمه، پیمه ره که ی له بهر دهمی سهردارد چه قاند و گوتی:

- له لای خودا و پیغه مبه ر مشکو لۆزمه ی ئه گه ر شایه دی نه ده ی بهر له تیکه وتنی وشتره که ت له و بیره ئاوی که ریزه که که م نه بوو بووه.

حه مدیلا که نعان، پیاویکی قوله بنه و تو وره یه، شانی سهردار ی گرت و گوتی:
- حه رامزاده ن ئه وانه سهردار! ئه مرۆ ئیمه به هه زار به ده بختی چووین مه ئموورمان هینا وه، راست له مرۆدا ئاوا بهر ئاوی کاریزه که ده گرن! ئه و وشتره به سته زمانه ی تو یان خستوته بیره گه وره وه بۆ ئه وه ی ئاوی کاریزه که وشک بکه ن و به مه ئمووره کانی بسه لمینن که ئاوی کاریزه که مه کینه هه لینه چۆراندوو!

مه لای زه مینج که له وئ راوه ستابوو گوتی:

- ناخر زہمانہ! دنیا ناخر بوونہ!

عہلی یاوہر بی ئہوہی چاو له کہس بکا یان له گہل کہ سینکی بی گوتی:

- ئہو دہشتہ له توونیانا قہلشت قہلشت بووہ! ئہو دہغل و دان و زہرعاتہ دوو

پوژی دیکہ ئاوی پی نہگا دہسووتی و ہیچی نامیتی!

مہولائہمان و سہردار باریکہ پئی کاریزہ کہ یان گرتیوہ بہر و دہرؤیشتن.

خہ لکہ کہش بہ دوایاندا و ہر پیکہ وتبون. قہنہر شادیخ پیمہ رہ کہی لہ سہر شانی

دانابوو و لہ گہل خہ لکہ کہ دہرؤیشت و لہ پہستا دووپاتی دہ کردہوہ:

- لہ لای خودا و پیغہ مہر مشکولوزمہی سہردار! مشکولوزمہی ئہ گہر شایہدی

نہدہی کہ بہر له تیکہ وتنی و شترہ کہت ئاوی ئہو کاریزہ کہم نہ بوو بووہ!

حہمدیللا ہەر وا جنیوی دہدا:

- زولن ئہوانہ، زول! حہرامزادہن!

کورپی سہنہم ہات بہرہو پیلی سہردار و مہولائہمان:

- ہاتون سہردار! زہبیحوللا مہئمورہکانی ہیناوتہ سہر بیرہ گہورہ. خہریکہ

پییان دہلی کہم بوونہوہی ئاوہ کہ خہتای چییہ! کوپخاش کاغہ زیکی نووسیوہ و

خہریکہ شایہد کو دہکاتہوہ و پییان تہ پیل دہکا. کوپخاش لہوییہ. پیموایہ لایہنی

ئہوانی گرتووہ.

مہولائہمان گوتی:

- ناخر ئہو دہویتہ خوشی لہو کاریزہدا بہشی ہہیہ!

کورپی سہنہم گوتی:

- ئہو کورہ بہستہ زمانہی سادقہ شہلش لہگوئ بیرہ کہ دانیشتووہ و دہگری!

لہسہر سنگی تہ پؤلکہ کہ، بہ دہوری بیرہ گہورہدا تاقمیک راوہستابوون. شہقلی

تہ گہری ماشینہ جیبہ کہ عہرزہ کہی برگہ برکہ کردبوو. شوگیری ماشینہ کہ، لاویکی

بہخوہ بوو. مووی سہری رہش و لوول بوو. دوور لہ بیرہ کہ بہ تہنیا پالی بہ

گیلگیری ماشینہ کہوہ دابوو. دوو ئاژان بہ دہوری خہ لکہ کہدا ہلدہ سووران. سی

پیای غہوارہ، مہئموری دارایی و کشت وکال، دوور لہ پیاوہکان راوہستابوون و

قسہیان دہکرد. سالار عہدوللا لہ نزیک مہئمورہکان گوئی ہلخستبوو. کورہ کہی

سادقہ شہل لہسہر بہردیک دانیشتبوو و ہەر دوو دہستی بہ بہر چاویہوہ گرتبوو.

زہبیحوللا ہراسان و بی ئوقرہ بہملاو ئہولادا ہلدہخولا.

کوپخا نہورؤز لہ پشت سہری مہئمورہکان بہرگہیہکی بہ دہستہوہ گرتبوو و

راوہستابوو. حاجی سالم و موسلیم بہ نیو خہ لکہ کہدا دہگہران. عہلی گہناو لہ

لایہک دانیشتبوو و جگہرہی دہکیشا. وردہ شہریکہکانی مہکینہ، لہ دہوری یہک

راوہستابوون و وایان دہنواند کہ لہ شہریکہ گہورہکان بیخہمتر نین.

کورپی سہنہم پوی بؤ لای ئاژانہکان و سہرداری نیشان دان.

سہردار درپی بہ کورہ کہدا و چوو بؤ گوئی بیرہ کہ و سہری بہسہر زارکی

تاریکی بیرہ کہدا گرت. گوئی لہ لرخہ و نالہی ناروانہ بوو. لہسہر لیواری بیرہ کہ

چوکی دادا و ہەر دوو دہستی چہقاند و سہری کرد بہ نیو بیرہ کہدا و نالاندی:

- و شترہ بہستہ زمانہ کہم! و شترہ بہستہ زمانہ کہم!

سہردار سہری لہ بیرہ کہ ہینا دہری، چاوہ گہورہکانی فرمیسیکیان تیزابوو.

چاویکی لہ دہوروبہری خوئی کرد. زہبیحوللا بہرہو پرووی راوہستابوو و چاوی

ترووکہ ترووکی بوو. سہردار ہستا و چووہ دواوہ. دہوریکی خہ لکہ کہی لیندا و

چوو بؤ لای زہبیحوللا. زہبیحوللا بہر لہوہی بتوانی خو بخاتہ نیو خہ لکہ کہوہ،

سینگی بہ سینگی سہردارہوہ بوو. میزگان قیزاندی و سہردار دارہ کہی ہلیناوہ.

زہبیحوللا و ہرسوورا و ہللات. ئہو چاکتر. دہشتیکی پان و بہرین. سہردار ہہرای

کردی. زہبیحوللا بہ دہستی خالی ہلدہہات. لاوتر بوو. ئہژنوی بہہیزتر بوو.

سہرداریش شہکہتی ری بوو. بہلام لاقی سارہوان خاراوی ریگایہ. بہ دوو

قہلہمباز، بہر لہوہی خہ لکہ کہ بیگہنی، گہیشتہ سہری. چاری نہما، زہبیح دہستی دا

خرکہ بہردیک. بہلام بوی ہلنہگیرا. یہ کہم زہبری دار وہ قولاپہی کہوت و درا بہ

عہرزدا و بہ ہەر دوو دہستی لاقی خوئی گرت. بہرچاوی تاریک بوو و ئیتر چاوی

ہیچ کوئی نہدی. جاری ہوہل کہ زہبری کاریت و ہشاندا کار تہواوہ. بویہ زہبری

داری سہردار بہر لہوہی خہ لکہ کہ بگہنی و لہ کوئل زہبیحی بکہنہوہ، ئیتر ژانیکی

ئہوتوی بہ لہش و یہسقانی زہبیحوللا نہدہگہ یاند.

ئاژانه کان سهرداريان له دهست خه لکه که ده رهینا و میرگان له پشت سهری زه بیحو لا دانیشته. سهردار که گه یشته لای ماشینه جیبه که خوی داره که فپیدا و سوار بوو. ئاژانیک له لای ماوه و یه کی دیکه یان هات زه بیحو لا لاش ببا. چهن پیاو زه بیحو لا یان هه لگرت و خستیانه نیو ماشینه که وه. ئاژانیک له نیوانیاندا دانیشته. سهردار خوین بهری چاوی گرتبوو، زه بیحیش وهک هومایی سپی هه لکه رابوو:

- له من بو ددهی براله؟

- بو و شتره که ت خستوته نیو ئه و بیره وه؟!

- من؟! من؟! نا! نا! من نا! من هاتبووم سهری بیره که داپوشمه وه، وهی... وهی... مردم!

بمگه یهنه جیگایه ک!

سهردار ویستی له ماشینه که دابه زئ، به لام تفهنگی ئاژانیک به سنگییه وه نووسا:

- دانیشه دیوه زمه!

مه ئمووری داراییش سوار بوون و ماشین وه پیکه وت.

زه بیح وهک نیوه مردوو گوتی:

- چییه ئه رباب گیان؟ چی بووه؟

مه ئمووری دارایی گوتی:

- ده بی جیگای په مپه که بگورن!

- چی؟!

و شتره کانی سهردار به ده شته که دا بلاو بوو بوونه وه و دهیتوانی تاقولوقیان

دوور و نزیک له ده ریجهی ماشینه که وه ببینی. له سه ره به نداوی په مپه که و شتره

جووت دووگه که ی سهردار ئاوی ده خوارده وه و که ره به لایی دوو شه ممه له په نای

ملی و شتره که دا چاوی له ئاو خوارده وه که ی ده کرد. ماشینه که له لای په مپه که

راوه ستا و یه کئ له مه ئمووره کان له گه ل ئاژانیک دابه زئ، خوی کرد به

ماتورخانه که دا و کوژانندییه وه. دواوی تاویک له بهر چاوی به مؤلق ویستاو و

قه لافه تی حه په سراوی که ره به لایی دوو شه ممه هاتنه وه بو لای ماشینه که و سوار

بوونه وه:

- لاک و مؤرم کرد!

که ره به لایی دوو شه ممه چهن هه نگاو به دواوی ماشینه که دا هات و له نیو ته پوتوزدا ون بوو.

و شتره جووت دووگه که ی سهردار ده می له ئاوه که کرد بووه و ته ماشای ده کرد.

که ره به لایی دوو شه ممه چوو بو لای و شتره که و له سه ره به نداوه که دانیشته:

«په کوو له من به لای ناخیرم پیمو ابوو په مپه وانم! حه یفی، حه یف بو ئه و ئاوه روونا که؛ مخابن! خودا دایناوه بو وسل و تارات. نازانم بو دایانخست؟ خه ریک بوو

له چنگ ئه و ئه مباره بوگه نه رزگارم ده بوو. تف! تف! تف له شه رم و حه یاتان»

- هه سته باوه هه سته! نانه که مان چوو.

سالار عه بدوللا بووله پینش خه لکه که وه، ئه و خه لکه ی به شیان به په مپه که وه بوو،

گه یشتنه سه ره به نداوه که:

- هه سته باوه! مال ویران بووین!

که ره به لایی دوو شه ممه چاویکی له کوره که ی کرد. ئه گه ر شتیک ببی به ناوی

گریانی بی فرمی سک؛ ده کرئ بلتین سالار عه بدوللا ده گریا:

- دیتووتن! ده یانه وهی بچن گوریس بینن و شتره که ده رهیننه وه. دوو که ی شیان

چوون به شوین که ریزکه ندا. ئه وان بر دیانه وه باوه! دیتووتن؟!

که ره به لایی دوو شه ممه هه ستا و دهستی کرده نیسی چاوی و روانیی. به

راسته پئی کاریزه کاندای چهن پیاو به ره و زه مینج داده گه ران. پیمه ره یان له سه ره

نه ره ی شانیان دانا بوو و ده رویشتن. پولیکیش ده هاتن. به پرژ و بلاوی ده هاتن.

شه ریکه په مپه کان بوون، وهک و شتره کانی سهردار، له نیوان مه کینه و بیره گه وردها

بلاو بوو بوونه وه. که ره به لایی دوو شه ممه دهستی له سه ره نیو چاوانی لابرده و گوتی:

- نا! ئه وانیش نه یانبرده وه. ناتوانن به هیهچ شیوه یه که ئه و و شتره ده رهیننه وه.

ناتوانن، به هیهچ شیوه یه که! زه بیحو لا لاشیان برد بو شاری؟!

- به شهل و گوتی بر دیان. برؤ لیقه کونه که ت هه لگره با برؤینه وه بو مالی.

- نا! نا! من هه ره لیتره ده بم. نا! من لیتره ده بم، نایه م!

که ره به لایی دوو شه ممه ئه وهی گوت و به ره له وهی پیاوان بگه نه سه ره به نداوه که

خوی کرد به ماتورخانه که دا و درگا که ی له سه ره خوی داخست.

«من لیږه ده‌بم. من هر لیږه ده‌بم. بيم بؤ نیو دئ بليم چي؟ خو کارم نييه!»
 خه لکه که یهک یهک و دوو دوو گه‌یشتنی و له‌سه‌ر به‌نداوه‌که دانیشتن. وهک
 نه‌وهی بؤ کوږی پرسه دانیشن. ئاوی راوه‌ستاوی به‌نداوه‌که شه‌به‌قی له چاویان
 ددها.

له نیوانیاندا مه‌ولائه‌مان و کوږی سه‌نهم و میږگان و حاجی سالم و موسلیم
 راوه‌ستابوون. موسلیم چوو بؤ بن دیواری ماتوږخانه‌که، جله‌کانی داکه‌ند و
 پروت‌وقوت هات بؤ لای به‌نداوه‌که و خوئی خسته نیو ئاوه‌که‌وه.

حاجی سالم رووی کرده خه‌لکه‌که و گوتی:
 - دیتووتانه ئو حه‌یوانه؟!

میږگان که رووی وه‌رگیږابوو، به‌رهو زه‌مینج گه‌راوه. مراد و مه‌ولائه‌مانیش به
 دوایدا رویشتن. زمان، لال و چاو، کویر بوون.

ئه‌براو له لای ته‌پراکتوره‌که خه‌وی لیکه‌وتبوو. میږگان دلئ نه‌هات خه‌به‌ری
 بکاته‌وه. کوږی سه‌نهم له ژیر سیبهری ته‌پراکتوره‌که دانیشتن. مه‌ولائه‌مان و میږگان
 وه‌نیو قه‌بره‌کان که‌وتن. میږگان چاویکی له براهی کرد. مه‌ولائه‌مان خیرا سه‌ری
 وه‌رسووږاند و رووی کرد به‌و لاره. میږگان لیئ پرسیی:

- کاری تو نه‌بوو؟

- چی؟ چی کاری من؟!

- تو دویشه‌وه هه‌تا نیوه‌شه‌وه نه‌هاتییه‌وه بؤ مالئ! کاری تو نه‌بووه؟!

- چی کاری من نه‌بووه؟ چی؟!

- وشتر! تو ئو وشتره‌ته نه‌خستوته بیره‌که‌وه؟!

- شیت بووی تو خوشکئ! شیت!

مه‌ولائه‌مان له‌وه زیاتر له‌گه‌لی نه‌رویشتن. به‌رهو مالئ که‌ربه‌لایی دووشه‌ممه
 بایداوه و گوتی:

- بجم به‌شکوو چنگئ کا په‌یدا که‌م و بیکه‌مه به‌ر ئو که‌ره به‌سته‌زمانه، سه‌تلئ

ئاوی بؤ به‌رم!

میږگان چاویشی له رویشتنی براهی نه‌کرد، ملی ږی گرت و روئی.

ژنه‌که‌ی عه‌لی گه‌ناو له‌سه‌ری کولانه‌که نه‌بوو. میږگان سه‌ری کرد به‌مالئ عه‌لی
 گه‌ناودا. کچه‌که‌ی به‌زگه‌ه‌ستاوه‌که‌یه‌وه له‌سه‌ر ئاونگه‌که دانیشتبوو و شتیکی
 ده‌سووه‌وه. میږگان چوو ژووږی و له‌په‌نا ئاونگه‌که به‌رهو رووی کچه‌که‌ی
 دانیشتن:

- چی ده‌سوویه‌وه؟

- نه‌بات. عه‌لی له‌شاری بؤی هیناوم. توژئ شتومه‌کی تریشی هیناوه. گولی
 گوژروان و خه‌یارچه‌مبه‌ر دلئ خوشه‌ه! هینشتا هیچ نه‌بووه له‌تیکی گاواردین کږیوه
 که هیلگ بؤ کوږه‌که‌ی بدوورم! کوږه‌که‌ی! هه‌ها!

- ده‌ی، ده‌ی... هاجه‌ر!

هاجه‌ر ده‌ستی له‌ده‌سکاونه‌که به‌ردا و چاوی له‌ده‌می دایکی ږی:

- ها؟ به‌لئ!

میږگان ده‌سکاونه‌که‌ی به‌ده‌سته‌وه گرت و ده‌ستی کرد به‌سوونه‌وه‌ی
 نه‌باته‌که. هات شتیک بلئ. به‌لام به‌ر له‌وه‌ی لیوی بجوولئ عه‌لی گه‌ناو خوئی کرد به
 ژووږیدا:

- گوریسه‌کان له‌کوین؟ کوانین؟ له‌سه‌ر که‌ندووه‌که‌م دانابوون!

هاجه‌ر گوتی:

- گوریست بؤ چیه‌ه؟

- هه‌رچی گوریس له‌نیو دیندایه‌ ده‌بی کوئی که‌ینه‌وه، پیکه‌وه‌ی گریده‌ین و
 بایده‌ین. ئاخو خو کاژیله‌ نه‌که‌وتوته بیره‌وه؟

گوریسه‌کانی دوزییه‌وه و له‌خه‌لوه‌تییه‌که هاته‌ده‌ری. قسه‌ی له‌گه‌ل میږگان
 نه‌کرد. گوریسه‌که‌ی دا به‌شانیا و هه‌ر وا که به‌رهو ده‌ری ده‌رویشتن گوتی:

- حه‌مام ئاوی ده‌وی. پاتال ئاویان ده‌وی. حاسل ئاوی ده‌وی. مروقیش خو به
 بی ئاواژئ!

عه‌لی گه‌ناو گه‌یشته‌کولان و بیده‌نگی مال‌ه‌که‌ی داگرت.

میږگان به‌بیده‌نگی ده‌سکاونه‌گی به‌نهرمه‌نه‌باته‌کانی بنی ئاونگه‌که‌دا دنا. هاجه‌ر
 له‌دایکی پرسه‌ی چی بووه؟

میرگان به جی وه لام گوتی:

- ئیمه دهرۆین.

- بۆ کوئ؟

- دهچین بۆ ناوچهیهک وا باوکتیان لهوئ دیوه.

- هه مووتان؟

- هه موومان! نازانم.

- ئیتر ناگه پینه وه؟!

- نازانم! نازانم.

- ئه ی من؟!

- تو... تو... مال و ژیانته ههیه. میردته ههیه. ئیستاش ئه وه خه ریکی مندالت

دهبی، خو شه ویستتیش ده بی. هیدی خه می چیته؟

هاجهر تاویک مات بوو. پاشان گوتی:

- ئیوه برۆن من ئیتر کیم ههیه؟ کاتی زه یستان کی ئاگای لیم ده بی؟! کی ناوکی

منداله کهم بیری؟

میرگان نه ده بوو دل ناسکی بنوینی، گوتی:

- بیکهس نابی، بیکهس نابی. که سیک هه ر ده بی. من خراپه م له گه ل ئه وه خه لکه

نه کردووه، به فریای کچه کهم نه گهن!

هاجهر که وته لیوه له رزه. میرگان مؤله تی نه دا کچه که ی بگری هه ستا و گوتی:

- ده موچاویشت ماله لئیداوه!

هاجهر به هه نیسکه وه گوتی:

- ده هه ر له وه ده ترسم. هیندی له جیرانه کان ده لئین ئه وه ماله یه نیشانه ی کچه!

میرگان خو شی وای بیر ده کرده وه. به لام نه یده ویست وه پرووی خو ی بیئی.

سه ری له قانده و گوتی:

- له خو را قسه ده کهن! خو له لای خودا نه هاتو نه وه!

تاقه تی نه هینا. هاجه ری له لای ئاونگه که به جیه پشته و چوو ه ده ری. له سه ری کو لان عه لی گه ناوی دی. کو لی گوریسی به شانیدا دابوو که له مالان وه ریگرتبوو و ده رویشته. میرگان سه ری داخسته و تیپه ری.

له مالی میرگان ژنه که ی عه لی گه ناو له لای ته ندووره که دانیشتبوو و خه ریکی دوورینی کراسیکی مندالانه بوو؛ بۆ مندالی هه ویکه ی. عه باس له په نا ته ندووره که گوچانه که ی له سه ر کو شی دانا بوو و خه ریک بوو ده شاه ی و تاق قرانییه کانی به جیا جیا ده بژارد و ده یکرده ئه و تووره که یه وه که به په تیک له ملی کردبوو. میرگان ئه و له ته نانه ی له لوی چاره که که ی نابوو گریکه ی کرده وه و له سه ر ده رخونه ی ته ندووره که ی دانا و رو یی بۆ وه تاغ. ئه و زور که م لای عه باس و رو قیا ده ماوه. ده یزانی هه یچیان پشیا ن خو ش نیه له وئ بی، عه لی گه ناویش گو یی لینه بوو. چونکه هه موو خه لکی ئاوا یی ده یانزانی عه باس سوو تاوه. له پیاوه تی که وتوو ه. ناخ و روا له تی عه باسیش وای نیشان ده دا! ریشی نه هاتبوو. ده نگی گر و نووساو بوو. هه لسوکه و تیشی خه ساوانه بوو. باسی ژن و کچی نه ده کرد. چاوی به دوا ی که سه وه نه بوو. خو ی له قه ره ی ئه و گالته و گه پانه نه ده دا. ته ماحی له ما که ر و شتی واش نه ده کرد. وه لحاسل هه یچ دیار ده یه کی له هه وه س و مه یلی جحیلانه پیوه دیار نه بوو. ئه وه ش روانگی خه لکی زه مینج بوو و هه موو له سه ر ئه و بر وایه بوون که: عه باس سوو تاوه! له هه موو که س باشت ریش میرگان ئه وه ی ده زانی.

روقیاش وه نه بی له عه باس باشته ری. چوار کوته یه سقان. به حال نووزهی ده رده هات و هه میشه ش ناسی له ژیر زمانیدا بوو. بوونه وه ریگ بوو به غهیری تووک و نزا هه یچی دیکه ی له ده ست نه ده هات. رو قیا بۆله! تاقمی له خه لکی ئاوا یی به توانجه وه پشیا ن ده گوت: رو قیا بۆله! بۆیه که س دل ی لئ پیس نه ده کردن. دوو که سی خه ساو و نه زوک با هه ر پیکه وه بن.

- چاکه جار یکی دیکه ی بیژیره وه. دوو دانه دوو قرانی چوار قران. که وایه لیتره چوار قرانمان هه یه!

رو قیا چوار قامکی لیک بلاو کرد و گوتی:

- ئه مه چوار قران.

- سى دانه پینچ قرانیمان ههیه:

- ئەو ههش پازده قران.

- پازده قران و چوار قران دهکاته نۆزده قران!

روقیا گوتی:

- له بیست، قرانی کی کهمه.

- لیره هه مانه بیست و سى دانه ده شایى، ده بیته چهنده؟ ئەگەر جوت

جوت دایاننیم. ئەها! یهک و دوو و سى و ئەمهش دوزده قران و ده شایى. چاکه؟!

دوازده قران و ده شایى لیره، نۆزده قرانیش لهوئ دهکاته چهنده؟ با بیبژیرم! ده

قران بچیته سه نۆزده قران، ده بیته بیست و نۆ قران. ئەوه بیست و نۆ قران!

روقیا گوتی:

- ئەوه سى، قرانیک کهم.

- چاکه! له ملامش قرانیک و ده شاییمان ههیه. ئیستا ئەو قرانهش دهخهینه سه

بیست و نۆکه، ده بیته سى قران. ئیستا هه مانه سى قران و چهنده؟

روقیا گوتی:

- سى قران و قران و نیویک.

- ها! ئەو سى شاییهى بۆ تۆ!

روقیا سى دانه ده شاییهکى له سه رهزه که هه لگرته وه و گوتی:

- دهى ئیستا خۆت چهندهت پینیه؟

- سى قرانم پینیه؟

- چاکه، سى قران!

عه باس گوتی:

- دا ئەو په نچکه نانه بینه با بیخوین... خۆم کوشت هه تا بژاردم. جاران هه زار

قرانم به هه واوه ده بژاردا!

روقیا کوته نانه کهى - که میزگان هینابووی و له سه ره خۆنه که داینا بوو -

هه لگرت و دایه دهست عه باس:

- دهچم بهو سى شاییه ماست یان دۆشاو ده کرم. با نانه که مان بچ پیخۆر نه بى.

عه باس پاروویهکى زه لامى خسته ده مى و گوتی:

- نا! نا، ئەو سى شاییه بۆ خۆت. ناسى پینکهره. شوکور نانه که نه رمه پیخۆرى

ناوئ. بخۆ دهى! ئیمه ده بى قانع بین. بۆ ئەوهى بتوانین ده سمایه یه که پیکه وه نین.

ئه وانه خه ریکن ده پۆن!

- میزگان و ئەوان؟!

عه باس گوتی:

- میزگان و کورپه کهى! خه مى ناوئ. ئەم ماله بۆ من به جیده میتنى. ده زانم چۆنى

که لک لیوهرگرم. کاسپی ده کهم. زستانانه ئە وهنده کاسپی ده کهم که خه رجى هه موو

ساله که مان دابین ده بى.

روقیا پرسى:

- چ کاسپییه که، یانى؟

عه باس گوتی:

- سه ره تا قومار وه پیده خه ین. پاشان... ئەو ته و یله خاوین ده که مه وه و ده یکه مه

دووکانى به قالى. ئەگەر تۆش له گه لم بى پیکه وه ده یگیرین. ئەگەر ئەو ته راکتۆره ی

میرزاخان نه شکایه، ده مانتوانى دوو جه وال ئار دیش له شار بینین و لیره به کیلۆ

بیفرۆشین به خه لک. ئیستا له وانه یه عه لى گه ناو که ره که یمان به کرئ بداتى. به لام

هه ر چۆنیکه ده بى ئیمه ده سمایه یه که جۆر که ین... هه یفى هیچمان ده ست و پیمان

ساغ نییه! ده نا نانه واخانه یه که مان داده نا. به لام ئیستا ناچارین، شتومه که له شاره وه

بینین و له سه ر رفحه کان ریزیان که ین.

روقیا گوتی:

- جارئ با بزانی چۆن ده بى! ئەگەر ئەو پیاویکه روحمى بکرایه و ته لاقى

بدایه م، ئیتر نه جاتم ده بوو. چش ماره بیشم ناوئ.

عه باس گوتی:

- ده بى قه رار و بریه ی له گه ل بکه ی که ماره بیه که تی پیده به خشى، به و شه رته ی

ئه ویش سبچه ینى راست نه بیته وه و داواى به شه مالى ژنه که ی، هاجه ر، له من و

ئەو چوار خشت و کولۆیەیی سلوچ بکا! حالی بووی؟ سەنگەوبەردی نی. ئەو عەلی گەناوەی من دەیناسم زۆر لایەلایە.

روقیا گوتی:

- خۆم چاکی دەناسم. بەلام پیموانییە تەلای ئەوەندە بەلاوە گرینگ بی. مەحتەلی ئەوەیە من لیۆم بجوولی. بەلام شتیکی!

- شتیکی چی؟

- من پیموایە تریاکخانەیک دانین باشترە. دەزانی چەندە بەسوودە؟! تۆ چاوە لە پوورە سەنەم بکە. چاوی لە دەستی کەس نییە!

عەباس پزوووی توورەکەکی توند کرد، توورەکەکی بە جوانی لە باخەلیا دابین کرد و دواي ساتیک گوتی:

- خۆ فکریکی باشە. من بیرم بۆ ئەوە هەر نەچووبوو.

روقیا وردەیی نەنەکی کردە دەمیەو، هەستا پی و گوتی:

- من ئیتر دەرۆم! ئیوارەییە، درەنگ وەختە. رەنگە بتوانم یارمەتیەکی خوشکت بەدم. کچە فەقیرە پی و مانگی خۆیەتی. چەندەش گیانم دیشی!

عەباسیش هەستا. خۆی گەیانە سەر تەندوورەکە. جگەرەییەکی داگیرساند. خەریک بوو خۆر ئاوا دەبوو.

میرگان هاتە دەری. دوو پیالە چایی هینا بۆ سەر تەندوورەکە و گوتی:

- چاییم بۆ هینا، بۆ رویشت!

عەباس دوو کەلی جگەرەکی بە خەستی لە لووتی دایە دەری و گوتی:

- رویشتەو بۆ مالی خویان!

میرگان چاییەکی لەبەر دەمی عەباس دانا و هەروا بە پیو پراوەستا.

دایک و کور هەردووکیان دەنگوت دەمیان دووراو. عەباس جگەرەکی دەکیشا و میرگان چاوی لە گوێسوانەیی سەربانەکە بریوو. هەردووکیان دەیانزانی خەیاالی

ئاخافتنیان لە دلایە. باسی ئاخافتنەکەشیان دەزانی، بەلام هیچیان نەیان دەزانی لە کوێو و چۆن دەست پێکەن.

عەباس قونچکە جگەرەکی خستە تەندوورەکەو و پیالە چاییەکی هەلگرت و نای بە سەرییەو. میرگان لەبەر تەندوورەکە دانیشت و پالی بە دیوارەکەییەو دا.

ئێستا دایک و کور چاویان لە یەکتەر نەبوو. بۆیە دەیانقوانی بی ئەوەی چاوە لە چاوی یەکتەر بکەن باخۆن. عەباس لە سووچی سەرووی هەیانەکە و میرگان لە

بەر تەندوورەکە و لای خوارەو دانیشتن.

میرگان، لەبەر سییەری ئیوارە، دەستی دابوو بن چەنەیی و عەباس بە دەموچاوی رەقەلە و مووی سپییەو پالی بە دیوارەیی تەندوورەکەو دابوو، چاوی

لە جێهەک بریوو، کە هیچ کوێ نەبوو!

- ئێستا تۆ دەتەوێ چبکەیی عەباس!؟

- چۆن چیدەکەم؟

- لیترە دەبی یان لەگەلمان دئی؟

- لیترە دەبم.

میرگان تاقەتی نەهینا. هەستا و لەبەر دەمی کورەکیدا پراوەستا و گوتی:

- خۆشم نازانم چیت پیدەلیم! ئەگەر بلیم لەگەلمان وەرە، نازانم تووشی چی

دەبین. ئەگەر بلیم لیترە بمینەو، نازانم... نازانم چیت بەسەر دئی! گەرما، سەرما،

و شک و تەر. دلّم خۆش نییە. لەملاو دەبینم براکەت، کە بە حیسابیک بژیودەری

بنەمالە بوو، ئیتر لیترە دەست و دللی بۆ هیچ کاریک ناچن. ئەو خوووی بە کاریک

گرتوو، کە لیترە نییە. لەو لاشەو ئیو بە کئی بسپیزم و برۆم؟ لەو لاشەو هەوالی

باوکت هاتوو. خودایە ئەم کورەم، کچەکەم، ئەو کورەیی دیکەم، میردەکەم، خۆم،

خودایە! ئیمە بۆ خەریکین لەبەر یەک بلاو دەبین؟ سەرم سوور ماو، نازانم چبکەم.

دەبینم بەلام تیناگەم. دەبینم بەلام تیناگەم!

عەباس گوتی:

- هەق بە تۆیە، خەمی میردەکەتە!

- نا! ئاوا تیر و توانج تيمه گره رۆلە! تەنیا لەبەر ئەو نییە. من دلّم لەت و کوت

بوو! چوارمیخەتان کیشاوم، چوارمیخە!

عەباس گوتی:

- تو به دواي پياويكدا دهروى كه زور ناپياوانه ئيمه‌ي به جيهيشت و روئي. خوږييه!

- تو به و دهلي خويږي؟! نا! له نيو ته‌واوي ئه‌وانه‌دا كه روښتوون ئه‌گه‌ر يه‌كيان به‌غيره‌تانه روښتبي باوكي تويه؛ سلوچ! زور كه‌س روښتن و نه‌هاتنه‌وه، به‌لام باوكي تو وا نه‌بوو.

- زور چاكه! بوو يان نه‌بوو بو من جياوازي نيه ئيتر، من خو پيشم به كه‌س نه‌گرتوه، نه پيشم به ئه‌و گرت، نه پيش به ئيوه‌ش ده‌گرم، برؤن برؤن، خوداتان له‌گه‌ل بي!

ميرگان به دلپرييه‌وه گوتي:

- پيم خوش نيه به من بلي خودات له‌گه‌ل! خو من ناچم بو حه‌ج، ئه‌و جيهه‌ش كه ده‌چم به‌هه‌شت نيه، هه‌ر نازانم كوئيه! ده‌لين: كانه. به‌لام خوشم نازانم ده‌چم بو كوئ. ته‌نيا خه‌ريكم ده‌روم، ئه‌ويش به ده‌ست خوم نيه. له راستيدا خه‌ريكه ده‌مبه‌ن. به‌لام دلّم ژان ده‌كا. كه‌چي تو... تو پيتوايه من ده‌چم بو باخي به‌هه‌شت، كه ئاوا تانه‌م ليده‌ده‌ي! ياني پيتوايه من پيم‌خوشه تو له‌م دوزخه‌دا به‌جيبيلم و برؤم؟! ... خودايه گيان! خودايه؛ بوچي خه‌ريكي له‌توكوتم ده‌كه‌ي!

عه‌باس نيوه جگه‌ره‌يه‌كي هه‌لگرت و گوتي:

- نامه‌وي لاي من خوت به‌نييه حالي جاو. برؤ ئيتر! خو كه‌س هيجي پينه‌گوتوي. ده‌ليم برؤ ده‌ي، باشه ده برؤ!

- برؤم! هه‌ر ده‌روم، به‌لام نامه‌وي ئاهونزاي توم به دواوه بي. نامه‌وي ئاهي تو له‌وه زياتر بمسووتيني.

عه‌باس گوتي:

- ئه‌گه‌ر ده‌ته‌وي ئاهي من داوينت نه‌گرئ، برؤ و خه‌مي منت نه‌بي!

- چون خه‌مي توم نابي روله، چون ده‌توانم كوري خوم له‌بهر نه‌بي؟!!

- خو نابي هه‌ر دانيشي و له دوروي من بگري!

- ئه‌ي له‌وه زياتر چيم له‌ده‌ست دي روله؟!!

- پارهم بو بنيره! پاره. منيش لي‌ره بنياده‌مم! بژيوم ده‌وي. خو به باي خودا به‌پيناچم. تازه خو هيز و تواناي كارم نيه. ده‌بي ده‌روويه‌ك بو به‌ريچوونم په‌يدا كه‌م. ده‌مه‌وي دووكاني به‌قالي دانيم. ئارده‌روشي. ده‌مه‌وي راسپيرم چهن پووش خورما و چوار به‌سته چابي و ده‌من ئاردم بو بينن و بتوانم له‌و ريگايه‌وه نانيك و ده‌ده‌ست بينم. به ده‌ستي به‌تال هيج ناكري! خو ده‌ستي خالي توږيشي ليه‌ه‌لناستي.

- باشه باش. باشه به چاوان. بو ت ده‌نيرم. من ئه‌وه‌نده ده‌سته‌وستان نيم. كار ده‌كه‌م. كار ده‌كه‌م. شتيكت بو ده‌نيرم. ده‌ي ده‌لي چي؟

- هيج، هيج. دواي ئه‌وه‌ش ئه‌گه‌ر چاوتان به باوكم كه‌وت، پني بلين كاغه‌زيكم بو بنيري كه ئه‌و چوار كوئ و خسته به من بيري. ده‌نا گه‌ردنتان ئازا ناكه‌م. من تواناي ئه‌وه‌م نيه سبه‌يني له‌گه‌ل عه‌لي گه‌ناو تيوه‌چم. وه‌ك رؤژ ليم روونه چوار رؤژي ديكه عه‌لي گه‌ناو ليم قوت ده‌بيته‌وه و داواي به‌شه‌مالي ژنه‌كه‌يم ليده‌كا. له‌و چوار كوئ و به‌رده به‌شي ده‌وي. ليشم ده‌ستيني، ئه‌و كاته مني نيوه‌مردوو چون ده‌ره‌قه‌تي ديم؟ دي ماله‌كه‌م لي تيغه ده‌كا و وه‌تاغه‌كه بو خوي هه‌لده‌گرئ و ته‌ويله‌كه‌ش ده‌دا به من! منيش چيم پيده‌كرئ؟!

- راست ده‌كه‌ي. ئه‌و عوله چوار چاوه هه‌موو شتيكي له ده‌ست دي. باشه. هه‌ر چونيك بي ئه‌و كاغه‌زه‌ت بو و ده‌ده‌گرم و ده‌ينيرم. ئيتر قسه‌ت ماوه؟

- نا. نا ئيتر. به‌لام ده‌بي كوتيكي له‌و مسانه‌ي وا شاردووته‌وه، بده‌ي به من. ئاخ‌ر منيش بنياده‌مم! كاسه‌يه‌كم ده‌وي ئاوي تيدا بخومه‌وه.

- باشه! هه‌ر ئه‌و قاپه مسه‌ي له‌بهر ده‌ست‌دايه بو توي به‌جيديلم. ده‌ي قسه‌ت ماوه؟ چي تريش؟!

- هيج، هيج، ئيتر هيج!

- باشه، كه‌وايه بو هه‌لناستي بيته ژووري؟ له‌و سه‌ر ته‌ندوره چ ده‌كه‌ي؟

- باشه ديم! هه‌ر وه‌ختي ئيوه روښتن، منيش كه‌لوپه‌له‌كانم راده‌گويزم.

ميرگان په‌رداخه به‌تاله‌كه‌ي هه‌لگرت و گوتي:

- چايي ترت بو بينم؟

- زه‌ره‌ري نيه ئه‌گه‌ر هه‌يه، ده‌مم وشك بووه.

ههتا میرگان چایی دووه می هینا، عه باس سرخوشی خه یال، پشته سهری به دیواره که وه دا و جگه ره یه کی نا به لیوییه وه و چاوی قووچاند.

ئیواره چ که یفیکی له لایه!
دهنکیک له کولانه وه هات:

- به گۆری بابیان وه! ئیمه ئه وه درۆین. با هه رچی گوریس و په تی نیو دییه پیکه وه ی گریه ن. با بزانین ده توانن ئاروانه پیره ی سهر دار له و بیره ده رهیننه وه؟! ههها! ده زانی ئه و بیره چه نده قووله؟
- نه وه د و هه شت گه ز!

- خۆم له بیرمه باوکی ئه براو ده یگوت: نه وه د و هه شت گه ز قوولایی بیره گه وره یه. گالته نییه!

مه ولا ئه مان و ئه براو و کورپی سه نه م هاتنه حه وشه. عه باس چاوی هه لئینا. پیاوه کان دهنگه دهنگیان ساز کردبوو. مه ولا ئه مان و کورپی سه نه م قسه یان وه بهر یه ک نه ده خست. ده په رینه نیو قسه ی یه کتر و هه ر کام ده یویست ئه وه ی که دیتوویه تی به که یفی خۆی بگیزیته وه. ئه براویش له و ناوه دا واق و رماو راوه ستابوو هه ر تاوی ده یروانییه ده می یه کیان. له گۆرستانه وه هه تا ئیره بۆی ده رکه وتبوو که له سهر کاریزه که شه ر و هه لالا ساز بووه. خه لکه که شتی دیبوو تاق و لۆق به ره و نیو دئ ده گه رینه وه. زانیبووشی که زه بیحولالا و سهر داریان بردوووه بۆ شار. له گه ل ئه وه شدا پیخۆشبوو زیاتری بۆ روون بیته وه. ئه وه ش له و قسه پر له تالووکه و خیرایانه ی مراد و مه ولا ئه ماندا که م وه ده ست ده که وت.

مه ولا ئه مان که په رداخه چاییه که ی له خوشکی وه رگرتبوو، هه روا به پیوه هه لیقوراند و گوتی:

- تیکچوو. هه موو شتیکی تیکچوو. شیوا. فاتیحای هه موو شتیکی خویندرا...
که ره که ی منیش له برسانا له بهر ئاخو ره که ی مالی که ره لایی ده توپی! چش، به جار و به جه هه نده م!

کورپی سه نه م گوتی:

- من ده لیم زۆربه ی ئه وانه ش که چۆرکالیک ئاوی کاریزیان بووه ناچارن ده بی کوچ بکه ن!

مه ولا ئه مان په رداخه که ی دایه وه ده ست میرگان و گوتی:

- ئه مرۆش کوچ نه که ن. چوار رۆژی دیکه کوچ ده که ن! به گۆری بابیان وه. دۆزه خ و به هه شته که شتی له ئه ستوی خویان!
عه باس له سهر ته ندوو ره که وه ملی کیشا، ئه براو له بن دیواره که دانیشته و مراد چوو بۆ لای گۆزه ئاوه که.

ئه براو گوتی:

- رهنگه شوینی په مپه که بگۆرن چاک بی؟

مه ولا ئه مان به ده م بزوه وه گوتی:

- رهنگه!!

کورپی سه نه م گوتی:

- شایی بناویلان! ده تانه وی میرزا حه سه ن جاریکی دیکه بیته وه و قۆلی هه لمالی و کاره کان راسته و پاسته بکا؟ ده زانن جیگا گۆرینی په مپ و چالو چه نده خه رچی هه لده گری؟ خۆ سه تل و گوریس نییه لیره هه لیگری و له هۆوی داینی! هه زار مه ن ئاسنه. هه زار مه ن زیاتریش! وه ستای دامه زرینه ر له کوئی په یدا که ن؟ هینده ش پاره ده ستین به قه د خوینی بابیان. ئاخه ئه و جۆره کارانه به هه موو که س ناکری. ده بی بچن بۆ ناوچه ی گورگان، یان پیته خت و به کۆلیک پاره ده توانن دوو که سی شاره زا له گه ل خویان بیئن. پیت وایه ئه و جارهی دیکه که میان پاره وه رگرت هه تا هاتن وه ته په ته بیان خست؟! خوشیان چه نده زوو له ته په ته بیان خست. به لام زه بیحولالی چاره ره ش!

مه ولا ئه مان هه ر به و توانجه نه یینییه ی پیشوویه وه گوتی:

- له هه موو که س زیاتر ئه و قازانجی کرد! چه نده م پیخۆش بوو. ده تگوت دلیان ئاوپژین کردم!

- ئه و سهر داره دیوه ش ده ستی سه یر قورسه!

- پیموانییه ئه و لاقانه تازه عه رز بگرن!

- منیش پیموانییه بهم زووانه.

- به گۆری بابیانوه!

دهنگی عهلی گهناو له کۆلانهوه هات:

- هۆی!... ئهوی ئهوه ئیوه نایه بۆ یارمهتی، ئه و شتره له بیرهکه ده رهینینهوه؟

له سه ر دیواره که وه ملی کیشا و هه ر وا راوه ستا.

مه ولا ئه مان گو تی:

- یارمه تی چی؟ بۆ نانی مفتهم خواردوو ه میگه لی حاجی تاغی بله وه پینم؟ هه ر

ئهو که ره لای بی دو وشه ممه ی که خۆی له ماتورخانه که دا شار دۆ ته وه و نایه ته ده ری،

گو ئیدر یژه به سه ته زمانه که ی منی برسی و توونی دا کردوو ه و خه ریکه ده تۆ پی!

مالۆ یزانی کردوو م. ده تانه وی بێم و که ریزی کور ه که ی بۆ بکه مه وه. ئه وه ی زه ویی

هه یه ئاوی ده وی، چا ویشی ده ری، ده بی قه وه له خۆی دا، من بۆ ده بی خۆم بپسینم

و وشتر له بیر ده رهینمه وه؟ ئه گه ر قۆر ب م کئ خه رجی نه خۆشخانه م ده دا؟!

- تۆ چی کور ی پوو ره سه نه م؟

- منیش کارم هه یه. ده بی برۆم که لو په لی سه فه ر بپچمه وه. ئیمه خه ریکین

وه پیده که وین.

- تۆ چی ئه براو؟ گور یسه کانیان لیک به ستوو ه. هه موو خه ریکن ده چن.

ئه براو گو تی:

که مم زه حمه ت بۆ کیشان؟! ئیتر به سه! به گۆری بابیانوه!

عه لی گه ناو ملی له دیواره که کیشا دواوه و میرگان به دوا ئیدا رۆ بی بۆ کۆ لان:

- راوه سه ته. راوه سه ته. من له گه لت دیم. له هه یج هه ر چاتره هاتنم!

کور ی سه نه م چاوی له مه ولا ئه مان کرد. ئه براو سه ری داخست. مه ولا ئه مان

گو تی:

- به ده ست خۆی نییه. ئه و ژنه ئیختیاری به ده ست خۆی نییه. که ره که ر!

به ندی چواره م:

نه کرا وشتره که راست له بیره که ده رکیشن. قه وه یان له خۆیان دا. هه ول یان دا،

به لام نه کرا! ته واوی گور یس و په ته کانی زه مینجیان پیکه وه گر ئیدا و که ری زکه نه

شاره زاکانی دو بیید چوو نه خوار ی. گور یسه که یان به ژیر زگی که لاکه وشتر دا هینا

و له ده وری لاق و ملیان هالاند و شه ته کیان دا. پاشان خۆیان به گور یسه که دا

هه لواسی و وه ک مار هاتته سه ری، خاک و خۆلی سه رو گیانیان ته کاند و گو تیان:

- هه لیکیشن! ده ی هه لیکیشن!

گور یسه که هه شت سه ری بوو. گور یسی زه مینج بوو بووه هه شت سه ر. هه ر

سه ره گور یسه ی به ده ست هه شت - نۆ پیا وه وه بوو. هیزی هه شتا پیاو!

«یا ئه للاً!»

که لاک ی وشتر له قور و لیته ده رکیشرا. «ئه للاً!»

هیزی هه شتا پیاو! زور به دژواری به دیواری خۆلینه ی بیره که دا هه لده خشکا.

قه د قه د:

«گور یسه کان له نیو قه دتان بهالینن! یا ئه للاً بلین! خه ریکه دیته سه ری!»

«گیر ی کرد! گیر ی کرد! راوه ستن! خۆتان راگرن. ده ی ده ی لاقتان له قولکه کان

گیر که ن... ده ی با ب م...!»

پیاوه کان گور یسیان له نیو قه د هالاند بوو. لاقیان له و قولکانه گیر کرد بوو که

به پیمه ره هه لیانکه نده بوو. خۆیان بۆ دواوه ده کیشا و لاقیان بۆ پیشه وه. ده تگوت

دارستانیکی چر له بهر هیزی ره شه با دا بۆ دواوه چه میوه ته وه. دوو که ری زکه نی

شاره زا له گو ی بیره که راوه ستا بوون و چاویان له نیو بیره که ده کرد، میرگانیش

گور یسی له نیو قه دی خۆی هالاند بوو.

«ملی له زارکی که ری زه که گیر بووه! چوو ه به و بنه دا!»

«ئەوی چی بکەین؟ چی بکەین؟ دەست و پشتمان شکا»

«چارە نییە، بیکیشن، دەبی بیکیشن، ملی دەشکی و دیتە دەری، بیکیشن!»

«بیکیشن! یا ئەللا! دەی بام دەی!»

کیشایان. بە هیز و قووەتی خۆیان کیشایان. بەلام هەروا گیری کردبوو.

«بیکیشن!»

«مەیکیشن، ڤاوەستن!»

دوو گوریسیان ڤچرا. دوو زنجیره ڤیاو کەوتن؛ تیکەوہ گلان. کەلاکە خراوہ خوارئ و شەش زنجیره ڤیاو بە گوریسەوہ ڤاکیشران.

هاواری کەریزکەنەکان:

«گوریسەکان بە نەرمی لە خۆتان بکەنەوہ! هینور هینور!»

«گوریسەکان شل کەنەوہ! هینور هینور!»

کەلاکە بە دیواری خۆلینەیی بیرەکەدا خشکا خوارئ و شەش گوریس؛ شەش سەری ئەژدیها، بە گەرووی بیردا ڤۆچوون.

«خراپتر! خراپتر! چاوانەیی بیرەکەش بەو گل و خۆلە ئەوہندەیی دیکە گیرا!»

تەپوتۆز لە زارکی بیرەکەوہ هاتە سەری»

«خراپتر! خراپتر!»

«بە گیانی لە خۆل و ئارەقە هەلکشاوہوہ ڤیاوہکان ڤاوەستان. «

«ئیتستا چبکەین؟»

کەریزکەنەکان دانیشتن:

. کەرەسە، کەرەسەیی دەوی. گوریسی قایم.

«ڤاوەستن... شتیکم بە فکر گەیشت!»

«چی؟ بیلی دەی بزانی!»

«لەتوکوتی کەین و هەلیکیشین!»

«بژی خودادادا! لەبەر ئەو میشکەت مەرم. ڤیرەشوان!»

«کەوایە با دەست بەکار بین. کی ڤیاوی ئەو کارەییە؟»

شوان و کەریزکەن.

«چەرخەیی بیر بینن! کیردەکەت تیژ کە خودادادا!»

«ئەوی کی جوابی سەردار بداتەوہ؟!»

«سەردار لەسەر من!»

«جوابی ئەو لەسەر ئیمە»

«لە ڤارەیی کەوڵەکەیی زیاتری ناوی خۆ!»

چەرخەکەیان هینا ڤیشی دایمەزینن. خودادادی شوان و حەمەکازمی کەریزکەن دەرەلینگیان هەلکرد. خوداداد کیردەکەیی نایە بەر ڤشیتینەیی و ڤویی بۆ لای سالار عەبدوλλά و کوینخا:

«گیانم دەنیمە سەر دەستم و دەچمە نیو ئەو بیرەوہ! ئەو کارە خەرجی هەییە!

سەد تەمن!»

لەوہ زیاتر مانەوہیی ئەو هەموو خەلکە ڤیویست نەبوو. ئەوانەیی کە بەشیان بە کەریزەکەوہ بوو و خۆیان بە کەوچک بە دەست دەزانی، مانەوہ. خەلکەکەیی دیکە بەرەو زەمینج گەرانەوہ.

نا! نەکرا و شترەکە بە ساغی لە بیرەکە دەرکیشن. عەلی گەناو چوو و شترەکانی سەرداری ئاموزای لەو بیابانە کو کاتەوہ و بیابانەوہ بۆ مائی. ئەوہش میرگانی خاترجەم کرد کە و شترەکانی سەردار گوموگۆر نابن:

«حەیف بۆ ئەو و شترانە! حەیف بۆ ئەو و شترانە! نابن هەروا بەخۆڤایی لە کیس

بچن!»

مانگ هەلاتبوو کە میرگان گەیشتەوہ مائی.

تەنیا عەباس بەخەبەر بوو. هەروا دانیشتیوو و چاوی لە شەو ڤریبوو. مەولا ئەمان و ئەبراو یەکی ڤاروویەکیان نان خواردبوو و خەوتبوون.

میرگان شەکەت و ماندوو، دەبوو بخەوی. بەلام خەوی چی، چاوی دەتگوت خویی تیکراوہ! بی ئەوہی دانیشی، چوو بارگەوینەکەیی بیچیتەوہ. بارگەوینەش چی، چوار کوت کراس و دەریی و خەلاتییەک.

ئەو بەشە لە خەلک کە لەسەر ڕەگەزی باب و باپیرانیان دەرۆن، وایان بە خۆیان سەلماندوو کە دەبێ لە هەوڵین دەر فەتدا ئەوەی لە زگیان زیاد بوو بیدەن بە خەلاتی. دوو گەز جاو. ئەوەش بە پارەیهکی کەم دەکەردی. مێرگانیش لە تەمەنی خۆیدا جارێک هەلی بۆ ڕەخسابوو. خەلاتی. تەنیا بەرگیەک کە مرۆف دوو جار لە بەری ناکا. بە جیا خستییه نیو بوخچە کە یەو و لەو لاو داينا. هیندی نان و قەند و چاییشی بە جیا بەست. ئەو شت و مەکانە کە دەبوو بۆ عەباسی بە جیبیلی لە سووچیک کۆی کردنەو. بوخچە کە کفە کەشی لە سەر ئەوان دانا. پاشان چوو سەر کیسە ئاردهکە. مەنیک کە متری تیدا مابوو. ئەویشی لە لای کەل و پەلەکانی عەباس دانا. ئیتر کاری نە مابوو، جگە لە کاریک. تەنیا کاریکی مابوو. مێرگان چاوی لە کور و براکە کۆی کرد. هەردووکیان خەوتبوون. مێرگان بە پێدزکە لە درگاکە چوو دەرئ. عەباس هەروا بە خەبەر بوو و سکلێ جگەرە کە لە تاریکیە کە دا دەدرەوشاوه. مێرگان بێ ئەوەی گۆیی پێیدا بەرەو کۆلان ملی پێوهنا.

لە کۆلانە تەنگ و تاریکەکانی نیو هەشەوی زەمینجا شەمشەمە کوێرەش دیار نەبوو. بیدەنگی و ئەنگوستە چاوی. شەو زەنگ. کەند و لەند و چالوچۆلی دەرکوبانان بۆ هەنگاوی مێرگانی پێخاوس ئاشنا بوون. کۆلان بە کۆلان و کەلاو بە کەلاو خۆی گەیانده دەرەوی ئاوايي. بیابان و شەو لە هەمبەریدا وێستابوون. تاریکە شەویکی خەست. ڕاوهستا. نەک لە ترسانا. بەلکوو لە بەر گومان. گەر ڕاوه و خۆی کردەو بە نیو دیدا و راست ڕۆیی بەرەو مائی پووره سەنەم. درگای ماله کە یان داخراوو و هەموو لە خەودا بوون. لە درگای دا. مراد هات درگای هەلگرت و کاس و و بەرەو ڕووی مێرگان ڕاوهستا:

- چیبە؟ چیبووه پووره مێرگان؟

- پێمەرە و توربینە کەت بێنە و وەرە پیت دەلیم.

مراد پێمەرە و توربینە کە ی لە بن دیوارە کە هەلگرت و هاتە دەرئ. درگاکە ی بە ئەسپایی پێوهنا. دایک و کور بە کۆلاندا دەرپۆشتن. مێرگان هەروا بیدەنگ بوو و کورێ سەنەم لە خۆی ڕانە دەدی پرسیار بکا. بیدەنگ بە دوایدا دەرپۆشت و مێرگان

کۆلانەو کۆلان ملی ڕێی گرتبوو، هەتا گەیشتنە قەراغ ئاوايي. لەوی ئاوری داوه. کورێ سەنەم لە پەنای ڕاوهستاوو. مێرگان بە سرتە گوتی:

- تۆش لە گەل ئیمە دئی؟

- من خۆم پێمگوتن دیم. بۆ نایەم؟ من خۆ لێرە نایم. با مانگی زووتر برۆم. قەیدی چیبە؟ دەمویست برۆم بۆ لای ڕۆژاوا بەلام ئیستا دەرۆم بۆ لای ڕۆژەلات، فەرقي چیبە؟

- چاکە؛ چاکە! کەوايه گوی بگره! من لێرە شتیکم خستۆتە ژیر گلەوه، دەبی دەریهینینەوه. وەرە بە دوامدا!

مێرگان وەرپیکەوت:

- لە ئەبراویشم ڕا دەدی، بەلام ترسام کە سیک پینزانی، بەلام لە تۆ خاترجەمم. تۆ هەر یەکیکی وەک کورەکانی خۆم. وەرە! وەرە!

کورێ سەنەم وەدوای مێرگان کەوت و پرسیی:

- بەو تاریکە شەو چۆن دەتوانی جیگاکە ی بدۆزییهوه؟

- دەیدۆزمەوه. دەیدۆزمەوه! تۆ وەرە! لە ترسی ئەو چەتە و دزانە ماله کە ی خۆم شار دۆتەوه. دەیدۆزمەوه. دەیدۆزمەوه. تۆ وەرە، تۆ وەرە.

مێرگان لە پر ئاوری داوه:

- بلێی کەس نەیدییتین؟!

کورێ سەنەم گوتی:

- بەو نیو هەشەوه. هەموو خەلکی لە حەوسالان راست بوونەوه. کێ تاقەتی ئەوهی هەیه بێتە دەرئ؟!

مێرگان لەسەر جینی خۆی چەقی و گوتی:

- ئێرەیه. دەبی ئا لێرە بی! دەست پی بکە. هەلکەنە دەی، ئێرەیه!

کورێ سەنەم پێمەرە کە ی لە شانی داگرت و دەستی کرد بە هەلکەندن. مێرگان لەسەر عەرزه کە دانیشت و دەستی کرد بە دەر دانی گل و خۆل. بەلام بێ فایده بوو.

مێرگان جیگاکە ی لی تیکچوو بوو.

مراد گوتی:

- لیت پوونه ئیره یان نه کیلاوه؟
 - لیم پوونه. ئه ر. ئه وانم له بهر چاو گرتیوو.
 - ئیستا دانیشه بیر بکوه بزانه چ ناو نیشانیکت بۆ دانابوو؟
 - بهرد! بهردیگی گوره! ده زانم. له بیرمه. له بیرمه. بهردیگی گوره بو!
 - ئیره خۆ بهردی لینه بوو، مال ئاوه دان!
 - نازانم. نازانم. سهرم لیشیواوه.
 - میرگان هه لئرووشکابوو. ههر دوو ئه ژنوی خوی به چنگ گرتبوو ده یگوشی.
 - ده تگوت دیله گورگیکی بیابانه و ده یههوی بزئ.
 - ئه گهر جیگاکه ی نه دۆز بیابیه ته وه چیی بکردایه؟!
 - ههستا و دهستی کورپی سه نه می گرت و به دلپری گوتی:
 - بیدۆزه وه مراد گیان، بیدۆزه وه له ده ورت گهریم! بیدۆزه وه! دللم تۆقی مراد!
 - بیدۆزه وه.

- باشه باش. به چاوان! تۆزئ سه بر که، سه بر. تۆ ههر لیره دانیشه. دانیشه!
 - ته نیا پیم بلئ له حاستی مالی کئ بوو؟
 - له حاستی مالی سه ردار. هه زار و نو هه نگاوم له بن دیواره که ی مالی
 سه رداره وه هه لیتاوه، گه ی شتمه ئه و به رده. بنی به رده که م داوه و پاشان به رده که م
 خزانده سه ر قولکه که ی و پریم کرده وه.
 کورپی سه نه م گوتی:

- زۆر باشه. تۆ ههر لیره دانیشه! له جیی خۆت مه بزوو. من ده چم بۆ بن
 دیواره که ی مالی سه ردار و جاریکی دیکه شه قاوی ده که م. خۆ ناترسی! ده ترسی؟
 - نا، نا! تۆ برۆ. ههر بیدۆزه وه. خه رچی ریگا که مان ته نیا ئه و چوار کوته مسه
 شکاوه یه. برۆ، به قوربانت بم!

بلئی کئ عه رزه که ی دابیته وه و دارونه داری میرگانی بردبئ؟ کئ بیجگه له
 هاجه ر خه به ری بوو؟ هیچ که س! به لام ئه و کچه به سته زمانه چۆن ده توانئ هاتبئ و
 دارونه داری میرگانی ده رهیتابئ و بردبیتئ؟ ده کرا عه لی گه ناو فییری کردبئ؟ ههر

ئه وه ی که م بوو! ههر ئه وه ی که م بوو. به لام میرگان باوه ری نه ده کرد. نا! هاجه ر
 قهت کچیکی وا نییه.
 بۆچی وا نییه، له ده ستیشی دئ؟
 ئاخر چۆن دلئ بریایی ده دا؟ چۆن؟ نا! نا! جیگای باوه ر نییه! - دیمه وه! پووره
 میرگان دیمه وه، وه ره پووره میرگان!
 - تۆ له کوئی کورم؟ تۆ له کوئی؟
 - من ئه وه لیره م، لیره. گویت له ده نگم نییه؟
 - گویم له ده نگته، به لام ناتبینم، له ده ورت گهریم!
 - به دوا ی ده نگه که دا وه ره، به دوا ی ده نگه که دا. وه ره بۆ ئه م لایه وه، ئه م لایه.
 - خودایه گیژ بووم، گیژ! خودایه هاوار!
 - وه ره بۆ ئه م لایه وه، ئه وه بۆ لاتراسکه ده به ستی پوورئ؟!
 - کام لا؟ کام لا؟

- راوهسته، راوهسته. وا دیاره هۆشت له سه ر خۆ نییه. ههر له وئ له جیی خۆت
 دانیشه! من ده ریانه هینم و دیم.
 - ههر لیره راوهستم؟ لیره؟
 - ئه ر، ئه ر، ههر له وئ به!

دوو له یه کتر، میرگان و مراد. له و تاریکه شه وه دا. میرگان وه ک بنچکه
 گزیچاریک به پنیوه چه قیبوو. ده له رزی. دلله خورپه ی شادی و ترس. دوا ی تاویک
 ته ق و کوتی گل و پیمه ره ته واو بوو. بینه نگی بیابان و ئه و شه وه کر و کپه ی
 داگرت. میرگانیش خه ریک بوو پشووی راوه ستئ.

نه کا کورپی سه نه م مسه کانی هه لگرتبئ و هه لاتبئ؟!
 به نه حله ت بم، ئه وه چ گومانیکه؟!

میرگان لیوی خوی گه ست، کورپی سه نه م په یدا بوو. پیمه ره که ی له عه رزه که
 چه قاند و توربینه که ی له کۆلی داگرت. میرگان به سه ر توربینه که دا نووشتاوه و له و
 تاریکه شه وه دا ده ستی به مسه کاندا گیژا. ته واو بوون. ته واو ئه وان بوون. مسه کانی
 خوی. میرگان دلئ هیور بۆوه. هه ستاوه و دۆعایه کی کرد:

- یاخودا عەمرت درێژ بێ کورم! قەزای تۆ لە من کەوێ! با برۆین. توربینە کە
بەدە بە من ھەلگیرم!

- نا؛ تۆ پێمەرە کە ھەلگیر!

گە یشتنەو ھە نۆ دێ. کورێ سەنەم پرسیی:

- بیانبەینە مالی خۆتان؟

- نا! نا! با لە لای تۆ بێ. دەیان دەمە دەست تۆ. بەیانی کە گە یشتینە شار
دەیانفرۆشین.

- بەیانی وەرە بۆ درگای مالی ئێمە.

- نا! لەو لای ئاویبەو ھە لە لای جۆگە کە راو ھەستە، لەسەر رێگای شار. لەوێ
یە کتر دەبینن. بەر لە نۆیژی بەیانی.

دایک و کور لیک جیا بوونەو ھە. مراد چوو بۆ مالی خویان و میرگانیش چوو بۆ
مالی خویان. میرگان بە ھیواشی چوو ھەوشە و خۆی کرد بە وەتاغدا. پێیخۆش
بوو ھەموو خەویان لیکەوتبێ؛ بەلام نوزەوی عەباس لە جێی خۆی رایگرت:

- ماندوو نەبی!

میرگان ئاوری لە کورە کە ی داو ھە و بۆ ئەو ھەوی خۆی لەو تەنگرە یە دەرباز کە،
پرسی:

- تۆ ھەر بەخە بەری؟

عەباس پرسیی:

- ئەو بارە کە ت کوا؟

- باری چی؟

- مسەکان!

- تۆ دەلێی چی؟ کامە مس؟!

عەباس گوتی:

- من کورێ تۆم، دەبوو قاپێکیان بۆ من بینێ، ھاوینان تیکوشیوم تیدا دەکرد!

میرگان ئیتر رانەو ھەستا. پێی نایە وەتاغ و گوتی:

- ئەو تەماحە ی تۆش بە ھیچ شتی پر نابێ رۆلە گیان!

عەباس ئیتر - مەعلووم نەبوو بۆ - لەسەری نەپۆیشت. لەسەر جیگاکە ی راکشا.
سەری کردە سەر بەلنجە کە ی و چاوی لە ئەستێرەکان بێ. شەو، ھەر وە ک
شەوانی تر. ئەو شەو ھەتا بەیانی میرگان خەو نەچوو ھە چاوی. بێ ھەست و
خوست لەسەر جیگاکە ی پال کە وتیوو. بەلام خەوی لێنە کەوت. شتیک، بارستایە ک
خەیاڵ و زیندە خەو کەوتە سەر رۆحی. لەتو کۆتی لیل و تەمومژاوی دەخزانە
زەینییەو ھە، پیکەو ھەنووسان و دەپسان و دەپووکانەو ھە دەپۆیشتن و ھەل دەھاتن.
دیسان دەھاتنەو ھە ھیرشیان دینا و تیدە پەڕین. شە کە تیی لەش و ئالۆزی خەیاڵ
پیکەو ھەوتبوونە کیشە و کامووسیان دەخولقاند. خولقانی بەردەوام. پەیتا پەیتا.
تیکبەزین و لیک بلوو بوون. پێو ھەند و پچران. تاپۆی پیکەو ھە گریدراو و لە یە ک
ھەلبراو. جۆری شکل و وینە بوون، نە زمانیان یە ک بوو، نە زەمە نیان. تەنانەت
برێکیان بۆ میرگان نامۆ بوون. شکلگە لیک کە بەر لەمە نە یئەزموو بوون. نە ییدیئوون!
بیری تەماوی و پیوار. سیمای غەوارە و غەریب. چەند سەیر بوون ئەوانە! چ
پێو ھەندیەکیان پیکەو ھە بوو ئەوانە؟ لە کۆیو ھەواتن و بۆ کۆی دەچوون؟ بیابانیکی
بێ سنوور. خەیاڵی میرگان، نا! ئاسمانیکی بێ کۆتایی، بێ سنوور، بێ سەر تە؛ بە
شەوی تاریک و نامۆو ھە، بە بلیسە ی تیز تییە رەو ھە گەل پارچک و چە کچە کیلە ی
بەتالوو کە. ئەوانە چی بوون ئاوقای میرگان دەبوون. بلیی زەینیشی تالان کرابی؟
ئەو بیر و خەیاڵانە بۆ ئەو ھەندە ئالۆز و تیکە و لیکە بوون؟ بۆ سەر تە و کۆتایییان
دیار نەبوو؟ ئەدگاری کێ و چی بوو کە لە تاریکیی بیژیکدا ھەلواسرابوو و سات
لە دوا ی سات ئالوگۆری بەسەردا دەھات؟ رۆخساری کێ بوو ئەو ھە؟ بۆچی ئاوا
بلاو دەبوو ھە، بلاو دەبوو ھە و تەواوی رەشایی نیو بیژیکدا ھەلواسرابوو و سات
وینە ی دیکە، ھەزاران وینە ی دیکە ی لەسەر دەنیشت و ون دەبوونەو ھە؟ ھەزاران
وینە تیک دەچرژان، دەتوقین، وە ک گلیئە ی چاو. ھەزاران چاو ورد دەبوون، وردتر
دەبوون، خال و پەلە. خالیک، خال لە ئەستێرە یە ک دەچوو.

ئەو پیواو کێ بوو لە بەر درگاکە راو ھەستا بوو؟

ئەو ژنە کێ بوو خۆی بە قزیدا ھەلواسیبوو؟

ئەو پیاوھ کئی بوو لەبەر درگاگەدا راوھستابوو، قسەیی دەکرد و قسەیی دەکرد و قسەیی دەکرد و قسەیی دەکرد و دەنگی نەدەبیسترا؟

ئەو ژنە کئی بوو بە قژییدا ھەلۆاسرابوو و دەقیژاند و دەقیژاند و دەقیژاند و دەقیژاند و دەنگی نەدەبیسترا؟

مەمکی ئەو ژنە چۆن چرچ و لۆچ بووبوو! چاوانی ئەو ژنە! چاوانی ئەو ژنە! لە بیرى چاوانی ئەودا ئەو کۆرپانە کئی بوون کە سەریان سەری مەرۆف و لەشیان، لەشی بەرخ بوو؟

دەنگی ئەو پیاوھ بۆ نابیستری؟

ئەو ژنە بۆ وا چاوی داچراوھ؟

دلی ئەم ئاسمانە سات لە دوای سات کون دەبێ! دیوارەکانی سات لە دوای سات ویک دینەوھ! وایلۆک و شینگیری! دەنگی دەف و سەنج! شایی و شین تیکەلە مەگین؟ ریگای کاریز بلینی کرابیتەوھ؟ رەنگە کاریزەکیان کردبیتەوھ، حیلەیی ئەسپیک! نا! وشتریکی تیزرەو بە بیاباندا غار دەدا. رەشماریک کلکی لە عەرزى چەقاندووھ و لەبەر قرچەیی خۆرەتاو راست بۆتەوھ. زمانیکی وشک ھەلاتوو لە دەمیکی ئاوالە ھاتوتە دەری. چاوا لە خۆر بکە چۆن سینگی لە زەوی دەخشکینى!

- خودایە! خودایە! بۆ وا ئۆقرەم لێنراوھ؟! نەکا تاوتى داگرتیتىم؟ چم لى ون بووھ، چم لى ون بووھ؟... ھەستن! ھەستن! ئەوھ بەیانیبە! ھەستن!

میرگان خۆی ھەستابوو و بە پێوھ راوھستابوو. کەنگى؟ براکەشى لەسەر جیگاگەیی راست بیوھ. لەگەل مەولا ئەمان، ئەبراویش لەسەر جیگاگەیی دانیشت. میرگان بوخچەکەیی لە سووچی دیوارەکە ھەلگرت و ھینتایە دەری. مەولا ئەمان و ئەبراویش خۆیان پێچایەوھ و ھاتنە دەری. عەباس لە سەر جیگاگەیی تۆزى قیت بووھ. میرگان چووھ سەر تەندووورەکە. عەباس شەکەت و خەولیزراو چاوی لە دایکی کرد. میرگان پێی گوت:

- ئەوھ تۆ و ئەوھش مالاھە! ئیستا بارگەوبنەکەت ھەلگرھ و بچۆ بۆ وەتاغ!

عەباس بیدەنگ بوو. ئەبراو ئەو لێفەییەیی کە دەبوو لەگەل خۆی بیبا پێچایەوھ. مەولا ئەمان شلپیکى ئاوا بە دەموچاویبەوھ دا. عەباس لە سەر تەندووورەکە ھاتە

خوارى. دایکی لێی چووھ پێشى. سەری عەباسی بە سنگیبەوھ نا و چرپاندی بە گویندا:

- کارت نەبى، نامری لە برسانا پۆلە گیان! نامری، پارەت بۆ دەنیرم، خەلکی ھەتا خەبەریان لە من ببی، ئاگیان لیت دەبى. من زۆرم چاکە لەگەل کردوون، دایکایەتیم بۆ ھەموویان کردووه. ئەوان کۆری من ویل ناکەن. وەک چاوم لێیان خاترجەم. خودا ئاگادارت بى کۆرم. ئاگات لە خۆت بى!

وھک شیت سەروشانى عەباسی بە سنگیبەوھ گوشى و لەپەر بەریدا. وھک ئەوھى نەپھەوئى ریگا بە شەپۆلەکانى دلی بدا ھەلچن. نەدەبوو ریگای پێیدا! عەباسی بەردا. ئەبراو لێفەکەیی لە کۆلی قایم کرد و خۆی بۆ رۆیشتن ئامادە کرد. میرگان چاوی لە کۆرەکانى کرد. دوو برا رۆویان کردە یەک و بۆ لای یەکتەر کیشران. ئەبراو کۆل بە کۆلەوھ، ھیواش و - مەعلووم نەبوو بۆ - شەرمەزار بەرھو لای عەباس خوشى؛ عەباسیش بە قژە بژ و سپیبەکەییەوھ، تۆپەلئى کا لە تاریکیدا، بەرھو ئەبراو رۆیى. بۆ ساتیک رۆوبەرۆوی یەکتەر راوھستان. ئەبراو دەستی بۆ لای عەباس درێژ کرد. عەباس لە پەر خۆی خستە باوھشى براکەییەوھ و شانە رەق و تەقەکەیی کەوتە ھەلتەک ھەلتەک. دەنگە نووساوەکەیی کە لە نووزەیی سەگیکى بریندار دەچوو، لە گەرۆویدا گیرى کردبوو. بە دەنگیکى لەرزۆک و کوتکوت، گوتى:

- دەترسم... ئەوندە نەژیم... جاریکى دیکە... جاریکى دیکە... بتبینمەوھ... ئەبراو گیان... خۆ... لەبیرم... نابەیتەوھ؟

ئەبراو عەباسی لە خۆی کردەوھ و راپوھشاندا:

- مەگرى! تاقتە بینە! کاتى سەفەر گریان باش نیبە! تۆ خۆ ئاوا گرینۆک نەبووی؟

عەباس پالی بە دیوارەکەوھ دا و بەسەر قۆلی دەم و لووتى سەری:

- نا! نا! گریان... تەنیا... تەنیا... ھیچ... برۆ... برۆ... ئیترا!... بەخیر چن... من... من

ھیچ نالیم، ئیترا!

مەولا ئەمان لە کۆلانەوھ گوراندى:

- زوو کهن دهی! خۆ عهلی ئەکبەر نائیرنه مهیدان! زووکهن! دهبی «نایه ته دهر ده نایه ته دهر» تان بۆ بلین؟

میرگان و ئەبراو به دواى یه کدا چوونه دهری. پێیان نایه کۆلان و به دواى مهولا ئەماندا وه پیکه وتن.

عهباس به تهقه تهقی گۆچانه وه ههتا کۆلان هات و پیاڵه یهکی ئاو به دواى مسافیرهکانیا رشت. ئەبراو جارێکی دیکه ئاو پری دایه وه و کلاوهکی بۆ عهباس راتهکاند.

ههتا مهولا ئەمان و ئەبراو گهیشتنی، میرگان له بهر درگای مالى عهلی گهناو لهنگه ری گرت. مهولا ئەمان و ئەبراو تێپه رین. میرگان تاي درگاکه ی کرده وه و چوووه ژووری. به لام ههروا له بهر درگاکه دا راوهستا. دلای نه هات کچه که ی له خه وهستینی! نا! نه زانی و نه بینی که دهرۆن چاکتره. له لایه کیشه وه دلای نه ده هات کاتی رۆیشتن، چاوی به چاوی عهلی گهناو بکهوی. بۆیه به دوودلی له جیی خۆی چه قیبوو.

زۆری پینه چوو، روقیا وهک میرووله له کون هاته دهری. بیدهنگ و ئارام. نابی به تهقه ی درگاکه خه به ری بوو بیته وه. میرگان زانیی که روقیا شهوی نه خه وتوه. به له قه لهق به رهو لای میرگان هات و دهنگوت دایکی هاجه ری هه نه دیوه. به په نایدا تێپه ری و له درگای هه وشه که چوووه دهری. میرگان وه رسوورا و به دوایدا رۆیشت:

- روقیا گیان!... روقیان گیان... هاجه ری کچم به تو ده سپیرم و تۆش به خودا. روقیا گیان تو دلته گه وره بێ. هیشتا منداله، ئەگه ر خراپه یه که یان لامجوومیه کی کرد، تو دلته گه وره بی روقیا گیان!

روقیا ئاو پرسی نه داوه. به بهر چاوی میرگاندا به شه له شه له به رهو مالى میرگان، به رهو مالى عهباس ملی پێوه نا.

ههتا روقیا به له قه لهق گه یشته په نا دیواره که ی مالى عهباس، میرگان چاوی لیکرد. پاشان وه خۆ هاته وه. ئەبراو و مهولا ئەمان دوور که وتبوونه وه. میرگان

چاوی هه ر له لای روقیا بوو. ههنگاوی هه لێناوه و له دهره وه ی ئاوی به کور و براکه ی گه یشته وه.

ته راکتوره که له په نا قه برستانه که راوه ستاوه. ته رمیکی له گۆر دهره اتوو، له په نا گۆره که ی کفنی سوور و ته پوتۆزی که ویری به سه ردا کیشراوه. له په نا ته راکتوره که، له قه راغ جۆگه که کورپی سه نه م دانیشتوه و دهستی له ئاوی جۆگه که وه رده دا.

ئاو؟!

- نا، خوین! ئەو خوینه تان دیوه؟!

دانیشتن. له سه ر جۆگه له ی خوین دانیشتن. مهولا ئەمان ته لی شقارته ی داگیرساند:

- خوینا! پیره ئاراوانه ی سه ر دار ده بی له توکوت کرابی.

ههستان. به لام میرگان هه لئه ستا. میرگان هه روا له سه ر جۆگه که دانیشتبوو. چاوی له درێژایی جۆگه که بریبوو. که سیک ده هات. پیاویک ده هات. ته رمیک ده هات. به نیو جۆگه که دا ده هات. پیاویکی عه بای خویناوی له بهر کردوو، پیمه ره یه کی به دهسته وه بوو. سلوچ؛ پیمه ره ی دۆله وساو کردن! له زارکی کاریزه که هاتبووه دهری. رینگای ئاوه که ش ده بی ئەو کردبیتیه وه. ده موچاوی دیار نه بوو. عه باکه ی، کۆپانی گویدرێژه که ی که هه میشه به کۆلیدا ده دا؛ خوینی لیده چۆرا. خوین به په نا لاقیدا شۆلاوگه ی به ستبوو.

«کان چ جۆره شوینیکه؟ چ جۆره شوینیکه؟!»

- له وی کار بۆ ژنانیش هه یه؟

شه و تیده په ری.

شه و به سه ر شۆلاوگه ی خویندا تیده په ری.

توربین: کیسه‌ی به خوری و موو ته‌نراوی سی گوشه، بۆ که‌لوپه‌لی شوانان.

تولانه‌وه: خۆ زه‌لیل و فه‌قیر نیشان دان. خۆ دلسۆز و دلۆقان نیشان دان

تورپ هه‌لدان: فریدان. حه‌وادان

ته‌پل: په‌نجه‌مۆر

ته‌شی‌پیس: ماستاوکه‌ر. بریتی له‌ ریایی‌باز. مه‌راییه‌ر

ته‌نگژه: ته‌نگانه، گیرخواردن.

ته‌وه‌زل: ته‌مه‌ل، له‌ش‌گران

تیره‌شان: لاپالی کیو. لاشانی چیا

تیشه: سه‌رده‌ره‌یتانی چه‌قهره‌گه‌نم (گه‌نم تازه تیشه‌ی کردبوو)

چارپ: وه‌ره‌ن، عیجز

جزدان: پاره‌دان، تووره‌که‌ی پوول و پاره

جو‌رپه: جو‌ری چۆله‌گه‌ی بۆری کلاونه. کلاوکوره

جیهان: کورتانی و شتر

چاوشۆپ: شه‌رمه‌زار، شه‌رمه‌نده

چزه‌بزه: بیکه‌نینیکی تیکه‌ل به‌رق و بوغز. (نیشخند)

چکوس: رژد و سه‌قیل. مشت‌قووچاو. ره‌زیل

چه‌پره‌ک: کون و له‌کار که‌وتوو، چه‌پله‌ک

چه‌کچه‌کیله: شه‌مشه‌مه‌کویره

خازه‌لۆک: سوالکه‌ر، گه‌دا

خۆشامایی: ریایی، مه‌راییه

خه‌یار چه‌مه‌ر: شتیکی قاوه‌یی دریزۆکه‌یه وه‌ک قالور ده‌نکی خری له‌نیو دایه، له‌ ئاودا ده‌یسوونه‌وه،

بۆ ژانه‌ زگی مندال.

خیشه‌سه‌ر: که‌له‌په‌ق

دالغه: فکر و زه‌ین

دۆله‌ساو: خاوین کردنه‌وه‌ی که‌ریز

دله‌وریزه: دله‌خورپه. دله‌راوکی

ده‌پاسه: کۆمباین

ده‌ستومشتاخ: ته‌وقه‌کردن، ده‌ست لیکدانه‌وه

ده‌سته‌که‌وشه: ده‌ستگیره‌ی ئاموور له‌ جووت کردندا.

ده‌لوو: سه‌تلی جیر بۆ ئاو هه‌لگۆیزان له‌ بیر

ده‌ماره‌کۆل: دوو‌پشکه

ده‌مه‌په‌پوش: ناھومید، هیوابراو

فه‌ره‌ه‌نگ‌ک:

ئاژان: ژاندرمه، چه‌کداری ده‌وله‌ت.

ئاله‌تی: توورپه، قه‌لس

ئوردوو: ئیزنگ: سووته‌مه‌نی

ئه‌دگار: سیما، روخسار، ده‌موچاو

ئیختیار: پیر، به‌سالاجوو

ئیزنگ: سووته‌مه‌نی. سوخت

باویله‌ک: په‌پوله‌پایزه. پشیلۆکه. شه‌له‌مینکه‌ره

بۆره‌که: بۆره‌پیاو، پیاوی خویری و به‌ره‌للا

بناشت: گله‌یی

به‌تالووکه: خیرا، به‌په‌له، به‌له‌ز

بیره‌بیر: وه‌سواس

پارچک: شه‌مشه‌مه‌کویره

پاچرا: پاره‌یه‌ک که‌ ده‌دری به‌ خاوه‌نی قومارخانه‌که.

پالنه‌ر: دنه‌ده‌ر، ئه‌نگیزه.

پزلووخ: پووزه‌وانه، پووزلیخ

په‌نابات: ده‌شایی، نیو قران.

پیشیر: یه‌خه، به‌رۆک، به‌روئ، به‌رۆ

پیشکان: بیله‌کان. ئامرازی گژوگیا هه‌له‌که‌ندن.

پیوار: ون، گوم، نادیار

تاپۆ کردن: سه‌فت کردن. تاپۆ: قه‌باله، سه‌نه‌د، به‌لگه.

تازه‌پیاکه‌توو: ئۆکیسه، بریتی له‌ که‌سی تازه‌مالی به‌ خۆیه‌وه‌ دیوه.

تاقه‌ت‌پرووکیڤ: کاری دژوار و ناخۆش که‌ توانا و وزه‌ له‌ پیاو ده‌بیرۆ.

تامل: تاقه‌ت هینان. تحمل

تخیل بوون: په‌هیل بوون. راکشان.

دهم چه پله: که سس که خیرا خیرا قسه دهکا و دهمی پیکدادهدا.

پمل: لم. لیم

رووترش: گرژ و مؤن، توپه

رووه له لالو: بی‌هیا و شر و دپ. بی‌شهرم

ره شای: قهره، گوندنشین بی موچه و مه‌زرا

په هیل بوون: راکشان، تخیل بوون

زۆپ: رهق. دهرپه‌پیو

زورهان: پیر، به‌سالاجو، ئیختیار

سامالسا: ساف و لوس بوونی عهرز به به‌فر و نه‌مانه‌وهی ره‌شانگ.

سایلوخ: گه‌مژه، گه‌وج.

سلوک: سل و قوشقی. سرک

سه‌رودل لیته‌تن: فی لیته‌تن. بوورانه‌وه

سه‌ره‌نگری: هه‌له‌نگوتن، رت بردن

سه‌نج: دوو دهوریی دهسکداره ره‌نگی زهرده، له شین‌گیری و قه‌تل‌برینه‌وه‌دا لیک‌ی ده‌دن و زرین‌گی‌ی دی.

سیایی: فاکتوری حساب

سیسارک: خه‌رت‌ل. دالاش. داله‌که‌رخۆر

سیوشکه هه‌لاتن: تینوایه‌تی زۆر، گه‌روو و شک بوون

شلوی: لیل. خوی شلوی ناکا: لیل نابج. ره‌نگی تیک ناچیت.

شه‌ریکه: شه‌ویلاکه. په‌سکی دهم و پوومه‌ت

قاقپ: زه‌ویی پووته‌ن، که‌ویر

قله‌سه‌ما: هه‌لبه‌ز و دابه‌ز له خو‌شیانا

قهره: ره‌شایی

قه‌لتاس: پرزه‌ی گوله‌گه‌نم و جۆ و ...، قالتاس

کاموس: خه‌ونی هاشه و پاشه. خه‌ونی ترسناک.

کانیس ئەستور: ئیسک ئەستور، قامک و مه‌چه‌ک ئەستور

کۆلۆ: ره‌گی تالوو. بنی گیا تالووکه ئەستوره و بۆ سووتاندن ده‌بی.

کړوکاش: کۆ کردنه‌وه‌ی گزۆگیا و گوله‌گه‌نم و ... هه‌ل‌دان بۆ کۆ کردنه‌وه‌ی شتیک

کوشمه‌له: خۆ کۆ کردنه‌وه و هه‌لتووته‌کان

که‌رپوچ: خشتی سوور. ناچوور

که‌رکه‌رۆک: به‌رزایی نیو درگا، لای خوارووی چوارچیوه‌ی درگا

که‌لبه‌دوون: په‌راویزی زه‌پی به ده‌وری میوانه و پینشتی عه‌بایدا ده‌دوورن.

که‌لک: گرد، ته‌پۆلک، ته‌پک

کۆپله‌وسار: گوریسی به‌ستنه‌وه‌ی گویره‌که

کړالک: گیایه‌کی دړکاوییه به توپه‌ل ده‌روئ

کزپچار: داریکی کوله‌بنه‌یه و به پۆل شین ده‌بی له قه‌راغ چۆم و ئاوان. گه‌ز

کلمتک: کۆلۆ. توپه‌له‌گی ره‌ق بوو

کلمتک: کۆلۆ، گلی ره‌قبوو

کوشار: ته‌وژم، فشار

کوکلیته: قالدنچه‌ی شیاکه‌خۆر. گو‌خلینکه

که‌زاره: چزوو، دریشۆکه‌ی مار

گیاسره: گیایه‌که هاوینان له گۆزه ئاوی ده‌هالینن فینکی راده‌گرئ.

لامجوومی: ناباری، نافه‌رمانی، بی‌قسه‌یی کردن

ماستاوکه‌ر: بریتی له ریایی‌باز

مجرۆ: سه‌قه‌ت، نو‌قستان، فه‌له‌ج

مدبه‌ق: چیشته‌خانه، سه‌رته‌ندووور

مژولیايش: وتاردان، قسه‌کردن له کۆر‌دا

مزیو: زه‌ره‌رده‌ر، ملۆزم و زیانی خورۆ

مسۆگه‌ر: دامه‌زراو، جیگرتوو.

ملۆزم: مزاحیم، میئل

منجر: پی‌چه‌قین؛ که‌سس که ده‌ست هه‌لگیر نییه له کاریک. سمج

موغموغه: تۆفانه، پیشکه، میشووله

موقرایی داهاتن: کویر بوون. سو‌مایی لیبرانی چاو

مه‌ته‌ریز: سه‌نگه‌ر

مل به‌خوزدا گرتن: سه‌رداخستن به شیوه‌یه‌ک که چه‌نه به سینگه‌وه بنووسن.

میئل: ملۆزم. مزاحیم

نۆژهن: ته‌عمیر، چاک کردنه‌وه

نۆژهنکا: ته‌عمیرگا

نۆژهنکار: ته‌عمیرکار، مکانیک، فیته‌ر

نۆکیسه: تازه‌بیاوکه‌وتوو، تازه‌دوله‌مه‌ند.

نپنگ: نه‌وی و ته‌نگه‌به‌ر. بۆژووری چکۆله

نه‌وه‌کام: کال، میوه‌ی نه‌گه‌یشتوو

نینۆخ و شک: رژد، سه‌قیل، چکوس

واژۆ: ئیمزا

واق و پرمان: سہر سوپرمان، عہ بہ سان.
واپلوک: شیعر و گورانی بؤ مردوو. بہ مردودا ہلگوتن.

ہاولف: ہاوتتا، ہاوال

ہومایی: پارچہی سپی بؤ خہلاتی. کفن

ہرس: ہہزم، ئەزم.

ہسپیل: ئەستیر، گولاوی بہر کانیاو، ئافزیل.

ہلکیش: پاتولی ژنان بؤ کار بہسہر جلوبہرگدا لہ پئی دہکن.

ہمار: عہمبار، ئەنبار

ہنتہش: حوزوور

ہوپگہر: گوزہکەر، کہسی کہ کەندوو و تەندوور و دیزہ و گوزہ بہ قور دروست دہکا.

ہیلانہ لہ چاودا کردن: بریتیہ لہ ملوزمیک کہ دہستبہردار نابین.

ہیلون: قولکی چاو، چالی چاو

یہسکی نیو برین: بریتی لہ ملوزم و ئازاردہر

بہرہمی چاپکراوی وەرگنیر

۱- تاپوی وەرزیکی سہوز (شیعر)، ۱۳۷۶

۲- شہوہ ژانی ئەستیرہیہک (شیعر)، ۱۳۸۰

۳- مەرگہ خہون (شیعر)، ۱۳۸۴

۴- دیسان لہ و شہقامانہوہ (چیرۆکی وەرگنیراو)، ۱۳۸۵

۵- تہپلی ئاور (چیرۆکی وەرگنیراو)، ۱۳۸۵

ئامادہی چاپ:

خولیاہ نووسین، رەزار بہراہنی (سی و تاری ئەدہبی)